

Giới thiệu Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa

Số Chương: 77 Chương + 4 Chương Phiên Ngoại Chính Văn + 3 Phần Phiên Ngoại Đặc Biệt (26 Chương).

Editor: TieuHiTieuHi.

Thể Loại: Hiện Đại, Ngọt Sủng, Hào Môn, Xuyên Sách, Trùng Sinh, Ngược Nhẹ, 1vs1, HE.

Ngày Đăng: 10-10-2019

Lịch Đăng: 2 chương/tuần

Chu Chu hiện giờ đang đứng giữa hai người đàn ông, trong tay cô là con dao gọt hoa quả... Trong lòng cô bây giờ chính là suy nghĩ, tiếp tục theo nguyên tắc, phải hoàn mỹ thoát khỏi tên tra nam kia, sau đó mới tìm cách xa rời vị đại gia này nữa...tiếp đó, trời cao mặc chim bay aaa....

Tình hình hơi khó hiểu nhỉ? Quay ngược lại một đoạn nhé!

Chu Chu trước khi ngủ quyết định xem một quyển truyện ngôn tình...Sau khi đọc xong câu chuyện đầy cầu huyết này, Chu Chu cũng không thể ngờ được mình lại bị kịch đến vậy: cô xuyên thành nữ chính bị thảm kia....

Nữ chính tại sao bị thảm ư? Tại vì cô bị nam chính bán cho đại gia, chỉ vì lợi ích, tên tra nam kia phụ bạc nữ chính. Thế mà nữ chính vẫn một lòng một dạ với tên ngựa đực đó, lên lút qua lại, sau đó vị đại gia kia phát hiện. Tất nhiên chẳng người đàn ông nào nhận được khi bị mang cái mũ xanh mướt thế kia, vì vậy hấn tức giận giết chết nữ chính.

Cầu huyết tiếp theo chính là tên tra nam kia cuối cùng nhận ra mình rất yêu nữ chính, vì vậy trả thù, sau đó cả đời đau khổ tồn tại...

.....

Trở lại hiện tại, Chu Chu xuyên thành nữ chính trong văn bản, tình tiết đối mặt chính là nam chính dẫn cô đến gặp đại gia.

Lúc này nữ chính trong văn bản thương tâm muốn chết, trình liệt(*) giật lấy con dao gọt trái cây trên bàn. Hành động này của cô làm chấn động tâm nam chính cũng khơi dậy hứng thú của đại gia. Bây giờ biểu hiện ôn nhất của cô chính là tuân theo nguyên văn, nhưng..

Chu Chu sợ đau.

Thế là ngoan ngoãn để xuống.

*

Vì sống lâu trăm tuổi, Chu Chu quyết định cắt đứt quan hệ với nam chính, đợi đến thời điểm thích hợp lại thoát khỏi đại gia. Ai ngờ đợi rồi đợi, cuối cùng lại đợi đến tin tức đại gia sắp cưới cô.

Chu Chu... Giả tiểu bạch hoa quá hay. Đại gia yêu tôi rồi, làm sao đây?

Đại gia: Em suy nghĩ nhiều rồi, kỹ thuật diễn xuất của em cũng không hay lắm.

(*) Trình liệt: Giữ gìn tiết tháo (trong xã hội phong kiến chỉ người phụ nữ giữ gìn trinh tiết, thà chết chứ không chịu nhục).

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-1: □ Giới Thiệu □

Hai Nhân Vật chính

Nữ Chính: Quý Chu Chu (22 tuổi).

- Biệt danh: Chu Chu.

- Công việc: Biên kịch.

- Tính cách: Kiên cường, lý trí, thông minh, có nghĩa khí, rất giỏi lấy lòng người khác...

- Sở thích: ăn, ăn và ăn, uống trà sữa thêm 2 phần pudding, kiếm tiền và có tiền...

Nam chính: Cố Quyên Thư (27 tuổi).

- Biệt danh: Quyên Tê (Quyên nhóc con).

- Công việc: Chủ tịch tập đoàn Cố Thị.

- Tính cách:

+ Đối với người ngoài: Lạnh lùng, cool ngầu, độc đoán...

+ Đối với Chu Chu: Thê nô chính hiệu, yêu thương chiều chuộng, hay hờn dỗi và thích được dỗ dành, tính chiếm hữu cao, đại lý phân phối "Giảm"...

- Sở thích: Ăn bánh ngọt, uống trà sữa thêm 2 phần pudding (Giống Chu Chu), xem phim truyền hình cầu huyết (xem riết cuộc đời cũng cầu huyết như phim truyền hình), hay lên diễn đàn hoặc hỏi ý kiến bạn bè (VD: Bạn gái như thế này, thế kia... thì phải làm sao, blalala...)

Review của Tiểu Hi

Chu Chu ở Thế giới hiện thực là một cô nhi, sống một mình, nghề chính của cô là Biên kịch. Đột nhiên xuyên thư đến Thế giới truyện mà cô vừa đọc. Vì biết trước kết cục nên cô đã cố gắng cắt đứt quan hệ với tra nam và cố gắng lấy lòng "Kim chủ" với mong muốn một ngày nào đó có thể thoát khỏi cái vòng xoáy này, sống hết cuộc đời còn lại. Nhưng nào được như cô mong muốn... Vì lấy lòng, cô đã khiến "Kim chủ" yêu cô, cắn chặt cô không buông. Vì cô gắng cắt đứt quan hệ với tra nam nhưng lại khiến tra nam càng đeo bám, cũng cắn chặt cô không buông. Quý Chu Chu bắt đầu kẻ hoạch bỏ trốn...

Cố Quyên Thư từ nhỏ phải sống với bà nội, vì sự cố gia đình nên bị tổn thương thể xác lẫn tinh thần, càng lớn tính tình càng lạnh lùng, càng độc đoán. Cho đến khi Chu Chu xuất hiện, cuộc sống của Quyên Thư đã hoàn toàn thay đổi, hy vọng ảm đạm dần dần biểu hiện ra. Quyên Thư nghĩ, chỉ cần đối xử tốt với cô ấy, làm mọi điều cho cô ấy (mặc dù nhiều lúc cường ép), cho cô ấy thật nhiều tiền thì cô ấy sẽ ở bên cạnh mình mãi mãi. Nhưng đến một ngày, biết được Chu Chu không yêu mình, muốn rời xa mình thì mọi thứ như sụp đổ... Quyên Thư không ngại làm đủ mọi cách để có được tình yêu của Chu Chu, rốt cục chẳng những không có được mà còn làm tổn thương hai người... Quyên Thư chấp nhận buông tay, để Chu Chu rời xa mình, sống cuộc sống mà cô ấy muốn. Nhưng...

Thẩm Dã (Tra nam), cướp đoạt tài sản của gia đình Chu Chu (bản gốc), sau đó bán Chu Chu (bản gốc) cho Cố Quyên Thư. Vì cứ nghĩ Chu Chu (bản gốc) yêu anh ta, nên hết lần này đến lần khác làm tổn thương Chu Chu (bản gốc). Nhưng khi Chu Chu hiện thực xuyên qua, không chút lưu tình nào đem anh ta đặt vào trong lòng, anh ta bắt đầu cảm thấy mất mát, cảm thấy khó chịu và có chút nghi ngờ. Cho đến một ngày, anh ta xảy ra tai nạn và được trùng sinh, anh ta nhìn thấy được những chuyện xảy ra trong tương lai (Giống như Chu Chu hiện thực biết được). Anh ta bắt đầu kẻ hoạch đoạt lại Chu Chu, hủy hoại Cố Quyên Thư...

Đây chỉ là phần review trước khi yêu của Chu Chu và Cố Quyên Thư. Đối với mọi người đọc đến khi Chu Chu và Quyên Thư yêu nhau thì Hi review tiếp nhé. Vì phần sau lý kỳ hơn một chút, nên Hi sẽ review sau cho hấp dẫn nhé. Chứ review hết mất vui. Ahiii.

Tác giả viết truyện khá chi tiết (cũng có vài tình tiết hơi dài dòng), nên mạch truyện hơi chậm, chương truyện dài (Tổng cộng 107 chương mà cứ ngỡ 200 chương truyện...). Thể loại chính của truyện là NGỌT VÀ SÚNG nha mọi người, các thể loại còn lại chỉ là phụ thôi, nên đừng chỉ đọc mấy lời review của Hi mà bị lừa nhé. Hi review tẻ lắm, có thể không diễn tả hết ý của tác giả, mọi người hãy đọc truyện để hiểu rõ nhé.

Đôi lời của Hi

Đây là truyện thứ 2 Hi edit, chắc chắn vẫn còn nhiều thiếu sót. Mong mọi người thông cảm bỏ qua và nếu có thấy Hi edit sai chỗ nào thì góp ý để Hi sửa lại nhé.

Ở mỗi chương truyện, Hi sẽ chèn một bài hát tiếng Hoa (Vì Hi thích nhạc Hoa). Bạn nào có bài hát nào hay hoặc thích bài nào thì hãy bình luận lại để chương sau Hi chèn vào nhé (nếu bài hát đó chưa chèn).

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 1-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

► **Xuyên thành tiểu bạch hoa** ◄

□□□

"Cố tiên sinh, lần này tôi đến đây thật ra là có việc cầu xin ngài..."

Đồng tử của Quý Chu Chu giãn ra dần dần tập trung, cô chớp mắt một cái đánh giá hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ trước mắt.

Giờ phút này, người cô ở trong một phòng khách xa hoa, từ ghế sofa cô ngồi đến trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh được trang trí tinh xảo, cũng thấy rõ phẩm vị và tiền tài của chủ nhân. Vốn dĩ cô cho rằng đây là một khách sạn nào đó nhưng sau khi nhìn thấy sự bày trí sinh hoạt đầy đặn hơi thở, kết luận nơi này là ngôi nhà tư nhân.

Sao cô chạy đến nhà người khác rồi? Quý Chu Chu nhủ mày nghĩ hoặc.

Buổi trưa, lúc viết kịch bản thì linh cảm cạn kiệt, liền ở Tân Giang tìm quyển sách tra tiện văn cũ xem, tính thay đổi ý nghĩ một chút. Ai ngờ, xem xong bị nam nữ chính làm tức đến đầu óc mơ hồ, dứt khoát tắt máy vì tính đi ngủ. Kết quả chỉ mới nhắm mắt một cái, bản thân đã chạy đến cái nơi thế này.

Bên tai vẫn có giọng nam dứt quãng liên tục truyền đến, trầm thấp rất có từ tính. Quý Chu Chu nhìn qua hướng âm thanh truyền đến, chỉ có thể nhìn thấy một cái cửa hơi khép khép, bóng dáng mơ hồ của hai người đàn ông trong phòng, một đứng một ngồi.

Không thấy rõ cũng không nghe được, Quý Chu Chu quay đầu về, đột nhiên không kịp phòng bị ở trên gương trang trí đối diện nhìn thấy khuôn mặt của mình.

Trong gương, người phụ nữ trắng nõn gầy gò, gò má hơi hóp vào, đôi mắt tuy lớn nhưng vô thần, đáy mắt xanh đen nghiêm trọng, môi cũng không có màu sắc gì, cảm giác cả người đều lộ ra một chút suy dinh dưỡng. Dù vậy, cũng có thể nhìn ra là người đẹp nhưng Quý Chu Chu không chút nào vui vẻ nổi, bởi vì...

A a a, mặt cô sao lại thế này! Khuôn mặt vẫn là khuôn mặt đó nhưng sao gầy nhiều như vậy! Còn trở nên xấu xí! Ngực của cô đâu?! Quý Chu Chu sờ ngực một cái, quả nhiên nhỏ lại một nửa, mà người trong gương cũng một vẻ mặt đầy tuyệt vọng như cô vậy.

Cô không tin, liếc nhìn tay mình, quả thật gầy hơn trước kia hai vòng, lúc này cô mới tin tấm gương không có vấn đề. Nhưng người sao có thể trong nháy mắt thay đổi lớn như vậy đây?

Trong lúc cô đang ngẩn người ra, một người đàn ông từ cửa phòng khép hờ trong phòng đi ra, sau khi nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Quý Chu Chu ngồi ở chỗ đó, đáy mắt xẹt qua một tia do dự, nhưng chút do dự này trong nháy mắt biến mất không thấy: "Chu Chu."

Quý Chu Chu sững sốt một chút, chỉ thấy một người đàn ông tuổi trẻ đi đến trước mặt cô. Người đàn ông cao lớn, đẹp trai, đôi mắt đào hoa hơi nường nường theo một tia kiêu ngạo. Anh ta vừa mở miệng Quý Chu Chu trong nháy mắt nghe ra, anh ta chính là cái người vừa rồi vẫn luôn nói chuyện kia.

Mà anh ta kêu mình là Chu Chu, xem ra rất quen thuộc.

Quý Chu Chu rất bình tĩnh nhìn anh ta: "Cái gì?"

Đáy mắt của cô đã không có ý vị tình yêu, sau khi người đàn ông trầm mặc chớp mắt một cái, đột nhiên hơi phiền não: "Chuyện này không phải đã nói xong rồi sao? Bây giờ anh gánh quá nhiều nợ, không cho em được cuộc sống tốt hơn."

"Chỉ cần em ngoan ngoãn ở lại nơi này, Cố tiên sinh sẽ không bạc đãi em. Anh cũng là vì muốn tốt cho em."

"Em biết bây giờ mình phải làm gì không? Chính là chờ Cố tiên sinh ra đây biểu hiện tốt một chút, tranh thủ làm cho ta anh ta giữ em lại, không cho phép động tâm tư khác, nếu không..."

Mặc kệ anh ta nói cái gì, Quý Chu Chu từ đầu tới cuối ngẩn ngơ nhìn anh ta. Người đàn ông mỉm cười: "Nghe lời, một ngày nào đó anh sẽ đến đón em."

Nghe lời..... Nghe cái đui bà nội anh chứ nghe!

Đây là phần tình tiết tra tiện văn đó chứ! Đúng không!

Bởi vì vừa mới xem qua quyển sách, Quý Chu Chu nhớ rất rõ ràng, áng văn này tên là《Thâm tình si mê》, phong cách tra nam tiện nữ điển hình. Trong quyển sách, ba mẹ đều mất, nữ chính thừa kế tài sản kếch xù lại bị nam chính tầng lớp thấp nhất để mắt tới. Mặc dù nữ chính biết nam chính không phải là người tốt nhưng vẫn si mê thật sâu, bị lừa đến phá sản cũng vui vẻ chịu đựng.

Đáng tiếc nam chính cũng không vì vậy mà thỏa mãn, sau khi lợi dụng nữ chính tiến vào giới thượng lưu, anh ta lại vẫn khát vọng tiến thêm một bước, vì vậy tặng nữ chính cho đại gia nhà giàu đổi thêm nhiều tài nguyên.

Dù là bị người yêu xem như hàng hóa tặng người khác, nữ chính vẫn si tình không thay đổi, không chỉ luôn vụng trộm với nam chính mà còn từ phòng sách đại gia lấy trộm các loại bí mật cho nam chính. (*Truyện Chính Chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Dưới sự trợ giúp của nữ chính, nam chính càng ngày vượt qua địa vị của đại gia, và cuối cùng đại gia cũng phát hiện mối quan hệ của bọn họ.

Cuối cùng nữ chính chết trên tay đại gia, lúc này rốt cục nam chính nhận ra được tầm quan trọng của nữ chính, sau khi giết chết đại gia trả thù, tự mình

kết thúc.

Lúc đang xem áng văn này, nam nữ chính từng giờ từng phút đều khiêu chiến sự nhẫn nại của Quý Chu Chu. Đặc biệt là nữ chính, quả thực vì yêu đương cuồng si đến nỗi không có đầu óc, hoàn toàn vượt qua phạm vi hiểu biết của cô.

Mà bây giờ, nếu cô đoán không lầm, mình hẳn là xuyên thành nữ chính cùng tên trong quyển sách.

Quý Chu Chu biết rõ tình hình, nhin không được che mặt lại than thở một tiếng. Cô trêu ai chọc ai a, xuyên cái gì không xuyên, cứ nhất định xuyên thành nhân vật tuổi trẻ chết sớm, chết không được đăng hoàng!

Người đàn ông nhìn thấy cô đau khổ như vậy, giọng nói cuối cùng chậm lại: "Bây giờ anh có một hạng mục cần phải có sự giúp đỡ của Cố tiên sinh, đợi sau khi kết thúc anh sẽ nghĩ cách đưa em đi."

Quý Chu Chu run lên một cái, mặt vẫn vui trong lòng bàn tay. Người đàn ông trước mắt này hẳn chính là nam chính, Thẩm Dã. Cố tiên sinh trong miệng anh ta chính là đại gia nhà giàu, Cố Quyện Thư.

Tình tiết bây giờ là nam chính tặng đứt nữ chính cho đại gia đó, dựa theo sự phát triển của cốt truyện, tương lai không lâu thì nữ chính sẽ lên giúp đỡ nam chính, tiện thể cho vị đại gia đội "Nón xanh"(*), lại sau đó là bị giết...

(*) *Nón xanh*: Ý chỉ bị cấm sùng.

Nếu cốt truyện đến lúc nữ chính bị giết kia, cô sẽ chết hay là trở về hiện thực?

Nghĩ đến vấn đề này, Quý Chu Chu rốt cuộc ý thức được sự nghiêm trọng của nó. Mạng chỉ có một cái, cô không thể đem đi đánh cược. Nếu bây giờ xuyên thành nữ chính đã là sự thật định sẵn, vậy nói gì cô cũng phải thay đổi vận mệnh của mình.

"Nếu như tôi từ chối?" Quý Chu Chu thăm dò.

Một tia dư tình trong đáy mắt Thẩm Dã cuối cùng cũng mất: "Em nói xem?"

..... Xem ra không thể a. Bên ngoài Quý Chu Chu giả vờ rất đau lòng, trong lòng nhanh chóng suy tính cách khác. Trong nguyên văn, nữ chính cũng từng phản kháng nhưng mà bị nam chính mạnh mẽ trói lại, lấy thân thể bây giờ của cô, căn bản không thể cứng đối cứng với anh ta.

Thậm chí tìm cảnh sát giúp đỡ. A, loại văn bản không nào này, đều là vì cường quyền phục vụ, nếu không nữ chính cũng sẽ không dễ dàng bị giết.

Hai người ai cũng không nói thêm, xung quanh hết sức yên tĩnh, vì vậy căn phòng vừa này hơi có tiếng động thì hai người trong phòng khách đều nghe được rõ ràng.

Đây là đại gia sắp ra tới rồi? Tưởng tượng đến nhân vật này của mình trong tương lai phải chết trên tay anh ta, Quý Chu Chu siết chặt nắm tay, muốn thử từ phía anh ta ra tay một chút. Nếu đại gia không cần cô, vậy thì không trách được cô nhé.

Thẩm Dã dường như nhìn ra ý nghĩ của cô, thấp giọng uy hiếp: "Nếu như em không thể khiến cho anh ta giữ em lại thì nên chuẩn bị tốt bị anh đem đi tặng cho những người khác."

Chân mày Quý Chu Chu động một cái. Lúc này nam chính vẫn chưa động tâm với nữ chính, nếu có thể dùng cô ấy đổi lấy lợi ích, khẳng định anh ta sẽ làm không chút do dự.

Nếu bây giờ, cô không có năng lực phản kháng nhất định sẽ bị tặng cho người khác, vậy vẫn là ở lại bên cạnh Cố Quyện Thư tốt hơn. Dù sao trong nguyên văn, lúc người này chưa phát hiện nữ chính thật đường ray thì vẫn rất khách sáo với cô. Vậy, bây giờ cô yên lặng quan sát tình hình?

Lúc Quý Chu Chu đang thất thần, bên tai truyền đến một chút tiếng động, cô lập tức ngẩng đầu, sau khi thấy rõ mặt đối phương nhin không được âm thầm hít một ngụm khí lạnh.

Tác giả đâu? Ra đây! Xem tôi đánh chết cậu không! Người đàn ông đẹp trai như vậy, sao lại có thể chỉ dùng hai câu thành ngữ có lệ cho qua! Quý Chu Chu khi nhìn thấy người đàn ông từ trong phòng đi ra, trong nháy mắt lập tức kết luận người này chính là Cố Quyện Thư.

Thoạt nhìn anh còn cao hơn Thẩm Dã một chút, tuy dáng người có sức bật không bằng Thẩm Dã nhưng tỉ lệ thân thể không gì không hoàn mỹ. Màu da của anh rất trắng, khỏe mặt hơi rũ xuống, lộ ra một chút ý vị bất cần, nhưng lại từ tóc đến chân đều hết sức tinh tế, hơi thờ lười biếng kiêu ngạo trong nháy mắt đã áp đảo hình tượng nam chính kinh doanh vất vả.

Đây hẳn là người mà nam chính tầng lớp thấp nhất ghét nhất chứ. Quý Chu Chu liếc mắt nhìn khuôn mặt Thẩm Dã một cái, sau khi nhìn thấy khỏe môi anh ta căng thẳng thì rõ ràng. Trong quyển sách, nam chính một khi không vui liền thích nhấp môi, xem ra giờ phút này tâm trạng của anh ta chẳng ra gì.

Cũng phải, phạm nhân so với thần chung quy là có chênh lệch, dù là cuối cùng phạm nhân thành thần, xuất thân vẫn thấp hơn một đẳng.

"Quà tặng?" Cố Quyện Thư lơ đãng liếc nhìn Quý Chu Chu một cái.

Thẩm Dã lập tức nở nụ cười: "Đúng vậy Cố tiên sinh, đây là món quà tôi tặng ngài."

Nói xong, anh ta nhìn về phía Quý Chu Chu, Quý Chu Chu đọc đã hiểu sự uy hiếp trong ánh mắt anh ta, vội vàng từ sofa đứng lên, khôn khéo hướng Cố Quyên Thu cười cười, sợ bản thân lại bị Thẩm Dã chuyển giao cho cậu tử(*) khác.

(*) *Cậu tử: Con chó.*

Nụ cười không đứng đắn này của cô khiến biểu cảm của Thẩm Dã lập tức trở nên kỳ lạ, e dè Cố Quyên Thu ở đây mới không chất vấn là cô có ý gì.

Cố Quyên Thu chăm chú nhìn cô một cái, không hứng thú rũ mắt xuống: "Vô vị, đem đi."

Quý Chu Chu: "... " Thao! Trong quyển sách cũng không phải viết như vậy!

Cô thấy Cố Quyên Thu xoay người muốn đi, đột nhiên nhớ đến đoạn này trong nguyên văn. (*Truyện Chính Chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Nữ chính vì không được giữ lại đây, trực tiếp cầm con dao gọt trái cây trên bàn cắt cổ tay, máu tươi phun ra làm chấn động tâm nam chính, đồng thời cũng khơi dậy hứng thú của đại gia...

Mà giữa cô và nguyên nữ chính, chỉ kém một lần anh dùng chính nghĩa.

Ánh mắt Quý Chu Chu định ở con dao gọt trái cây giữa bàn, nhin không được liếm môi một chút. Trong quyển sách, một cắt này của nữ chính hết sức quan trọng, là mấu chốt một bước lay động nam chính và đại gia, nếu cô không tuân theo nguyên văn, chỉ sợ cũng không thể ở lại, mà hậu quả không thể ở lại..

Quý Chu Chu liếc nhìn biểu cảm âm trầm của Thẩm Dã, cắn răng tiến tới bắt lấy con dao, đặt ở trên cổ tay trái của mình, Cố Quyên Thu và Thẩm Dã cũng cùng lúc nhìn qua.

"Em làm gì vậy? Bỏ xuống!" Thẩm Dã nghiêm nghị nhìn cô.

Quý Chu Chu nhếch khóe miệng lên, biểu diễn một màn bi thương muốn chết tại chỗ: "Tôi không bỏ. Thẩm Dã, nếu như không thể tiếp tục ở bên cạnh anh, tôi tình nguyện đi chết!"

Lúc cô đang nói lời này ánh mắt vẫn luôn đang chú ý Cố Quyên Thu, sau khi thấy anh nhìn chằm chằm vào mình trong lòng nghĩ chuyện này có cửa rồi, lập tức nắm chặt sống dao nói lời thoái: "Thẩm Dã, em không mong anh có thể nhớ em cả đời, chỉ hy vọng anh có thể ở trên bia mộ của em, khắc tên của anh."

Sau khi cô nói xong đoạn thoại này, Thẩm Dã chấn động sâu sắc giống như trong nguyên văn, trong lúc nhất thời quên mất đáp lại. Lúc này, chỉ cần cô cắt xuống thì Thẩm Dã sẽ đau khổ kêu ra tên cô, khi cô được đưa vào bệnh viện, đoạn cốt truyện này coi như đã xong.

Quý Chu Chu nuốt nước miếng, cắn răng hướng trên cổ tay cắt xuống. Sắc mặt Thẩm Dã trắng bệch, đau khổ hét lên: "Chu Chu!"

Anh ta đột nhiên xông tới bắt lấy tay Quý Chu Chu, Quý Chu Chu đau đến mắt chứa lệ nóng, hai người cùng lúc nhìn về phía vết thương trên cổ tay...

Một đường dài chưa tới một centimet, độ sâu chỉ là cắt qua da, càng giống một vết trầy xước hơn.

Thẩm Dã: "... "

Quý Chu Chu: "... " Bằng lương tâm mà nói, vừa rồi cô thật sự rất tàn nhẫn ra tay với bản thân.

Cố Quyên Thu: "Ha, ở lại đi."

Quý Chu Chu: "... " Anh có thể "Ha" có lẽ hơn một chút không? Cái người này có bệnh phải không, giễu cợt cũng giễu cợt đến như vậy... Đợi đã, giữ lại rồi?

Editor:

Hello mọi người, Hi đã trở lại rồi đây. □□□

Đáng lẽ đến ngày Chủ Nhật Hi mới bắt đầu đăng truyện, nhưng do hôm nay là ngày đặc biệt (Ngày Quốc Khánh của Đài Loan và cũng là ngày Sinh nhật mỗi tình đầu của Hi) nên Hi quyết định đăng truyện từ ngày hôm nay. HiHi.

Hi đăng 3 chương demo trước, những chương tiếp theo thì đăng vào Chủ Nhật hàng tuần nhé mọi người.

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Mong mọi người ủng hộ nhiều nhiều cho Hi.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

► Căn phòng xa hoa đầu?◄

□□□

Cho đến khi Thẩm Dã mặt đầy phức tạp rời đi, Quý Chu Chu vẫn còn ngây ngời, cô nhìn "Vết thương" trên cổ tay, không hiểu đã động nam chính và đại gia chỗ nào.

"Anh ta đi rồi." Giọng điệu không hề thăng trầm của Cố Quyện Thư nhắc nhở.

Quý Chu Chu như có điều suy nghĩ nhìn anh, nên lấy cái tâm tình gì không chuẩn đáp lại, sau khi suy nghĩ một chút về mặt bị thương cúi đầu: "Ừ."

Sau khi cô đáp lại một tiếng, thì bắt đầu chờ Cố Quyện Thư mở miệng, thông qua biểu hiện của anh để tiếp tục làm những phản ứng khác nữa. Nhưng mà đợi nửa ngày cũng chưa nghe thấy tiếng động, cô bất động thanh sắc ngáng đầu, vừa lúc rơi vào đôi mắt đối phương.

Không nghĩ tới anh từ lúc bắt đầu đã cứ nhìn chăm chăm mình không nhúc nhích như vậy. Trong lòng Quý Chu Chu hơi sợ hãi: "Cố tiên sinh?"

"Thẩm Dã đã đi rồi." Cố Quyện Thư lặp lại một câu.

Quý Chu Chu lập tức cảm thấy đầu óc người đàn ông này có bệnh. Bất quá nói lại, nhân vật trong tiểu thuyết này thì không có bình thường, cho nên cô không thể dùng ý nghĩ của người bình thường suy nghĩ. Bây giờ, chuyện Cố Quyện Thư nhấn mạnh Thẩm Dã hai lần, chẳng lẽ là đang để ý quan hệ ở giữa bọn họ?

Trong nguyên văn, Cố Quyện Thư mặc dù là vai phụ quan trọng nhất, nhưng số lần xuất hiện cũng không nhiều, người giả thiết cũng hơi mơ hồ, vì vậy hiểu biết của Quý Chu Chu đối với anh cũng không nhiều như đối với nam chính. Nhưng thông qua vài lần xuất hiện của anh đều là đang hoài nghi nữ chính tư thông người ngoài, người này hẳn là vô cùng đa nghi.

Quý Chu Chu suy tư một phen, hốc mắt trong nháy mắt trào ra nước mắt, miêu tả sinh động hơi thờ ơ yếu ớt của tiểu bạch hoa: "Cố tiên sinh, anh yên tâm, nếu anh ta tuyệt tình như vậy, sau này tôi sẽ không nhớ anh ta nữa, từ đây tôi và anh ta nhất đao lưỡng đoạn(*)."

() Nhất đao lưỡng đoạn: Chỉ sự đoạn tuyệt quan hệ.*

Cô vừa mới xuyên qua chưa đến một tiếng, ngoại trừ hiểu rõ cốt truyện, đối với thế giới ảo này dường như hoàn toàn không biết gì cả, chỉ có thể yên lặng quan sát biến đổi.

Lúc này cô đang ở trong hoàn cảnh không có gì, nếu từ bên cạnh Cố Quyện Thư chạy trốn, một khi bị bắt trở về, khả năng chính là một con đường chết. Cho dù may mắn chạy thoát, cũng có khả năng rơi vào tay nam chính, bắt đầu một vòng dây dưa mới.

Trước mắt xem ra chỉ có thể ở lại nơi này mới có khả năng thoát khỏi cốt truyện hơn, thừa lúc Cố Quyện Thư còn có thể đàn áp nam chính, mượn sức ảnh hưởng anh đoạn tuyệt quan hệ với nam chính. Lại ở khi Cố Quyện Thư bị chèn ép đến vô lực đánh trả, nghĩ cách từ bên cạnh anh chạy trốn.

Đừng để ý làm sao xuyên đến quyển sách này, nếu Quý Chu Chu xuyên đến, thì phải bảo toàn bản thân thật tốt, rời khỏi tra nam và tội phạm giết người. Cho nên, cô cần phải cẩn thận từng bước, từ từ loại bỏ bọn họ.

"Cảm ơn ngài thu nhận tôi, sau này tôi sẽ an phận thủ thường(*)."

() An phận thủ thường: Nghĩa là giữ đúng phận mình, không làm điều gì vượt quá, không đòi hỏi gì hơn.*

Trong đầu Quý Chu Chu lóe lên rất nhiều ý nghĩ, đôi mắt lại nhìn Cố Quyện Thư chăm chăm không chớp mắt, thấy anh đối với lời nói của mình không có phản ứng gì, cho rằng anh không tin mình, nhưng cũng không giải thích thêm nữa. Bây giờ cô chỉ cần tỏ ra một chút quyết tâm là được, không cần phải nói quá nhiều.

"Sau đó?" Cố Quyện Thư chậm chậm hỏi.

Khóe miệng Quý Chu Chu trêu trêu, trong nháy mắt cô cảm thấy người này dường như đang mong chờ mình sụp đổ, bi ai, gào khóc giống nữ chính

trong cốt truyện gốc vậy, nhưng cô lập tức phủ định cái suy đoán này. (*Truyện Chính Chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Đùa à, đường đường là đại gia nhà giàu, nhóc con tàn khốc tỏa sáng nhất trong quyền sách sao có thể có thú vui ác độc như thế.

Cố Quyện Thư nhìn chăm chăm cô nửa ngày, xác định không có sau đó, hơi nhàm chán xoay người. Anh vừa sắp rời đi, trong một góc đã có một người đàn ông trung niên xông ra: "Tiên sinh, đem vị tiểu thư này sắp xếp ở đâu?"

"Tùy ý." Cố Quyện Thư không phải cảm thấy hứng thú lắm.

Người trung niên gật đầu: "Vâng, tôi hiểu rồi."

Quý Chu Chu: "... Ông ta hiểu cái gì?

"Quý tiểu thư phải không, tôi dẫn cô đến phòng của cô."

Quý Chu Chu mỉm cười: "Được."

Đối với chuyện ở một mình này, cô một chút cũng không ngoài ý muốn, đây cũng là nguyên nhân cô không có phản kháng đã ở lại.

Trong nguyên văn, tra nam chính vì đem nữ chính bán một giá tốt, lúc trước từ đầu đến cuối chưa chạm vào cô, ai ngờ sau khi đưa cho Cố Quyện Thư, mặc dù Cố Quyện Thư thường xuyên dẫn cô ra vào nơi thượng lưu, xem như đối với cô cực kỳ coi trọng, nhưng cũng chưa chạm vào một đầu ngón tay của cô. Kết quả, cuối cùng vẫn là bị tra nam chính chiếm tiện nghi.

Trong tình huống thụ động này, không cần lo lắng sự trong sạch của bản thân, đã làm cô rất hài lòng.

Ba phút sau, cô nhìn căn phòng nhỏ cũ kỹ trước mặt trầm mặc.

"Sau này thì cô ở đây, vệ sinh sẽ có người giúp việc quét dọn, đồ dùng sinh hoạt cần thiết mỗi tháng sẽ đưa tới, ba bữa cơm. Tiên sinh ở nhà người phải tránh mặt cậu ấy, lúc tiên sinh không ở đây sẽ có cố định thời gian, đến lúc đó người nhớ đến phòng ăn, quá giờ không chờ."

Mặc dù thái độ của người trung niên nhìn rất hòa nhã, nhưng nói ra mà nói một chút hòa nhã cũng không.

Quý Chu Chu liếc ông ta một cái, người trung niên này hẳn là thư ký Chu Trường Quân đi theo bên cạnh Cố Quyện Thư, là người Cố Quyện Thư tin tưởng nhất. Trong nguyên văn, đoạn này cũng do ông ta sắp xếp chỗ ở cho nữ chính.

Chỉ là cô nhớ nữ chính ở tại phòng Cố Quyện Thư dưới lầu, nguyên văn miêu tả thực là vô cùng xa hoa. Căn phòng trước mắt này ánh sáng không tốt không nói, ngay cả giấy tường giấy cũng loang lổ, nơi nào có thể dính vào với hai từ "Xa hoa".

Quý Chu Chu nhủ mảy, nhìn chăm chăm góc tường gạch bóc ra như có điều suy nghĩ. Ở ngược lại không có gì không thể ở, cô đối với những thứ này cũng không kén chọn, chủ yếu là cô không hiểu cho lắm, rốt cuộc bước nào không đúng, mới dẫn đến sự phân biệt đối xử giữa cô và nguyên nữ chính.

Chu Trường Quân nhận thấy sự do dự của cô, nụ cười trên mặt hơi giảm: "Tuy là rất nhiều người cũng muốn đưa người đến giường tiên sinh, cô là người duy nhất không tệ được giữ lại, nhưng cô phải hiểu rõ, nếu tiên sinh cảm thấy hứng thú với cô thì sẽ không tùy tiện sắp đặt cô."

Nói xong ông ta không thèm xem sắc mặt của Quý Chu Chu, ngẩng đầu liền đi ra ngoài. Quý Chu Chu không nói gì lui về phía mép giường, nhường ra không gian cho ông ta. Chờ ông ta đi ra lập tức đóng cửa lại.

Từ khi cô xuyên qua thì nghiêm túc dựa theo cốt truyện đi, dường như cùng nguyên nữ chính giống nhau như đúc. Nếu nói chỗ khác biệt lớn duy nhất, hẳn là lực đạo cắt cổ tay cùng cô ấy có liên quan, lượng máu chảy và đái ngò có liên quan trực tiếp? Ừmmmm... Cô chỉ thích đứt một chút.

Mắt cô nhìn căn phòng, quả thật quá nhỏ, nhỏ đến sau khi đặt một chiếc giường 1 mét 5, chỗ dư lại chỉ có ba miếng sàn nhà lớn nhỏ. May mắn thay, căn phòng nhỏ như vậy cũng có nhà vệ sinh, mặc dù nhà vệ sinh nhỏ hơn cũng được. Quý Chu Chu đẩy cửa nhà vệ sinh ra, thấy ba dạng vôi sen, bồn rửa tay, bồn cầu đều có, yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Có thể ở một nơi hoàn toàn xa lạ có một chỗ đặt chân, đã là chuyện rất tốt. Tâm tình của Quý Chu Chu mới không nặng nề như vậy. Không cần thận nhìn tới gương.

..... Quá phiền lòng rồi! Quý Chu Chu ghét bỏ nhìn bản thân trong gương. Tuy là không hiểu bản thân này tính là xuyên thân hay là xuyên hồn, nhưng khuôn mặt bây giờ rõ ràng không phải cô thích, vậy phải làm một chút thay đổi.

Cô quay lại phòng trong ngồi lên giường, sờ cái chăn khô ráo ấm áp tâm tình cuối cùng tốt hơn một chút, bắt đầu suy nghĩ tính toán bước tiếp theo.

Đầu tiên cần phải có tiền, sau này khi chạy trốn mới không đến nỗi nghèo rớt mồng tơi. Tiền của Cố Quyện Thư thì đừng nghĩ, vẫn là phải làm lại từ đầu. Không chỉ là tiền, còn phải danh tiếng xã hội nhất định. Chờ ngày nào đó, vạn nhất Cố Quyện Thư muốn xuống tay với cô, cô cũng có thể hành động quan hệ tự cứu mình.

Quý Chu Chu suy tính một chút, quyết định vẫn là quay về làm nghề cũ của cô: Biên kịch.

Mặc dù cô mới hai mươi hai tuổi, nhưng đã viết kịch bản sáu năm, cũng coi như có chút danh tiếng, vì vậy một lần nữa vào nghề cũng không tính là quá

khó, chỉ là yêu cầu trước tiên phải biết sở thích người xem nơi này một chút.

Quý Chu Chu qua loa lập ra một chút kế hoạch, trong lòng cuối cùng có sức lực. Xem ra trong chốc lát sẽ không có người đến làm phiền, cô sờ sờ túi tiền, quả nhiên tìm được di động.

Vốn dĩ muốn dùng di động tải mấy cái video trang web xuống, nhìn xem phong cách thể loại phim truyền hình hot nơi này, kết quả vừa mới mở di động thì điện thoại của Thẩm Dã gọi đến.

Mặt Quý Chu Chu không cảm xúc chờ điện thoại tự động tắt máy, sau đó tắt nguồn rút thẻ SIM ra bẻ gãy, một loạt hành động nước chảy mây trôi. Đợi sau khi làm xong tất cả những thứ này, cô mới nhận ra mình còn chưa hỏi mật mã WiFi của Cố gia.

Trong phòng cũng không có tivi, chỉ có thể bò lên giường giết thời gian, bắt tri bắt giác liền ngủ đi.

Buổi tối, Cố Quyên Thu một mình một người ngồi ở phòng ăn ăn cơm, không nhanh không chậm đem đồ ăn đưa vào trong miệng, từ biểu cảm của anh xem ra, cà rốt và bò bít tết dường như không có gì khác nhau.

Chu Trường Quân nhìn thời gian: "Tiên sinh, còn có 13 phút thì 7 giờ 35 rồi."

Cố Quyên Thu dừng một chút tiếp tục ăn cơm, mặc dù vẫn lười biếng ngồi ở chỗ đó, nhưng tốc độ rõ ràng nhanh hơn. 5 phút sau, anh đi lên lầu cũng không quay đầu lại.

Sau khi Quý Chu Chu thức dậy, được thông báo có thể đến phòng ăn. Cô rửa mặt đi đến phòng ăn ngồi xuống, thấy bò bít tết trước mặt không có gì để nói. Tuy là thức ăn hoàn toàn mới nhưng đã nguội, rõ ràng là cơm thừa.

Lúc này Chu Trường Quân còn ở phòng ăn, sau khi nhìn thấy biểu cảm của Quý Chu Chu hừ nhẹ một tiếng.

Loại phụ nữ đưa tới cửa này ông ta thấy nhiều, đều cảm thấy bước vào nhà giàu thì có thể một bước lên trời, ái mộ hư vinh ý nghĩ hào huyền. Phải cho cô biết phép tắc, sau này mới dễ dạy bảo. Nếu không thích mà nói, cô có thể lựa chọn không ăn.

Khi trong lúc ông ta muốn mở miệng bỏ đi, người phụ nữ trước mắt này cầm lấy dao nĩa bắt đầu ăn cơm, giống như gió cuốn mây tan đem thức ăn trên bàn tiêu diệt sạch sẽ, tiếp đó ưu nhã lau khô miệng một chút, mong đợi nhìn về phía ông ta: "Còn nữa không?"

Chu Trường Quân sững sốt một chút, vẫn là kêu người đưa một phần nữa. Lần này là mới ra lò, suy cho cùng đầu bếp cũng không biết cô có thể ăn hai phần.

Lúc này Quý Chu Chu đã no rồi, nhưng mà nghĩ tới bản thân gầy yếu bây giờ, vẫn là cắn răng tiếp tục ăn, chỉ là biểu cảm dần dần thống khổ lên.

Chu Trường Quân nhíu mày: "Liên ăn ngon như vậy?" Rõ ràng đã ăn no lại còn muốn ăn tiếp, giống như quỷ chết đói.

"Tôi rất lâu, chưa từng ăn cơm no, ợ....." Quý Chu Chu no đến nước mắt lưng tròng, vì cup C(*) của cô, căng chết cũng phải tiếp tục.

(*) Cup C: ngực cup C.

Chu Trường Quân im lặng. Nếu là những người khác, khẳng định ông ta khịt mũi khinh thường, cảm thấy là đang làm màu. Nhưng người phụ nữ không khóc gầy yếu trước mắt này, cả người đều lộ ra một chút cảm giác suy dinh dưỡng, không giống như là diễn kịch chút nào.

"Cô trước kia..... Tại sao chưa từng ăn no?" Biểu cảm của Chu Trường Quân khẽ buông lỏng.

Quý Chu Chu nhận thấy được đột nhiên ông ta mềm lòng dừng một chút, sau khi hiểu được có chút dở khóc dở cười nhưng vẫn nhếch môi chua xót: "Gối gấm sai người lại bị ngược đãi, nếu không làm sao sẽ bị đưa đến..."

Chu Trường Quân nhớ đến mặt mũi cái người trẻ tuổi không tốt trong mắt kia, hơi hơi nhíu mày: "Sau này cô ở Cố gia ngoan ngoãn chút, ít nhất ăn no là không thành vấn đề. Những thứ này thì đừng ăn, tổn hại đến dạ dày thì không tốt."

Trong thời đại hòa bình thế mà còn có người chưa từng ăn no, quả thực là khó có thể tưởng tượng.

Quý Chu Chu nhìn thức ăn trước mặt bị chuyển đi, vô tội chớp mắt, cảm nhận dạ dày nặng trĩu một chút, thì không có từ chối. Cô suy nghĩ một chút, nhìn về phía Chu Trường Quân rõ ràng thái độ tốt hơn một chút: "Cái đó, mật mã WiFi trong nhà là bao nhiêu?"

"Bởi vì để tiện cho công việc của tiên sinh, mạng lưới vô tuyến là mã hóa(*). Cô hỏi cái này làm gì?" Chu Trường Quân vừa rồi còn dịu dàng, thái độ lập tức cảnh giác lên.

(*) Mã hóa: là công nghệ tốt nhất để bảo vệ thông tin phòng chống kẻ gian, chính quyền và công ty cung cấp dịch vụ. Mã hóa đã phát triển tới mức mà gần như không thể bẻ khóa được - nếu dùng cho đúng cách. (Bạn có thể lên Google tìm hiểu thêm).

Biểu cảm của Quý Chu Chu không thay đổi: "Như vậy à... Vậy trong nhà có tivi không?"

Cô nói xong khô miệng hơi cong, nước mắt trong nháy mắt trào tới khóe mắt, vừa nhu nhược vừa đáng thương lau lau: "Thôi đi, xin lỗi, là tôi yêu cầu

quá mức rồi, thật ra có thể ăn no tôi đã rất vui về rồi. (Truyện Chính Chủ Wattpad TieuHiTieuHi). Chỉ là bị nhốt ở chỗ không có internet, không có tivi rất lâu, bây giờ được thả ra đột nhiên rất muốn làm những điều này."

"... Cô còn từng bị nhốt lại?" Chu Trường Quân trừng to đôi mắt.

Quý Chu Chu lộ vẻ bi thương cười một tiếng: "Cũng chỉ là hơn năm tháng mà thôi." Nguyên thân năm tháng ở nhà làm việc quét dọn cho nam chính kia, hẳn không có tâm tình lên mạng chém gió chứ.

Năm phút sau, Quý Chu Chu một mình nằm bò trên sofa vừa lớn vừa mềm trong phòng tiếp khách, gác chân lên bàn trà phía trước mở tivi. Một tay đổi đài tìm phim truyền hình có giờ phát sóng cao điểm, một tay sờ sofa vừa lớn vừa mềm, câu nguyên ngữ của mình nhanh chóng có được tính chất đặc biệt tốt giống như sofa.

Sau khi đổi vài đài, cô dừng ở một phim truyền hình kết hợp, nhìn thấy cái tên《Mẹ kế quyền rũ của tôi》quen thuộc này nhìn không được nhướng mày. Nếu cô nhớ không lầm mà nói, đây bộ phim trong hiện thực cũng có chứ, câu huyệt ngược thiên logic cảm động nhưng không ngăn cản được yêu thích của người xem, là sự bùng nổ của mấy năm trước.

Đây hẳn là thời gian tác giả đang viết áng văn này, tùy thời lấy giả thiết trong hiện thực.

Cốt truyện giống nhau diễn viên khác nhau, chẳng khác nào là bộ phim truyền hình hoàn toàn mới. Quý Chu Chu rất có hứng thú để điều khiển xuống.

Cũng trong lúc đó, phòng ngủ chính trên lầu, Cố Quyên Thu đang nhìn màn hình tivi màu đen, mưa gió sắp đến. Nhân viên sửa tivi khóc không ra nước mắt: "Cố tiên sinh, âm thanh ở đây sẽ rất ồn, ngại trước đến phòng khác nghỉ ngơi nhé." Anh ta nhìn chăm chăm như vậy, mình rất dễ run tay.

Cố Quyên Thu không cảm xúc cầm cái ly rời đi, lập tức đi xuống phòng tiếp khách dưới lầu.

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Thật trùng hợp, anh cũng đến xem 《Mẹ kế quyền rũ của tôi》?

Editor:

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

►Sở thích của đại gia thật đặc biệt◄

□□□

"Không Thiên Tứ, con buông ta ra! Ta là mẹ con! Chúng ta làm như vậy là không đúng!" Trong tivi, người phụ nữ đau khổ giãy giụa.

Tiểu sói lang nắm lấy váy cô xé ra, hốc mắt đỏ bừng hét lên: "Mẹ tôi đã sớm chết rồi! Em tính cái gì mẹ, em là người phụ nữ của tôi!"

Dứt lời, anh ta đè lên, tấm màn rơi xuống, phim kết thúc, ánh sáng trên tivi phản chiếu đến khuôn mặt Quý Chu Chu, mình mình diệt diệt làm mặt cô trở nên hết sức kỳ dị. Cô không để ý lắm, ngược lại phát ra hai tiếng cười khinh bỉ quái dị, treo lên mặt biểu cảm thỏa mãn tắt tivi.

Khó trách năm đó bộ phim này hot như vậy, tiết tấu logic người giả thiết hoàn mỹ, cốt truyện lại câu huyệt, góc độ chuyên nghiệp xem ra thật sự rất được. Ở đây góc độ chọn người giả thiết lại so với trong hiện thực bám sát hơn, ánh mắt của diễn viên nam chính đóng tiểu sói lang này lộ ra sắc khí ngây thơ, quả thực thời khắc hướng đến tất cả trái tim đồng chí nữ nử sung.

Đã có thể nhiều đài liên hợp truyền bá ra. Một là chứng minh bộ phim này rất đắt, một đài truyền hình không thể nuốt nổi, cần phải có người đến gánh

vác rùi ro. Hai là quy tắc từ mặt bên chứng tỏ thể loại phim này rất nhận được sự yêu thích của người xem, cho nên bọn họ mới dám liên bá nhiều đài.

Sau khi biết sở thích của người xem ở thể giới trong văn và thể giới hiện thực không chênh lệch lắm, Quý Chu Chu cũng an tâm rồi. Cô cũng coi như tuổi còn trẻ thì đã làm biên kịch mấy bộ phim hot rồi, không tin bất không được công ty điện ảnh nơi này. Đợi cô kiếm nhiều tiền chút, nói không chừng có thể sớm thoát khỏi cốt truyện.

Quý Chu Chu cảm thấy mất ngủ nguyên đứng lên, ngáp một cái đi ra ngoài, đột nhiên nhìn thấy một cái bóng đen đứng ở cửa, cô ngáp một cái bị dọa tới mức ngáp một nửa dừng lại, thiếu chút nữa làm mình sặc chết. Vì trải nghiệm bộ phim, cô cố ý không bật đèn, lúc này dựa vào ánh sáng ngoài cửa lọt vào phòng mới miễn cưỡng thấy rõ đối phương là Cố Quyện Thu.

"..... Cô tiên sinh, ngài có việc gì không?" Về mặt của Quý Chu Chu sợ sệt đi tới cửa, trong lòng bởi vì cái ngáp vừa rồi kia mắng mắng chửi chửi. Người đàn ông này khắp nơi tỏ ra đều giống như tâm lý có bệnh, anh sẽ giết người, chính mình thật sự một chút cũng không kinh ngạc.

Mặt Cố Quyện Thu đầy u ám nhìn chằm chằm tivi, sau một lúc lâu lạnh nhạt liếc nhìn Quý Chu Chu một cái, chậm chậm xoay người rời đi. Quý Chu Chu yên lặng thu hồi biểu cảm hoảng sợ của mình, đợi một lát mới đi ra ngoài, lại không nghĩ tới anh còn đang đứng ở hành lang, rõ ràng là đang đợi mình.

Tránh cũng không thể tránh, Quý Chu Chu treo lên một giây sợ sệt, rụt rè đi tới bên cạnh anh: "Tôi tự ý đến phòng khách xem tivi, ngài đây là tức giận sao? Thật ra là....." Chu Trường Quân kêu tôi đi đó!

Còn chưa giúp bản thân thoát tội, ánh mắt của Quý Chu Chu nhìn thấy Chu Trường Quân đi về phía bên này, lời nói muốn nói lập tức ở đầu lưỡi dạo qua một vòng, đổi thành câu khác: "Thật ra là ý định của tôi. Là do tôi lâu quá không xem tivi, cho nên mới lén lút đến đây. Ngài muốn phạt tôi thì phạt đi, không có liên quan tới người khác!"

Chu Trường Quân đang đi về phía bên này, dừng một chút, sau khi nhìn thấy bọn họ đại khái mình hiểu ra chuyện gì, trong lòng âm thầm buồn tiếng thờ dài. Cô gái thật tốt a, vô tình gặp người không tốt, bị hãm hại thành con chim sợ cành cong(*). (*Truyện Chính Chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Tuy sợ đến như vậy cũng không bán đứng ông ta, điều đó có nghĩa nhân phẩm coi như cũng được.

(*) *Chim sợ cành cong: (Chim thấy cung gặp cành cong cũng sợ). Ý là một lần tổn thương, ngàn lần e sợ.*

"Tiên sinh, là tôi kêu Quý tiểu thư đến phòng khách xem tivi." Chu Trường Quân đã đi tới xin lỗi, mặc kệ như thế nào nếu tiên sinh vì vậy mà tức giận, chính là trách nhiệm của ông ta, không nên để người khác gánh vác.

Quý Chu Chu mặt đầy sốt ruột: "Chú Chu!"

Cô tự ý sửa lại xưng hô, Chu Trường Quân sững sốt một chút, ngược lại cũng không có phản cảm lắm, sợ cô lại nhảy ra đấm trách(*) lập tức nhìn cô cảnh cáo một cái, sau đó không biết sợ ở trước mặt cô che chắn.

(*) *Đấm trách: Đấm nhận trách nhiệm.*

Người tốt a. Hốc mắt Quý Chu Chu đỏ lên, cúi đầu buồn bã.

Cố Quyện Thu liếc mắt quét hai người trước mặt một cái, chậm chậm vươn ra ngón tay chỉ chỉ Quý Chu Chu: "Lại đây."

..... Trốn không thoát là trốn không thoát a, tội phạm giết người cuối cùng vẫn sẽ xuống tay với cô, nói không căng thẳng là giả. Quý Chu Chu liếm môi một cái nhìn về phía Chu Trường Quân. Chu Trường Quân mặt biểu tình "Tiên sinh nói chuyện, tôi cũng không giúp gì được". Cô đành phải đi đến trước mặt Cố Quyện Thu.

Đầu lông mày của Cố Quyện Thu hơi ản ản giựt giựt, biểu cảm cũng dần dần nghiêm túc, trong lòng Quý Chu Chu lộp bộp một chút. Cố Quyện Thu này, làm chuyện gì cũng lộ ra một chút hơi hột, nhưng một khi nghiêm túc chút thì mang theo cảm giác áp bức vô hạn.

Quý Chu Chu cúi đầu, không dám đối diện với anh.

"Tập mười bảy nói cái gì?"

Đại gia không hổ là đại gia, giọng nói cũng mang tính uy hiếp, khiến cho người ta nhìn không được phát run..... Hả? Quý Chu Chu hoang mang ngẩng đầu.

Khỏe miệng Cố Quyện Thu mím xuống không vui, mặc dù giọng nói lạnh như băng nhưng hình như mang theo một phần ảo não không dễ phát hiện: "Tivi trong phòng tôi hư rồi."

Quý Chu Chu đột nhiên nhanh trí: "Mẹ kế quyến rũ của tôi?"

"Cô xem hết rồi." Cố Quyện Thu trần thuật, hiển nhiên là bởi vì nghe được phim kết khúc.

Quý Chu Chu lập tức gật đầu, nhưng vẫn có một tia cảm giác khó hiểu..... Cho nên, đại gia không vui là bởi vì xem phim chỉ xem được một nửa?

Ba phút sau, Quý Chu Chu một lần nữa ngồi trên sofa phòng khách, chỉ là lần này đã bật đèn, mà đối diện là Cố Quyện Thu. Chu Trường Quân rót trà cho bọn họ, liếc mắt nhìn Quý Chu Chu cổ vũ một cái thì đi ra ngoài.

Trong phòng lại một lần nữa yên tĩnh, Quý Chu Chu bị Cố Quyện Thư nhìn chăm chăm đến cổ họng phát khô, cảm lấy tách trà nhỏ trước mặt nhấp một ngụm: "Cố tiên sinh, ngài xem đến đoạn nào?"

"Thiên Tứ và mẹ kế chiến tranh lạnh, lại sau đó nhìn thấy mẹ kế và ba anh ta ôm nhau ở đằng kia." Cố Quyện Thư chậm rãi mở miệng.

Quý Chu Chu gật đầu một cái: "Vâng, ngài xem gần hết rồi. Sau khi Thiên Tứ nhìn thấy bọn họ ôm nhau thì bỏ chạy, đến quán bar uống rượu, kết quả bị nữ hai bỏ thuốc, xem chút nữa phát sinh quan hệ với nữ hai."

Cố Quyện Thư ngồi hơi thẳng chút.

Quý Chu Chu đột nhiên cảm thấy cái dáng này của anh hơi quen mắt, sau khi nhớ ra khóe miệng kéo lên, một cảm giác vô ngữ nhanh chóng bao phủ. Hôm qua, khi anh nhân tiện chuyện "Thẩm Dã đi rồi" với cô, chính là cái biểu cảm này. Vì vậy... Đây là lấy cô và Thẩm Dã làm phim truyền hình xem?

Khó trách sẽ giữ cô lại, lại hình như không vừa lòng với biểu hiện sau đó của cô. Thì ra là như vậy, ngại cốt truyện chưa đủ kịch tính, đúng không?

Lần đầu tiên Quý Chu Chu phải làm xiếc khi cho người ta xem, quả thực muốn tức cười rồi. Nhưng nghĩ đến vị này tàn nhẫn lên chuyện giết người phóng hỏa gì cũng dám làm, cuối cùng không dám lộ ra cái gì.

Cô giống như cái gì cũng chưa phát hiện, lại uống một ngụm trà, dựa sô pha hơi hơi thả lỏng: "Chỉ là Thiên Tứ rất lợi hại, sau khi phát hiện có vấn đề từ chỗ nữ hai trốn thoát, chạy đi tìm mẹ kế cãi nhau, thuốc phát huy tác dụng nên cùng mẹ kế..."

Cô khụ một tiếng, loại chuyện này cùng chị em bàn luận, lớn chừng bánh xe cũng không sao, nhưng cùng một người đàn ông đẹp trai xa lạ bàn luận, thế nào cứ kỳ quái như vậy.

Cũng may Cố Quyện Thư cũng không cảm thấy hứng thú với tình tiết này: "Sau đó thì sao? Ba anh ta phát hiện không?"

"Không có nhé, vốn là thiếu chút nữa phát hiện, mẹ kế đem Thiên Tứ giấu trong tủ. A... Hình như Thiên Tứ thấy được giấy xét nghiệm ADN ở trong ngăn tủ, mới biết được hóa ra mình không phải là con trai do ba anh ta sinh ra, sau đó thì bắt đầu điều tra thân thế." Quý Chu Chu không nhịn được, vẫn là ngáp một cái.

Cố Quyện Thư trầm mặc đứng lên, tại cái nhìn chăm chú của Quý Chu Chu trở về phòng. Sau khi một mình ngồi một lát, lấy di động ra đăng nhập diễn đàn, mặt không cảm xúc viết ra một đoạn lời nói: Các người, đám rác rưởi này! Tôi đã nói rồi, Thiên Tứ không phải là con do ba anh ta sinh ra đâu?

Phía dưới để lại mấy lời bình luận, đều là nể anh bệnh thần kinh, nhưng không ai bàn luận đoạn cốt truyện này với anh. Anh đang định bình luận lại, thì nhìn thấy mình bị cấm bình luận, lý do cấm: Lời lẽ kỳ quái mê hoặc người khác, phong hào xử lý.

Cố Quyện Thư: "..."

Sau khi Quý Chu Chu trở về phòng, mới hậu tri hậu giác(*) hình như nói thừa một đoạn, cô không thể nào thành tâm hối hận một giây thì chạy đi tắm và đi ngủ.

(*) *Hậu tri hậu giác: Ý là độ nhạy cảm với sự việc.*

Một đêm yên giấc, sáng sớm cũng không có người quấy rầy, Quý Chu Chu ngủ thẳng đến 8 giờ hơn mới dậy, chớp mũi đều là mùi vị tươi mát trên chăn, khiến cho cô đối với căn phòng nhỏ nhắn cũ kỹ này lại hài lòng một chút.

Lúc cô từ trong phòng đi ra đã 9 giờ, đang chuẩn bị đến phòng ăn kiểm chút đồ ăn, thì nhìn thấy Chu Trường Quân đi ra ngoài, cô vội vàng gọi người đứng lại: "Chú Chu, chú đi đâu vậy?"

Chu Trường Quân vốn định trách móc vấn đề xưng hô của cô, nhưng nhìn thấy một khuôn mặt suy dinh dưỡng kia, lời nói dạy bảo người cuối cùng cũng chưa nói ra miệng: "Tiên sinh kêu tôi đi làm mấy cái thẻ SIM điện thoại."

Ánh mắt của Quý Chu Chu sáng lên: "Vậy có thể giúp tôi làm một cái không?"

"Tại sao?" Chu Trường Quân nhú mày: "Thẻ SIM ban đầu của cô đâu?"

Quý Chu Chu cúi đầu, trên mặt lộ ra nụ cười chua xót: "Hôm qua Thẩm Dã gọi điện thoại cho tôi, tôi sợ quá đã đem thẻ SIM bẻ gãy, bây giờ vứt trong thùng rác rồi."

Chu Trường Quân lộ ra một tia thương hại: "Được rồi, tôi đến đó làm giúp cô một cái."

"Cảm ơn Chú Chu... Tôi không có tiền, chú cầm cái này." Quý Chu Chu vội lấy một đôi hoa tai từ trong túi ra. Cái này là hôm qua cô phát hiện, hẳn là món quà duy nhất mà nam chính trong nguyên văn đưa cho nữ chính, ít nhiều có thể đáng giá chút tiền?

Chu Trường Quân vừa nhìn thấy hoa tai cười: "Đôi hoa tai này vợ tôi cũng có một đôi, đôi này của cô là giả a, có phải bị lừa rồi không?"

Quý Chu Chu: "...". Thẳng nhóc Thẩm Dã này.

"Được rồi, chuyện mấy chục tệ. Đứng rồi còn có một chuyện, đợi tôi trở về đưa cô một tấm thẻ. Mỗi tháng Cố gia sẽ cho cô một số tiền, cô lấy mua một ít quần áo gì đó." Chu Trường Quân thấy sắc mặt cô không đúng, vì thế đổi đề tài.

Quý Chu Chu nghe được mỗi tháng có thể lấy phí sinh hoạt, tâm tình lại lần nữa vui vẻ lên: "Vậy khi tôi lấy thẻ rồi thì đem tiền trả lại cho chú."

"Được." Thấy cô kiên trì, Chu Trường Quân cũng không ngăn cản, chỉ là cảm tình đối với cô gái này lại thêm một bậc.

Lần này Quý Chu Chu thật sự không có ý định quẹt thẻ, chỉ là cảm thấy mọi người làm việc cũng không dễ dàng, không cần phải chiếm tiện nghi của người ta. (*Truyện Chính Chủ Wattpad TiểuHiTiểuHi*). Sau đó, trong lúc vô tình cô nhìn thấy một chuỗi dây số dài trên thẻ lương của Chu Trường Quân, mới hiểu được hóa ra chỉ có mình không dễ dàng.

Sau khi ăn xong hai phần bữa sáng, từ cái miệng ngọt ngào Quý Chu Chu nịnh nọt a di trong phòng bếp xin mấy miếng bánh ngọt. Một tay cầm bánh ngọt, một tay cầm sữa bò cảm thấy mỹ mãn đi về phòng. Chuẩn bị đợi lãnh thẻ ngân hàng thì đi ra ngoài mua bộ quần áo thay đổi, lại mua chút vở và bút chuẩn bị đại cương.

Cô tính toán xong hết, chậm chậm đi về phòng, đi được một nửa gặp Cố Quyện Thu, cô gật đầu mỉm cười: "Cố tiên sinh, chào." Hôm nay ăn uống ngon miệng còn được lấy tiền, tâm tình của cô gần như hoàn mỹ.

Cố Quyện Thu lười biếng nhìn cô một cái, nhận lấy bánh ngọt sữa bò từ trên tay cô. Nụ cười của Quý Chu Chu đột nhiên cứng đờ.

Cố Quyện Thu đi vài bước mới dừng lại, khẽ nhíu mày: "Của cô?"

"Không sai, của tôi." Quý Chu Chu nghiêng răng mỉm cười.

"À."

Cố Quyện Thu gật đầu, cầm bánh ngọt sữa bò bước đi cũng không quay đầu lại, giống như đồ này vốn dĩ là của anh.

Tâm tình của Quý Chu Chu trong nháy mắt không hoàn mỹ rồi.

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Quý Chu Chu: Nam chính là tra nam, nam phụ là tội phạm giết người. Một người đưa hàng giả, một người mê cầu huyết. Tôi đây là vận khí gì, rơi vào hai loại mặt hàng này?

Editor:

Có chỗ nào bán người như vậy không? Được nhìn trai đẹp mỗi ngày, được ăn uống ngon miệng lại còn có tiền xài mà chẳng phải làm việc nhà.... Mọi người biết chỗ nào thì chỉ Hi nhé, muốn bán mình dễ sợ. Hahaha.

Sau khi đọc 3 chương demo mọi người cảm thấy truyện này thế nào???

Hi bắt đầu đăng truyện từ Chủ Nhật nhé mọi người.

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

► Tiểu bạch hoa mạnh mẽ ◀

Đội bóng lưng của Cố Quyện Thư biến mất, Quý Chu Chu liếc một cái, không vui trở lại phòng bếp, kết quả a di nói với cô bánh ngọt hết rồi, chỉ còn lại vài miếng sandwich. Tâm tình cô càng kém, gặm sandwich quay về phòng mình.

Đội sau khi cô đem thêm thức ăn đều ăn xong hết, Chu Trường Quân cũng từ bên ngoài trở về, đi qua đưa thẻ ngân hàng và thẻ SIM cho cô. Quý Chu Chu nói tiếng cảm ơn, nhìn thấy trong tay ông ta còn có rất nhiều thẻ SIM, dường như có chút kỳ lạ: "Những thứ này đều là của Cố tiên sinh?"

"Đúng vậy."

"Anh ấy cần nhiều thẻ SIM như vậy làm gì?" Quý Chu Chu càng thêm khó hiểu. Bây giờ, lấy địa vị của Cố Quyện Thư hôm nay, hẳn là sẽ không làm công việc viễn thông lừa đảo chứ?

Chu Trường Quân cũng không hiểu, nhưng ông ta cảm thấy chuyện Cố Quyện Thư làm tất cả đều có lý do: "Nhất định là có ích tiên sinh mới cần. Mật mã thẻ ngân hàng là sáu số cuối, dùng ID tài chính gia đình làm, không được tiêu xài quá mức, lúc cô quẹt thẻ chú ý một chút."

Quý Chu Chu không vướng mắc nữa, đối với Chu Trường Quân cảm ơn đi cảm ơn lại, sau khi đội ông ta rồi đi lập tức quay về phòng, tìm di động lắp thẻ SIM vào. Nhìn thấy trên di động không có chữ "Không thẻ SIM", tâm tình của cô nhất thời thoải mái không ít.

Cô nghịch nghịch di động hơi cũ một chút, mở khung tìm kiếm ra tìm những bộ phim truyền hình nổi tiếng hai năm qua, đang tính sạc pin thì chuông di động đột nhiên vang lên.

Thấy dây số lạ trên di động, da gà của Quý Chu Chu đều muốn nổi lên. Đây là thẻ SIM mới làm, gắn vào di động chưa tới ba phút, sẽ có người nào gọi đến đây?

Cô nghĩ đi nghĩ lại, sau khi xác định mình xem áng văn này không có yếu tố ngoại cảm nào, mới ra về bình tĩnh nghe điện thoại: "Alo?"

"Hỏi phòng bếp một chút còn bánh ngọt không." Di động truyền đến giọng nói chậm chậm của Cố Quyện Thư.

Bệnh thần kinh a! Gân xanh của Quý Chu Chu dựng thẳng, mở miệng lại là giọng nói dịu dàng: "Lúc nãy đã hỏi rồi, đã hết rồi."

Đối phương im lặng một lát, khi Quý Chu Chu đang cho là anh muốn tắt máy, lại nói một câu: "Kêu họ nướng thêm một ít nữa."

Quý Chu Chu há miệng thờ đốc, còn chưa nói gì đối phương đã tắt máy. Cô không tình nguyện đứng lên, chạy đến truyền lời cho phòng bếp. Sau khi mới vừa nói cho phòng bếp, cô quay về, vừa đi vài bước di động lại vang lên: "Thêm mấy cái bánh trứng nữa."

"Ngài có muốn làm thêm bánh pizza không ạ?" Quý Chu Chu một mặt cười xạo.

Lại là yên lặng quen thuộc, lần này cô có kinh nghiệm cứ như vậy chờ, quả nhiên đối phương truyền qua một từ: "Được."

Quý Chu Chu không nóng nảy, nhận lệnh quay lại phòng bếp, lần này cô không đi ra nữa. Thứ nhất là sợ Cố Quyện Thư vẫn còn sai bảo, mắc công chạy tới chạy lui, thứ hai... Ừmmm, bánh ngọt vừa mới nướng ra lò nhất định rất thơm.

Quý Chu Chu mới từ trong tay a di nhận lấy vỏ bánh mì nóng hổi còn chưa kịp cắn xuống thì di động vang lên. Cô không chút nghĩ ngợi tiếp điện thoại: "Cố tiên sinh, ngài còn muốn ăn món gì?"

Đối phương im lặng thật lâu, trong lòng Quý Chu Chu động một cái, liếc nhìn số di động, hình như không giống số vừa rồi cho lắm. Lòng Quý Chu Chu trầm xuống, lúc đang định tắt máy, đối phương truyền đến giọng nói khàn khàn: "Chu Chu, ở bên cạnh Cố tiên sinh đã thích ứng được chứ?"

Quý Chu Chu nhìn thoáng qua những người khác trong phòng bếp, chạy đến một góc ngồi xổm xuống. Cô đoán được là Thẩm Dã, cho nên cũng không quá kinh ngạc, chỉ là một chút lạnh lẽo từ phía sau lưng tràn lên. Cố Quyện Thư biết số di động này là bởi vì thẻ SIM do Chu Trường Quân làm. Vậy, Thẩm Dã tại sao biết?

Chu Trường Quân là trợ thủ đắc lực nhất của Cố Quyện Thư, trong nguyên văn cũng chưa từng xuất hiện chuyện phản bội, cho nên không thể nào là ông ta, vậy chỉ có một khả năng. Mắt Quý Chu Chu nhìn di động của mình, hận không thể đem nó và Thẩm Dã cùng nhau ném ra ngoài.

Nhưng mà cô không thể, người ở đầu di động kia là vai chính lớn nhất áng văn này, con ruột của tác giả, hào quang trên người có thể quay quanh địa cầu. *(Truyện Chính Chủ Wattpad TieuHiTieuHi)*. Cô cùng loại người này xé rách mặt, đồng nghĩa bước nửa cái chân đến đường Hoàng Tuyền(*). Vì vậy, mặc dù muốn hoàn toàn tách ra với anh ta, cũng không thể dùng cách kích động.

(*) Hoàng Tuyền: xuôi vàng, âm phủ.

Cô muốn đã thông tư tưởng với người này, cô rời khỏi anh ta không phải vì lý do khác, đơn thuần là bị anh ta làm tổn thương. Cứ như vậy có hai loại kết quả, một là anh ta lười đến nản nỉ, thuận theo tự nhiên cắt đứt quan hệ, hai là loại còn lại, trong lòng mang áy náy với cô, tương lai dù cho có đứng đến ngày đó, cũng có thể nghĩ cách lợi dụng sự áy náy của anh ta thoát thân.

Đương nhiên, lấy bản tính trời sinh tra nam của Thẩm Dã mà xem, xác suất lớn nhất là loại đầu tiên, chẳng qua là hợp ý cô rồi.

Đầu óc Quý Chu Chu nhanh chóng xoay chuyển, cuối cùng lặng lẽ để bánh mì xuống, oán giận chất vấn: "Anh cảm thấy tôi sẽ thích ứng sao?"

"...Chu Chu, tìm một cơ hội gặp mặt nhé."

Đôi mắt Quý Chu Chu từ đầu đến cuối nhìn chăm chăm bánh mì, nhìn không được nuốt nước miếng xuống, giọng nói phát ra lại càng thêm thê lương: "Không thể nào! Tôi sẽ không gặp anh. Thảm Dã, tôi yêu như vậy a, anh biến tôi thành cái gì?"

"Chúng ta gặp mặt một chút, anh ở trước mặt em giải thích." Thảm Dã buông tiếng thở dài, nghe có vẻ đau khổ lại bất lực.

Nếu là nguyên nữ chính, đoán chừng lúc này đã thay anh ta suy nghĩ một đồng lý do, sau đó mềm lòng đi gặp anh ta chứ. Đáng tiếc não cô không tàn, đối với loại người thay đổi thất thường này không có một chút tin tưởng. Quý Chu Chu không nhìn được, vẫn là cắn một miếng nho nhỏ lên bánh mì.

Thật thom

"Không có gì giải thích cả, tôi hận anh Thảm Dã, nhưng tôi cũng yêu anh, căn bản không thể quên được anh. Nhưng nghĩ đến anh thì tôi đau khổ đến muốn nổi điên." Quý Chu Chu nhìn không được lại cắn một miếng, không cần thận chép miệng một cái, cô nhanh chóng lấp đầy âm thanh tình cảm: "Anh buông tha cho tôi đi, không cần liên lạc với tôi nữa, tôi..."

Nói đến một nửa, trước mặt đột nhiên rơi xuống một cái bóng, Quý Chu Chu theo bản năng ngẩng đầu, chỉ thấy được khuôn mặt không cảm xúc của Cố Quyện Thư đứng ở trước mặt mình.

"Cố tiên sinh..." Quý Chu Chu đột nhiên cứng đờ.

"Cố tiên sinh? Chu Chu, Cố tiên sinh ở bên cạnh em sao?"

Di động Thảm Dã còn đang tắt tắt, Quý Chu Chu nhấn xuống hai lần vẫn chưa tắt máy, dứt khoát dùng hết sức lực đem di động ném đi. Di động nện lên tường trong nháy mắt thất linh bát lạc(*), linh kiện lại văng trên mặt đất, quả thực so với xác chết còn thảm.

(*) *Thất linh bát lạc: Ý chỉ chỗ này chỗ kia, nằm rải rác.*

Quý Chu Chu thần thanh khí sảng(*), đau lòng nhìn những mảnh nhỏ di động, giống như đang nhìn người yêu của mình chết: "Mặc dù đối với mày còn một chút tình cảm nhưng tao cũng sẽ gặp lại mày, bởi vì bây giờ tao là người của Cố tiên sinh, tao không thể đi gặp người ngoài nữa."

(*) *Thần thanh khí sảng: Tinh thần thoải mái dễ chịu.*

Thật vui về a. Nếu ngày nào đó xui xẻo gặp lại Thảm Dã thì nói với anh ta Cố Quyện Thư ném đi là được.

"Cố tiên sinh anh yên tâm, mặc dù tôi rất đau khổ, nhưng tôi sẽ điều chỉnh cảm xúc của bản thân lại, xin ngài tin tưởng tôi." Quý Chu Chu nói xong, thích hợp biểu lộ một chút thương tâm, có một loại mùi vị tiểu bạch hoa tò vò về kiên cường, người xung quanh đều truyền đến ánh mắt đồng cảm.

Sau khi Cố Quyện Thư im lặng một hồi: "Rất đau khổ?"

Khóe mắt Quý Chu Chu rung rung, giống như một đóa hoa nhỏ mong manh, mặt viết đầy đau thương.

"Khóe miệng em có vụn bánh ngọt."

Quý Chu Chu đứng hình, ở đôi mắt nghiêm túc của Cố Quyện Thư nhìn xuống khuôn mặt dần dần đỏ lên, trên khuôn mặt tái nhợt vì vậy tức giận thêm một chút.

"Có thể là không cẩn thận dính trứng." Quý Chu Chu bình tĩnh liếm đi, vì vậy môi lập tức trở nên ướt ướt.

Cố Quyện Thư nghiêm túc xin chỉ dạy: "Làm sao dính?"

Có thể làm sao dính. Đương nhiên là dùng miệng của mình đi gặm bánh mì nóng hôi hổi mới ra lò còn mang một chút mùi thơm cháy khét, vì vậy mới bị dính lên. Quý Chu Chu mỉm cười: "Cố tiên sinh, bánh trứng lạnh rồi sẽ ăn không ngon."

Cố Quyện Thư lười biếng bước đi, chỉ là không đi về phía bánh trứng, mà là đến chân tường nhặt một thứ giống như con chip: "Máy theo dõi."

Trong lòng Quý Chu Chu căng thẳng, chăm chú đi lên phía trước: "Anh ta dùng cái này để biết số di động của tôi?"

"Ừ."

..... Thằng nhóc này thật độc ác a. Quý Chu Chu nuốt nước miếng xuống: "Máy theo dõi ngoại trừ có thể biết được số di động, còn có thể làm gì?" Cô không chắc chuyện mình lên lút làm có ảnh hưởng gì đến người sắp đặt hay không, nếu bị Thảm Dã phát hiện sơ hở, bản thân không chừng sẽ bị coi như quái vật thiêu chết chứ.

Cố Quyện Thư yên tĩnh cầm máy theo dõi xem, Quý Chu Chu đứng ở bên cạnh thần sắc khản trương. Sau một lúc lâu, Cố Quyện Thư không nhanh không chậm mở miệng: "Có thể định vị, cũng có thể giám sát nghe lén, nhất cử nhất động của em đều ở trong phạm vi tầm mắt của anh ta."

"Thật hay giả?" Quý Chu Chu hoảng sợ.

"Giả."

Quý Chu Chu: "... Nếu không phải thấy tương lai anh là tội phạm giết người, một chiếc dép lê của tôi đập chết anh.

Cố Quyện Thu thuận tay ném máy theo dõi vào thùng rác, rửa tay một cái cầm lấy bánh trứng, thử một miếng khẽ nhủ mày: "Lạnh."

... Đáng đời, ai kêu anh nói nhiều. Khóe miệng Quý Chu Chu trườn trườn, xoay người đi ra ngoài.

"Nhất định anh ta còn muốn kêu em làm gì đó, nếu không sẽ không động vụ khí lớn như vậy. Nếu em không muốn giúp anh ta, sau này cố gắng cẩn thận một chút, loại tiểu nhân này thủ đoạn nham hiểm lắm."

Quý Chu Chu dùng một lát, xoay người nhìn về phía anh. Phòng bếp sáng bừng dưới ánh đèn, anh lười biếng dựa lên cái tủ, rũ mắt yên lặng ăn bánh trứng, giống như người vừa rồi nói chuyện không phải anh.

Lông mi của anh rất dày lại không quá dài, tạo thành một cái bóng nhỏ ở trên mặt. (*Truyện Chính Chủ Wattpad TiểuHiTiểuHi*). Cầm rõ ràng thật sắc bén nhưng không lộ ra mạnh mẽ, nếu không phải đã xem qua nguyên văn, sau hai ngày ở chung này, Quý Chu Chu khẳng định người này chỉ là một thiếu gia nhà giàu ngây thơ, lười biếng.

Đáng tiếc người ngây thơ lười biếng sẽ không liếc mắt một cái đã nhìn thấu bản chất sự việc. Không những nhìn thấu Thẩm Dã, còn nhìn thấu cô... May mắn trước đó anh và nữ chính không quen biết, nếu không nhất định có thể nhìn ra mình và cô ấy khác nhau.

Quý Chu Chu âm thầm vui mừng, đồng thời đối với Thẩm Dã nhận thức rõ ràng hơn.

Nếu chỉ là dùng phụ nữ lấy lòng Cố Quyện Thu, tùy tiện tặng một người đẹp, cần gì đem nữ chính tình trạng sức khỏe yếu ớt đưa tới. Chỉ sợ ngay từ đầu anh ta cũng không chỉ thỏa mãn một lần lợi ích của Cố Quyện Thu, mà là nhắm vào nhiều tài nguyên hướng về phía anh ta hơn, cho nên mới muốn sắp đặt người bên cạnh anh ta vào.

Mà trên thế giới này, không có người nào chung thủy với anh ta hơn nữ chính.

Khó trách trong nguyên văn, Thẩm Dã vẫn không gần gũi nữ chính, sau khi nữ chính đến bên cạnh Cố Quyện Thu đột nhiên thái độ tốt lên. Thì ra là như vậy, từ lúc bắt đầu đã muốn làm cho nữ chính thay anh ta bán mạng rồi.

Trái tim Quý Chu Chu từ từ trầm xuống, cô hiểu rất rõ sự sắp đặt của Thẩm Dã, không đạt mục đích thế không bỏ qua. Nếu mình không giúp anh ta, sợ rằng sẽ luôn bị anh ta quấy rầy. Nhưng nếu giúp anh ta, người đàn ông trước mắt này thông minh như vậy, nhìn có vẻ thờ ơ, thật ra bày mưu lập kế, giống như Gia Cát nhìn rõ thế sự, tùy thời...

Cố Quyện Thu dùng một lát, Quý Chu Chu vẫn luôn chú ý anh đột nhiên nắm chặt tay: "Sao vậy Cố tiên sinh?"

Sau khi Cố Quyện Thu nghiêm túc nhìn chằm chằm bánh trứng trong tay một lúc lâu: "Hình như tôi..."

Quý Chu Chu khẩn trương nuốt nước miếng xuống, anh đã phát hiện chuyện gì không đúng rồi sao?

"Ăn giấy bạc bên ngoài bánh trứng rồi."

Quý Chu Chu: "... Muốn tháo dép lê, đập từ góc độ này của cô là tuyệt vời.

Cuối cùng Quý Chu Chu và người trong phòng bếp vây quanh Cố Quyện Thu, sau khi nghiền cứu nửa ngày phát hiện vỏ giấy bạc này vốn đã rách, Cố Quyện Thu cũng không có ăn vỏ bánh.

Quý Chu Chu hơi yên tâm. Nếu nam phụ quan trọng nhất 《Thâm tình si mê》trí tuệ thiếu năng đến nỗi lúc ăn bánh trứng ăn luôn giấy bạc, có thể cô đối với thế giới này tuyệt vọng hơn!

Bởi vì điện thoại của Thẩm Dã, kế hoạch buổi chiều đi dạo phố của Quý Chu Chu toàn bộ hủy bỏ, ngoan ngoãn ở trong phòng nhỏ của mình. A di phòng bếp thấy cô đáng thương, liền đưa hai bộ quần áo cũ của mình cho cô, tiện thể Quý Chu Chu nhờ bà mua cho mình hai bộ đồ lót mới, cuối cùng cũng có thể thay bộ quần áo trên người này.

Không phải cô không muốn ra ngoài, mà là lời nói của Cố Quyện Thu làm cô thức tỉnh. Nếu không thể trực tiếp chống lại Thẩm Dã, vậy thì tốt nhất là trốn tránh.

Ừ, trốn đi. Quý Chu Chu yên tâm thoải mái nằm sấp trong phòng.

8 giờ, lúc Quý Chu Chu đang nằm ở trên giường phát ngốc, Cố Quyện Thu đã ngồi ở trước tivi nửa giờ. Anh trước sau im lặng nhìn chằm chằm tivi, sau khi chờ đoạn nhạc cuối phim vang lên mới lấy đi động ra, sau khi tìm thấy dây số quen thuộc thì gọi đi.

"Alo Quyện Thu, tôi đang quay phim, có chuyện gì không?" Đầu bên kia di động truyền đến một giọng nói của người đàn ông trẻ tuổi, có thể nghe ra rõ

ràng lúc này tâm trạng của anh ta không tốt, đôi mắt Cố Quyện Thu lại mạnh mẽ đem hỏa khí đè xuống.

Ngón tay của Cố Quyện Thu gõ lên bàn có tiết tấu: "Hôm nay đài truyền hình phát lại "Mẹ kế" tập mười bảy rồi."

"Cái gì?!" Âm thanh đối diện lập tức cao 8 độ: "Anh đợi chút, tôi đi hỏi xem, chuyện gì xảy ra!"

Tút tut.....

Cố Quyện Thu bình tĩnh đợi, điểm tâm ngọt trong tầm tay, đựng cũng chưa đựng vào.

Ba phút sau, đối phương gọi lại, bất đắc dĩ nói: "Quyện Thu, tôi đang làm việc a, có thể đừng phá tôi không? Căn bản là không phát lại, anh tiếp tục theo dõi phim đi!"

"Không phát lại?"

Mắt Cố Quyện Thu nhìn khung giao diện diễn đàn, lúc này mọi người mới bắt đầu bàn luận chuyện xét nghiệm ADN giữa phim, thêm có người đưa bài viết cũ của anh hôm qua lên. Bên dưới không ngừng truy hỏi anh có phải là nhân viên công tác của bộ phim này không, vì sao biết trước cốt truyện phía sau.

"Không phát lại! Cậu xem tiếp đi." Bên kia có người gọi một tiếng đạo diễn, đối phương nói chuyện tốc độ cũng nhanh hơn, sẵn sàng chuẩn bị tắt điện thoại.

Ngón tay thon dài của Cố Quyện Thu ở trên khung diễn đàn trượt vài cái, giọng nói lơ đãng trầm thấp mang theo từ tính: "Diệp đạo, vậy càng không xong, cốt truyện phía sau của cậu hình như bị lộ ra rồi."

Một đạo diễn vô tội đang chăm chỉ làm việc ở phim trường: "...?"

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Quyện Thu: Phim bị lộ rồi, hết vui.

Editor:

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

►Em thật xấu!◄

□□□

Quý Chu Chu cho là có quần áo tắm rửa thì không cần đi ra ngoài, nhưng mà cô quên mất một chuyện quan trọng: Di động của cô bị vỡ rồi.

Không có di động không có máy tính, không chỉ có nghĩa không thể viết kịch bản, còn đại biểu cô ngoại trừ ngủ và ăn ra, những hoạt động giải trí khác đều không có, cuộc sống hoàn toàn nhàm chán.

Nhưng mà nhờ có ăn và ngủ, thần sắc của cô mấy hôm nay tốt lên không ít. Mặc dù ngực vẫn còn nhỏ nhưng ít nhất đôi mắt có sức sống, không có từ khí trầm trầm(*) như thế. Quý Chu Chu nhìn bản thân trong gương, thay quần áo của a di phòng bếp đưa cho đi ra ngoài tìm Chu Trường Quân.

(*) Từ khí trầm trầm: không khí trầm lặng.

Chu Trường Quân một thân tây trang, hiển nhiên là tính đi ra ngoài.

Quý Chu Chu vội vàng đón tiếp: "Chú Chu, ngài định đi ra ngoài sao?"

"Ừ, có chuyện gì không Chu Chu."

Mấy hôm nay Quý Chu Chu làm quen người trên dưới Cố gia hết rồi, bây giờ Cố gia ngoại trừ Cố Quyện Thu ra, mọi người đều trực tiếp gọi tên cô.

Quý Chu Chu cười cười: "Đúng vậy, ngài có thể chờ tôi một đoạn không? Di động của tôi hư rồi, muốn ra ngoài mua một cái."

"A..... E là không tiện lắm. Tôi phải đưa tiên sinh đến công ty họp, không phải tôi đi một mình." Chu Trường Quân nhìn cô xin lỗi.

Quý Chu Chu vội vẫy vẫy tay: "Vậy không sao, tôi tự đón xe đi."

"Ồ đây hình như không có taxi, hôm nay xe dự phòng cũng lái ra ngoài rồi, bằng không có thể kêu tài xế đưa cô... Như vậy đi, tôi đi hỏi tiên sinh một chút, cô ở đây chờ tôi một lát." Chu Trường Quân đề nghị.

Quý Chu Chu ngại ngùng cười cười: "Vậy làm phiền ngài."

Chu Trường Quân gật đầu rồi đi. Quý Chu Chu ngáp một cái, dựa tường đợi, chỉ một lát sau Chu Trường Quân đã trở lại. Sau khi nhìn thấy cô nở nụ cười: "Tiên sinh đồng ý rồi, vừa hay bên cạnh công ty chính là Trung tâm thương mại lớn, bên đó cái gì cũng có, cô có thể đi dạo nhiều chút."

"Cảm ơn chú." Quý Chu Chu cũng cười cười đi theo, vừa nói cảm ơn xong thì nhìn thấy Cố Quyện Thu đi ra, nhất thời trước mắt sáng lên.

Mấy hôm nay nhìn thấy Cố Quyện Thu luôn mặc quần áo màu nhạt bình thường, không phải đang từ từ ăn cơm thì là đang từ từ ăn đồ ăn vặt, cả người đều toát ra hơi thở lười biếng. (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Mà hôm nay hiếm thấy anh mặc tây trang màu đen.

Tây trang cao cấp cắt may vừa vặn, phác hoạ hoàn mỹ vòng eo của anh, đôi chân thon dài thẳng tắp rất bắt mắt, khuôn mặt không đủ sắc bén cũng bị làm nổi bật đến nghiêm nghị, cả người cuối cùng cũng có mùi vị Tổng tài bá đạo.

"Cố tiên sinh, ngài thật đẹp trai." Quý Chu Chu thật tâm thật ý khen ngợi.

Trải qua mấy ngày sống chung, cô cũng coi như biết được một chút tính tình của Cố Quyện Thu, chỉ cần không đập đến giới hạn của anh thì anh vẫn có thể cùng bạn chung sống hoà bình, dù là lời nói vô tình xúc phạm, anh cũng lười so đo với bạn.

Một người tính tình coi như chấp nhận được, cả ngày mãi mê cốt truyện cầu huyết, người đàn ông có tiền lại có sắc, mặc dù anh định sẵn là tội phạm giết người, bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi từ người bình thường đến biến thái, vẫn tốt hơn khi sống chung với Thẩm Dã tiểu nhân kia. Vì vậy Quý Chu Chu quyết định an tâm ôm lấy đùi anh.

Cố Quyện Thu nghe thấy cô khen mình, sau khi dừng một chút nhìn về phía cô. Sau khi nhìn kỹ từ đầu đến chân một lần, biểu cảm hơi kỳ quái.

"... Nếu thật sự không muốn khen, có thể không cần lên tiếng." Quý Chu Chu khá cảnh giác.

A di phòng bếp thích quần áo màu sắc tươi sáng lại rộng rãi thoải mái cho nên cũng đưa cho cô kiểu này, chỉ là người cô quá gầy, mặc vào giống như một cái bao tải đủ màu sắc, không cần nghĩ cũng biết công dụng tốt đến chỗ nào.

Cố Quyện Thu làm sao cứ như vậy im lặng: "Cô thật xấu."

"Cảm ơn đánh giá của ngài." Quý Chu Chu cười xạo, đã biết anh miệng chó không mọc được ngà voi.

Chu Trường Quân cười cười: "Chu Chu mặc bộ đồ này thật đặc biệt. Tiên sinh, hội nghị sắp trễ rồi, chúng ta mau xuất phát thôi."

Cố Quyện Thu lại liếc Quý Chu Chu một cái mới đi ra ngoài. Mặc dù biểu cảm lười biếng nhưng sống lưng lại ưỡn rất thẳng, trên người tìm không được một khuyết điểm nào, rõ ràng là đã nhận được phương diện giáo dục tốt.

..... Nhân mô cầu dạng(*). Mặt Quý Chu Chu không biểu cảm cùng đi ra, mới vừa đi được hai bước, Cố Quyện Thu phía trước dừng lại.

(*) *Nhân mô cầu dạng*: Nghĩa là mặt người thân chó. Là từ dùng để chỉ những kẻ giả bộ tốt đẹp, chính trực nhưng thật ra bụng dạ lại xấu xa khó lường.

"Em đi theo tôi làm gì?"

"Không phải nói đưa tôi đến Trung tâm thương mại sao?" Quý Chu Chu khó hiểu nghiêng nghiêng đầu. Đây là thói quen nhỏ của cô, thường xuyên không tự chủ thì làm ra động tác này, phối hợp cô trời sinh đôi mắt ngây thơ, thoát nhìn giống động vật nhỏ đáng yêu vậy.

Cố Quyện Thu im lặng chớp mắt một cái: "Không đưa."

"?"

"Em xấu quá."

"... Không cần nghiêm túc giải thích như vậy, tôi biết anh ngại mất mặt dẫn tôi đi ra ngoài." Quý Chu Chu nhe răng cười xạo, lúc này mới kiềm chế được kéo tay anh.

Cố Quyên Thu dường như coi như hải lòng với sự thức thời của cô, sau khi nhìn cô một lần nữa thì đi ra ngoài, đi không bao xa đã nghe được giọng nói lạnh lạnh từ phía sau truyền đến: "Nhưng mà anh không đưa tôi đến Trung tâm thương mại thì tôi không thể mua quần áo mới. Vậy sau này có thể phải luôn mặc bộ đồ này lúc ăn lúc hiện trong nhà nha."

"....."

Năm phút sau, mặt Cố Quyên Thu và Quý Chu Chu không biểu cảm ngồi ở ghế ngồi phía sau. Chu Trường Quân ở ghế phụ lau mồ hôi, buồn cười kêu tài xế lái xe.

Từ nhà đến Trung tâm thương mại khoảng chừng nửa tiếng lái xe, trong nửa tiếng ghế ngồi phía sau từ đầu đến cuối duy trì một loại yên tĩnh quý dị. Đợi xe dừng lại ở cửa Trung tâm thương mại, Quý Chu Chu lập tức xuống xe, từ chối ở chung với Cố Quyên Thu nhiều hơn một giây nữa.

Lúc cô bước vào cửa Trung tâm thương mại nhìn phía sau một cái, nhìn thấy xe của Cố Quyên Thu lái vào khu văn phòng đối diện. Từ chỗ cô đến đối diện cũng khoảng hơn 200 mét.

Quý Chu Chu bủn môi, vào máy ATM bên cạnh Trung tâm thương mại, kiểm tra số dư tài khoản ngân hàng một chút. Sau khi nhìn thấy bên trong có 3 vạn tệ(*) "Trắc trắc" một tiếng, ngược lại không ngờ có nhiều tiền như vậy. Cô còn tưởng rằng dựa theo hoàn cảnh sống của mình đưa tiền, nhiều lắm năm ba ngàn là không tệ rồi.

(*) 1000 tệ ≈ 3,285,982 VNĐ

3 vạn tệ = 30,000 tệ ≈ 98,579,485 VNĐ

Nguồn chuyển đổi tiền tệ: coinmill.com

Có tiền thì có sức lực rồi. Mặc dù sau khi vào Trung tâm thương mại bị không ít người ghét bỏ bởi vì quần áo nhưng Quý Chu Chu cũng không vội đi mua quần áo, mà là trước đi xuống tầng hầm xem thiết bị điện tử.

Nhờ cô mặc bộ đồ này, một đường đi xuống dưới ngoại trừ thỉnh thoảng thấy được ánh mắt khinh thường thì ngay cả một người chào hàng cho cô cũng không có, Quý Chu Chu vui vẻ thoải mái. Sau khi đi dạo qua một vòng tìm được thương hiệu trong hiện thực mình vẫn luôn dùng, lựa chọn một chút mím cười nhìn về phía nhân viên thanh toán.

"Cái mẫu di động này và cái máy vi tính xách tay này, bây giờ có hàng đúng không?"

Tuy nhân viên thanh toán không cảm thấy cô có thể mua được nhưng nhìn phong cách sạch sẽ hơn hờ của cô, vẫn là đi tới: "Thương hiệu của chúng tôi không rẻ, hai mẫu cô chọn đều là mới nhất, di động 9800 tệ, máy vi tính xách tay 1 vạn 7 tệ(*), đều không có chiết khấu."

(*) 1 vạn = 10,000 tệ.

"Cũng không tệ lắm, quyết thế đi." Quý Chu Chu cười cười. Còn dư hơn 3000 tệ, cũng đủ cho cô mua quần áo.

Nhân viên thanh toán hơi ngạc nhiên, không nghĩ tới cô sẽ dứt khoát như vậy, hai tay vội vàng nhận thẻ, ba phút đã đem thẻ trả lại.

"Máy vi tính cô đem đến địa chỉ này cho tôi, di động đưa tôi là được." Chờ lát nữa cô còn muốn đi dạo Trung tâm, lười xách máy vi tính theo thì chỉ cầm di động. Nhìn xung quanh một vòng, trước đi đến một cái bàn nhỏ để làm SIM di động. Cô chỉ tính làm một cái SIM, suy nghĩ một hồi di động mới là 2 SIM, vì vậy lại làm thêm một cái rồi mới quay lại lưu số.

Trong lòng nhân viên thanh toán nghi ngờ, luôn cảm thấy nguồn gốc tấm thẻ ngân hàng của cô bất chính, nếu không tại sao phải đổi số di động ngay tại chỗ?

Quý Chu Chu liếc mắt nhìn anh ta một cái: "Yên tâm đi, tiền này của tôi là quang minh chính đại, sẽ không có chuyện gì."

Nhân viên thanh toán bị nhìn thấu tâm tư, ngại ngùng cười một tiếng.

Quý Chu Chu bình tĩnh cầm di động mới lên lầu, nhìn bản đồ hướng dẫn mua sắm ở lầu một, sau khi xác định lầu ba đều là thương hiệu quần áo khá rẻ tiền, lập tức đi đến khu ẩm thực lầu bốn trước.

Mua quần áo gì đó, đâu có quan trọng hơn thân thể cao lớn.

Đợi cô từ quán lẩu bước ra đã là hai tiếng sau, số dư còn thừa không đến 3000 tệ. Quý Chu Chu cảm thấy mỹ mãn đi xuống lầu ba, đi dạo một vòng thì vào một cửa hàng thương hiệu bình thường.

"Tiểu thư, xin chào. Cô cần mẫu như thế nào?" Nhân viên cửa hàng nhìn thấy quần áo của cô hơi kinh ngạc nhưng vẫn làm tròn trách nhiệm đến phục vụ.

Trong lòng Quý Chu Chu cảm khái. Cô cho rằng loại tiểu thuyết cầu huyết này, khi đối mặt mình gây thất vọng như vậy, nhân viên phục vụ nhất định sẽ khịt mũi khinh thường từ đó khiến cho cốt truyện tự và mặt. (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Thế mà cô đi dạo một vòng, mặc dù có rất nhiều người khinh bỉ nhưng không có người nào ngốc nghếch đến trêu chọc cô.

Đương nhiên, cho dù trêu chọc cô, cô cũng không có đem 3000 vạn tệ(*) trong thẻ ném vào mặt đối phương, trên thực tế 3000 tệ cô cũng không có.

(*) 3000 vạn tệ = 30,000,000 tệ.

"Giúp tôi tìm hai bộ quần áo phù hợp mặc ở nhà, tốt nhất là loại nào rẻ có chiết khấu." Quý Chu Chu đưa ra yêu cầu.

Nhân viên cửa hàng đào tạo có tố chất lập tức tìm hai bộ quần áo, sau khi Quý Chu Chu thử từng bộ cảm thấy cũng được, liếc nhìn giá gật đầu muốn mua. Chỉ là lúc nhân viên cửa hàng đang đem quần áo gói lại gọn gàng, cô mở miệng: "Giúp tôi đổi một số lớn hơn."

"...Cô mặc số nhỏ nhất rất vừa vặn, đổi lại mà nói e là sẽ rộng."

Thật ra nhân viên cửa hàng nói chuyện cũng coi như súc tích, tình huống xác thực là cô mặc số nhỏ nhất còn rộng lắm, nhưng nhìn thấy có mùi vị khác là được rồi.

"Tôi sẽ tăng cân, đổi đi." Quý Chu Chu tràn đầy lòng tin.

Nhân viên cửa hàng: "... Người khách này thật kỳ lạ, ý nghĩ hoàn toàn trái ngược với những cô gái nhỏ bây giờ.

Nhưng vẫn làm theo ý muốn của cô. Quý Chu Chu đổi quần áo số lớn, ở trước gương dạo qua một vòng, khá vừa lòng kêu nhân viên cửa hàng đem một bộ kia và quần áo của a đi gói lại. Nhân viên cửa hàng vốn đang định khuyên cô nữa, kết quả sau khi nhìn thấy cô thuận tay đem hai sợi dây lưng quần buộc một hai lần, quyết định ngậm miệng lại.

Nói là thương hiệu ở lâu ba rẻ một chút, nhưng cũng chỉ là so sánh phía dưới. Chỉ ít hai bộ quần áo mới mua này, trong thẻ Quý Chu Chu cũng chỉ dư lại hơn 30 tệ.

Mặc dù còn muốn đi dạo, đáng tiếc hết tiền rồi, Quý Chu Chu chậm chậm xuống lầu, chuẩn bị đi qua phía đối diện tìm Chu Trường Quân, kết quả vừa đến cửa lầu một, thì nghe được phía sau có người gọi: "Chu Chu?"

Trong lòng Quý Chu Chu lộp bộp một tiếng, véo bản thân một cái mới kiềm chế được xúc động chạy trốn. Đây là duyên phận đáng chết giữa nam nữ chính... Cô nghiêng răng quay đầu lại, nhìn thấy Thẩm Dã trước tiên, nhay bèn đem sự chú ý dừng ở trên người cô gái bên cạnh anh ta.

Thẩm Dã bước đến trước mặt cô, đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần, thần sắc của cô tốt hơn rất nhiều, người cũng có tinh thần, xem ra ở tại Cố gia cũng không tệ lắm, Thẩm Dã nhếch môi: "Lần trước chuyện gọi điện thoại cho em, Cố tiên sinh không trách chứ? Anh ta có làm khó em không?"

"Anh thấy sao?" Quý Chu Chu oán giận nhìn anh ta.

Không biết vì sao, vậy mà trong lòng Thẩm Dã thoải mái rất nhiều: "Thật xin lỗi, là anh liên lụy em. Gần đây có ổn không?"

"Anh xem bộ dạng của tôi có ổn không?" Quý Chu Chu cúi đầu, một giọt nước mắt từ trên mặt lăn xuống.

Thẩm Dã nhìn bộ quần áo không vừa trên người cô, đáy mắt hiện ra một chút tức giận không nên có: "Cố gia dường như ngay cả một bộ quần áo cũng mua không nổi sao? Sao để em mặc thành như thế này?!"

Quý Chu Chu cắn chặt môi không muốn nói chuyện.

Mày Thẩm Dã nhíu lại: "Có phải Cố Quyên Thư ngược đãi em không?"

Quý Chu Chu đột nhiên run lên, giống như bị chọc trúng tâm sự, Thẩm Dã lập tức truy hỏi. Sau khi hỏi mấy lần cô rốt cuộc chịu không nổi, giọng nói lập tức thê lương lên: "Đúng vậy! Cố Quyên Thư ngược đãi tôi! Anh ta ở trên giường..... Căn bản không phải người!"

Nam chính sao, phần lớn không nên có bệnh sạch sẽ, nếu như cô và cuộc sống mạng lớn hài hòa, ít nhất vị này sẽ không đánh chủ ý lên người cô nữa.

Quý Chu Chu tính toán "Ba ba" vang lên. Cố Quyên Thư đang chuẩn bị bước vào Trung tâm thương mại thì lạng lẽ dừng lại, suy nghĩ nửa ngày cũng chưa nghĩ ra, mình ở trên giường thế nào là không phải người.

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Quyên Thư: Vốn dĩ hôm nay rất vui về đi làm, đột nhiên bị ai đó bảo mình không phải người. Cho nên rốt cuộc anh thế nào không phải người?

Editor:

Mọi người cho Hi hỏi ý kiến. Số liệu tiền tệ mọi người thấy nên để số tiền Trung rồi chú thích tiền thuần Việt (như trên) hay là để hẳn tiền thuần Việt?

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

► Anh hãy nghe tôi giải thích◄

□□□

Mặc dù biết sau khi mình tặng Quý Chu Chu cho người đàn ông khác, cô sẽ trải qua chuyện gì, nhưng lúc anh ta nghe thấy cô bị Cố Quyện Thư chiếm đoạt thân thể, cảm hận thiếu chút nữa làm anh ta đỏ mặt lên.

"Anh ta sao dám....."

"Anh ta sao lại không dám?" Quý Chu Chu vuốt sợi tóc hơi rối loạn của mình, khoe mắt rung rung nhìn chăm chăm mặt đất: "Là anh tặng tôi cho anh ta, không phải sao?"

Thẩm Dã mím môi thành một vòng cung chặt chẽ, cúi đầu nửa ngày bất lực, giọng nói trở nên khàn khàn: "Thật xin lỗi, anh cũng là bị buộc bắt đắc dĩ."

Thấy thẳng nhóc này tự nhiên tỏ ra yếu đuối, Quý Chu Chu biết, anh ta muốn dụ mình mềm lòng vì chuyện anh ta làm. Trong lòng cười lạnh một tiếng, cắn môi: "Bỏ đi, tôi không trách anh."

"Chu Chu..."

"Tôi đã không xứng với anh, cũng không muốn gặp lại anh, hy vọng sau này anh đừng đến tìm tôi nữa. Nếu như chúng ta trên đường có gặp phải, cũng xin đừng nói chuyện với tôi nữa." Quý Chu Chu cắt ngang lời anh ta muốn nói.

Mặc dù biểu cảm của cô vẫn còn đau khổ nhưng ánh mắt trấn tĩnh, đó là sự kiên định mà trước kia anh ta chưa từng thấy qua. Thẩm Dã thấy đôi mắt của cô như vậy, thể là quên mất nên nói gì.

Quý Chu Chu có vẻ khó chịu sờ gót áo một cái, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ làm sao thoát khỏi anh ta.

Thẩm Dã nhìn thấy túi xách trong tay cô, không chỉ có túi quần áo, còn có một cái túi thương hiệu di động, biểu cảm của anh ta khẽ động: "Mua quần áo sao? Sao không đem bộ đồ trên người đổi lại."

Bởi vì quần áo trên người cô thật sự quá lớn, Thẩm Dã cho là cô đang mặc là đồ của người khác.

Quý Chu Chu chớp mắt một cái, đột nhiên toát ra ý nghĩ ẩn của nhà giàu. Tra nam lừa hết gia tài bạc triệu của nguyên nữ chính, cô lừa về một chút cũng không quá đáng chứ?

"Bộ đồ trên người tôi..... đã là mới mua rồi." Biểu cảm của Quý Chu Chu hơi bối rối.

Thẩm Dã dừng một chút: "Làm sao..."

"Đồ giảm giá, có thể mua được cũng không tệ." Quý Chu Chu lộ vẻ thê lương cười một tiếng.

Sắc mặt Thẩm Dã tối lại: "Cố Quyện Thư ngay cả tiền cũng không cho em sao?"

"Tôi chỉ là một món hàng, anh ta dựa vào cái gì cho tôi tiền?" Quý Chu Chu hỏi lại.

Cố Quyện Thư vẫn luôn chờ Chu Trường Quân ở cửa: "...". Anh nhớ rõ kêu người cho rồi mà, chỉ là số tiền không rõ lắm.

Hầu kết Thảm Dã giật giật, lập tức lấy ví tiền ra. Quý Chu Chu nhìn thấy tiền mặt và thẻ trong ví tiền của anh ta thật dày, giống như vô tình tới câu: "Tôi không cần tiền của anh, cho dù anh cho tôi thẻ, tôi cũng không quẹt."

Quẹt thẻ sẽ có tin nhắn nhét ký, ở đâu tiền mua thứ gì, cô không có hứng thú để cho Thảm Dã biết những chuyện này.

Đầu ngón tay của Thảm Dã dừng lại, đều lấy tất cả tiền mặt ra hết, lại quay đầu nhìn về em gái phía sau: "Em còn tiền mặt chứ?"

Lúc này em gái vẫn không có cảm giác tồn tại được điểm danh, sau khi lấy tiền đưa cho Thảm Dã, yếu ớt gọi một tiếng "Chị Chu Chu". Biểu cảm của Quý Chu Chu khẽ động. Nếu nói vừa rồi còn chưa xác định cô ta là ai, vậy bây giờ đã rất rõ ràng. Dầu sao, nguyên văn chỉ có một người gọi nữ chính như vậy.

Lý Nhu Nhu, nữ hai của《Thâm tình si mê》và tất cả giống như tra tiện văn, nhất định phải có người giả thiết làm ánh trăng trắng, chường ngại vật giữa nam nữ chính. Mặc dù cô ta không tính là ánh trăng trắng tiêu chuẩn giá trị nhưng từ nhỏ đồng cam cộng khổ với nam chính, nam chính xem cô ta giống như em gái ruột, đương nhiên cô ta không nghĩ như vậy được.

Trong nguyên văn, Lý Nhu Nhu muốn có được Thảm Dã, nhưng sợ một bước bước ra thì trở thành kẻ đáng thương giống như nữ chính, cho nên vẫn luôn che giấu tình cảm của mình. (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Nhưng cô ta lại không cam lòng nữ chính có thể lấy thân phận bạn gái đi với Thảm Dã, liên khắp nơi gây chia rẽ bọn họ, coi như một "Trà xanh"(*) tiêu chuẩn.

(*) Trà xanh: Ý chỉ em gái mưa, em gái nuôi gì đó.

Đáng tiếc, nữ chính bởi do cô ta lại nhiều lần bị nam chính nghiêm phạt, vẫn cảm thấy cô ta là chị em tốt của mình, đến lúc sắp chết mới nhìn ra bộ mặt thật của cô ta. Đáng tiếc, đã hoàn toàn muộn màng.

Bây giờ người phụ nữ này đã đứng ở trước mặt mình.

Thảm Dã cố gắng đem tiền nhét vào trong túi Quý Chu Chu: "Số tiền này em cầm lấy, không đủ thì đến tìm anh lấy thêm."

"Tôi không cần, tôi không cần, tôi không... Cần!" Quý Chu Chu giả vờ giận dữ giãy giụa hai cái, thì đem một xấp tiền thật dày nhận lấy.

"Chị Chu Chu!" Lý Nhu Nhu bên cạnh rung rung nhìn cô, so với tiểu bạch hoa còn giống tiểu bạch hoa hơn: "Chị đừng trách anh Thảm Dã, anh ấy chỉ là bị buộc bắt đắc dĩ, nếu có thể em tình nguyện thay chị đi, nhưng anh ấy nói tuổi em quá nhỏ..."

Thời điểm cô ta xuất hiện rất đúng lúc, nhìn một cái đã biết rõ tính cách của nguyên nữ chính. Lúc này sợ Quý Chu Chu mềm lòng tha thứ Thảm Dã đã vội vàng chạy đến nói một chút lời dằn ông nghe không hiểu, phụ nữ vừa nghe đã biết chuyện gì xảy ra. Hình như cô ta nhỏ hơn nguyên nữ chính vài tháng tuổi thì phải, ám chỉ gì đây.

"Trắc". Đẳng cấp "Trà xanh" này thấp như vậy, sao nguyên nữ chính vẫn luôn bị lừa gạt?

Chỉ là trong lòng Quý Chu Chu cho dù ghét bỏ nhưng không có lập tức phản kích. Rốt cuộc, tâm tư phụ nữ so với đàn ông nhạy bén hơn. Cô mới rời khỏi Thảm Dã mấy ngày, nếu tính cách thay đổi quá lớn mà nói, chỉ sợ sẽ khiến cho Lý Nhu Nhu nghi ngờ. Cho nên sau khi cô nghe được lời Lý Nhu Nhu nói, chỉ là mở ra mặt khác trốn tránh.

"Chu Chu, di động của em anh không gọi được, kéo anh vào danh sách đen à?" Giọng nói của Thảm Dã chậm lại, vẫn là chuyển đến đề tài mà anh ta muốn biết.

Quý Chu Chu cúi đầu: "Hôm đó anh gọi điện thoại cho tôi, Cố tiên sinh đem di động của tôi đập vỡ rồi." Nha nha, giả họa thành công!

Cố Quyên Thư: "... Hôm đó anh ngoại trừ ăn bánh ngọt, còn làm loại chuyện này?"

Thảm Dã nghe di động bị đập vỡ, sắc mặt trong nháy mắt biến đổi: "Vậy anh mua một cái cho em nhé."

"Không cần, vừa nãy tôi đã mua rồi." Quý Chu Chu không tính giấu diếm, dù sao túi xách trong tay nổi bật như vậy, Thảm Dã không mù mà nói, hẳn là đã sớm nhìn thấy rồi.

Thảm Dã dừng một chút, miễn cưỡng cười nói: "Vậy thì tốt, em có đổi số di động không?"

Đương nhiên đổi rồi, không lẽ còn chờ anh gọi đến nữa? Sợ anh ta tiếp tục truy hỏi, Quý Chu Chu mặt đầy hoảng loạn: "Không nói với anh nữa, Cố tiên sinh ở gần đây, ta phải nhanh chóng đi qua tìm anh ấy."

"Sao lại gấp như vậy?" Thảm Dã thấy cô để ý Cố Quyên Thư như thế, trong lòng một trận chán ghét.

Khóe miệng Quý Chu Chu nhếch lên một cái, rót hai giọt nước mắt cá sấu: "Nếu tôi không nhanh chóng đi qua, anh ấy sẽ đem tôi trói lên giường, sau đó..."

"Đủ rồi!" Thảm Dã vừa nghe thấy cô nói chuyện đó, ngay cả cảm xúc cơ bản nhất cũng che giấu không được.

Cố Quyện Thư: "... Trói lên giường làm gì?

Quý Chu Chu ngẩn ngơ nhìn Thẩm Dã ba giây, anh anh anh xoay người chạy ra ngoài cửa. Thẩm Dã theo bản năng muốn đuổi theo, Lý "Trà xanh" vội kéo cánh tay anh ta: "Anh không nghe chị Chu Chu nói sao, Cố Quyện Thư ở gần đây, để anh ta nhìn thấy anh thì không tốt."

Lời nói của cô ta chọc trúng tâm tư Thẩm Dã. Lúc này Thẩm Dã so với Cố Quyện Thư quả thực là khác một trời một vực, đương nhiên không thể cứng chọi cứng. Sắc mặt của anh ta biến đổi vài lần, cuối cùng không đi theo.

Giọng nói của Quý Chu Chu anh anh ra đến cửa đột nhiên im bật, đồng thời cô còn có biểu cảm cứng đờ.

Cố Quyện Thư mặc một bộ tây trang màu đen đứng ở ngay cửa Trung tâm thương mại, bởi vì trời sinh khuôn mặt và ngoại hình vượt trội, hơn nữa cao quý lười biếng mà không tự biết, trở thành chàng trai đẹp trai nhất con đường này.

"Trên giường không phải người?"

"Không cho em tiền?"

"Về trễ đem em trói lên giường?"

Cố Quyện Thư chậm chậm nói ra ba vấn đề liên tiếp.

Rất tốt, vị này đem chuyện phiếm nghe được nói một lần hoàn chỉnh. Quý Chu Chu tâm như tro tàn, yên lặng đi đến trước mặt Cố Quyện Thư, mặt đầy đau khổ từ trong túi móc ra một xấp tiền mặt thật dày.

"Đều cho anh, đừng giận tôi nhé."

Cố Quyện Thư im lặng nhìn tiền mặt trên bàn tay nhỏ, sau đó ánh mắt chuyển qua khuôn mặt cô. (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Quý Chu Chu giống một tiểu cường đạo đi cướp bóc vặt và một ngày, sau khi lừa gạt được một chút thành quả, lại đảo mắt phải giao nộp cho Đại vương sơn. Bây giờ cô nhìn mình một cách đáng thương, trong màu đen đồng tử là hình bóng rõ ràng của anh.

Đôi mắt Quý Chu Chu cũng muốn chua xót rồi, lúc đang suy nghĩ nên làm thế nào chu toàn, tiền trong tay đã bị lấy đi. Cô ngây người một chút, không biết Cố Quyện Thư đây là có ý gì. Một ông già lớn như vậy, tóm lại không phải vừa ý tiền của cô chứ.

"Trong túi của em còn hai tờ." Cố Quyện Thư chậm rãi nhắc nhở.

Quý Chu Chu: "..."

Trên đường trở về, Chu Trường Quân ngồi ở ghế phụ, từ kính chiếu hậu liếc nhìn hàng ghế phía sau một cái. Tâm trạng của Cố tiên sinh hình như không tệ nhưng thấy tâm trạng của Chu Chu lại hơi nặng nề. Luôn cảm thấy thời gian mình đi lấy xe, giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì đó khó lường.

Trong xe ai cũng không mở miệng nói chuyện, mười phút sau, di động của Quý Chu Chu đột nhiên vang lên, cô theo bản năng nhìn về phía bên cạnh ngay lập tức đối mắt với Cố Quyện Thư.

Quý Chu Chu: "... Ánh mắt này của anh là ý gì?

"Di động mới." Cố Quyện Thư ản ản mở miệng.

Quý Chu Chu hít một hơi thật sâu, cười xảo: "... Cảm ơn Cố tiên sinh cho tôi phí sinh hoạt, tôi mới có thể mua một cái di động tốt như vậy."

Cố Quyện Thư không nói gì, cô nhẹ nhàng thở ra nhận điện thoại. Là người đưa máy vi tính đến cho cô, bị chặn ở ngoài tòa nhà, không thể đi vào.

Quý Chu Chu suy nghĩ một chút: "Anh đem máy vi tính gửi ở cổng bảo vệ là được, tôi rất nhanh sẽ đến lấy... Ủ, được."

Giải quyết xong chuyện này, cô đem điện thoại nhét vào trong túi, đột nhiên cảm giác được bên cạnh nhìn chăm chú mãnh liệt. Cô nhẩn nại, cuối cùng vẫn là nghiêng răng nhìn về phía người bên cạnh.

"Ha."

Quý Chu Chu: "... Là đang cười nhạo cô sao?

"Chu Chu, hôm nay dạo phố đã mua di động và máy vi tính sao?" Chu Trường Quân ở phía trước cười hỏi. Thật ra ông ta thấy quần áo mới trên người cô rồi, chỉ là sợ rõ ràng lớn, cho nên càng muốn hỏi là tại sao không mua quần áo vừa người. Nhưng hỏi như vậy mà nói, nói không chừng sẽ tổn thương đến lòng tự trọng của cô gái nhỏ, vì thế đã khéo léo một chút.

Quý Chu Chu vừa định giải thích, người bên cạnh đã mở miệng.

"Bởi vì tôi không phải người."

"Bởi vì tôi không cho tiền."

"Bởi vì nếu như tôi tức giận, sẽ đem cô ấy trói lên..."

Đầu óc của Quý Chu Chu nóng lên, một tay bắt lấy bờ vai của anh, một tay khác bịt kín miệng anh, đem lời nói trước đó của anh nhét trở về.

Vì vấn đề thân phận của Cố Quyện Thu, đừng nói là cô gái nhỏ ngay cả giữa bạn bè, Chu Trường Quân cũng chưa từng thấy ai dám đùa giỡn với cậu ấy như vậy. Ông ta đang định dạy bảo Quý Chu Chu nhưng nhìn thấy trên mặt Cố Quyện Thu cũng không có bất mãn nên yên lặng nuốt lời nói xuống, giả vờ trước đó cái gì cũng chưa nhìn thấy.

Tay cô gái nhỏ thật mềm, giống như không xương, rõ ràng gầy đến như vậy, tay lại là thịt thịt, ấm áp giống như một cục bông vải. Cố Quyện Thu yên lặng nuốt lời nói còn sót lại xuống, mang tai hơi ửng đỏ.

Quý Chu Chu thấy anh không nói nữa, lúc này mới buông anh ra, trầm thấp nhỏ giọng năn nỉ: "Cố tiên sinh, anh đừng đem tôi ra đùa giỡn, tôi biết mình sai rồi, sau này tuyệt đối sẽ không làm như vậy nữa."

Bởi vì sợ Chu Trường Quân nghe được lời nói của bọn họ, lúc Quý Chu Chu nói chuyện cách Cố Quyện Thu rất gần, gần đến nỗi lỗ tai đối phương có thể cảm nhận được hơi nóng cô thổi ra.

Cố Quyện Thu im lặng, Quý Chu Chu thấy anh không nói, khẽ thở phào nhẹ nhõm, yên lặng hướng bên cạnh xê dịch, lại ngồi trở lại vị trí ban đầu.

Chu Trường Quân ở phía trước không thấy được tình huống phía sau như thế nào, sau khi không nghe thấy tiếng động, biết Cố Quyện Thu không có trách Quý Chu Chu. Ông ta suy nghĩ một chút, thấy cô gái nhỏ thêm phần đáng thương, chủ động mở miệng thay đổi bầu không khí: "Chu Chu đã đổi đi động mới, số đi động còn xài không?"

"Không còn. Cái đi động lần trước có máy theo dõi, Thẩm Dã đã biết số đó của tôi nên hôm nay tôi đổi số mới." Quý Chu Chu biết ông ta đang vì mình giải vây, vì thế mỉm cười ngọt ngào.

Chu Trường Quân gật đầu: "Vậy lưu số đi động của tôi lại đi."

Nói xong thì đọc một chuỗi dãy số, Quý Chu Chu lập tức lưu số điện thoại lại, mới vừa lưu xong đã cảm giác bên cạnh ánh mắt như có như không. Cô dừng một chút, cười xảo nhìn về phía Cố Quyện Thu: "Cố tiên sinh, không biết tôi có vinh hạnh có thể lưu số đi động của anh không?"

Cố Quyện Thu lười biếng liếc cô một cái, duỗi tay lấy đi động của cô đi. Ngón tay thon dài lại hơi lạnh chạm vào lòng bàn tay của cô, Quý Chu Chu vì vậy ngáy người một chút.

Trên đi động của cô anh bấm bấm vài cái, ba giây sau, đi động của mình vang lên. Cố Quyện Thu tắt máy, sau đó trả lại đi động cho Quý Chu Chu.

Quý Chu Chu thân nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Cố Quyện Thu cúi đầu, chậm chậm nhìn về phía cô: "Vừa rồi em đang lo là tôi tịch thu đi động của em?"

"..."

"Ha."

"..." Người đàn ông này sao lại thế này? Bản lĩnh không có, đôi mắt ngược lại nhìn thấy rất rõ.

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Chu: Ngay cả tiền anh cũng tịch thu, tôi nghi ngờ anh tịch thu đi động cũng là chuyện bình thường.

Đại gia: Ha.

Editor:

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

►Mỗi ngày đều muốn chết◄

□□□

Thành phố A vào cuối mùa Xuân đầu mùa Hè là thời điểm mưa dầm triền miên. Tâm trạng lúc này của Quý Chu Chu thì giống như thời tiết bây giờ vậy.

Chuyện ra ngoài lần trước đã là ba ngày trước. Ba ngày rồi, miễn là cô ra cửa phòng ngủ, lúc nào cũng có thể đối diện ánh mắt ần ần của Cố Quyện Thư, giống như đang nhắc nhở cô chuyện phát sinh ở trước cửa Trung tâm thương mại.

Quý Chu Chu cũng rất bất đắc dĩ, sớm biết mình lảm nhảm một chút sẽ bị bắt được, cô nhất định không nói bậy bạ. Đáng tiếc trên thế giới không có thuốc hồi hận. Quý Chu Chu chỉ có thể cố gắng bù đắp, tránh cho chuyện này bị anh ghi nhớ, sau này trở thành một trong những lí do giết cô.

Vì thế chỉ cần anh ở nhà, mỗi buổi chiều Quý Chu Chu đều sẽ đem bánh ngọt nhỏ đến phòng sách cho anh, để bày tỏ sự hối lỗi chân thành của mình, cũng hy vọng đồ ăn ngọt có thể bù đắp tâm hồn lúc nào cũng biến thái của anh.

Mỗi ngày, ngoại trừ lúc cần thiết phải đối mặt với Cố Quyện Thư, thời gian còn lại của Quý Chu Chu đều ở trong phòng viết đại cương, sau khi cô tổng kết một số đề tài phổ biến, bắt đầu xây dựng kịch bản.

Lại một ngày, Quý Chu Chu buông sổ ghi chép xuống, đi đến bên cửa sổ hít một hơi thật sâu, vừa mới tận hưởng không khí thật mát lạnh, cùng với hơi thở bùn đất và mùi lá rụng, làm cho đầu óc cô bối rối vì làm việc mà mơ màng nặng nề trong nháy mắt thư thái lên.

Ding dong ding...

Di động đột nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở tin nhắn ta, Quý Chu Chu dừng một chút, quay lại giường nằm xuống, mở chăn lên lấy di động ra. Là một dãy số lạ gửi tin nhắn ta đến: Chị Chu Chu, em là Nhu Nhu. Chúng ta có thể gặp mặt không?

Quý Chu Chu không vui nhũn mày: Làm sao cô biết số di động của tôi?

Đám người này âm hồn còn chưa tan, trong di động mới của cô cũng không thể còn máy theo dõi đấy chứ.

Đối phương chậm một phút trả lời tin nhắn ta: Hôm đó em nhìn thấy túi di động chị cầm thì đến quầy hàng tìm một chút vận may, không ngờ số điện thoại của chị còn lưu lại ở đó, chị tức giận sao?

Quý Chu Chu tròn trắng mắt, tâm tư của tiểu trà xanh này cũng thật đủ tinh tế.

Cô suy một tiếng, trả lời lại: Tôi không rảnh gặp cô.

Lúc sau thì đem di động quăng qua một bên, ôm gối ở trên giường lăn qua lăn lại. Cô tin lấy sự ham muốn chiếm hữu của tiểu trà xanh đối với Thẩm Dã, khẳng định sẽ không đem số của mình nói cho anh ta biết. Cho dù nói rồi cũng không sao, cô đổi số di động mới là được.

Trong lúc cô đang một bên suy nghĩ một bên mệt rã rời, di động lại vang lên, lần này là tiếng chuông di động. Quý Chu Chu không nhìn được muốn tắt máy, nhưng trước lúc tắt máy nhìn thấy màn hình hiển thị ba chữ(*) "Tội phạm giết người", ngón tay cô giật một cái, vội lấy di động nói máy.

(*) Ba chữ là ba chữ tiếng Trung: 杀人犯.

"Cố tiên sinh, có chuyện gì không?" Quý Chu Chu cố gắng điều chỉnh giọng mình ngọt ngào một chút.

Cố Quyện Thư chậm chậm nói: "Bánh ngọt đâu?"

"....."

Được rồi, vừa rồi cô viết đến cao hứng, trong lúc nhất thời không chú ý. Vậy mà đã ba giờ chiều, thời gian cô đi đưa bánh ngọt so với ngày thường trễ khoảng mười phút.

Quý Chu Chu cười xạo: "Đợi một chút, rất nhanh sẽ đưa đến."

Nói xong cô đã tắt máy, nhìn di động nghiêng rằng. Nếu không phải bởi vì ở đây không cho cô dùng WiFi, cô nhất định sẽ không làm thẻ SIM, xem loài gì tìm tới cửa.

Giống như mấy hôm trước, sau khi cô đến phòng bếp, đầu tiên là xoa xoa tay đi tìm a di: "A di, hôm nay nướng món gì ngon nha?"

"Pizza và bánh trứng, biết cô muốn ăn, đã làm nhiều một chút." A di phòng bếp nhìn cô cười ha ha. Mỗi lần nhìn Quý Chu Chu ăn, bản thân rất có cảm giác thành tựu.

Trong ngôi nhà này, người có thể ăn nhiều giống như cô thật sự không nhiều lắm.

Quý Chu Chu không biết bản thân bị a di coi như heo nuôi dưỡng, sau khi nhìn thấy pizza ánh mắt sáng lên, cầm lấy một miếng thì bắt đầu cắn. Vào thời gian gần đây dồn hết sức sức lực, cô ăn nhiều hơn lúc trước rất nhiều, trên người cuối cùng cũng ần ần có chút thịt rồi.

Quý Chu Chu giống như mấy lần trước, sau khi ăn uống no đủ mới bụng cái đĩa đi đến phòng sách.

Trong phòng sách Cố Quyện Thư đang cúi đầu xử lý văn kiện, sau khi nghe được tiếng gõ cửa cũng không ngẩng đầu lên đáp một tiếng. *(Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi)*, Quý Chu Chu vừa vào cửa thì nhìn thấy bộ đáng tính anh xã hội của anh, mặc dù lúc trước đã nhìn thấy vài lần nhưng cũng không phải quen thuộc lắm.

Lúc Cố Quyện Thư làm việc ít đi một phần hơi thở lười biếng, quai hàm căng cứng và ánh mắt lộ ra lạnh lẽo, tách biệt hoàn toàn với bên ngoài. Quý Chu Chu không chút nghi ngờ, bất cứ lúc nào anh cũng có khả năng nói ra câu danh ngôn bá tổng(*) kia: Trôi lạnh rồi, làm cho Vương Thị phá sản đi.

() Bá tổng: Tổng tài bá đạo.*

Quý Chu Chu vừa mới miễn man suy nghĩ trong phút chốc, điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, cô và Cố Quyện Thư đồng thời nhìn qua.

Cố Quyện Thư rũ mắt cầm lấy ống nghe lên: "Alo."

Quý Chu Chu chớp mắt, mong chờ lời nói phía sau của anh, quả nhiên...

"Trôi lạnh rồi."

Một cái tay khác của Cố Quyện Thư gõ nhẹ nhẹ mặt bàn, trên mặt toát ra vài phần xơ xác tiêu điều. Quý Chu Chu cảm thấy kính nể.

"Vậy thì ăn lẩu đi."

".....?"

Cho đến khi Cố Quyện Thư cúp điện thoại, Quý Chu Chu mới phản ứng được: "Vừa rồi là chú Chu?" Cũng chỉ có Chu Trường Quân mới có thể hỏi mỗi ngày ăn gì.

Cố Quyện Thư liếc cô một cái: "Ừ."

Khỏe miệng Quý Chu Chu trù trù. Mặc dù chuyện ăn lẩu này một chút cũng không bá tổng, nhưng vừa nghe trước mắt vị này nói, cô không hề có cảm giác không hợp chút nào.

Sau khi Cố Quyện Thư đem văn kiện trước mặt xem một lần, dùng bút máy ký tên lên trang cuối cùng, sau đó đóng văn kiện lại đẩy ra. Quý Chu Chu biết anh đây là không định làm tiếp nữa, lập tức bụng bánh ngọt nhỏ lên bàn.

Cố Quyện Thư liếc nhìn bánh ngọt nhỏ, đẩy một cái đến trước mặt cô: "Em ăn."

..... Điện rồi, Cố Quyện Thư một ngày còn chưa ăn? Quý Chu Chu chớp mắt nghi ngờ bên trong này có phải bỏ thuốc độc hay không.

Cố Quyện Thư thấy cô bất động, suy nghĩ miễn cưỡng giải thích một chút: "Buổi tối có lẩu."

Ồ.

Quý Chu Chu cười gượng một tiếng: "Trước giữ lại đi, đợi buổi tối lúc anh xem phim thì ăn."

"Sẽ không còn mới." Cố Quyện Thư nhũ mày, nghiêm nhiên một đứa trẻ ngoan sẽ không lãng phí thức ăn.

Nụ cười trên mặt Quý Chu Chu không thay đổi: "Sao có thể đây, cũng chỉ mấy tiếng mà thôi, đợi buổi tối dùng lò nướng hâm nóng lại, lại như mới ra lò."

Cố Quyện Thư bình tĩnh đợi cô nói xong, như có điều suy nghĩ liếc cô một cái: "Có phải em..."

"Hả?" Quý Chu Chu lộ ra nghi ngờ vừa đúng lúc.

"Đã ăn rồi?"

"..."

"Quả nhiên..." Cố Quyện Thư ý vị thâm trường(*) đứng dậy.

(*) *Ý vị thâm trường: Là ánh mắt có nhiều ý tứ, thường có ý chỉ ánh mắt người nhìn có chút ý trên chọc.*

Quý Chu Chu dĩ nhiên không thể thừa nhận: "Làm sao có thể, tôi chỉ là... muốn cùng ăn lẩu với Cố tiên sinh mà thôi."

Cố Quyện Thư: "Ha."

Ha là có ý gì? Trong lòng Quý Chu Chu im lặng, trợn trắng mắt, tỏ vẻ đáng thương đi đến trước mặt Cố Quyện Thư, như một con mèo chọc chọc bả vai anh. Lông mày của Cố Quyện Thư ngưng động.

"Cố tiên sinh, tôi biết sai rồi, anh đừng tính toán với tôi." Quý Chu Chu nhìn anh ta một cách dịu dàng, cô không nói rõ, nhưng đưa ngực cũng nghe hiểu đang nói chuyện ở Trung tâm thương mại.

Cố Quyện Thư im lặng một hồi, chậm chậm nói: "Cho dù em nói như vậy, tôi cũng sẽ không ăn lẩu với em."

"..... Tôi không ăn lẩu của anh!"

Ba tiếng sau, hai người mặt đối mặt ngồi trước bàn ăn, nồi lẩu uyên ương(1) giữa bàn sôi ùng ục ùng ục, vài miếng sách bò(2) ở trong nồi lẩu Hồng Du(*) không ngừng quay cuồng.

"Cố tiên sinh ăn nhanh lên, lát nữa sẽ dai mất." Quý Chu Chu một bên vớt vào trong chén, một bên nhắc nhở người đàn ông đối diện.

Cố Quyện Thư không nhanh không chậm vớt một miếng, trong lúc giờ tay nhắc chân tràn đầy ung dung, giống như trời có sập xuống cũng không thể khiến anh nhanh hơn nửa phần. Quý Chu Chu nhìn đến nóng lòng, đành phải dùng muôi vớt giúp anh.

Cố Quyện Thư đang cúi đầu ăn com, đột nhiên trong chén nhiều một ít thịt bò cuộn(3) và sách bò. Anh dừng một chút, sau đó vui đầu ăn com.

Vì thế trong toàn bộ quá trình, Cố Quyện Thư đều không ngẩng đầu, vốn thời gian ăn lẩu phải tốn nhiều thời gian nhất, vậy mà thời gian ăn xong lại ngắn hơn so với ngày thường.

Nhìn thấy Cố Quyện Thư ăn nhiều gấp đôi so với bình thường, nụ cười trên mặt Chu Trường Quân càng thêm rõ ràng. Đợi lúc Cố Quyện Thư đứng lên quay về phòng, nhiệt tình nói chuyện với Quý Chu Chu: "Chu Chu này, trở về phòng sao? Hay là đi xem tivi một chút đi, gần đây có bộ phim truyền hình đặc biệt hot."

"Không xem, cốt truyện tôi đã biết hết rồi, không có ý nghĩa." Quý Chu Chu thuận miệng nói.

Cố Quyện Thư vừa mới đi tới cửa lập tức dừng lại, sau một hồi quay đầu lại nhìn về phía Quý Chu Chu: "Em, lại đây với tôi."

"?"

Quý Chu Chu không rõ lý do nhìn về phía Chu Trường Quân, lại thấy được ánh mắt hồi thúc của ông ấy, bắt đầu đi đành phải theo đi ra ngoài. Kết quả một đường đi theo vậy mà vào phòng anh.

Tuy Quý Chu Chu đến Cố gia cũng coi là một khoảng thời gian, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên đến phòng Cố Quyện Thư. Vừa vào cửa thì đã nhận sự công kích mạnh mẽ của giai cấp tư sản.

Căn phòng rất lớn, chủ yếu là màu trắng xám, hình như tất cả đều là trang trí vải nghệ thuật. Mặc dù là phong cách lãnh đạm, nhưng khắp nơi lấy sự thoải mái làm chủ đề, vì vậy coi như là bình dân.

Quý Chu Chu như có điều suy nghĩ, đánh giá nơi này. Từ lúc cô mới vừa xuyên qua đã phát hiện, hơi thở cuộc sống của ngôi nhà này rất đậm, cho thấy nội tâm của chủ nhân nơi này cũng không hề kiên định. (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Nhưng nếu nội tâm của Cố Quyện Thư mềm mỏng, vì sao lại giết người giống như nhẹ nhàng nghiền chết một con kiến?

..... Có thể bởi vì tác giả dự tính vấn đề xảy ra chứ.

Lúc Quý Chu Chu đang định đi sâu vào suy nghĩ Cố Quyện Thư là người gì, đột nhiên nhớ tới nơi này là thế giới ảo, chuyện suy luận thiếu sót là rất có khả năng, cho nên truy xét cũng không có ý nghĩa gì.

"Lại đây."

Khi suy nghĩ của Quý Chu Chu đang phát tán, giọng nói của Cố Quyện Thư từ phía trước truyền đến.

Quý Chu Chu hoàn hồn, sau khi nhìn thấy bộ dáng lúc này của anh, trong lòng đột nhiên căng thẳng. Lúc này Cố Quyện Thư ngồi trên giường lớn của anh, phía sau lưng dựa vào cái gối mềm lớn, thần sắc lười biếng thả lỏng ngồi ở đằng đó, trong tay cầm một thứ gì đó.

Vốn dĩ anh lớn lên thì đã đẹp trai, một khuôn mặt xinh đẹp không giống người phạm, lúc này cởi hai cúc áo ra, lộ ra xương quai xanh tinh xảo nhô lên,

càng giống như yêu tinh vậy. Ánh đèn trong phòng ngủ mang màu sắc dịu dàng, rơi ở trên mỗi anh, nhuộm ra một tia sáng bóng, càng làm cho bầu không khí mập mờ dị thường.

Trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, lại không phải quan hệ đứng đắn gì, vào lúc này người đàn ông đột nhiên kêu đến bên giường, có vẻ như muốn nói mấy cái hạng mục trăm triệu.

Quý Chu Chu ngẩn ngơ nhìn anh, không biết cốt truyện sao lại phát triển thành như vậy rồi.

Thấy cô chậm chạp bất động, Cố Quyện Thư lại nhấn mạnh một lần: "Lại đây."

"Tôi....."

Quý Chu Chu mới vừa toát ra một chữ, những chữ còn lại đều biến mất. Lần đầu tiên đối mặt tình cảnh như vậy có chút lúng túng.

Lúc đầu thế mà biết không sẽ ** mới đồng ý ở lại à!

Cô lèo nhèo quá rõ ràng, Cố Quyện Thư không vui nhíu mày. Bình thường anh chính là một quý thiếu gia vô hại, nhưng một khi nghiêm túc không vui, không có ai không khiếp sợ khí thế của anh.

Quý Chu Chu liếm môi một cái, khóc không ra nước mắt đi đến trước mặt anh ta: "Cố tiên sinh."

"Ngồi xuống."

Quý Chu Chu do dự một chút, lo lắng ngồi bên cạnh anh. Giường thoải mái như cô muốn vậy nhưng cô lại như ngồi trên bàn chông, trong đầu xẹt qua rất nhiều suy nghĩ, nhưng không thể nghĩ được một cách đáp lời.

Sức lực nam nữ khác xa, cô lại là đồ chơi nam chính tặng cho Cố Quyện Thư, e là phản kháng cũng sẽ không thành công, ngược lại có thể khiến cho mọi chuyện tồi tệ hơn.

Cô gian nan nhìn Cố Quyện Thư một cái. Chết tiệt, sừng mặt đẹp trai của người đàn ông này. Bỏ đi, bỏ đi, người đàn ông đẹp trai như vậy, cô cũng không có thiệt thòi gì.

"Anh nhẹ chút....."

"Tôi có chuyện muốn hỏi."

Giọng nói của hai người đồng thời vang lên, giấy tiếp theo, đồ vật trong tay Cố Quyện Thư chợt lóe ánh sáng đỏ, tivi đối diện giường lớn lập tức sáng lên.

"Thiên Tử! Không được!" Mẹ kế quyền rũ ở trong tivi đang đau lòng.

Căn phòng bên ngoài tivi một mảnh yên lặng. Cuối cùng, lúc nhiệt độ trên mặt Quý Chu Chu càng ngày càng cao, Cố Quyện Thư nheo mắt lại: "Tôi nhẹ chút cái gì?"

"....."

"Em cho rằng tôi muốn làm cái gì?"

Quý Chu Chu chỉ muốn đem mình chôn đi. Cố Quyện Thư liếc mắt quét từ đầu đến chân cô một cái, hơi hơi nhướn mày: "Em đừng có mơ."

Quý Chu Chu: "....." Cho tôi một phát súng đi! Để tôi chết đi!

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Quyện Tề: Bây giờ vấn đề lớn nhất của em chính là: ăn quá no, nghĩ quá nhiều.

Chu Chu:..... Hừ.

Bây giờ mọi người nhìn thấy đều là một mặt ngoan ngoãn của Quyện Tề, sau này sẽ dần dần không ngoan... Nhưng bản chất khi ở chung với Chu Chu vẫn là phẩm hạnh này.

(*) *Lẩu Hồng Du* (bên dưới chú thích (1)): Tiếng Trung là 红油火锅: nếu dịch ra tiếng Việt là Lẩu dầu hồng, nghe hơi kì nên Hi đã dịch theo chữ 红油 (Hồng Du). Nhưng tra google tiếng Việt không có lẩu này, chỉ là dịch nghe cho xuôi trôi. Bạn nào biết lẩu này tiếng Việt tên gì không? Xin chỉ giáo....

(1) Nồi lẩu nguyên ương:

Gọi là lẩu nguyên ương vì bên trong một nồi lẩu là hai phần nước dùng tách biệt mang đến hai tầng hương vị khác nhau. Một bên là sự ngọt ngào của nước súp được nấu từ các loại củ quả, một bên lại trái ngược với vị cay nồng ấm áp. Do đó món ăn sẽ khiến thực khách trải nghiệm đủ các cung bậc hương vị.

(2) Sách bò (Lá sách bò):

Đây là một bộ phận trong dạ dày của con bò, bộ phận này thường được mọi người chế biến thành nhiều món ăn phục vụ cho nhu cầu sinh hoạt bữa ăn hàng ngày.

Như chúng ta được biết cấu tạo dạ dày bò khác với động vật có dạ dày đơn như lợn, ngựa,... Dạ dày bò có cấu tạo phức tạp bao gồm 4 túi: dạ cỏ, dạ tổ ong, dạ lá sách và dạ múi khế. Và sách bò chính là một bộ phận, một túi trong dạ dày bò.

(3) Thịt bò cuộn:

Editor:

Trời ơi... nhìn nồi lẩu muốn rót nước bọt... □□

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

►Đạo diễn lớn đến rồi◄

□□□

Bên tai vẫn còn tiếng khóc thê lương của mẹ kế, tâm trạng phập phồng của Quý Chu Chu còn lớn hơn so với mẹ kế. Bình tĩnh mà xem xét, lấy giá trị nhan sắc bây giờ của hai người mà nói, nếu thật sự muốn có chút gì đó, để ai nhìn cũng giống như là Quý Chu Chu đang chiếm tiện nghi, nhưng...

Loại chuyện này nói ra thì không có ý nghĩa chứ?! Quý Chu Chu trong nháy mắt tức muốn học máu: "Chính anh làm chuyện kỳ quái, còn không biết xấu hổ nói tôi, vừa vào cửa đã kêu lên giường, là một người cũng sẽ hiểu sai chứ?"

Cố Quyện Thư ần ần nhìn cô một cái: "Em giống như rất thất vọng."

"Đúng vậy, vô cùng thất vọng. Dù sao Cố tiên sinh, người thì đẹp trai lại nhiều tiền, dáng cao chân dài, khí lớn....." Sau khi Quý Chu Chu ý thức được mình không lựa lời mà nói, đột nhiên im miệng.

Đàn ông nào, bao giờ cũng đối với phương diện này hơi nhạy cảm. Cố Quyện Thư nheo đôi mắt lại: "Khí lớn cái gì?"

"Cái gì khí lớn? Ngài nghe sai rồi." Quý Chu Chu nghiêng nghiêng đầu, nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Ngài không phải có chuyện muốn hỏi tôi à? Xin hỏi chuyện gì nha."

Cố Quyện Thư liếc cô một cái, giảm nhỏ âm thanh trong tivi một chút, dựa gối hỏi: "Nội dung tập này là gì?"

"..... Tôi không biết nha." Quý Chu Chu vô tội mở to đôi mắt.

Cố Quyên Thư im lặng, chớp mắt một cái, chậm chậm mở miệng: "Bây giờ là ở trên giường."

"?"

"Có phải em đã quên rồi không, tôi ở trên giường thường xuyên không phải người, còn sẽ đem em trói....."

"Được được được, tôi sai rồi được chưa, có thể đem đoạn này quên đi không." Quý Chu Chu hơi đau đầu.

Cố Quyên Thư lười biếng nhìn cô: "Vậy đừng nói dối."

"Tôi không bao giờ nói dối, sau này chỉ nói thật với Cố tiên sinh." Quý Chu Chu chấp tay xin tha. Sau khi nhìn chăm chú tivi một lúc lâu, nhớ lại cốt truyện đoạn này: "Tiếp theo chắc là mẹ kẻ mang thai chứ, Thiên Tứ đã biết chuyện xét nghiệm ADN rất hối hận, liền đi tìm ba anh ta đòi chất, sau đó phát hiện ba anh ta là kẻ thù giết ba ruột của anh ta, cho nên....."

Quý Chu Chu đang nói, Cố Quyên Thư bịt miệng cô lại. Bàn tay thon dài gần như bịt kín hơn phân nửa khuôn mặt của cô, chớp mắt nhanh chóng quanh quần đong lại mùi sữa tắm nhẹ nhàng khoan khoái của người đàn ông. Quý Chu Chu cứng đờ bất động tại chỗ.

"Trước đừng nói."

"..... Ừm" Quý Chu Chu ngoan ngoãn lên tiếng. Hơi thở yếu ớt phả lên tay Cố Quyên Thư, ầm ập lại mang chút ngửa ngửa. Cố Quyên Thư nhanh chóng lấy tay ra.

Quý Chu Chu lấy lại được hô hấp, lập tức ngồi cách xa anh một chút, chỉ thấy anh lấy di động ra: "Tiếp tục."

"À." Quý Chu Chu khụ một tiếng: "Vì vậy, anh ta cho rằng mẹ kẻ cùng một giuộc với ba anh ta nên vô cùng đau khổ. Sau khi biết mẹ kẻ mang thai cũng không tin là con của mình, sau đó....."

"Cô làm sao biết được?!" Đột nhiên truyền ra giọng nói của một người đàn ông, Quý Chu Chu hoảng sợ, sau khi đôi mắt quét một vòng thì dừng ở trên di động Cố Quyên Thư: "Cô là ai? Có phải nhân viên công tác đoàn phim không! Quyên Thư, anh bắt cô ấy lại, tôi lập tức đến liền!"

Tút tut.....

Quý Chu Chu toát ra một phần dự cảm không tốt: "Anh ta là ai?"

"Đạo diễn bộ phim này." Cố Quyên Thư không nhanh không chậm nói.

Quý Chu Chu quả thật muốn điên: "Tại sao anh quen biết đạo diễn!"

"Bởi vì tôi là nhà đầu tư."

Bang! Trong tivi truyền đến âm thanh tiếng sét đánh, nam chính Thiên Tứ đối với mẹ kẻ quyến rũ của anh ta gào thét: "Em chính kẻ lừa gạt! Từ đầu tới cuối đều lừa gạt cảm tình của tôi!"

Tiếp theo hình ảnh gián đoạn, nhạc phim kết thúc bắt đầu. Lúc này Quý Chu Chu mới thấy rõ, một gạch đầu dòng hiện ra nhà đầu tư Cố Quyên..... Cho nên cô ngay trước mặt nhà đầu tư công khai tiết lộ cốt truyện?

"Tôi đầu tư tư nhân, thì không dùng tên thật." Cố Quyên Thư tốt bụng giải thích.

Quý Chu Chu khóc không ra nước mắt, cô nhìn anh lên án: "Anh chính là kẻ lừa gạt, từ đầu tới cuối đều đang lừa gạt cảm tình của tôi."

Nếu biết anh liên quan đến bộ phim nhiều như vậy, cô khẳng định sẽ không nhiều chuyện. Bây giờ tốt rồi, đạo diễn người ta muốn đến chất vấn cô, cô mau chóng nghĩ ra cái lý do, đem chuyện này lừa gạt cho qua thật tốt.

Nghe lời kịch quen thuộc, Cố Quyên Thư im lặng.

Lúc Quý Chu Chu đang suy tính, cổ tay đột nhiên bị nắm lấy, cô dừng một chút, chần chờ giờ bàn tay của mình bị Cố Quyên Thư nắm chặt lên: "Cố tiên sinh?"

"Diệp Khuynh kêu tôi bắt lấy em."

"..... Không cần chứ, tôi lại không chạy." Quý Chu Chu rất là nói không nên lời.

Cố Quyên Thư suy nghĩ một chút, từ từ buông tay cô ra, sau một hồi mở miệng: "Đi thôi."

Quý Chu Chu ngẩng đầu: "Đi đâu."

"Phòng khách."

"....." Hiểu rồi, đi chờ vị Diệp đạo đây.

Quý Chu Chu chẹp miệng đi đến phòng khách với Cố Quyện Thu. *(Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi)*. Ba mươi phút sau, một người đàn ông nhuộm tóc vàng và khuôn mặt trẻ con lao vào. Ngũ quan tinh xảo mà sinh động, mặc dù mặt đầy tức giận, nhưng bởi vì đôi mắt kia rũ xuống, một chút khí thế đều không có.

Cho dù biết người này đến tìm cô gây phiền phức, nhưng sau khi Quý Chu Chu nhìn thấy khuôn mặt của anh ta, vẫn là ở trong lòng huyết sáo một cái. Không hổ là thế giới ảo, loại nam phụ qua đường này đều mi thanh mục tú(*).

() Mi thanh mục tú: Ý chỉ lông mày thanh mảnh, rõ nét, còn ám chỉ mắt sáng và đẹp.*

"Nhìn cái gì?" Cố Quyện Thu đột nhiên hỏi.

Quý Chu Chu thuận miệng trả lời: "Đẹp."

Cô vừa dứt lời, hai người đàn ông đồng thời dừng một chút. Cố Quyện Thu im lặng đi đến trước mặt cô, chặn phần lớn tầm mắt của cô.

Diệp Khuynh cả giận nói: "Đừng tưởng rằng nói một chút lời khen thì tôi tha cho cô. Nói, cô ở đâu biết được phân đoạn của cốt truyện?!"

"Tự tôi đoán được?" Quý Chu Chu từ phía sau Cố Quyện Thu lộ cái đầu tròn tròn ra.

Diệp Khuynh càng bức: "Nói bậy! Cốt truyện của tôi phức tạp như vậy, sao cô có thể đoán ra được!"

Anh có thể thôi đi, thế giới ảo này chỗ không dự tính được, đều là trực tiếp sao chép của thế giới thực. Kịch bản này hay nhưng cũng là người trong hiện thực viết, cùng một người trong trang giấy như anh có quan hệ gì. Huống hồ lại không phải là một bộ phim kịch tính gì, đều là diễn ra theo thói quen, có cái gì khó đoán.

Quý Chu Chu vô tội nhìn anh ta: "Tôi thật sự đoán được."

"Coi như có thể đoán ra hướng đi, tổng thể chi tiết sẽ không đoán được." Diệp Khuynh cười lạnh: "Nói mau, là ai đem cốt truyện tiết lộ cho cô!"

"Nếu anh không tin, tôi cũng hết cách. Lại nói chi tiết gì đó, các người không phải đều ám chỉ trước mấy cảnh rồi sao. Tuân theo quy luật biên tập cắt ghép, cũng có thể đại khái đoán được những cảnh sau sẽ chuyển hướng gì, lại kết hợp cốt truyện phát triển, không khó đoán chứ."

Ý vào bản thân đã mấy năm làm biên kịch, Quý Chu Chu trang nghiêm nói hươu nói vượn(*).

() Nói hươu nói vượn: nói rất nhiều và toàn là những chuyện khoác lác, không thật, không thực tế.*

"Được, cô muốn tôi tin tưởng đúng không." Diệp Khuynh trừng mắt liếc cô một cái, lấy di động ra và bấm vài cái. Trong trang web video hiện ra một bộ phim đang phát, tiếp theo đưa điện thoại tới trước mặt cô: "Nếu có thể đoán ra phim của tôi, đó có phải cũng có thể đoán ra của người khác không? Nếu đoán không ra, vậy chính là cô nói dối!"

Anh ta chọn bộ phim nào đó của nhà sản xuất đã gửi cho anh ta xem, vì vậy cốt truyện phía sau anh ta đều biết, nhưng người phụ nữ trước mắt này khẳng định không biết.

Quý Chu Chu chớp chớp mắt, nhìn cốt truyện quen thuộc cảm thán trong lòng, may mắn《Thâm tình si mê》là tra tiện văn cũ, những bộ phim bên trong cũng đều là của mấy năm trước. Nếu cùng thời với cô, cô thật sự không chắc chắn xem qua.

Chẳng qua nói lại, may mắn là của mấy năm trước, khi đó cô còn chưa bắt đầu viết kịch bản, nếu không nhìn thấy kịch bản của mình mang tên người khác, không chừng cô có thể uất ức đến hộc máu.

Quý Chu Chu suy nghĩ nhện không được bộc phát một chút. Diệp Khuynh xuy một tiếng, đáy mắt tràn đầy khinh thường: "Nói không ra rồi chứ, tôi khuyên cô tốt nhất hãy nói thật....."

"Nam chính trong bộ phim này sau đó bị bệnh đúng chứ, vì không muốn liên lụy nữ chính, đã rời khỏi căn nhà, rút cuộc lúc ấy nữ chính cũng bị bệnh nan y, sau khi đợi nam chính chữa khỏi trở về, nữ chính đã chết rồi."

Diệp Khuynh kinh hãi: "Sao cô biết?!"

"Tôi đều nói rồi, phía trước không phải đều có ám chỉ mấy cảnh sao. Đoán." Về mặt Quý Chu Chu vô tội.

Diệp Khuynh nghi ngờ liếc cô một cái, lại tìm mấy bộ phim không có kết cục, kết quả Quý Chu Chu đều nói ra hết cốt truyện tiếp theo. Đáy mắt Diệp Khuynh nghi ngờ càng nghiêm trọng: "Rốt cuộc cô là ai? Mấy phim này là ai nói với cô?"

Quý Chu Chu thấy cũng đến mức này, anh ta còn đang nghi ngờ mình, nhện không được trợn trắng mắt. Lúc đang muốn tiếp tục giải thích, Cố Quyện Thu vẫn luôn im lặng đột nhiên mở miệng.

"Cô ấy từ năm trước đã không làm việc nữa, vẫn luôn ở trong nhà, hình như không có xã giao, người duy nhất tiếp xúc chính là Thẩm Dã. Nhưng Thẩm Dã cũng không có xem qua một đồng phim ảnh này, cho nên không tồn tại loại khả năng từ con đường khác biết được cốt truyện này."

Cố Quyện Thư liếc cô một cái: "Tôi tin em."

Trong lòng Quý Chu Chu động một cái, cảm kích cười cười với anh, đáng vẻ ngọt mềm giống như bánh gạo nếp có nhân. *(Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi)*. Đầu ngón tay của Cố Quyện Thư giống như bị điện giật tê dại trong phút chốc, anh hơi giật mình, loại cảm giác này lập tức biến mất không thấy.

Biểu cảm của Diệp Khuynh cổ quái lên: "Cho nên, cô ấy thật sự đoán? Vậy tại sao ở trong điện thoại anh không nói với tôi?"

Bản lĩnh của Cố Quyện Thư, Diệp Khuynh vẫn biết. Nếu anh ta nói Quý Chu Chu không thành vấn đề, vậy khẳng định là không thành vấn đề, nếu như vậy, vì sao lúc bắt đầu không nói rõ ràng, hại anh ta cho rằng cốt truyện bị tiết lộ, hơn nửa đêm lái xe chạy đến.

Quý Chu Chu cũng nhìn về phía Cố Quyện Thư. Lúc này cô không nghĩ tới vấn đề này, được Diệp Khuynh nhắc tới mới bừng tỉnh. Đúng vậy, nếu Cố Quyện Thư tin tưởng cô, vì sao còn cố ý gọi điện thoại cho Diệp Khuynh, để anh ta nửa đêm chạy đến chất vấn mình.

Ăn no căng rồi phải không?

Đôi mắt ánh mắt nghi vấn của hai người bọn họ, Cố Quyện Thư bình tĩnh chớp mắt một cái, nghiêm túc nhìn bọn họ: "Không có gì, muốn xem một chút."

"....."

"....."

Lời nói của Cố Quyện Thư tuy mơ hồ không rõ, nhưng hai người bên cạnh trong nháy mắt đã hiểu. Chính là bởi vì xem diễn kịch. Quý Chu Chu và Diệp Khuynh liếc nhau, đồng thời hiện ra ý định ám sát kim chủ, nhưng cuối cùng vẫn là khiếp sợ thế lực tà ác, không dám dùng nắm đấm dạy anh ta làm người.

"Vậy ngài hài lòng không?" Đáy mắt Diệp Khuynh đều bốc hỏa, nhưng vẫn là nghiêng răng mỉm cười.

Cố Quyện Thư miễn cưỡng gật đầu. Quý Chu Chu cười xảo: "Cố tiên sinh kêu dừng sớm quá, nếu như muộn một chút, nói không chừng tôi và Diệp đạo đã đánh nhau rồi."

"Không muộn" Cố Quyện Thư ản ản liếc cô một cái: "Phim gần đây đều bị em nhìn thấu rồi."

Quý Chu Chu: "....." À, nhìn thấu ảnh hưởng ngài trải nghiệm phim rồi, thật sự xin lỗi ha.

Đồng lạnh bầu không khí quý dị, sau một lúc, Diệp Khuynh lặng lẽ nhìn về phía Quý Chu Chu: "Người đẹp. Hiểu lắm, thật xin lỗi."

"Diệp đạo khách sáo rồi, gọi tôi là Chu Chu là được." Quý Chu Chu cười, giống như mục tiêu vừa rồi bị nhắm vào không phải là cô.

Đạo diễn《 Mẹ kế quyến rũ của tôi 》, hơn nữa Cố Quyện Thư cũng đang làm người đầu tư cho anh ta. Mặt trẻ con ở trước mắt khẳng định là một nhân vật trong giới phim ảnh nơi này. Minh muốn làm nhà biên kịch, tương lai sớm muộn cũng gặp anh ta, không cần thiết đem quan hệ làm âm ỉ.

Diệp Khuynh ngại ngừng gãi đầu một cái: "Tóm lại việc này là do tôi bị kích động, có cơ hội mời cô ăn cơm, có tiện lưu số di động không?"

"Tất nhiên." Quý Chu Chu thấy đạo diễn lớn chủ động làm quen, vội vàng lấy di động của mình ra.

Cô còn chưa dứt lời, Cố Quyện Thư đã âm thầm đứng ngăn giữa bọn họ, chậm chậm mở miệng: "Không tiện, cô ấy không có di động."

"....."

"....."

Hai người bên cạnh Cố Quyện Thư đồng thời nhìn về phía di động trong tay Quý Chu Chu, ý định ám sát kim chủ lại một lần nữa xuất hiện.

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Chu: Tôi muốn kết bạn với đạo diễn.

Quyện Tề: Không, em không muốn.

Editor:

Hôm nay là ngày Phụ Nữ Việt Nam 20-10 nên Hi đăng 3 chương nhé.

Xin chúc cho tất cả Phụ Nữ Việt Nam (từ nhỏ đến lớn) luôn mạnh khỏe, luôn xinh đẹp, luôn yêu đời, luôn hạnh phúc. Hãy luôn là chính mình, hãy luôn yêu thương bản thân mình nhé các chị em. □□□□□□

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

►Đại gia ba tuổi rưỡi◄

□□□

Cuối cùng Quý Chu Chu vẫn trao đổi số di động với Diệp Khuynh, hai người ăn bánh ngọt nhỏ của Cố Quyện Thư, uống hồng trà của Cố Quyện Thư, ngồi trên sofa của Cố Quyện Thư nói chuyện phiếm, hoàn toàn xem nhẹ Cố Quyện Thư đang ngồi bên cạnh.

Không để ý đến bối cảnh giả thiết, hai người cũng lẫn lộn trong giới giải trí mấy năm, cho nên còn như có thể nói chuyện phiếm. Cố Quyện Thư ở bên cạnh nghe xong vài câu, sau khi phát hiện mình không thể chen vào nên yên lặng rời đi.

Bụp.

Toàn bộ phòng khách đột nhiên tối đen, Quý Chu Chu đang nói chuyện dừng một chút, chần chờ hỏi: "Mất điện rồi?"

"Chắc vậy. Không sao, trong nhà Quyện Thư chắc là có thiết bị khẩn cấp, đợi một chút là được." Diệp Khuynh thần nhiên nhấc chân lên bắt chéo, còn thần nhiên hơn so với nhà mình.

Quý Chu Chu gật gật đầu, đang muốn tiếp tục đợi, trong một góc xa xa, đột nhiên truyền ra giọng nói ảm ảm của Cố Quyện Thư: "Không có thiết bị khẩn cấp."

"Chùng nào cậu đi?" Quý Chu Chu kinh ngạc, lúc này cô chỉ lo nghiên cứu đề tài với Diệp Khuynh, hoàn toàn không chú ý bên cạnh thiếu mất một người.

Cố Quyện Thư im lặng, Quý Chu Chu kỳ quái nhìn chăm chú phía anh, lại bởi vì nguyên nhân tối đen, cái gì cũng nhìn không ra..... Cô luôn cảm thấy tâm trạng của vị anh trai này không tốt lắm đâu.

Chẳng lẽ là sợ tối? Quý Chu Chu nhướn mày, càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

"Đêm nay sẽ không có điện, cậu có thể đi rồi." Giọng nói không nhanh không chậm của Cố Quyện Thư truyền đến, hiển nhiên không phải nói chuyện với Quý Chu Chu.

Diệp Khuynh ngáp một cái: "Trời không còn sớm nữa, tôi không đi về, tôi ở tạm nhà anh một đêm nhé."

"Không được."

"Vì sao?"

"Nhà tôi không có dư phòng."

Diệp Khuynh ghen một chút: "Anh đùa tôi à?" Ngôi nhà lớn như vậy, còn chia trước sau hai cái sân, người giúp việc đều ở phía sau, ở đây bốn tầng lầu mà chỉ có một mình anh ta đến thôi. Anh nói không dư phòng?

"Đúng vậy." Cố Quyện Thư hào phóng thừa nhận chính mình đang đùa giỡn anh ta.

Đưa ngọc nghe cũng biết anh không muốn giữ khách, Diệp Khuynh vậy mà vô số lần muốn đánh người, nhưng vẫn vô số lần giống như lúc trước, chịu

khuất phục sự tùy tiện của anh. Xuy một tiếng.

"Được được được, vậy tôi về nhà." Diệp Khuynh cả lợ phát phơ đi ra ngoài, dứt khoát trong ngôi biệt thự xa hoa rộng lớn của Cố Quyện Thư biến mất.

Người đàn ông này cũng quá thảm rồi, bị Cố Quyện Thư lừa đến lừa đi, lại không dám oán giận nửa câu. Quý Chu Chu nhin không được cười một tiếng.

"Rất buồn cười?"

..... Con quạ đen cũng có thể cảm nhận được anh đang không vui, Quý Chu Chu ho khan một tiếng: "Không buồn cười lắm."

Xác thật không buồn cười, bởi vì cô còn thảm hơn so với Diệp Khuynh, ít nhất Diệp Khuynh không phải còn có thể rời khỏi. Trong lòng Quý Chu Chu buồn tiếng thờ dài, suy nghĩ một chút lần mò đi về phía Cố Quyện Thư.

Nếu cuộc sống còn phải tiếp tục, vậy bây giờ phải đi lấy lòng kim chủ, chỉ có thân thiết với anh hơn, sau này mới có thể thoát khỏi cái kết cục bi thảm chết không được tử tử. (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Còn vì sao cô bước đi lại cố tình hạ thấp âm thanh..... Cô có lòng tốt đi an ủi đại gia sợ tối, tin rằng coi như đại gia bị cô đột nhiên xuất hiện hù dọa, cũng chắc sẽ không tức giận.

Tiểu hồ ly gọi lên khoe môi, khẽ meo meo cách Cố Quyện Thư càng ngày càng gần. Lúc đang mơ hồ thấy rõ hình dáng của anh, lộ ra nụ cười ác ý, giấy tiếp theo bởi vì quá phấn khích chân trái vấp chân phải, đột nhiên ngã về phía trước.

Đi cùn với một tiếng kêu la, đèn sáng lên, đột nhiên xuất hiện ánh sáng hơi chói mắt, sau một lúc lâu Quý Chu Chu mới thích ứng được. Sau khi thấy rõ tình hình trước mắt, trong nháy mắt nói không nên lời.

Lúc này, cô giống như một con rùa đen quỳ rạp trên mặt đất, một cái tay còn đang bắt lấy mắt cá chân của Cố Quyện Thư, lại ngược lên nhìn. Về mặt Cố Quyện Thư bình tĩnh dựa vào tường, đôi mắt với cô nửa ngày cũng không có động tĩnh gì.

Quý Chu Chu hắc tuyến: "Anh không thể đỡ tôi một chút sao?"

"Em gãy xương rồi?"

Quý Chu Chu cử động tay chân một chút: "Không có."

"Vì vậy có thể tự mình đứng lên."

"....."

Nếu anh không phải Cố Quyện Thư, tính tình này có thể sống đến tuổi trưởng thành, cô chặt đầu xuống cho anh ngồi!

Quý Chu Chu nhìn anh một cái, không nói nên lời, chống đỡ đứng dậy, vỗ tay phui bụi một cái. Lúc đang định nói gì đó thì lạnh mắt nhìn thấy, bên cạnh Cố Quyện Thư có một cái hộp không rõ lắm, khảm ở trên tường.

"Đây là công tắc nguồn điện?" Quý Chu Chu neho đôi mắt lại.

Cố Quyện Thư vẫn lạnh nhạt như cũ nhìn cô, hình như không tính giải thích.

Quý Chu Chu không cần anh giải thích cũng nghĩ ra rồi, mỉm cười nghiêng đầu nhìn anh: "Hóa ra lúc nãy không phải mất điện a. Cố tiên sinh là cố ý muốn đuổi Diệp đạo đi? Nếu Diệp đạo biết được sẽ tổn thương bao nhiêu a."

Cố Quyện Thư không nói lời nào, Quý Chu Chu chớp chớp mắt: "Vì sao Cố tiên sinh phải làm như vậy, là Diệp đạo trêu chọc ngài chỗ nào sao? Chẳng qua Cố tiên sinh cho tôi cảm giác thật sự thân thiết, lần trước tôi gặp một người dùng chiêu này, còn là em họ sáu tuổi của tôi."

Mặc dù biết rằng không nên trêu chọc Cố Quyện Thư, nhưng miệng nói nhất thời sáng khoái, nói một lần sáng khoái một lần. Không dễ dàng bắt được cơ hội cười nhạo anh một lần, Quý Chu Chu không khống chế được mở cái miệng xấu của cô a!

Cố Quyện Thư nhìn đôi mắt cô cong cong, không nhanh không chậm mở miệng: "Lúc nãy em muốn hù dọa tôi."

"....." Làm sao anh biết.

Cố Quyện Thư bình tĩnh nhìn cô: "Tôi nghe được động tĩnh của em."

..... Cho nên lúc cô ngã xuống trong nháy mắt công tắc điện được mở lại? Quý Chu Chu dịu dàng cười một tiếng: "Trời không còn sớm, Cố tiên sinh nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngủ ngon."

Nói xong, giống như sợ Cố Quyện Thư tính sổ với cô vậy, dùng tốc độ chạy đua biến mất. Phòng khách tức khắc chỉ còn lại có một mình Cố Quyện Thư. Anh đứng im lặng một hồi, khoe miệng đột nhiên hiện lên một vòng cung không rõ.

Lại thắng.

Quý Chu Chu trở về phòng dứt khoát đóng cửa lại, sau khi ngăn cách tất cả liên quan với Cố Quyện Thu, cả người lập tức đều sáng khoái. Cô không nhanh không chậm vọt vào phòng tắm tắm rửa, sau khi ra ngoài ngồi lên giường lau nửa phần tóc chưa khô còn lại, đưa tay ra một cái đã mờ đến đi động mình ném ở trên giường.

Trong thời gian tắm rửa, đã hiện ra mười bảy tin nhắn, khoe miệng Quý Chu Chu trù trù. Nhìn một cái tất cả đều là Lý Nhu Nhu gửi tới, tất cả nội dung đều là đang xin cô gặp mặt. Quý Chu Chu nhường nhường mày lên, không biết tiểu trà xanh này có ý gì. Theo lý thuyết mình rời khỏi Thẩm Dã, cô ta nên vui mừng mới phải, sao lại gấp gáp tìm cô?

Quý Chu Chu không cảm thấy đây là Thẩm Dã muốn cô ta làm, vậy chính là cô ta muốn tìm mình, xem ra là muốn hó mình một phen đây. Quý Chu Chu cười lạnh một tiếng, miễn cưỡng gửi lại một câu: Được, chờ tôi có thể đi ra ngoài, chúng ta gặp mặt.

Trước kia, khi nguyên nữ chính ở đây, Lý Nhu Nhu tùy tiện gây họa như thế nào cũng không phải là chuyện của cô, nhưng bây giờ trở thành nữ chính xui xẻo này, sẽ không mặc cho cô ta dầy vò đâu. Nếu cô ta muốn gặp mình, vậy gặp mặt là được rồi, ngược lại mình muốn xem, rốt cuộc tiểu trà xanh có bản lĩnh gì.

Quý Chu Chu trở mình, không để ý cô ta nữa.

Lại yên tĩnh mấy ngày.

Sáng sớm một ngày, Quý Chu Chu dựa vào giường lười biếng một hồi, tính toán chắc là Cố Quyện Thu đã đi ra ngoài, lúc này mới lẳng nhẳng đi đến phòng ăn.

"A di, hôm nay ăn cái gì?"

"Sandwich."

Quý Chu Chu dừng một chút, nhìn thấy người đàn ông trước bàn ăn đáp lời, có chút kinh ngạc: "Cố tiên sinh?" Cũng đến giờ này rồi, sao anh còn ở đây?

Cố Quyện Thu liếc cô một cái, rũ mắt tiếp tục ăn sáng. Quý Chu Chu nhớ rõ lúc mới đến Chu Trường Quân đã dặn dò mình, một ngày ba bữa cơm phải tránh mặt Cố Quyện Thu, đừng làm ảnh hưởng anh dùng cơm. Vậy bây giờ mình phải quay đầu trở về?

"Lâu cũng cùng nhau ăn rồi, mới nhớ tới quy cũ có phải muộn quá không."

Trắc, nói cũng phải.

Quý Chu Chu ngoan ngoãn ngồi vào chỗ đối diện anh, sau khi chờ bữa sáng đưa đến, thì cúi đầu bắt đầu ăn. Trong khoảng thời gian này, cô gấp gấp đem phần thịt thiếu hụt thịt dưỡng về, cho nên lúc ăn thích đem đồ ăn dồn vào trong miệng đến phồng phồng. (*Truyện chính chủ Wattpad TiểuHiTiểuHi*). Nhưng do lễ nghi bàn ăn cũng không tệ, bởi vậy cũng không có tiếng động gì, giống như một con hamster yên lặng ăn vậy.

Cố Quyện Thu chăm chú nhìn cô một lát, lúc cô đang định ăn cái thứ hai, chậm chậm liếc nhìn Chu Trường Quân một cái: "Gần đây lợi nhuận của công ty như thế nào?"

"Tháng này không có hạng mục mới, công ty vẫn còn vì cái hạng mục trước kết thúc, cho nên lợi nhuận không có tăng gì, nhưng mà cũng không có tuột xuống." Chu Trường Quân lập tức trả lời, trong lòng kinh ngạc, cậu cũng nói chuyện này trên bàn ăn.

Cố Quyện Thu gật gù đầu, như có điều suy nghĩ nhìn quai hàm của Quý Chu Chu chuyển động: "Cô ấy sẽ ăn đến nổi khiến tôi phá sản không?"

"....."

"....."

Chu Trường Quân dở khóc dở cười: "Giá sandwich không cao, tiên sinh."

"Tích tiểu thành đại." Cố Quyện Thu bình tĩnh phản bác.

Quý Chu Chu gian nan nuốt miếng bánh trong miệng xuống, lộ ra một nụ cười giả tạo với Cố Quyện Thu. Quả nhiên cô nên ở trên giường lâu hơn nữa, chờ cái tên hay bức người này đi rồi hắt ra.

"Cố tiên sinh, ở trong mắt người ngoài, bây giờ tôi hẳn là con chim Hoàng Yến được ngài nuôi dưỡng trong nhà, ăn nhiều một chút có sao?"

Cố Quyện Thu lười biếng liếc cô một cái: "Con chim Hoàng Yến nhà em có thể ăn bốn cái sandwich?"

"..... Đây không phải do lúc trước tôi quá gầy, sợ ngài dẫn đi ra ngoài bị mất mặt, cho nên muốn bồi dưỡng mập mập một chút, mấy hôm nay có phải dễ nhìn hơn không." Quý Chu Chu kiềm nén xúc động tròn mắt, lấy một cái lý do chính đáng ăn uống càng ngày càng tốt cho mình.

Cô không phải kiểu người không ăn không mập, lúc trước tình trạng sức khỏe mạnh mẽ hại như vậy, đơn giản bởi vì tâm tình tích tụ quá mức, trong khoảng thời gian này có thể ăn, có thể uống, có thể ngủ, thân thể rất nhanh đã được bồi dưỡng tốt lên rồi. Mặc dù vẫn gầy, nhưng trên má có chút thịt,

vóc người cũng không khô khốc như trước, cả người đều có sức sống.

Xác thật là đẹp hơn rất nhiều.

Cố Quyện Thu dừng một chút, hiếm khi không phản bác lời nói của cô.

Quý Chu Chu vừa lòng: "Vì vậy a, tôi ăn nhiều một chút, cũng là vì Cố tiên sinh. Thật ra, tôi cũng không muốn cả ngày ở nhà ăn không ngồi rồi, nếu không phải sợ Cố tiên sinh bị mất mặt, tôi thật sự muốn ra ngoài đi làm, nhưng chắc chắn ngài sẽ không....."

"Được thôi."

"Cái gì?" Quý Chu Chu ngẩn ngơ.

Cố Quyện Thu lười biếng dựa vào ghế dựa: "Đi làm."

"....."

Sáu tiếng sau, Quý Chu Chu mặc một chiếc váy màu kem, đeo thắt lưng nhỏ, vịn cánh tay Cố Quyện Thu, xuất hiện trên thảm đỏ ở khách sạn.

Tóc của cô đều được chải lên, lộ ra chiếc cổ xinh đẹp, cũng thay đôi giày cao gót bảy centimet, đôi chân vốn thon dài nay càng thêm mảnh khảnh xinh đẹp. Cô giống như một con thiên nga cao quý, đứng bên cạnh Cố Quyện Thu không chút thua kém nào. Không cần làm gì hết cũng hấp dẫn đại đa số ánh mắt người khác.

"Đây là công việc mà anh nói?" Quý Chu Chu bình thường rất ít khi tham gia tiệc rượu, có chút không thích ứng, nhỏ giọng hỏi, sợ Cố Quyện Thu nghe không được, còn cố ý nhón chân lên, muốn cách lỗi tai anh gần một chút.

Cố Quyện Thu hơi cúi đầu, Quý Chu Chu vừa ngước đầu lên đã rơi vào ánh mắt dịu dàng mờ ảo của anh, trong lòng nhẹ nhàng run lên một cái.

"Dám làm cho tôi mất mặt, phí sinh hoạt tháng sau của em sẽ biến thành phí ăn."

"....."

2019 rồi, hình như Cố đại gia vẫn không tính làm người. Mặt Quý Chu Chu không cảm xúc nhìn về phương xa.

Hai người đối thoại tuy rằng "Cay nghiệt", nhưng rơi vào mắt người khác, lại giống như không phải chuyện như vậy. Những người này đều là người hiểu biết, cũng chưa từng thấy đại gia thân thiết với ai như vậy, trong lúc nhất thời đều đang suy đoán người phụ nữ này là ai.

Trong một góc, Thẩm Dã u ám nhìn bọn họ, Lý Nhu Nhu đứng bên cạnh cắn cắn môi, cuối cùng không nói gì.

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Quyện Tề: Anh cảm thấy, có khả năng anh là trẻ vị thành niên.

Chu Chu... Dựa vào cái gì cảm thấy?

Quyện Tề: Em không cảm thấy anh làm chuyện đó, người trưởng thành có thể làm được?

Chu Chu...

Editor:

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

►Bữa tiệc thượng lưu◀

□□□

Quý Chu Chu vốn dĩ cho rằng vào đại sảnh, tự mình tìm một góc nào đó đứng là được, kết quả bị Cố Quyện Thư trực tiếp dẫn lên lầu hai.

Dưới lầu là những người trẻ tuổi cầm ly rượu đi tới đi lui, trên lầu hầu như tất cả đều là người trên sáu mươi tuổi, hiển nhiên là những nhân vật bậc trưởng bối. Trên mặt những người này đều treo một nụ cười, nhìn có vẻ điềm đạm, nhưng có thể có được địa vị ngày hôm nay, người nào không có một chút vết dơ. Quý Chu Chu lấy lại tinh thần, khoát cánh tay Cố Quyện Thư không chịu buông.

Cố Quyện Thư dừng một chút, còn chưa kịp nói chuyện, xung quanh bởi vì anh xuất hiện nên trong chớp mắt trở nên yên tĩnh, tiếp theo một người đàn ông quốc thước(*) cười cười đi về phía anh: "Cố hiền chất, đã lâu không gặp a."

() Người đàn ông quốc thước: (người đàn ông tuổi đã cao) có vẻ mạnh khỏe, nhanh nhẹn và rắn rỏi.*

Quý Chu Chu lập tức đứng thẳng. Đùa à, vị này đang mặc Đường trang(1), trong ấn tượng sâu sắc của cô, ông lão mặc Đường trang đều là đại gia.

"Trương gia gia, đã lâu không gặp." Cố Quyện Thư khẽ gật đầu.

Giọng nói từ tính trầm ổn, cùng với giọng nói bình thường luôn chậm rãi không giống nhau lắm. Quý Chu Chu liếc mắt nhìn anh một cái, mới phát hiện đầu chỉ có giọng nói, cả người anh cũng khác nhau so với lúc ở nhà.

Lúc này tóc Cố Quyện Thư chải xước lên, ít đi một phần lười biếng, thêm vài phần lành đạm, một đôi mắt không có cảm xúc gì, khỏe môi lại câu lấy một vòng cung thích hợp, đối đáp với đám cáo già này cũng thành thạo, không giống như học sinh tiểu học làm ra loại chuyện đi kéo công tắc nguồn điện đuổi người chút nào.

Quý Chu Chu khéo léo duy trì nụ cười, kinh ngạc trong lòng không lộ ra nửa phần. Quen thuộc với bộ dáng vô lực công kích của anh, cô thiếu chút nữa đã quên mất đây là "Kim chủ" ăn thịt người không nhả xương, may mà đi ra ngoài một chuyến, cũng coi như nhắc nhở chính mình.

Quý Chu Chu yên tĩnh khoát cánh tay Cố Quyện Thư, làm một cái bình hoa chuyên nghiệp. *(Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi)*. Từ trong cuộc đối thoại của bọn họ, cô mới biết đây là một buổi tiệc mừng thọ, ông lão mặc Đường trang trước mắt tên Trương Thành, là chủ nhân của buổi tiệc hôm nay.

"Sức khỏe của lão phu nhân vẫn tốt chứ? Đã lâu rồi ta chưa gặp bà ấy, có cơ hội hai nhà cùng nhau ăn một bữa cơm mới được." Trương Thành cười ha hả nói.

Một bên khỏe môi Cố Quyện Thư nhếch lên: "Hôm trước không phải Trương gia gia mới vừa gặp bà nội, sao lại rất lâu chưa gặp?"

Sắc mặt Trương Thành thay đổi, ánh mắt khẽ động: "Hôm đó ta đi ra ngoài xã giao, vừa khéo nhìn thấy bà ấy, lời còn chưa kịp nói đã đi rồi, kể ra không tính."

"Cũng phải, nếu Trương gia gia thực sự có chuyện gì, nói với cháu là được rồi, dù sao bây giờ Cố gia là do cháu làm chủ." Cố Quyện Thư ôn hòa nhìn ông ta.

Trương Thành ngượng ngùng cười cười: "Cũng không nhất định, trong đám tiểu bối này ta thấy một mình cháu là có tiền đồ, còn tuổi nhỏ đã có thể độc chấn(*) một mặt."

() Độc chấn: đơn độc - che chắn.*

Quý Chu Chu mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, giả vờ không nghe thấy sóng ngầm giữa bọn họ phun trào.

Đáng tiếc, việc này không phải cô không muốn dính vào thì có thể không dính vào.

"Trương gia gia lúc này đã muốn hỏi cháu, vị tiểu thư này là?"

"Bạn gái." Cố Quyện Thư bình tĩnh trả lời.

Quý Chu Chu dừng một chút, không nghĩ tới Cố Quyện Thư sẽ dùng thân phận này giới thiệu cô. Cô không biết nên tiếp lời như thế nào, dứt khoát ngại ngùng nhìn về phía Trương Thành cười cười, tiếp theo thì cúi đầu, tùy ý ông ta nghĩ như thế nào thì nghĩ đi.

Ánh mắt Trương Thành lộ ra một tia độc ác, rất nhanh giấu đi: "Vậy à, tìm bạn gái hồi nào, sao lại không nói một tiếng với Trương gia gia. Lão phu nhân đã biết chưa?"

"Bà nội tuổi lớn, không muốn để cho bà lo lắng." Cố Quyện Thư rủ mắt.

Trương Thành cười gượng: "Biết là cháu hiếu thảo nhất. Mau dẫn vị tiểu thư này đi nghỉ ngơi một chút đi, chờ lát nữa khai tiệc ta kêu người đi gọi các cháu."

Cố Quyện Thư gật gù đầu, xoay người dẫn Quý Chu Chu rời đi, ánh mắt của Quý Chu Chu nhìn lướt qua khuôn mặt trong nháy mắt đen lại của Trương Thành, yên lặng giả vờ cái gì cũng chưa nhìn thấy.

Người phục vụ đưa bọn họ đến căn phòng tầng cao nhất. Cố Quyện Thư vừa vào cửa đã đem cà vạt tháo xuống, mở cúc áo sơ mi, trong nháy mắt lại biến thành quý thiếu gia lười biếng vô hại kia. Quý Chu Chu liếc mắt nhìn anh một cái, yên lặng đóng cửa lại.

Tuy không biết mặt nào của anh là thật, nhưng mặt này bây giờ tốt nhất vẫn đừng để bị người khác nhìn thấy.

"Còn hơn hai tiếng nữa tiệc tối mới bắt đầu, nghỉ ngơi trước đi." Cố Quyện Thư nửa nằm trên sofa nói, mở tivi lên.

Quý Chu Chu một trận vô ngữ, cái tên chết tiệt này thật sự là Cố đại gia khi nãy trò chuyện vui vẻ với đám cáo già?

Cố Quyện Thư chuyển đổi mấy đài, im lặng một hồi mở miệng: "Phí sinh hoạt tháng sau của em giảm một nửa."

"Dựa vào cái gì?" Quý Chu Chu trừng lớn đôi mắt: "Lúc này tôi không có làm cho anh mất mặt!"

Cố Quyện Thư ần ần liếc cô một cái, ánh mắt lại lần nữa rơi vào tivi. Quý Chu Chu theo ánh mắt của anh nhìn qua, vừa lúc nhìn thấy bộ phim truyền hình lúc trước bị cô nhìn thấu.

"....." Ha.

Vốn dĩ một chút tích góp cũng không có, tiền tháng sau lại bị trừ đi một nửa, Quý Chu Chu oán chiếm đoạt một cái ghế sofa dài khác, dùng sự im lặng kháng nghị anh chen ép tàn khốc đối với người dân lao động.

Bên tai Cố Quyện Thư không có động tĩnh, anh quay đầu nhìn lại, Quý Chu Chu người dùng sự im lặng để kháng nghị, đã ngủ rồi, an tĩnh mềm mại không giống cô ngày thường. Phòng hơi lạnh, Quý Chu Chu ăn mặc lại ít, vô ý thức co rút trên sofa.

Cố Quyện Thư im lặng chốc lát, cời tây trang trên người ra nhắm chuẩn cô, giây tiếp theo tây trang vèo một cái ở trên người cô. Quý Chu Chu "Hừ hừ" một tiếng, mặt ở trên tây trang cọ cọ, tiếp tục giấc ngủ của cô.

Cố Quyện Thư cũng hơi buồn ngủ, tắt tivi nhắm mắt lại. Lúc vừa định nghỉ ngơi, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, ánh mắt của anh trong nháy mắt thanh tỉnh mở ra.

Một giấc ngủ này của Quý Chu Chu thật sâu, lúc tỉnh lại trời đã tối rồi. Cô kêu Cố tiên sinh một tiếng, sau đó không ai đáp lại, tự mình sờ soạn đi mở đèn.

Xem thời gian một chút, đã sắp 7 giờ tối, sau khi cô gửi tin nhắn cho Cố Quyện Thư, thì nhìn chằm chằm áo khoác tây trang bên cạnh phát ngốc.

Chỉ một lát sau, tiếng gõ cửa vang lên, Quý Chu Chu chạy ra mở cửa: "Cố tiên sinh, anh đi đâu..... Là anh?" Sao lại là anh ta, thật đúng là âm hồn bất tán.

Thẩm Dã nhìn thấy cô nhú mày lại, biểu cảm càng thêm u ám "Sao em lại đến đây?"

"Tôi là bạn gái Cố tiên sinh." Quý Chu Chu liếc nhìn hành lang không người: "Anh làm sao chạy đến đây?"

"Em biết hôm nay là trường hợp gì không? Tại sao phải đến cùng anh ta? Khi nào thì em mới có thể biết suy nghĩ một chút?" Thẩm Dã thấy cô phòng bị mình như vậy, nhiều ngày tích tụ không chịu được nữa, rốt cuộc bùng nổ.

Từ nhỏ đến lớn, Quý Chu Chu vẫn chưa từng bị ai đó rống qua như vậy, sau khi sùng sốt một chút, coi anh ta là nam chính cái gì, biểu cảm lập tức lạnh xuống: "Tại sao tôi không thể đến? Thẩm Dã, anh lấy cái lập trường gì đến nói tôi, phiền anh làm ơn rõ ràng, chúng ta bây giờ đã không có quan hệ rồi."

Thẩm Dã sùng sốt, lúc này mới ý thức được bản thân thất thố, chính là anh ta kiêu ngạo không cho phép mình cúi đầu với Quý Chu Chu. Quý Chu Chu thấy anh ta nhấp môi không nói, cuối cùng giọng nói chậm lại: "Anh biết đấy, chúng ta đã kết thúc, anh đến tìm tôi như vậy, chỉ khiến cho tình cảnh của tôi thêm khó xử."

"..... Anh chỉ là lo lắng cho em." Giọng nói của Thẩm Dã khàn khàn.

Quý Chu Chu khẽ cười một tiếng: "Nếu anh thật sự lo lắng cho tôi, thì lúc trước sẽ không tặng tôi cho người đàn ông khác. Thừa nhận đi Thẩm Dã, anh căn bản chưa từng yêu tôi, mà cuối cùng tôi cũng thấy rõ điều này. Cho nên cầu xin anh, đừng đến quấy rầy tôi nữa."

Mặc dù giọng nói của cô nghe ra có chút khổ sở, nhưng ánh mắt lại rất kiên định, rõ ràng đã đưa ra quyết định.

Hôm nay cô rất đẹp, thật muốn cho người ta giấu đi cái vẻ đẹp này. Thẩm Dã hơi thất thần, anh ta đã từng suy nghĩ biến cô trở thành búp bê Tây Dương

cất giữ tâm tư. (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Đó là lần đầu tiên lúc bọn họ gặp mặt, ngay lúc đó một lần nhủ mảy một lần cười của cô đều giống như mang theo hào quang, khiến cho người ta không rời mắt được.

Đã rất lâu rồi anh ta chưa thấy qua Quý Chu Chu như vậy.

"Chu Chu, anh....." Lời nói của Thẩm Dã đã đến miệng nhưng nói không ra, đôi mắt đỏ hoe xoay người rời đi, mới vừa đi được hai bước thì dừng lại: "Hôm nay, Trương Thành vốn dĩ định ở trong tiệc mừng thọ, đem cháu gái của mình giới thiệu cho Cố Quyên Thu, chuyện này đã được lão phu nhân Cố gia đồng ý. Mặc dù không phải đính hôn, nhưng người sáng suốt cũng biết không khác gì với đính hôn."

Trong lòng Quý Chu Chu động một cái.

"Bây giờ chuyện này, bởi vì em làm hỏng, chỉ sợ Trương Thành và lão phu nhân Cố gia sẽ theo dõi em." Thẩm Dã thở dài: "Anh là người xấu, Cố Quyên Thu chưa chắc là người tốt, mọi việc em nên giữ trong lòng, ít nhất trước lúc anh đón em về nhà, hãy sống thật tốt."

Quý Chu Chu thấy anh ta đến bây giờ vẫn còn toan tính lừa mình, sau khi nhìn thấy một chút nhàn nhạt mở miệng: "Lúc trước nếu không phải Cố tiên sinh giữ tôi lại, bây giờ tôi có thể đã bị anh đưa cho mấy người đàn ông khác. Cho nên, mặc kệ anh ấy làm cái gì, anh ấy cũng là ân nhân của tôi. Tôi tin tưởng anh ấy."

Cô coi như là nhìn rõ, nếu mình lại dùng chính sách lúc trước dụ dỗ, chỉ sợ người này vẫn không từ bỏ ý định, suy cho cùng vẫn muốn tìm cơ hội lợi dụng cô. Mà một khi mình bán đứng Cố Quyên Thu, thì cũng sẽ đi theo con đường giống nguyên nữ chính.

Quý Chu Chu không muốn chết, cho nên cô cần phải điều chỉnh chiến lược. Lúc trước vốn định một bên nghĩ cách lấy được sự tin tưởng của Cố Quyên Thu, một bên làm cho Thẩm Dã mang lòng áy náy với mình, như vậy đợi sau khi Cố Quyên Thu thất thế, cô còn có thể lợi dụng sự áy náy của anh ta toàn thân rút lui.

Bây giờ xem ra, trên đời không có phương pháp lưỡng toàn, cô muốn lấy được cái này cần phải vứt bỏ cái khác. Mà hai người đàn ông này, một người sẽ ngược cô trăm ngàn lần, một người sẽ trở thành hung thủ giết cô. Nên lấy lòng người nào, cô gần như trong nháy mắt đã đưa ra quyết định.

"Anh cũng không cần đến đón tôi, Quý Chu Chu lúc trước đã chết rồi. Lúc anh đem cô ấy chuyển qua tay người khác thì cô ấy đã chết. Bây giờ tôi không phải là cô ấy." Quý Chu Chu nhàn nhạt nói.

Thẩm Dã đột nhiên cứng đờ, vừa muốn mở miệng nói chuyện, giọng nói của Cố Quyên Thu từ cuối hành lang truyền đến: "Thẩm tiên sinh."

Thẩm Dã sững sờ một chút, không nghĩ tới nhanh như vậy Cố Quyên Thu đã quay lại, anh ta lập tức treo nụ cười lên: "Cố tiên sinh, đã lâu không gặp."

Cố Quyên Thu nhìn về phía Quý Chu Chu ở phía sau anh ta, Thẩm Dã cười vài tiếng: "Tôi vốn dĩ muốn đến chào hỏi anh một tiếng, lại không nghĩ rằng ngài không ở đây, nên định quay về."

"Không tiễn." Mắt Cố Quyên Thu nhìn thẳng từ bên người anh ta đi qua, một ánh mắt cũng không dăng tặng.

Nụ cười trên mặt Thẩm Dã biến mất, nghiêng chặt răng sải bước rời khỏi.

Quý Chu Chu đợi Cố Quyên Thu vào cửa, thì đóng cửa phòng lại, do dự một chút giải thích: "Là anh ta tìm tới cửa, tôi tưởng anh đã quay lại, nên đi mở cửa."

Cố Quyên Thu quét cô một cái, chậm chậm ngồi xuống sofa: "Tôi đi gặp một người bạn, thấy em ngủ nên không kêu em."

"..... Không cần giải thích với tôi, tôi đợi ngài là chuyện nên làm." Quý Chu Chu cười dịu dàng. Lời nói của Thẩm Dã rốt cuộc khiến cô ghi tạc trong lòng, lòng dạ người đàn ông này quá sâu, cô phải cảnh giác mọi lúc. Mặc dù có rất nhiều nghi ngờ, nhưng chỉ có thể yên lặng đi thăm dò, không thể hỏi trực tiếp được.

Cố Quyên Thu dừng một chút, bình tĩnh nhìn về phía cô: "Quý Chu Chu lúc trước đã chết."

"Hả?"

"Em hiện tại là Nữ Hồ Lô(*) · Chu Chu?"

(*) Nữ Hồ Lô: Là một họ thời xưa (Chi tiết hãy search Google).

"....." A a a a... Cô thật sự không có cách đem cái người ngao mạn này đi cúng bái!

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Chu: Nghe lên thì nghe lên, còn đem lời nói nghe được học lại là có ý gì?

Quyên Tề: Học thuộc lời thoại là quyền lợi của mỗi người.

(1) Đường trang

Editor:

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

►Đại gia bao che con gái◄

□□□

Nếu Cố Quyện Thư lặp lại lời nói vừa rồi cô và Thẩm Dã đã nói, điều đó có nghĩa anh đã nghe được cuộc đối thoại của bọn họ rồi, cũng không biết nghe được bao nhiêu. Quý Chu Chu dứt khoát không giấu diếm, thuật lại lời nói lúc nãy của Thẩm Dã nói một lần, một bên nói một bên nhìn chăm chú biểu cảm của Cố Quyện Thư.

Đĩ nhiên, hoàn toàn nhìn không ra cái gì.

"Mặc dù Thẩm Dã khiêu khích nhưng Cố tiên sinh yên tâm, tôi sẽ không tin tưởng anh ta." Quý Chu Chu ngoài mặt lập lời thề son sắt: "Cố tiên sinh tốt với tôi như vậy, sao có thể sẽ để tôi đứng ra chịu trận, ngài nói có phải không."

"Không phải."

"Hà?"

"Hôm trước Trương Thành gặp bà nội tôi, ý muốn mượn tiệc mừng thọ lần này chứng tỏ kết thân với Cố gia. Tôi sợ dĩ dẫn em đến đây, đúng là để cho em đến chịu trận." Thần sắc Cố Quyện Thư thần nhiên.

Khỏe miệng Quý Chu Chu gắt gỏng: "..... Ngài thật đúng là quang minh lỗi lạc ha." Loại chuyện này ngược lại nghiêm túc thừa nhận, có điều anh thừa nhận như vậy, cô trái lại yên tâm một chút. Chỉ sợ anh cái gì cũng không nói, khắp nơi ngấm ngầm giở trò với mình.

Chịu trận thì chịu trận đi, cô cũng không sao cả, chỉ cần ôm chặt đùi Cố Quyện Thư, những thứ khác ngay cả tên NPC(*) cũng chưa xuất hiện trong nguyên văn, cô cũng không quan tâm là được rồi.

(*) NPC: (từ viết tắt của: non-player character) là một nhân vật trong các trò chơi mà những người chơi không thể điều khiển được. (Xem chi tiết tại Google).

"Không cần thiết gạt em". Ngoài cửa truyền đến tiếng nhắc nhở mờ tiệc của người phục vụ. Cố Quyện Thư đứng dậy: "Hôm nay biểu hiện tốt một chút, trở về khen thưởng cho em."

"Khen thưởng gì?" Đôi mắt Quý Chu Chu sáng lên.

Cố Quyện Thư chậm chậm liếc cô một cái: "Trở về rồi nói." Nói xong thì cúi đầu sửa sang lại áo sơ mi.

Ngoài cửa người phục vụ thúc giục nhiều lần, tuy rằng giọng nói ôn nhu, nhưng Quý Chu Chu nghe được chính là sốt ruột, nhìn lại vị này, vẫn còn đang thông thả chỉnh sửa cổ áo sơ mi. Quý Chu Chu ghét bỏ liếc anh một cái, cầm lấy cả vạt anh ném trên sofa, nhón chân lên đeo vào cổ anh.

Cố Quyện Thư dừng một chút, yên lặng đứng vững. Bởi vì chiều cao chênh lệch, Quý Chu Chu thất cả vạt cho anh rất tổn sức, dứt khoát cời giày đứng

lên sô pha.

Có ghế sô pha hỗ trợ, Quý Chu Chu trong nháy mắt cao hơn Cố Quyện Thư nửa cái đầu. *(Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi)*. Bởi vì hai người dựa quá gần nên hơi thở ấm áp của cô phả lên cằm anh, mùi vị sữa tắm trên người cô thơm mùi sữa nhẹ nhàng vây quanh người anh.

Quý Chu Chu làm không quen, cho nên hết sức nghiêm túc, đôi mắt giống như ở trên người Cố Quyện Thư lớn dần, ngay cả bầu không khí quanh mình đột nhiên thay đổi cũng không nhận ra. Cố Quyện Thư hiếm khi ít lời, mãi đến lúc cô thất xong cũng chưa mở miệng.

Quý Chu Chu thường thức thành quả của mình một lát, giúp anh sửa sang lại cổ áo sơ mi một chút, vỗ vỗ vai anh, khẽ cười một tiếng: "Cố tiên sinh, tôi thất cũng không tệ lắm, có phải nên cho thêm tiền thưởng hay không a?"

Cô cũng chỉ là đùa một chút, nói xong thì định từ trên sô pha đi xuống, kết quả eo đột nhiên bị ôm, giấy tiếp theo dưới chân trống rỗng. Cô kinh hô một tiếng đã đáp xuống mặt đất, cái cánh tay bên hông cũng thuận thế rời khỏi.

Quý Chu Chu khiếp sợ thấy Cố Quyện Thư ôm mình từ trên sô pha xuống, vẻ mặt của đối phương thật bình tĩnh, sau khi mặc áo khoác tây trang vào liếc cô một cái: "Tiền thưởng không có, không cần cảm ơn."

Nói xong cũng không quay đầu lại đi ra ngoài. Quý Chu Chu sững sốt nửa ngày, mới hiểu được ý của anh đây là dùng cái ôm cô xuống để trừ nợ cà vạt..... Thao(*), ai kêu anh ôm!

() Thao: 1 từ chửi bậy tiếng Trung.*

Nếu xem thường có thể phiên đến cái ót mà nói, Quý Chu Chu nhất định sẽ tại chỗ biểu diễn một chút, đáng tiếc cô không thể, cho nên lúc đang đi ra ngoài kéo cánh tay Cố Quyện Thư, trên mặt cô đã treo lên nụ cười giả tạo rồi.

"Chút nữa tôi nên làm những gì?"

"Ăn."

"....."

Quý Chu Chu cho rằng nhiệm vụ này đơn giản, nhưng sau khi thật sự sau khi ngồi một bàn với gia đình Trương Thành, cô mới phát hiện hóa ra ăn cơm là chuyện khó khăn như vậy.

Mặc kệ bạn làm cái gì, luôn có ánh mắt như có như không thoảng qua, thường xuyên nhắc nhở cô và nơi này không hợp nhau.

"Tại sao phải ngồi ở bàn chính?" Quý Chu Chu sợ bị bọn họ nghe được, kể sát Cố Quyện Thư nhỏ giọng hỏi.

Cố Quyện Thư bình tĩnh gấp đồ ăn vào trong chén cô: "Ăn."

Quý Chu Chu không nói nên lời, vừa cúi đầu đã nhìn thấy mấy cái móng heo trong chén: "....." Hôm nay cô đeo thắt lưng nhỏ, ngay cả một sợi tóc cũng rất tinh tế, nào thích hợp với thứ này?

"Phòng bếp trong nhà không phải đã từng hầm cho em ăn?" Cố Quyện Thư quét mắt liếc cô một cái.

Quý Chu Chu "Ồ" một tiếng, lúc này mới nhớ tới có chuyện này. Ủ, tất cả đều là vì ngực to.

Cũng ở trong chén rồi, không ăn thì không thích hợp lắm. Trong lòng Quý Chu Chu "Trắc" một tiếng, bắt đầu đấu tranh với móng heo của cô. Mới vừa ăn xong đồ ăn trong chén lại ăn thêm vài món khác, mắt liếc những người bên cạnh, tiếp tục vui đầu ăn.

Người phụ nữ ngồi đối diện cười một tiếng, lúc thấy tất cả mọi người nhìn về phía bà ta, ngại ngùng cười cười: "Thật ngại quá, khẩu vị của Quý tiểu thư thật tốt."

Nói xong liếc mắt nhìn Quý Chu Chu một cái, những người khác bởi vì lời nói này của bà ta, cũng nhìn về phía Quý Chu Chu. Sau khi nhìn thấy trong chén cô chất đầy đồ ăn, trong ánh mắt đều mang theo một chút khinh thường.

Một vị phu nhân cười cười: "Chính là như vậy. Các cô gái xinh đẹp nổi tiếng ở Thành phố A tôi đều quen biết, vẫn chưa từng gặp người có khẩu vị tốt giống như Quý tiểu thư."

Bởi vì cô không phải là cô gái xinh đẹp nổi tiếng.

"Tạm được thôi, quả thật khẩu vị không tệ." Đám người này đều họ Trương, ban đầu nói chuyện để cho người khác chú ý mình, chính là cháu gái Trương Thành, vốn là người lần này có thể ngồi cùng với Cố Quyện Thư. *(Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi)*. Quý Chu Chu bình tĩnh trả lời, cũng không có đem những người này để vào trong lòng.

Một đám lên biểu diễn khả năng là người qua đường Giáp một lần, ở trước mặt đường đường là nữ chính còn dám tự cho mình hơn hẳn người khác, quả thực làm cho người ta cười đến rụng răng.

Nữ sinh ngồi đối diện ghen một chút, hiển nhiên không nghĩ tới da mặt của cô dày như vậy, tức giận đến mức trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải.

Trương Thành mời một vòng rượu quay lại, mỉm cười nhìn nữ sinh một cái: "Lúc con ở nước ngoài không phải muốn trò chuyện với anh Quyên Thư của con sao, sao không đến ngồi bên cạnh cậu ấy?"

"Ông nội, con nào có!" Nữ sinh ngại ngùng nhìn Cố Quyên Thư một cái, Cố Quyên Thư trực tiếp làm lơ.

Quý Chu Chu nhìn thoáng qua chỗ ngồi hiện tại. Chủ vị là Trương Thành, dưới hoàn cảnh này, khẳng định ông ta không thể nhường chỗ cho cháu gái của mình, mà Cố Quyên Thư thì ngồi ở bên tay phải ông ta, nếu cháu gái ông ta muốn ngồi ở bên cạnh Cố Quyên Thư, thì chỉ có thể bản thân cô nhường chỗ.

Quý Chu Chu thả tay trái xuống bàn, lặng lẽ véo đùi Cố Quyên Thư một chút. Cố Quyên Thư dùng một chút, giấy tiếp theo nắm lấy tay cô, không cho cô làm loạn. Hiểu rõ ám chỉ của anh, Quý Chu Chu mỉm cười lấy tay để lại trên mặt bàn, giả vờ nghe không hiểu ám chỉ của bọn họ.

Quý Chu Chu bất động, nữ sinh bất mãn nhìn Trương Thành, Trương Thành cười đến thoải mái: "Con bé ngốc, còn mắc cỡ ư. Hay là ta kêu Quyên Thư đến ngồi bên cạnh con?"

"Ông nội!" Nữ sinh hờn dỗi cúi đầu xuống.

Quý Chu Chu nhướn mày, đây là một nhà sao, thật đúng là không coi cô ra gì. Cố Quyên Thư cũng thừa nhận cô là bạn gái, bọn họ còn công khai tác hợp anh và phụ nữ khác.

"Quyên Thư, hay là cho ông nội Trương chút mặt mũi, đến trò chuyện với em gái Nhã Quyên của con, thế nào?" Trương Thành cười hí hóp mắt hỏi.

Cố Quyên Thư nhìn về phía Quý Chu Chu: "Có người nhà rồi, được Chu Chu gạt đầu mới được."

"....." Thăng nhóc này.

Quý Chu Chu thấy rõ ràng, biểu cảm của đám người trên bàn cũng bởi vì những lời này của Cố Quyên Thư mà thay đổi. Đặc biệt là cháu gái, sắc mặt càng thật khó coi, chỉ có lão cáo già Trương Thành vẫn cười ha ha: "Chu Chu, cho ông nội Trương một chút mặt mũi, thế nào?"

Đôi mắt Cố Quyên Thư vẫn nguội lạnh như cũ, nhưng Quý Chu Chu cam đoan, nếu như mình gạt đầu, trở về anh nhất định sẽ tính sổ với mình. Quý Chu Chu dịu dàng cười một tiếng: "Đương nhiên phải cho ông nội mặt mũi."

Anh vốn dĩ cũng không trông cậy cô có thể giúp mình cái gì, khóe môi Cố Quyên Thư hơi cau, bản thân định từ chối. Anh đang sắp mở miệng, Quý Chu Chu đã đem chén đồ ăn mà lúc nãy bị anh giả vờ gạt đẩy chén dôi đến trước mặt anh, dùng âm thanh "Nhỏ tiếng" mà tất cả mọi người có thể nghe được, nói: "Trước giúp em ăn hết đồ ăn, em ăn không nổi rồi."

Thật ngại quá đại gia, anh lấy tôi chặn họng súng, cũng không thể quản tôi chặn như thế nào. Quý Chu Chu vui vẻ nhìn anh, đem quả bóng da đá trở về chỗ anh, lập tức đi đến chỗ em gái Nhã Quyên kia, cứ dựa vào lúc ăn đồ ăn thừa của cô kéo dài thời gian, để xem anh làm sao chọn.

Cố Quyên Thư nhìn chăm chú cái chén nhìn bao lâu thì những người khác cũng nhìn chăm chú anh bấy lâu, đều đang đợi xem Quý Chu Chu bị cười nhạo. Thiếu gia duy nhất Cố gia, từ nhỏ lớn lên trong kim tôn ngọc quý, đừng nói là đồ ăn thừa, cho dù là đồ ăn để lạnh chút cũng chưa từng ăn, người phụ nữ này cũng không biết trời cao đất rộng là gì.

Quý Chu Chu thấy anh không nhận, cho rằng anh không muốn ăn, mỉm cười chuẩn bị lấy cái chén về, kết quả mới vừa động đã bị anh bắt lấy cái tay, ản ản nhìn cô một cái: "Em lấy tất cả thịt ăn sạch rồi." Trong chén chỉ còn lại một đồng rau xanh.

"....." Vừa rồi anh rồi rầm là vì chuyện này?

Quý Chu Chu bất đắc dĩ gấp một miếng thịt kho tàu cho anh.

Cố Quyên Thư lúc này mới hài lòng, nhận lấy chén từ từ ăn cơm, đáng về thuận lý thành chương(*) giống như đã từng làm nhiều lần rồi, cũng là một nhân tài a, Quý Chu Chu cảm khái một tiếng. Sau khi gấp một miếng cá bỏ vào trong chén anh, nhìn về phía Trương Thành áy náy: "Chờ Quyên Thư ăn xong, sẽ kêu anh ấy đi trò chuyện với Trương tiểu thư."

(*) *Thuận lý thành chương*: ý là sự việc cứ thế mà diễn ra thuận lợi.

"Ăn cơm trước đi, không cần vội." Trương Thành làm lơ sắc mặt khó coi của cháu gái, cười ha ha kêu những người khác dùng cơm.

Xem ra vẫn cần một chút mặt. Khóe môi Quý Chu Chu nhếch lên, vừa ngẩng đầu đã đối diện ánh mắt của Thẩm Dĩ, trong ánh mắt của anh ta mang theo nhàn nhạt lo lắng, mà lo lắng này là hướng về cô. Sau khi phát hiện cô đang nhìn mình, dường như quay mặt đi chỗ khác trốn tránh.

Có ý gì? Khi nãy cô nói lời đoạn tuyệt như vậy, anh ta ngược lại còn lo lắng cho cô? Quý Chu Chu nói không nên lời, sớm biết thứ này thích hợp dùng roi dạy dỗ, lúc trước cô đã không giả vờ cái gì khổ đại cừu thâm(*) rồi.

(*) *Khổ đại cừu thâm*: thù hận vô cùng.

Chẳng qua như vậy cũng tốt, không cần phải chu toàn anh ta, lại có thể khiến anh ta lưu một phần tình với mình, sau này khi anh ta và Cố Quyện Thư tranh đấu, cô càng dễ dàng rút lui hơn.

Quý Chu Chu lẳng lặng nhìn chằm chằm về phía Thẩm Dã, lúc đang suy tư, trong miệng đột nhiên bị nhét một miếng cà rốt tía hoa. Cô theo bản năng nhai nhai, ghét bỏ nhìn về phía Cố Quyện Thư: "Anh cho tôi ăn cái này làm gì?"

"Em thích."

"....." Cô khi nào thích?

Bác gái bên cạnh nhìn thấy Quý Chu Chu ăn cà rốt tía hoa, làm bộ cười một tiếng: "Quý tiểu thư thật đúng thú vị, thứ này là đồ trang trí, bình thường cũng chỉ cho chó....."

Cố Quyện Thư từ trong đĩa gấp một miếng nữa, bình tĩnh cắn một cái, cổ họng của bác gái giống như bị bóp, không có âm thanh vậy.

"Cho chó cái gì?" Cố Quyện Thư nhìn về phía bà ta, mặc dù biểu cảm không có thay đổi gì, nhưng toàn bộ bàn chính yên tĩnh lại.

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Chu: Hôm nay tôi xinh đẹp, tao nhã, hào phóng.

Quyện Tề: Gặm cái móng heo đi.

Editor:

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

►Tiệc rượu ngoài trời◄

□□□

Mặt bác gái đỏ rồi trắng, trắng rồi đỏ, trên bàn lại không có người nào giúp bà ta nói chuyện, đến chồng bà ta cũng ở dưới bàn hung hăng đạp bà ta một cái.

Quý Chu Chu rù mắt, cũng không tính hòa hoãn bầu không khí. Bởi vì do Cố Quyện Thư mà đám người này đã biến cô trở thành cái gai trong mắt, cho dù cô giảng hòa hay không, cũng sẽ không nhận được nửa phần cảm tình. Đã như vậy, cô rảnh rồi cái rảnh mới đi giúp bọn họ.

Chủ vị phía trên, Trương Thành cười yếu ớt, ho khan một tiếng: "Thục Phân, nếu như không thoải mái, thì trở về nghỉ ngơi trước đi."

Sắc mặt bác gái càng thêm khó chịu, nhưng ngại vì nhiều người nhìn như vậy, chỉ đành căng da đầu đứng lên: "Con biết rồi ba, vậy con đi về trước."

Sau khi bà ta đi, bầu không khí cũng không có chuyển biến tốt đẹp chút nào, chỉ có Quý Chu Chu và Cố Quyện Thư khá thờ ơ, một người gấp đồ ăn một người ăn, thành ra trên bàn này chỉ có hai người ăn no.

Sau bữa cơm còn có tiệc rượu, người trẻ tuổi đều bắt đầu chuyển chỗ đến tiệc rượu ngoài trời ở phía sau. Quý Chu Chu yên tĩnh vịn cánh tay Cố Quyện Thư, kiên quyết anh ở đâu thì mình ở đó. Đùa à, cô vừa nhìn thấy em gái Nhà Quyện đi đến tiệc rượu, cô mới không muốn tự đi tìm phiền phức.

Đáng tiếc ông Trời không chiều lòng người...

Ba phút sau, đang lúc cô và Cố Quyên Thu đứng ở trước cửa phòng trà lâu bốn mà nói, bên trong đã có mấy người ngồi, đều là nam, Thẩm Dã cũng ở đây, nhìn một cái chính là đang định đàm luận.

Quý Chu Chu tự giác dừng bước lại. Cố Quyên Thu dừng lại theo, chậm chậm chăm chú nhìn cô, trong nháy mắt cô cảm giác mình giống như mẹ già đưa con nhỏ đến nhà trẻ. Mà cô không muốn cùng đứa nhỏ tách ra, đứa nhỏ cũng không hiểu vì sao cô dừng lại.

"Anh vào đi, tôi đi xuống dưới chờ anh." Quý Chu Chu nhẫn nhịn mở miệng.

Cố Quyên Thu dừng một chút: "Không đi vào?"

Quý Chu Chu gật đầu, còn chưa đi vào, ánh mắt của Thẩm Dã và Trương Thành đã muốn nhìn xuyên qua cô rồi, cô cũng không muốn không có tội đi tìm tội.

Cố Quyên Thu im lặng chớp mắt một cái, cời áo khoác đưa cho cô: "Tiệc rượu ngoài trời, lạnh."

"..... Tôi không đi đến tiệc rượu." Nhưng vẫn nhận lấy áo khoác.

Cố Quyên Thu ý vị thâm trường liếc cô một cái, một thân một mình đi vào. Sau khi ngồi xuống liếc nhìn cửa ra vào, thấy Quý Chu Chu đã rời đi, độ ẩm xung quanh người cũng thấp xuống một độ. Anh suy nghĩ một chút, cúi đầu gửi một tin nhắn.

Thẩm Dã nhìn động tác theo bản năng của Cố Quyên Thu, ánh mắt dần dần tối xuống, mơ hồ hiểu ra nguyên nhân tình cảm giữa bọn họ Quý Chu Chu nhanh như vậy từ bỏ.

Anh ta cho rằng ánh mắt của mình cũng đủ che giấu, cho nên sau khi đột nhiên đối diện đôi mắt lạnh đậm của Cố Quyên Thu sững sờ một chút, tiếp theo chặt vật tránh đi đôi mắt của anh. Đợi sau khi ý thức được sự mềm yếu của mình, trong lòng dâng lên từng cơn lửa giận vô cớ, muốn đem Cố Quyên Thu giẫm dưới chân càng thêm mãnh liệt.

Quý Chu Chu một người rời đi, vốn dĩ muốn trực tiếp về phòng chờ Cố Quyên Thu, nhưng mới vừa lên thang máy đã bị một người phục vụ mới vừa khóc xong ngăn lại, xin cô đến tiệc rượu ngồi một chút. Quý Chu Chu nhìn một cái đã biết, nếu mình không đi, cô gái này sẽ khóc đến thâm hơn, trong lòng buông tiếng thở dài đáp ứng.

Một bước ra sân ngoài trời, cô cảm thấy Cố Quyên Thu đã dự tính trước, khoác áo khoác trên người, quả nhiên không lạnh như vậy. Chỉ là chân có chút lạnh.

Quý Chu Chu nhìn khắp nơi một vòng, tiện tay cầm một ly sâm banh đi đến một góc ngồi xuống, yên tĩnh chờ vị phục vụ bị sai khiến kia tìm đến.

Quả nhiên, một ly rượu chưa uống xong, vị trí đối diện đã có người ngồi xuống. Quý Chu Chu cũng không nhìn cô ta, cầm miếng bánh kem nhỏ bắt đầu ăn.

"Quý tiểu thư vừa rồi ăn chưa no?" Trương Nhã Quyên không giữ được bình tĩnh.

Lúc này Quý Chu Chu mới quét mắt liếc cô ta một cái: "Aiyò, em gái Nhã Quyên tới rồi."

"Ai là em gái Nhã Quyên của cô." Trương Nhã Quyên lộ vẻ mặt chán ghét.

Quý Chu Chu mỉm cười: "Cô là em gái Quyên Thu, còn không phải là em gái của tôi. Yên tâm đi, tôi sẽ coi cô là em gái ruột mà đối xử."

"Cô tính là cái thứ gì, anh Quyên Thu dẫn cô đến tiệc mừng thọ của ông nội, cô thật sự coi mình là bạn gái của anh ấy?" Mặt Trương Nhã Quyên lộ vẻ khinh thường: "Thật sự tưởng tôi không biết? Chẳng qua cô chỉ là đồ vật của người khác đưa cho anh ấy chơi mà thôi."

Quý Chu Chu nhướng mày, nhìn về phía từ vừa rồi thì thấy Lý Nhu Nhu. Lý Nhu Nhu bên này, sau khi đối mặt với cô dừng một chút, mỉm cười đi tới chỗ cô: "Chị Chu Chu."

"Đừng, tôi không thể gánh nổi tiếng 'Chị' của cô." Chuyện này người biết đến không nhiều lắm, Thẩm Dã và Cố Quyên Thu dù sao cũng sẽ không tuyên bố đầy đường chứ, cho nên ai nói ra nhìn là biết.

Sắc mặt Lý Nhu Nhu trắng nhợt, nhìn Trương Nhã Quyên một chút lại nhìn Quý Chu Chu, cắn răng một cái, đôi mắt trong nháy mắt trào nước mắt ra: "Chị Chu Chu, không phải em cố ý nói những điều này với Trương tiểu thư, chỉ là... Trương tiểu thư và Cố tiên sinh trai tài gái sắc, em thật sự không đành lòng giữa bọn họ có hiểu lầm. Hơn nữa, chị vốn dĩ không phải là bạn gái của Cố tiên sinh..."

Lúc cô ta mở miệng, đúng lúc thời gian trống dàn nhạc đổi bài hát. Bởi vì không có kiểm soát âm lượng, xung quanh rất nhiều người đã nhìn qua bên này, trong nháy mắt Quý Chu Chu trở thành đối tượng bị vây xem.

"Còn không phải là, một món đồ chơi mà thôi, chơi chán thì ném đi, vẫn còn có thể nuôi dưỡng thế nào." (Truyện chính chủ Wattpad *TieuHiTieuHi*).
Chị em Trương Nhã Quyên phụ họa: "Quý tiểu thư chẳng lẽ cho rằng như vậy là có thể cản trở hai nhà Cố Trương liên hôn à? Loại chuyện này tôi gặp nhiều, nhưng chưa từng thấy ai lại đi cưới tình nhân."

Nếu như lời nói của Lý Nhu Nhu chỉ là hấp dẫn sự tò mò của mọi người, vậy lời nói của cô gái này đã đem nguyên nhân nói ra rồi. Âm thanh bàn luận của những người xung quanh lớn hơn một chút, mặc dù kiêng dè Cố Quyện Thư không dám trực tiếp bày tỏ sự khinh thường với Quý Chu Chu, nhưng thái độ cũng không tôn trọng như lúc trước rồi.

Những người này cơ bản đều là nam nữ ở tuổi cưới xin, ở đây có cô gái nào chưa từng mơ mộng gả vào Cố gia, hôm nay thấy Cố Quyện Thư dẫn một cô gái tới, rất nhiều người vốn dĩ vừa đau lòng vừa đổ kỵ, lúc này phát hiện chuyện không phải như vậy, nên coi thường Quý Chu Chu đồng thời trong lòng lại che giấu vui mừng.

Cách đó không xa, một người đàn ông đeo khẩu trang, đội mũ đứng dựa vào tường, một đôi mắt lộ ra ngoài hơi nhướng lên, đôi mắt trong lúc chuyển động mang một cổ phong tình. Anh ta mở đi động ra xem tin nhắn, nội dung thứ nhất là: Theo dõi những người đó, đừng để bọn họ tìm Quý Chu Chu gây phiền phức.

"Cô cảm thấy Trương tiểu thư và Quyện Thư trai tài gái sắc, cho nên liền có thể vu oan hãm hại tôi là đồ chơi của người khác tặng?" Quý Chu Chu ôn hòa nhìn Lý Nhu Nhu, không có chút nào không vui.

Lý Nhu Nhu vốn tưởng rằng cô sẽ mất mặt rồi đi, không nghĩ tới cô lại bình tĩnh như vậy, sau khi luồng cuồng phất chốc, cắn môi: "Tôi không phải có ý này, có thể chuyện không phải....."

"Nếu cô biết nhiều như vậy, tôi đây muốn hỏi cô một chút. Tôi là ai tặng cho Quyện Thư?" Quý Chu Chu cười khẽ. Dù sao người giả thiết(*) đã sụp đổ trước mặt Thẩm Dã từ lâu, vậy dứt khoát sụp đổ đến cùng cho rồi, dù sao bây giờ cô có Cố Quyện Thư che chở.

() Người giả thiết: kiểu như giả sử, ví dụ sự vật, sự việc; Nhưng đây là chỉ con người.*

Lý Nhu Nhu đột nhiên mở to hai mắt. Anh Thẩm Dã và Quý Chu Chu lúc trước là người yêu, chuyện này tra ra cũng biết được, cô ta không thể vạch trần anh Thẩm Dã, nếu không danh tiếng của anh ấy sẽ bị hủy hoại.

Lý Nhu Nhu đột nhiên im lặng, Trương Nhã Quyên hơi sốt ruột: "Cô nói chuyện đi chứ!"

"Đúng vậy, nói đi." Quý Chu Chu ôm áo khoác tây trang lại, áo khoác làm nền cho cô càng thêm xinh đẹp: "Nếu biết tôi là do người nào đó tặng cho Quyện Thư, vậy nhất định biết người đó là ai. Cô nói ra đi."

Hai tay của Lý Nhu Nhu nắm chặt thành quyền, một chữ cũng không dám nói, ánh mắt xung quanh dần dần bắt đầu thay đổi, Trương Nhã Quyên cũng tức giận nhìn cô ta.

Giữa một đám người ôm tâm tư, chỉ có Quý Chu Chu vẫn đậm phong khinh(*), nụ cười trên mặt càng thêm xinh đẹp: "Trương tiểu thư và Cố tiên sinh trai tài gái sắc? Nhu Nhu, cô khi nào thì học nịnh bợ chân thối? Lời nói không biết xấu hổ như vậy cũng nói được, cũng bởi vì người đàn ông của người khác tốt hơn, cho nên cũng không màng đến chuyện người đó đã có chủ?"

() Vần đậm phong khinh: ý là thờ ơ, lạnh nhạt, bình thản, không màng đến điều gì khác, tựa như gió nhẹ mây trôi hồ hững.*

"Tôi không có....." Lý Nhu Nhu gấp đến mức nước mắt không nhịn được rơi xuống, nhìn rất là đáng thương.

Quý Chu Chu xuy một tiếng: "Được rồi, cô rót vài giọt nước mắt nữa, có thể có người giúp cô đánh tôi thì sao. Tĩnh lại đi bạn."

Ai có mặt ở đây không phải là người thông suốt, loại phụ nữ giả vờ nhu nhược này đều gặp qua rồi, ngược lại từ đầu đến cuối Quý Chu Chu bình tĩnh tự tin, ở giữa một đám chanh chua lại thông minh, xinh đẹp động lòng người, giống như bản thân mang hào quang vậy, làm cho người ta không rời mắt được.

Quý Chu Chu nhếch môi, ánh mắt chuyển về phía người phụ nữ hất dèm lúc nãy: "Loại chuyện này cô gặp nhiều? Là bởi vì ba cô thích nuôi dưỡng tình nhân sao?"

"Cô!" Người phụ nữ tức giận, nhưng cũng quần bách đến hận không thể chui vào khe đất, bởi vì ba cô thật sự nổi tiếng mê gái.

Giờ đến phiên Trương Nhã Quyên rồi. Quý Chu Chu liếc xéo cô ta một cái: "Tin chắc Trương tiểu thư cũng không phải là người nhớ thương bạn trai người khác, nếu không cùng với đám tiểu tam bên ngoài có gì khác nhau. A..... Vẫn là không giống nhau, ít nhất tiểu tam còn có chút tiền đồ, không đến nỗi cho không."

"Cô lặp lại lần nữa!" Trương Nhã Quyên đột nhiên đứng lên.

"Vay lặp lại lần nữa."

Nghiền ngấm âm thanh từ từ vang lên, trong nháy mắt cả đám người an tĩnh nhìn về phía góc tối ở sau, một người đàn ông bịt kín mít đi tới. (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Trương Nhã Quyên nghe ra giọng nói của anh ta, trên mặt tái mét một hồi. Người đàn ông này cũng không thèm nhìn tới cô ta, lập tức đi đến trước mặt Quý Chu Chu.

"Quý tiểu thư?"

Quý Chu Chu nhìn anh ta một cái, ngáp một cái đứng lên: "Các vị từ từ chơi, tôi cũng không tiếp nữa." Nói xong cũng không thèm nhìn đến người đàn

ông một cái, đi thẳng vào đại sảnh khách sạn.

Người đàn ông không nghĩ tới cô sẽ làm lơ mình, sau khi ngậy người một chút thì đuổi theo.

Những người bị bỏ lại trở mắt nhìn nhau, không một sắc mặt nào không khó coi. Người trong phòng họp trên lầu vừa đi xuống đã cảm giác được bầu không khí ở đây không bình thường.

"Anh Thẩm Dã....." Lý Nhu Nhu nhìn thấy Thẩm Dã, khóc lóc chui vào trong lòng anh ta.

Thẩm Dã nhú mồm: "Làm sao vậy?"

Chị em Trương Nhã Quyên lập tức đem chuyện vừa rồi thêm mắm dặm muối nói ra, bỏ đi một phần bất lợi đối với bọn cô, nói mấy câu đã khắc hoạ Quý Chu Chu thành người phụ nữ chanh chua, đánh đá.

Thẩm Dã không tin Quý Chu Chu sẽ là loại người này, vừa muốn vì cô nói mấy câu, Lý Nhu Nhu trong lòng đã ngắt đi, anh ta vội ôm người rồi khỏi.

Trương Thành không vui nhìn về phía Cố Quyên Thư: "Quyên Thư, vị Quý tiểu thư này sao lại như vậy, Nhã Quyên dù sao cũng là đại tiểu thư Trương gia. Cô ta làm tổn thương người khác như thế, có còn đặt Trương gia ta vào mắt hay không? Cháu nhất định phải cho ta một sự công bằng được không."

"Ông nội, ông đừng trách anh Quyên Thư, là Quý tiểu thư không thích con, cho nên mới nói xấu con, chuyện không liên quan đến anh Quyên Thư." Trương Nhã Quyên chùi khóe mắt một chút.

Cố Quyên Thư nhìn xung quanh một vòng, không nhìn thấy Quý Chu Chu, ánh mắt dần dần lạnh xuống, nhàn nhạt nhìn về phía Trương Nhã Quyên: "Nghe nói cô đang học tập ở Mỹ?"

"..... Ừm, Đại học năm ba." Trương Nhã Quyên nhất gan nhìn anh, không hiểu bây giờ hỏi chuyện này để làm gì.

Cố Quyên Thư nhếch môi giễu cợt: "Quay về Mỹ đi, trước khi Tốt nghiệp Tiến sĩ không cần trở về."

"....."

"Quyên Thư." Trương Thành nhú mồm.

Cố Quyên Thư lãnh đạm nhìn về phía ông ta: "Ông không nghe sao, Chu Chu không thích cô ta?"

"....."

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

NPC số 1: Vợ anh vô cùng hung dữ.

NPC số 2: Vợ anh mắng chửi người.

NPC số 3: Vợ anh không lễ phép.

Quyên Tê: Ồ. Tôi nuông chiều, có ý kiến?

Tất cả NPC: Không...

Editor:

Chu Chu là con vàng con ngọc của Tác giả đó nhé, không dễ chọc vào đâu. Haha.

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

►Người đàn ông giống hồ ly tinh◄

□□□

Không biết sau tiệc rượu người đàn ông đó đã xảy ra chuyện gì, cứ đi theo Quý Chu Chu vào đại sảnh khách sạn.

"Quý tiểu thư, gấp cái gì chứ?"

"Nếu như anh mặc váy, anh cũng gấp." Quý Chu Chu cũng không quay đầu lại đi đến sô pha trong góc ngồi xuống, lúc này mới cảm giác có chút không khí ấm áp. Lúc này cô ngồi ở chỗ đầu ngọn gió, vừa định đổi vị trí đã bị em gái Nhã Quyên chặn lại, chỉ có thể giải quyết bọn họ trước, bây giờ chân lạnh đến mức sắp bị viêm khớp rồi.

Người đàn ông bị cái lý do này của cô ghen một chút, dờ khóc dờ cười nhìn cô: "Cô thực sự có ý đúng, trách không được....."

"Hả?" Nếu không phải nhìn ra vừa rồi anh ta có lòng giúp cô, căn bản một ánh mắt Quý Chu Chu cũng không cho.

Người đàn ông đi theo cô đến đại sảnh, nhìn thoáng qua trái phải không người, dứt khoát tháo khẩu trang xuống, một đôi mắt đào hoa hơi hơi cong lên cười như không cười nhìn cô. Quý Chu Chu liếc anh ta một cái, chân mày nhíu lại một chút. Nội dung này như thế nào, nhân vật ngược lại một người đẹp mắt hơn một người.

Hai mắt người đàn ông này chứa ẩn tình, khóe miệng vênh lên tự mang ý cười, nụ cười lại không đạt đáy mắt, giữa sóng mắt lưu chuyển tự mang phong tình, một cái nhíu mày một nụ cười đều nguy hiểm nhưng mê người. Giống như hồ ly chỉ tùy thời chờ quyến rũ người.

"Làm quen một chút đi Quý tiểu thư."

Ừm, giọng nói cũng không tệ, đáng tiếc...

"Bất chuyện cũng được rồi, không rảnh để ý anh."

Quý Chu Chu thuận miệng qua loa một câu, cúi đầu tìm cái hình đầu của Cố Quyên Thư ra, gửi một cái biểu cảm vô cùng đáng thương, sau khi đối phương gửi lại một dấu chấm hỏi, lập tức vàng thạt không sợ lừa dối: Tôi đến tiệc rượu, em gái Nhã Quyên và cô gái bên cạnh Thẩm Dã kia đều bắt nạt tôi!

Sau một lúc lâu bên kia gửi lại một chữ: Ồ.

Đây là phản ứng gì? Khóe miệng Quý Chu Chu trườn trườn, không ngừng cố gắng giả vờ đáng thương: Bọn họ cũng thật xấu a, mỗi một người đều bắt nạt tôi, nói chuyện vô cùng khó nghe, tôi không nhịn được nói hai câu với bọn họ. Anh sẽ không trách tôi chứ?

Lần này ngược lại trả lời thật nhanh: Sẽ không.

Đáy mắt Quý Chu Chu hiện lên một phân ý cười: Vậy sẽ giúp tôi trả thù sao?

Cố Quyên Thư: Cũng sẽ không.

..... Hừ. Quý Chu Chu tròn trắng mắt, cương quyết đem điện thoại quăng lên trên sô pha, nhìn thấy người đàn ông đối diện còn ở đây, không khỏi có chút kinh ngạc: "Sao anh còn chưa đi?"

"..... Có phải cô không nhận ra tôi không?" Người đàn ông nhướn mày.

Quý Chu Chu cổ quái liếc anh ta một cái, còn chưa trả lời đi động lại vang lên một tiếng, cúi đầu vừa thấy Cố Quyên Thư hỏi cô ở đâu, cô tiện tay trả lời: Một mình cô độc tịch tịch, ở đại sảnh chờ đợi kim chủ tiền sinh đưa tôi về nhà.

Trả lời xong mới nhìn về phía người đàn ông trước mặt: "Không quen, anh có thể đi rồi." Những người này nếu đặt ở trong thế giới hiện thực, cô nhất định sẽ vui vẻ nhìn thêm vài lần, nhưng Quý Chu Chu biết bản thân ở thế giới ảo, những người này đều là người trong trang giấy, cho nên sức hấp dẫn đối với cô mà nói cũng không lớn.

Dẫu sao cô cũng là biên kịch chuyên nghiệp sáng tác người trong trang giấy, người giả thiết trong áng văn này với nhân vật dưới ngòi bút của cô kém xa.

"Cô nhìn thêm chút nữa." Người đàn ông đột nhiên sáp lại gần, một khuôn mặt tuấn tú không hề báo trước xuất hiện ở trước mặt Quý Chu Chu.

Sau đó Quý Chu Chu ngẩn mặt một chút, sau khi do dự một lúc lâu cắn thật mở miệng: "Thiên Tứ?"

"..... Thiên Tử là ai?" Người đàn ông nói không nên lời, nhưng lại cảm thấy cái tên này rất quen tai.

Quý Chu Chu cười mĩa một tiếng: "Là một mình mình."

"Cho nên cô thật sự không biết tôi." Người đàn ông nở nụ cười, một khuôn mặt vì vậy càng thêm sinh động. Quý Chu Chu lần đầu tiên biết hóa ra đàn ông cũng có thể đẹp trai như vậy.

Quý Chu Chu càng phát hiện người này như có bệnh tâm thần, nhấp nhấp môi hơi khô khốc, nhìn thấy phục vụ bung rượu vội vàng đứng lên, đi qua lấy một ly lên uống ừng ực ừng ực, uống xong mới cảm giác mùi vị không đúng.

"Rượu trái cây này tuy ngọt nhưng tác dụng chậm rất lớn, cô uống nhanh quá rồi." Người đàn ông không biết khi nào đứng ở bên cạnh cô, lấy cái ly không trong tay cô qua, lại từ trên tay phục vụ lấy một ly khác: "Vị này cũng không tệ lắm, cô nếm thử."

Quý Chu Chu nhìn anh ta một cái, nhận lấy ly rượu trong tay anh ta nếm thử một hớp, đôi mắt lập tức sáng lên.

"Thế nào, không tệ chứ." Người đàn ông thấy cô uống xong không có chút men say nào, trong lòng hơi kinh ngạc.

Quý Chu Chu gật gù đầu, đem phần thừa còn lại trong uống hết: "Quả thật không tệ, thật ngọt lạnh."

"Còn có thể uống không? Vị rượu đào vàng này cũng được." Người đàn ông dứt khoát kêu phục vụ để cái khay tròn xuống, từ bên trong chọn một loại đưa cho cô.

Quý Chu Chu cũng ngồi xuống, mỗi loại rượu đều nếm thử một lần. Cô trước khi xuyên qua, chuyện thích nhất chính là cùng năm ba đứa bạn thân uống chút rượu. Không thể hiểu được sau khi chạy đến chỗ này, đã thật lâu không có làm chuyện này rồi.

Khi đang muốn thử loại cuối cùng, một cái bóng rơi xuống, cô vừa ngẩng đầu, trong nháy mắt đối diện đôi mắt của Cố Quyên Thư.

"Một mình?"

"Cô độc tịch mịch?"

"Chờ tôi đưa cô về nhà?"

"....." Khi nào thì cô có thể chạy ra khỏi lưới pháp luật của anh một lần?

Quý Chu Chu vội đứng lên, cười lấy lòng khoát cánh tay anh: "Anh mãi không tới, tôi liền mượn rượu giải sầu."

"Vậy còn anh ta thì sao?" Cố Quyên Thư nhìn về phía người đàn ông bên cạnh.

Quý Chu Chu nháy mắt nghiêm túc: "Ở đâu có người? Sao tôi không thấy được, mắt anh có vấn đề?"

Cố Quyên Thư nhướn mày, Quý Chu Chu cười hắc hắc, bắt lấy cánh tay anh nhẹ nhàng lay lay một cái: "Mượn quá rồi, chúng ta về nhà thôi."

Từ lượng của cô rất được, nhưng uống nhiều như vậy, cũng hơi say, hơi lảng lảng nhìn Cố Quyên Thư. *(Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi)*. Tự mang đôi mắt ánh sao trời sinh có thần, vô luận nhìn chăm chăm ai đều có loại cảm giác thâm tình, chân thành. Cố Quyên Thư dừng một chút, bắt lấy cái tay đang làm loạn của cô, xoay người rồi đi.

Phía sau truyền đến giọng nói bất đắc dĩ của người đàn ông: "Hai người, có phải quá xem thường tôi không?"

Lúc này Cố Quyên Thư mới nhớ tới có người ngoài như thế, chầm chậm dừng lại: "Đúng vậy."

"Anh như thế, tôi sẽ thật đau lòng a." Người đàn ông ần ần buông tiếng thở dài: "Là ai sợ Trương Nhã Quyên bắt nạt người ta, đặc biệt kêu tôi....."

"Anh ta tên Chử Trạ, một mình mình tuyển mười tám nhỏ nhoi, lúc cô ngủ người tôi đi gặp chính là anh ta." Cố Quyên Thư cắt ngang lời anh ta.

Quý Chu Chu không chú ý nghe lời nói trước đó của anh ta, nghe thấy Cố Quyên Thư quen biết với anh ta, thì ngoan ngoãn chào hỏi với người đàn ông đó: "Chử tiên sinh, chào."

Chử Trạ thấy Cố Quyên Thư vừa nói quen biết với mình, thì cô từ cao lãnh chi hoa(*) biến thành tiểu bạch thỏ(*), đôi mắt nhướn lên nhìn cô: "Cần gì khách sáo như vậy, gọi tôi là A Trạ được rồi."

() Cao lãnh chi hoa: Là một đóa hoa đẹp nơi núi cao hiểm trở, thu hút mọi ánh nhìn từ con vật tới con người, nhưng họ chỉ có thể ngắm nhìn từ xa mà không thể hái.*

() Tiểu bạch thỏ: Những cô gái ngây thơ, trong sáng, ít va chạm với đời.*

"A..... ừm." Quý Chu Chu mới vừa "A" một tiếng, đã bị Cố Quyên Thư không nể tình bịt miệng lại.

"Không có thân với anh ta như vậy, gọi Chử tiên sinh."

"....." Không thân như vậy, thừa lúc tôi đi ngủ anh đi gặp anh ta. Quý Chu Chu không nói nên lời vỗ vỗ tay anh, lúc này Cố Quyện Thu mới buông cô ra.

Chử Trạm cười như không cười liếc nhìn Cố Quyện Thu một cái: "Chu Chu, Quyện Thu nhà tôi trái tim nhỏ bé nhưng giả vờ yêu đương, cô vất vả rồi."

"Sao có thể, Cố tiên sinh rất tốt." Quý Chu Chu cười cười. Người này sao lại giống như chánh cung dận dò tiêu thiếp vậy.

Chử Trạm xuy một tiếng: "Không cần bị bề ngoài lừa gạt, tóm lại cô rộng lượng chút..... Anh ta a, ở mảng phụ nữ này có thể một chút kinh nghiệm cũng không có."

"Im miệng, đi." Hai chữ trước là nói với Chử Trạm, chữ cuối là nói với Quý Chu Chu. Nói xong anh xoay người rời đi.

Quý Chu Chu còn đang suy nghĩ ý tứ câu nói cuối cùng của Chử Trạm, phân xạ có điều kiện đi theo Cố Quyện Thu.

Chử Trạm mỉm cười nhìn bóng dáng hai người biến mất, nghĩ đến Quý Chu Chu không chỉ không quen biết anh ta, còn nhận anh ta thành một người khác, trong lòng hơi tò mò với người mà Quý Chu Chu nhắc tới.

Thiên Tứ... Chử Trạm gọi điện thoại cho Diệp Khuynh, chờ thông máy thì lập tức hỏi: "Gần đây trong vòng giải trí có người mới nào không tệ nổi bật không?"

"Không có a, những lão bất từ các người không chịu nhường ngôi, làm gì có người mới nào leo lên đây." Diệp Khuynh vẫn đang ở phim trường, nói chuyện hơi nóng nảy.

Chử Trạm nhướng mày: "Không thể nào, cậu cần thận suy nghĩ lại xem, có một người tên Thiên Tứ không?" Anh ta là một diễn viên, nắm chắc trong tay ngôi vị ảnh đế, vậy mà bị nhận thành người khác, anh ta ngược lại muốn xem xem, Thiên Tứ này là người thế nào.

Đối phương im lặng một lát, sau đó trong nháy mắt bùng nổ: "Lão từ trong lúc bận rộn đi nhận điện thoại của anh, chính là để cho anh đem đi tiêu khiển? Cút cút cút!"

Tiếp theo chính là một mảnh âm thanh "Tút tut", Chử Trạm khó hiểu nhìn đi động một cái, dứt khoát tự mình tìm kiếm.

Một phút sau, trên đi động của anh ta hiện ra mấy chữ:《 Mẹ kế quyền rũ của tôi 》, đạo diễn: Diệp Khuynh, nhân vật chính: Thiên Tứ.

"....."

*

Quý Chu Chu đi theo sau lưng Cố Quyện Thu, gió thổi một cái đầu óc thanh tỉnh chút, nhớ tới câu nói cuối cùng của Chử Trạm, có một loại cảm giác sầm chớp cuộn cuộn. (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Trong nguyên văn Cố Quyện Thu bao nhiêu tuổi ấy nhỉ, 27 hay là 26? Lớn như vậy rồi mà chưa cùng phụ nữ nói chuyện yêu đương, đối với nữ chính cũng chưa từng có hành vi vượt quá xa, nhìn thế nào cũng không đúng lắm.

Lại nghĩ đến thái độ của người đàn ông vừa rồi đối với cô một chút..... Quý Chu Chu hít sâu một hơi, cảm thấy bản thân suy đoán được một bí mật không ngờ.

Cô chớp chớp mắt, nhìn thấy Cố Quyện Thu đã ngồi vào trong xe rồi, chạy nhanh đuổi theo.

Xe chậm rãi lái về hướng quốc lộ, hai người trong xe hết sức yên tĩnh, mặc dù đều ngồi ở ghế sau, nhưng ở giữa lại cách khoảng cách một người. Men rệu dần dần thấm vào Quý Chu Chu, đầu từ từ dựa về phía cửa sổ xe, tuy là ý thức dần dần mơ hồ, nhưng vẫn cố sức nghĩ đến biểu hiện vừa rồi của Chử Trạm, càng nghĩ càng cảm thấy anh ta và Cố Quyện Thu có vấn đề.

Cố Quyện Thu dựa vào chỗ dựa lưng, hơi nhíu mày nhắm mắt nghỉ ngơi, anh chỉ mặc một cái áo sơ mi, cởi bỏ hai cúc áo, cả người đều rất thả lỏng.

Anh nghỉ ngơi trong chốc lát, đột nhiên chú ý tới bên cạnh phát ra âm thanh "Cọc cọc" rất nhỏ. Cố Quyện Thu hơi mở mắt thì nhìn thấy đầu của Quý Chu Chu dựa trên cửa sổ xe, lúc này bởi vì xe chuyển động tiếng đập đầu không ngừng vang lên, mà bản thân cô lại ngủ ngon lành, giống như chút chấn động này đối với cô không có bất kì ảnh hưởng gì.

"....." Anh càng ngày càng hoài nghi người phụ nữ này là đứa ngốc.

Cố Quyện Thu nhẫn nhịn, thấy cô không có ý tỉnh lại, rốt cuộc nắm lấy tay cô kéo về phía mình. Quý Chu Chu vừa rời xa cửa kính một chút, anh đã buông lỏng tay ra, Quý Chu Chu theo quán tính ngã vào cửa kính lần nữa, phát ra một tiếng "Bình".

Cố Quyện Thu: "....."

Quý Chu Chu lẩm bẩm một tiếng, mắt buồn ngủ mông lung mở ra, ôm chặt đầu nhíu mày, rõ ràng là đập không nhẹ. Mắt Cố Quyện Thu lập tức nhìn thẳng về phía trước, lỗ tai lại không tự chủ giật giật.

Động tĩnh của cô gái bên cạnh càng ngày càng nhỏ đi, lúc đôi mắt anh đang nhìn về phía bên đó, trên đùi đột nhiên truyền đến cảm giác bị đè lên, cúi đầu đã nhìn thấy Quý Chu Chu không biết khi nào thay đổi tư thế, co chân nằm nghiêng ở chỗ ngồi, đầu gối lên đùi anh, mặt còn ở trên bụng nhỏ của anh cọ cọ.

Hầu kết Cố Quyện Thư giật giật, mở miệng giọng nói lại hơi nghẹn: "Ngồi dậy."

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Ngàn vạn lần không nên học theo phim truyền hình, dựa đầu vào cửa sổ xe, tới đến mấy xe cũng sẽ đập đầu bạn thành ngọc!

Chu Chu: Chẳng lẽ không phải do đại gia nên tôi mới bị đập đầu?

Quyện Tề: Ừmmmm...

Editor:

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

►Sau khi say rượu◄

□□□

"Hừ....." Quý Chu Chu nhắm mắt lại hừ một tiếng nhưng không có ý định ngồi dậy, ngược lại duỗi tay bắt được một góc cà vạt của anh nắm chặt, vắn về trong tay giống như bảo bối. Cố Quyện Thư bị buộc phải cúi đầu, nhũn mày bóp cái mũi của cô.

Quý Chu Chu không ồn không náo, ngoan ngoãn hé miệng thở, hơi thở ấm áp phả lên tay anh, ngứa một chút. Khóe môi Cố Quyện Thư câu lên, dứt khoát lấy cái tay khác bóp miệng cô, hai mảnh môi mềm mại bị anh bóp đến thay đổi hình dạng, đầu ngón tay anh run lên, không khỏi buông nhẹ động tác.

Lúc này rốt cuộc Quý Chu Chu có cảm giác ngọt ngào, bất mãn mở mắt ra, khóe mắt cô hơi ửng đỏ, đôi mắt lại ướt ướt, xem ra thật đáng thương. Cố Quyện Thư căng thẳng, mặt không biểu cảm buông lỏng cô ra.

Quý Chu Chu ngơ ngác nhìn chằm chằm anh, trong ánh mắt lại không có ý nghĩ gì. Sau khi Cố Quyện Thư đối mặt với cô một hồi, cuối cùng phát hiện cô đang ngây ngời, nhện không được hỏi: "Cô đang nghĩ gì?"

"Chừ Trạm."

"....."

Cố Quyện Thư im lặng chớp mắt một cái, hồi lâu hỏi: "Ài?"

"Chừ....."

Chữ "Trạm" chưa nói ra khỏi miệng, Cố Quyện Thư không cảm xúc bịt kín miệng cô, Quý Chu Chu ưỡ oải gầy giữa một chút, không vùng ra được thì cứ như vậy ngủ luôn.

Chờ lúc cô mơ mơ màng màng tỉnh lại, đã là ngày hôm sau, trong lúc buồn ngủ lim dim mở mắt ra, nhìn chăm chú cái chấn màu xám nhạt trong lòng ngực một lát, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy.

Sao cô lại ở phòng khách?

Quý Chu Chu vừa nhú mày, sau ót liền truyền đến một trận đau nhức, cô kêu một tiếng, nhảy xuống giường đi vệ sinh. Sau khi cô nhìn thấy một bên đầu súng một cục trong gương, cô tổn sức suy nghĩ nửa ngày, cũng chưa nghĩ ra vì sao bị sưng như vậy.

Hôm qua đi dự tiệc mừng thọ của Trương Thành, theo chân Đại tiểu thư nhà bọn họ náo loạn một trận, lúc sắp về nhà uống mấy ly, sau khi lên xe làm gì thì không nhớ rõ..... A đúng rồi, hôm qua thấy một người đàn ông kỳ lạ, luôn truy hỏi cô có quen biết mình không, còn có Cố Quyên Thư, quan hệ của hai người bọn họ dường như rất mờ ám.

Sau đó thì sao? Cái cục sưng này bị đập lòi ra như vậy lúc nào? Quý Chu Chu vẫn không nhớ ra, che đầu lại đi ra ngoài. Đã là buổi sáng 9 giờ hơn, điểm tâm chắc chắn sẽ không còn ở phòng ăn chờ cô. Quý Chu Chu dứt khoát trực tiếp đi đến phòng bếp, mới vừa đi được hai bước thì gặp Cố Quyên Thư đi xuống lầu.

Cố Quyên Thư một tay bưng ly trà nóng, mặt không cảm xúc từ bên người cô lướt qua.

"?" Quý Chu Chu chớp chớp mắt, vội đi theo: "Cố tiên sinh? Buổi sáng tốt lành nha."

Cố Quyên Thư cũng không thèm nhìn tới cô, trực tiếp làm lơ sự tồn tại của cô. Quý Chu Chu không bị ảnh hưởng tiếp lời: "Hôm nay thời tiết thật tốt. Đúng rồi, anh biết vì sao trên đầu tôi sưng một cục không?"

Cố Quyên Thư tiếp tục đi về phía trước, Quý Chu Chu cũng không thèm để ý: "Hôm nay tôi tỉnh dậy là ở phòng khách, có phải hôm qua ngủ quên ở trên xe hay không, anh đưa tôi vào?"

Cố Quyên Thư vẫn im lặng như cũ, Quý Chu Chu lại nhìn không ra anh đang tức giận, vậy đúng thật là đứm gốc rồi, trong lòng nói thầm chẳng lẽ ngày hôm qua sau khi cô uống say trêu chọc anh? (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Suy nghĩ một chút dò hỏi: "Hôm nay tâm trạng của ngài không tốt sao? Đã xảy ra chuyện gì?" Nói ra để tôi vui mừng một chút.

Cố Quyên Thư trả lời cho cô, là sau khi vào phòng sách không chút do dự đóng cửa lại. Nếu không phải Quý Chu Chu dừng lại kịp thời, cánh cửa thiếu chút nữa đập vào mặt cô.

Cô sờ sờ cái mũi, nói thầm một câu "Không thể hiểu được" rồi đi ăn cơm.

Đại khái biết được Cố Quyên Thư tức giận có liên quan đến cô, vì vậy sau khi ăn no tìm người vẫn luôn đồng hành Chu Trường Quân. Chu Trường Quân nghe được vấn đề của cô do dự một chút, vẫn là nhắc nhở một câu: "Cô cẩn thận nghĩ lại xem, là chuyện đêm qua."

Đây là chuyện giữa Cố tiên sinh và Chu Chu, ông thật sự không nên nói nhiều, chỉ có thể kêu Chu Chu tự mình suy nghĩ rõ ràng.

Được Chu Trường Quân chỉ điểm, Quý Chu Chu nhớ lại một tý chuyện đêm qua, chuyện duy nhất nghĩ đến chính là chuyện Trương Nhã Quyên kia, trong lòng ần ần có tính toán.

Lời nói hôm qua của cô có bao nhiêu khó nghe, bản thân cũng biết, mặc dù Cố Quyên Thư không thích cô gái đó, nhưng dù sao hai nhà cũng là bạn tri kỷ.

Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, đầu óc cô cũng không thông minh, trong lúc nhất thời đã quên mất thân phận của mình. Hôm qua cô tố cáo người ta ác độc như vậy, cũng chưa thấy Cố Quyên Thư đồng ý giúp mình hạ giận, có thể thấy được anh vẫn khá kiên trì tình nghĩa của hai nhà, cô ngược lại hay rồi, một chút mặt mũi cũng không giữ cho đối phương.

Cô nghĩ thông suốt điểm này, ngược lại không có nhiều thất vọng, mặc dù thường xuyên ầm ĩ với Cố Quyên Thư, nhưng cô cũng biết, mình chỉ là vật điều hòa trong cuộc sống Cố Quyên Thư, làm vật điều hòa, đương nhiên phải có tính tự giác của vật điều hòa.

Vì thế lúc 11 giờ vật điều hòa bấm tay tính toán sắp đến giờ dọn cơm rồi, vội vàng chạy tới cửa phòng sách gõ cửa: "Cố tiên sinh, ăn cơm thôi!"

Một chút động tĩnh của phòng sách cũng không có, cô khá kiên nhẫn tiếp tục gõ, lúc đang gõ đến lần thứ năm, cửa cuối cùng cũng mở ra, Cố Quyên Thư lộ khuôn mặt hơi có vẻ lạnh nhạt ra.

Lúc này ánh mắt sắc bén lạnh nhạt của anh, mặc dù cũng không có bất kỳ biểu cảm gì, nhưng quanh thân để lộ ra hơi thở người sống chờ đến gần. Quý Chu Chu bị hơi thở của anh chấn động một chút, giọng nói cũng nhỏ đi rất nhiều: "Ăn cơm....."

"Không đói bụng."

Cố Quyên Thư nói xong thì đóng cửa lại, Quý Chu Chu vội vàng đưa tay vào khe cửa, cửa bởi vì sự cản trở của không thể đóng lại, đồng thời tay cô cũng bị kẹp ra một vết.

"Em làm gì vậy?!" Cố Quyên Thư nghiêm nghị bắt lấy cổ tay cô, thấy không bị thương mới hắt ra.

Quý Chu Chu cười mỉa một tiếng, trong nháy mắt hốc mắt đỏ lên: "Thật xin lỗi."

Cố Quyên Thư lạnh nhạt xoay người vào phòng sách, trong lòng Quý Chu Chu hoan hô một câu "Đời người như trò đùa ", nghiêng đầu dùng biểu cảm

sợ hãi đáng thương đi vào theo. Sau khi đợi Cố Quyện Thư ngồi xuống ghế, cô liền đứng ở trước mặt anh, cúi đầu dụi dụi đôi mắt.

"Thật xin lỗi." Quý Chu Chu nói lại một lần nữa.

Cố Quyện Thư liếc cô một cái: "Sai ở đâu?"

Quý Chu Chu thấy anh chịu nói chuyện với mình, lập tức được vui đòi tiên(*) bước về phía trước hai bước, thấy anh không có khó chịu, đã chậm chậm đến bên chân anh, ngồi xổm bên chân anh, bắt lấy ống quần anh quơ quơ.

(*) Được vui đòi tiên: ý là được cái này còn muốn thêm cái khác.

"Tôi không nên không màng đến mặt mũi của anh, đi hơn thua với Trương tiểu thư, khiến cho Cố tiên sinh bây giờ khó xử như vậy, đều do tôi không tốt, nhưng mà..." (Truyện chính chủ Wattpad TiểuHiTiểuHi). Quý Chu Chu chịu đem toàn bộ chuyện này nhận hết, thì không phải là cô rồi: "Nhưng mà Trương tiểu thư thật sự quá đáng, cô ta cứ làm nhục tôi, tôi nhịn không được đã....."

Một câu nói một nửa, cô cảm thấy lúc này rót hai giọt nước mắt tốt hơn, nhưng hai tay đều nắm lấy ống quần Cố Quyện Thư, lúc này lấy tay ra lau nước mắt thì hơi đột ngột, nhưng nếu không khóc thì không có hiệu quả gì.....

Một giọt nước mắt từ trong đôi mắt vô tội của cô rơi xuống, Quý Chu Chu hồ thẹn cắn môi, đem mặt vùi vào đùi anh cọ cọ. Bingo, cô cũng thật thông minh.

Hầu kết của Cố Quyện Thư giật giật, chậm rãi mở miệng: "Tôi không trách em "

"Hả?"

"Trương Nhã Quyên sẽ về Mỹ học tập, trước khi tốt nghiệp Tiến sĩ không được phép trở về nước, còn cô gái bên cạnh Thẩm Dã kia, từ hôm nay trở đi, miễn là sự kiện có người của Cố gia xuất hiện, cô ta cũng sẽ không được tham dự nữa. Mấy người tìm em gây phiền phức, sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa."

Quý Chu Chu kinh ngạc đến nỗi thiếu chút nữa quên luôn diễn xuất, chuyện này không phải nói sẽ không thay mình trút giận sao? Vậy bây giờ đã xảy ra chuyện gì?

Nước mắt trên mi cô còn chưa khô, một khuôn mặt hoa lệ đới vũ(*) thật đáng thương. Ngón tay của Cố Quyện Thư giật giật, cuối cùng vẫn giúp cô lau nước mắt đi: "Sau này gặp loại chuyện này, chỉ cần chống cự trở về, có tôi ở đây, sẽ không có người dám đối xử với em thế nào."

(*) Mặt hoa lệ đới vũ (脸梨花带雨): Hi không biết dùng từ thế nào diễn tả chính xác nữa, nếu mọi người muốn tìm hiểu thì copy cụm từ tiếng Trung lại rồi lên Google tìm kiếm nha.

"Ừm....."

Sau khi Quý Chu Chu khô khan lên tiếng, bầu không khí có chút yên tĩnh, một hồi lâu, cô vẫn hỏi: "Vậy hôm nay vì sao anh tức giận?"

"Em suy nghĩ cho kỹ." Ánh mắt của Cố Quyện Thư thật sâu.

Quý Chu Chu thật đúng là ngoan ngoãn nghĩ nghĩ, nếu không phải người Trương gia, vậy chỉ có thể là.....

"Chử Trạ?"

Quý Chu Chu hỏi xong nhìn chằm chằm khuôn mặt Cố Quyện Thư, nhảy bèn phát hiện anh càng mặt hửng, thậm chí nói quả nhiên như vậy. Chỉ mới nhìn ra giữa bọn họ có mờ ám, đã khiến cho Cố Quyện Thư không vui như thế, vậy anh phải thích người đàn ông đó bao nhiêu a. Cô buông tiếng thở dài, buông ống quần anh ra nắm lấy tay anh, lòng mày Cố Quyện Thư động một cái.

"Tôi biết, ngài thông minh như vậy, đã sớm nhìn ra tôi phát hiện chuyện này. Hôm nay ngài không vui chính là đang lo lắng tôi sẽ tiết lộ bí mật sao? Cố tiên sinh, anh yên tâm, chuyện này tôi sẽ không nói cho bất kỳ ai biết."

"?"

Quý Chu Chu nhìn anh thương xót: "Chân ái vô tội, mặc kệ anh thích nam hay nữ, tôi đều ủng hộ anh, dù là kêu tôi giúp anh và Chử tiên sinh bao che, tôi cũng bằng lòng."

"....."

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Chu: Cũng bởi vì sự thông minh tài trí đáng chết này, đã định trước cuộc đời của tôi phải thêm mấy phần bấp bênh.

Quyện Tê: Ha.

Editor:

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

►Hôn một cái◄

□□□

Từ ngày hôm qua, biểu hiện của Cố Quyện Thư và Chử trạm cho thấy mối quan hệ giữa bọn họ giống như là đã kết thúc hơn, mà hai người vẫn còn thích đối phương, chỉ là do tính cách, một người biểu hiện trên mặt một người giấu ở trong lòng.

Cố Quyện Thư rõ ràng là người cất giấu trong lòng.

Ngay cả khi cô nhìn ra mối quan hệ của hai người, cũng khiến cho anh khẩn trương như vậy, chắc chắn Cố Quyện Thư yêu vị kia nhiều hơn. Nếu tình cảm hai người chưa dứt, sau này xác suất làm hòa sẽ rất lớn. Vậy sự tồn tại của cô đột nhiên có vẻ chướng mắt.

Vậy không thể được, cô còn chưa kiếm được tiền, cũng chưa có địa vị xã hội gì, nếu như rời khỏi Cố Quyện Thư, chỉ sợ rất nhanh đã bị Thảm Dã bắt lại. Chuyện người đàn ông lúc trước đã từng giam giữ cô, sau này chỉ sợ cũng sẽ như thế, một khi cô bị bắt lại hoàn toàn không có đường sống để phản kháng.

Nữ chính áng văn này thật sự yếu thế, một khi bị bắt hoặc là bị nam chính làm nhục, hoặc là bị nam chính tặng cho người đàn ông khác. Mặc kệ kiểu nào cũng đi ngược lại với ý nghĩ của cô, nếu có con nữa, vậy cả đời cũng đừng mong thoát thân rồi.

Cho nên cô cần phải nhanh chóng tìm cho mình một người thích hợp, tốt nhất là sau này hai người hòa hợp, còn có thể bao dung cô.

Tính toán của Quý Chu Chu "Pằng pằng" vang lên, trong đầu nhanh chóng hiện ra các loại khả năng, vì vậy biểu cảm hơi dờ dẩn một chút. Mà Cố Quyện Thư lại không cùng cô so đo những chuyện này, sau khi đang nghe được lời cô nói lập tức trầm mặc, cho đến khi ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, anh mới hoàn hồn.

Nghe thấy người giúp việc bên ngoài nhắc nhở, Quý Chu Chu cười cười: "Cố tiên sinh, trước đừng nghĩ nhiều như vậy, ngại mau đi ăn cơm đi."

Nói xong thì cô đứng dậy, kết quả bởi vì thời gian ngồi xổm quá lâu máu cung cấp cho đại não không đủ, trước mắt tối sầm lập tức ngã xuống. Chờ đến khi trước mắt dần dần rõ lại, cô đã ngồi trên đùi Cố Quyện Thư.

..... Thật sự càng thêm phát hiện anh là gay, tay chân tiếp xúc lại càng không giải thích được.

"Xin lỗi, xin lỗi." Quý Chu Chu vội vàng muốn xuống, nhưng bàn tay lớn của Cố Quyện Thư nhấn một cái, đã đem cô đè lên đùi.

Cố Quyện Thư thân cao chân dài, ghé dựa điều chỉnh cũng không thấp, giờ phút này Quý Chu Chu ngồi trên đùi anh, hai chân ở giữa không trung lác lác, căn bản không có dùng sức, sau khi vùng vẫy hai cái đã bị hai cánh tay của Cố Quyện Thư kẹp chặt, hoàn toàn không nhúc nhích được.

"Đừng nhúc nhích." Cố Quyện Thư di chuyển, điều chỉnh khoảng cách giữa hai người một chút.

Quý Chu Chu vô cùng đáng thương, gục đầu xuống: "Cố tiên sinh, tôi không phải cố ý, anh thả tôi xuống đi."

Cố Quyện Thư yên lặng một lát, chậm rãi hỏi: "Ai nói với em, tôi và Chử Trạm là một đôi?"

"..... Tôi đoán."

"Đêm qua ở trong xe, em suy nghĩ chính là chuyện này?"

Đêm qua không phải cô uống quá nhiều sao, làm sao biết có ở trong xe suy nghĩ chuyện này hay không? Quý Chu Chu đối diện Cố Quyện Thư gần trong gang tấc, kết quả một giây sau gật đầu một cái.

Chân mày Cố Quyện Thư động một cái, Quý Chu Chu hình như nhìn thấy một lớp băng thật mỏng trên người anh tan ra vậy, cả người lại biến thành bộ dáng lười biếng dẹt dẹt trước kia.

..... Vì vậy cô nên nói câu gì để lấy lòng anh?

"Tôi không thích đàn ông."

"Trắc", vệt chết còn cứng mồm. Quý Chu Chu gật đầu có lệ: "Ừ, anh không thích." Vì vậy mau thả tôi xuống đi.

Thấy cô không tin, Cố Quyện Thư trầm mặt. Lúc này một bàn tay của anh đặt trên đùi Quý Chu Chu, một cái tay khác đỡ lấy eo cô, cách một lớp mỏng của quần áo rõ ràng cảm giác được sự gầy ốm của cô. (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Khuôn mặt cô rất nhỏ, nhưng có thể do gần đây ăn uống không tẻ, đã dư thừa chút thịt, trắng trắng mịn mịn giống như thạch trái cây, tường chừng như chọc một cái sẽ thủng.

Một ngón tay chọc vào, trên khuôn mặt trắng nõn của Quý Chu Chu lập tức bị chọc ra một cái lỗ, ngón tay rời khỏi cái lỗ lập tức biến mất, da thịt lại khôi phục bóng mịn như cũ. Cố Quyện Thư dừng một chút, lại chọc chọc.

"....." Anh ta đang làm gì vậy?

Chọc liên tục vài cái, trên mặt Quý Chu Chu đã bị chọc ra một cái dấu ấn màu đỏ. Đáy mắt của Cố Quyện Thư hiện lên ý cười: "Tôi thật sự không thích."

Quý Chu Chu nhặt nhẻo "Ừ" một tiếng. Cái anh trai này, có thể đừng chọc nữa không? Thật khiến cho người ta muốn nổi giận a.

Cố Quyện Thư dường như nghe thấy tiếng lòng của cô, thật sự buông tay xuống, đáng tiếc cô còn chưa kịp thở phào, thân thể đã bị anh kéo mất đi thăng bằng, đụng vào ngực anh. Quý Chu Chu theo bản năng ngẩng đầu lên, môi của anh lập tức ấn xuống môi cô.

Bầu không khí ngưng đọng một giây, Quý Chu Chu trừng to đôi mắt, không đợi cô có phản ứng, Cố Quyện Thư đã buông lỏng cô ra. Cô giống như bị điện giật vậy, lập tức từ trên người anh phóng xuống.

"Tôi không thích đàn ông." Sắc mặt Cố Quyện Thư vẫn như cũ, nhấn mạnh.

Khóe miệng Quý Chu Chu trừu trừu, vô cùng chân thành gật đầu. Hình như cảm giác ấm áp vẫn còn lưu lại môi cô, nếu không phải sợ anh tức giận, bây giờ cô chỉ muốn liều mạng chùi cái miệng một cái. Cái tên gay chết tiệt này, CMN (chửi bậy) vì bảo vệ tiểu tình nhân, trực tiếp xuống tay với cô.

"Còn suy nghĩ lung tung nữa, sẽ đánh gãy chân em." Cố Quyện Thư nghiêm túc uy hiếp.

Quý Chu Chu càng dùng sức gật đầu, chậm chút cảm thấy hơi choáng váng, sờ sờ cục sưng trên đầu mình nói sang chuyện khác: "Cố tiên sinh, anh biết đầu của tôi bị thương như thế nào không?"

Cố Quyện Thư bình tĩnh liếc cô một cái: "Em uống nhiều, tự mình đập đầu."

Quý Chu Chu "Ồ" một tiếng, trong lòng vẫn hơi nghi hoặc. Cố Quyện Thư đứng dậy, mắt nhìn thẳng từ bên người cô đi qua, Quý Chu Chu "A" một tiếng, anh lập tức đứng lại.

"Cố tiên sinh, anh đi đâu vậy?"

"Ăn cơm." Cố Quyện Thư mơ hồ thờ phào nhẹ nhõm.

Quý Chu Chu đáp một tiếng, đi theo sau anh ra ngoài, ra khỏi phòng sách thì đi hướng ngược lại. Cố Quyện Thư ở sau lưng cô gọi cô lại: "Đi đâu?"

"Về phòng."

"Về phòng làm gì, ăn cơm."

Quý Chu Chu ý vào anh không nhìn thấy, liếc mắt trắng trợn, ngữ khí lại vẫn là khách sáo: "Tôi chờ ngài ăn xong mới đến ăn."

Người phía sau im lặng. Lúc Quý Chu Chu định rời đi, giọng nói ả ả của Cố Quyện Thư truyền đến: "Khó trách chi phí ăn uống càng ngày càng nhiều."

"?"

"Sức ăn của em lớn thì thôi đi, phòng bếp lại còn cố ý làm cho em ăn, sức người sức của hao phí càng nhiều hơn, xem ra khoản tiêu dùng sắp tới phải lấy từ trong quỹ sinh hoạt của em....."

Quý Chu Chu không thể nhịn được nữa xoay người lại: "Cố tiên sinh, không có ai nuôi dưỡng tình nhân còn bắt tình nhân tự lo chuyện ăn ở."

"Tình nhân?" Cố Quyện Thư nhướn mày: "Em có nên tận tình hết lòng nghĩa vụ của tình nhân?"

Quý Chu Chu cười xạo: "Đó không phải là ngài không cho tôi cơ hội sao, nếu không thì tối nay tôi đến phòng ngài hầu hạ?"

Cố Quyện Thư bình tĩnh nhìn cô rất lâu, chầm chậm trả lời một câu: "Em đừng có mơ." Nói xong cũng không quay đầu lại bước đi, chỗ đỏ ở mang tai dường như sắp lan đến cổ.

A, gay. Quý Chu Chu xuy một tiếng, không nhanh không chậm đi theo.

Hai người cùng nhau đi đến phòng ăn, Chu Trường Quân nhìn thấy hoàn toàn không cảm thấy ngạc nhiên. *(Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi)*. Thấy Quý Chu Chu nhảy mất với mình, sau khi ra hiệu đã giải quyết xong, thì cười ha ha gọi người đem đồ ăn lên.

Hôm nay vẫn là ăn cơm Tây. Thịt dê nhỏ nạc mỡ vừa phải nướng đến dầu mỡ xèo xèo bốc lên, mùi thơm đậm đà nhưng lại không tanh chút nào, kết hợp với tiêu đen xay nhuyễn là tuyệt nhất. Salad hoa quả kết hợp với rau sống, mới bắt đầu đã tỏa ra một mùi vị tươi mát.

Đáng tiếc cái dạ dày Trung Quốc của Quý Chu Chu, trong khoảng thời gian này ngoại trừ cái lẩu kia, thì vẫn luôn ăn những món cơm Tây này, hứng thú sớm đã không nhiều. Hơn nữa, hôm qua say rượu, khẩu vị không tốt lắm, lúc này một phần cơm trưa cũng ăn không xong.

Cố Quyện Thư còn chưa ăn xong, cô lịch sự buông dao nĩa xuống, chuẩn bị chờ anh ăn xong sẽ đi.

"Chu Chu, cô không ăn?" Chu Trường Quân rất ngạc nhiên.

Quý Chu Chu khụ một tiếng, cố ý nhìn Cố Quyện Thư một cái: "Không ăn, cần phải ăn ít một chút, tiết kiệm tiền cho nhà."

"Cô đang nói đùa sao? Nhà chúng ta còn thiếu một phần ăn của cô sao? Mau ăn đi." Chu Trường Quân dờ khóc dờ cười.

Quý Chu Chu xua tay, kiên quyết không chịu ăn nữa.

Cố Quyện Thư nhấp một hớp nước, chầm chậm mở miệng: "Đừng khuyên, cô ấy mới uống rượu xong khẩu vị không tốt, ăn không vô."

Quý Chu Chu kinh ngạc nhìn về phía anh.

Cố Quyện Thư liếc cô một cái, ánh mắt dừng ở thịt dê trên đĩa cơm của cô: "Nếu như còn đói, không thể nào thừa cơm lại."

"....." Đây người đàn ông thật sự hiểu rõ cô mà.

Cố Quyện Thư thương thức biểu cảm ghen hờn không nói nên lời ở người đối diện một chút, rất hài lòng rồi khỏi. Quý Chu Chu ghét bỏ liếc anh một cái, cũng đứng lên chuẩn bị rời đi.

"Chu Chu." Chu Trường Quân gọi cô lại.

Quý Chu Chu khó hiểu dừng lại.

Chu Trường Quân nhìn cô một cái, muốn nói lại thôi: "Chuyện ở tiệc mừng thọ tối qua, tôi đã nghe nói, cô gần đây tốt nhất là đừng ra ngoài, tránh cho xảy ra chuyện gì."

Quý Chu Chu sững sốt một chút, như có điều suy nghĩ, gật gật đầu.

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Thật lâu sau đó, Quyện Tê: Nếu như ban đầu không ngại ngần, đồng ý yêu cầu đến phòng hầu hạ của cô ấy, cô ấy sẽ không hiểu lầm tôi chứ?

Chu Chu: Ha, gay.

Editor:

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Chương 16

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

► Chu Chu bận bịu sự nghiệp◄

□□□

Quý Chu Chu trở về phòng, càng nghĩ đến lời nói của Chu Trường Quân càng cảm thấy khó hiểu, dứt khoát lên diễn đàn tìm kiếm tên "Trương Thành" một chút, xem có thể tìm ra điều gì đó hay không. Kết quả thật đúng là để cô tìm được.

Trương Thành xuất thân lưu manh, ban đầu là dựa vào sản nghiệp hắc đạo đi lên, bởi vì lúc đó đã cứu lão gia Cố gia một mạng, nên được Cố gia giúp đỡ, sau đó thành công chuyển mình, bây giờ mới bắt đầu làm ăn đàng hoàng.

Nhưng mà từ trong xương tủy đều lộ ra hơi thở cường đạo, mấy năm nay lại gây ra rất nhiều chuyện xấu. Không phải thuộc hạ bảo tiêu đem công nhân bị cắt giảm biên chế đánh trọng thương, thì chính là ác ý ỷ thế cậy quyền của đối thủ cạnh tranh. Tóm lại giả vờ giống như người đàng hoàng, nhưng lại làm việc rất không đàng hoàng.

Tuy rằng trên diễn đàn có nhắc tới điều này, nhưng ông ta ỷ vào giao tình của Cố gia, nhiều năm như vậy cũng khá suôn sẻ. Quý Chu Chu xem đến lâu rồi, sau khi đóng trang web lại hận bản thân không thể xuyên qua sớm hơn mười mấy năm, như vậy chuyện cứu Cố lão gia cô có thể làm thay rồi.

Khó trách Chu Trường Quân kêu mình không nên đi ra ngoài. Loại người này, mặc dù ở trước mặt Cố Quyên Thư không dám làm gì cô, nhưng ai biết được sau lưng sẽ làm gì cô đây, cô phải cẩn thận chút là đúng.

Quý Chu Chu buồn tiếng thở dài. Đề ý mức độ Cố Quyên Thư đối Chử Trạm, có lẽ cô ở bên cạnh anh một ngày, thì phải giúp anh gánh vác hóa lực một ngày, nói cách khác nguy hiểm chỉ sẽ càng ngày càng nhiều. Cho dù sau này cô và Cố Quyên Thư hoàn toàn cắt đứt, cũng có khả năng sẽ có một số người ghi hận cô.

Quý Chu Chu chỉ muốn ăn no chờ chết bắt buộc mở Word ra, bắt đầu cố gắng làm việc, kịch bản của cô đã viết xong nội dung hai tập, viết thêm tập nữa thì có thể gửi cho công ty điện ảnh. Cô phải nhanh chóng bán kịch bản đi, chỉ có làm cho bản thân trở nên mạnh mẽ, mới có thể có lợi thế đối mặt mọi chuyện kế tiếp.

Bản thảo đã sớm chuẩn bị xong, tập thứ ba cũng viết được một phần, cho nên trước khi trời tối, cô rất nhanh đã đem mục tiêu của ngày hôm nay hoàn thành. Quý Chu Chu nhìn chăm chú bản thảo suy tư một hồi, cảm di động mở danh bạ ra tìm, nhấn vào tên "Nhóc con", suy nghĩ một chút thay đổi SIM B mà không ai biết, gửi tin nhắn.

"Diệp đạo, tôi là một biên kịch, mạo muội xin người khác số di động của ngài. Tôi có một bản thảo, ngài có hứng thú xem một chút không?"

Quý Chu Chu cảm thấy chuyện đối ngoại của mình tiết lộ càng ít càng tốt, cho nên lúc làm SIM cô đã cố ý làm hai cái, cái thứ hai không dùng số chứng minh thư của mình làm. (*Truyện chính chủ Wattpad TiểuHiTiểuHi*). Nếu không phải không muốn giống như người mới chờ công ty điện ảnh trả lời dài dòng, cô căn bản không muốn cho Diệp Khuynh biết, bất cứ lúc nào sẽ tiết lộ thân phận của cô.

Tin nhắn của đối phương cách hai tiếng sau mới gửi lại, phía trên chỉ có một chuỗi địa chỉ hộp thư và một câu ngắn gọn: Đây là số riêng của tôi, cô từ đâu mà biết?

Quý Chu Chu qua loa trả lời bốn chữ: Một người bạn kia. Chờ sắp xếp kỹ lưỡng bản thảo rồi gửi đi, đã sắp 10 giờ tối, thức đêm đối với da cũng không tốt, cô vội tắt di động tắt máy tính, chui vào chăn bắt đầu ngủ.

Nếu cô là người mới như lúc trước, lúc chờ đợi câu trả lời nhất định thức trắng đêm không ngủ được, đáng tiếc cô đã là lão bánh quẩy(*) lăn lộn nhiều năm rồi, đối đầu với chuyện bản thảo này tâm trạng đã sớm không còn khẩn trương lắm.

(*) *Lão bánh quẩy*: người dày dặn kinh nghiệm nhưng lười lười.

Quý Chu Chu thoải mái ngủ một đêm, chuyện đầu tiên sau khi thức dậy là giống như thường ngày mở di động ra, sau đó thì "Ting ting ting" hiện ra tới mười mấy tin nhắn.

Cô dừng một chút, lúc này mới nhớ tới chuyện đêm qua mình làm. Ngáp một cái mở tin nhắn ra, quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, Diệp Khuynh rất thích bản thảo này, đòi xem toàn bộ kịch bản.

Quý Chu Chu khẽ cười một tiếng, mặc dù thế giới này không có tác phẩm của cô, cô hoàn toàn có thể lấy kịch bản nổi tiếng trước kia gửi đi, nhưng

dưới sự chuyên nghiệp và khiếu nại của bản thân, vì vậy cô vẫn là nghiêm túc viết kịch bản mới. Đây chính là toàn bộ kinh nghiệm đúc kết của cô, chất lượng đương nhiên có bảo chứng.

Diệp Khuynh liên tục hỏi cô rất nhiều vấn đề, thấy cô rề rà không trả lời, một điều cuối cùng hết sức vô ngữ: Không phải cô ngủ rồi chứ? Sau khi cô gửi kịch bản cho tôi, không đợi tin tức của tôi, mà dứt khoát đi ngủ?

Quý Chu Chu suy nghĩ một chút trả lời: Xin lỗi đạo diễn, sức khỏe của tôi không tốt, không thể thức đêm.

Mới vừa gửi đi, đối phương đã lập tức gọi lại, giống như vẫn luôn chờ cô. Quý Chu Chu hét hồn, vội vàng cúp máy anh ta, tiếp theo dùng tin nhắn trả lời: Xin lỗi đạo diễn, tôi không chuyện được.

Diệp Khuynh dường như cũng rất bó tay, sau khi gửi "..." lại hỏi: Cô chơi tôi ư?

Quý Chu Chu im lặng, Diệp Khuynh đã từng nghe giọng nói của cô, cô không thể để lộ được, chỉ có thể giả vờ không thể nói chuyện. Nhưng nếu kịch bản được duyệt rồi, sau này còn phải ký hợp đồng, các loại chuyện tập hợp thảo luận kịch bản, chuyện phiền phức còn nhiều hơn nữa, sớm muộn gì cũng bị bại lộ.

Cô suy nghĩ một chút, bắt đầu dĩ trả lời: Diệp đạo, đột nhiên tôi cảm thấy phong cách của chúng ta không giống nhau lắm, anh còn có bạn đạo diễn nào khác không, cho tôi phương thức liên lạc đi, tôi đi hỏi bọn họ.

Vài giây sau Diệp Khuynh trả lời: Cô có bệnh không, đưa bản thảo cho lão tử còn muốn đưa cho người khác, lại còn muốn xin phương thức liên lạc từ tôi, lấy phụ nữ của tôi kêu tôi giới thiệu nhân tình có gì khác nhau?! Đây là của tôi! Tôi quyết định ký rồi!

"....."

Khóe miệng Quý Chu Chu trườn trườn, trong lòng cũng hoàn toàn không muốn đổi đạo diễn. Lúc đầu cô viết kịch bản vẫn đang xem《Mẹ kế quyền rũ của tôi》, bất tri bất giác đã thêm vào rất nhiều tình tiết câu huyết, không biết có hợp với Diệp Khuynh không. (Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi). Kịch bản này gặp được đạo diễn biết thưởng thức nó không dễ dàng a.

"Tôi đây phải nói trước mấy lời, thân thể của tôi dự ứng thời gian dài, mắc chứng sợ hãi xã hội nghiêm trọng, không thể gặp người khác, hơn nữa không thể nói chuyện, vì vậy chỉ có thể trao đổi bằng tin nhắn, ngài xác định muốn cùng biên kịch như vậy ký hợp đồng sao?"

"Ký! Đem phần còn lại gửi tôi."

"Ừmm chỉ có bản thảo OK không? Tôi lập tức viết ba tập."

"....."

Sau khi làm cho Diệp Khuynh tức gần chết, Quý Chu Chu đi ăn bữa sáng với tinh thần sáng khoái. Nhìn thấy Cố Quyện Thư đang tiếp điện thoại, thì tự giác ngồi vào chỗ đối diện anh, yên lặng ăn cơm.

Sáng nay là bánh mì trứng gà, giăm bông và sữa bò, lại là bữa sáng kiểu Tây điển hình. Quý Chu Chu không muốn ăn những thứ này cho lắm, tốc độ ăn cũng hơi chậm.

"Hôm nay con đi nơi khác, không rảnh trở về, khi nào có thời gian sẽ giải thích với người..... Chuyện này con đã quyết định, kêu bọn họ không cần lãng phí tâm tư." Thần sắc của Cố Quyện Thư lạnh nhạt, rõ ràng là không vui cho lắm.

Quý Chu Chu mỉm cười nhìn anh, sau khi chờ anh cúp điện thoại thì hỏi: "Cô tiên sinh phải đi xa sao?"

"Ừ, đi một tuần."

Một tuần không cần gặp anh ta? Thoải mái a.....

Cố Quyện Thư liếc cô một cái, thấy trong đĩa của cô trống không, chậm chậm mở miệng: "Phòng bếp vẫn còn."

"?"

"Lãng phí rất xấu hổ."

Quý Chu Chu còn chưa hiểu, ngược lại trong nháy mắt Chu Trường Quân đã hiểu, lập tức kêu người lại đem thêm một phần bữa sáng lên cho cô. Khóe miệng Quý Chu Chu trườn trườn, cảm thấy Cố Quyện Thư cố tình.

A a a bữa cơm này rốt cuộc khi nào mới có thể xong!

Lúc Quý Chu Chu đang không tiếng động sụp đổ, di động Cố Quyện Thư vang lên, anh tiện tay nhấn mở loa lớn, lập tức nghe được giọng nói vui sướng của Diệp Khuynh trong di động truyền đến: "Kim chủ đại nhân, tôi mới vừa tìm được một kịch bản vô cùng hay, anh đầu tư không?"

"....." Diệp đạo thật vất vả rồi.

Cố Quyện Thư nháp một hóp sữa bò: "Nội dung là gì?"

"Câu chuyện một người phụ nữ bị cấm sùng, vì trả thù nên gả cho ba của bạn trai cũ."

Tay cầm ly sữa của Cố Quyện Thư hơi dừng một chút.

"Mặt khác vì để anh trải nghiệm xem phim tốt đẹp, tôi cũng không xem trước kịch bản. Anh có hứng thú không? Tôi nói với anh kịch bản này tuyệt đối hot, kêu anh đầu tư là vì tốt cho anh."

Quý Chu Chu mỉm cười, ăn thêm một cái trứng gà.

Cố Quyện Thư trầm ngâm một lát, cuối cùng là đồng ý. Diệp Khuynh hoan hô một tiếng với anh rồi cúp điện thoại.

Quý Chu Chu kiểm chế rất lâu mới không làm khoe miệng câu lên, đang định thăm dò ý nghĩ của Cố Quyện Thư một chút, xem anh định đầu tư bao nhiêu tiền, bên này Diệp Khuynh đã gửi tin tới rồi.

"Cô chỉ có ba tập này, tôi rất khó làm a, nhà đầu tư cũng không có can đảm ra tay. Như vậy đi, trong một tháng cô viết phần kịch bản còn lại cho xong, tôi cầm đi tìm nhà đầu tư."

"....." Tôi tin anh cái quỷ. Quý Chu Chu không nhịn được khẽ cười một tiếng, còn là vì chức vụ của bản thân thuận lợi mà cảm thấy vui vẻ.

Cố Quyện Thư nhìn thấy vui vẻ từ trong lòng cô phát ra, cảm thấy rất chướng mắt: "Ăn cơm đừng chơi di động"

"?" Quý Chu Chu khó hiểu nhìn về phía anh.

Cố Quyện Thư bình tĩnh giải thích: "Phóng xạ sẽ lan đến tôi."

"..." Đùa cái gì, người vừa rồi vẫn luôn gọi điện thoại suốt là ai?

Cố Quyện Thư không quan tâm sự lên án của cô, liếc cô một cái đứng dậy: "Giần đây ngoan ngoãn ở trong nhà, không có chuyện gì thì đừng đi ra ngoài."

Lại là những lời này, xem ra cô thật sự chướng mắt không ít người a. Quý Chu Chu run lên một cái, ngoan ngoãn gật đầu.

Cố Quyện Thư dừng một chút: "Có việc thì gọi điện thoại cho tôi."

"Được." Quý Chu Chu ngoan ngoãn trả lời.

Cố Quyện Thư đi phía trước hai bước rồi dừng lại: "Không có việc gì cũng có thể gọi, hợp rất nhàm chán."

... Cho nên muốn lấy cô làm thú vui à? Khóe miệng Quý Chu Chu trừu trừu, dối lòng đáp ứng, sau đó liên tiếp mấy ngày cũng không liên lạc với anh.

Không cần ứng phó với người đó, tinh thần của Quý Chu Chu thật là vui sướng, chỉ là loại vui sướng này đến sáng sớm ngày thứ ba thì biến mất....

"Quý Chu Chu?"

Một người phụ nữ năm sáu chục tuổi đứng trước mặt Quý Chu Chu, toàn bộ khuôn mặt đều rất nghiêm nghị. Trong lòng Quý Chu Chu lộp bộp một tiếng.

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Chu: Chỉ muốn có một kỳ nghỉ thoải mái cũng không được, làm tình nhân thật khó a.

Quyện Tê: Rời đi một tuần? Đùa thôi, chương sau chưa đến 500 chữ đã xuất hiện.

Editor:

Chương sau có biến mọi người ơi...

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

►Muốn ôm một cái◄

□□□

"Chào bà, xin hỏi bà là...?" Quý Chu Chu cẩn thận lên tiếng chào hỏi.

Người phụ nữ khinh thường: "Tôi là thư ký của lão phu nhân. Cô chính là cô gái lần trước Quyện Thư dẫn đến tiệc mừng thọ của ông Trương."

"Đúng vậy." Quý Chu Chu cúi đầu, tỏ ra hơi lo lắng, nhưng trong lòng lại đang điên cuồng phi nhổ Cổ Quyện Thư. Kêu cô ngoan ngoãn ở trong nhà, cô cho rằng như vậy thì không có việc gì, kết quả vẫn bị tìm tới cửa, vẫn bị người Cổ gia tìm đến.

"Loại người như vậy, ánh mắt của Quyện Thư quá kém." Người phụ nữ lãnh đạm đánh giá, giống như đánh giá một món đồ ăn ở siêu thị.

Quý Chu Chu lúng túng cười cười.

"Đi đến nhà cũ với tôi."

"..... Được, nữ sĩ?" Cổ Quyện Thư và Chu Trương Quân đều không ở đây, trong nhà người có thể ngăn người của lão phu nhân cũng không có, Quý Chu Chu chỉ có thể ngoan ngoãn đồng ý. Dù sao bảo vệ ở sau lưng cô cũng không phải ăn chay.

Đi thì đi, nhưng trước khi đi nhất định phải nói cho Cổ Quyện Thư biết mới được: "Tôi có thể quay lại lấy quần áo không?" Di động của cô còn ở trong phòng, phải mang theo mới được.

"Cô xem nhà cũ Cổ gia là nơi nào, đồ dơ bẩn gì cũng có thể đem vào?" Người phụ nữ nhún mày: "Còn có, kêu tôi thư ký Triệu."

Bà ta vừa mở miệng, mấy tên bảo vệ lập tức vây quanh người Quý Chu Chu, nếu như cô không phối hợp thì sẽ có ý định kéo cô đi.

Còn tới bốn ngày nữa Cổ Quyện Thư mới trở về, nếu cô không nói trước với anh một tiếng, nói không chừng bốn ngày này, thi thể của mình cũng lạnh rồi, phải nghĩ cách mới được. Thấy người phụ nữ này không nhường nhịn chút nào, biểu cảm của Quý Chu Chu kỳ lạ, chớp mắt một cái: "VẬY... Tôi có thể đi vệ sinh rồi mới đi không? Nhịn không được tôi sợ ** trên xe của bà."

"....."

"....."

Về mặt những người xung quanh trong nháy mắt không nói nên lời, hiển nhiên chưa từng thấy nước cò này của cô.

Biểu cảm của thư ký Triệu quý dị một giây, chán ghét nhìn cô: "Cút."

Quý Chu Chu vui vẻ cút về phòng, cầm di động chạy vào nhà vệ sinh, sau khi mở vòi nước thì gọi điện thoại cho Cổ Quyện Thư.

Điện thoại chỉ vang lên một tiếng đã thông, cô kinh ngạc nhìn di động một cái: "Vừa rồi anh đang chơi di động à?"

"Ừ." Cổ Quyện Thư bình tĩnh ngồi ở giữa phòng họp, ngay trước mặt ba mươi mấy nhân viên cấp cao, không coi ai ra gì nghe điện thoại.

"Cố tiên sinh cứu mạng, thư ký của bà nội anh đến đây, muốn dẫn tôi đi!" Không có thời gian, Quý Chu Chu trực tiếp cầu cứu.

Cổ Quyện Thư dừng một chút, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ cái bàn: "Lúc đi tôi đã nói gì?"

"Kêu tôi đừng đi ra ngoài đi dạo lung tung. Tôi nghe lời nha, vẫn luôn ở trong nhà, là bọn họ tới tìm tôi, không liên quan đến tôi!"

"Không phải chuyện này."

Quý Chu Chu ngây người một chút, suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra còn có chuyện nào. Cổ Quyện Thư im lặng chớp mắt một cái: "Tôi kêu em nhớ gọi điện thoại cho tôi."

"..... À, tôi đây không phải đã gọi." Quý Chu Chu chợt dạ cười gượng.

Cố Quyện Thu ần ần nhìn chăm chăm văn kiện trên bàn: "Nếu không phải bà nội tìm em, em sẽ gọi lại?"

Ở đây nhiều nhân viên cấp cao như vậy, sau khi nghe được giọng điệu giống như người chồng đang trách móc của anh đều sợ ngây người, không ngờ từ trước đến nay Tổng tài trong mắt thoát tục cũng có lúc u oán như vậy, không khỏi có chút tò mò với thân phận của người bên kia điện thoại.

Quý Chu Chu cũng không ngờ lòng dạ của anh hẹp hòi như vậy, lúc này còn đi so đo những chuyện này, đành phải liếm môi một cái, nhỏ giọng dịu dàng dỗ dành: "Lúc trước tôi muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng mà sợ anh quá bận rộn công việc, sẽ quấy rầy đến anh, vì vậy mới vẫn không liên lạc với anh."

Cố Quyện Thu: "Ha."

Ha cái con rùa anh. Quý Chu Chu tròn trắng mắt, giọng nói lại càng thêm dịu dàng: "Anh cũng đừng giận tôi, tôi biết sai rồi, sau này mỗi ngày đều gọi điện thoại cho anh. (*Truyện chính chủ Wattpad TiểuHiTiểuHi*). Cố tiên sinh, Cố bảo bảo, Cố tâm can, cầu xin anh mau trở về cứu tôi đi. Tiểu bảo bối của anh sắp bị bắt đi rồi."

Một bên khoe môi của Cố Quyện Thu nhếch lên một vòng cung: "Ồ, không rảnh."

"Cố tiên..." Quý Chu Chu còn chưa kịp làm nũng, đối phương đột nhiên tắt máy, cô trở mắt ghen hòng nhìn nhìn đi động, một câu thô tục thiếu chút nữa phun ra.

Người này vậy mà không phải đang nói đùa!

Bên này đi động của Cố Quyện Thu hết pin nên tự động tắt máy, mặt anh cũng đen xuống, trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài. Chu Trương Quân kêu vài tiếng, thấy anh không quay đầu lại, đành phải vội vàng chạy theo.

Quý Chu Chu vô ngữ cảm đi động mở cửa, kết quả đối diện ánh mắt của Diệt Tuyệt sư thái. Quý Chu Chu yên lặng đem điện thoại giấu ra sau, sau khi điều chỉnh chế độ im lặng thì tắt máy.

"Lấy ra." Sư thái mặt lạnh nhìn cô.

Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, tắt đi động đi rồi đưa cho bà ta, sư thái hừ lạnh một tiếng: "Cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga."

..... Ai, ai là thiên nga? Cố Quyện Thu? Thứ đó cũng lắm chi là con thiêu thân vỗ cánh, cảm ơn. Quý Chu Chu giả vờ không nghe thấy bà ta nói chuyện, bình tĩnh đi theo ra ngoài, cho đến khi ngồi lên ghế sau của chiếc xe lão phu nhân, trong lòng còn đang mắng Cố Quyện Thu, chỉ là lần này cộng thêm tên Chử trâm.

Nếu không phải đối với gay, bây giờ cô chỉ là con chim Hoàng Yến nhu nhược, chỉ cần cho mình ăn no là được, nào đem đi đối phó những người này. Cố Quyện Thu ngược lại hay rồi, vậy mà hợp tình hợp lý không cứu cô!

Đợi đến khi cô đem Cố Quyện Thu lẫn qua lộn lại mắng một trăm lần, xe cũng dừng ở trong sân nhà cũ Cố gia. Lúc trước, mặc dù Quý Chu Chu biết Cố Quyện Thu ở trong quyển sách này có tiền có quyền, nhưng bởi vì anh là người một ngày ba bữa đều tính toán chi ly, cho nên đối với tài sản của anh cũng không có cảm giác chân thật cho lắm.

Mãi đến lúc này bước xuống xe, Quý Chu Chu mới ý thức được, Cố gia thật CMN có tiền a.

"Chậm chạp cái gì đây?"

..... Có tiền đi nữa cũng vô dụng, mắt chó coi thường người. Quý Chu Chu chửi thầm một câu, nghe lời đi theo, ba phút sau, bị nhốt vào một căn phòng dành cho khách.

Hành hạ làm nhục trong tưởng tượng đều không có, chỉ là bị nhốt lại mà thôi. Quý Chu Chu dạo qua một vòng ở trong căn phòng bài trí theo kiểu Trung Quốc, thông thả mở tivi, nhắc hai chân lên bắt chéo bắt đầu xem tivi.

Lãng phí một khoảng thời gian, thì đến buổi trưa, cô sờ sờ cái bụng xẹp xẹp, buồn bã buông tiếng thở dài. Cô thử đi mở cửa, nhưng mà cửa đã bị khóa, người bên ngoài cũng không tiếp thu lời nói của cô, rõ ràng là không định kêu cô ăn cơm mà. Quý Chu Chu đành phải bỏ cuộc.

Mãi cho đến buổi tối, cửa phòng khách cuối cùng mở ra, Quý Chu Chu đối diện đầu choáng mắt hoa đứng lên, thư ký Triệu lạnh nhạt nhìn cô: "Trương tiểu thư đến dùng cơm với lão phu nhân, cô đi đến bên cạnh hầu hạ."

"Gọi tôi đi ăn cơm sao?"

Thư ký Triệu xuy một tiếng: "Cô cảm thấy sao?"

Xem ra là không cho ăn rồi, Quý Chu Chu liếc mắt, chậm chậm đi theo sau lưng bà ta đến phòng ăn. Lúc cách phòng ăn còn một đoạn ngắn khoảng cách, thì nghe được tiếng khóc nức nở của Trương Nhã Quyên, vốn dĩ trong lòng Quý Chu Chu đang bực bội trong nháy mắt dịu đi rất nhiều.

Cô quả nhiên bị tật xấu thích xem trò vui của Cố Quyên Thư ảnh hưởng.

Yên lặng đi đến phòng ăn, bất ngờ không kịp đề phòng đối mặt với lão phu nhân một cái, Quý Chu Chu nhanh chóng cúi đầu.

Lão phu nhân chừng bảy mươi tuổi, mặc sườn xám rộng rãi, tóc chải gọn gàng, trên khuôn mặt nghiêm nghị trang điểm nhẹ, ánh mắt rất giống với ánh mắt của Cố Quyên Thư, nhưng lại mang cảm giác xa cách, chỉ là đứng ở bên đó mà cả người đã lộ ra hơi thở của Đại ma vương. May mà cô kịp thời cúi đầu, mới không lập tức quỳ xuống kêu ba ba.

Quý Chu Chu đến đây, âm thanh của Trương Nhã Quyên lập tức nhỏ đi nhiều, lão phu nhân giống như không nhìn thấy cô vậy, nhàn nhạt mở miệng: "Đừng khóc, có ta ở đây, sẽ không để cho hạng người không đứng đắn chiếm vị trí bên cạnh Quyên Thư của con."

"Vâng, lão phu nhân." Trương Nhã Quyên ngoan ngoãn lau nước mắt, ở trước mặt lão phu nhân không dám đắc ý quá mức, nhưng vẫn thầm đắc ý liếc nhìn Quý Chu Chu một cái.

Đáng tiếc trong lời nói của bọn họ, Quý Chu Chu không thêm đề ý, nhưng mà trên bàn ăn, cô lại đề ý đến đôi mắt đều muốn choáng rồi. (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Điều khiến cho cô đau lòng chính là, trên bàn nhiều thức ăn như vậy, hai người phụ nữ này 1/5 cũng không ăn hết, mà mình lại chẳng được ăn món nào!

Tâm tình buồn bực chờ hai người phụ nữ ăn xong, Quý Chu Chu mới được thư ký Triệu nhìn chăm chăm trở lại phòng, sau lưng tiếng đóng cửa vang lên, đèn cũng chưa mở, kêu la một tiếng thì nằm liệt trên giường.

Cố Quyên Thư còn tới bốn ngày nữa mới trở về, bốn ngày, cũng đủ khiến cô chết đói.

"Cố Quyên Thư anh mau trở lại a....." Quý Chu Chu bị thương nắm lấy ga trải giường, hy vọng anh có thể trở về sớm một chút, hoàn toàn quên mất chuyện anh đã cúp điện thoại của mình.

"Em tìm tôi?"

Quý Chu Chu bị giọng nam đột nhiên phát ra làm cho giật mình, hoảng loạn ngồi dậy, vừa định xuống giường thì đèn sáng lên. Cố Quyên Thư một thân tây trang, lười biếng đứng ở bên cạnh công tắc điện, quần áo trên người hơi nhăn nheo, tóc tai cũng lộn xộn, một dáng vẻ phong trần mệt mỏi.

Sau khi Quý Chu Chu chăm chú nhìn anh một lúc lâu, gào khóc một tiếng chạy qua. Cố Quyên Thư tưởng là cô muốn đánh mình, vội vàng lui về sau một bước, lại không ngờ eo bị cô ôm chặt, nhất thời đứng tại chỗ, bất động.

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Quyên Tê: Không nhớ tôi?

Chu Chu:... Không nhớ.

Quyên Tê: Vậy tôi đi đây.

"Ôm chặt" Chu Chu: Nhớ nhớ nhớ, tôi nhớ anh muốn chết!

Editor:

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

►Bối vì con là gay◄

□□□

"Cố tiên sinh, sao bây giờ anh mới đến a!" Quý Chu Chu đối diện tinh thần sắp chịu không nổi rồi.

Cố Quyên Thư im lặng chớp mắt một cái, không có nói mấy bay của mình trì hoãn, cho nên phải lái xe một ngày trở về, chỉ là duỗi tay ra vỗ vỗ đầu cô: "Bọn họ bắt nạt em?"

Quý Chu Chu ngẩng đầu nước mắt rung rung: "Ừm, bọn họ không cho tôi ăn cơm, từ sáng tới giờ tôi vẫn chưa ăn thứ gì."

Đôi mắt của Cố Quyên Thư tối sầm lại, khí áp cả người cũng thấp. Quý Chu Chu dụi dụi đôi mắt, giả vờ đáng thương buông anh ra, lui về sau một bước.

Trong ngực Cố Quyên Thư trống không, giật giật cánh tay không biết làm thế nào.

Quý Chu Chu không chú ý tới sự khác thường của anh, bô bô nói hết: "Tối nay Trương Nhã Quyên đến ăn cơm với lão phu nhân, tôi đứng ở bên cạnh, một miếng cũng không cho tôi ăn, tôi đối đôi mắt đều choáng váng, lúc trước cũng không cảm thấy thịt dê ngon bao nhiêu, hôm nay thì..."

Cố Quyên Thư không nhịn được, ngáp một cái.

Quý Chu Chu đột nhiên im miệng, u oán nhìn anh.

Cố Quyên Thư im lặng phút chốc: "Xin lỗi, tôi hơi mệt." Từ buổi sáng đến lúc này vẫn luôn lái xe, tinh thần căng thẳng cao độ đã sớm mệt mỏi không chịu nổi.

"....."

Sau khi hai người ả ả đối mặt một lúc lâu, Cố Quyên Thư không nhanh không chậm đi đến cạnh giường, mặt Quý Chu Chu không cảm xúc hỏi: "Anh làm gì?"

"Ngủ."

"..... Sao không trở về phòng anh?"

"Bà nội vẫn chưa biết tôi trở về." Cố Quyên Thư dừng một chút, liếc mắt nhìn về phía cô: "Nếu như biết, nhất định hơn nửa đêm tìm tôi nói chuyện, rất mệt."

"À....." Quý Chu Chu nhìn thấy sự mệt mỏi trong đáy mắt của anh không giống như giả vờ, ngờ ngác gạt đầu, cho đến khi anh nằm ngay ngắn, mới phản ứng lại: "Vậy tôi ngủ ở đâu?"

"Giường rất lớn." Cố Quyên Thư nghiêm túc vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

Quý Chu Chu nghĩ nghĩ cũng phải, nên đi đến bên cạnh anh nằm xuống: "Làm phiền tắt đèn."

Cố Quyên Thư vốn chỉ định nói đùa một chút: "..."

"Sao thế?" Quý Chu Chu nằm nghiêng nhìn về phía anh, khó hiểu nhìn anh. Bởi do tư thế nằm nghiêng, cổ áo của cô rơi xuống tạo ra khe hở, bên trong lộ ra khe rãnh hời hợt với một chút viền ren.

Cố Quyên Thư dừng một chút, chậm chậm ngồi dậy. Quý Chu Chu nghi hoặc: "Đi đâu thế?"

"Ngủ sô pha."

"....." Ha, gay.

Quý Chu Chu chờ anh nằm xuống ghé sô pha, thì lập tức tắt đèn, giống như mỗi ngày trước đây, ở trên giường lăn tới lăn lui rồi ôm chăn nhắm mắt lại..

Quá đói bụng, không thể nào ngủ được.

Mười phút sau, lần thứ năm cô xoay người, đèn lại một lần nữa sáng lên. Chờ thích ứng một chút, Quý Chu Chu hí hóp mắt nhìn về phía người đàn ông xuất hiện ở cạnh giường của cô: "Gì vậy?"

"Đói."

Khóe miệng Quý Chu Chu trừu trừu: "Thật trùng hợp, tôi cũng đói."

"Đợi chút." Cố Quyên Thư xoay người đi đến cửa sổ, một tay chống cửa sổ nhảy ra ngoài. Quý Chu Chu hoảng sợ, chân không chạy tới, vịn cửa sổ nhìn xuống, nhưng vì một mảnh đen thui nên cái gì cũng nhìn không thấy được.

Anh ta đối bụng đến nỗi nhảy lầu? Quý Chu Chu khóc không ra nước mắt, nhưng lại không dám lớn tiếng: "Cố tiên sinh... Cố Quyện Thư!"

"Xuyt."

Quý Chu Chu sợ hãi vừa sắp kêu ra tiếng, sau lưng đã bị người đàn ông áp sát bịt miệng. Cố Quyện Thư ở bên tai cô thấp giọng dặn dò: "Nhỏ tiếng chút, tôi dẫn em đến phòng bếp."

Quý Chu Chu gật gật đầu, kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông ở sau lưng: "Không phải nói không muốn để cho lão phu nhân biết anh đã trở về sao?"

"Cho nên không được để bị phát hiện." Cố Quyện Thư rù mắt, nhìn thấy cô đi chân không giẫm lên sàn nhà, dùng một chút khước môi câu lên: "Đi mang dép vào."

"Ồ....." Quý Chu Chu chạy đi mang dép vào, vừa mới ngồi xuống đứng lên thì nhìn thấy Cố Quyện Thư đã ra tới cửa rồi. Lúc này cô mới hiểu ra, vừa rồi anh nhảy ra cửa sổ, là vòng đến phòng khác mở cửa cho cô.

Hai người một trước một sau ra cửa, bởi vì sợ bị người khác phát hiện, chỉ có thể sờ soạng đi về phía trước. (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Quý Chu Chu không quen thuộc với nơi này, đi mấy vài bước đã muốn vấp ngã, sau khi lại một lần nữa đá vào đồ vật, Cố Quyện Thư quyết định nắm lấy tay cô dắt đi.

"Cảm ơn."

Quý Chu Chu nhỏ giọng nói cảm ơn, có Cố Quyện Thư dẫn đường, đường đi tức khắc thuận lợi hơn, một đường bình an tới phòng bếp. Quý Chu Chu đóng cửa bật đèn cùng lúc Cố Quyện Thư ngửa quen đường cũ mở tủ lạnh. Quý Chu Chu lập tức chạy lại, nhìn những đĩa thức ăn được đựng kỹ ở bên trong tủ lạnh, đôi mắt sáng lên.

"Món này, sườn xào chua ngọt lấy ra, còn có món kia, thịt dê cũng lấy một phần, có đồ uống không? Không có thì thôi....."

Cố Quyện Thư dựa theo chỉ thị của cô, rất nhanh đem đồ ăn bày ra, tiện tay đưa cho cô một đôi đũa: "Ăn đi."

"Chờ một chút, đây là đồ lạnh." Quý Chu Chu vội ngăn anh lại: "Chờ tôi hâm nóng một chút."

Cố Quyện Thư dùng một chút: "Ăn cũng được." Nói là nói như vậy, nhưng vẫn buông đũa xuống.

"Sao anh biết?" Quý Chu Chu liếc anh một cái.

Cố Quyện Thư không nói, Quý Chu Chu cười cười, đem com hâm nóng, mở mấy cái bếp lửa cùng lúc, trong thời gian ngắn nhất đem đồ ăn hâm nóng một lần, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh anh: "Ăn com đi Cố tiên sinh."

Nói xong Quý Chu Chu không để ý anh nữa, nghiêm túc chuyên tâm vui đầu ăn com. Cố Quyện Thư chăm chú nhìn cô một lát, đột nhiên một miếng gà lược rơi vào chén của mình, mặt của Quý Chu Chu hiện ra một nụ cười: "Đặc biệt trở về cứu tôi, vất vả rồi, ăn nhiều một chút."

Cố Quyện Thư liếc cô một cái, cũng cúi đầu từ từ ăn com. Mặc dù thức ăn trên bàn nhiều, nhưng hai người một ngày rồi không có ăn com nên chỉ cố gắng một chút đã trực tiếp tiêu diệt hơn phân nửa.

Cho đến khi xác định một miếng cũng nuốt không nổi, Quý Chu Chu mới thỏa mãn buông đũa xuống: "Về phòng chứ?"

Cố Quyện Thư nhìn lướt qua cánh cửa, chậm chậm mở miệng: "Tôi cảm thấy chắc là không thể quay về."

"?"

Quý Chu Chu khó hiểu nhìn anh một cái, nhảy xuống cao ghế đi về phía cửa, mở cửa ra thì nhìn thấy thư ký Triệu đang bày ra bộ mặt của Diệt Tuyệt sư thái, mặt cô không cảm xúc đóng cửa lại.

"Cố tiên sinh, tôi sinh ra ảo giác."

Cố Quyện Thư đồng tình liếc nhìn cô một cái: "Tiếng động hâm đồ ăn của em quá lớn."

"... Vậy sao anh không nói sớm."

"Thức ăn lạnh đối với thân thể không tốt."

"..."

Trong phòng bếp chớp mắt yên tĩnh lại, thư ký Triệu ở bên ngoài lạnh nhạt mở miệng: "Thiếu gia, lão phu nhân đang đợi ngài."

"Mau đi đi, đừng để cho lão phu nhân đợi lâu, tôi đi về trước." Quý Chu Chu vội thúc giục.

Cố Quyện Thư ần ần nhìn chăm chăm cô, Quý Chu Chu chột dạ một trận, khụ một tiếng mở ra con mắt khác: "VẬY... Tôi trở về làm ấm giường cho anh."

Vừa nói xong cô định chuẩn đi, giây tiếp theo đã bị Cố Quyện Thư nắm lấy cổ áo phía sau. Hai phút sau, hai người cùng xuất hiện ở trong phòng lão phu nhân.

"Quyện thư, trở về tại sao không nói một tiếng." Lão phu nhân đã tẩy trang nhưng lại càng lộ vẻ uy nghiêm, mặc dù đã thay đồ ngủ nhưng khí thế một chút cũng không giảm.

Giống như trước kia vậy, xem Quý Chu Chu như không khí. Quý Chu Chu cũng tự giác đứng sau lưng Cố Quyện Thư, giả vờ như mình không tồn tại.

Cố Quyện Thư rù mắt: "Sợ quấy rầy người."

Lão phu nhân cười mĩa một tiếng: "Ta ngược lại không biết, con khi nào thì trở nên quan tâm như vậy."

Cố Quyện Thư im lặng không nói, Quý Chu Chu ở giữa bọn họ liếc nhìn một cái, cảm thấy quan hệ của hai bà cháu này hình như không được tốt lắm.

"Chuyện con quấy rồi, ta sẽ không trách con, dù sao người của Cố gia có tư cách quấy rồi. Nhưng mà nhớ kỹ, muốn quấy như thế nào cũng được, không được làm ảnh hưởng chính sự." (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Lão phu nhân lạnh lùng nhìn anh: "Người phụ nữ này, nếu con thật sự thích, ta có thể cho con giữ lại, nhưng con cần phải đồng ý hôn sự với Trương gia."

Hừ! Bà nội, kiểu hôn nhân coi mở thế này mà cũng có thể chấp nhận. Quý Chu Chu yên lặng cúi đầu, giả vờ không nghe thấy lời nói khinh thường của bà ta.

"Sau đó thì sao, khiến cho Trương Nhã Quyên giống như mẹ con trước kia, đến chết cũng phải chia sẻ chồng với người phụ nữ khác?" Cố Quyện Thư ôn hòa nhã nhặn hỏi.

Quý Chu Chu đột nhiên ngừng đầu, lại thấy ánh mắt của lão phu nhân hơi thay đổi.

Lão phu nhân lại nổi sóng không sợ hãi: "Nếu con không muốn khiến cho Nhã Quyên biến thành như thế, vậy thì đừng nuôi dưỡng những loại phụ nữ bừa bãi ở bên ngoài."

"E là không được." Cố Quyện Thư nhếch môi lên.

Lão phu nhân rù mắt: "Vậy chỉ có thể như thế."

"Ý con là, con không thể cưới Trương Nhã Quyên."

Ánh mắt của lão phu nhân lạnh xuống: "Cho nên? Muốn cưới người phụ nữ này?"

Quý Chu Chu đột nhiên bị điểm danh vội vàng đứng thẳng, một mặt biểu cảm chuyện không liên quan đến tôi. Cố Quyện Thư đè nén ý cười trong đáy mắt, mở miệng: "Người yên tâm, con không định cưới cô ấy, trên thực tế con sẽ không cưới bất kỳ người phụ nữ nào, Quý Chu Chu cũng chỉ là thủ thuật che mắt người khác mà thôi."

Trong lòng Quý Chu Chu dâng lên một chút dự cảm không tốt.

"Bởi vì, con là gay."

Quý Chu Chu: "...". Tồn thọ rồi. Nam phụ《Thâm tình si mê》xuất quỷ rồi.

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Chu: Tôi xuyên chính là ngôn tình chứ? Đúng không? Vì sao cảm thấy gì đó **, xuyên nhầm rồi?

Quyện Tê: Chương sau sẽ khiến cho em nhận thức sâu sắc, rốt cuộc có phải tiểu thuyết ngôn tình hay không?

Editor:

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Chương 19-1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

►Hóa ra em vẫn không thay đổi ý nghĩ đó◄

□□□

Lời Cố Quyện Thư vừa nói ra, cả phòng đều yên tĩnh lại.

Sau một lúc lâu, lão phu nhân hồ hững nhìn chăm chăm anh: "Xem ra cô ta ở trong mắt con quả nhiên quan trọng, vậy mà vì cô ta nói ra những lời không đầu này."

Quý Chu Chu: "...". Lão phu nhân người tin tưởng tôi, anh ta thật sự là gay, hơn nữa giữa gay với gay ngay cả phụ nữ bên cạnh cũng không dính vào, không liên quan đến tôi!

"Bà nội không tin thì thôi." Cố Quyện Thư rũ mắt không nhìn tới bà ta.

Đáy mắt của lão phu nhân hiện lên một tia giễu cợt: "Loại lời nói ngớ ngẩn này còn muốn ta tin tưởng, con coi ta là đứa trẻ ba tuổi sao? Ta kêu con đến đây, là muốn thương lượng với con tìm ra một cách giải quyết mà để tất cả mọi người hài lòng, nếu con không phối hợp, vậy chỉ có thể làm theo kế hoạch của ta."

"Bà nội muốn như thế nào?" Cố Quyện Thư giương mắt.

"Vẫn giống như trước, hoặc là ngoan ngoãn cưới Nhã Quyên, người phụ nữ này ta cho phép con giữ lại." Lão phu nhân liếc Quý Chu Chu một cái, sau khi nhìn thấy đôi phương rũ mắt giật mình một cái, hạ mắt xuống khinh thường: "Hoặc là, để cho người phụ nữ này ở lại nhà cũ, khi nào con nghĩ thông suốt thì lại dẫn cô ta đi."

..... Chính là giam cầm cô cho đến khi Cố Quyện Thư đáp ứng mới thả ra. Lão phu nhân, tâm bà có thể lớn một chút chứ, tôi không phải là người có thể dùng uy hiếp anh ấy!

"Cưới Trương Nhã Quyên là không thể, nếu như bà nội thích Chu Chu, vậy thì giữ cô ấy lại cũng được." Cố Quyện Thư nhìn về phía Quý Chu Chu, giống như thương tiếc, buông tiếng thở dài.

Quý Chu Chu vô tội chớp mắt một cái, ngược lại không có nửa phần lo sợ, tin tưởng Cố Quyện Thư, bất kể như thế nào cũng sẽ không để cô ở lại.

Đối với sự tin tưởng của Quý Chu Chu, Cố Quyện Thư coi như hải lòng: "Đáng tiếc, Chu Chu hoạt bát, mặc dù con không thích phụ nữ, nhưng có cô ấy ở bên cạnh, cũng không tính là không thú vị. Sau khi để cô ấy ở lại, thì con lại phải tìm người phụ nữ khác làm bình phong rồi."

Sắc mặt lão phu nhân hơi khó coi: "Chuyện đến nước này rồi, con còn muốn gạt ta?"

"Bà nội cho rằng như vậy là tốt rồi." Cố Quyện Thư cười giễu, yên lặng bấm chặt lòng bàn tay: "Dù sao người cũng chưa bao giờ nghe con nói."

Hình như lão phu nhân nghĩ tới chuyện gì đó, đột nhiên nắm chặt chần, bầu không khí trong phòng nháy mắt lạnh xuống. Hai tay Cố Quyện Thư nắm chặt thành quyền: "Thời gian không còn sớm, người nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Anh nói xong lập tức đi ra ngoài, Quý Chu Chu lập tức hướng lão phu cúi đầu một cái, chạy chậm theo ra ngoài. (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Hai người cùng đi ra một đoạn, sắc mặt của Cố Quyện Thư vẫn không tốt lắm. Quý Chu Chu liếc nhìn xung quanh một cái, sau khi thấy không có người thì kéo góc áo của anh lại. Cố Quyện Thư lập tức dừng lại.

"..... Anh ổn không?" Quý Chu Chu lo lắng nhìn anh, người đàn ông này xem Chữ Trăm quan trọng đến như vậy.

Cố Quyện Thư chậm chậm liếc cô một cái: "Vì sao không ổn?"

..... Nhưng mà nhìn ra một chút cũng không ổn, Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, cúi đầu bắt lấy cái tay nắm chặt thành quyền của anh. Cố Quyện Thư cứng đờ, mặc cho cô mở bàn tay của mình ra, trong lòng bàn tay hiện ra vết thương bị cứa chảy máu.

Hai người im lặng một hồi, Quý Chu Chu nhỏ giọng mở miệng: "Chúng ta có thể từ từ nghĩ cách, không cần phải xuất quỷ(*)."

(*) *Xuất quỷ: trật đường rây hoặc ra ngoài quỹ đạo, không theo lẽ lối thông thường.*

Nói xong câu này cô lập tức ngậm miệng lại, trong lòng cũng biết đây mới là cách nhanh nhất. Thứ nhất, Cố Quyện Thư không phải bị ép cưới một người không yêu, thứ hai nói cho lão phu nhân biết, cô đối với Cố Quyện Thư mà nói không có quan trọng như vậy, từ khởi nguồn dẹp bỏ ý nghĩ muốn lấy cô ra uy hiếp của lão phu nhân.

"Trước đừng lo là, bà ấy còn chưa hoàn toàn tin tưởng, chờ bà ấy tin rồi, thì sau này mới không tiếp tục tìm em gây phiền phức." Cố Quyện Thư thu tay bị thương lại.

"Tôi biết rồi." Quý Chu Chu lấy lại tinh thần, thật tình cảm thấy lo lắng: "Vậy anh làm sao bây giờ?"

"Cái gì làm sao bây giờ?"

"Bây giờ lão phu nhân đã biết giới tính của anh, đoán chừng sẽ đi điều tra người có quan hệ với anh, nếu Chữ Trạm bị phát hiện..."

Cố Quyện Thư im lặng phút chốc: "Vậy thì thế nào?"

"Ở đây chỉ có hai chúng ta, anh đừng diễn nữa." Quý Chu Chu thông cảm nhìn anh: "Có nên kêu Chữ Trạm trốn đi một thời gian không?"

"Chữ Trạm?"

Quý Chu Chu gật gật đầu, Cố Quyện Thư chân thành mắt đối mắt ba giây với cô, hiện lên ánh mắt hứng thú: "Hóa ra em vẫn không thay đổi ý nghĩ."

"Hả?"

"Về ngủ."

"Ờ....."

Quý Chu Chu mơ hồ cảm thấy bản thân bỏ lỡ sự thật gì rồi, nhưng còn là cái gì, cô lại nói không rõ cho lắm. Một đường im lặng đi theo Cố Quyện Thư đến cửa phòng, Cố Quyện Thư trước cô một bước dừng lại: "Tôi đã trở về, bọn họ sẽ không khóa cửa nữa, em yên tâm nghỉ ngơi."

Quý Chu Chu gật đầu, thấy anh muốn đi, hơi khó hiểu: "Anh không vào sao?"

"Tôi về phòng của mình." Cố Quyện Thư nói xong dừng một chút, liếc xéo cô một cái: "Em đang giữ tôi lại?"

Quý Chu Chu cười hắc hắc: "Cố tiên sinh, đừng lộn xộn." Đã gay rồi, còn ở đây trêu chọc cô gái nhỏ.

Cố Quyện Thư cười nhạt một tiếng, xoa đầu cô rối loạn giống như cho hả giận. Quý Chu Chu nể tình anh vì cứu mình mà phải xuất quỹ, miễn cưỡng nhịn xuống. Cố Quyện Thư xoa xong, véo mặt cô, đem một khuôn mặt xinh đẹp véo thành hình dạng kỳ quái: "Đội đi, sớm muộn có một ngày..."

"Anh làm gì?" Giọng nói của Quý Chu Chu mơ hồ không rõ.

Cố Quyện Thư buông cô ra, nhìn cô với ánh mắt đơn thuần. Quý Chu Chu xoa xoa mặt, liếc anh một cái mở cửa: "Đội một chút."

Nói xong thì chạy về phòng. Cô vừa rời khỏi, hơi thờ trên người Cố Quyện Thư liền thấp xuống, lạnh lùng nhìn chăm chú một điểm nào đó trên sàn nhà, sau một lúc lâu cũng không chuyển động một cái.

Quý Chu Chu lục lọi một vòng, cuối cùng tìm thấy đồ vật muốn tìm, thở phào nhẹ nhõm chạy ra ngoài cửa: "Tôi đã nói rồi, nhà lớn như vậy nhất định sẽ có hộp thuốc, đuổi tay ra."

Cố Quyện Thư nhìn thấy băng cá nhân trong tay cô, yên lặng phút chốc rồi đuổi tay ra. Sau khi Quý Chu Chu dùng miếng bông gòn khử trùng cho anh, cẩn thận dán băng cá nhân lên miệng vết thương.

"Được rồi, anh về phòng đi, ngủ ngon." Quý Chu Chu cười híp mắt nhìn anh.

Cố Quyện Thư nhìn chăm chăm băng cá nhân trong lòng bàn tay, sau khi lười biếng trả lời một tiếng thì xoay người rời đi.

Anh vừa rời khỏi, Quý Chu Chu lập tức xoay người vào phòng, sau khi khóa trái cửa thì đi ngủ. Tuy rằng là một nơi xa lạ, nhưng bởi vì hoàn cảnh sống thật sự không tồi, nên Quý Chu Chu vừa nhắm mắt lại đã ngủ liền, lúc thức dậy lần nữa đã là sáng hôm sau.

Quý Chu Chu ngồi ở trên giường ngơ ngác trong chốc lát, lúc này mới nhớ tới mình đang ở đâu, buông tiếng thở dài từ trên giường xuống, sau khi rửa mặt đứng ở trước gương phát ngốc.

Cốc cốc cốc.

"Ai đó?"

"Quý tiểu thư, lão phu nhân cho mời." Một giọng nữ xa lạ vang lên.

Khóe miệng Quý Chu Chu trều trều, đi ra mở cửa: "Lão phu nhân tìm tôi làm gì?"

"Tôi cũng không biết, cô mau đi qua đi." Người phụ nữ mặc đồng phục ở đây, rõ ràng là giúp việc của nhà cũ.

Quý Chu Chu nhìn ngoài cửa một cái, suy nghĩ một chút hỏi: "Vậy Cố tiên sinh đâu?"

"Cố tiên sinh có việc, sáng sớm đã đi ra ngoài, có thể đến buổi trưa mới trở về." Người giúp việc mỉm cười trả lời.

Quý Chu Chu vừa nghe đã biết đây là cố ý đem người tách ra rồi, trong lòng buồn tiếng thở dài. Biết rõ lão phu nhân đây là bởi vì lời nói ngày hôm qua của anh, không nhịn được tức giận rồi: "Được, tôi đây đi qua liền."

Cô vốn còn muốn kéo dài một chút thời gian nữa, kết quả mới vừa nói xong, người giúp việc đã làm cái động tác xin mời, chăm chú nhìn cô, ý kêu cô đi qua.

Quý Chu Chu bắt đầu đi, đành phải cứ như vậy mà đi. Lúc sắp đến phòng tiếp khách, gặp Trương Nhã Quyên đi từ hướng bên kia tới.

"Nha, Quý tiểu thư." Trương Nhã Quyên khẽ mỉm cười: "Tôi phải đi dùng bữa sáng với lão phu nhân, cô cũng vậy sao?"

Đôi mắt cô ta, Quý Chu Chu liếc mắt, không như vậy mà khách sáo: "Trương tiểu thư biết rõ còn hỏi, thứ bậc này của tôi, nào đủ dùng bữa với lão phu nhân nha."

"Cô biết thì tốt, cả ngày hôm qua chưa ăn gì, đói bụng lắm chứ? Đợi một chút hầu hạ cho tốt, nói không chừng tôi sẽ thưởng cho cô chút đồ ăn." Trương Nhã Quyên khinh thường nhìn cô một cái.

Đôi mắt của Quý Chu Chu mang ý cười: "Phải không? Chỉ sợ bản thân Trương tiểu thư cũng không chắc có thể ăn được." (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Lão phu nhân chỉ đích danh cô, khẳng định là muốn hỏi vấn đề giới tính của Cố Quyên Thư, loại chuyện này sao có thể để Trương Nhã Quyên nghe được.

"Vậy chúng ta chờ xem." Trương Nhã Quyên cảm thấy đáng vẻ khiêu khích này của cô vừa đáng thương vừa buồn cười, trong lúc nhất thời cũng lười phản ứng.

Quý Chu Chu nhún nhún vai, cùng cô ta đi đến phòng tiếp khách. Trương Nhã Quyên vừa thấy lão phu nhân thì mỉm cười đi qua: "Lão phu nhân, tối qua người ngủ ngon không?"

"Nhã Quyên sao lại tới đây?" Lão phu nhân nhàn nhạt hỏi.

Trương Nhã Quyên nhìn Quý Chu Chu một cái, ngoan ngoãn trả lời: "Con tới dùng bữa sáng với người."

Quý Chu Chu nhướng mày, quả nhiên. Lão phu nhân vỗ vỗ tay Trương Nhã Quyên: "Con ăn trước đi, ta còn có chút chuyện, không cần chờ ta."

Trương Nhã Quyên ngượng ngùng gật đầu đi ra ngoài, vừa ra tới trước cửa Quý Chu Chu dịu dàng nhắc nhở: "Nhớ đóng cửa nha Trương tiểu thư."

Trương Nhã Quyên cứng đờ, cắn răng nắm cửa từ bên ngoài đóng lại.

Quý Chu Chu xuy một chút. Sau khi ở trong phòng chỉ còn lại cô và lão phu nhân, trong nháy mắt thành thật lại, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, thấp giọng hỏi: "Lão phu nhân tìm tôi có chuyện gì?"

"Ta tìm cô, có thể có chuyện gì?" Lão phu nhân lạnh nhạt hỏi lại.

Quý Chu Chu miễn cưỡng cười cười: "Tôi biết, người muốn hỏi tôi chuyện gì. Lời nói ngày hôm qua Cố tiên sinh nói đều là sự thật, tôi cũng đã sớm biết như vậy, bởi vì từ lúc tôi đến bên cạnh anh ấy cho tới bây giờ, anh ấy cũng chưa chạm qua tôi."

Cô nói xong trong phòng liền yên tĩnh lại, sau một lúc lâu cô nhịn không được ngẩng đầu, vừa vận dụng vào đôi mắt của lão phu nhân.

Lão phu nhân lãnh đạm nhìn Quý Chu Chu, lần đầu tiên nhìn thẳng vào đôi mắt cô: "Quý tiểu thư lúc trước từng tới lui với một người tên Thẩm Dã đúng chứ, ở chung lâu như vậy, không tránh khỏi sẽ có chuyện gì đó. Mặc dù bây giờ cô nói với ta là Quyên Thư chưa chạm qua cô, ta cũng không có cách nghiệm chứng, phải không?"

Má (Chửi bậy), đây là nghi ngờ cô không trong sạch, cho nên ý là không có cách nghiệm chứng lời nói của cô là thật hay giả.

Quý Chu Chu khẽ mỉm cười: "Ý của lão phu nhân tôi hiểu rõ, chỉ là người cũng biết, lấy thực lực Cố gia, ai dám đưa người phụ nữ mình từng chơi đùa qua. Nếu Thẩm Dã dám đem tôi tặng cho Cố tiên sinh, khẳng định là bởi vì tôi còn trong sạch, nếu Lão phu nhân còn không tin, có thể gọi bác sĩ tới kiểm tra thân thể của tôi, đến lúc đó lời nói của tôi chính là thật hay giả, không phải đều rõ ràng rồi."

Cảm giác loại chuyện này thật là ghê tởm, đáng tiếc loại nhân vật cắn bã cầu huyết trong quyển sách này, vẫn cứ ăn những thứ này. Quả nhiên, sau khi lão phu nhân nghe xong lời nói của cô thì trầm mặc, hiển nhiên là tin.

Quý Chu Chu nhẹ nhàng thở ra, cảm tạ lão phu nhân đối với chiều bài này của Cố gia tự tin, nếu không thật sự bắt cô làm loại kiểm tra này, thì quả là quá đáng ghét rồi.

"Còn có, nếu lão phu nhân chịu nghiêm túc tìm hiểu một chút, thì sẽ biết nhiều năm như vậy Cố tiên sinh chưa bao giờ có bạn gái, cũng chưa từng cùng người khác phải thân mật tới lui, cho nên lời Cố tiên sinh nói là thật hay giả, tin chắc trong lòng người hiểu rõ."

Quý Chu Chu vốn đang định nói gì đó, nhưng thấy sắc mặt lão phu nhân càng ngày càng kém, cuối cùng cái gì cũng không nói, sau khi nói câu thật xin lỗi thì đi ra cửa. Vừa ra đến trước cửa do dự một chút, vẫn là mở miệng: "Tôi hiểu tâm ý của người hy vọng Cố tiên sinh tốt, nhưng Cố tiên sinh không thích Trương tiểu thư, nếu người ép buộc anh ấy cưới cô ta, e là cả đời sau này cũng không đụng vào người cô ta, vậy đến cuối cùng chính là hủy đi cuộc đời của hai con người rồi. Hy vọng người có thể suy nghĩ kỹ điểm này."

Cô nói xong thì đi ra cửa, không lâu sau, thư ký Triệu cầm một xấp tài liệu tới, sau khi nhìn thấy lão phu nhân cẩn thận bước vào: "Những thứ này là tôi kêu người điều tra cả đêm, nhiều năm như vậy xác thật thiếu gia chưa từng có phụ nữ, ngược lại tới lui thân cận với mấy người đàn ông....."

Editor:

Chương này bằng dài 3 chương bình thường nên Hi chia thành 3 chương nhé mọi người.

Bà tác giả viết chương này dài quá nên chẳng thêm nói gì nữa rồi. Haha...

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

► **Vậy hãy khiến nó phối hợp** ◄

□□□

Lão phu nhân một mặt bình tĩnh nghe xong, rất lâu sau cũng chưa nói chuyện. Thư ký Triệu lo lắng nhìn bà ta: "Lão phu nhân?"

"Thân thể của ta không thoải mái lắm, cô trước kêu Nhã Quyên về đi." Lão phu nhân nhàn nhạt mở miệng.

"Được....."

Trong phòng khách, Trương Nhã Quyên đi vòng quanh tại chỗ, sau khi nhìn thấy Quý Chu Chu lập tức bước tới: "Lão phu nhân tìm cô làm gì?"

"Tại sao tôi phải nói với cô." Quý Chu Chu liếc cô ta một cái, chuẩn bị quay về phòng chờ Cố Quyên Thư.

Trương Nhã Quyên tức giận ngăn cô lại: "Bởi vì cuộc sống sau này của cô có qua được hay không, hoàn toàn quyết định bởi tôi, chủ nhà này!"

"Bất tự còn chưa phải một cái đây, cô đã xem mình là chủ nhà?" Quý Chu Chu buồn cười: "Cố tiên sinh nói muốn cưới cô sao?"

"Đây là chuyện sớm muộn, cũng không cần cô bận tâm. Nhưng ngược lại là cô, bây giờ kiêu ngạo có ích lợi gì nữa, sau này vĩnh viễn không thể nào bước vào cửa lớn của Cố gia." Trương Nhã Quyên trừng mắt.

Quý Chu Chu bình tĩnh nhìn cô ta, Trương Nhã Quyên bị nhìn đến phát giận, nhìn không được lui về sau một bước: "Cô nhìn cái gì?"

"Tôi xem cô có phải điên rồi hay không, cái gì mà nói tôi vĩnh viễn không thể nào bước vào cửa lớn của Cố gia. Bây giờ tôi đứng ở đây, chẳng lẽ là leo tường vào?"

"Cô!"

"Sao cô còn chưa đi Mỹ?"

Giọng nam nặng nề từ cửa lớn truyền tới, Trương Nhã Quyên và Quý Chu Chu đồng thời nhìn qua, sau khi nhìn thấy Cố Quyên Thư ánh mắt đều sáng lên.

"Anh Quyên Thư!" Trương Nhã Quyên trước Quý Chu Chu một bước chạy qua, chạy đến chỗ cách Cố Quyên Thư hai bước xa thì dừng lại.

Cố Quyên Thư cũng không thèm nhìn tới cô ta, mà đi về phía Quý Chu Chu: "Bà nội tìm em gây phiền phức sao?"

"Không có." Quý Chu Chu lắc đầu, ngại vì Trương Nhã Quyên ở đây nên không có nhiều lời, gật đầu với Chu Trường Quân đi theo phía sau Cố Quyên Thư.

Trương Nhã Quyên chưa từ bỏ ý định: "Anh Quyên Thư, không phải anh đi Thành phố B sao, sao đột nhiên quay về rồi?"

Quý Chu Chu hơi ngạc nhiên. Thành phố B cách nơi này cũng không gần, lúc đó khó trách Cố Quyên Thư đến đã là buổi tối.

"Cô sao lại còn ở đây?" Cố Quyên Thư nhú mày, hiển nhiên cho rằng sau khi mình nói xong câu nói kia, cô ta nên biến mất.

Mặt Trương Nhã Quyên căng đến đỏ bừng, hốc mắt trong nháy mắt ứa nước mắt, vừa lúc lão phu nhân từ phòng tiếp khách đi ra, cô ta vội vàng đi tìm chỗ dựa của mình: "Lão phu nhân."

"Đây là thế nào?" Lão phu nhân không vui nhú mày.

Trương Nhã Quyên lau nước mắt: "Anh Quyên Thư muốn con về Mỹ."

Quý Chu Chu chớp chớp mắt, lại một lần nữa thay đổi nhận thức với vị đại tiểu thư này, sâu sắc hiểu được trên thế giới này còn có người phụ nữ ngu ngốc như vậy. Cô thích Cố Quyên Thư, thì giúp Cố Quyên Thư nói chuyện a, vậy mà cùng đứng một bên với người nhà anh, còn định bắt người áp chế anh là có ý gì. Cố Quyên Thư cho dù không phải gay, e là cũng sẽ không có phản ứng với cô.

Lão phu nhân nhìn về phía Cố Quyên Thư, Cố Quyên Thư làm như không thèm để ý đối mặt với bà, trên thực tế hai người ai cũng không chịu nhường bộ ai. Sau một lúc lâu, lão phu nhân liếc nhìn thư ký Triệu: "Đưa Nhã Quyên về trước đi, những chuyện khác sẽ nói sau."

"Vâng, lão phu nhân." Thư ký Triệu lập tức đi về phía Trương Nhã Quyên, Trương Nhã Quyên không nghĩ tới lão phu nhân sẽ không giúp cô, trong lúc nhất thời có chút bối rối, nhưng cũng không dám phản kháng, đành phải nghẹn khuất đi theo rồi khỏi.

Lão phu nhân liếc mắt quét Cố Quyên Thư một cái: "Con lại đây với ta." Nói xong cũng không quay đầu lại rồi khỏi.

Cố Quyên Thư lười biếng đi theo phía sau, khi lướt qua Quý Chu Chu dừng lại một chút: "Kêu Chu Trường Quân dẫn em đi ăn cơm."

Khóe miệng Quý Chu Chu trườn trườn, ở trong mắt anh, cô có phải cũng chỉ có ăn hay không? Nghi ngờ này của cô vừa mới hiện ra, Chu Trường Quân đã đi đến trước mặt cô: "Đói bụng lắm hả, Cố tiên sinh sợ cô chưa ăn cơm, đã kêu tôi mua sủi cá tôm và súp trứng gà ở bên ngoài về, có muốn đi ăn một chút không?"

".....Được nha, được nha."

Mười phút sau, Quý Chu Chu sờ sờ cái bụng tròn vo, thỏa mãn ợ một cái, Chu Trường Quân buồn cười nhìn cô: "Hai ngày nay có phải ghen hông rồi không?"

"Cũng không hẳn, tôi thật sự cho rằng các người phải một tuần nữa mới trở về, dọa chết tôi rồi." Quý Chu Chu cảm khái.

"Yên tâm đi, sau này lão phu nhân sẽ không nhìn chăm chăm cô nữa." Chu Trường Quân nói xong ngáp một cái.

Quý Chu Chu tò mò: "Hôm qua ngài không nghỉ ngơi tốt sao?"

"Ừ, có chút." Đầu chi là không nghỉ ngơi tốt, mà là một đêm không ngủ. Cố lão phu nhân người đó, sao có thể hai ba câu nói là lừa được người, nhất định phải đem ra chứng cứ rõ ràng bà ta mới tin tưởng. (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Vì vậy, tiên sinh kêu ông tạo giấy tờ giả cả đêm, vì chính là để lão phu nhân tin tưởng lời tiên sinh đã nói hôm qua.

"..... Vậy, nếu không thì ngài nghỉ ngơi sớm một chút đi?" Quý Chu Chu dò xét.

Chu Trường Quân liếc cô một cái: "Một lát cũng không ngủ được, muốn hỏi cái gì thì hỏi đi."

Thấy mục đích của mình bị nhìn thấu, Quý Chu Chu cười hi hi: "Tôi chỉ muốn biết, Cố tiên sinh và lão phu nhân xảy ra chuyện gì a, cảm giác....."

"Cảm giác như có ngăn cách đúng không?"

Quý Chu Chu gật đầu: "Hôm qua tôi nghe thấy Cố tiên sinh nói, lúc trước ba anh ấy có phụ nữ ở bên ngoài, lão phu nhân ngầm đồng ý, chẳng lẽ là bởi vì chuyện này?"

"Không sai, lúc mẹ của Cố tiên sinh vì chuyện này mà bị bệnh trầm cảm qua đời, Cố tiên sinh chỉ mới sáu bảy tuổi, cho nên ấn tượng đối chuyện này không quá sâu sắc." Sắc mặt Chu Trường Quân dần dần nghiêm túc, "Chỉ là sau khi mẹ qua đời không bao lâu, ba cũng cùng tình nhân tự sát, từ đó về sau cậu ấy đi theo lão phu nhân, mãi cho đến mười lăm tuổi mới dọn ra ngoài."

"Nếu cùng nhau sinh sống lâu như vậy, quan hệ giữa bọn họ phải rất tốt mới đúng." Quý Chu Chu khó hiểu.

Chu Trường Quân buông tiếng thở dài: "Là cách thức giáo dục của lão phu nhân có vấn đề, tiên sinh không hợp ý bà ấy chỗ nào đó, thì lập tức nhốt lại, cấm ăn cấm uống. Mặc dù cậu ấy tuổi còn nhỏ, nhưng cũng rất cố chấp, khi đó thường xuyên bị đói, lại còn hơi suy dinh dưỡng, so với mấy đứa trẻ bằng tuổi vừa gầy vừa nhỏ."

Quý Chu Chu sùng sốt một chút, trong nháy mắt nhớ tới hôm qua Cố Quyên Thư ở trong đêm tối, làm sao lại thuần thực dẫn cô đi tìm thức ăn. Anh là một đại thiếu gia, làm sao lại quen thuộc với sự bài trí phòng bếp trong nhà như vậy? Cố Quyên Thư khi còn nhỏ, có phải lúc bị đói đến chịu không nổi, lén chạy tới phòng bếp ăn cơm nguội hay không?

"Khó trách Cố tiên sinh thoát nhìn không thân thiết với lão phu nhân." Nếu có người dạy dỗ cô một thời gian dài như vậy, đoán chừng cô cũng sẽ ghi hận cả đời.

Chu Trường Quân miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng: "Chuyện này cũng chưa tính là gì. Lúc ấy lão phu nhân tin tưởng một quản gia, mà quản gia đó thường xuyên ngược đãi tiên sinh, tiên sinh nói với lão phu nhân, lão phu nhân lại không tin, còn ngay cả trước mặt quản gia mắng cậu ấy một trận. Cho đến một lần nọ, tiên sinh bị quản gia nhốt ở sau bếp dẫn đến trúng độc hơi gas, lão phu nhân mới chịu tin cậu ấy."

"..... Đang yên đang lành vì sao trúng độc hơi gas đây?"

"Vậy ai biết, dù sao sau đó lão phu nhân cũng không phạt cậu ấy nữa, lại sau đó tiên sinh dọn ra ngoài."

Quý Chu Chu nghe được tâm tình trở nên nặng nề, nhìn xúng hụp trên bàn buông tiếng thở dài. Lúc trước cô chỉ cảm thấy thân thể nam nữ chính của áng văn này thâm trầm, không nghĩ tới nam phụ cũng không tốt chút nào.

Tuy rằng biết rõ đây là bởi vì tác giả lười viết quan hệ cha mẹ, cho nên đã làm một đồng cô nhi giả thiết, nhưng mà bây giờ Cố Quyên Thư là người sống sờ sờ trước mắt cô, lại có loại cảnh ngộ này, khó tránh khỏi sẽ làm người ta cảm thấy đau lòng.

"Chú Chu."

"Hả?"

"Tôi cảm thấy tôi sắp tiêu hóa không nổi rồi." Quý Chu Chu có chút phiền não.

Chu Trường Quân nhin không được nở nụ cười, vỗ vỗ vai cô đứng lên: "Tôi thật sự đi nghỉ ngơi một chút, cô ở lại đây chờ tiên sinh đi."

"... Ừ."

Quý Chu Chu ngoan ngoãn ngồi ở phòng ăn chờ, sau đó suy nghĩ lại, có thể Cố Quyên Thư nhìn không thấy được, nên lập tức tìm người trong phòng bếp mượn một cái ghế xếp, đem đến một góc cách phòng tiếp khách kia không xa ngồi xuống, yên lặng chờ Cố Quyên Thư ra.

Trong phòng tiếp khách.

Đáy mắt của lão phu nhân tràn đầy mỏi mệt, nhưng vẫn ngồi thẳng người, dáng vẻ đoan trang mà nghiêm túc: "Lời nói hôm qua của con, ta suy nghĩ một chút."

Cố Quyên Thư rù mắt nhìn lên bàn trà, cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Lão phu nhân bấm chặt đầu ngón tay, không chế cảm xúc xong từ từ mở miệng: "Con không muốn cưới Trương Nhã Quyên, ta có thể đáp ứng con, con muốn giữ Quý Chu Chu lại, ta cũng có thể đáp ứng con. Nhưng mà con nên biết, ranh giới cuối cùng của ta ở đâu."

Cố Quyên Thư nhếch khóe môi lên: "Yên tâm, con không định dẫn đàn ông về nhà."

"Không đủ." lão phu nhân khẽ nhấp một hớp trà: "Ta muốn con cắt đứt quan hệ với những người đàn ông bên ngoài."

Cố Quyên Thư biết bà đã rơi vào bẫy, sao cũng được liếc bà một cái.

"Nếu bên ngoài có phụ nữ, vậy thử một chút đi, lúc trước con chưa có chạm qua, nói không chừng sẽ thích." (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Lão phu nhân đặt ly trà xuống: "Không thích mà nói, chỉ sợ cuối cùng người đau khổ sẽ là con, ta nhiều nhất mặc kệ con như vậy hai năm nữa."

"Vậy là đủ rồi." Cố Quyên Thư bình tĩnh đứng dậy: "Không có chuyện gì nữa, thì con đi về trước."

Lão phu nhân liếc anh một cái không nói gì, Cố Quyên Thư xoay người rời khỏi, cho đến khi cửa đóng lại, thư ký Triệu mới khó hiểu hỏi: "Vì sao nhất định phải là Quý Chu Chu đó? Hay là đưa một phụ nữ thân thể trong sạch cho thiếu gia."

"Quyện Thư chủ kiến lớn, phạm là người ta đưa tới, nhất định là không tốt." Lão phu nhân vỗ áo choàng một cái, lạnh nhạt đứng lên: "Hon nữa đứa trẻ lớn, ai cũng không biết ta hôm nay nhìn thấy, là chân thật tồn tại hay là nó muốn diễn cho ta xem. Thăng nhóc này đối với Quý Chu Chu vậy mà quá đặc biệt."

Thư ký Triệu sùng sốt: "Ý người là?"

"Đêm nay sắp xếp một chút, làm cho Quý Chu Chu đến phòng nó, ta ngược lại muốn xem, đứa cháu này của ta rốt cuộc thích đàn ông hay là thích phụ nữ."

"Nhưng... Nhưng nếu thiếu gia đoán được ý đồ của người, không phối hợp chứ?" Thư ký Triệu nhú mày.

Lão phu nhân liếc cô ta một cái: "Vậy hãy khiến nó phối hợp."

Thư ký Triệu biết bà muốn kêu mình dùng cái thủ đoạn gì, run lên một chút khuyên bảo: "Nhưng, nhưng mà... Nếu là như vậy mà nói, cho dù thiếu gia có làm cái gì, cũng không phải xuất phát từ sự tự nguyện của cậu ấy, người vẫn không biết rốt cuộc cậu ấy có nói dối hay không."

"Nhưng ít ra có thể chứng minh, chỉ cần dùng chút thủ đoạn, nó đối phụ nữ vẫn có hứng thú." Lão phu nhân rũ mắt nhìn nửa ly trà dư lại của Cố Quyện Thư: "Chỉ cần nó có năng lực có thể lưu lại đời sau cho Cố gia, nó nhất định phải liên hôn."

Thư ký Triệu ngăn ra chốc lát, nghĩ đến bà vì thỏa mãn ham muốn khổng lồ của bản thân mà có thể tàn nhẫn ra tay với cháu ruột mình, trong lòng một mảnh lạnh lẽo, vội vàng gật đầu đáp ứng.

Editor:

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19-3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

►Thuốc phú bà vui vẻ◀

□□□

Tối hôm đó.

Nhờ phúc của Cố Quyện Thư, Quý Chu Chu không có đói bụng nữa, ở trong phòng ăn cơm. Cơm nước xong xuôi trời còn chưa tối hoàn toàn, cô suy nghĩ một chút đi ra ngoài, định đi theo Thư ký Triệu xin lại đi động.

Mới vừa đi tới cửa mở cửa ra, bên ngoài đột nhiên có thêm một bàn tay, hình như đang định gõ cửa. Quý Chu Chu giật cả mình, lui về sau hai bước mới nhìn ra đó là người giúp việc lúc nãy đưa cơm cho cô: "Chào cô, có chuyện không?"

"Quý tiểu thư, tôi tới đưa sữa bò cho người, trước khi ngủ uống một ly, giúp ngủ ngon."

Lại không phải thời gian ngủ, đưa sữa bò cái gì a? Quý Chu Chu lách qua bên cạnh để cô ta đi vào. Sau khi người giúp việc để sữa bò xuống, mỉm cười: "Nhân lúc còn nóng người mau uống đi, còn một ly là của thiếu gia."

Quý Chu Chu nhìn một cái, thật đúng là hai ly, hơn nữa đặt cùng trên một cái khay. Cô thấy người giúp việc bung một ly lên đưa cho mình, dứt khoát ngồi xuống bung lên uống từng hớp từng hớp, đợi cô uống xong đang định để cái ly xuống, đột nhiên phát hiện người giúp việc đã đi rồi, mà cái ly sữa bò của Cố Quyện Thư thì ở lại.

Quý Chu Chu "Trắc" một tiếng, bung lên đi tới phòng Cố Quyện Thư.

Cố Quyện Thư đang cúi đầu chơi máy tính bảng, sau khi nghe được tiếng gõ cửa thì dừng một chút, không nhanh không chậm buông máy tính bảng

xuống, đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Quý Chu Chu lập tức nghe được mẹ kể tê tâm liệt phé kêu một tiếng "Thiên Tứ", khóe miệng cô trừu trừu: "Phim này còn chưa kết thúc?"

Vừa nghĩ đến Thiên Tứ thì nhớ tới Chữ Trạm. Lúc đó cô thuận miệng nói một câu Chữ Trạm giống nam chính của 《Mẹ kế quyền rũ của tôi》, kỳ thật chỉ là nói đùa mà thôi. Chữ Trạm có diện mạo hồ ly, Thiên Tứ chính là kiểu sói con(*), hoàn toàn không giống nhau.

(*)Sói con: Những chàng sói con thích "bám người" tuy nhiên có thêm phần bá đạo, tính chiếm hữu mạnh mẽ.

"Có việc?" Cổ Quyện Thư hỏi, đôi mắt nhìn chăm chú vào ly sữa bò trong tay cô.

Sữa bò để lâu một thời gian dài như vậy, đã âm ỉ rồi, Quý Chu Chu trực tiếp đưa tới, nhìn thấy anh hỏi lập tức nhét vào tay anh: "Trước khi ngủ uống một ly sữa, vui vẻ tựa thần tiên."

Nói xong thì tìm cơ hội chui vào, không nhin được buông tiếng thở dài cảm khái. Suy cho cùng là gia đình giàu có, phòng cho khách xa hoa đã vượt xa tưởng tượng của cô, nhưng loại phòng của chủ nhà này quả thực càng khoa trương hơn. Đáng tiếc thẩm mỹ ở lối trang trí xa hoa, cũng không ngăn nổi không có một chút cảm giác hơi thở gia đình. Cổ Quyện Thư hẳn là rất ít trở về, cả căn phòng cũng không có bao nhiêu vật dụng cá nhân của anh.

Quý Chu Chu kín đáo đánh giá phòng một vòng, lúc đi đến sofa ngồi thì nhìn thấy máy tính bảng, hơi nghi hoặc nhìn về phía Cổ Quyện Thư: "Anh đang bận sao?"

"Không bận."

Quý Chu Chu yên tâm, giúp anh để máy tính bảng lên bàn, trong lúc vô tình chạm đến màn hình, trực tiếp mở ra, hiện ra giao diện vừa rồi Cổ Quyện Thư đang xem. (Truyện chính chủ Wattpad *TieuHiTieuHi*). Quý Chu Chu hoảng sợ, phản ứng đầu tiên là dời mắt, tránh cho nhìn thấy văn kiện bí mật gì đó, nhưng đập vào mắt chính là một chuỗi bình luận thô tục, cô nhất thời quên mất chuyện tránh bị nghi ngờ.

"Đây là cái gì?"

Cổ Quyện Thư lấy máy tính bảng từ trên tay cô qua, nhìn thấy những lời lẽ thô tục đó về mặt đầy bình tĩnh, thậm chí còn bắt đầu trả lời. Quý Chu Chu lập tức đến gần, chỉ thấy một đồng bình luận chữ cha mắng mẹ, mỗi một cái anh đều trả lời hai chữ...

"Phản đối."

"....." Cô chưa từng thấy cách thức xử lý như học sinh tiểu học vậy.

Đáng tiếc không phải ai cũng có thể giống như Cổ học sinh tiểu học có được một trái tim ung dung khỏe mạnh thế này, cái tài khoản của người mắng chửi sau khi nhận được một đồng "Phản đối", giống như chó điên mắng chửi không ngừng. Quý Chu Chu "Trắc" một tiếng, hỏi Cổ Quyện Thư: "Anh làm gì rồi, trêu chọc người ta thành ra như vậy?"

"Cái gì cũng không làm." Cổ Quyện Thư rất vô tội, uống sữa.

Quý Chu Chu nhướn mày, duỗi tay kéo bài viết lên trên cùng, bắt đầu xem từ đầu một. Nhìn xem một cái đã hiểu, bài viết này đang dự đoán kết cục của mẹ kế, vị mắng chửi đó là quản lý viên, dự đoán cốt truyện có tiếng nhất, ở trong bài viết một mảnh thời phỏng Cổ Quyện Thư trả lời hai chữ: Không đúng.

Cái này đã chọc đến vị đó, vẫn luôn truy đuổi (chửi Cổ Quyện Thư) không bỏ, nhất là nhìn thấy Cổ Quyện Thư không chửi lại, càng phách lối dừ dội. Hơn nữa vốn là quản lý viên, ở Tieba có mấy người bạn, một đám người công kích một mình Cổ Quyện Thư, quả thực là không biết xấu hổ.

Lúc cô xem máy tính bảng không có trực tiếp lấy lại từ tay Cổ Quyện Thư, mà là nghiêng người dùng tay quẹt quẹt, vì thế vô tình kẻ sát Cổ Quyện Thư rất gần, mùi thơm ấm áp nhất thời quanh quẩn ở chóp mũi Cổ Quyện Thư. Cổ Quyện Thư hơi nóng, vì thế tiếp tục uống sữa.

"Tên này thật quá đáng, tôi giúp anh mắng." Quý Chu Chu rút cuộc lấy máy tính bảng đi, đồng thời cũng cách xa anh một chút.

Cổ Quyện Thư dừng một chút, lặng lẽ xích lại, đồng thời thành công khôi phục khoảng cách lúc nãy, chỉ là lần này tư thế của hai người thay đổi một chút.

Quý Chu Chu không phát hiện, chuyên tâm mắng chửi với người ta, sau khi chửi vài câu đột nhiên tài khoản bị khóa, cô kinh ngạc trừng to đôi mắt: "Từ ngữ của tên đó thô tục hơn tôi, tại sao tên đó không bị khóa tài khoản?"

"Tên đó là quản lý viên."

..... Được rồi, quan lớn một cấp đề người chết. Quý Chu Chu vẫn còn không phục: "Đội đó, tôi đăng ký tài khoản khác."

"Không cần, tôi có."

Cổ Quyện Thư nói xong, từ di động bấm ra một cái ghi chú, chỉ thấy phía trên là một dãy số di động, còn mặt mã tất cả đều là 123456. Quý Chu Chu chớp chớp mắt, đột nhiên phúc chí tâm linh(*): "Lúc trước anh kêu chú Chu làm SIM, cũng là do tài khoản thường xuyên bị khóa?"

(*) *Phúc chỉ tâm linh: Ý là phúc đến thì lòng cũng sáng ra (khi vận may đến, thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn).*

Cố Quyên Thư không nói, nhưng rõ ràng đây chính là sự thật.

"Anh thật là....." Quý Chu Chu dờ khóc dờ cười. Lúc trước cô còn nghĩ anh đang làm viễn thông lừa đảo, kết quả đáp án này còn không có tiền đồ hơn.

Thấy Cố Quyên Thư mới vừa tắm xong tóc còn hơi ướt ướt, Quý Chu Chu rất muốn xoa xoa một phen, nhưng miễn cưỡng nhịn xuống, nghiêm túc chăm chú nhìn máy tính bảng: "Đội đã, quản lý viên sao vậy, kêu anh nhìn xem cái gì mà bạo lực internet."

Nói xong cũng cảm di động của Cố Quyên Thư di động lại đây, hai cái thiết bị đăng nhập hai cái tài khoản, chia ra gửi bài viết tố cáo quản lý viên không công bằng. Cô loay hoay rất nghiêm túc, hoàn toàn không chú ý đến mặt người bên cạnh càng ngày càng đỏ.

Bài viết đăng lên không đến ba phút đã bị xóa, lại gửi tài khoản đã bị khóa. Quý Chu Chu không ngừng cố gắng, một bên tìm thủy quân chuyên nghiệp làm sồi nổi bầu không khí, một bên đi moi móc bài viết trước kia của quản trị viên. (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Không ngờ thật đúng đề cho cô tìm được rồi. Tên này lúc trước đăng bài viết khen ngợi nhà đài phim truyền hình Tieba.

Quý Chu Chu cười ha ha hai tiếng vui vẻ, lập tức dùng tài khoản mới chụp ảnh đăng bài viết, lúc này đề cập đến đối thủ cạnh tranh, các bạn bè lặn xuống nước cũng không làm, cộng thêm thủy quân chuyên nghiệp nào động, rất nhanh đã kinh động admin, hai ba lần cũng đối với quản lý viên đóng cửa xử lý.

"Thắng rồi." Quý Chu Chu thoải mái buông máy tính bảng xuống, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy vết sữa bên miệng Cố Quyên Thư, cô khẽ cười một tiếng, duỗi tay giúp anh lau đi một chút vệt trắng.

Đầu ngón tay mềm ẩm khẽ chạm vào, hàu kết của Cố Quyên Thư giật giật, bắt được bàn tay sắp rời khỏi của cô.

"Tay anh rất nóng, sốt rồi sao?" Quý Chu Chu ngạc nhiên.

Giọng nói của Cố Quyên Thư hơi khàn khàn, ánh mắt giống như hoang mang: "Tôi cũng không biết."

Vừa dứt lời, cái tay khác của Quý Chu Chu lập tức sợ lên trán anh, lòng bàn tay vẫn còn mát lạnh khiến cho đầu ngón tay của anh cũng động theo một cái, nhưng cuối cùng không biểu lộ ra cái gì.

"Thật sự hơi sốt. Đợi chút, tôi đi gọi người." Quý Chu Chu vùng vẫy hai cái, cũng không thể thoát ra khỏi bàn tay của anh, bất đắc dĩ nhìn anh: "Mau buông tay ra."

Cố Quyên Thư nhìn cô với đôi mắt mông lung, hồi lâu không tình nguyện buông cô ra. Quý Chu Chu lập tức chạy đi mở cửa, nhưng lúc lấy tay đề xuống trong nháy mắt mặt liền biến sắc: "Sao cửa lại bị khóa rồi?"

Quý Chu Chu nhú mày quay đầu lại, đột nhiên bị một cái tay chống ở trên tường, giây tiếp theo hơi thở nóng hổi của Cố Quyên Thư dán vào, thân thể hơi cúi xuống, một tay đỡ tường, hơi thở ấm áp phun vào lỗ tai Quý Chu Chu.

"Cố tiên sinh, anh làm sao vậy?" Quý Chu Chu liếm môi một chút, thấy mặt anh đỏ lên có chút khàn trương.

Cố Quyên Thư chỉ cảm thấy hơi thở mình thở ra đều là hơi nóng, dường như muốn thiêu đốt cả người anh, giọng nói đã khàn càng khàn hơn: "Em cho tôi uống cái gì?"

"Cái, cái gì? Sữa bò à....." Quý Chu Chu vô tội trả lời, đầu óc một hồi sáng tỏ: "Ý của anh là, bên trong có gì đó?"

"Ừ, có." Cố Quyên Thư khắc chế xúc động muốn đem cô ném lên giường xé nát, kiềm chế tính kích thích, giải thích.

Quý Chu Chu chớp mắt, nhìn chằm chằm anh nghiên cứu một lát, tổng kết: "Có phải thuốc phụ bà vui vẻ không?"

"?"

Không nghĩ tới bản thân may mắn tận mắt chứng kiến đoạn văn kinh điển này. Quý Chu Chu không nhịn được cười ha ha một chút, rất có hứng thú giải thích với anh: "Đơn giản mà nói nó chính là thuốc kích dục, giống như người trẻ tuổi như anh, lại dùng chút thuốc này, vậy năng lực gì đó sẽ càng thêm lợi hại. Đàn ông có nghề nghiệp không đáng cũng thích dùng cái này để lấy lòng kim chủ, cho nên gọi là thuốc phụ bà vui vẻ."

Bây giờ Cố Quyên Thư lửa đốt vậy khó chịu, thấy cô còn ở đây giải thích những thứ đó với mình, mở miệng lần nữa đã mang theo chút ý vị nghiền răng nghiền lợi: "Phụ bà vui vẻ hay không tôi không biết, nhưng nếu em không nghĩ cách giúp tôi, tôi sẽ khiến cho em thật vui vẻ."

Quý Chu Chu sửng sốt một chút, lúc này mới hậu tri hậu giác ý thức được. Bây giờ hai người bọn họ ở một phòng, mà cửa phòng đã khóa chặt, rất có ý định đem bọn họ nhốt chung một đêm với nhau.

"Có phải lão phu nhân không, nghe được anh xuất quỹ đã hoảng sợ, vì vậy muốn tìm một người phụ nữ giúp anh điều trị một chút?" Quý Chu Chu ghét bỏ "Trắc" một tiếng: "Bà ta là bà nội ruột của anh sao, không sợ loại thuốc này sẽ tổn hại đến thân thể của anh?"

"..... Bây giờ chuyện này là trọng điểm sao?" Hốc mắt Cố Quyên Thư ửng đỏ, áo sơ mi đã bị anh cởi bỏ hai cúc áo, lộ ra lồng ngực hơi đỏ lên, nhìn cái

môi đỏ mọng trước mắt "Bô bô" không ngừng, bây giờ anh chỉ muốn dùng cách nguyên thủy nhất làm cô im miệng.

Quý Chu Chu chớp mắt, bình tĩnh nhìn anh hồi lâu, giống như hạ cái quyết tâm gì đó lấy hết can đảm nói: "Nếu không thì....."

"Cái gì?" Cố Quyện Thư sát lại gần hơn một chút, rõ ràng ngày thường nhiệt độ cơ thể của cô cao hơn, nhưng hôm nay bởi vì công hiệu của thuốc mà thân thể anh giống như lò lửa, đối lập với người cô toát ra một chút lạnh lẽo, khiến anh không không chế được muốn đến gần.

"Chờ một chút." Quý Chu Chu từ dưới cánh tay anh chui ra, sau khi chạy tới sofa cầm lấy di động của anh thì nhảy lên giường, nằm sấp ở trên giường đưa lưng về phía anh.

Cố Quyện Thư yên lặng nhìn cô ở trên giường, sau một hồi im lặng khàn giọng hỏi: "Em nghĩ kỹ rồi?"

"Ừ, nghĩ kỹ rồi, tôi sẽ không để anh thống khổ một đêm, yên tâm đi." Quý Chu Chu thuận miệng đáp.

Hầu kết Cố Quyện Thư giật giật, ánh mắt mờ mịt như dải ngân hà rực rỡ ban đêm, sau một lúc lâu từ từ mở miệng: "Đáng tiếc bây giờ không được."

"Hà?"

"Nếu thật sự cùng em có gì đó, vậy thì sự cố gắng của hai hôm nay đều sẽ uổng phí, bà ta sẽ biến em thành điểm yếu uy hiếp tôi, em cũng không muốn sống dưới sự khống chế của bà ta chứ. Vì vậy trước mắt mà nói, chỉ có thể nhẫn nhịn." Cố Quyện Thư hiếm thấy giải thích với cô nhiều như vậy.

"Ồ....." Quý Chu Chu qua loa đáp một tiếng.

Cố Quyện Thư ổn định tinh thần, trầm giọng nói: "Đợi thêm ba tháng nữa, tôi sẽ ở trên hội nghị cổ đông thu hồi tất cả quyền lực của bà ta, đến lúc đó sẽ không có người nào có năng lực động vào em nữa phần, đến lúc đó, chúng ta hãy....."

"Tìm được rồi!" Quý Chu Chu kinh hi quay đầu lại, giờ di động của Cố Quyện Thư lên cao: "Bây giờ tôi gọi điện thoại cho Chử Trạ, kêu anh ta nhanh chóng đến đây. Đúng rồi Cố tiên sinh, anh có cách để anh ta vào không?"

"....."

Yên lặng.

Yên lặng như chết.

"Cố tiên sinh?" Quý Chu Chu cẩn thận gọi anh một tiếng, chẳng lẽ anh bị thuốc hành hạ đến ngốc chứ?

"Em vừa rồi..... Chính là đang bận bịu cái này?"

"Nếu không thì sao?" Quý Chu Chu ngây thơ nhìn anh.

Cố Quyện Thư không cảm xúc đối diện với cô: "Tại sao phải lên trên giường."

"Hết pin a." Cô vốn định cầm di động lên tìm số điện thoại của Chử Trạ, kết quả nhìn thấy sắp tắt nguồn, nhanh chóng tìm cục sạc pin, vừa hay cục sạc pin ở bên kia giường, cô vội vàng sạc pin, trực tiếp nhảy lên trên giường.

Quý Chu Chu cho anh xem di động, phía trên quả nhiên chỉ còn lại 3% pin, mà đây là kết quả sạc được hai phút.

Mặt của Cố Quyện Thư không cảm xúc thật lâu.

Cuối cùng Quý Chu Chu phát hiện không đúng: "Sao vậy?"

"Tôi hối hận."

"Hối hận chuyện gì?" Quý Chu Chu nghiêng đầu.

Cố Quyện Thư lấy di động từ trong tay cô đi, cúi người ôm lấy eo cô: "Những lời vừa nãy khi tôi chưa nói, em không phải luôn luôn tự xưng mình là con chim Hoàng Yến sao? Chúc mừng em, bây giờ có thể làm phận sự của mình rồi."

"?.....!!!"

Editor:

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

► Em là của tôi◄

□□□

Bầu không khí trong nháy mắt an tĩnh lại, Quý Chu Chu chớp mắt, nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt hồ hấp càng ngày càng nặng nề: "Là..... Cái ý nghĩ mà tôi nghĩ sao?"

"Nếu không thì sao?" Cố Quyện Thư hỏi ngược lại, giờ phút này anh có chút lười biếng, giọng nói dính vào căng thẳng một chút, nhưng lại không lộ rõ sự nghiêm nghị, giữa một hơi thở đều là kiềm chế, lại bởi vì thuốc đó cảm xúc phập phồng, ngay cả ánh mắt cũng nổi lên ý vị khác.

Nhiệt độ trên mặt Quý Chu Chu nóng lên, nhưng vẫn đang giả vờ bình tĩnh: "Nhưng mà không phải anh không thích phụ nữ sao?"

"Tôi không thích phụ nữ hồi nào?"

Quý Chu Chu há miệng thở dốc vừa định nói chuyện, đột nhiên nhớ tới vị này ngoại trừ từng ở trước mặt lão phu nhân nói như vậy, những lúc khác đối với suy đoán của cô đều là phủ định. Mà nếu anh giống như mình cho rằng thích Chử Trạch như vậy, thì căn bản không có thể ở trước mặt lão phu nhân xuất quỷ. Bởi vì so với "Tình nhân" của mình, hiển nhiên là người mình thật lòng thật dạ thích càng quan trọng hơn.

..... Cho nên anh thật sự không phải là gay?

Quý Chu Chu trong nháy mắt cảm thấy, cánh tay anh đặt ở bên eo mình rất nóng, sắp làm mình phỏng luôn rồi.

"Hiểu rồi?" Trong giọng nói của Cố Quyện Thư lộ ra một tia cười nhạo, rõ ràng là đang chê cô ngốc.

Quý Chu Chu khụ một tiếng, sờ sờ cái mũi cười gượng: "Nếu không phải lúc trước anh phủ nhận cho có lệ, chắc chắn tôi sẽ không suy nghĩ nhiều, kết quả hại tôi hiểu lầm lâu như vậy."

"Cho nên vẫn là do tôi sai?" Cố Quyện Thư nhướn mày.

Quý Chu Chu vừa định nói chuyện, trong phòng đột nhiên xuất hiện giọng nói của người thứ ba: "Phốc....."

Quý Chu Chu và Cố Quyện Thư đồng thời ngừng một lát, tiếp theo nhìn về phía di động bị ném qua một bên, lúc này mới nhìn thấy trên màn hình di động, hiển thị đang trong cuộc trò chuyện, mà đối tượng trò chuyện chính là chủ nhân của dãy số mà lúc này Quý Chu Chu vất vả tìm kiếm.

"Quyện Thư, anh làm sao để cho Quý tiểu thư hiểu sai, khiến người ta cho rằng anh thích đàn ông vậy?" Chử Trạch nói chuyện rõ ràng cố nhịn cười, đồng thời lại có chút tức nổi. Lúc này anh ta thật sự là không nhịn được, mới bật cười ra tiếng, nếu như nhịn thêm một chút, không chừng còn có thể nghe được đề tài thú vị nào đó.

Khóe miệng Quý Chu Chu trừu trừu, cảm thấy mắt mặt hơn, nhưng nhìn thấy thời gian trò chuyện lại cảm thấy may mắn, Chử Trạch chỉ nghe một phút hơn, hẳn là không nghe được lời nói trước đó của mình.

"Có cái gì đáng để anh vui mừng, cô ấy cho rằng tôi yêu đương với anh." Cố Quyện Thư không chút do dự châm chọc.

Quý Chu Chu: "Anh nói ra làm gì!"

Chử Trạch: "Phốc!"

Giọng nói của Quý Chu Chu và Chử Trạch cùng lúc vang lên, Quý Chu Chu cảm thấy mắt mặt, muốn ngăn Cố Quyện Thư lại, mà Chử Trạch lần này vừa vặn đang uống nước, trực tiếp bị sặc.

Quý Chu Chu không nói nên lời che mặt lại, chỉ chừa một cái kẽ ngón tay nhìn Cố Quyện Thư, đôi mắt giống như hai quả nho đen xoay chuyển, mà một phần mặt cô không bị tay che lại, chính là một mảnh đỏ ửng. Cố Quyện Thư cảm thấy nóng hơn.

"Quý tiểu thư, cô nghĩ như thế nào? Dựa vào ngoại hình đến xem, cũng là cậu ấy và Diệp Khuynh hợp hơn chứ? Hay là nói, cô chỉ thích khẩu vị này?"

Chữ Trạm khụ xong, gian nan hỏi.

Quý Chu Chu cắn môi từ chối trả lời, thậm chí muốn đem mình chôn đi. Cố Quyện Thư cúp điện thoại. Không nhận được đáp án Chữ Trạm lại gọi trở lại một lần nữa, Quý Chu Chu nhanh tay lẹ mắt chụp lấy di động, trực tiếp tắt máy.

Cố Quyện Thư nhìn thấy dáng vẻ chột dạ của cô, từ trong cổ họng phát ra một tiếng "Xuy" nhẹ.

Quý Chu Chu giả vờ không nghe thấy, vô tội từ chối hỏi: "Tôi biết Cố tiên sinh không muốn nói chuyện với anh ấy, cho nên giúp anh tắt máy." Nói xong, còn nhớ cười cười lấy lòng, giống như cô thật sự muốn như vậy.

Cô chống người nửa nằm, cánh tay đã sớm vừa đau vừa mệt, lại bởi vì Cố Quyện Thư ôm eo cô, không có cách nào từ trên giường đi xuống, chỉ có thể đau khổ chống đỡ.

Cố Quyện Thư hình như nhìn ra cô không ổn, buông eo cô ra, đứng lên. Quý Chu Chu nhanh chóng ngồi thẳng, vừa định xuống giường, lại bị ánh mắt của Cố Quyện Thư ngăn lại, chỉ có thể yên lặng lui lui về sau, ôm đầu gối lên lên nắm chặt di động, tùy thời chuẩn bị ứng phó với cái người đàn ông bị bỏ thuốc này.

Cố Quyện Thư nhìn chằm chằm cô từ trên cao xuống một lúc lâu, đột nhiên bắt đầu cởi cúc áo sơ mi. Quý Chu Chu trong nháy mắt khăn trương: "Anh định làm gì?"

"Thật nóng."

"Ồ....." Nhìn anh cởi bỏ từng cúc áo, lộ ra cơ bắp cường tráng, Quý Chu Chu không khỏi kinh ngạc một chút. Cô cho rằng Cố Quyện Thư là người đàn ông vừa thích ở nhà vừa lười biếng, trên người hoặc là xương sườn hoặc là ít thịt mỡ, không ngờ đáng người lại đẹp như vậy.

Cúc áo càng ngày càng đi xuống, phần lớn bộ ngực của Cố Quyện Thư lộ ra, màu da vốn dĩ trắng nõn, giờ phút này nhuộm màu đỏ nhàn nhạt, cộng thêm một lớp mồ hôi và khỏa mất ẩm ướt của anh, toàn bộ hình ảnh bỗng nhiên kiều diễm. (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Hai cái cúc áo cuối cùng cởi ra, sáu múi cơ bụng đẹp đẽ cũng xuất hiện ở trước mắt Quý Chu Chu.

Nhìn thấy anh cường tráng, thân thể hoang dã, Quý Chu Chu nghĩ thầm may là cô, nếu đổi là người khác, đoán chừng lúc này đã nhào tới. Nghĩ tới đây, cảm giác được sờ vào cơ bụng, Quý Chu Chu yên lặng liếm môi một cái, nhưng bởi vì không khống chế được lực đạo, phát ra tiếng chẹp miệng vang dội.

"....."

"....."

Cố Quyện Thư cởi áo sơ mi ướt đầm mồ hôi xuống, ý vị thâm trường liếc cô một cái: "Biến thái."

"....." Thật là vô cùng nhục nhã.

Quý Chu Chu hít sâu một hơi, vừa định giải thích một chút, đôi mắt lại đột nhiên trừng lớn, chỉ vào Cố Quyện Thư, ngay cả lời nói cũng nói không hoàn chỉnh nữa: "Anh... Anh... Anh muốn làm gì! Có nóng cũng không nên cởi hết đi a... A... Có phải anh khi dễ tôi chưa trải sự đời hay không! Các người là người Thành phố đều như vậy sao?!"

Cố Quyện Thư im lặng quần áo ra, chỉ còn lại một mảnh quần lót bốn góc cuối cùng, mà cái quần lót này bởi vì nguyên nhân đặc biệt, nên đã căng đến hơi bị biến dạng. Quý Chu Chu chấn động, đồng thời sợ hãi, lại mơ hồ cảm thấy cay cay hai mắt.

Tác dụng của thuốc khiến Cố Quyện Thư không có cảm thấy xấu hổ bao nhiêu, trên thực tế anh có thể giữ lại một tia trong sáng không bỏ nhào tới đã là cực hạn ở anh rồi. Thuốc này quá mạnh, giờ đây anh đã có một loại cảm giác muốn nổ tung, mà người nào đó còn đang riu rít khiêu chiến tính nhẫn nại của anh.

"Anh mau mặc quần áo vào..... Hay... Hay là tôi đi lấy cái mới cho anh." Quý Chu Chu nhìn thấy quần áo thấm mồ hôi rõ ràng nằm ở trên mặt đất, lập tức vội vàng bò xuống giường, kết quả còn chưa chạm tới mặt đất, đã bị anh bắt được cổ tay, ném lên trên giường một cái.

Quý Chu Chu ngã lên trên giường hình chữ X, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, đã bị Cố Quyện Thư áp sát. Lúc cô đang định phản kháng, Cố Quyện Thư đã duỗi tay bóp miệng cô tạo thành mỏ vịt, nhử mồi, ở bên tai cô thở ra hơi nóng: "Thật ôn ào."

"....." Được rồi, là cô sai, cánh tay cầm di động của Quý Chu Chu lặng lẽ thả lỏng một chút, cũng may mình không cầm di động đập tới.

Chỉ là cô mới vừa nghĩ như vậy, trên lỗ tai lại đột nhiên truyền tới một trận ẩm ướt ẩm áp, cô ngần ngại một chút, gian nan vùng vẫy thoát miệng ra khỏi tay Cố Quyện Thư: "Cố Quyện Thư....."

"Hả?"

"Anh không phải liếm lỗ tai tôi chứ?"

Cố Quyện Thư im lặng một lát, hơi lấy lại tinh thần, dùng cái tay đã bóp miệng cô đặt lên lỗ tai cô néo néo, nghiêm túc mở miệng: "Tôi không có."

"Anh liếm rồi."

"Tôi không có."

"Anh nhất định liếm rồi! Còn dám không thừa nhận!" Quý Chu Chu vô cùng tức giận.

Cố Quyên Thư không nói chuyện, lúc Quý Chu Chu cho rằng anh không biết nói gì, anh lại liếm vành tai nhỏ trắng nõn mượt mà của cô một chút, hợp tình hợp lý nhìn chăm chú vào đôi mắt của Quý Chu Chu: "Tôi đã liếm."

"..... Anh còn lý sự đúng không?" Quý Chu Chu tức giận đến bật cười.

Cố Quyên Thư hừ hừ một tiếng, thân thể không không chế được muốn gần gũi với cô, nhưng vẫn mạnh mẽ: "Em là của tôi."

"Vậy thì sao?"

Cố Quyên Thư trả lời cho cô, khẽ sát vào môi cô, phát ra một tiếng "Chụt" vang dội. Quý Chu Chu hoàn toàn sững sốt, sau một hồi trên mặt giống như có lửa vậy, chạm một chút đỏ thắm rồi.

Một nửa xấu hổ, một nửa tức giận.

Ý thức của Cố Quyên Thư càng thêm hỗn loạn, nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ của cô trong lòng động một cái, cuối xuống hôn lần nữa.

Bang!

Một tiếng vang đi qua, màn hình di động nứt ra, hai người cứng đờ yên lặng đối diện, năm giây sau, Cố Quyên Thư ngã lên người Quý Chu Chu, hoàn toàn mất đi ý thức. Quý Chu Chu ngây người nửa ngày, đột nhiên phát ra một tiếng hít hơi...

Tồn thọ rồi! Cô vậy mà dám đánh người trong tương lai có khả năng giết cô!

Sau khi Quý Chu Chu thét chói tai trong im lặng, chặt vật đẩy người trên người mình ra, nhẹ nhàng thở ra, nhìn xem cái trán của anh, lúc này vừa nhìn đã cảm thấy con đường tương lai phía trước thật mờ mịt.

Bởi vì Quý Chu Chu mang theo một chút sức lực, nên đầu Cố Quyên Thư sưng lên một cục to, còn có vết thương bị miếng thủy tinh của di động rạch ra một đường, lúc này máu đang chảy ra, xem ra vô cùng nghiêm trọng.

Mặc dù ngày thường Cố Quyên Thư dường như tỏ ra cái gì cũng không để ý nhưng không đại biểu cái gì anh cũng có thể khoan dung. Giống như trong nguyên văn, mặc dù đối với nữ chính rất đặc biệt, nhưng sau khi biết cô ấy và nam chính tư thông thì vẫn không chút do dự nào giết chết cô ấy. Mà bây giờ, mình lại đánh anh ngất xỉu.

Quý Chu Chu nhìn chăm chăm miệng vết thương của anh một lúc lâu, sau khi cố gắng bình tĩnh hiện ra một ý nghĩ: nếu không ổn thì bỏ trốn thôi.

Cái ý nghĩ này vừa hiện ra, các tế bào trong người Quý Chu Chu cũng xao động. Nhưng mà cũng chỉ xao động ba giây, nghĩ đến bản thân bây giờ cần tiền không có tiền, cần sự nghiệp không có sự nghiệp, như vậy bỏ trốn chẳng khác nào hoàn toàn đắc tội Cố Quyên Thư. Cô buông tiếng thở dài, cam chịu số phận đi tìm hộp thuốc.

Lòng vòng trong phòng một lần, cuối cùng tìm được hộp thuốc ở phòng quần áo, tiện thể còn lục lọi cái tủ lạnh nhỏ. Cô dừng một chút, nhớ tới lời nói trước đó của Chu Trường Quân, chuyện Cố Quyên Thư luôn bị phạt không được phép ăn cơm.

..... Anh ta không phải bởi vì đối đến sợ, cho nên lên cát giấu những thứ này chứ? Quý Chu Chu sinh lòng thương hại, từ bên trong lấy lon Coca ra.

Một tay cầm hộp thuốc một tay cầm lon Coca, đợi lúc trở lại cạnh giường, Cố Quyên Thư đã tỉnh rồi.

Nhìn thấy anh ần ần nhìn chăm chăm mình, Quý Chu Chu dùng một chút nước mắt lập tức trào ra, hô to một tiếng "Cố tiên sinh" rồi chạy tới, trong nháy mắt vội vàng bắt lấy tay anh: "Anh không có sao thì thật là tốt quá rồi. (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Thật xin lỗi Cố tiên sinh, lúc này tôi chính là định sờ sờ anh, kết quả quên mất trong tay còn có di động, không cẩn thận đã đánh vào đầu anh."

Nếu đã không định chạy, vậy thì vết thương này cũng không thể thừa nhận.

Cố Quyên Thư yên lặng nhìn cô, đau đớn trên đầu đã phân tán phần lớn sự xao động mà thân thể mang tới, anh nhìn lướt qua màn hình di động bị nứt ra, chậm chậm hỏi: "Đây là không cẩn thận?"

"..... Tôi hơi khấn trương đó mà, hơn nữa sức lực vốn đã lớn." Hốt mất Quý Chu Chu đỏ hơn, xem ra còn oan ức hơn anh bị đánh.

Cô nói xong sợ Cố Quyên Thư còn muốn so đo, vội mở lon Coca ra đưa cho anh: "Cố tiên sinh anh uống nước giải khát trước, tôi giúp anh băng bó, uống nhiều chút."

"Vì sao phải uống nhiều?" Cố Quyên Thư hỏi như vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn uống một hớp, thân thể khô nóng trong nháy mắt có cảm giác mát lạnh,

quả thật thoải mái rất nhiều, nên tiếp tục uống.

"Coca giết tinh."

(Tinh gì thì mọi người hiểu rồi nhé... Hahaha.)

"....."

Ý thức được bản thân đem lời nói thật nói ra rồi, Quý Chu Chu ngậy người một giây, gian nan nhếch miệng: "Đây không phải do bây giờ tình hình thân thể của anh đặc biệt sao, tôi muốn để anh thoải mái một chút."

Mặt Cố Quyện Thư không cảm xúc nhìn chăm chăm cô. Quý Chu Chu lại lần nữa len lén nhìn ra hướng cửa sổ.

Bây giờ cô chạy còn kịp không?

Editor:

Mọi người thấy 2 chương này có kích thích không nè....:)))

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

► **Em lại muốn đánh tôi?** ◄

□□□

Chạy thì không thể chạy rồi, lại không có tiền, cũng không thể trốn thoát được năng lực tìm kiếm của Cố gia, chỉ có thể miễn cưỡng chịu đựng một chút, làm một con chim Hoàng Yến đỏ tím mướt mà.

Quý Chu Chu cười gượng một tiếng, giả vờ như không có chuyện gì đặt mấy cái gối lên đầu giường, đỡ Cố Quyện Thư ngồi dựa vào xong: "Đùa một chút thôi mà, chỉ là muốn cho anh thoải mái chút. Coca này lạnh, anh uống nhiều chút sẽ rất dễ chịu."

Cố Quyện Thư liếc xéo cô một cái, đem một hộp cuối cùng trong lon uống sạch, đột nhiên ý thức được một chuyện: "Cửa phòng khóa, em lấy đâu ra Coca?" Coca này nhiệt độ lạnh hơn bình thường, chắc chắn là mới vừa lấy từ trong tủ lạnh ra, anh đột nhiên có một dự cảm không ổn.

"Tủ lạnh của anh a." Quý Chu Chu vô tội nhìn anh.

Cố Quyện Thư không cảm xúc nhìn chăm chăm cô: "Tôi đã một năm không về đây ở rồi."

Khỏe miệng Quý Chu Chu giật giật, cầm lấy lon Coca qua cẩn thận nghiên cứu, sau đó vui vẻ nói: "Hơ, thật đúng là, đã quá hạn hơn nửa năm....."

Sau hai tiếng vui vẻ, bất chấp đỉnh đầu truyền đến ánh mắt chết người, nghiêm túc nhìn qua: "Vây chất lượng của tủ lạnh và Coca của anh đều rất tốt, thời gian dài như vậy còn có thể uống, mùi vị cũng không thay đổi."

"Bây giờ tôi chỉ có thể ném được nhiệt độ lạnh nóng, mùi vị căn bản ném không ra." Cố Quyện Thư ản ản mở miệng.

Quý Chu Chu ho khan một tiếng: "Đừng để ý những thứ vô dụng này, máu của anh sắp đông lại rồi, tôi giúp anh xử lý một chút." Nói xong cũng cố gắng không nhìn đến biểu cảm của Cố Quyện Thư, chui đầu vào hộp thuốc lục lọi nửa ngày. Sau khi tìm được đồ thì nửa quỳ trên giường giúp Cố Quyện Thư rửa sạch vết máu trước, vẫn không quên đắp chăn lên vị trí đặc biệt của Cố Quyện Thư, nếu không đối với cô mà nói vẫn còn muốn dùng đi động đánh người.

Lúc này tác dụng thuốc của Cố Quyện Thư còn chưa hết, nhưng từng trận nóng hơn thân thể, Quý Chu Chu làm không nặng không nhẹ khiến cho

anh càng phân tâm hơn. Lại sau khi một lần nữa bị chọc đến miệng vết thương, anh không nhận được nữa bất lấy cổ tay Quý Chu Chu: "Đau."

Tay Quý Chu Chu run lên một chút, thiếu chút nữa lấy cái nhíp chọc mù mắt anh, nghe được lời anh nói mới miễn cưỡng nhận xuống loại xúc động này.

"Em lại muốn đánh tôi?" Cố Quyện Thư nheo đôi mắt lại.

Quý Chu Chu đương nhiên chết cũng không thừa nhận: "Sao có thể."

"Em cũng không phải chưa từng làm."

Quý Chu Chu cười gương: "Vừa rồi không phải cố ý, Cố tiên sinh sao lại không tin người ta đây." Chuyện này không được, thường thường lạc đà chính là bị một cây một gốc rom rạ tích lũy đề chết, cô cần phải khiến anh quên đi chuyện này, hoặc là hoàn toàn tha thứ cho cô mới được.

Quý Chu Chu buông tiếng thở dài: "Nhưng cho dù nói như thế nào cũng là tôi không đúng, chỉ cần Cố tiên sinh chịu người giận, kêu tôi làm gì cũng được."

"Làm gì cũng được?"

Quý Chu Chu định gật đầu, nhưng nhìn thấy ánh mắt ý vị thâm trường của anh, đột nhiên còn chút nữa không gật xuống được, nhặt nhổ cười cười: "Miệng vết thương của anh hình như lại chảy máu, tôi giúp anh khử trùng."

Nói xong sợ Cố Quyện Thư nói gì với mình nữa, vội vàng dùng bông y tế ấn lên trán anh. Đùa à, bây giờ ở trong bầu không khí này, nếu cô thật sự gật đầu, chỉ sợ ngày mai phải đi ngang ra ngoài.

Cố Quyện Thư lười biếng liếc cô một cái: "Đau."

"Ồ." Quý Chu Chu làm nhẹ lại, nhìn thấy vết thương của anh rửa xong vết máu vẫn chưa khô, chột dạ giúp anh thổi thổi.

Cố Quyện Thư dùng một chút, xung động lúc này vẫn luôn kiềm chế trong nháy mắt tăng gấp đôi, kêu gào muốn từ mỗi lỗ chân lông đẩy ra. (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Anh yên lặng nhìn chăm chú người phụ nữ bình thường, sau một lúc lâu không thể không thừa nhận, cô quả thật không phải là cố tình dụ dỗ.

Đàn ông yên tĩnh lại thành thật, loại chuyện này quả thực không đúng lắm, Quý Chu Chu vừa cúi đầu đã đối diện đôi mắt lẳng lẳng của anh, sau khi ngây người một chút thì hơi hơi đề phòng: "Làm sao vậy?" Anh sẽ không lại có ý định bỏ nhào vào cô chứ?

Người đàn ông im lặng một lúc lâu, không nhanh không chậm mở miệng: "Hình như tôi....."

Rốt cuộc nhận không được?

"Đau bụng."

"....." Quý Chu Chu đồng thời thờ phào nhẹ nhõm, lại hết sức vô ngữ, hai ba lần đem đầu của anh băng bó xong, sau khi ổn định một chút đứng dậy: "Đi vệ sinh đi."

Cố Quyện Thư lên tiếng, lúc từ trên giường đứng lên trên chăn có chảy xuống một dấu vết, anh dùng một chút yên lặng bất lấy một góc chăn, vây quanh người mình từ từ đi vào phòng tắm. Lúc này tác dụng của thuốc hơi giảm một chút, cho nên sự xấu hổ trong lòng trở lại rồi? Quý Chu Chu ghen cười nghiêm túc nhìn anh, cho đến khi anh vào phòng tắm, mới nhận không được bật cười.

Cố Quyện Thư đóng cửa trong nháy mắt nghe được tiếng cười của cô, ánh mắt tối sầm lại, nhìn thấy bản thân quần băng vải trong gương, giống như Avantí(*) đội mũ, giễu cợt nói hai chữ: "Đồ ngốc."

Thuận tay khóa trái cửa, đem chăn ném xuống mặt đất bên cạnh, dựa tường nhắm mắt lại. Chân anh hơi trùng gối, bắp chân bắp thịt mạnh mẽ căng chặt, tóc cũng dần dần thấm ướt mồ hôi. Một lúc lâu, cuối cùng Cố Quyện Thư nhẹ nhàng thở ra, nhìn khỏe mắt ửng đỏ của mình trong gương, rất lâu cũng chưa khôi phục lại tinh thần.

Quý Chu Chu ở trên sofa chờ đến sắp ngủ luôn, nhưng chậm chậm không thấy Cố Quyện Thư ra, lo lắng anh lại ngất xỉu, vội chạy đến cửa phòng tắm nghe lén, kết quả đã nghe thấy tiếng nước chảy ào ào.

Anh đang tắm? Quý Chu Chu sừng sốt một chút, cao giọng nhắc nhở: "Cố tiên sinh, anh cẩn thận một chút, đừng để đầu dính nước."

Mới vừa nói như vậy xong, cửa đã mở, lỗ tai của Quý Chu Chu trực tiếp dán lên ngực lạnh lạnh của anh.

Có một số chuyện xấu hổ thì xấu hổ, cũng thành thói quen. Quý Chu Chu xoa xoa lỗ tai mình, bình tĩnh đứng dậy: "Băng vải không có dính nước chứ?"

"Em nói cái mũ sắt này?" Cố Quyện Thư chỉ chỉ "Cái mũ" trên đầu.

Quý Chu Chu cười mỉa: "Kỹ thuật không tốt lắm, hay là tôi giúp anh băng lại lần nữa?"

"Không cần." Cố Quyện Thư quả quyết từ chối.

Quý Chu Chu thấy anh hình như vào phòng tắm một chuyến đã tỉnh táo, nhìn không được nhìn thêm vài lần. Cố Quyện Thư uống một hớp nước, liếc cô một cái: "Gi thế?"

"Thật may vết thương dòi đi sự chú ý của anh, để bây giờ xem anh ra không có khó chịu như vậy." Quý Chu Chu da mặt khá dày.

"Đồ ngốc."

"Hả?"

"Ngủ."

Cố Quyện Thư nằm lên giường nhắm mắt lại, Quý Chu Chu dừng một chút, tự giác đi tắt đèn, sau đó đến sô pha nằm xuống.

Trong bóng tối Quý Chu Chu trở mình, vừa định ngủ thì nghe được giọng nói chậm chậm của Cố Quyện Thư: "Khát."

"Nước ở trên tủ đầu giường bên trái." Quý Chu Chu có lòng nhắc nhở.

Cố Quyện Thư im lặng phút chốc: "Em lấy cho tôi."

"..... Nước ngay tại tầm tay của anh."

"Đầu đầu."

"....." Được rồi, Quý Chu Chu tròn trắng mắt, sau khi chờ đôi mắt thích ứng với bóng tối thì mò đi qua, lấy ly nước đưa cho anh.

Cố Quyện Thư uống xong nằm xuống, sau khi chờ Quý Chu Chu đi đến sô pha, lại một lần mở miệng: "Ngủ không được."

"Vậy cố gắng ngủ, anh phải nghỉ ngơi cho tốt." Quý Chu Chu mặt đầy ghét bỏ, trong miệng lại phun ra lời nói đặc biệt dịu dàng.

"Đầu đầu."

"....." Quý Chu Chu quyết định giả chết.

"Sáng mai, nếu như bà nội có hỏi, có thể tôi sẽ nói thật, thực....."

"Hay là tôi kể chuyện xưa cho ngài nghe nhé, Cố tiên sinh không phải là thích nghe chuyện xưa nhất." Quý Chu Chu cười xạo cắt ngang.

Trong bóng tối khóe môi của Cố Quyện Thư nhếch lên một cái: "Được."

Khóe miệng Quý Chu Chu trườn trườn, trở mình xoay lưng đối diện sô pha, nhắm mắt lại bắt đầu kể, sợ đề cập đến trọng điểm kịch bản của mình, dứt khoát đem phim truyền hình hot trong khoảng thời gian này trộn lẫn vào nhau, dù sao cũng chỉ là kể cho một mình Cố Quyện Thư nghe, vấn đề bản quyền cũng không tồn tại.

Vì thế sau khi Cố Quyện Thư nghe xong câu chuyện một người phụ nữ giả làm đại gia gả cho nam chính, lại cùng em trai nam chính yêu đương cuối cùng sinh một cô con gái gả cho nam chính. Trình độ kịch tính mà anh theo dõi phim từ trước đến chưa bao giờ có, mặc dù cuối cùng vì Quý Chu Chu mệt rồi nên hơi rối loạn, nhưng vẫn khiến cho anh chưa thỏa mãn.

"Cuối cùng cô con gái kết hôn với nam chính, kiên quyết muốn nam chính theo ý mình kêu ba mẹ, nam chính không tiếp nhận được, lập tức ly hôn, kết thúc....." Âm thanh bao vây Quý Chu Chu cũng mờ hồ, nhưng vẫn kiên trì kể cho xong.

Cố Quyện Thư yên lặng nhìn chằm chằm trần nhà, sau một lúc lâu phun ra một câu: "Thật tốt."

Quý Chu Chu mạnh mẽ lấy lại tinh thần: "..... Đề như vậy rồi, tốt chỗ nào?" Anh thích ngược vẫn?

"Tôi đã rất nhiều năm, chưa từng nghe kể chuyện trước khi ngủ."

Quý Chu Chu dừng một chút, nhớ tới lời nói trong miệng Chu Trường Quân, sau khi mẹ qua đời cuộc sống Cố Quyện Thư không tốt, ảm ảm buồn tiếng thở dài. (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Người già thiết phải có màu sắc bi kịch, người đọc mới sẽ đau lòng mà thích, nhưng đối với bản thân người già thiết mà nói, loại cuộc sống bi kịch này thật sự là quá tệ rồi.

Nhưng mà có tệ đi nữa, sau này cô nên viết như thế nào vẫn sẽ viết như thế đấy, bởi vì đối với cô mà nói, những người này thật ra chỉ là trang giấy mà thôi.

"Lúc trước không phát hiện em có thiên phú này, sau này vẫn sẽ kể cho tôi nghe chứ?" Sau khi im lặng thật lâu, Cố Quyện Thư đột nhiên mở miệng.

Đầu ngón tay của Quý Chu Chu giật giật, không có mở miệng nói chuyện.

Cố Quyện Thư không chờ được câu trả lời, giọng nói ần ần từ trên giường truyền đến: "Tôi đau đầu, nếu bà nội....."

"Kể kể kể." Quý Chu Chu đau đầu cắt ngang lời nói của anh: "Sau này, khi nào Cố tiên sinh muốn nghe, khi đó tôi sẽ kể."

Lúc này Cố Quyện Thư mới hài lòng, nhắm mắt lại ngủ. Lần này đến phiên Quý Chu Chu ngủ không được, nếu anh vẫn luôn lấy vết thương trên đầu ra uy hiếp mình, có phải cô vẫn luôn thỏa hiệp hay không?

"Cố tiên sinh?" Quý Chu Chu thử gọi một tiếng.

"Ừm?"

Thấy anh còn chưa ngủ, Quý Chu Chu nhẹ nhàng thở ra, vô cùng đáng thương mở miệng: "Tôi ngủ không được."

Cố Quyện Thư hình như biết cô muốn nói gì đó, khẽ miệng nhẹ nhàng nhếch lên. Quả nhiên, Quý Chu Chu rề rà không đợi được anh đáp lại, bản thân dứt khoát nghẹn ngào một tiếng, hát mở màn vở kịch lớn: "Tôi áy náy quá, không ngờ một hành động vô ý, lại làm anh bị thương. Bây giờ chắc anh rất đau hả?"

"Ừ."

"....." Không trông cậy vào anh sẽ quay đầu lại an ủi mình, Quý Chu Chu thở dài: "Tôi biết Cố tiên sinh không đành lòng tính toán với tôi, nhưng nếu tôi không bị phạt, tôi sẽ càng thêm áy náy. Như vậy đi, phí sinh hoạt tháng sau tôi không lấy, ngài kêu chú Chu mua thêm chút đồ ngon bồi bổ cho ngài, thế nào?"

"Một tháng?"

Quý Chu Chu không biết anh có ý gì: "Vây..... Hai tháng?"

"Ít nhất ba tháng."

"..... Được." Quý Chu Chu cắn răng, chỉ cần có thể đem việc này dần xuống, tất cả đều dễ nói.

Nhưng mà trên đời này có một số chuyện, không phải có tiền là có thể tính toán được, ví dụ như sau nửa đêm, bởi vì Coca quá hạn Cố Quyện Thư bắt đầu bị tiêu chảy, mà cửa phòng đóng chặt, ngoại trừ thuốc khẩn cấp cái gì cũng không có, khiến cho anh trực tiếp bị dày vò cả đêm.

Nhưng mà tin tốt là, sau vài lần nôn ra, thuốc trong sữa bò không còn.

Khi trời sáng, Quý Chu Chu bung một ly nước ấm, cẩn thận đặt ở trước mặt còn trắng hơn tờ giấy của Cố Quyện Thư. Sau khi cười cười lấy lòng đề nghị: "Như vậy đi, tôi bồi thường thêm ba tháng tiền lương cho anh....."

"Trong vòng ba năm, em cũng không có loại phí sinh hoạt này nữa." Cố Quyện Thư ần ần nhìn chăm chăm cô.

Quý Chu Chu: "....." Mặc dù trừng phạt đúng tội, nhưng tình nhân lẫn lộn thảm như vậy, ngoại trừ cô ra chắc cũng không có người khác chứ.

(*) *Avanti:*

Là tên của Nasrđin, một nhân vật điển hình trong các truyện thuyết của Trung và Tây Á, theo ngôn ngữ Uyghur. (Tìm hiểu chi tiết xin vui lòng Search "阿凡提" trên Google).

□

Editor:

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22-1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

►Đồ phế vật◄

□□□

Cố Quyện Thư mệt mỏi dựa vào sofa, mới vừa thức dậy nên đầu tóc hơi lộn xộn, một cọng tóc dờ ra dựng đứng lên, Quý Chu Chu nhìn thấy trong lòng ngứa ngáy, nhưng cũng biết lúc này nếu như dám sờ đầu đại gia không chừng sẽ bị lôi ra ngoài chém.

Một người loi nhoi đột nhiên yên tĩnh lại, Cố Quyện Thư miễn cưỡng mở to mắt, chỉ thấy mặt Quý Chu Chu đang đắm chiều nhìn chăm chăm mình, mày anh hơi nhíu: "Nhìn cái gì?"

Bị phát hiện Quý Chu Chu không hoảng hốt chút nào, lau lau khóe mắt không hề có nước mắt, cảm động nhìn trời: "Chỉ là tôi không nghĩ tới, hóa ra Cố tiên sinh còn chịu giữ tôi bên cạnh, một lần giữ lại vậy mà tới ba năm."

Cố Quyện Thư trầm mặc, nghĩ lại mình nói câu nào làm cho cô có cảm giác này, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có mình thuận miệng nói một câu trừ phi sinh hoạt, nhất thời có chút cảm khái độ dày trên da mặt của cô, vậy mà có thể từ trong lời nói đầy mãnh vận thủy tinh này tìm ra ngọt ngào.

Quý Chu Chu thấy Cố Quyện Thư không nói lời nào, lúc đang tự hỏi chính mình có phải diễn quá mức rồi không thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến âm thanh mở cửa. Hai người liếc nhau một cái, trong nháy mắt cửa mở ra, Quý Chu Chu nhào tới bên cạnh Cố Quyện Thư, bị phần kêu lớn một tiếng: "Cố tiên sinh! Anh mau tỉnh lại a!"

Quý Chu Chu kêu gọi còn không quên đưa mắt ra hiệu với Cố Quyện Thư, đối phương liếc cô một cái, phối hợp nhắm hai mắt lại. Quý Chu Chu thở phào nhẹ nhõm, càng thêm ra sức khóc lóc. Hết cách, đáng về ốm yếu, đầu quần băng vải này của Cố Quyện Thư, vì không để cho những người bên ngoài hiểu lầm có liên quan với mình, cô chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường(*).

(*) Tiên hạ thủ vi cường: Ý là ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Quả nhiên, người giúp việc bên ngoài bị giọng nói của cô hù dọa, vội vàng chạy vào, sau khi nhìn thấy dáng vẻ của Cố Quyện Thư thì cực kỳ hoảng sợ: "Thiếu gia làm sao vậy?"

"Tôi hôm qua không biết Cố tiên sinh ăn cái gì, đột nhiên cuồng tính quá độ, tôi muốn tìm người cứu anh ấy nhưng cửa lại bị khóa." Quý Chu Chu lau nước mắt một cái, đau xót nhìn người giúp việc, nhận ra cô ta chính là người phụ nữ hôm qua đưa sữa bò cho cô: "Cố tiên sinh cũng không biết thế nào rồi, dường như rất khó chịu, còn không cho phép tôi tới gần. Sau đó tôi thật rất lo lắng thì muốn đến xem anh ấy, ai ngờ anh ấy vậy mà, vậy mà....."

"Vậy mà thế nào?" Cảm xúc của người giúp việc hoàn toàn bị kéo theo, mặt đầy sốt ruột nhìn Quý Chu Chu.

Quý Chu Chu che lại mặt, tiếng khóc nho nhỏ từ kẽ hở ngón tay truyền ra: "Anh ấy lại vì không cho tôi chạm vào, trực tiếp đập đầu vào tường, còn đập mình bất tỉnh. (Truyện chính chủ Wattpad *TieuHiTieuHi*). Sau nửa đêm dạ dày cũng xuất hiện vấn đề, không ngừng đi nhà vệ sinh, bây giờ đã hơi bị hạ đường huyết (do mất nước)."

Khó chịu trước đó là bởi vì tác dụng của thuốc, vậy dạ dày có vấn đề là chuyện gì? Người giúp việc hơi lo lắng, không dám tự ý quyết định: "VẬY... VẬY tôi đi mời lão phu nhân đến đây!"

"Được." Ngón tay Quý Chu Chu tao nhã lau lau khóe mắt. Sau khi chờ cô ta đi rồi thì đẩy đẩy Cố Quyện Thư: "Cố tiên sinh mở mắt ra đi, chúng ta khóp lời thoại trước một chút."

"Em đã đem trách nhiệm của mình đều thoái thác, còn khóp cái gì nữa." Cố Quyện Thư ần ần nhìn cô chăm chăm, khó trách muốn mình bất tỉnh trước, hóa ra là vì trốn tránh trách nhiệm.

Quý Chu Chu cười gượng: "Nói không phải nói như vậy, chuyện này vẫn là do người ta bỏ thuốc không đúng, cho nên tôi đem vấn đề đều đẩy cho người đó, nói không chừng lão phu nhân sẽ nghiêm trị đấy."

Sắc mặt của Cố Quyện Thư lại phai nhạt một chút, đáy mắt tràn đầy giễu cợt sắp tràn ra: "Em thật sự cảm thấy, nếu không có sự cho phép của bà ta, người ở Cố gia có thể xuống tay với tôi?"

Quý Chu Chu sùng sốt, chậm rãi mở to hai mắt, chẳng lẽ.....

"Bà ta sao có thể làm như vậy, uống thuốc bậy bạ sẽ làm hỏng người!" Quý Chu Chu nhíu mày, tâm lão phu nhân này cũng thật độc, đối với cháu nội ruột của mình mà cũng có thể xuống tay.

Mặt Cố Quyện Thư không có cảm xúc gì: "Vì vậy đợi lát nữa diễn cho tốt, nếu bị tội này thì đem mình hoàn toàn đẩy ra ngoài, khiến sự phòng bị của bà ta xuống mức thấp nhất, sau đó....."

"Sau đó thì sao?" Quý Chu Chu thấy anh chậm chạp không nói, nhin không được truy vấn một câu.

Đầu ngón tay của Cố Quyện Thư vô ý thức gõ lên mặt bàn: "Sau đó đợi lúc bà ta lấy lại tinh thần thì phát hiện bản thân đã trắng tay, bà ta duy trì thể diện Cố gia, sẽ trở thành một trò cười."

Quý Chu Chu đã quen nhìn dáng vẻ đối với tất cả sao cũng được của anh rồi, lần đầu tiên thấy anh bộc lộ sự sắc sảo như vậy, trong chốc lát lại cảm thấy, chính là bây giờ anh đột nhiên muốn giết người, cô cũng không cảm thấy kỳ lạ.

"Đọa đến em rồi?" Yên lặng quá lâu, Cố Quyện Thư giương mắt nhìn về phía cô.

Biểu cảm của Quý Chu Chu hơi nghiêm túc, không giống cô lúc bình thường lắm, Cố Quyện Thư dừng một chút quay mặt đi, cả người đều lãnh đạm: "Em đi ra ngoài đi....."

Lời còn chưa nói xong, cánh tay của mình đã bị kéo lại, anh dừng một chút quay đầu lại, bất ngờ không kịp đề phòng đối diện với đôi mắt sáng lấp lánh của cô.

"Cố tiên sinh, anh yên tâm, anh đem bí mật gia tộc quan trọng như vậy nói với tôi, tôi sẽ không phản bội anh, anh cứ làm chuyện anh muốn làm, tôi sẽ luôn ủng hộ anh!"

Thấy boss trở mặt thì làm gì? Một là rời xa anh, hai là đi theo anh, hai loại này căn cứ vào định luật pháo hôi(*) cuối cùng đều sẽ không có kết quả tốt. Nhưng mà trước đi theo anh, lúc sắp đến kết cục đột nhiên thay đổi hoàn toàn thì không giống nhau, thường thường loại nhân vật phản diện co được dân được này, đều có thể sống đến cuối cùng câu chuyện.

(*) *Pháo hôi: con chót thì, bia đỡ đạn.*

Quý Chu Chu tính toán đến vang lên "Ong ong", ánh mắt càng thêm chân thành tha thiết. Cố Quyện Thư cũng không ngờ sẽ nghe được câu trả lời như vậy, hồi lâu mới ngẩng đầu xoa nhẹ tóc cô một chút, biến tóc cô vừa mới chải xong giống như cái ổ gà. Lúc Quý Chu Chu định chải lại còn bị anh ngăn lại.

"Đừng động, nếu để bà nội nhìn thấy em còn có tâm tình chải đầu, em đoán sẽ thế nào?"

Tay Quý Chu Chu dừng lại một chút, suy nghĩ một lát chủ động xoa nhẹ hai cái, lại chà xát mặt mình, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Cố Quyện Thư chờ đợi.

Hai phút sau, dồn dập tiếng bước chân từ hành lang truyền đến, Cố Quyện Thư và Quý Chu Chu nhìn nhau một cái, lặng lẽ che lỗ tai lại, giây tiếp theo giọng nói bi thương của Quý Chu Chu ở bên tai nổ lên: "Cố tiên sinh! Cuối cùng anh cũng tỉnh rồi! Đờ hơn chút nào chưa?!"

Không đợi Cố Quyện Thư nói chuyện, một đám bác sĩ tràn vào, đẩy Quý Chu Chu qua một bên. Quý Chu Chu yên lặng đi đến cửa chờ, chỉ chốc lát sau lão phu nhân tới đây, sau khi nhìn thấy tình trạng thê thảm của Cố Quyện Thư, uy nghiêm nhìn về phía Quý Chu Chu: "Nó làm sao vậy?"

Ha, biết rõ còn hỏi. Quý Chu Chu lau nước mắt một phen, nghẹn ngào đem lời nói lúc nãy nói với người giúp việc lặp lại một lần nữa.

"Không thể nào, thân thể của Quyện Thư khi nào thì kém như vậy?" Lão phu nhân theo dõi mắt lại.

"Cố tiên sinh bài xích phụ nữ, cho nên nhìn thấy tôi đến gần đã bắt đầu chán ghét." Quý Chu Chu dừng một chút, ai oán buông tiếng thở dài: "Còn có chính là, mặc dù thân thể của Cố tiên sinh tốt, nhưng dạ dày của anh ấy lại chẳng ra sao cả, chỉ có một chút kích thích thì sẽ rất nghiêm trọng, bác sĩ nói bởi vì lúc còn nhỏ ăn uống không đều đặn dẫn đến như vậy."

Lão phu nhân dừng một chút, đáy mắt lộ ra chút lạnh buốt: "Lời này của cô là có ý gì, đang trách ta chăm sóc nó không chu đáo?"

"Tôi... Tôi không có a." Quý Chu Chu lo sợ xua tay: "Đây là lần trước anh ấy không khỏe, bác sĩ nói, tôi cũng là trong lúc vô tình nghe được....."

Cố Quyện Thư bị mấy tên bác sĩ nâng lên băng ca, lúc lướt qua cửa, yên lặng nhìn Quý Chu Chu, giống như đang nghiêm túc suy nghĩ mình không khỏe hồi nào.

Quý Chu Chu không chột dạ chút nào, sau khi than ngắn thở dài xin lỗi với lão phu nhân: "Điều tại tôi không tốt, nếu không phải tôi bụng lý sữa bò cho anh ấy uống, anh ấy cũng sẽ không thành cái bộ dáng như bây giờ. Tôi thật đáng chết, Cố tiên sinh tốt với tôi như vậy, tôi lại hại anh ấy. Lão phu nhân, bà phạt tôi đi!"

Lời nói của cô xem như lời hối lỗi, nhưng mỗi câu đều có ý ám chỉ, cố ý biểu lộ cảm xúc không giống như giả vờ. Mặc dù lão phu nhân càng chán ghét cô hơn nhưng lại không khơi ra khuyết điểm.

Quý Chu Chu ba hoa sáng khoái, thì muốn chà sát lòng bàn chân chuồn đi, kết quả vừa mới chuyển động một cái đã bị lão phu nhân gọi lại: "Đứng lại."

"Lão phu nhân, còn có chuyện gì sao? Tôi muốn đi xem Cố tiên sinh." Quý Chu Chu ngoan ngoãn nhìn bà ta.

Lúc này đôi mắt của Lão phu nhân mới nhìn thẳng đánh giá cô, chiều cao so với nữ sinh cũng coi như cao hơn, lại trông xinh xắn khôn ngoan, quả thật

mặt mũi dễ dàng làm cho người ta có thiện cảm (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Mặc dù lúc này đã nghe cô nói qua một lần, nhưng lão phu nhân vẫn muốn đích thân xác nhận: "Đêm qua, Quyện Thư không chạm vào cô?"

"Cổ tiên sinh không thích phụ nữ." Quý Chu Chu nhỏ giọng trả lời.

"Cho nên nó không có chạm vào cô."

Quý Chu Chu gật đầu, lão phu nhân không ngờ, cũng làm đến mức này rồi vậy mà Cổ Quyện Thư vẫn không chạm vào phụ nữ, có thể thấy được từ đáy lòng nó đối với phụ nữ đều là bài xích: "Đồ phế vật."

Quý Chu Chu vừa nghe được không vui, lão phu nhân sao lại thế này, thấy cháu trai có chứng bệnh chán ghét phụ nữ, không nghĩ cách khuyên bảo, ngược lại còn oán trách đối phương, gia trưởng này đảm nhiệm cũng thật "Xứng chức"(*).

(*) *Xứng chức: Xứng đáng với chức vụ.*

"Ngài đừng trách Cổ tiên sinh. Lúc trước Cổ tiên sinh nói với tôi, khi anh ấy sáu bảy tuổi vẫn chưa phải như vậy, sau đó trải qua chút chuyện, thì vô cùng chán ghét phụ nữ. Chẳng qua tôi hỏi anh ấy rốt cuộc là chuyện gì, anh ấy lại không chịu nói." Quý Chu Chu vô tội nhìn bà ta: "Ngài biết anh ấy từng xảy ra chuyện gì không?"

Lão phu nhân bị chiếu ngược một quân, biểu cảm càng thêm khó coi, sau khi im lặng một lúc lâu lạnh nhạt nhìn chằm chằm cô: "Ta nhìn ra được, Quyện Thư đối với cô rất đặc biệt."

Trong lòng Quý Chu Chu giật mình, cho rằng bà ta phát hiện mình đang nói dối.

"Nếu nó có khúc mắc, vậy cô là người thích hợp khuyên nó nhất, nếu cô không thể làm cho nó tiếp nhận được phụ nữ lần nữa, đó chính là cô tác trách. Cổ gia không nuôi người vô dụng."

..... Đây là định đem nôi ném cho cô? Quý Chu Chu bị thương: "Không phải lão phu nhân. Tôi... Tôi không muốn Cổ tiên sinh khó xử, để anh ấy sống theo ý thích của bản thân không tốt sao?"

Ý thích của nó? Lão phu nhân nhếch môi cười giễu: "Ta cho cô ba tháng, đến lúc đó nếu Quyện Thư còn chưa bẻ thẳng lại, vậy cô nên suy nghĩ thật kỹ hậu quả một chút."

Đây là bà ta hoàn toàn nghe không hiểu tiếng người a, Quý Chu Chu hết sức đau đầu, sau một lúc lâu cắn răng mở miệng: "Tôi không thể làm không công cho ngài chứ?"

Lão phu nhân thấy cô đột nhiên hạ thấp giọng, đáy mắt hiện ra một tia chán ghét: "300 vạn. Chỉ cần cô có thể làm cho Quyện Thư khôi phục bình thường, tiền lập tức đến tay."

"Nhưng mà tôi không biết ngài có đổi ý hay không..." Quý Chu Chu lo sợ nhìn bà ta.

Lão phu nhân cười lạnh một tiếng: "Đợi lát nữa đi tìm thư ký Triệu, cô ta sẽ đưa cô một nửa tiền cọc."

"Tôi không phải có ý này....." Quý Chu Chu chậm chậm mở miệng.

"Được rồi, ở trước mặt ta thì không cần diễn." Lão phu nhân liếc cô một cái, ngẩng đầu từ trong phòng đi ra ngoài, giống như ở cùng cô thêm một giây nữa cũng ngại bẩn.

Editor:

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

► 150 vạn ◀

□□□

A yeah! 150 vạn tới tay, làm tình nhân cho Cố Quyện Thư một tháng 3 vạn, đây chính là 50 tháng tiền lương! Trước lên lên giấu đi, đợi Cố Quyện Thư giải quyết lão phu nhân xong, cô có thể chuyển đổi thành tài sản hợp lý của mình.

Đột nhiên trở thành triệu phú, cũng là đại biểu thời gian tự do của mình trước thời hạn rất lớn. Quý Chu Chu thật là vui vẻ, bước chân nhẹ bỗng đi ra ngoài, đi ra không bao lâu thì thấy được anh ở ngay góc tường, sợ tới mức giật mình một cái.

Không khí đột nhiên ngưng tụ, Quý Chu Chu khô khan nhếch miệng: "Cố tiên sinh..... Không phải anh đi điều trị rồi sao?"

"Ừ." Cố Quyện Thư không cảm xúc nhìn cô.

Quý Chu Chu nhìn thấy dáng vẻ này của anh, trong lòng lộp bộp một tiếng, nghĩ lại chuyện mấy lần trước bị anh trùng hợp bắt tại trận, vui sướng từ trên trời rơi xuống trong nháy mắt không còn rồi.

"..... Ngài đến đây lúc nào?"

Cố Quyện Thư rù rứt, lông mi dày đặt ở trên mặt chiếu xuống cái bóng hình quạt, ngay cả người anh đều có chút u ám: "Tôi thấy em vẫn chưa đến, đoán là bà nội sẽ làm khó em, vì vậy quay trở lại, không ngờ....."

"Cố tiên sinh, anh nghe tôi giải thích....." Quý Chu Chu yếu ớt mở miệng. Người tốt biết bao a, còn đặc biệt trở lại giúp mình giải vây, lại không nghĩ rằng nghe được giao dịch phản bội.

Cố Quyện Thư dựa vào tường, sắc mặt tái nhợt không có chút máu, đứng lâu nên hô hấp cũng hơi gấp rút: "Em không cần nói gì hết, em thật sự làm tôi rất thất vọng."

"Không không không, anh hiểu lầm rồi, ta đòi tiền lão phu nhân không phải muốn phản bội anh, chỉ là cảm thấy anh muốn cạnh tranh với bà ta, có thể giúp anh giảm bớt thực lực của bà ta một chút." (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Quý Chu Chu vô cùng đáng thương nhìn anh: "Tôi thật không có ý định lên lút nuốt tiền đâu."

Cố Quyện Thư ngừng một lát, chậm chậm nhìn về phía cô: "Em nuốt tiền?"

"..... Anh vừa rồi không nghe được?" Quý Chu Chu nhìn anh kỳ lạ.

Đôi mắt Cố Quyện Thư nhú lại: "Thẳng thắn được khoan hồng."

..... Được nha, không ngờ lần này cô lại tự hố mình như vậy. Mặt Quý Chu Chu vô ngữ kể lại chuyện vừa rồi, nhìn thấy biểu cảm bất mãn của Cố Quyện Thư như có điều suy nghĩ: "Nếu ngài không nghe được, vì sao lộ ra dáng vẻ đau lòng? Sẽ không phải là không tin tưởng tôi, cố ý lừa tôi chứ?"

Rất tốt, tay nghề trả đũa càng dày công tôi luyện.

"Tôi đau lòng khi nào?" Cố Quyện Thư không giải thích được.

Quý Chu Chu trừng to đôi mắt: "Vậy câu đầu tiên anh nói chưa thỏa mãn là có ý gì? Anh không ngờ cái gì?" Diễn diễn, diễn đến nghiện rồi. Nếu anh không cho mình một lời giải thích, mình nhất định phải quậy một trận.

Cố Quyện Thư: "Không ngờ bà nội đã đi rồi, tôi đến không một chuyến."

"..... Vì vậy sau đó anh nói mình rất thất vọng?" Quý Chu Chu không nói nên lời, thiếu chút nữa đã quên vị này thích xem trò vui.

Cố Quyện Thư ần ần nhìn cô một cái, đáp án rõ ràng, anh kéo thân thể sắp sụp đổ lên. Không ngờ cái gì cũng chưa nhìn thấy, anh có thể không thất vọng sao?

"Được rồi." Lần này coi như cô tài lanh, lần sau không thể dễ dàng bị lừa như vậy nữa.

Cố Quyện Thư nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, chia tay ra trước mặt cô. Quý Chu Chu cảnh giác nhìn anh: "Làm gì?"

"Tiền đâu?"

"Tiền gì?"

"Tiền lừa được, không phải có 300 vạn sao?"

Quý Chu Chu ghen một chút, không cam tâm tình nguyện mở miệng: "Lão phu nhân chỉ đưa tôi một nửa, kêu tôi đi tìm thư ký Triệu lấy, tôi còn chưa lấy được."

"Ừ, vậy lấy được nhó nộ lên."

Khỏe miệng Quý Chu Chu giật giật: "Nộ toàn bộ sao?"

"Nếu không thì sao?"

"Cho tôi giữ lại một ít." Quý Chu Chu cười lấy lòng, đưa ra một đầu ngón tay: "10 vạn được chứ?"

"Không được." Cổ Quyện Thu dần dần cảm thấy thể lực chống đỡ hết nổi, vẫy vẫy tay với cô. Sau khi đợi cô đến lấy cánh tay khoác lên vai cô, không chút do dự đem phân nửa trọng lượng của mình đè lên người cô. Quý Chu Chu đột nhiên bị trọng lượng này đè lên, thiếu chút nữa quỵ xuống.

"Đưa tôi đến bác sĩ kia, phải truyền nước."

Quý Chu Chu chậm chậm đỡ lấy cánh tay anh: "10 vạn cũng không được sao? Dù sao tôi cũng phải có ít tiền để sửa soạn cho bản thân một chút chứ. Anh xem bộ dáng bây giờ của tôi, không sợ dẫn đi ra ngoài mất mặt à?"

"Không sợ, em dạng về gì cũng được." Lần này Cổ Quyện Thu ngược lại rất dứt khoát.

Quý Chu Chu sùng sốt một chút, vậy mà hơi cảm động: "Ý của anh là, tôi thế nào anh cũng sẽ không cảm thấy tôi có chỗ không được?" Người đàn ông cũng biết nói chuyện lắm chứ!

Cổ Quyện Thu nhìn thoáng qua xung quanh, thấy không có người, sau khi suy tư một lát gật đầu một cái.

Quý Chu Chu nhảy bèn bắt gặp anh không tình nguyện, neho mắt lại hỏi: "Thế nào, tôi nói sai rồi?"

Môi Cổ Quyện Thu giật giật, yếu ớt liếc cô một cái: "Tôi nói, em sẽ không quăng tôi xuống đất?"

"Vậy hay là anh đừng nói."

"Tôi cảm thấy mặc kệ em như thế nào, dẫn đi ra ngoài cũng vô cùng mất mặt."

Quý Chu Chu: "...". Người đàn ông này sống nhiều năm như vậy, ngay cả năng lực im miệng kịp thời cũng không có sao?

Cổ Quyện Thu nói xong trong lòng vui sướng, một tay nhìn quanh bả vai cô, dùng tất cả sức lực đỡ lấy cô, đồng thời ả ả một câu: "Nhanh lên, tôi đau đầu, cũng đau bụng."

"..." Ha, đàn ông.

Chờ lúc Quý Chu Chu lôi người đàn ông như con lợn chết này đến trước mặt bác sĩ đã là mười phút sau, cô buông tay đẩy Cổ Quyện Thu lên giường, giống như đẩy cái bao tải to chứa đầy đá. Cổ Quyện Thu kêu lên một tiếng nằm xuống, sắc mặt còn khó coi hơn trước đó.

Quý Chu Chu lau mồ hôi một phen, nằm liệt xuống ghế bên cạnh, sau khi đợi bác sĩ ghim kim tiêm cho Cổ Quyện Thu, nhận nhiệm vụ ngồi ở bên cạnh canh chừng.

Hai người nhìn chăm chăm dịch thể không ngừng chảy xuống, dần dần đều buồn ngủ, Quý Chu Chu càng mệt mỏi vô cùng. Hôm qua, Cổ Quyện Thu bị dầy vò một đêm, cô đương nhiên cũng không có mặt mũi đi ngủ, ở một bên đưa nước đưa khăn hầu hạ, mãi cho đến rạng sáng mới hơi chợp mắt một lát. Bây giờ mệt mỏi vậy kìn, thật sự sắp không được rồi.

"Tôi cảm thấy..... Tôi không ngủ nữa thì sẽ khó chịu." Quý Chu Chu khó khăn mở miệng.

Cổ Quyện Thu mắt buồn ngủ mông lung nhìn cô một cái, dùng cái tay không ghim kim tiêm kia vỗ nhẹ vị trí bên cạnh: "Lên đây ngủ."

"Không được, tôi phải trông kim tiêm cho anh, tôi hại anh khó chịu như vậy, nhất định phải chăm sóc anh thật tốt." Quý Chu Chu trái lương tâm từ chối, thuận tiện quét một đợt cảm tình.

Cổ Quyện Thu nghĩ nghĩ cũng phải, vì thể tâm lý không có chút gánh nặng nào nhắm mắt lại ngủ. Quý Chu Chu không nói nên lời liếc anh một cái, nhưng nghĩ đến hai ngày nay mình luôn gây ra rắc rối, quả thật nên biểu hiện một đợt thiện cảm thật tốt vì vậy kiên cường chịu đựng ở bên cạnh nhìn chăm chăm.

Cổ Quyện Thu bị dầy vò hồng rồi, lúc này ngủ rất sâu. Quý Chu Chu ở bên cạnh không chịu nổi lim dim, sợ ý một chút thì ngủ mất. Đợi lúc cô từ trong mộng thức tỉnh, đột nhiên nhìn thấy kim tiêm của Cổ Quyện Thu tiêm hơi hồng máu, dưới sự kinh hãi vội vàng đi tới giúp anh rút kim tiêm ra.

Động tĩnh đánh thức Cổ Quyện Thu, cô vừa ngẩng đầu thì đối diện đối mặt bình tĩnh của anh.

"Anh ngủ tiếp đi, tôi kêu bác sĩ giúp anh đổi thuốc." Quý Chu Chu bình tĩnh ả chuông gọi.

Đôi mắt của Cổ Quyện Thu giật giật, lại lần nữa nhắm mắt lại, Quý Chu Chu hít sâu một hơi, không đợi từ từ thờ ra đã nghe được giọng nói bình tĩnh của Cổ Quyện Thu: "Nếu không phải tôi tỉnh dậy kịp thời, có phải em định dùng cách thức hồi máu hại chết tôi không?"

"..... Anh suy nghĩ nhiều rồi Cố tiên sinh." Không nghĩ tới vẫn là bị anh phát hiện, Quý Chu Chu cười xảo: "Hơn nữa, tôi làm hại anh có lợi ích gì chứ?"

"Ai biết được, có thể là vì 150 vạn của bà nội."

"..... Tôi hồi máu hại chết anh, bà ta vẫn sẽ cho tôi 150 vạn?"

Cố Quyên Thư nghĩ nghĩ cũng có đạo lý, hừ nhẹ một tiếng cọ cọ cái gối tiếp tục ngủ. Quý Chu Chu cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, sau khi đợi bác sĩ đến đây lần nữa giúp anh ghim kim tiêm, dứt khoát kêu bác sĩ gọi thêm một người nữa đến trông chừng, bản thân chạy đến sô pha bên cạnh ngủ.

Dù sao đợt cảm tình này vì hồi máu mà mất hết, vậy thì cô không làm khó chính mình.

Một giấc này ngủ không ổn định lắm, nhưng bởi vì vô cùng mệt mỏi, sô pha không thoải mái phân nửa cũng không để ý. (Truyện chính chủ Wattpad *TieuHiTieuHi*). Đợi lúc Quý Chu Chu tỉnh lại lần nữa, trời đã lờ mờ tối, giường bệnh bên cạnh trống không, người nên nằm ở trên giường biến mất.

Cô chậm chạp ngồi dậy, sau một hồi phản ứng đi ra ngoài.

Phòng khách bên trong ngôi nhà, bà cháu Cố gia ngồi đối diện nhau, trà nóng ở giữa bàn trà khói trắng lượn lờ, ngăn cách tầm mắt của lão phu nhân, khiến bà không nhìn thấy rõ biểu cảm của đối phương cho lắm.

"Người bỏ thuốc con, bà nội tìm được chưa?" Cố Quyên Thư bung lỵ trà lên khẽ nhấp một ngụm.

Thư ký Triệu khản trương nhìn về phía lão phu nhân, lão phu nhân điềm tĩnh nhìn Cố Quyên Thư: "Đã tìm được rồi, là một người giúp việc nữ trong nhà, ghen tị Quý Chu Chu có thể đi theo con nên muốn bỏ thuốc hãm hại cô ta."

Sau khi Quý Chu Chu đi đến cây cột thì nghe được một câu như vậy, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, xem ra vị lão phu nhân này thật sự tin chuyện Cố Quyên Thư là gay, nếu không cũng sẽ không đem cô đẩy ra ngoài, trông chờ vào cô một ngày nào đó có thể bẻ thẳng tính cách của Cố Quyên Thư.

Nếu bà ta không tin tưởng, đoán chừng lúc này đã đem sự việc đều đổ lên người mình chứ, như vậy Cố Quyên Thư muốn tiếp tục điều tra cũng không có cách, trừ phi vứt bỏ mình. Trong lòng Quý Chu Chu "Trắc" một tiếng, bà lão này, càng nhìn càng cảm thấy có nhiều đầu óc.

"Cái người giúp việc đó đâu?" Cố Quyên Thư hỏi.

Lão phu nhân nhàn nhạt nhếch môi: "Đã kêu người xử lý."

"Con còn không có hỏi chuyện, người đã trực tiếp xử lý?" Cố Quyên Thư giương mắt nhìn bà ta.

Sắc mặt của lão phu nhân không đổi: "Nói cho cùng cũng là chuyện nhà, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, ta giúp con trút giận là được rồi."

"Người nên sớm nói với con, như thế con cũng sẽ không hiểu lầm bà nội là gián điệp thương nghiệp." Cố Quyên Thư thờ ơ cười cười: "Hiện tại có thể làm gì, con đã báo Sở Cảnh sát rồi, chỉ sợ bên phía Sở Cảnh sát sẽ tiếp tục điều tra."

Thư ký Triệu nuốt nước miếng xuống, yên lặng nắm chặt góc áo của mình. Lão phu nhân im lặng phút chốc: "Chẳng qua chỉ là chuyện hiểu lầm, con đi nói rõ ràng là được. Không được thì ta và Sở trưởng có chút giao tình, kêu ông ấy ở bên đó giúp chúng ta hủy bỏ án kiện là được."

"E là không có cách, gần đây công ty có một hạng mục hợp tác với chính phủ, vì bảo mật cũng chỉ có mấy người cấp cao biết, hạng mục liên quan đến quốc phòng, có lẽ Sở trưởng cũng không có cách." Cố Quyên Thư đáng tiếc buông tiếng thở dài: "Nhưng mà cũng không sao, nếu chỉ là một người giúp việc gây ra, Sở Cảnh sát cũng tra không ra chuyện gì, bà nội yên tâm là được."

"Lão phu nhân....." Thư ký Triệu rút cuộc kìm nén không được.

Editor:

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22-3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

►Cổ gia đều là của tôi!◄

□□□

Sắc mặt của lão phu nhân tái nhợt, sau một lúc lâu chậm chậm mở miệng: "Con muốn thế nào?" Thư ký Triệu là người bên cạnh bà có thể dùng nhất, một khi bị ném ra ngoài, chẳng khác nào bà mất đi trợ thủ đắc lực.

"Trương Nhã Quyên đã đi học rồi chứ, trốn học luôn luôn không tốt." Cổ Quyên Thư thả lỏng dựa sô pha, mặc dù thân thể của anh hồi phục một chút, nhưng vẫn chưa khỏe hoàn toàn, ngồi một lát đã cảm thấy mệt mỏi.

Tay lão phu nhân ở dưới áo choàng dần dần nắm thành quyền, giọng nói lại vẫn bình tĩnh như cũ: "Ngày mai nó sẽ rời đi."

"Hai cái hạng mục kia giao cho Trương gia, đã liên tục lỗ vốn một năm." Đầu ngón tay Cổ Quyên Thư nhẹ nhàng gõ đầu gối.

Lão phu nhân nhăn nhó, lạnh nhạt mở miệng: "Chuyện này giao cho con xử lý."

"Có những lời này của bà nội con đã an tâm rồi, bên Sở Cảnh sát con sẽ nghĩ cách ngăn lại." Cổ Quyên Thư đứng lên, trên cao nhìn xuống lướt qua lão phu nhân một cái: "Trong khoảng thời gian này con sẽ rất bận, sợ là không thể thường xuyên trở về."

Anh nói xong xoay người rời đi, giọng nói của lão phu nhân từ phía sau vang lên: "Con căn bản là không có báo Cảnh đúng không?"

Thân thể Cổ Quyên Thư dừng lại một chút, vừa vặn đối mặt với con chuột nhỏ núp sau cây cột. Con chuột nhỏ xoay người núp vào, chỉ để lại một góc áo lộ ở ngoài.

"Đương nhiên báo rồi, không tin bà nội có thể đến Sở Cảnh sát kiểm tra ghi chép." Cổ Quyên Thư lười biếng đi ra ngoài: "Bà nội cũng nên biết, con đối với người làm hại con, từ trước đến nay không có sức nhẫn nại nào."

Thân thể lão phu nhân cứng đờ, cuối cùng vẫn không nói gì.

Lúc Cổ Quyên Thư đi đến cây cột liếc con chuột nhỏ một cái, con chuột nhỏ vội vàng đuổi theo, hai người cùng nhau đi ra khỏi ngôi nhà áp lực này.

"Bây giờ chúng ta chuẩn bị về nhà sao?" Quý Chu Chu không lời tìm lời nói.

Cổ Quyên Thư thuận miệng lên tiếng, xem ra hình như không có tinh thần gì. Quý Chu Chu vội vàng lại đỡ lấy cánh tay anh, khi anh đang nhìn về phía mình cười cười lấy lòng: "Vậy tôi sau này, có phải có thể không cần ứng phó với lão phu nhân hay không?"

"Tôi phải, em không phải."

"?"

Tốc độ đi đường của Cổ Quyên Thư chậm lại, phối hợp nhịp bước của cô đi ra ngoài: "Bởi vì tôi không nhận tiền bà ta."

"..... Vậy tôi không nhận tiền được không?"

"Nhưng người cùng bà ta nói chuyện làm ăn là em." Cổ Quyên Thư gọi lên khoe môi: "Cho nên em tự nghĩ cách."

..... Cái gì gọi là mặt dày vô sỉ! Cái gì gọi là không biết xấu hổ, ba chữ "Cổ Quyên Thư" này có thể chứng minh đầy đủ! Quý Chu Chu lần đầu tiên cảm thấy tức giận đến nỗi nói không nên lời.

Cổ Quyên Thư nhẹ nhàng băng quơ liếc cô một cái: "Cho nên a, sau này bất kể thấy ai dụ dỗ em như vậy nữa, trực tiếp từ chối là được, tránh cho mất nhiều hơn được."

Quý Chu Chu dừng một lát, tựa như không nghe được lời nói bóng gió của anh, phiền não nhàu mày: "Tôi cũng muốn trực tiếp từ chối a, đây không phải là sợ sao....."

"Sợ cái gì? Sợ bà ta gây bất lợi cho em?" Cổ Quyên Thư dừng lại, lấy cánh tay từ trong tay cô rút ra, một tay đút vào túi quần lười biếng đứng đó: "Em biết điều một chút, trên thế giới này không ai có thể làm tổn thương em."

Quý Chu Chu chớp chớp mắt: "Vậy còn anh?"

"Tôi sao?"

"Anh có làm tổn thương tôi không?"

Cố Quyên Thư dừng một chút, dưới ánh mắt vạn phần mong chờ của Quý Chu Chu, chậm chậm mở miệng: "Em ngoan ngoãn một chút, tôi sẽ không."

"....." Vậy giống như chưa nói vậy.

Cầm 150 vạn của cô, ngay cả một chút sai lầm nhỏ của cô cũng không thể bao dung, người đàn ông này thật là..... Quý Chu Chu vỗ đầu một cái: "A! Tôi còn chưa tìm thư ký Triệu đòi tiền!" Mặc dù tiền này nhất định phải nộp lên, nhưng có thể qua tay mình một chút cũng đã nha.

"Cố tiên sinh anh chờ một chút, tôi đi tìm bà ta đòi....."

Nói xong Quý Chu Chu định đi, bị Cố Quyên Thư kéo lại: "Không cần, bà ta tới."

Quý Chu Chu dừng một chút, theo tầm mắt của anh hướng sau lưng nhìn, lúc này mới nhìn thấy thư ký Triệu thần sắc khẩn trương đi đến.

Chờ thư ký Triệu đi đến trước mặt, Cố Quyên Thư chậm rãi hỏi: "150 vạn đâu?"

Thư ký Triệu sững sờ một chút, lúc này mới rõ cậu ta đã biết chuyện lão phu nhân giao dịch với Quý Chu Chu, vội vàng lấy chi phiếu từ trong túi xách ra, đôi mắt ở giữa Quý Chu Chu và Cố Quyên Thư chuyển một vòng, trong lòng mơ hồ có tính toán, cảm giác sợ hãi trước đó cũng giảm rất nhiều.

Quý Chu Chu cũng sững sờ một chút, vội đưa mắt ra hiệu Cố Quyên Thư, chuyện bọn họ hồ lão phu nhân làm sao có thể để cho chân chó(*) của lão phu nhân biết! (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Cố Quyên Thư khẽ lắc đầu, ý bảo không sao, lúc này cô mới thờ phào nhẹ nhõm.

(*) *Chân chó: chó săn, tay sai.*

Quý Chu Chu vội vàng nhận lấy, sau khi đưa lên không trung nhìn một cái, đôi mắt đều cười thành vòng cung: "Cố tiên sinh, là thật."

Mặc dù Thư ký Triệu lo lắng sốt ruột nhưng nghe đến những lời này cũng nhin không được vô ngữ: "Quý tiểu thư, lão phu nhân sao có thể dùng chi phiếu giả gạt người."

"À." Quý Chu Chu liếc bà ta một cái, lạnh nhạt đáp một tiếng. Trước đó bởi vì hoàn cảnh không biết lại không có chỗ dựa, cho nên thái độ của người phụ nữ này không tốt cô cũng nhin. Bây giờ có chỗ dựa ở đây, cô nể mặt người phụ nữ này mới là lạ.

Thư ký Triệu cũng không nghĩ tới cô sẽ có loại phản ứng này, mặt đỏ rồi trắng, trắng rồi đỏ, cuối cùng nghiêng răng cười nói: "Tôi có lời muốn nói với thiếu gia, Quý tiểu thư có thể tránh mặt một chút không?"

Quý Chu Chu lúc này định lấy chi phiếu đi, lại bị Cố Quyên Thư kéo lại, cô trừng mắt nhìn thì nghe được Cố Quyên Thư rất là lãnh đạm mở miệng: "Chuyện thư ký Triệu không tôn trọng Chu Chu, tôi cũng có nghe được, thư ký Triệu có phải nên nói lời xin lỗi không?"

"Cậu sao....." Vấn đề thư ký Triệu hỏi đến một nửa đột nhiên im miệng, dường như cũng cảm thấy mình hỏi một câu ngu ngốc.

Cố Quyên Thư không thèm để ý chút nào: "Cố gia đều là của tôi, có một số chuyện tôi đương nhiên biết."

Trong lòng thư ký Triệu một mảnh lạnh lẽo, Cố Quyên Thư có thể biết được chuyện này đã chứng minh trong vệ sĩ có người của cậu ta, ngay cả cận vệ của lão phu nhân đều có tai mắt của cậu ta, càng không nói những chức vụ khác trong ngôi nhà này. Bà ta hít sâu một hơi, biểu cảm cung kính một chút: "Quý tiểu thư, xin lỗi vì những lời lỗ năng trước đây của tôi, hy vọng người có thể tha thứ cho tôi."

Tuy rằng không cảm thấy bà ta xin lỗi có lợi ích gì, nhưng thoải mái a, thoải mái đến Quý Chu Chu vừa lòng xoay người đi ra ngoài cửa lớn.

Không chờ đến lời tha thứ Thư ký Triệu, sau khi sắc mặt thay đổi một cái mỉm cười: "Cố tiên sinh đối với Quý tiểu thư thật đặc biệt, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tôi thật sự nghĩ giống như lão phu nhân vậy, bị các người che mắt lừa gạt rồi."

"Cho nên?" Cố Quyên Thư lười biếng nhìn bà ta.

Thư ký Triệu lấy tay nắm chặt túi xách, ngoài mặt thản nhiên: "Tôi đến để xin lỗi vì chuyện thuốc, nhưng ngài cũng biết, tôi không muốn làm những chuyện này, chẳng qua là chỉ thị của lão phu nhân, tôi không dám từ chối, hy vọng Cố tiên sinh đại nhân đại lượng, tha thứ cho tôi lần này."

Mặc dù Cố Quyên Thư ở trước mặt lão phu nhân bảo đảm, bà trước sau vẫn không yên tâm, nhất định phải đích thân nghe cậu ta cam đoan mới có thể yên tâm.

Cố Quyên Thư không để ý tới bà ta, thư ký Triệu khẽ nghiêng răng: "Dĩ nhiên, chỉ cần Cố tiên sinh đáp ứng tôi, sau này ngài có yêu cầu gì, tôi nhất định sẽ giúp đỡ. (*Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi*). Hơn nữa, chuyện của Quý tiểu thư, ngài cũng không muốn để lão phu nhân biết chứ?"

Nghe bà ta nhắc tới Quý Chu Chu, Cố Quyên Thư mới xem như có phản ứng, sự chế giễu trong mắt gần như muốn tràn ra. Thư ký Triệu nhìn thấy dáng vẻ của anh, một lòng đột nhiên trầm xuống.

Sau khi yên tĩnh như chết, giọng nói mang theo một chút lười biếng của Cố Quyên Thư vang lên: "Khi tôi còn nhỏ, bà nội luôn giám sát tôi, lúc đó để cho quản gia luôn đi theo tôi, bất kể tôi làm cái gì, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ cũng đều báo cáo, rất nhiều lần tôi cũng bởi vì một vài hành động vô ý, mà bị phạt một hai ngày không ăn cơm."

Thư ký Triệu dừng một chút, chuyện quân gia kia ngược đãi Cố Quyện Thư, bà ta cũng nghe qua, chỉ là không biết lúc này Cố Quyện Thư nói ra là có ý gì.

"Quân gia đó không tệ, làm việc tận lực, chuyện bà nội giao phó ông ta đều làm được, đáng tiếc người hơi ngốc, không ý thức được tôi mới là người thân của bà nội, hòng dùng cách đối lập với tôi để lấy lòng bà nội." Cố Quyện Thư nhìn chăm chú con kiến bận rộn trên mặt đất, hơi nhíu mày: "Cho nên cuối cùng liên quan đến tôi, cho dù ông ta trung thành đi nữa, bà nội cũng sẽ không dùng ông ta."

Trong lòng thư ký Triệu mơ hồ dâng lên một ý nghĩ đáng sợ, nhưng lại phản xạ có điều kiện phủ nhận. Khi đó Cố Quyện Thư mới bảy tám tuổi, sao có thể có loại tâm tư này?

"Thư ký Triệu sau này trước khi nói chuyện nên suy nghĩ cho kỹ, không nên giống như người đó, cảm thấy có sự tin nhiệm của bà nội là có thể chống lại tôi, bằng không có một ngày dù là bị oan, bà nội cũng sẽ biến bà thành đồ bỏ đi."

Thư ký Triệu lui về sau hai bước, giọng nói cũng run rẩy: "Ý của cậu là, căn bản là không có chuyện ngược đãi này, tất cả đều là....."

"Xuyt."

Cố Quyện Thư đưa ngón tay ra đặt lên môi, thư ký Triệu đột nhiên im miệng, giây tiếp theo Quý Chu Chu từ đằng xa chạy tới: "Cố tiên sinh, xe chú Chu đã tới rồi, bây giờ nên đi chưa?"

"Lại đây chờ tôi."

Cố Quyện Thư lười biếng vẫy tay, Quý Chu Chu vội vàng chạy tới, giống như tiểu thái giám đỡ Thái thượng hoàng vậy. Đỡ anh đi ra ngoài, vừa đi vừa lên lên lút lút hỏi: "Thư ký Triệu làm sao vậy? Mặt trắng giống như quỷ vậy."

"Không biết, có thể do uống Coca quá hạn."

"..... Tôi cảm thấy không có liên quan đến Coca chứ." Quý Chu Chu không biết nói gì.

Cố Quyện Thư khẽ cười một tiếng, néo néo cái mặt gầy đây càng ngày càng tròn của cô.

Quý Chu Chu liếc anh một cái, ngoan ngoãn đỡ anh đi ra ngoài, mặc dù ở sau lưng ra nhiều mồ hôi lạnh nhưng lại hoàn toàn không có lộ ra ngoài.

Thật ra cô đến, muốn sớm hơn với thời gian Cố Quyện Thư biết, cho nên chuyện nên nghe chuyện không nên nghe, đều nghe được.

Quý Chu Chu lướt qua sắc mặt tái nhợt của Cố Quyện Thư một cái, ngược lại không cảm thấy anh làm như vậy có gì không thỏa đáng, chỉ là cảm giác lão phu nhân đem người bức thành như vậy, quả thật hơi quá đáng.

Editor:

Hôm nay Đông Chí, mọi người đã ăn trôi nước cho lên tuổi chưa nè... □□

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23-1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

► **Kim chủ! Anh bị cấm sừng rồi!** ◄

□□□

Tiêu hao hết ba ngày, cuối cùng cũng rời khỏi nhà cũ Cố gia, trở về với căn phòng nhỏ, cũ kỹ, rách nát của mình.

Quý Chu Chu vừa về đến nhà thì lấy được di động của mình, sau khi uống miếng nước thì bỏ lên giường, lúc này mới thông thả mở máy. Mở máy một cái thì tin nhắn oanh tạc, ngoại trừ mấy tin nhắn của Lý Nhu Nhu, còn lại tất cả đều là Diệp Khuynh gửi tới. Cô dừng một chút, lúc này mới nhớ tới hợp đồng của cô và Diệp Khuynh vẫn chưa bàn xong.

Quý Chu Chu kéo từng cái một, chỉ thấy thái độ của Diệp Khuynh từ lúc bắt đầu không kiên nhẫn đến bùng nổ, lại từ bùng nổ đến sốt ruột đến cầu xin, thế nhưng lướt qua hơn một trăm tin nhắn, cô nhìn không được cười một tiếng, cảm thấy đạo diễn này vẫn rất đáng yêu.

Suy nghĩ một chút trả lời anh ta, trong nháy mắt đối phương đã hồi âm, giống như quên mất chuyện nóng nảy trước đó của mình, thúc giục Quý Chu Chu ký hợp đồng.

Quý Chu Chu đề nghị ký hợp đồng trên mạng, Diệp Khuynh bên kia do dự một lát, cuối cùng vẫn là đồng ý, nhưng yêu cầu sau này lúc quay phim cô phải đi theo tổ. Lần này chuyện Quý Chu Chu mất liên lạc ba ngày, tạo thành bóng ma không nhỏ trong lòng anh ta, ngộ nhờ lúc quay phim vị này thoáng cái lại biến mất, làm chậm trễ tiến trình thì thế nào.

Quý Chu Chu hơi khó xử, nghề nghiệp chủ yếu bây giờ của cô là ở bên cạnh Cố Quyện Thư làm con chim Hoàng Yến ăn no chờ chết. Quay phim truyền hình hờ một chút là mấy tháng, nếu như cô phải đi theo tổ, nhất định phải rời khỏi anh một khoảng thời gian. *(Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi)*. Nhưng mà không đồng ý, thứ nhất Diệp Khuynh không chắc sẽ tán thành, thứ hai cô cũng không muốn tác phẩm của mình để cho tổ biên kịch của anh ta sửa chữa.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cắn răng đồng ý, dù sao phim truyền hình từ đề án đến lúc quay phim, ở giữa còn phải trải qua một đoạn thời gian, nói không chừng khi đó cô đã rời khỏi nơi này, đến lúc đó ăn mặc giả dạng một chút không để cho Diệp Khuynh phát hiện là được.

Nghĩ như vậy, Quý Chu Chu đồng ý, sau khi gõ định giả một cái, Diệp Khuynh rất nhanh gửi đến hợp đồng sơ bản. Cô xem một lần, gửi lại những quan điểm mà mình không đồng ý cho lắm, dự định cùng đối phương bàn luận tiếp. Chờ tất cả điều khoản chắc chắn rồi, lại đi in ra ký tên.

Vừa nghĩ tới hợp đồng ký xong, trong nháy mắt cô có thể có 10 vạn tệ tiền cọc, không cần lo lắng bản thân không có một xu dính túi nữa. Quý Chu Chu thật hưng phấn lăn lăn trên giường, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy một người đứng ở cửa phòng.

Quý Chu Chu sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên giường lăn xuống, định thần nhìn lại mới thấy rõ là Cố Quyện Thư, không khỏi có chút cảm nín: "Cố tiên sinh? Không phải anh về phòng nghỉ ngơi rồi?"

"Tôi quên một chuyện."

"Chuyện gì?"

Cố Quyện Thư chậm chậm đi đến trước mặt cô, vươn tay đến cô. Quý Chu Chu khản trương nhìn anh, bất giác đem điện thoại lên lên giấu ra sau lưng, lo lắng có phải anh đã nhìn thấy manh mối gì không.

Cố Quyện Thư chú ý tới động tác nhỏ của cô, bình tĩnh nhìn chăm chú vào đôi mắt của cô.

Hai người, một người ngồi một người đứng giằng co ba giây, Quý Chu Chu cười cười lấy lòng, lo lắng có phải anh nhìn thấy mình cảm động không buồn vì vậy sinh ra nghi ngờ không.

Mặt Cố Quyện Thư không cảm xúc: "Cười cũng vô dụng, đem ra."

"Đem cái gì a?" Quý Chu Chu vô tội chớp mắt, kiên quyết không phối hợp với anh. Lúc này anh cách xa mình như vậy, lại là đưa lưng về phía di động, hẳn là không thấy được cô đang làm gì chứ?

"Chỉ phiếu."

..... Cô vậy mà quên mất chuyện này. Quý Chu Chu yên lòng, ló đầu đi tìm dép lê của mình, kết quả chỉ là hơi cúi đầu xuống đất nhìn một chút đã không cần thận dụng vào Cố Quyện Thư hai lần.

"Cố tiên sinh, nếu không anh ra ngoài chờ tôi?" Quý Chu Chu hơi bất đắc dĩ, căn phòng này quá nhỏ, lúc trước cô và Chu Trường Quân đứng ở đây cũng phải nghiêng người mới có thể đi ra ngoài, đừng nói chỉ Cố Quyện Thư người cao gần một mét chín, ở đây càng giống như cây cột điện vướng víu.

Cố Quyện Thư liếc cô một cái, trực tiếp ngồi xuống giường, phát hiện giường rất mềm, trên chăn có mùi sữa nhàn nhạt, dễ chịu hơn so với tất cả mùi hương lúc trước anh từng ngửi.

Anh lần đầu nghiêm túc quan sát nơi này, phòng nhỏ đến đáng thương. Trước kia bởi vì không có lợi ích gì nên dứt khoát để trống chỗ này, ngày thường cũng không có ai đến dọn dẹp, cho nên căn phòng này thoạt nhìn vừa nát vừa cũ, cùng với những căn phòng khác của biệt thự quả thực khác nhau một trời một vực.

Nhưng phòng cứ như vậy không ai dùng, sau khi Quý Chu Chu vào ở thì có nhiều đồ vật hơn. *(Truyện chính chủ Wattpad TieuHiTieuHi)*. Thiết bị điện tử, chai chai lọ lọ, còn có trên ghế, mép giường để vài bộ quần áo, khắp nơi đều cho người ta cảm giác âm áp lại bình dân.

"Em cũng không thể giặt quần áo?" Cố Quyện Thư chân thành đặt câu hỏi.

Quý Chu Chu: "....." Anh quần được nhiều thật.

Cố Quyện Thư cầm chia xuống đất chỗ một đôi vớ: "Vớ cũng nên giặt sạch."

"....." Không tức giận, tức giận dễ sinh bệnh. Quý Chu Chu hít sâu một hơi, trên mặt treo lên một nụ cười giả tạo tiêu chuẩn: "Tôi đây không phải muốn giúp gia đình tiết kiệm một ít tiền nước, cho nên để dồn lại giặt một lần sao."

Thật ra trong nhà có người giúp việc phụ trách riêng, nhưng bởi vì cô và bọn họ quá thân thiết rồi nên không muốn sai bảo người ta cho lắm, vì vậy vẫn giống một người như lúc trước, gom một đồng quần áo của mình ném vào máy giặt. Nhưng việc này nói với Cố Quyện Thư, anh cũng không hiểu, vẫn là không cần phản ứng.

Quý Chu Chu liếc anh một cái, xoay người từ góc tường nhỏ đi đến bàn nhỏ lấy chi phiếu. Sau khi sờ soạng lưu luyến không rời một chút thì đưa cho Cố Quyện Thư: "Cố tiên sinh, đây là chi phiếu."

"Ừ."

Cố Quyện Thư nhận lấy, cũng không thèm nhìn tới thì gấp lại bỏ vào túi. Quý Chu Chu cứng đờ, giọng nói the thé đến sắp biến dạng: "Sao anh gấp lại? Chi phiếu gấp còn có thể đổi sao?!"

Cố Quyện Thư xoa xoa lỗ tai: "Không thể đổi sao?"

"Tôi không biết! Tôi lại chưa từng nhận!" Quý Chu Chu không nhịn xuống trừng mắt liếc anh một cái: "Lúc trước tôi nghe người ta nói là không thể, ngộ nhờ thật sự đổi không được thì làm sao?!"

Đây là 150 vạn a! Mặc dù không phải của cô nhưng cũng là bản thân cô lấy về được chứ!

"Không thể thì bỏ đi." Cố Quyện Thư khá bình tĩnh.

Quý Chu Chu bị sự bình tĩnh anh làm tức đến đau gan, nhưng e dè thân phận của anh nên cuối cùng không dám đánh anh, sau khi nóng nảy ở tại chỗ xoay hai vòng nghiêng răng tiền khách: "Cố tiên sinh, trời không còn sớm, hay là anh mau đi nghỉ ngơi đi."

Đi! Đi nhanh đi! Cô bây giờ không muốn nhìn thấy tên chơi đùa phá của này.

Cố Quyện Thư gật đầu, sau đó trực tiếp nằm xuống.

Quý Chu Chu bị hành động của anh làm sợ ngây người: "Cố tiên sinh, ngài đây là làm gì vậy?"

"Nghỉ ngơi." Cố Quyện Thư trả lời như chuyện đương nhiên.

Quý Chu Chu tròn trắng mắt kiểm chế kích động của mình, cố gắng dùng giọng nói nhẹ nhàng, nói chuyện giống như dỗ trẻ con: "Phòng tôi quá nhỏ, hay là anh về phòng anh ngủ đi."

Cố Quyện Thư im lặng nhìn cô chốc lát, lúc Quý Chu Chu bắt đầu lo lắng cho mình có phải nói sai lời gì rồi không, anh ần ần mở miệng: "Đầu đầu."

"....."

"Bụng cũng đau."

"....."

"Tôi không đứng lên nổi, chắc là viêm dạ dày khiến cho tay chân tạm thời tê liệt."

"..... Được, ngài ở đây ngủ, tôi đến phòng khách." Quý Chu Chu giờ hai tay đầu hàng, đến cả tê liệt cũng nói ra rồi, cô mà đuổi anh nữa, nói không chừng sẽ ăn vạ như thế nào.

Quý Chu Chu nói xong thì xoay người đi ra ngoài, sau ba giây cửa bị bên ngoài đóng lại, Cố Quyện Thư thoải mái nhắm mắt lại, vừa sắp chìm vào giấc ngủ thì bên tai đã vang lên một âm thanh nhắc nhở, mở mắt ra đã nhìn thấy di động bị Quý Chu Chu bỏ lại. Màn hình di động đột nhiên sáng lên, tin nhắn hiện ra một cái tên "Mặt baby".....

[Được, mong có thể sớm gặp mặt cò.]

Cố Quyện Thư chớp mắt thì muốn đưa tay ra lấy, giây tiếp theo Quý Chu Chu từ bên ngoài xông vào. Sau khi nhìn thấy di động ngược lại hít một hơi lạnh, lấy tư thế mãnh hổ vồ mồi nhào tới, trước lúc tay Cố Quyện Thư đưa tới cô đã cướp được di động, cười gượng giấu ra sau lưng.

"Mặt baby là ai?"

Quý Chu Chu liếm môi một cái: "Một người bạn vô vị trên mạng, tôi đây lập tức xóa tên người đó." Nói xong không cho Cố Quyện Thư cơ hội truy hỏi, cầm di động chạy đi.

Cố Quyên Thư im lặng một lát lấy di động ra xem thông tin danh bạ, giữa Chử Trạ và Diệp Khuynh lựa chọn một chút, cuối cùng chọn Diệp Khuynh.

Sau khi điện thoại gọi thông, Diệp Khuynh đầu dây bên kia rối loạn, vừa nghe ra chính là đang đóng phim, mà Diệp đạo mỗi lần làm việc vẫn giống như mọi khi, tính tình nóng nảy, mắng xong cái này mắng tới cái kia.

"Alo, Quyên Thư, sao thế?" Diệp Khuynh đầu dây bên kia yên tĩnh chút, hình như tìm một không gian yên tĩnh nghe điện thoại.

Cố Quyên Thư cân nhắc mối quan hệ của anh và Quý Chu Chu một chút, dường như vẫn chưa đủ để nói với người ngoài, vì thế sửa lại tình hình dò hỏi: "Nếu cậu có bạn gái....."

"Tôi không có, cảm ơn." Mặt Diệp Khuynh đen xuống, người quen đều biết anh ta lớn như vậy mà vẫn chưa nói chuyện yêu đương, người này hơn nửa đêm gọi hỏi là có ý kìm chuyện à?

Cố Quyên Thư bị anh ta cắt ngang cũng không tức giận, biết lắng nghe nên sửa lại lời mở đầu: "Nếu cậu có bạn trai....."

"Ok nếu tôi có bạn gái." Diệp Khuynh "Tĩnh tĩnh tốt" lại một lần nữa cắt ngang: "Sau đó đâu? Anh muốn hỏi cái gì?"

"Cô ấy có một người bạn trên mạng, liên lạc tin nhắn, ghi biệt danh đối phương là "Mặt baby", hơn nửa không dám để cho cậu biết, cậu nói xem đây là có ý gì?"

Diệp Khuynh im lặng một lát, đột nhiên không giận: "Anh nói người bạn đó, chắc không phải chính là anh chứ?"

"....."

"Bạn gái là ai? Em gái Chu Chu?" Diệp Khuynh hết sức kiềm chế, sau khi đang tri trệ không có được câu trả lời từ đối phương, rốt cuộc nhịn không được phát ra "Phốc phốc" tiếng cười.

Cố Quyên Thư quả quyết tắt máy.

Ba giây sau, điện thoại của Diệp Khuynh gọi lại, Cố Quyên Thư tiếp tục tắt máy, liên tiếp từ chối trả lời vài lần, Diệp Khuynh bắt đầu gửi tin nhắn cầu xin tha thứ, lúc này Cố Quyên Thư mới miễn cưỡng nhận điện thoại.

Sau khi điện thoại được thông, câu đầu tiên Diệp Khuynh nói cùng với tiếng cười khùng khiếp: "Kim chủ, anh đây là bị cấm sừng rồi. A ha ha ha....."

Cố Quyên Thư không cảm xúc tắt máy, đồng thời kéo đối phương vào danh sách đen.

Sau một hồi thanh tịnh, một dãy số lạ gửi tin nhắn tới: Kim chủ đừng nóng giận, tôi chỉ đùa một chút thôi mà. Em gái Chu Chu là một cô gái tốt, sao có thể sẽ cấm sừng anh đây, chắc chắn là có hiểu lầm gì đó.

Cố Quyên Thư thấy anh ta cuối cùng chịu nói tiếng người, lúc này mới miễn cưỡng kéo anh ta từ danh sách đen ra. Diệp Khuynh giống như biết anh sẽ làm như vậy, lập tức gọi lại: "Anh thật sự tức giận à? Tôi chỉ là nói đùa, không đáng tức giận ha. Mặc dù tôi chỉ gặp qua em gái Chu Chu một lần, nhưng cũng có thể nhìn ra cô ấy không phải loại người như vậy."

"Gọi Quý tiểu thư."

"Hà?"

"Quý tiểu thư."

Sau khi Diệp Khuynh nghe hiểu ý của anh, nhìn chằm chằm di động giống như gặp quỷ, một hồi lâu mới mở miệng nói chuyện: "Không phải chứ? Anh... Tính chiếm hữu mạnh mẽ như vậy?"

Editor:

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

►Tôi còn tưởng giấu được anh◄

□□□

Cố Quyện Thư rú mắt nghịch cái móc khóa lông xù mềm mềm, mà anh tùy tiện cầm lấy ở đầu giường.

Diệp Khuynh không nghe được anh trả lời, nụ cười trên mặt hơi thu lại, liếm môi bị khô một chút cười mỉa: "Được được được, Quý tiểu thư Quý tiểu thư, khi nào anh phát hiện loại chuyện này?"

Cố Quyện Thư nhìn thời gian: "Mười phút trước."

"Gi?" Diệp Khuynh há hốc mồm.

Cố Quyện Thư: "Ừ."

"..... Trước đó không có loại chuyện này phải không?"

"Ừ." Cố Quyện Thư khá khẳng định.

"Vậy ý anh là, người bạn trên mạng này của cô ấy là mới quen biết? Mười phút trước quen biết?" Diệp Khuynh lại một trận vô ngữ: "Quyện thư, có phải anh phát hiện cũng quá kịp thời rồi không?"

Cố Quyện Thư hừ nhẹ một tiếng. Anh cũng không tin là Quý Chu Chu đang được mình nuôi dưỡng đến ngày càng béo khỏe, sẽ nghĩ không thông lại đi tìm người đàn ông khác, chỉ là loại biệt danh "Mặt baby" mang tính chất thân mật này, khiến cho anh hơi dè ý, vì thế rất muốn biết người đó là ai.

"Có thể anh đã suy nghĩ nhiều, bạn trên mạng đâu có phân biệt bạn trên mạng nam hay bạn trên mạng nữ đâu, cũng không nhất định là nam." Lời nói này của Diệp Khuynh hơi trái lương tâm, vì thế vội vàng bổ sung: "Tất nhiên, nếu đề tôi biết "Mặt baby" này là ai, nhất định tôi phải chinh anh ta."

"Chinh như thế nào?"

Diệp Khuynh nghẹn một chút, nghĩ nghĩ trả lời: "Anh nói chinh như thế nào thì chinh như thế đó. Đem người nhốt lại bỏ đói ba ngày, sau đó ở trước mặt anh ta ăn lẩu, thế nào?"

Cố Quyện Thư không nói lời nào.

"..... Hay là, anh có cách khác?" Diệp Khuynh thăm dò.

Cố Quyện Thư trầm tư một lát, tắt điện thoại của anh ta, gọi qua cho Chu Trường Quân.

"Tiên sinh, có chuyện gì sao?" Giọng nói của Chu Trường Quân lộ ra vẻ buồn ngủ, nhưng vẫn lấy lại tinh thần hỏi.

Cố Quyện Thư: "Muốn ăn lẩu."

"..... Được, trưa mai sắp xếp, ngài nghỉ ngơi sớm một chút."

Cố Quyện Thư lên tiếng, thấy Diệp Khuynh lại gọi lại, thì trực tiếp chuyển máy qua.

"Vừa rồi anh rút mạng à?" Diệp Khuynh ngây thơ hỏi.

Cố Quyện Thư lười biếng chuyển mình một cái: "Không có."

"Vậy tại sao đột nhiên tắt máy?"

"Không muốn dè ý cậu."

"....." Anh ta đã nhìn ra, vị này căn bản chưa từng nghĩ ngờ em gái Chu Chu, chỉ là tiêu khiển bản thân thôi.

Diệp Khuynh mặc niệm tám trăm lần "Anh ấy là kim chủ, anh ấy là ba ba", mới không để cho cuộn cuộn gào thét thô tục từ trong miệng chạy ra.

Sau khi bị anh ta lấn đi lộn lại, Diệp Khuynh tỏ vẻ còn mệt tâm hơn so với tám tên cường tráng cùng lúc ở trước mặt anh ta múa thoát y, uể oải bày tỏ: "Có thể Chu Chu chính là cảm thấy buồn chán, cho nên tùy tiện tìm người nói chuyện phiếm, việc này rất bình thường. Nếu anh không muốn cô ấy trò

chuyện thì đòi đi sự chú ý của cô ấy một chút, dẫn cô ấy đi ra ngoài chơi. Cái gì... Trời tối rồi, tôi phải đi ăn sáng, tạm biệt."

Nói xong thì quả quyết tắt điện thoại.

Cố Quyện Thu nghe âm thanh "tút tut" trong điện thoại dừng một chút, mặc dù muốn hỏi trời tối và ăn sáng có liên quan gì, nhưng vẫn là thức thòi không có gọi lại nữa.

Sự thật chứng minh anh không gọi lại là chính xác, bởi vì Diệp Khuynh đã can đảm kéo anh vào danh sách đen. Lúc này đang nhân lúc chuyển cảnh anh ta gửi tin nhắn mới cho tiểu biên kịch.

Sau khi đối phương hỏi anh ta vì sao lâu như vậy không trả lời, Diệp Khuynh buông tiếng thở dài, cùng với người bạn không tính là thân thiết này than khô: Đừng nói nữa, bạn tôi bởi vì bạn gái nói chuyện phiếm với bạn trên mạng mà không vui, tôi khuyên anh ta.

Quý Chu Chu nằm trên giường lớn rộng rãi, thoải mái trong phòng khách, nhìn thấy tin nhắn mới đến khoe miệng giật giật. Cốt truyện bạn gái và bạn trên mạng nói chuyện phiếm này, hình như hơi quen mắt a.

Quý Chu Chu suy nghĩ một chút, trả lời: Bạn anh nghĩ như thế nào? Chẳng lẽ bởi vì bạn gái và người khác nói chuyện phiếm thì cảm thấy bạn gái phản bội anh ta?

Diệp Khuynh như là tìm được chỗ phát tiết vậy, nhanh chóng vài giây hồi âm: Cái đó ngược lại không có, chỉ là không vui lắm mà thôi. Có điều là đối với ai cũng sẽ không vui, đàn ông a, còn không phải như vậy.

Quý Chu Chu không nói nên lời: Nếu như anh ta không thích bạn gái anh ta, cũng sẽ như vậy?

Cố Quyện Thu tìm người hỏi ý kiến chuyện này, cô ngược lại không nghĩ tới, càng không nghĩ tới là anh vậy mà sẽ lấy thân phận bạn gái giới thiệu mình. Nhưng mà thay đổi ý nghĩ một chút, có lẽ là Diệp Khuynh vì biểu đạt tốt, bản thân nghĩ ra thân phận? Vừa nghĩ đến điểm này, Quý Chu Chu mới coi như thoải mái một chút.

Càng làm cho cô thoải mái hơn là hồi âm của Diệp Khuynh: Đương nhiên, đây là ham muốn chiếm hữu của đàn ông, đừng nói là thích người rồi, dù cho là bạn gái cũ đã không thích nữa, nhưng có tình cảm mới cũng khiến cho bọn họ không thoải mái như thường.

..... Vậy xem ra Cố Quyện Thu chỉ là bởi vì loại ham muốn chiếm hữu kỳ quái lại thối tha này, cho nên mới không vui, mà không phải vì cảm thấy cô thông đồng với địch phản quốc. Cũng may.

Quý Chu Chu bị ai phát hiện, chính mình đối với tội phạm giết người Cố Quyện Thu này, thật một chút yêu cầu cũng không có. Mặc kệ anh có kỳ quái ham muốn chiếm hữu cũng được, bảy tám tuổi có thể hãm hại trợ thủ đắc lực của lão phu nhân cũng được, cô vậy mà đều cảm thấy hết sức bình thường.

Cô thất thần một lát, Diệp Khuynh đã gửi lại rất nhiều tin nhắn, mấy tin trước đó đang cùng cô thảo luận tính người, cuối cùng lại hỏi cô có phải bởi vì lời nói của anh ta nên không thoải mái không.

Xem ra anh ta đã đoán được mình là nữ sinh. Quý Chu Chu đột nhiên nghĩ tới, nếu phải ký hợp đồng, đến lúc đó nhất định phải dùng thẻ căn cước. Mà nếu như dùng thẻ căn cước của bản thân, chắc chắn anh ta sẽ phát hiện ra thân phận của cô. (1 Quý Chu Chu trầm ngâm một lát, quyết định đi chợ đen thuê một tấm thẻ căn cước và thẻ ngân hàng.

Sau khi hạ quyết tâm, Quý Chu Chu hồi âm: Phải, nữ sinh, nhưng không có không thoải mái, chỉ là có nhận biết rõ ràng hơn, cảm ơn.

Diệp Khuynh nhẹ nhàng thở ra: Vậy là tốt rồi.

Quý Chu Chu có lệ: Ừm ừm, tôi phải gõ chữ, tranh thủ sớm một chút đưa cốt truyện phía sau cho anh.

Diệp Khuynh đương nhiên cầu còn không được, sau khi khen cô hai câu thì lập tức không gửi tin nhắn nữa, rất sợ cô chậm trễ sáng tác.

Nói phải gõ chữ nhưng Quý Chu Chu ở trên giường lớn nhúng xuống hai cái, đang suy nghĩ giải quyết thế nào chuyện "Bạn bè trên mạng" này, ánh mắt đột nhiên chú ý tới tin nhắn trên màn hình, còn vài tin nhắn của Lý Nhu Nhu chưa đọc. Mày cô nhú lại, mở ra xem.

Quả nhiên là về chuyện tiệc mừng thọ của Trương Thành hôm đó. Tin nhắn trong chốc lát đánh bài tình cảm than thở khốc lóc, nói hôm đó là bản thân nhất thời bị quỷ ám, cầu xin cô xem như chị em lâu có thể tha thứ cho mình không. Một hồi lại nói lúc ấy vô tình sơ xuất, bây giờ vì vậy không thể tham gia các loại tiệc rượu của nhân vật nổi tiếng, chẳng khác nào tiền đồ hủy hết.

Thấy Quý Chu Chu từ đầu đến cuối cũng không trả lời, cuối cùng dứt khoát sử dụng đòn sát thủ: Bây giờ cô ta bị các đại gia tộc liệt vào danh sách đen, Thẩm Dã chỉ có thể dẫn người phụ nữ khác làm bạn đồng hành, nếu Quý Chu Chu không đi cầu xin Cố Quyện Thu tha thứ cho mình, vậy Thẩm Dã rất nhanh sẽ thay đổi tình cảm.

Không thể không nói, ba chiều này mặc kệ là chiều nào, đối phó với nữ chính tiểu bạch hoa lúc trước đều dư sức, nhưng đáng tiếc cái cô gái ngây thơ đó bị những người này giày vò đã chết, bây giờ thể xác chỉ có một lão bánh quẩy trắng tấp trắng tấp.

Quý Chu Chu nhếch môi, nếu đã đưa tới cửa vậy cô sẽ không khách khí dùng rồi.

Như vậy nghĩ, cô trả lời Lý Nhu Nhu: Không phải cô muốn gặp tôi sao? Hẹn một thời gian đi, chúng ta từ từ tâm sự.

Lý Nhu Nhu thấy cô trả lời, nhất thời vui sướng như điên, lập tức đồng ý.

Thấy Lý Nhu Nhu không kịp chờ đợi trả lời, Quý Chu Chu cười nhạo một tiếng, tắt đèn ngủ thật say. Trước khi mất đi ý thức, còn bản khoản chuyện ngày mai phải giải thích với Cố Quyện Thu.

Sáng hôm sau, chuyện đầu tiên sau khi Quý Chu Chu thức dậy chính là đi tìm Cố Quyện Thu, nhưng dạo qua một vòng không tìm được người, nghe người giúp việc nói là đi ra ngoài. Quý Chu Chu than ngắn thở dài đi đến phòng bếp, cảm thấy chưa gặp được anh com cũng ăn không vô.

"Chu Chu đến rồi, ăn đậu hũ (tào phớ) không?"

"..... Ăn."

Sau khi ăn một lúc ba chén lớn, Chu Chu đỡ bụng về phòng, thiếu chút nữa đem Cố Quyện Thu đều quên hết.

Mãi cho đến giữa trưa, mới nghe được tin Cố Quyện Thu trở về, Chu Chu nhanh chóng đi ra. Sau khi nghe nói anh ở phòng ăn, lập tức chạy tới.

Còn chưa tới cửa phòng ăn, đã ngửi thấy hương vị đậm đà của lẩu Hồng Du, ánh mắt của cô sáng lên, vội vàng xông vào: "Hôm nay ăn lẩu à?"

"Không ăn." Cố Quyện Thu liếc cô một cái.

"....." Không ăn, nổi uyên ương trên bàn này là gì? Trong lòng Quý Chu Chu ghét bỏ anh, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, ho khan một tiếng chạy đến bên cạnh anh ngồi xuống. Sau khi ngấm anh vài lần cẩn thận mở miệng: "Cố tiên sinh, tôi có chuyện muốn nói với anh."

"Chuyện gì?" Cố Quyện Thu nhìn chằm chằm nòi, đợi nước lẩu sôi lên một lần thì lập tức lấy sách bỏ nhúng vào, sự chú ý hoàn toàn không ở trên người Quý Chu Chu.

Quý Chu Chu cũng quen rồi, cái gì mà tâm tư thâm trầm bá đạo Tổng tài, bộ dạng trẻ con này ở trước mặt cô cũng không phải một hai lần.

"Hôm qua Lý Nhu Nhu liên lạc với tôi." Quý Chu Chu dường như giãy giụa thật lâu cuối cùng cố gắng lấy dũng khí.

"À?"

"Lý Nhu Nhu."

Cố Quyện Thu dừng tay một chút, sách bỏ giữa đôi đũa trượt ra ngoài, Quý Chu Chu vội giúp anh vớt lên gấp vào trong chén. Bởi vì động tác này, cô vừa cúi đầu chính là đối diện đôi mắt trong veo của Cố Quyện Thu.

..... Người này, không thôi không tới, thật sự là người đàn ông có ngoại hình đẹp nhất mà cô từng gặp. (Truyện chính chủ Wattpad *TieuHiTieuHi*). Mặc dù thế giới ảo này có một loại gọi là sinh vật nam chính, nhưng bây giờ ở vào thời kỳ bình nam chính, thật sự nửa điểm cũng kém hơn người đàn ông có một cộng tóc cũng hiện ra sự tự kiêu, cao quý này trước mắt cô.

Không khí yên tĩnh trong nháy mắt, Cố Quyện Thu: "À?"

..... Đúng là một đồ ngọc, ngoại hình đẹp mắt đi nữa có lợi ích gì. Quý Chu Chu hít sâu một hơi, kiềm chế tính tình giải thích: "Lý Nhu Nhu, Thẩm Dã lần trước dẫn đến tiệc rượu, cùng với Trương Nhã Quyển giễu cợt tôi."

"À....." Cố Quyện Thu lại lần nữa gấp sách bỏ lên, vừa định ăn đột nhiên nghĩ tới gì đó: "Mặt baby?"

"Sao anh biết?" Quý Chu Chu giả vờ ngạc nhiên, tiếp theo hoảng hốt: "Hôm qua anh nhìn thấy cô ta gửi tin nhắn sao? Tôi còn tưởng rằng giấu được anh."

Cố Quyện Thu nhướng mày: "Cô ta tìm em làm gì?"

"Không biết a, có thể vẫn còn cảm thấy tôi đối với Thẩm Dã quyến luyến không thôi, vì vậy định xúi giục tôi. Tôi sợ anh hiểu lầm, cho nên hôm qua nói dối, nói cô ta là bạn trên mạng."

"Tại sao bây giờ lại nói thật?"

"Đây không phải là lương tâm bất an sao. Cố tiên sinh đối với tôi tốt như vậy, sao tôi nhẫn tâm lừa gạt anh." Quý Chu Chu cười hi hi, tiếp đó hạ thấp giọng: "Yên tâm nhé, tôi sẽ không phản bội anh."

Mặc dù theo như hướng đi cốt truyện bây giờ, trước lúc cô rời khỏi Cố Quyện Thu, chắc chắn sẽ không làm chuyện gì phản bội anh, nhưng cô vẫn phải thường xuyên nói những lời này, giúp đồ ngọc này tẩy não thật tốt, để anh càng ngày càng tin tưởng nhân phẩm của mình.

Đồ ngọc nhìn cô một cái: "Em có cái gì phản bội?"

"?"

"Văn kiện trong phòng sách để ở ngăn tủ thứ mấy em biết không?"

Quý Chu Chu vốn dĩ muốn nói không biết, nhưng nhìn thấy biểu cảm của anh tùy thời chuẩn bị cười nhạo mình, quyết định cho dù câu trả lời này bất lợi với mình, cũng không muốn anh cười nhạo mình: "Tất nhiên biết, không phải ở đằng sau bàn làm việc trong phòng sách có một cái tủ sao?!"

"Ha, văn kiện không để ở trong ngăn kéo, mà đều bày ở trên bàn."

"....." Nước lã không tẻ, muốn đổ lên đầu anh ta.

Editor:

Thứ Tư, 1/ 1/ 2020, Hi sẽ lên sóng truyện "Cung Chiều Cả Đời". Mọi người đọc ủng hộ Hi nhé. ☺ ☐

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

☐

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23-3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

► **Cô ấy hôn** ◄

☐ ☐ ☐

Cố Quyện Thư được như ý nguyện cười nhạo xong, cảm thấy mỹ mãn gấp sách bỏ lên, còn chưa mở miệng ra, Chu Trường Quân thông dong từ từ đi đến hết lên một tiếng, khiến cho anh bị dọa làm rớt miếng sách bỏ trở về chén.

"Tiên sinh, ngài bị viêm dạ dày còn chưa khỏi, sao có thể ăn lẩu cay như vậy." Chu Trường Quân lo lắng trực tiếp lấy cái chén đi, kêu người đem đến một bộ chén đĩa khác.

Cố Quyện Thư im lặng phút chốc: "Không thể ăn, vì sao còn dọn lên?"

"Chu Chu có thể ăn a." Chu Trường Quân thân nhiên trả lời, hiển nhiên không có phát hiện bất kỳ chỗ nào không ổn.

Quý Chu Chu ở bên cạnh gật đầu: "Chú Chu, đừng lãng phí sách bỏ, để tôi ăn nhé."

"Ừ, được." Chu Trường Quân vội đưa sách bỏ cho cô.

Cố Quyện Thư đã chết đưa mắt nhìn, hai người bọn họ giả vờ không nhìn thấy. Quý Chu Chu dùng đũa chung giúp anh nhúng miếng cải trắng ở bên nồi luộc thịt: "Cố tiên sinh, bây giờ dạ dày của anh không tốt, tốt nhất đừng ăn thịt linh tinh, không dễ tiêu hóa, ăn nhiều rau cải một chút ha."

Cái lẩu chỉ có thể uống nước canh, thật sự quá thảm. Quý Chu Chu vui vẻ từ từ bỏ rau cải vào nồi nước luộc thịt, đợi chín thì lập tức vớt lên bỏ vào chén Cố Quyện Thư. Rất nhanh trong chén của Cố Quyện Thư đã chất đầy, từ xa nhìn thấy trong trắng có xanh, ăn còn thanh đạm hơn hòa thượng.

"Cố tiên sinh, ăn đi." Quý Chu Chu ân cần nhìn anh.

Cố Quyện Thư đối mặt với cô một lát, đưa ra một quyết định: "Tôi muốn dẹp nồi lẩu, đổi món khác."

Quý Chu Chu vừa nghe ai cũng không được ăn, lập tức nhìn về phía Chu Trường Quân: "... Chú Chu, tôi đột nhiên nhớ tới Cố tiên sinh vẫn chưa uống thuốc, ngài có thể đến phòng anh ấy lấy một chút không, đợi lát nữa anh ấy ăn cơm xong thì uống."

Chân mày của Cố Quyện Thư động một cái.

"Được, thuốc của tiên sinh để trên bàn hả?" Chu Trường Quân hỏi.

Quý Chu Chu phì cười nhìn ông ta: "Tôi cũng không biết, anh ấy thích quăng lung tung nhất, ngài đi tìm kỹ một chút."

"Ừ, tôi đi ngay đây."

Liên quan đến thân thể của Cố Quyện Thu, Chu Trường Quân lập tức đi ngay. Quý Chu Chu đợi ông ta bước ra khỏi phòng ăn, nhanh tay lẹ mắt gấp thịt viên trong chén đút vào miệng Cố Quyện Thu.

Cố Quyện Thu phối hợp ngậm lấy, nhai đi nhai lại rồi nuốt xuống, tiện thể không quên phê bình: "Hơi nguội."

"Tôi vớt đồ nóng cho anh." Chỉ cần đừng động một tí dẹp nồi lâu đi, chuyện gì cũng dễ nói.

Cố Quyện Thu vốn còn tưởng tự mình động tay nhưng thấy cô nhiệt tình như vậy, đành phải cố mà mở miệng ra chờ đút.

Thời gian gấp rút, mới từ trong nồi vớt ra nhất định còn nóng, Quý Chu Chu vì chủ nhà thử nghiệm, một chút óc cũng vớt vào trong chén mình, lại giống như chim mẹ đút cho chim con, thổi thổi đưa vào miệng Cố Quyện Thu.

Nhìn thấy Cố Quyện Thu từ cổ trở xuống giống như bại liệt, cả người ngoại trừ cái miệng động còn lại cái gì cũng không động, Quý Chu Chu rất có cảm giác đau xót "Mẹ già bệnh nặng ngậm đắng nuốt cay chăm sóc con trai bại liệt". Chẳng qua cô không phải bệnh nặng mà là đói nặng (đói nghiêm trọng).

Miệng Cố Quyện Thu rất nhanh trở nên căng phồng, nhưng thấy một cuộn thịt bò nắm kim châm(1) nữa bay tới, vẫn là thân tàn cố gắng mở miệng ra. *(Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi)*. Quý Chu Chu lại đút cho anh chút đồ, chắc chắn anh không thể ăn nhiều hơn nữa, lúc này mới đưa một viên chả mực vào miệng mình.

Một buổi sáng đều đang ở đây lo lắng, dạ dày trong nháy mắt giãn ra rồi. Quý Chu Chu sung sướng nheo mắt lại, hoàn toàn quên mất chuyện mình đã ăn ba chén đậu hũ (tào phớ) lớn.

Cố Quyện Thu liếc nhìn đôi đũa trong tay cô một cái, bận ăn nên chưa kịp nói với cô, đôi đũa này là đôi đũa đút đồ ăn cho anh.

Hai người cứ việc một người đút một người ăn, hiệu suất cao đến lạ thường, nhưng thời gian quá ngắn, lúc nghe thấy tiếng bước chân của Chu Trường Quân, Cố Quyện Thu vẫn chưa ăn no.

Đôi đũa Quý Chu Chu đưa ra vội vòng ngược lại, đặt về chén của mình. Lúc đang định thở phào nhẹ nhõm thì nhìn thấy ngoài miệng Cố Quyện Thu còn dính chút dầu mỡ. Mắt thấy Chu Trường Quân sắp vào tới, Quý Chu Chu vội vàng đưa tay ra giúp anh lau đi. Đầu ngón tay mềm mại thoáng lướt qua, Cố Quyện Thu liếc cô một cái, cúi đầu uống một hớp nước.

Chu Trường Quân cảm thốt đứng ở bên cạnh, đôi mắt ở giữa Cố Quyện Thu và Quý Chu Chu đảo quanh một vòng. Hai người đang ngoan ngoãn ăn đồ ăn của mình, thoạt nhìn không có một chút khác thường.

Nhưng mà cảm thấy bầu không khí rất kỳ lạ.

Đôi mắt của Chu Trường Quân nghi ngờ liếc qua liếc lại, cuối cùng dừng lại ở trên miệng Cố Quyện Thu: "Tiên sinh, cậu ăn lẩu Hồng Du rồi?"

Cố Quyện Thu: "Không có."

Nhìn tác phong bình tĩnh này một chút, lúc này trả lời nhịp nhàng, mặc dù chỉ có hai chữ ngắn ngủi, nhưng đủ nói lên anh da mặt dày. Với kỹ thuật diễn xuất này, Quý Chu Chu cũng tự thẹn không bằng.

Chu Trường Quân lại không tin cho lắm: "Vây..... Tiên sinh, tại sao miệng của cậu đỏ như vậy?"

"....."

"....."

Quý Chu Chu nhìn qua, thật sự đỏ một vòng, tên này chẳng lẽ vì ăn nhiều hơn hai miếng thì đỏ thành như vậy chứ? Chẳng biết tại sao, đồ ngốc chói lọi dường như lớn mạnh hơn rồi.

"Tiên sinh, không phải tôi muốn xen vào, là cậu thật sự không thể ăn cay. Bệnh cậu vẫn chưa khỏi, sao có thể ăn những món ăn kích thích này đây?" Chu Trường Quân rất là bất đắc dĩ.

Cố Quyện Thu vệt chết còn cứng mồm: "Tôi không có ăn."

"Vây miệng cậu sao lại thế này?" Ngày thường Chu Trường Quân tôn trọng anh nhất, từ trước đến nay xem lời nói của anh như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, chỉ có khi anh không thương tiếc thân thể của mình, mới sẽ tận tình khuyên bảo như vậy.

Quý Chu Chu yên lặng co lại thành một cục, sợ trở thành bia đỡ đạn tranh chấp của bọn họ, ngay cả viên chả tôm trong nồi cũng không dám vớt ra, nếu không ăn sẽ bị dai. Hai vị không thể nhanh một chút sao?

Cố Quyện Thu và Chu Trường Quân đối mặt một giây, ánh mắt dừng ở trên người Quý Chu Chu. Quý Chu Chu ngo ngoe rục rịch đôi đũa lập tức

ngừng lại, đột nhiên sinh ra dự cảm không tốt...

"Cô ấy hôn."

Quý Chu Chu sùng sốt, nội tâm lập tức xuất hiện một tiểu nhân gào thét, mắng to Cố Quyện Thư không phải là người, vì mấy miếng ăn mà lại hãm hại một tình nhân đang hoàng như cô đây!

Chu Trường Quân không nghĩ tới là nguyên nhân này, nét mặt già nua đỏ lên, áy náy nói: "Vậy là tôi hiểu lầm, hai vị từ từ ăn..... Cái kia... Tôi để thuốc ở đây, Chu Chu nhớ nhắc tiên sinh uống thuốc, đừng cho anh ấy ăn lẩu Hồng Du, còn có..... Hết rồi, hai người ăn, hai người ăn đi."

Ông ta vừa nói vừa đi ra ngoài, lúc chờ chữ "Ăn" cuối cùng thổi đến, người ở phòng ăn đã biến mất hoàn toàn.

Cố Quyện Thư thư thái buông tiếng thở dài: "Bây giờ có thể từ từ ăn rồi."

"..... Anh còn rất tự hào."

Cố Quyện Thư: "Không cần cảm ơn, ăn chậm một chút."

"....." Cô phải cố gắng! Cô phải kiểm tiền! Ở chung với Cố Quyện Thư thời gian dài, có thể sẽ bị đứng tin! Trong lòng Quý Chu Chu gào thét xong, mặt không cảm xúc vui đầu tận lực ăn.

Cố Quyện Thư nghiêng qua liếc cô một cái, giấy tiếp theo một cái chân vịt không xương rơi vào chén cô. Quý Chu Chu dừng một chút, sau khi ý thức được đây là Cố Quyện Thư gấp cho cô, lập tức cảnh giác: "Anh làm rớt dưới đất rồi nhặt lên?"

"....."

"Hay là nói anh hạ độc?"

"....."

Cố Quyện Thư cho cô câu trả lời, là từ trong chén cô gấp trở về, Quý Chu Chu vội dùng đũa đề lại, mỉm cười cắn một miếng: "Đùa thôi, đùa thôi. Cố tiên sinh đừng giận nha." (*Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi*). Nhưng mà nói thật ra, vừa rồi phản ứng đầu tiên của cô thật sự là có hai loại, rốt cuộc có thể thấy được Cố Quyện Thư ở trong lòng cô là một hình tượng con chó nào đó.

Cố Quyện Thư thấy cô thuần thục ăn chân vịt, lúc này mới miễn cưỡng thu đôi đũa về. Hai người im lặng ăn cơm.

Cố Quyện Thư vừa rồi ăn quá gấp, lúc này đã không đói cho lắm, nên khôi phục lại bộ dáng chậm rãi lúc trước. Anh như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm miệng Quý Chu Chu đang chuyển động, nhớ tới lời nói của Diệp Khuynh trước đó, dẫn cô đi ra ngoài một chút. Trước đây cho rằng bởi vì cô buồn chán nên nói chuyện phiếm với bạn nam trên mạng, bây giờ xem ra không phải, vậy còn muốn đi ra ngoài không?

"Cứ luôn ở trong nhà, có buồn chán không?"

"Không a." Quý Chu Chu nhún vai, không biết sao anh lại đột nhiên muốn hỏi chuyện này.

Cố Quyện Thư nhíu mày: "Sao có thể."

"Thật sự sẽ không, tôi cũng quen rồi."

Trước đây khi cô chưa xuyên qua, cũng là một trạch nữ(*) tiêu chuẩn, hầu như không có ra cửa, cũng không có xã giao gì, ngoại trừ giao thiệp với người trong giới, cũng chỉ có một chị em tốt từ nhỏ cùng nhau lớn lên ở cô nhi viện. Cô thật tình thích loại trạng thái sinh sống này, mỗi ngày đều rất hưởng thụ cuộc sống.

(*) *Trạch nữ*: Được dùng để miêu tả những cô gái chỉ luôn thích ở trong nhà, lẩn trốn mọi hoạt động bên ngoài (trạch có nghĩa là lẩn trốn). Sở thích của cô gái đó không phải là vận động mà là suốt ngày ôm lấy máy tính, điện thoại, sách truyện để xem phim, đọc tiểu thuyết hay chơi những game online...

Nhưng mà lời này rơi vào tai Cố Quyện Thư đã trở thành cô lúc trước bị Thẩm Dã giam lỏng ở nhà rất lâu, tâm đối với cuộc sống đã như tro tàn. Vốn là ý nghĩ dẫn cô đi ra ngoài du lịch vẫn không thể nào mãnh liệt, lần này trực tiếp xác định.

"Nhưng tôi muốn đi chơi."

"Vậy anh đi a." Quý Chu Chu mặt đầy khó hiểu, thấy Cố Quyện Thư thẳng thắn nhìn chằm chằm mình, sau một hồi mới phản ứng lại: "Anh muốn đưa tôi đi du lịch với anh?"

"Không được?" Cố Quyện Thư lười biếng dựa vào ghế.

Quý Chu Chu đương nhiên không thể nói không được, chỉ là sau khi gạt đầu đột nhiên cảm thấy không đúng: "Anh là đột nhiên đưa ra quyết định đúng không?"

"Ừ."

"..... Chính là bởi vì nghe được tôi nói thích ở nhà cho nên muốn dẫn tôi đi ra ngoài?" Quý Chu Chu vô ngữ sau đó là càng buồn cười hơn, hiếm thấy nói ra lời thật lòng: "Cố tiên sinh, anh thật trẻ con."

"....." Không muốn dẫn theo, người phụ nữ này một chút cũng chọc người ta đau.

"Nhưng mà đi ra ngoài một chút cũng tốt, đi đâu?" Quý Chu Chu rất lâu chưa đi du lịch, vừa nghe cũng cảm thấy rất hứng thú. Còn kịch bản, mỗi tập nhỏ đã ra, đến lúc đó buổi tối tăng ca viết là được.

Cố Quyện Thư: "Em thích núi hay biển?"

Quý Chu Chu định nói biển, nhưng nghĩ nghĩ Cố Quyện Thư tính tình quái gở, lời nói đến miệng đổi thành: "Núi."

"Được, vậy đi núi."

"....." Sao... Sao lại không dựa vào kịch bản?

Cố Quyện Thư thấy cô một mặt biểu cảm kỳ lạ, đôi mắt dần dần híp lại: "Cho em một cơ hội nữa."

"Biển, biển, tôi thích biển nhất." Quý Chu Chu vội vàng lấy lòng giúp anh đám vai.

Cố Quyện Thư gật đầu: "Ừ, vậy đi núi."

"....." Đồ con rùa.

Cố Quyện Thư dường như không cảm nhận được oán giận của cô, quăng ra một câu "Thu xếp một chút, ngày mai xuất phát.", thì đứng dậy rời khỏi.

Nhưng mà hôm sau bọn họ vẫn chưa thể xuất phát, bởi vì Cố Quyện Thư... Viêm dạ dày tái phát.

(1) Thịt bò cuộn nấm kim châm:

□

Editor:

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24-1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

►Vậy anh nói xem, tôi cướp gì?◄

□□□

Quý Chu Chu cảm thấy bản thân rất vô tội, bởi vì nòi lâu là Cố Quyện Thư muốn ăn, mà cô chỉ là giúp đỡ anh hoàn thành tâm nguyện, lại không phải cố ý hại anh viêm dạ dày nghiêm trọng, nhưng ở trong mắt Cố Quyện Thư, cô lại thành bằng chứng giết người cướp của.

Sau hai ngày chăm sóc Cố Quyện Thư truyền dịch, rốt cuộc cô nhịn không được đưa ra kháng nghị: "Cố tiên sinh, chúng ta dù sao cũng phải nói phải trái đi chứ. Anh nói tôi sát hại tính mệnh cũng thôi đi, tôi cho anh ăn lẩu tôi đáng đời, cướp của là có ý gì, tôi cướp của gì của anh?"

Từ khi đi tới cái chỗ này, cô bắt đầu xui xẻo, cũng chỉ thấy qua 3 vạn tệ, còn bởi vì mua thiết bị điện tử trong vòng một giây cạn sạch. Cố Quyện Thư vậy mà nói cô có ý đồ cướp của, quả thực không thể nhẫn nhịn.

Giờ phút này Cố Quyện Thư nằm trên giường hao gầy rất nhiều, xương quai hàm sắc bén hơn, vốn nên cho người ta cảm giác mạnh mẽ, nhưng bởi vì một ánh mắt giống như xoa nát hồ nước, có vẻ càng thêm yếu ớt. Hôm nay, anh vẫn còn một chai chưa truyền, lúc này Quý Chu Chu ngồi ở mép giường của anh, tùy thời chuẩn bị bùng com rót nước hầu hạ ở cử...

Ừm, bây giờ Cố Quyện Thư ở trong mắt Quý Chu Chu giống như thai phụ mắc chứng trầm cảm sau sinh.

"Em giết người cướp của cũng thôi đi, còn không thừa nhận." Cố Quyện Thư ần ần nhìn cô.

Quý Chu Chu đưa mắt nhìn anh như chết rồi, kiên quyết muốn nghe lời giải thích: "Vậy anh nói xem, tôi cướp gì?"

"Hôm qua em kêu Chu Trường Quân giúp em đóng 200 tệ tiền điện thoại."

"....."

"Tiền của ông ta đều là tôi cho, tính tôi tính lui giống như tôi giúp em đóng, còn nói không cướp của của tôi?"

Quý Chu Chu bị ý nghĩ mặt dày vô sỉ của anh dọa sợ ngây người, sau một hồi mới nhớ phản bác: "Đó là tôi mượn. Mượn! Không phải không trả!"

Hợp đồng của cô còn chưa gửi cho Diệp Khuynh, tiền cọc đương nhiên không có cách lấy được, tên này lại trừ ba năm tiền lương của cô, cô không có tiền đóng tiền điện thoại, chỉ có thể mượn Chu Trường Quân trước, không ngờ chút chuyện nhỏ này lại bị anh tóm lấy không buông.

"Nguồn kinh tế nào em cũng không có, lấy cái gì trả?" Cố Quyện Thư chậm chậm hỏi.

Quý Chu Chu: "....." Thật muốn đem hợp đồng đập vào mặt anh, nói cho anh biết lão tử cũng là người có năng lực kiếm tiền, đáng tiếc cô không thể, vì thể nghiệm khuất im miệng. Tình nhân kiểu này một ngày cô cũng không muốn làm!

Cố Quyện Thư tâm tình thoải mái, không nhanh không chậm ngồi dậy, nhìn đĩa trái cây cách cánh tay mình chỉ có nửa mét, mở miệng: "Tôi muốn ăn táo." Nói xong liền mở miệng ra, một dáng vẻ chờ đút.

"..... Đã gọt xong rồi, anh không thể tự mình ăn?" Quý Chu Chu muốn lấy cây nĩa trong đĩa đâm anh.

Cố Quyện Thư im lặng phút chốc: "Giúp tôi gọi Chu Trường Quân vào."

"Làm gì?" Quý Chu Chu nhướn mày: "Anh muốn kêu chú Chu đút anh?"

"Tôi kêu ông ta vào đòi nợ."

"....."

"Aaaa..." Cố Quyện Thư lại há miệng một lần nữa.

Quý Chu Chu hít sâu một hơi, kiềm chế xúc động giết người vứt xác của mình, nghiêng răng đâm một miếng táo lớn nhất nhét vào trong miệng anh: "Ăn từ từ, không đủ vẫn còn."

Trong miệng Cố Quyện Thư lập tức căng phồng, không có chỗ để anh nói chuyện nữa. Quý Chu Chu thấy thế lập tức mở miệng: "Cố tiên sinh, ngài trừ phí sinh hoạt của tôi, tôi đã không trả giá với ngài. (*Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi*). Nhưng hai ngày này tôi vất vả chăm sóc anh, dù sao anh cũng phải cho tôi chút tiền khổ cực chứ. Không nhiều lắm, 200 tệ là được."

Trước trả tiền điện thoại rồi nói sau, đỡ cho anh lấy chuyện này ra uy hiếp cô.

Cố Quyện Thư liếc cô một cái, đợi đem đồ ăn trong miệng nuốt xuống mới chậm rãi mở miệng: "Trong đĩa vốn dĩ cắt ba quả táo."

"?"

"Tôi mới ăn một miếng, còn lại đều bị em ăn."

"....."

"Đồ bỏ hai ngày nay, em giải quyết hết 2/3, rất vất vả?"

Quý Chu Chu cắn răng: "..... Đó không phải là thấy ngài ăn uống không được, ăn không hết cũng lãng phí, cho nên tôi mới ăn sao. Hơn nữa nào có người như vậy, ngay cả cá lăm cũng so đo, nếu như đối lại những người khác....."

"Đối lại những người khác thế nào?" Cố Quyện Thư thẳng thắn nhìn cô.

Không có nguyên nhân, Quý Chu Chu cảm giác được một trận nguy hiểm, giữ bình tĩnh nói sang chuyện khác: "Đổi lại những người khác, chính là cho tôi ăn uống ngon miệng, lại mỗi tháng cho tôi rất nhiều tiền, tôi cũng sẽ không đi theo anh ta. Ai kêu Cổ tiên sinh ở trong mắt tôi là tốt nhất chứ."

"Xem ra tôi nên nghĩ lại một chút."

Quý Chu Chu ngẩn người, nghĩ lại cái gì? Nghe xong lời nói của cô, cảm thấy áy náy?

Trong ánh mắt nghi hoặc của cô, Cổ Quyện Thư thông thả giải thích: "Trước kia em cũng cảm thấy Thẩm Dã tốt nhất."

..... Nhưng mà Thẩm Dã là tên cặn bã, cho nên chứng minh ánh mắt của cô không tốt, ai ở trong mắt cô tốt nhất chính là tra nam sao? Trong khi Quý Chu Chu vô ngữ nhưng đối với mạch não của Cổ Quyện Thư cảm thấy bội phục.

"Lời nói không phải nói như vậy, bây giờ tôi đã phát hiện anh ta là người xấu rồi, chứng minh ánh mắt của tôi tăng cao không phải sao, còn có thể chứng minh anh ở trong mắt tôi tốt hơn so với anh ta." Quý Chu Chu cười giả tạo.

Cổ Quyện Thư nghĩ nghĩ cũng phải, vì thế gật đầu một cái.

Quý Chu Chu đột nhiên nhớ tới. Trong nguyên văn, sau khi Cổ Quyện Thư thu nhận nguyên nữ chính, đã trao đổi cho Thẩm Dã một đơn đặt hàng. Thẩm Dã vượt mức hoàn thành, làm cho lợi nhuận trực tiếp tăng 5%, sau đó Cổ Quyện Thư đã bắt đầu từng bước một hợp tác với anh ta, để cho Thẩm Dã dựa vào hào quang của Cổ gia, cuối cùng huỷ hoại hoàn toàn thương nghiệp đế quốc của Cổ gia.

"Cổ tiên sinh....." Quý Chu Chu gọi xong lập tức ngậm miệng lại.

Bởi vì lệch khỏi quỹ đạo cốt truyện, bây giờ Quý Chu Chu không thể phán đoán Thẩm Dã đã phát triển đến mức nào rồi, liền muốn hỏi Cổ Quyện Thư một chút nhưng lại lo lắng anh sẽ nghĩ nhiều. Cuối cùng tự mình dẫn lửa thiêu thân(*), vì vậy do dự nửa ngày cũng không biết có nên hỏi hay không.

(*) *Dẫn lửa thiêu thân: Tự chuốc lấy tai họa.*

Cổ Quyện Thư thấy đáng về muốn nói rồi lại thôi của cô, chậm rãi hỏi: "Sao thế?"

"..... Không có việc gì, chỉ là muốn gọi anh." Quý Chu Chu cong đôi mắt cười, đáy mắt giống như có ngôi sao nhỏ vụn: "Cổ tiên sinh, Cổ tiên sinh..... Anh không cảm thấy tiếng xưng hô "Cổ tiên sinh" này nghe ra rất thân thiết sao?"

Cô nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy không nên hỏi Cổ Quyện Thư là tốt nhất, dù sao qua hai ngày nữa cô sẽ gặp Lý Nhu Nhu, đến lúc đó lời nói khách sáo cũng giống nhau. Ngay cả cô bây giờ..... Nói một chút bậy bạ gì đó, thì loại chuyện hoang đường này có thể gạt được Cổ Quyện Thư sao?

Sự thật chứng minh thật đúng là lừa được rồi, Cổ Quyện Thư nghe được lời nói của cô, đột nhiên mở ra con mắt khác, biểu cảm hết thảy bình thường, chỉ có lỗ tai bắt đầu ửng đỏ: "Cắt mít cho tôi đi."

"....." Anh cũng thật biết ăn, cái gì mà "Thuận tiện" ăn gì đó. Nhưng mà không truy hỏi cũng đã vô cùng cảm kích rồi, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó. Quý Chu Chu vừa định đáp ứng, chớp mắt một cái nói ra: "Tiền công làm 200." Cô còn không tin, từ trong tay cái người vắt cổ chày ra nước(*) này không moi ra được tiền.

(*) *Vắt cổ chày ra nước: ý chỉ người keo kiệt, bủn xỉn.*

Vốn tưởng rằng còn phải tranh luận, ai ngờ vượt ngoài dự kiến của cô. Cổ Quyện Thư lập tức đồng ý. Quý Chu Chu tung ta tung tăng tìm người đi mua mít, quay về tôn nửa tiếng cắt ra một đĩa, đến trước mặt Cổ Quyện Thư một tay giao tiền một tay giao hàng.

"Tên của em" Cổ Quyện Thư lấy hai tờ 100 đồng mới tính ra.

Quý Chu Chu nhận lấy ở dưới đèn chiếu một cái, vừa định đem tiền cắt đi, thì Cổ Quyện Thư đã vươn tay về phía cô: "Trả tiền."

..... Thiếu chút nữa quên mất chuyện này. Quý Chu Chu hàm hừ đem tiền tới tay chưa được 10 giây trả lại cho anh: "Hai ta thanh toán xong a, đừng nói tôi giết người cướp của nữa."

"Lại không phải một chuyện, tạm thời coi như em không có cướp của." Cổ Quyện Thư ngược mắt nhìn đĩa mít.

Quý Chu Chu coi như đã nhìn ra, anh không gán ghép tội danh cho mình thì trong lòng không thoải mái, vì thế dứt khoát không tranh cãi với anh, trực tiếp nhét một miếng mít vào miệng anh.

Cổ Quyện Thư ăn từ từ, vừa mới nuốt xuống thì đã đưa tới miệng một miếng nữa. Hai ngày nay kỹ năng khác của Quý Chu Chu không có tiến bộ gì, chỉ riêng có chuyện đứt đồ ăn là nâng cao không ít. (*Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi*). Cô suy nghĩ chờ thêm mấy năm nữa, bản thân ổn định xong, có thể cân nhắc nuôi mấy con sủng vật.

Như vậy nghĩ, Quý Chu Chu liếc nhìn đáng về ưu nhã, nhai chậm nuốt kỹ của Cổ Quyện Thư, quyết định đem loài mèo kéo vào danh sách đen. Cô muốn nuôi chó, biết liếm mặt cười ngây ngô với cô, chứ không mang cái loại thù dai này.

Dạ dày của Cổ Quyện Thư còn chưa khôi phục hoàn toàn, ăn chưa được bao nhiêu đã không có khẩu vị. Lúc Quý Chu Chu đỡ nằm xuống, mít còn hơn nửa

đĩa, bên ngoài màu sắc vàng óng, hương vị ngọt ngào, mập ú ngọt mà làm cho Quý Chu Chu có chút thèm ăn.

Cố Quyên Thư nghiêng qua liếc cô một cái, đại phát từ bi: "Còn dư lại em ăn hết đi."

"Ý của Cố tiên sinh là muốn tôi ăn giúp? Vậy có cho tiền boa không?" Quý Chu Chu đánh xà thương cô(*).

() Đánh xà thương cô: ý là xem xét thời cơ, thuận theo tình thế mà có những hành động đúng đắn, khôn ngoan để đạt được mục đích.*

"....."

"....."

Yên lặng đối mặt năm giây, Quý Chu Chu biết lắng nghe: "Chút chuyện nhỏ này sao lại không biết xấu hổ đòi tiền Cố tiên sinh đây. Tôi giúp ngài là chuyện nên làm, ngài không cần quá cảm ơn tôi."

Nói xong cũng bụng đĩa mít ngồi xuống sofa, thả lỏng thoải mái hưởng thụ buổi trà chiều. Cô ăn được món ăn yêu thích, sẽ theo thói quen híp đôi mắt lại, đôi mắt vốn dĩ tròn tròn sẽ biến thành cong cong, lộ ra dáng vẻ thiếu nữ ngây thơ hồn nhiên.

Cố Quyên Thư yên lặng nhìn chăm chú một lát, thì có chút môi mím nhắm hai mắt lại. Lần này viêm dạ dày dữ dội lại vội vàng, thân thể của anh từ đầu đến cuối dừng lại ở trạng thái tiêu hao quá mức, chỉ là nói chuyện một hồi cũng đã bắt đầu mệt mỏi.

Quý Chu Chu ăn xong một đĩa mít, ngẩng đầu nhìn thấy Cố Quyên Thư đã ngủ, cô để đĩa xuống, chạy tới giúp Cố Quyên Thư đắp chăn ngay ngắn. Tay Cố Quyên Thư dưới chăn động một cái, bắt được cô tay của cô, giây tiếp theo chậm chạp mở mắt ra.

"Cố tiên sinh, ngài ngủ đi." Quý Chu Chu đem tay anh nhét trở về ổ chăn.

Mắt Cố Quyên Thư buồn ngủ mông lung nhìn cô một cái, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Quý Chu Chu sợ anh lại chính chuyện xấu liền ngồi ở bên cạnh trông chừng, đợi đến khi hô hấp của anh đều đặn sau đó mới nhỏ tiếng rời đi.

Chuyện đầu tiên sau khi trở lại phòng chính là xem di động trước. Quả nhiên, Diệp Khuynh lại đang hỏi thúc cô, xem tiếp tin nhắn của Lý Nhu Nhu, cũng là càng sốt ruột muốn gặp cô hơn. Quý Chu Chu suy nghĩ một chút, quyết định chờ sau khi Cố Quyên Thư đến công ty thì ra ngoài một chuyến, gửi hòm đồng đi, rồi giải quyết chuyện của Lý Nhu Nhu.

Tính toán xong xuôi, Quý Chu Chu cùng lúc gửi tin nhắn cho Diệp Khuynh và Lý Nhu Nhu, đem chuyện đã định nói ra.

Chỉ là Cố Quyên Thư hết bệnh so với trong tưởng tượng chậm hơn rất nhiều. Đợi đến lúc anh có thể đến công ty như thường đã là năm ngày sau. Mấy hôm nay, Diệp Khuynh không ngừng hỏi thúc cô, Lý Nhu Nhu cũng càng ngày càng sốt ruột, sốt ruột đến mức không bình thường cho lắm.

Nếu như nói tin nhắn khoảng thời gian trước của Lý Nhu Nhu, giống như là ghen hờn muốn làm gì đó với mình, vậy cô ta trong khoảng thời gian cấp bách này, càng như là có chuyện gì đó cần mình giúp đỡ. Chuyện đầu tiên Quý Chu Chu nghĩ đến, chính là Thẩm Dã đã xảy ra chuyện.

Sau khi đợi Cố Quyên Thư hồi phục tinh thần, tràn đầy trung khí đến công ty, Quý Chu Chu lập tức đi tìm a di phòng bếp mượn 100 tệ, gọi xe đi ra ngoài.

Đầu tiên là đến chỗ hẹn giao dịch trước đó, lấy một tấm thẻ căn cước hoàn toàn mới, lại đi in hợp đồng và sao chép gửi cho Diệp Khuynh, sau đó mới chậm chậm xem di động, thấy Lý Nhu Nhu đã gửi địa chỉ gặp mặt đến, Quý Chu Chu vốn đang định đi ăn trưa trước rồi mới đi, nhưng cô dứt khoát trực tiếp đi gặp cô ta.

Đợi tới lúc đến quán cà phê đã hẹn, khóe miệng Quý Chu Chu giật giật, cảm thấy rất là căng nín. Lý Nhu Nhu chọn chỗ nào không chọn, lại cố tình chọn ngay Trung tâm thương mại bên cạnh công ty của Cố Quyên Thư, không sợ sẽ bị Cố Quyên Thư phát hiện sao, hay là nói đây là kế sách của cô ta?

Editor:

Nếu thấy chỗ nào sai chính tả hay câu từ không hợp lý thì hãy để lại bình luận cho Hi nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24-2: Chị Chu Chu, đã lâu không gặp

Quý Chu Chu đánh giá hoàn cảnh xung quanh, mặc dù lần này đến không phải là Trung tâm thương mại lần trước kia nhưng xem ra hình như nơi này sang trọng hơn. Cửa ra vào Trung tâm thương mại đều là người trẻ tuổi diện đồ mấy vạn tệ, có lẽ đây là một cái Trung tâm thương mại xa xỉ.

Cách cửa kính quán cà phê, Lý Nhu Nhu không kiềm được nhìn cô vẫy tay, động tác này dẫn tới sự chú ý của Quý Chu Chu, nên hai người đối mặt nhìn nhau. Lý Nhu Nhu hiển nhiên là đã bỏ công ăn mặc, một thân bộ váy tây trang công sở thêm đôi giày cao gót đế nhọn, túi xách trong tay là mẫu mới nhất của thương hiệu nổi tiếng. Chỉ riêng khoản ăn mặc này của cô ta, ít nhất là 30 vạn.

..... Quý Chu Chu chưa xót. Đầu là phụ nữ, cô lại còn đường đường đi theo Cố đại gia lẫn lộn, vậy mà kết quả là mặc cái áo hoodie và cái quần mấy trăm tệ, giày trên chân còn là của a đi phòng bếp đưa cho, cả người cộng lại không tới 1000 tệ.

Thua người không thể lại thua trận. Quý Chu Chu hít sâu một hơi, ngẩng đầu chuẩn bị đi vào, kết quả bị một người phát tờ roi ngăn lại: "Chị gái bơi lội, tập thể dục tham khảo một chút, nhận tờ roi được tặng bong bóng a."

Quý Chu Chu dừng một chút, tờ roi từ ngang không trung xuất hiện ở trước mắt mình, lặng lẽ nhìn về phía cậu nhóc mập mập phát tờ roi, lại nhìn thấy hầu như bong bóng trong tay cậu không tặng đi, in chữ "Phòng tập thể thao XX", phát lòng tốt nhận một tấm: "Bong bóng thì không cần....."

"Hic hic, chị gái chị thật tốt, chị là người đầu tiên hôm nay bằng lòng nhận tờ roi của em. Cái bong bóng này tặng cho chị, hic hic....." Cậu nhóc mập mập đưa cho cô một tờ roi và một cái bong bóng, cảm động chạy đi.

Khỏe miệng Quý Chu Chu giật giật, đem câu "Em có thể giảm cân trước khi phát tờ roi phòng tập thể thao không" nuốt xuống. Nhìn bong bóng đơn sơ trong tay, lại nhìn khỏe mắt thông minh còn đang cảm động của cậu nhóc mập mập, Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, cảm thấy bản thân lần này ngay cả thể trận cũng thua.

Lúc cầm bong bóng xuất hiện ở quán cà phê, thực sự hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác. Nơi này là khu thương mại, ở đây tiêu tiền phần lớn là thành phần trí thức, cho nên bất cứ nơi nào nhìn thấy đều là trang phục công sở. Quý Chu Chu mặc quần áo bình thường cầm bong bóng đi vào, quả thực khiến cho người ta cảm thấy rất đặc biệt, chỉ là sau khi nhìn rõ thương hiệu quần áo của cô, trong đáy mắt ít nhiều có chút khinh thường.

Quý Chu Chu khá bình tĩnh, vượt mặt một cái đi đến chỗ Lý Nhu Nhu. Lý Nhu Nhu may mắn không ngờ, khó chịu nhìn Quý Chu Chu, âm thầm cắn môi.

Cô ta nhớ rất lâu trước kia Quý Chu Chu đã muốn ra ngoài làm việc, chỉ là lúc ấy anh Thẩm Dã từ chối, cho nên luôn ở trong nhà cắt đứt quan hệ với xã hội. Ngay lúc đó Quý Chu Chu hăm mộ nhất, chính là mình có thể đi theo anh Thẩm Dã làm việc.

Lần này cô ta có ý hẹn người ở chỗ này, đơn giản là muốn khoe một chút cảm giác ưu việt(*), để cho Quý Chu Chu biết được giữa các cô có sự chênh lệch.

(*) Cảm giác ưu việt: Tự cho mình hơn hẳn người khác.

Lại không nghĩ rằng người phụ nữ này sau khi rời khỏi anh Thẩm Dã lại hình như ung dung tự tin rất nhiều, đối với cô ta cũng không hề có cái loại ánh mắt hăm mộ, chuyện này làm cho cô ta rất bức bối. (Truyện chính chủ TieuHiTieuHi). Tại sao Quý Chu Chu có thể trở nên như bây giờ? Là bởi vì Cố Quyện Thu?

Đôi mắt Lý Nhu Nhu mờ mịt, ghen ghét trong lòng khó mà ráng kiềm nén. Người phụ nữ này dựa vào cái gì vừa sinh ra thì cái gì cũng có, cho dù nhà tan cửa nát lưu lạc đến làm tình nhân cho người ta, cũng sẽ được che chở như thế. Mà chính mình sống vất vả như vậy, lại đối với anh Thẩm Dã ngay cả thích cũng không dám nói?

"Tôi phải đứng chỗ này tới khi nào?" Quý Chu Chu thấy cô chậm chạp không nói, mày hoi nhướn.

Lý Nhu Nhu dừng một chút, trên mặt nứt ra mỉm cười một cái: "Chị Chu Chu, đã lâu không gặp."

"Kêu tên đầy đủ của tôi là được, chúng ta không thân cho lắm." Quý Chu Chu không khách sáo cắt ngang. Dù sao người giả thiết sớm chết ở tiệc rượu rồi, cô gái này dường như hoàn toàn không nghĩ đến loại chuyện mượn xác hoàn hồn, vậy cô cũng không có gì để giả vờ.

Biểu cảm của Lý Nhu Nhu cứng đờ, ủy khuất cắn môi: "Chị còn đang trách em phải không?"

Giọng nói của cô ta không tỉnh là nhỏ, cộng thêm biểu cảm điềm đạm đáng thương này, vừa mở miệng đã hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người. Tất cả đang suy đoán giữa hai cô gái có ân oán gì đó.

Quý Chu Chu liếc cô ta một cái, không biết cô ta lại đang chơi trò gì. Lý Nhu Nhu ứa nước mắt muốn khóc: "Thật xin lỗi, đầu là em không tốt, em không nên nhiều chuyện với Trương tiểu thư. Chị có thể tha thứ cho em không?"

Quý Chu Chu nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Cô tới tìm tôi chính là nói chuyện này?"

"..... Ừm"

"À, không thể." Quý Chu Chu thấy cô ta không nói thật, nổi lên lông trâu chọc.

Lý Nhu Nhu càng đau khổ hơn, trực tiếp che mặt lại khóc lên. Bên cạnh có người đàn ông nhìn thấy chịu không nổi, nhìn không được mở miệng khuyên bảo: "Hai người đẹp mâu thuẫn sao? Tôi thấy chắc đều là chuyện nhỏ. Người đẹp này hãy tha thứ cho cô ấy đi."

Người đàn ông vừa mở miệng làm chuyện tốt, vài người bên cạnh lần lượt đáp lời nữa, tất cả đều là đàn ông. Đôi mắt của Quý Chu Chu ở trên người bọn họ lướt qua một lần, từng người một đều là khuôn mặt thông minh, không giống như là thích xen vào chuyện người khác, đoán chừng là nhìn vào cách ăn mặc của Lý Nhu Nhu để nói.

Thì ra là lấy mình làm bàn đạp câu gái nhà giàu.

Quý Chu Chu ghét bỏ "Trắc" một tiếng: "Liên quan gì đến các người?"

"Hơ, cô gái nhỏ này, sao lại nói như thế. Tôi có lòng tốt khuyên cô, cô còn gây hấn phải không?" Người đàn ông đầu tiên nói chuyện đột nhiên bước ra, giống như muốn ở trước mặt Lý Nhu Nhu thể hiện một phen.

Lý Nhu Nhu vội lau nước mắt, hốc mắt đỏ đỏ ngăn người đàn ông đó lại: "Cảm ơn tiên sinh, nhưng đây chuyện giữa tôi và chị Chu Chu, để cho chúng tôi tự giải quyết là được."

"Người đẹp, tôi đây cũng là nhìn không nổi. Hai cô gái có thể có bao nhiêu chuyện lớn, thái độ của cô ta kém như vậy, tất cả cũng là do cô dung túng." Người đàn ông thấy Lý Nhu Nhu nói chuyện với anh ta, càng không chịu đi.

Lý Nhu Nhu liên tục lắc đầu, trong lòng lại đối với người đàn ông này hết sức chán ghét. Vốn dĩ kế hoạch của mình là lợi dụng Quý Chu Chu không thích ứng đám người có tính chất đặc biệt, trước cầu xin cô tha thứ, sau đó sẽ cũng cô nói chuyện riêng. Kết quả người đàn ông nhiều chuyện này đứng đây, trực tiếp đem mình và Quý Chu Chu đặt ở phía đối lập.

Quý Chu Chu cũng nhìn ra Lý Nhu Nhu không ngờ phản ứng của người đàn ông này, suy nghĩ một chút hiểu rõ. Lý Nhu Nhu đây là không khống chế được tình hình cho nên mới tạo ra chuyện người đàn ông ngoài ý muốn này.

Quý Chu Chu cũng phiền loại đàn ông nhiều chuyện này, không khác gì đi theo chị em tốt chụp ảnh chung bỗng giẫm trúng loại người này. Cô suy nghĩ một chút liếc nhìn mấy vị tính người đàn ông đặt ở trên bàn, nhướn mày mở miệng: "Anh làm việc ở Cổ thị?"

"Đúng vậy, thế nào?" Người đàn ông ưỡn ngực. Anh ta chưa tới 30 tuổi đã ngồi vào chức vị tổ trưởng nhỏ ở Cổ thị, có thể nói là tuổi trẻ đầy hứa hẹn.

Quý Chu Chu gật đầu: "Vậy anh biết Chu Trường Quân không?"

"Chu Tổng, đương nhiên biết." Người đàn ông tự tin chưa đủ.

Quý Chu Chu cười: "Vậy thì dễ giải quyết rồi." (Truyện chính chủ Tiểu Hi Tiểu Hi). Nói xong gọi điện thoại cho Chu Trường Quân, điện thoại vừa kết nối liền nói thẳng: "Chú Chu, công ty các người có một nhân viên, luôn ngồi ở quán cà phê, chủ kêu anh ta về làm việc đi nhé."

Người đàn ông: "..."

Mười giây sau, người đàn ông vội vàng rời khỏi, quán cà phê lại không có ai dám nói gì với Quý Chu Chu, mấy người ngo ngoe rục rịch trước đó cũng hoàn toàn biết điều im lặng.

"Cô còn có việc không? Không có gì nói thì tôi đi trước." Quý Chu Chu đối với loại tâm cơ nhỏ bé này của Lý Nhu Nhu không có bất kỳ kiên nhẫn nào, thấy cô ta vẫn luôn quanh co, dứt khoát làm bộ muốn rời khỏi.

Lý Nhu Nhu nhìn một cái nôn nóng: "Chị Chu Chu, em thật sự có chuyện muốn nói với chị!"

Quý Chu Chu không phản ứng cô, tiếp tục đi ra ngoài, Lý Nhu Nhu vội theo sau: "Thật, là liên quan đến anh Thẩm Dã, chị cho em một chút thời gian được không?"

Bước nhanh đến cạnh cửa Quý Chu Chu đột nhiên dừng lại. Lý Nhu Nhu nhìn thấy phản ứng này của cô, vừa nổi lên ghen tức vừa sáng khoái, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ là ỳ ỳ khuất khuất lấy tay cô: "Nơi này nhiều người nhiều chuyện, chúng ta đi lên lầu nói đi."

Quý Chu Chu yên lặng phút chốc, hất tay cô ta ra, bước thẳng lên lầu, cái bong bóng được cột ở trên ba lô run run một cái, giống như một cái đuôi nhỏ. Lý Nhu Nhu thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi theo.

Trên lầu quả nhiên yên tĩnh hơn nhiều, hai người ở một góc ngồi xuống, rất nhanh đã có người phục vụ đi tới: "Xin hỏi hai vị muốn dùng gì?"

Lúc Lý Nhu Nhu đang gọi thức ăn, Quý Chu Chu cúi đầu xem di động, quả nhiên Cố Quyên Thư gửi tin nhắn tới: Em đang ở bên ngoài?

Quý Chu Chu ăn ngay nói thật: Đúng a, trước đó không phải đã nói với anh rồi sao, Lý Nhu Nhu hẹn tôi gặp mặt.

Vừa lúc cũng cố lời nói dối "Lý Nhu Nhu là mặt baby" một chút, hoàn mỹ. Sau lần trước, cô đã nhanh chóng đem tên Lý Nhu Nhu đổi thành "Mặt baby", đem Diệp Khuynh đổi thành "Tiểu soái ca".

Cố Quyên Thư bên kia tạm dừng một lát: Ở đâu?

Quý Chu Chu suy nghĩ một chút, gù định vị cho anh, có thể nói là không hề giữ lại chút nào, vừa nhìn thấy đã biết đặc biệt hướng về kim chủ, phân rõ giới hạn với Thẩm Dã, Lý Nhu Nhu.

Chờ Cố Quyên Thư không trả lời lại, Quý Chu Chu mới đề di động xuống, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy ly cà phê đặt trước mặt. Lý Nhu Nhu thấy cô ngây người một chút, lập tức đánh bài tình cảm: "Còn nhớ không? Đây là cà phê chị thích nhất."

Cà phê đen, đắng muốn chết, trong nguyên văn hình như cũng chỉ có nam chính mới thích thôi, nữ chính sở dĩ nói thích, chẳng qua là muốn đón ý hòa theo nam chính mà thôi.

"Hôm nay ai mời?" Quý Chu Chu đột nhiên hỏi, chuyện này nhất định phải hỏi rõ mới được.

Lý Nhu Nhu sững sốt: "Em....."

"OK, phục vụ!" Quý Chu Chu vẫy tay: "Làm phiền cho tôi một ly trà sữa, với lại lấy tất cả các loại bánh ngọt đặt biệt đến đây mỗi loại một phần."

Buổi sáng cô vội vàng ra cửa nên vẫn chưa ăn gì, bây giờ cũng sắp đói chết rồi, không ăn no làm sao có tâm tình nghe bát quái.

Đội đồ ăn đều đem lên, Quý Chu Chu tao nhã mà nhanh chóng tiêu diệt một cái bánh ngọt, lúc này mới liếc mắt nhìn Lý Nhu Nhu một cái: "Có chuyện nói nhanh."

"..... Là chuyện của anh Thẩm Dã." Lý Nhu Nhu đối diện với việc cô ăn uống tốt như vậy, lần đầu tiên có chút nói không nên lời, sau một hồi mới lắc đầu một cái, kiên quyết nói chuyện chính: "Khoảng thời gian trước có một hạng mục của Cố thị, vốn dĩ chúng tôi đã bàn xong, ai ngờ Cố tiên sinh đột nhiên đổi ý, tình nguyện bồi thường tiền vi phạm hợp đồng, cũng không chịu hợp tác với chúng tôi nữa. Là bởi vì do tôi ở tiệc rượu chọc chị tức giận sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24-3: Cố tiên sinh, mau cứu tôi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cô ta nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có chuyện này. Sau khi nói chuyện này với Thẩm Dã, vốn tưởng rằng Thẩm Dã sẽ nghĩ cách giải quyết, nhưng lại không ngờ rằng anh ấy không chịu tới tìm Quý Chu Chu. Mất thấy công ty bởi vì hạng mục bị mất đi mà này sinh tài chính thiếu hụt, cô ta chỉ có thể nghĩ cách hện Quý Chu Chu ra, cầu xin tha thứ.

Nếu không phải là chuyện này, vậy hôm nay đã biến thành cô ta kích thích Quý Chu Chu nổi điên tổn thương mình, để cho Thẩm Dã "Trong lúc vô tình" thấy được một màn này, hoàn toàn mất đi hứng thú với Quý Chu Chu.

Quý Chu Chu vừa nghe, nhớ lại trong nguyên văn, hình như cũng nhắc đến cái hạng mục này. Nam chính chính là dựa vào hạng mục này, đạt được lợi nhuận kéké xù, ở toàn Thành phố A đều đánh lên tên tuổi..... Chỉ là lần này Cố Quyên Thư từ chối? Tại sao?

"Em đã biết sai rồi. Chị Chu Chu, chị đi tìm Cố tiên sinh cầu xin được không? Chúng tôi thật sự cần hạng mục này. Hơn nữa em cũng là vì tốt cho chị, lúc đó em đã nghĩ, làm cho Cố tiên sinh cưới Trương tiểu thư sớm một chút, nói không chừng thì chị có thể trở về bên cạnh anh Thẩm Dã." Lý Nhu Nhu lại bắt đầu khóc lóc.

Quý Chu Chu còn đang mộng bức, hoàn toàn không nghe thấy lời cô ta nói. Cố Quyên Thư từ chối đem hạng mục cho Thẩm Dã, vậy thế lực của Thẩm Dã còn có thể nhanh chóng lớn mạnh giống như trong nguyên văn không? Cốt truyện tiếp theo vẫn sẽ xuất hiện không? Quý Chu Chu càng nghĩ đầu óc càng loạn, quyết định dứt khoát yên lặng theo dõi chuyện gì sẽ xảy ra.

"Cô cảm thấy tôi có thể chi phối ý nghĩ của Cố tiên sinh?" Quý Chu Chu cắt ngang lời nói của cô ta.

Lý Nhu Nhu nghẹn một chút, cố nén ghen ghét mỉm cười: "Cố tiên sinh yêu thương chị bao nhiêu, trong tiệc rượu em đã biết, chỉ có chị mới có thể giúp anh Thẩm Dã. Chị Chu Chu, xin nhờ chị."

"Thật đúng theo như lời cô nói, Cố tiên sinh xót tôi như vậy, vì sao tôi còn phải giúp Thẩm Dã?"

Sắc mặt của Lý Nhu Nhu biến đổi: "Chị đây là có ý gì....."

"Em gái Nhu nhu, không phải ai cũng đều giống như cô, ôm cái đồ phế thải không thể thu hồi xem như bảo bối." Quý Chu Chu cười khê: "Cô cảm thấy, Cố tiên sinh đang xót tôi yêu tôi, tôi vẫn sẽ đổi với một tên tra nam nhớ mãi không quên sao?"

"Chị....."

"Lần này tôi ra đây chính là muốn nói rõ ràng với cô, sau này đừng đến làm phiền tôi nữa. Cô và Thẩm Dã hai người, thật sự rất phiền a, giống như ruồi nhặng vậy, có thể đừng quấy rầy tôi trải qua một ngày yên bình không?" Ý vào Thẩm Dã không ở đây, Quý Chu Chu không e dè chửi bới. (*Truyện chính chủ TieuHiTieuHi*). Cho dù có một ngày xui xẻo rơi vào tay Thẩm Dã, cô chết không thừa nhận là được.

Lý Nhu Nhu bị cô nói đến sắc mặt càng ngày càng kém, thấy cô dường như đã quyết định chủ ý, toàn thân tức giận đến phát run: "Anh Thẩm Dã đối với chị tốt như vậy, sao chị lại có thể, sao lại có thể....."

"Hợp tác với đối thủ cạnh tranh của nhà tôi, hủy hoại công ty của tôi, khiến tôi hai bàn tay trắng, lại cắt đứt xã giao của tôi, bức tôi và thân thích Quý gia không tới lui nữa, để tôi hoàn toàn trở thành người cô độc. Đây chính là cách anh ta đối tốt với tôi?" Quý Chu Chu lười biếng mở miệng, mặt mày lại hơi giống Cố Quyện Thu, nhìn như vô hại nhưng lộ ra một mối nguy hiểm.

Lý Nhu Nhu rùng mình một cái, một chút máu trên mặt cũng không còn: "Nhưng tất cả những thứ này đều là do chị tự nguyện....."

Đâu chỉ tự nguyện, quả thực Thẩm Dã cầu xin một chút thì tất cả trong nháy mắt không có ranh giới cuối cùng. Quý Chu Chu đối với cách làm của nguyên nữ chính từ chối cho ý kiến, nhưng không có nghĩa những người này có thể tùy ý đối xử với cô: "Cho nên a, tôi đã không tính toán, nhưng nếu cô đến tìm tôi nữa, có thể tôi sẽ lôi nợ cũ ra nha."

Lý Nhu Nhu đột nhiên đứng lên, nghẹn nửa ngày xuất ra một câu: "Chị Chu Chu, sao chị trở nên như vậy!" Trong lời nói vậy mà vẫn thành Quý Chu Chu không đúng.

Quý Chu Chu cười nhạt một tiếng, thấy cô ta già vờ mạnh mẽ rồi đi, còn không quên bổ sung một câu: "Chuyện chúng ta gặp mặt tốt nhất đừng đề cho Thẩm Dã biết, nếu không có thể anh ta sẽ biết, em gái nhỏ mà anh ta thương nhất đã sớm có tình yêu nam nữ với anh ta."

Lý Nhu Nhu cứng đờ một chút, bước chân vội vàng rồi đi. Quý Chu Chu đoán chừng cô ta đã biết thái độ của mình, sau này cũng không dám ôm có hy vọng xa vời với mình. Vừa nghĩ đến nam chính bên kia xem như hoàn toàn cắt đứt với cô, thì cả người cô đều thoải mái.

Không có Lý Nhu Nhu, em gái mưa chướng mắt này, Quý Chu Chu tâm tình vui vẻ, ngay cả bánh kem cũng ngon hơn trước đó không ít. Một mình ngồi hưởng thụ một lát, thì luôn cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng.

Đợi đến lúc ăn tới miếng thứ tư, cô đột nhiên biết không đúng ở đâu rồi, lập tức gọi phục vụ tới, dáng vẻ muôn vàn câu hỏi: "Khi này lúc vị tiểu thư kia đi, trả tiền chưa?"

"Chưa trả."

"....."

Quý Chu Chu cười mỉa một tiếng, vén tóc đang lộn xộn một chút: "Ừ, tôi biết rồi."

Đợi người phục vụ vừa đi, cô lập tức lấy di động ra, bấm tên "Tội phạm giết người" ra gửi tin nhắn: Cố tiên sinh, anh đói bụng không?

Hình như Cố Quyện Thu lúc này không bận, rất nhanh trả lời lại một câu: Không đói bụng. Gửi xong anh nhìn chằm chằm phần com vừa mới đưa tới trước mặt mình, suy nghĩ một chút kêu Chu Trường Quân đem ra ngoài.

Mười giây sau, trên di động của anh nhận được một tin nhắn: Cũng đã đến giờ này, sao có thể không đói bụng nhỉ. Đồ ăn ở quán cà phê tôi đang ngồi ăn rất ngon, anh muốn ăn không?

Cố Quyện Thu nhướng mày: Có chuyện gì nói thẳng.

Lần này Quý Chu Chu chỉ hồi âm ".....". Cố Quyện Thu thấy sáu cái chấm này, trong lòng ngứa ngáy khó hiểu, dứt khoát gọi lại: "Nói đi."

"Cố tiên sinh, mau cứu tôi....." Quý Chu Chu thấp giọng gào khóc.

Cố Quyện Thu đột nhiên đứng lên: "Làm sao thế?"

"..... Tôi không có tiền trả, anh mau tới cứu tôi."

"....."

Quý Chu Chu chậm chạp không nghe thấy anh trả lời, khụ một tiếng càng thêm đáng thương: "Lý Nhu Nhu đó quá xấu rồi, đã nói cô ta mời, cuối cùng lại không trả tiền. (*Truyện chính chủ TieuHiTieuHi*). Hôm nay, lúc đi ra ngoài tôi đã mượn a đi phòng bếp 100 tệ, bây giờ xài hết chỉ còn lại hơn 20 tệ."

Cô vốn dĩ định trực tiếp tìm Chu Trường Quân mượn, nhưng nghĩ tới như vậy nói với Cố Quyện Thu cũng không có gì khác nhau, còn không bằng trực tiếp nói với anh.

"....."

Cố Quyên Thư lớn như vậy, lần đầu tiên chạy đến giúp người ta trả tiền. Chờ phục vụ đem một túi lớn bánh ngọt nhỏ đóng gói cẩn thận đưa đến trước mặt anh, lại nhìn Quý Chu Chu bên cạnh giống như chim cút, anh cũng không biết nên nói cái gì.

Quý Chu Chu lo sợ liếc nhìn anh một cái, lại nhanh chóng cúi đầu: "Tôi, tôi..... Tôi vốn dĩ cho rằng Lý Nhu Nhu trả tiền đã gọi thêm vài món....."

"Nhiều như vậy, ăn hết?"

Quý Chu Chu cười gượng: "Tôi đây không phải là nhìn thấy anh ở gần đây nên muốn đến công ty đưa cho anh một chút sao." Mới là lạ, cô đơn giản chỉ là muốn hồ người nhà giàu mà thôi, không ngờ chính mình bị hố.

Ngón tay Cố Quyên Thư vừa động, chậm chậm liếc cô một cái: "Đi ra ngoài chờ tôi." Đây là ý không tính toán với cô.

"Được!" Quý Chu Chu thở phào nhẹ nhõm, vội vàng xách túi nilon chạy đi.

Cố Quyên Thư trả tiền xong đi ra ngoài, thì nhìn thấy cô xách cái túi đi tới đi lui ở cửa, bóng bóng trên người tung bay qua lại, mấy chữ phía trên rất nổi bật.

Bây giờ là buổi chiều, người bên cạnh Trung tâm thương mại rất ít, nhưng mỗi người ra vào đều là gọn gàng xinh đẹp. Đặc biệt là nữ sinh đến đi dạo phố, mọi người ăn mặc đẹp đẽ, chỉ có Quý Chu Chu tùy tiện đến quá mức, thoát nhìn giống như tiểu đáng thương ngốc ngốc.

Tiểu đáng thương nhìn thấy kim chủ ra tới, giống như chim nhỏ lịch phịch đến trước mặt anh, hơi khàn khàn nhìn anh: "Bao nhiêu tiền?"

"Chắc hơn 3000." Cố Quyên Thư không nhìn kỹ.

Quý Chu Chu hít hà một hơi: "Mắc như vậy? Ăn cướp à!"

"Ừ....." Cố Quyên Thư bởi vì đột nhiên phát hiện người nào đó là một tiểu đáng thương, trong lúc nhất thời hơi thất thần.

Quý Chu Chu nhìn anh một cái, không nhận được lại lên liếc mắt nhìn anh thêm một cái nữa, sau một hồi rốt cuộc không nhận nổi: "Tôi không có tiền trả lại cho anh....."

Chân mày của Cố Quyên Thư động một cái.

"Nhưng nếu anh kiên quyết muốn tôi trả, vậy thì tôi có thể dùng sức lao động trả lại, ví dụ như đám chân bóp vai các kiểu." Tuy là mấy ngày nữa tiền bán kịch bản sẽ đến tay một ít, nhưng số tiền này không thể để cho Cố Quyên Thư biết được, cho nên chỉ có thể như vậy.

Cố Quyên Thư đối diện với cô một lát, chậm chậm nói: "Tôi không định kêu em trả lại."

"?"

"Nhưng nếu em nhất định muốn trả thì cũng có thể." Không phải nhất định phải bóc lột tiểu đáng thương này, chỉ là đúng lúc trong khoảng thời gian này chân và vai của anh đều không thoải mái lắm, rất cần đám bóp một chút.

"....." Quý Chu Chu im lặng một lát, thấy anh đi ra ngoài, nhanh chóng đi theo: "Thật ra ngay từ đầu anh định kêu tôi trả, phải không? Chỉ là nghe thấy tôi nói muốn trả, cho nên mới cố ý chọc tôi như vậy."

Cố Quyên Thư chậm chậm liếc cô một cái, không làm bất kỳ giải thích nào.

Quý Chu Chu gào khóc: "Cầu xin anh thừa nhận đi! Bằng không tôi sẽ bị mình ngốc chết!"

Cố Quyên Thư vừa nghe, nhặt nhẻo "Ồ" một tiếng. Quý Chu Chu trong nháy mắt cảnh giác: "Ồ là có ý gì?"

"Là tôi cố ý chọc giận em."

"....." Mặc dù cảm thấy ép anh thừa nhận mới trông mình không ngốc nghếch như vậy nhưng nghe xong vẫn còn tức giận a.

Quý Chu Chu tức đến như cá nóc yên lặng đi theo sau lưng Cố Quyên Thư, cho đến khi đối phương nói một câu "Đến rồi" mới dừng lại. Nhìn cửa hàng xa xỉ trước mắt, cô nghi hoặc: "Làm gì?"

"Mua quần áo."

"..... Ở đây là trang phục nữ mà?"

Cố Quyên Thư dừng một chút, nghiêm túc đánh giá cô. Quý Chu Chu bị nhìn đến cả người phát bực: "Nhìn cái gì?"

"Em muốn mặc trang phục nam cũng được." Cố Quyên Thư như có điều suy nghĩ nhìn xuống vị trí nào đó dưới cổ cô.

"..... À, cảm ơn không cần, không có chuyện gì nói thì tôi đi trước."

Cố Quyên Thư kéo mũ áo hoodie của cô lại, kéo người vào trong cửa hàng, chỉ tay chọn khoảng mười món đồ kêu cô đi thay. Quý Chu Chu ôm quần áo, trước khi bước vào phòng thử đồ xác định trước: "Anh trả tiền?"

"Ừ."

"Sẽ kêu tôi trả lại sao?"

"..... Sẽ không." Cố Quyên Thư nói xong, đã nhìn thấy Quý Chu Chu đột nhiên nhẹ nhàng thở ra, ôm quần áo vui mừng hơn hờ đi vào. Anh hiếm thấy nghĩ lại, có phải mình thật sự quá nghèo để nuôi cô ấy rồi không.

Kết quả ngược lại, là trong một cửa hàng tiêu hơn 30 vạn tệ, Quý Chu Chu nhìn một chuỗi số 0 trên tấm phiếu nhỏ, kích động tay cũng run rẩy: "Tôi làm một tháng chỉ 3 vạn tệ, còn bị trừ 3 năm tiền lương, quần áo này dựa vào cái gì mặc như vậy!"

"... Im miệng."

Quý Chu Chu còn muốn nói gì đó, đã bị Cố Quyên Thư không cảm xúc bịt kín miệng, cầm mấy cái túi đi ra ngoài. Hai người từ lâu một đến lâu bốn dạo một lần, cuối cùng do Giám đốc Trung tâm thương mại dẫn theo một đám nhân viên phục vụ, cung kính đưa bọn họ lên xe.

Chu Trường Quân ngồi trên ghế phụ nhìn ra sau một cái, nhin không được khen ngợi: "Chu Chu thật xinh đẹp, quả nhiên con gái vẫn nên mặc váy."

"Cảm ơn." Quý Chu Chu cười đến mí mắt cong cong.

Lúc này cô mặc một cái váy liền màu trắng, kết hợp với một đôi giày Oxford kiểu mới, lộ ra đôi chân thon dài xinh đẹp, giống như tiểu công chúa vậy, cùng với hình dáng trước kia hoàn toàn khác nhau. Cố Quyên Thư ở bên cạnh liếc mắt đánh giá cô một cái, tầm mắt cuối cùng dừng lại ở đồng hồ đôi trên cổ tay hai người.

Ừ, rất hợp.

Lúc anh đang định dời tầm mắt đi, đột nhiên phát hiện ánh mắt của Quý Chu Chu đối diện đồng hồ trên cổ tay lộ ra tinh quang. Cố Quyên Thư dừng một chút, hăm dọa: "Nếu dám bán, tôi sẽ đem em đi bán."

"....." Sao anh ấy thấy được những suy nghĩ đó của mình!

(*) Bộ đồ Chu Chu mặc (gần giống thôi nha mọi người):

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: ►Ba ba◄

"Em thật sự có ý nghĩ này?"

Cố Quyên Thư đây thật là một bất ngờ, anh vốn dĩ chỉ dò hỏi một chút, thật không ngờ đúng là để anh đoán trúng: "Trả lại cho tôi."

"Tôi không trả!" Quý Chu Chu thấy anh thật sự muốn tới cướp đi, cho nên vội khom người che cổ tay lại, kết quả cái tay vẫn bị anh bắt được.

Quý Chu Chu sợ anh gỡ xuống, vội vàng trở tay nắm lấy cổ tay của anh, hai người bốn cái tay đây đưa một chỗ, áp sát vào bụng nhỏ mềm mại của Quý Chu Chu.

"Trả lại cho tôi."

"Tôi không! Nào có ai tặng người khác đồ lại đòi trở về!" Quý Chu Chu không phục, muốn bày cái vẻ mặt nghiêm túc nói phải trái với anh. Nhưng bởi vì lúc tay đang chuyển động luôn đụng tới eo cô, cô sợ ngứa quá thật không kiềm được, vụn vụn tại chỗ "Hi hi hi", xem ra một chút nghiêm túc cũng không có.

Cố Quyện Thư yên lặng phút chốc, buông lỏng tay cô ra, Quý Chu Chu còn chưa thở phào thì anh đã bắt đầu cù lét cô. Quý Chu Chu không nghĩ tới thủ đoạn của người này bị ôi như vậy, lập tức gào thét phần nộ của bản thân ra: "A ha ha ha. Cố tiên sinh tha mạng..... Chú Chu cứu tôi. Ha ha ha!"

Cố Quyện Thư đưa ra câu trả lời là tiếp tục cù lét cô, mà Chu Trường Quân từ lúc họ bắt đầu ồn ào, thì nụ cười trên mặt ông ta cũng chưa từng biến mất, vừa nghe gọi tên mình, quyết đoán đem tấm kính cách âm giữa hai tòa xe trước sau kéo lên, hoàn toàn cách ly thành hai không gian.

"Quá ác rồi. A ha....." Chiếc váy mới của Quý Chu Chu trở nên nhăn nheo, đầu tóc cũng lộn xộn, khóe mắt bởi vì cười quá dữ dội, dần dần chứa đầy nước mắt.

"Cố tiên sinh..... Quyện Thư, tôi sai rồi, tha cho tôi đi." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Lúc Quý Chu Chu gọi hai chữ "Quyện Thư" này, làm bộ đáng thương âm cuối cuốn lên, cả người cũng bởi vì cười quá lâu nên mất sức, mềm nhũn ngồi phịch ở chỗ ngồi. Đôi mắt cô đỏ đỏ, nắm lấy tay Cố Quyện Thư, vị trí phình ra ở trước ngực do thờ dốt dữ dội mà phập phồng.

Hầu kết của Cố Quyện Thư lên xuống hai cái, bình tĩnh lấy tay về: "Đồ lừa đảo."

"..... Tôi khi nào lừa anh?" Quý Chu Chu hỏi lại, còn không quên bảo vệ đồng hồ của mình.

Cố Quyện Thư nghiêng người liếc cô một cái: "Lúc này nói thích, như thế không phải đồ lừa đảo?"

"Đúng vậy, vô cùng thích." Thích đến nỗi lúc đi ngang qua cửa hàng đó, đôi mắt cũng không rời khỏi. Cố Quyện Thư chắc cũng thích, vừa nghe có một cặp nam nữ, trực tiếp mua liền, ngay tại chỗ đem cái đồng hồ lúc đầu đeo cất vào trong túi.

Cố Quyện Thư yên lặng trong nháy mắt: "Vậy tại sao không muốn rồi?"

"..... Tôi khi nào không muốn?" Quý Chu Chu thấy anh bỏ ý định cướp đồng hồ, lúc này mới ngồi ngay ngắn lại.

Cố Quyện Thư ần ần nhìn chăm chăm cô. Quý Chu Chu ho khan một tiếng, cười gượng: "Tôi đây không phải nghèo đến điên rồi sao, cũng chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi. Cố tiên sinh mua đồ tặng, tôi nào dám bán a."

Cố Quyện Thư lại trầm mặt suy nghĩ lần nữa, gầy đây có phải mình thật sự có chút quá đáng rồi không, bức cô thành cái dạng này.

Quý Chu Chu thấy anh không nói gì thì ra về đáng thương cầu xin: "Tôi còn thiếu a đi phòng bếp 100 tệ, anh có thể giúp tôi trả trước không? Nếu tôi tự trả, có thể phải đến ba năm sau."

Lúc đó Cố Quyện Thư mới tiếp tục phát phí sinh hoạt cho cô.

"Ừ."

Cố Quyện Thư chưa nói gì đã đồng ý, Quý Chu Chu hơi kinh ngạc, anh thế mà dễ nói chuyện như vậy. Không nhận được được voi đòi tiên: "Vậy... Vậy bánh ngọt hôm nay, tất cả tôi đều tặng anh, anh miễn một nửa tiền bánh cho tôi được không?"

"Được."

Quý Chu Chu thụ sủng nhược kinh(*), nghĩ thầm là chuyện tốt gì đây? Cô chớp mắt: "Còn dư lại một nửa tiền bánh kia, có thể đòi Lý Nhu Nhu không? Bữa ăn hôm nay vốn dĩ nói rõ cô ta mời, bây giờ AA(*) tôi cũng chịu."

(*) Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà lo sợ.

(*) AA: chia đôi.

Cố Quyện Thư dừng một chút, chậm chậm nhìn về phía cô: "Không nên quá đáng quá."

"..... Tôi chỉ nói một chút mà, nghĩ đến cô ta một mình chạy trốn thì tôi cảm thấy rất tức giận." Quý Chu Chu cố gắng bày ra một vẻ mặt tức giận, lựa chọn bỏ qua sự thật Lý Nhu Nhu chỉ gọi một ly cà phê.

Cố Quyện Thư nhìn cô nửa ngày, tổng kết bốn chữ: "Không có tiền đồ."

Sáng sớm hôm sau, Lý Nhu Nhu mới vừa mở cửa chuẩn bị đi làm, đã bị một người đàn ông mặc tây trang màu đen đứng ở cửa chặn đường.

"Xin hỏi cô có phải là Lý Nhu Nhu không?" Người đàn ông hỏi.

Lý Nhu Nhu cảnh giác nhìn anh ta: "Anh là ai?"

"Chào cô, tôi là tài xế của Cố Quyện Thư tiên sinh, đây là đồ mà tiên sinh của chúng tôi kêu tôi đưa cho cô." Người đàn ông nói, bắt đầu lục túi xách mình.

Trong đầu Lý Nhu Nhu hiện ra khuôn mặt đẹp trai của Cố Quyện Thư, không biết vì sao trái tim rơi mất một nhịp: "Anh ấy muốn đưa cho tôi thứ gì?"

"Là hôm qua ở Trung tâm thương mại, tiền sinh thay cô thanh....." Tài xế tiền sinh rất nghiêm túc lục lọi trong túi xách. Anh ta nhớ rõ ở trong túi xách mà, chẳng lẽ là quên lấy?

Lý Nhu Nhu cắn môi, trái tim nhảy cẫng lúc cẫng nhanh: "Thanh cái gì?"

Đột lúc cô ta nghe ra sự chờ mong trong giọng nói của mình, cô ta sững sốt một chút, sau đó suy nghĩ hỗn loạn. Mình chỉ muốn mượn cái quà vật này, đến chia rẽ mối quan hệ của Cố Quyện Thư và Quý Chu Chu, khiến cho giữa bọn họ bắt đầu ngăn cách, Cố Quyện Thư cũng sẽ không làm gì với anh Thẩm Dã. Ừm, tất cả cô cũng là vì muốn tốt cho anh Thẩm Dã.

"Thanh toán." Rốt cuộc tìm được rồi, tài xế thờ phào nhẹ nhõm, đem tấm hóa đơn nhỏ nhăn nheo còn rách một góc ra: "Lý tiểu thư, hôm qua cô nói rõ là mời Quý tiểu thư nhà tôi uống cà phê, sao có thể một mình chạy trốn vậy, lại còn để tiền sinh nhà tôi thay cô thanh toán. Bây giờ nếu cô không có chuyện gì, thì trả lại tiền cho chúng tôi đi, đây là hóa đơn, mời cô xem qua."

Lý Nhu Nhu: "..."

"À." Tài xế lại lấy ra một cái máy POS(**) từ trong túi xách: "Không có tiền mặt, quẹt thẻ cũng OK."

Lý Nhu Nhu: "....."

Quay lại tuyến thời gian trong xe tối hôm trước.

Quý Chu Chu không biết Cố Quyện Thư thật sự làm theo, đem hóa đơn đưa cho Lý Nhu Nhu, cho nên đối với chuyện Cố Quyện Thư đánh giá mình không có tiền đồ, thật ỳ ạch: "Tôi cũng đã từng rất hào phóng, nếu không phải anh cắt đứt nguồn kinh tế của tôi, sao tôi sẽ trở nên keo kiệt như vậy."

Cố Quyện Thư nhắm mắt lại, quyết định không nghe cô lên án.

Nhưng mà Quý Chu Chu vừa thấy anh không dự định hơn thua với mình, lập tức nhích qua, sau khi cân nhắc một phen mở miệng: "Cố tiền sinh, anh thật sự không suy xét mỗi tháng phát cho tôi một ít phí sinh hoạt sao? (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Không cần quá nhiều, 1000 là được, dù thế nào khi ra ngoài tôi cũng cần một chút tiền đi xe a, tôi thỉnh thoảng cũng cần ra ngoài đi dạo."

Thấy Cố Quyện Thư không phản ứng với mình, Quý Chu Chu tiếp tục lừa gạt: "Anh làm việc bận rộn như vậy, thỉnh thoảng tôi cũng muốn đến công ty thăm anh, đưa đồ ăn ngon cho anh, nhưng trong túi 1 đồng cũng không có, muốn tạo một cái bất ngờ cũng không có cách. Hơn nữa người xưa nói rất đúng "Lấy nghèo nuôi con trai, lấy giàu nuôi con gái"(*), con gái chính là muốn cho nhiều hơn một chút tiền tiêu vật mới có thể càng ngày càng xinh đẹp, sau này anh dẫn ra ngoài cũng sẽ rất có mặt mũi."

(*) Lấy nghèo nuôi con trai, lấy giàu nuôi con gái: Mọi người lên Google xem ý nghĩa của câu nói này nhé, dài quá nên Hi không để vào.

Mới đầu Cố Quyện Thư coi lời nói của cô như gió thoảng bên tai, nhưng lúc nói đến câu châm ngôn kia nhìn không được, hơi mở mắt ra chỉnh sửa: "Câu "Lấy nghèo nuôi con trai, lấy giàu nuôi con gái" chính là nói về giáo dục con cái chứ."

"Ba ba!" Giọng nói của Quý Chu Chu tình cảm phong phú, vì tiền, liêm sỉ rớt đầy ra đất.

Biểu cảm của Cố Quyện Thư cổ quái một giây, bên tai sớm không thể khống chế phương hướng đồ lên, cũng may sắc trời dần tối, ánh sáng trong xe sáng tắt bất định, cho dù cô ngồi ở bên cạnh, cũng không phát hiện trong nháy mắt cảm xúc của anh khó hiểu.

Quý Chu Chu cũng cảm thấy mất mặt tởm, nhưng vẫn kiên cường giữ lấy cánh tay của Cố Quyện Thư: "Anh cho tôi một chút đi, giống như cho một chút tượng trưng là được. Cố tiền sinh ~ Quyện Thư ~ Ba..."

"Im miệng!" Cố Quyện Thư không bình tĩnh lắm.

Quý Chu Chu chớp mắt: "VẬY ANH....."

"Cho, còn bao nhiêu, tôi nghĩ một chút rồi quyết định." Cố Quyện Thư liếc cô một cái, tiếp theo nhắm hai mắt lại: "Nhưng em nói nữa, thì tôi không cho."

Quý Chu Chu lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại, thậm chí còn xê dịch ra xa một chút, sợ quấy rầy đến anh.

Hết cách, nếu như Cố Quyện Thư kiên quyết một phần tiền cũng không cho mình, vậy ở bên ngoài, cô là không có bất kỳ khả năng gì chi trả, bản thân cho dù muốn lấy chút tiền nhuận bút ra "Tây trắng" cũng không có lý do. Chỉ cần Cố Quyện Thư chịu cho tiền, dù là cho 100 tệ, sau này cô dùng tiền bị bắt được, cũng có thể lấy anh làm cớ.

Mãi cho đến khi về tới nhà, Quý Chu Chu cũng không nói thêm gì nữa, Cố Quyện Thư coi như hải lòng, kêu cô về phòng ngủ trước, sáng mai sẽ quyết định cho cô bao nhiêu. Quý Chu Chu vừa nghe đây ý là sẽ cho tiền, hoan hô một tiếng chạy đi. Cố Quyện Thư xuy một tiếng, quay đầu lại đã đối diện ánh mắt trêu chọc của Chu Trường Quân.

Cố Quyện Thư hơi nghiêm nghị, lười biếng liếc ông ta một cái: "Ông cũng đi nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Vâng tiên sinh." Chu Trường Quân gật đầu.

Cố Quyện Thư như có điều gì suy nghĩ, liếc ông ta một cái: "Tôi nhớ, ông có một cô con gái?"

"Đúng vậy tiên sinh. Có hai đứa, đứa con gái là nhỏ, năm nay 12 tuổi." Chu Trường Quân dừng lại muốn chuyển hướng chân.

Cố Quyện Thư ừ một tiếng, có chút không biết nên hỏi từ đâu. Sau một hồi hỏi ra một câu: "Con gái phải lấy giàu nuôi?"

"Đương nhiên, chỉ có lấy giàu nuôi, con bé mới có thể biết cái gì tốt cái gì không tốt, tầm mắt cũng sẽ cao một chút, sau này đợi con bé trưởng thành, thì sẽ không bị những tên nhóc hỗn tạp ngon ngọt lừa đi." Chu Trường Quân rất có tâm đắc.

Cố Quyện Thư gật đầu: "Tôi biết rồi, ông về đi."

Chu Trường Quân trả lời một tiếng, đứng tại chỗ đợi Cố Quyện Thư trở về phòng, lúc này mới xoay người rời đi. Sau khi đi vài bước đột nhiên cảm thấy không đúng. Tiên sinh chưa có con mà, tại sao phải hỏi những chuyện này?

Cố Quyện Thư mới vừa lấy được kinh nghiệm chậm chậm trở về phòng, sau khi nằm lên giường không có lập tức ngủ, dứt khoát mở trình duyệt di động tìm kiếm: Con gái lấy nghèo nuôi sẽ có hậu quả gì?

Người tìm kiếm đề tài này rất nhiều, trả lời cũng rất nhiều. Cố Quyện Thư xem từng cái một...

Mất ngủ.

(**) Máy POS (viết tắt của chữ Point of Sale) là máy bán hàng chấp nhận thẻ ngân hàng để thanh toán hóa đơn dịch vụ. Máy được thiết kế nhỏ gọn, cầm chắc trong lòng bàn tay. Máy dễ dàng lắp đặt tại cửa hàng của trung tâm thương mại, tại shop, cửa hàng lớn nhỏ mà không tốn quá nhiều không gian. Hiện có thể dễ dàng thấy sự có mặt của máy tại các điểm mua sắm, các quầy thu ngân, tính tiền của siêu thị, cửa hàng...

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25-2: ►Vậy em đổ mặt cái gì?◄

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sát vách, Quý Chu Chu không tìm không phổi ngủ đến trời sáng, cuối cùng do bị đói nên tỉnh. Như thường lệ, ở trên giường lăn lộn một hồi, lúc này mới ngồi dậy, nhìn thấy trên mặt đất chất đầy túi đồ xa xỉ, sau khi ngẩn người một chút nhớ ra, đây là đồ hôm qua Cố Quyện Thư mua cho.

Chờ một chút! Anh bảo hôm nay nói cho cô bao nhiêu tiền sinh hoạt! Quý Chu Chu tính toán một chút, lấy mức độ hẹp hòi của Cố Quyện Thư, miễn cưỡng hết mức là 2500 tệ.

2500 tệ..... Hi hi, thật vui vẻ. Quý Chu Chu tràn đầy mong chờ đi đánh răng rửa mặt, một lòng vì bản thân sắp có được kho bạc nhỏ mà vui mừng, hoàn toàn xem nhẹ quần áo túi xách giá trị hơn 100 vạn bên cạnh giường.

Cô không đến phòng Cố Quyện Thư tìm người, mà là trực tiếp đi đến phòng ăn, quả nhiên gặp được anh ở đó, cùng với Tiểu Long bao(1) và cháo Bát Bào(2) trên bàn. A di phòng bếp quả thực là người tri kỷ nhất trên thế giới này, lần trước là đậu hũ (Tào phớ) lần này là cháo Bát Bào, từ khi cô ngăn ăn cơm Tây, thì bắt đầu làm các món ăn Trung Quốc, thay đổi đa dạng.

Chỉ là lúc này không rảnh lo chuyện ăn uống, Quý Chu Chu chạy chậm đến trước mặt Cố Quyện Thư, hết sức kiềm chế cũng không nhịn được lộ ra một nụ cười ngây ngô: "Cố tiên sinh, đêm qua ngài nghỉ xong rồi sao?"

Đôi mắt Cố Quyện Thư ửng đen nhìn cô một cái, nhớ tới hôm qua nhìn thấy nhiều ví dụ bị thảm như vậy, khẽ gật đầu: "Nghỉ xong rồi."

"Vậy cho bao nhiêu a?" Đôi mắt của Quý Chu Chu phát sáng.

Cố Quyên Thư không nhanh không chậm lấy ra một tấm thẻ: "Cái này cho em, muốn tiêu tiền thì trực tiếp quẹt thẻ."

"Vì vậy là bao nhiêu tiền?" Quý Chu Chu nghiêng đầu.

"Chắc là không chi nhiều hơn nhận."

Chi nhiều hơn nhận..... Quý Chu Chu sừng sốt, không thể tin nhận lấy thẻ. Chu Trường Quân bên cạnh kinh ngạc giống vậy, số tiền trong thẻ này rất lớn, ông ta dù sao cũng không nghĩ tới tiền sinh sẽ đem thẻ này cho Chu Chu.

"Ừ." Thấy cô thụ sủng nhược kinh, đôi mắt Cố Quyên Thư lộ ra vẻ thương hại.

Ngón tay Quý Chu Chu đều run rẩy, nâng tấm thẻ run rẩy đi đến đối diện Cố Quyên Thư ngồi xuống, không nói một lời bắt đầu ăn. Tiểu Long bao là vừa chưng ra, da mỏng nhân bánh hiện ra bóng loáng, nóng hổi làm cho người ta cảm thấy thỏa mãn. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nhưng mà tâm tình của Quý Chu Chu không tốt lắm, hương vị này đến miệng cô thì đã giảm đi.

Bầu không khí trên bàn rõ ràng trầm tĩnh, Cố Quyên Thư không để ý đi nữa, cũng phát hiện, nhìn cô một cái hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì!" Ngữ khí hoàn toàn không giống như không có chuyện gì.

Cố Quyên Thư trầm mặc phút chốc, cô vừa rồi còn rất tốt, từ sau khi mình đưa thẻ cho cô mới bắt đầu không vui, chẳng lẽ là đang chê tiền trong thẻ này ít?

"Nếu như em không muốn xài thẻ này, tôi có thể đổi cho em một tấm thẻ khác." Cố Quyên Thư tự nhận rất cung chiêu con gái.

Quý Chu Chu nghiêng qua liếc anh một cái, một cái bánh bao lấp đầy miệng nghẹn khuất, ô ô ơ nói chuyện: "Đổi lại thẻ gì? Còn lớn hơn số tiền này?"

"Ừ."

Chu Trường Quân thấy Cố Quyên Thư đáp ứng, vội mở miệng can anh: "Cái này không được đâu tiền sinh, Chu Chu không dùng nhiều như vậy." Theo như ông ta biết, còn lớn hơn số tiền này, chính là hơn phân nửa tài sản cá nhân của tiền sinh tích lũy, sao có thể để cho Chu Chu sử dụng như cái thẻ thông thường.

"Cho cô ấy đi, cô ấy còn có thể quẹt tôi phá sản?" Một nha đầu mua quần áo cũng phải chọn hàng giảm giá, có thể tốn bao nhiêu tiền.

Quý Chu Chu nghe anh nói xong, rốt cuộc bị phản mở miệng: "Thẻ tín dụng thôi mà, bây giờ tôi quẹt bao nhiêu thì sau này phải trả lại bấy nhiêu, sao có thể quẹt Cố tiền sinh phá sản!"

Người này thật là quá keo kiệt, dù cho 500 tệ tượng trưng cũng được mà!

Chu Trường Quân "Phụt....." không nhịn được cười ra tiếng, sau khi ý thức được bản thân tồn tại hơi chướng mắt, vội khoát khoát tay rồi đi: "Hai người tiếp tục trò chuyện, không cần để ý đến tôi."

Chờ Chu Trường Quân rời đi, Cố Quyên Thư mới chậm rãi mở miệng: "Ai nói với em đây là thẻ tín dụng?"

"Lúc này không phải anh đang nói chuyện chi nhiều hơn nhận sao?" Quý Chu Chu không phục.

Cố Quyên Thư ăn no chậm rãi đứng lên, chăm chú nhìn cô 10 giây mới chậm chậm mở miệng: "Mặc dù vẫn luôn cảm thấy em ngốc nhưng không nghĩ ngốc tới như vậy."

"?"

"Trong thẻ này, chắc là có hơn 1000 vạn tiền mặt." Cố Quyên Thư chậm chậm ném ra số tiền.

Quý Chu Chu bị đập đến đầu óc trống rỗng.

"Ngậm miệng lại, thật xấu." Cố Quyên Thư khế nói.

Quý Chu Chu giật mình một cái, mới chú ý tới mình đã khiếp sợ đến miệng cũng mở ra. Cô đối diện với Cố Quyên Thư một hồi, run rẩy xác nhận: "Bao... Bao nhiêu tiền?"

"Hơn 1000 vạn, đây là thẻ tiết kiệm VIP, vừa rồi nói chi nhiều hơn nhận, là chi chi nhiều hơn nhận số tiền này, không phải ý chi nhiều hơn nhận của thẻ tín dụng." Cố Quyên Thư liếc cô một cái, dường như rất khinh bỉ bộ não của cô.

Nhưng mà lúc này Quý Chu Chu đã bị tiền làm cho đầu óc mê muội, 1000 vạn a! Bây giờ cô cầm lấy chạy trốn, cũng đủ cho cô ở tuyến mười tám mua phòng mua xe, làm phú bà rồi! Nếu không phải sợ Cố Quyên Thư báo cảnh sát, thì bây giờ cô nhắc chân chạy rồi.

Chỉ là mặc dù không thể ôm tiền bỏ trốn, nhưng trước khi rời đi, cô cũng sẽ hết sức giàu có. Nghĩ tới đây một chút, lúc Quý Chu Chu nhìn về phía Cố

Quyện Thư lần nữa, ánh mắt cũng từ ái không ít.

"Làm gì?" Cổ Quyện Thư cảnh giác lui về sau một bước.

"Ba ba!"

"....."

"..... Thật xin lỗi, không kiềm chế được, một người trên Jack Ma khiến cho tôi kích động như vậy." Quý Chu Chu nhin một chút, mới không quỳ xuống hát bài "Chinh phục"(*).

(*) *Chinh phục: Bài hát Chinh phục do Na Anh thể hiện. (Hi có để bài hát ở đầu trang).*

Cổ Quyện Thư thực nhay bén: "Jack Ma là ai?"

"Một người.... đàn ông có tiền." Quý Chu Chu tính toán giải thích.

Đôi mắt của Cổ Quyện Thư tối sầm xuống: "Rất có tiền?"

"Cũng không tính là có tiền đâu, là một người trưởng bối lớn tuổi, khi còn nhỏ gặp qua một lần, nhận bao lì xì từ ông ấy, cho nên mới nhớ rõ." Quý Chu Chu vừa nhìn đã biết, sự ham muốn chiếm hữu của kim chủ trung nhị lại chạy ra rồi, vì thế bình tĩnh giải thích nhưng trong lòng lặng lẽ bỏ sung một câu, có nhiều tiền hơn anh, tiểu rác rưởi!

Cổ Quyện Thư vừa nghe đối phương lớn tuổi như vậy lại là cô quen biết rất nhiều năm trước, lúc này mới không truy hỏi.

Quý Chu Chu thành kính nâng tám thẻ đi đến trước mặt anh: "Vậy tiền trong đây đều là của tôi?"

"Em nói đi?" Cổ Quyện Thư lười biếng nhìn cô.

Quý Chu Chu rất là dè dặt mở miệng: "Vậy ngại lắm a....."

"Trả lại tôi."

"Đừng có mơ!" Quý Chu Chu đột nhiên lùi về sau một bước, dừng lại đã nhìn thấy sự giễu cợt trong đáy mắt Cổ Quyện Thư. Cô ho khan một tiếng, giọng nói trong nháy mắt uốn éo mấy độ: "Cũng đã cho người ta rồi, sao có thể đòi trở về a, người ta sẽ đau lòng nha."

Nói xong còn không quên nháy mấy cái ánh mắt quyến rũ, muốn bao nhiêu đáng về uốn éo thì có bấy nhiêu đáng về uốn éo. Cổ Quyện Thư trầm mặc trong chốc lát, đưa một cái tay ra: "Trả lại tôi."

"Ai nha!" Quý Chu Chu đánh anh một cái, nhét thẻ vào túi trước ngực, cái túi lập tức nhô lên một miếng thẻ vuông vức: "Bây giờ tôi nghe được ba chữ này thì bệnh muốn choáng váng, xin đừng kích động."

Yết hầu Cổ Quyện Thư giật giật, mặt quay qua một bên: "Vậy em đòi cái chỗ để."

Vì sao phải đòi cái chỗ để? Quý Chu Chu nghi hoặc cúi đầu xuống, vừa nhìn thấy cái thẻ nhỏ này vừa vụn ở trên ngực, thoát nhìn vô cùng hết sức... Thiết kế cái gì không thực dụng, Quý Chu Chu lặng lẽ lau mặt, rút thẻ từ trong túi ra.

Làm xong chuyện này, Quý Chu Chu ngẩng đầu nhìn Cổ Quyện Thư, phát hiện đôi mắt của anh còn đang nhìn chăm chăm nơi khác, không khỏi bật cười: "Đã lấy rồi."

Lúc này Cổ Quyện Thư mới quay mặt về, nhìn thấy chỗ đó của cái áo cô đã bằng phẳng mới thuận miệng dặn dò: "Một cô gái, sau này chú ý chút."

Lúc con gái ở thời kỳ vị thành niên, phải kịp thời dạy dỗ cô có ý thức tốt về giới tính, để tránh cô ở thời kỳ tuổi trẻ mạnh động bị người ta chiếm tiện nghi. Đây là những gì tồi qua trong lúc vô tình Cổ Quyện Thư đi vào diễn đàn Mẫu Anh nhìn thấy. (*Truyện chính chủ TieuHiTieuHi*). Mặc dù anh không cảm thấy, có người nào không có mắt dám chiếm tiện nghi của Quý Chu Chu, nhưng dựng thẳng cái ý thức này cho cô cũng là cần thiết.

Ít nhất phải dạy cô, sau này ngoại trừ anh, không cho phép gọi người khác là ba ba nữa.

Quý Chu Chu thấy Cổ Quyện Thư không nói, trong lòng cân nhắc một chút đi đến trước mặt anh. Cổ Quyện Thư hoàn hồn đã nhìn thấy chỗ cô đứng cách mình chỉ có một cái nắm tay, từ góc độ này của mình nhìn xuống, có thể nhìn thấy đôi mắt to nhấp nháy của cô, và với..... Ngực.

"Cổ tiên sinh."

Âm cuối của Quý Chu Chu mềm mại cuốn lên, giống chỉ con mèo nhỏ vô tội vậy nhìn anh, rõ ràng chỉ là kêu anh một tiếng, thế mà bầu không khí xung quanh lại đột nhiên nóng lên, ngay cả anh cũng trở nên hơi nóng.

"Làm gì?" Cổ Quyện Thư đưa ngón tay ra, chỉ ở trên trán Quý Chu Chu, đề phòng cô tiến gần thêm nữa.

Quý Chu Chu chớp chớp mắt, ngại ngùng đến mặt đỏ rần. Cố Quyện Thư lần đầu tiên nhìn thấy cô lộ ra biểu cảm này, trong lòng cũng khẽ động một cái.

"Tôi chính là nghĩ..... Anh đối với tôi tốt như vậy, mua cho tôi nhiều đồ như thế, còn cho tôi rất nhiều tiền, tôi lại không thể giúp anh làm cái gì, không bằng....." Mặt Quý Chu Chu càng ngày càng đỏ, giọng nói lại càng ngày càng nhỏ.

Đầu ngón tay của Cố Quyện Thư dường như bị nhiệt độ trên mặt cô làm nóng lên, dừng một chút buông cô ra, giọng nói cũng thấp xuống theo: "Không bằng cái gì?"

"Không bằng tôi ra tiền, chúng ta ra tiền du lịch được không? Máy hôm trước không phải anh nói muốn đi ra ngoài chơi sao."

"....."

Quý Chu Chu thấy anh không có phản ứng, đầu nghiêng nghiêng: "Anh không muốn đi?"

"Em muốn nói với tôi chính là chuyện này?" Cố Quyện Thư đứng thẳng.

Quý Chu Chu khó được hơi mờ mịt: "Nếu không thì sao?" Còn có thể nói gì?

"..... Vậy em đỏ mặt cái gì?"

"Tôi đây không phải ngại sao, mới lấy được tiền từ trong tay anh, đã nói mời anh ra ngoài đi chơi, thật ra xem như vẫn là anh ra tiền." Quý Chu Chu tự nhận da mặt tuy dày nhưng không phải là người hoàn toàn dày như vậy. Vì vậy lúc đang nói chuyện này đã không "Vàng thật không sợ lửa" như vậy.

Cố Quyện Thư nghe xong câu trả lời của cô, lại trầm mặc lần nữa.

Quý Chu Chu dừng một chút: "Anh cho rằng tôi muốn nói gì?"

"..... Tôi cho rằng, em chính là muốn nói chuyện này." Cố Quyện Thư không cảm xúc liếc cô một cái liền quay đầu đi ra ngoài: "Hành trình tôi kêu người sắp xếp, hóa đơn em trả."

"Không thành vấn đề." Quý Chu Chu lập tức đáp ứng, nói xong dừng một chút, đối với bóng dáng của Cố Quyện Thư gọi: "Cố tiên sinh!"

"Lại sao nữa?" Bước chân của Cố Quyện Thư cũng không dừng lại.

Quý Chu Chu có lòng nhắc nhở: "Lỡ tai của anh rất đỏ, chắc là dị ứng rồi."

Dưới chân Cố Quyện Thư vấp một cái, kiên quyết rời khỏi.

Chuyến du lịch rất nhanh định xong, mặc dù Quý Chu Chu không biết đi đâu, làm gì, chơi như thế nào, nhưng đã vì chuyện này tiêu gần 20 vạn tệ. Lúc Chu Trường Quân cảm nhận của khách sạn đến tìm cô, Quý Chu Chu rút cuộc nhận không được đi tìm Cố Quyện Thư.

"Chú Chu cũng đi sao?"

"Ông ấy không đi, công ty còn có rất nhiều chuyện phải làm." Cố Quyện Thư đang xem văn kiện, cũng không ngắt đầu lên trả lời.

"Vậy tại sao phải đặt bốn phòng? Còn có những người khác sao?" Hơn nữa cái phòng gì một đêm muốn hơn 2 vạn tệ? Ba phòng gần 7 vạn tệ! Mặc dù tiền này không khác gì từ trên trời rơi xuống, khi rời khỏi cũng không thể mang đi một phần, nhưng hai ngày trước ra cửa còn phải làm người nghèo mượn a đi phòng bếp 100 tệ. Cô thật sự không hiểu được sự tiêu xài của những giai cấp tư sản này!

Cố Quyện Thư dừng một chút, ngắt đầu nhìn về phía cô: "Ừ, Chữ Trạm cũng đi, chờ chờ."

Quý Chu Chu nháy mắt đã hiểu, trong khoảng thời gian này mặc dù lão phu nhân không thường xuyên liên lạc với cô nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ dò hỏi tiến triển "Bê thẳng". Nếu cô và Cố Quyện Thư đơn độc đi ra ngoài, nhất định lão phu nhân sẽ nghi ngờ, không bằng kêu Chữ Trạm, cũng có vẻ Cố Quyện Thư không dễ dàng thẳng lại như vậy.

"Vậy cũng không cần bốn phòng chứ, Toán học của anh là thầy Thẻ dạy à? Tôi đi tìm chú Chu đổi thành ba phòng." Quý Chu Chu nói xong thì xoay người chạy đi. Cố Quyện Thư muốn nói gì đó với cô, nhưng nghe thấy cô cười nhạo Toán học của mình, quyết định cái gì cũng không nói với cô.

(1) Tiểu Long bao:

(2) Cháo Bát Bảo

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25-3: ▶Em đang bức bối với tôi?◀

Vì thế chờ bọn họ chuẩn bị ổn thoả tất cả, sau khi cùng nhau lên khoang hạng nhất máy bay, thì nghe được Diệp Khuynh nhiệt tình nhìn về phía bọn họ chào hỏi: "Hello, đã lâu không gặp."

"Diệp đạo?" Quý Chu Chu kinh ngạc mở to hai mắt.

Diệp Khuynh cũng học theo dáng vẻ của cô, trừng to đôi mắt: "Rất bất ngờ? Quyện Thư chưa nói tôi cũng đi?"

Quý Chu Chu lập tức nhìn về phía Cố Quyện Thư. Cố Quyện Thư chậm chậm đối mặt với cô: "Ừ, quên mất."

"....." Quên cái đầu anh! Nội tâm Quý Chu Chu phát điên nhưng vẫn cười nói chuyện phiếm với Diệp Khuynh: "Không biết. Hôm nay xem ra tinh thần của anh không tệ."

Hôm nay "Mặt baby" một chút cũng không có dáng vẻ nóng nảy, ôn hòa đến tương chừng như là cùng với lúc trước là hai người khác nhau. Diệp Khuynh quả thật tâm tình không tệ, cả người đều đặc biệt thả lỏng: "Chỉ cần đừng để tôi làm việc, tâm tình của tôi đều là tốt."

Quý Chu Chu tràn đầy đồng cảm gật đầu, sau này lúc chờ Diệp Khuynh kêu cô sửa kịch bản, cô đoán chừng cũng là khuôn mặt đáng ghét cả ngày.

Cô nhìn khắp nơi một vòng: "Chữ Trạm đâu?"

Vừa dứt lời, hành khách bên cạnh nhìn về phía bên này, Diệp Khuynh nhanh chóng kéo cô một cái: "Nhỏ giọng chút, muốn đường đi yên tĩnh thì cũng đừng đề cập tên anh ta. Chỗ anh ta quay phim cách bên kia gần, trực tiếp lái xe đến."

"Quay phim? Anh ấy cũng trong giới showbiz?"

Diệp Khuynh bị cô hỏi đến sững sốt, thấy cô thật sự không hiểu, có chút không thể tin: "Cô không biết anh ta là diễn viên?"

".....Anh ấy là diễn viên?" Quý Chu Chu không nói nên lời.

Diệp Khuynh còn không nói nên lời hơn cô: "Bình thường cô xem nhiều phim như vậy, mà không biết anh ta? À đúng rồi, anh ta chỉ đóng phim điện ảnh."

"Thật trùng hợp, tôi chưa bao giờ xem phim điện ảnh." Quý Chu Chu thuận thế tiếp câu.

Diệp Khuynh cười ha ha: "Tên nhóc đó còn cho rằng mình hot đến nỗi người ngoài hành tinh cũng biết, kết quả bây giờ mới mấy ngày, tôi đã biết có hai người không biết anh ta."

"Một người là tôi, một người khác là ai?" Quý Chu Chu khiêm tốn xin hỏi.

Diệp Khuynh nhún vai: "Tôi cũng không biết, chắc là cũng là một người trẻ tuổi, nhận nhầm anh ta thành nam diễn viên trong phim của tôi."

..... Ừm, đoạn tình tiết này hơi quen tai nha.

Thấy Cố Quyện Thư đã ngồi xuống vị trí ở kế cửa sổ, Quý Chu Chu lập tức qua loa với Diệp Khuynh, đến bên cạnh anh hạ giọng hỏi: "Diệp Khuynh cũng đi, vậy mà tôi chỉ đặt ba phòng, làm sao bây giờ?!"

"Hết cách." Cố Quyện Thư thẳng thắn nhìn chăm chăm cô. Trong lòng Quý Chu Chu run lên, nghĩ thầm, Tổng tài bá đạo đáng chết này rốt cuộc muốn xuống tay với cô, chẳng lẽ câu tiếp theo của anh, chính là ép cô ở cùng phòng với anh?

"Em ra ngoài đường ngủ đi."

Quả nhiên, cô đoán không..... Cô nghe được gì? Quý Chu Chu một mặt mòng bức.

Cố Quyện Thư hơi sát lại: "Nhưng mà có thể sẽ gặp nguy hiểm, như vậy đi, em ngủ ở đại sảnh khách sạn được rồi, buổi tối cũng giữ ấm."

"..... Tôi không thể đặt thêm một phòng?"

Cố Quyện Thư: "Không thể, khách sạn này vì an toàn của những người khác, chỉ nhận đặt trước, kiểm tra thân phận không có vấn đề thì mới cho đặt phòng."

".....Khách sạn nhà ai thế này, ông chủ ăn no không có chuyện gì sao?" Quý Chu Chu không nói nên lời, kết quả thì nhìn thấy Cố Quyện Thư nhíu mày, trong lòng nhất thời hiện ra một suy đoán: "Chẳng lẽ....."

"Không sai, tôi chính là ông chủ đó."

"....."

"Rất bất ngờ?" Cố Quyện Thư chất vấn.

Khóe miệng Quý Chu Chu giật giật: "Nếu như của anh, tại sao còn muốn tôi đặt phòng?" Ông chủ đã ở đây, còn phải bỏ tiền sao?!

"Không phải em muốn chi toàn bộ?" Cố Quyện Thư rất thân thiện, lời này trước đó do cô tự nói.

Quý Chu Chu phát điên: "Vậy có tiền không dùng là đồ ngốc sao? Tiền từ túi trái sang túi phải không phải trắng đi, anh không được lên thuê a!"

"Tôi cam tâm."

"....." Cậu đàn ông ăn chơi trác táng.

"Đừng nghĩ kêu tôi dùng đặc quyền giúp em đặt phòng, tôi phải làm gương cho nhân viên công ty." (*Truyện chính chủ TieuHiTieuHi*). Cố Quyện Thư đeo bịt mắt lên, anh thức dậy từ sáng sớm nên tinh thần không tốt lắm. Vì để trông ra mấy ngày, gần đây hầu như anh không thể nào nghỉ ngơi, bây giờ cần phải ngủ bù một giấc.

Quý Chu Chu vốn còn muốn nói phải trái với anh, nhưng nhìn thấy anh lười biếng nằm ở đó không nhúc nhích, lại không dám tháo bịt mắt của anh xuống, đành phải buồn bực khoa tay múa chân trước mặt anh hai cái, nghiêng qua ghế dựa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sau khi thử vài lần vẫn không thể ngủ, cô dứt khoát không ngủ, nhàn rỗi nhàm chán thì bắt đầu tìm hiểu Chữ Trạ. Một lần tìm kiếm này thật đúng là kinh ngạc một chút.

Không ngờ tên nhóc này tuổi còn trẻ vậy mà đã được mấy giải thưởng ảnh đế, khởi điểm chính là hai lần dẫn dắt lớn nào đó, sau đó lại là một đường tác phẩm chất lượng cao, từ lúc gia nhập tới bây giờ chưa đến mười năm, địa vị đã không thể lung lay.

Nghĩ đến lúc trước mình nói ảnh đế giống tiểu thịt tươi trong phim truyền hình nổi tiếng, Quý Chu Chu yên lặng click mở đoạn phim kinh điển của anh ta, bắt đầu biết được anh ta là ngôi sao đang nổi tiếng trong quyển sách này.

Nếu Chữ Trạ thật sự nổi tiếng như thế, vậy mình hoàn toàn không nhận biết được chuyện này, quả thật hơi kỳ lạ. Chuyện này nhắc nhở cô, nếu muốn ở thế giới này không có vẻ kỳ lạ như vậy, thì phải hiểu thêm một chút lễ thường mới được.

Quý Chu Chu yên lặng đeo tai nghe xem video, con buồn ngủ tới muộn dần dần ập đến, dường như không thể nào giãy giụa, cô bắt đầu nghiêng đầu ngủ.

Lúc Cố Quyện Thư tỉnh lại, máy bay đã sắp hạ cánh xuống, đôi mắt còn mang theo buồn ngủ liếc nhìn bên cạnh, thì nhìn thấy cô gái nhỏ bên cạnh ngủ như chết rồi, một chút chất lỏng trong suốt và bí ẩn ở khóe miệng, làm cho cả người cô trông thật khờ khờ ngốc ngốc.

Cố Quyện Thư nghiêm túc tự hỏi một chút, lúc trước sao mình nguyện ý giữ cô lại nhỉ..... À đúng, muốn đuổi theo tình cảm ngược tâm của người thật, nhưng trong lúc vô ý phát hiện có thể là giải trí tổng nghệ(*), hơi mới lạ nên đã giữ lại.

(*) *Tổng nghệ: Nghệ thuật tổng hợp.*

Nghĩ đến bộ dáng bị phản chòng chất lúc đó của cô, tất cả mọi người cho rằng chắc cô quyết tâm liều chết, lại không nghĩ rằng ngay cả da cũng chưa xước qua. Khóe môi của Cố Quyện Thư hơi nhếch lên, ánh mắt rơi vào cổ tay cô..... Trên di động trước mặt.

Cô đang xem Chữ Trạ? Đôi mắt Cố Quyện Thư híp lại. Quý Chu Chu hừ một tiếng từ từ tỉnh lại, sau khi nhìn thấy Cố Quyện Thư tự nhiên đóng điện thoại lại, lau một chút nước miếng hỏi: "Còn bao lâu thì đến?"

Cố Quyện Thư hừ lạnh một tiếng, quay mặt hướng về phía ngoài cửa sổ, Quý Chu Chu: "....." Tôi lại chọc đến chỗ nào của anh trai này?

Anh không trả lời Quý Chu Chu cũng biết, bởi vì một phút sau, cabin đã vang lên tiếng nhắc nhở.

Lúc máy bay đáp xuống, phong cảnh phía dưới càng ngày càng rõ ràng, Quý Chu Chu nhìn không được xít lại gần cửa sổ, đưa đầu nhìn xuống, sau khi nhìn thấy biển rộng bao la, cô hoan hô một tiếng, kéo kéo cánh tay của Cố Quyện Thư: "Trước đó không phải anh nói đi lên núi sao? Sao lại chạy đến ngắm biển rồi?"

Phản ứng của cô sớm ở trong dự đoán của Cố Quyện Thư, nhưng tâm trạng của anh bây giờ không tốt, nên đẩy mặt cô qua một bên: "Cách xa tôi một chút."

"Đề cho tôi nhìn một chút." Quý Chu Chu khá không để mắt, còn đang vì phong cảnh bên ngoài vui mừng.

Cố Quyện Thư kéo cửa sổ xuống: "Không cho xem."

"....." Oa người này, chưa tốt nghiệp tiểu học sao?

Quý Chu Chu cũng hằm hừ ngồi yên, từ chối nói nữa với anh. Cố Quyện Thư thấy cô không quán lấy mình, cũng càng lạnh nhạt hơn. Vì thế sau khi chờ một hàng ba người xuống máy bay, Cố Quyện Thư một người đi phía trước, Diệp Khuynh và Quý Chu Chu ở phía sau đẩy hành lý cười khổ.

"Các người nhiều hành lý như vậy, lúc đến giải quyết thế nào?" Diệp Khuynh sầu não, tóm lại hành trình chỉ ba bốn ngày, chính anh ta chỉ xách một cái vali hành lý, hai người này ngược lại, xách bốn cái. Bây giờ anh ta đẩy ba cái, Quý Chu Chu đẩy hai cái.

Quý Chu Chu cũng sầu não: "Tôi chỉ có một cái vali, còn lại tất cả đều là của anh ấy, cũng không biết chú Chu chuẩn bị cái gì cho anh ấy, lúc đến chúng tôi một người đẩy hai cái, ai ngờ bây giờ anh ấy không chịu đẩy."

"Có phải cô chọc anh ta giận rồi không?" Diệp Khuynh chớp mắt một cái, gãi đúng chỗ ngứa chỉ ra vấn đề.

Quý Chu Chu rất là oan uổng: "Tôi cái gì cũng chưa làm a."

"Cô phải tập làm quen, dù cho cô cái gì cũng chưa làm, anh ta cũng có thể tức giận, ai kêu anh ta trời sinh lòng dạ hẹp hòi đây."(*Truyện chính chủ Tiểu Hi Tiểu Hi*). Coi như được Cố Quyện Thư ủng hộ tiền bạc lâu dài, Diệp Khuynh rất hiểu tính tình của kim chủ: "Tại thời điểm này, cô cũng không cần phải nói bất cứ điều gì, nói xin lỗi là được."

"Vậy thật phiền não, hơn nữa cũng không chắc là tôi sai." Quý Chu Chu phản bác.

Diệp Khuynh như rồng mảy: "Vậy lúc tiền của anh ta, đã không?"

"Rất đã." Quý Chu Chu nói tự đáy lòng.

"Tôi cũng vậy."

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, tất cả đều không nói gì. Cười xong, Quý Chu Chu lại cảm thấy sự chính trực này của mình không phù hợp cho lắm: "Chỉ là hai chúng ta cũng không giống nhau, anh giỏi hơn tôi nhiều."

"Không có gì là không giống nhau, đều là người tìm niềm vui cho anh ta." Diệp Khuynh tám tắc hai tiếng: "Chẳng qua bây giờ xem ra, mặc dù cô có thể làm cho anh ta vui vẻ hơn, nhưng tương lai chuyện vui tôi mang đến cho anh ta, hẳn là nhiều hơn cô mang đến."

"Vì sao?" Quý Chu Chu khó hiểu.

Diệp Khuynh nhìn cô một cái, đẩy vali hành lý nhanh hơn một bước, vừa đi vừa hát ca khúc chủ đề《Mẹ kế quyến rũ của tôi》: "Tình yêu nha, bạn tưởng là vui vẻ, kết quả lại chưa chắc ~".

Mỗi một chữ đều không ở trong giai điệu, Quý Chu Chu buồn cười liếc anh ta một cái, đẩy hai cái vali lớn đi theo phía sau bọn họ, đi đến một cái bậc thang định kéo một cái vali trước, kết quả xem chút nữa bị cái vali kéo quỵ xuống.

Chú Chu, rốt cuộc ở trong vali chứa cái gì?!

Quý Chu Chu vốn dĩ muốn kêu Diệp Khuynh giúp đỡ, ai ngờ ngược lại cái tên đó chạy thật nhanh, đã tìm không thấy người, đành phải tự mình làm.

Cô hí hục lôi hai cái vali, mặt đều đỏ mết, lại không di chuyển được một chút. Sau khi nghỉ ngơi một chút đột nhiên dùng sức, cuối cùng cái vali cũng cách mặt đất, sau đó đầu gối của cô hơi cong về phía trước bước lên một bước, cái bánh xe của vali chuẩn xác đè lên chân cô....

Á hic!

Quý Chu Chu buông lỏng tay một chút, cái vali liền ngã lên trên người cô. Giây tiếp theo Cố Quyện Thư đột nhiên xuất hiện, sau khi giữ chắc vali thì kéo cô qua một bên: "Sao không kêu tôi?" Nếu không phải Diệp Khuynh nói có bậc thang, anh còn tưởng rằng cô vẫn đang đi theo sau.

Trong đầu Quý Chu Chu bây giờ "Trời ơi, đau quá", cố gắng kiềm chế xúc động cời giày ra xem bây giờ, hoàn toàn không nghe thấy anh đang nói cái gì.

Cố Quyện Thư thấy cô không nói lời nào, giọng nói hơi lạnh xuống: "Em đang bực bội với tôi? Tôi còn chưa tìm em tính sổ."

"Tính cái gì sổ?" Quý Chu Chu ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng.

Cố Quyện Thư dừng một chút, sau khi im lặng một lát mở miệng: "Khóc cái gì?"

Đau a..... Quý Chu Chu chớp mắt một cái, rơi xuống hai giọt nước mắt lớn.

Cố Quyện Thư che đôi mắt cô lại. Thế giới của Quý Chu Chu nhất thời ngừng lại, cô khó hiểu muốn lùi về phía sau, thì nghe được giọng nói trầm thấp của

Cố Quyên Thư vang lên bên tai: "Tôi sai rồi, đừng khóc!"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nếu như tôi bị què

Quý Chu Chu ngơ ngác một chút: "Anh sai chỗ nào?" Hồi xong cô cảm thấy sao câu nói này nghe ra giống như đang chất vấn, nên vội vàng ngậm miệng lại. Có trời mới biết cô thật sự không hiểu, vị này rốt cuộc sai chỗ nào rồi, còn chạy đến xin lỗi với mình.

Cố Quyên Thư trầm mặc. Quý Chu Chu bởi vì bị anh che đôi mắt lại nên nhìn không thấy phản ứng của anh, lúc này thấy anh không nói chuyện, dần dần có chút khẩn trương, nghĩ thầm chẳng lẽ vì giọng điệu hùng hổ dọa người của mình mà tức giận chứ. Trong lúc Quý Chu Chu chuẩn bị nói lời xin lỗi để xoa dịu bầu không khí một chút, thì Cố Quyên Thư rốt cuộc không được tự nhiên lên tiếng.

"Tôi không nên vì em xem video của Chử Trạch mà tức giận, còn để em một mình kéo hai cái vali."

"....."

Quý Chu Chu ngần ngừ vạn nghĩ, cũng không nghĩ tới vị này vậy mà bởi vì một chút chuyện nhỏ này tức giận, sự ham muốn chiếm hữu của trung nhị bệnh(*) đáng chết này. Không được a, tại sao sự ham muốn chiếm hữu của anh dường như càng ngày càng nghiêm trọng, cô xem một cái video mà anh cũng có thể tức giận, sau này chẳng phải càng ngày càng nghiêm trọng...

(*) Trung nhị bệnh: Hay còn gọi là "Hội chứng tuổi dậy thì" (Tra Google để biết thêm thông tin chi tiết).

Chẳng lẽ nguyên nữ chính bị anh giết, cũng bởi vì sự ham muốn chiếm hữu của anh gây ra? Đầu óc Quý Chu Chu động một cái mở ra, liên ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, cảm thấy có bệnh phải nhanh chóng chữa trị.

Cô trầm tư một giây, đột nhiên đau khổ nức nở một tiếng. Cố Quyên Thư vội vàng buông tay ra, thì nhìn thấy một giọt nước mắt từ trong mắt cô rơi xuống, anh lập tức đứng thẳng bất động.

Quý Chu Chu thấy anh giống như học sinh tiểu học bị phạt đứng, trong lòng cười trộm một tiếng, trên mặt lại càng thêm ủy khuất, thút tha thút thít nức nở nhìn anh: "Anh, anh thật quá đáng, tôi chỉ xem một cái video, lại không phải là xuất quỷ, anh đã nổi giận với tôi, hu hu hu....."

Cố Quyên Thư không ngờ cô ngược lại khóc dữ dội hơn, đáy mắt xuất hiện một chút mờ mịt, tay chân rất nhanh cứng đờ bước lên phía trước một bước, vỗ vỗ đầu cô, mắt nhìn phương xa: "Tôi chỉ là không kiềm chế được....."

"Anh đây là đối với chính mình không có niềm tin, biết không?" Quý Chu Chu thấy anh không có ý tức giận, lá gan to lên bắt đầu ra vẻ: "Anh là một người đàn ông tốt như vậy, mỗi ngày quay quanh trước mặt tôi, cho ăn cho uống còn cho tiền, mọi thứ đều tốt với tôi. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Anh dựa vào cái gì cảm thấy tôi sẽ coi trọng những người khác?!"

Giọng nói của cô hơi lớn, khiến cho người đi đường nhìn chăm chú. Mang tai của Cố Quyên Thư hơi đỏ, không biết vì sao, rõ ràng cô đang trách móc mình, mình lại chỉ nghe được khen ngợi.

"Được rồi, tôi sẽ không nghĩ nhiều nữa, đi thôi." Cố Quyên Thư ho khan một tiếng, chủ động nhận lấy hai cái vali.

Quý Chu Chu bĩu môi, đôi mắt chứa đầy nước mắt, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào: "Vậy sau này còn nổi giận vô cớ như vậy không?"

"Không còn." Sóng lưng Cố Quyên Thư thẳng tắp.

Quý Chu Chu biết chuyện ham muốn chiếm hữu này không phải một ngày hai ngày có thể giải quyết, lúc này thấy anh nhượng bộ, vì thế thấy tốt thì thu lại, nhẹ nhàng nắm lấy góc áo của anh: "Hôm nay, bởi vì tôi nghe xong lời nói của Diệp Khuynh, cho nên tò mò đi tìm hiểu Chử Trạch một chút, không phải vì thích anh ta đâu, nếu không cũng sẽ không xem video của anh ta nhằm chán đến ngủ mất."

"Ừ."

Cố Quyên Thư nhớ tới bộ dáng ngủ như chết rồi của cô lúc đó, cảm thấy cô nói rất có lý.

Quý Chu Chu lúc này mới hài lòng, thấy anh đem cái vali nhắc lên bậc thang, thì định đi theo anh, kết quả mới vừa động một chút chỗ ngón chân đã truyền đến một trận đau đớn. Cô dừng một chút, nước mắt lại rơi ra.

Cố Quyên Thư chuyển vali xong vẫn chưa nghe thấy động tĩnh của cô, vừa quay đầu đã nhìn thấy cô lại muốn khóc, ngăn người một chút vô tội nhìn cô: "Cần phải đi."

"Chân tôi đau." Quý Chu Chu nói xong lại bổ sung một câu: "Đều tại anh lúc này mặc kệ tôi, tôi chuyển không nổi cái vali còn bị đập vào chân."

"....." Loại nghiệp chướng nặng nề này, tâm tình áy náy không thôi là chuyện như thế nào?

Tài xế đến đón sớm đã tới đợi ở ngoài sân bay, Diệp Khuynh trước một bước đem cái vali bỏ vào cốp xe rồi ngồi ở trong xe đợi bọn họ, kết quả đợi nửa ngày cũng không đợi được hai người. Lúc anh ta đang chuẩn bị quay lại tìm thử xem, đột nhiên nghe được tài xế kinh hô một tiếng ngẩn ngui, theo ánh mắt kinh ngạc của tài xế nhìn qua, nhất thời cũng ngây người..

Cố Quyện Thư nổi tiếng là đồ lười biếng, loại người này nếu như ở thôn bọn họ cũng không thể cưới được vợ, mà giờ đây lại tay trái một con gà tay phải một con vịt, trên lưng còn cồng một em bé ú ú.

Diệp Khuynh cười ha ha, lập tức chụp lại hình ảnh anh ta cồng Quý Chu Chu còn đẩy hai cái vali hành lý, tay nhỏ liền chia sẻ cho Chử Trạch một chút.

Sau vài giây Chử Trạch hồi âm: Đờ... Mờ?

Diệp Khuynh vốn định trả lời lại một câu, chỉ là anh ta nhảy bén mở định vị kim chủ, sau khi cảm giác được ánh mắt sâu xa của Cố Quyện Thư lập tức xuống xe, tràn đầy nhiệt tình tiếp nhận cái vali: "Vất vả cho kim chủ rồi, đây sao lại còn trên lưng?"

"Đến bệnh viện trước." Tay Cố Quyện Thư trống không, liền đỡ lấy đuôi Quý Chu Chu, đặt cô lên chỗ ngồi trên xe.

Diệp Khuynh sững sốt, lúc này mới nhìn thấy đôi mắt Quý Chu Chu đỏ rồi, cùng tài xế cất hành lý xong, thì đi ra sau ngời: "Chu..... Quý tiểu thư làm sao vậy?" Rất hiển nhiên, Diệp đạo người có mong ước mưu sinh khá mạnh, còn nhớ được cảnh cáo của kim chủ đối với anh ta.

Cố Quyện Thư nắm lấy cổ áo phía sau của anh ta: "Cậu ngồi ghế phụ."

"..... Ghế phụ là chỗ của vệ sĩ ngồi." Anh ta là đạo diễn đại nhân tôn quý, tại vị trí sắp xếp vậy mà rất so đo.

"Vậy cậu tự mình gọi xe."

"Được rồi, tôi ngồi ghế phụ." Diệp Khuynh quay đầu đi ngay, một chút cũng không ngoan cố, có thể nói là được sắp xếp thỏa đáng.

Cố Quyện Thư cũng lên xe, sau khi đợi xe chạy đến quốc lộ, lấy chân bị thương của Quý Chu Chu đặt lên đùi mình. Quý Chu Chu thấy anh đột nhiên bắt đầu cởi dây giày của mình, vội vàng bắt lấy tay anh: "Nếu... Nếu không, hay là để bác sĩ làm đi."

"Tôi xem tình trạng vết thương trước." Cố Quyện Thư trấn an.

Quý Chu Chu nuốt nước miếng xuống, thần sắc khẩn trương: "Không cần xem, tôi cảm thấy bị thương không nhẹ." Căn cứ vào lúc này cảm giác đau đến linh hồn cũng sắp xuất ra cho thấy, ít nhất là máu thịt mơ hồ lộp lộp.

"Đợi đến bệnh viện vẫn phải cởi giày, bây giờ cởi còn có thể tiết kiệm chút thời gian." Cố Quyện Thư rút tay ra khỏi lòng bàn tay của cô, kiên quyết tiếp tục cởi dây giày.

"Chu..... Quý tiểu thư làm sao vậy?" Diệp Khuynh ở ghế phụ nhìn không được quay đầu lại.

Quý Chu Chu ngại ngùng cười cười: "Chân bị cái vali đập một cái."

Diệp Khuynh "À" một tiếng, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Cố Quyện Thư một cái: "Đều do hai tay của tôi không dài hơn, nếu không thì có thể giúp cô cầm cái vali, cô cũng không phải bị đập trúng rồi." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cơ hội có thể chèn ép Cố Quyện Thư cũng không nhiều lắm, thật sự.

Cố Quyện Thư nghe vậy, chậm chậm liếc anh ta một cái. Diệp Khuynh mỉm cười nhìn trở về: "Anh cảm thấy sao? Kim chủ."

"Tôi thấy cậu nói đúng."

Diệp Khuynh: ".....?"

"Nếu không phải hai tay của cậu ngắn, thì cô ấy cũng sẽ không bị thương. Hôm nay cậu đừng ăn cơm, suy nghĩ kỹ lại một chút, vì sao tay không thể dài thêm hai cái."

"Phụt....." Quý Chu Chu không nhịn được cười một tiếng, dẫn tới ánh mắt ai oán Diệp Khuynh, lập tức xin lỗi che miệng lại.

Diệp Khuynh: "....." Muốn tự vả vào miệng, ai kêu mày nói nhiều.

Thấy Diệp Khuynh biến thành chim cút trong vài ba câu nói của Cố Quyện Thư, Quý Chu Chu vừa đồng cảm vừa buồn cười, nhưng khi dây giày của cô bị kéo ra từng chút một, thì cô cười không nổi.

"Nếu không hay là thôi đi." Quý Chu Chu nhìn Cố Quyện Thư nghiêm túc cởi dây giày như vậy, trong lòng càng khẩn trương hơn. Khi anh cầm giày và cổ chân của cô, muốn thực hiện thao tác tách giày ra khỏi chân, cô lại nắm lấy tay Cố Quyện Thư lần nữa.

"Buông tay, để tôi nhìn xem vết thương một chút."

"Không được." Quý Chu Chu khóc không ra nước mắt, vốn dĩ đã không đau chân lắm, nhưng dường như lại bắt đầu đau: "Tôi nói thật nhé, từ lúc bắt đầu, bị đập trúng cục kia đã cảm giác không đúng, chắc là chảy máu, thời gian dài như vậy chưa còi giày, nói không chừng máu đã sớm khô rồi, giày và chân đều dính vào nhau....."

Ngắm lại nếu như Cố Quyện Thu trực tiếp tách giày và chân ra, vậy cô sẽ đau thành cái dạng gì. Quý Chu Chu run một cái, mồ hôi lạnh cũng muốn đổ ra. Vì sao thế giới này, nhất định phải thách thức tính sợ đau của cô như vậy.

Cố Quyện Thu vừa nghe nghiêm trọng như vậy, sắc mặt trầm xuống dưới, rốt cuộc cũng không có chấp còi giày xem vết thương, chỉ là tay đặt ở trên chân Quý Chu Chu vẫn không chịu buông ra.

Phía trước Diệp Khuynh nhắc nhở tài xế dùng tốc độ nhanh nhất, lái đến bệnh viện gần nhất, tài xế một bên đáp ứng một bên tăng nhanh tốc độ.

Cố Quyện Thu bởi vì làm Quý Chu Chu bị thương trở nên yên lặng hơn, Diệp Khuynh cũng không dám tùy ý nói chuyện, bầu không khí dần dần áp lực đến kỳ lạ, cuối cùng vẫn là Cố Quyện Thu phá vỡ sự yên lặng trước: "Xin lỗi."

Nghe thấy Cố Quyện Thu xin lỗi, Diệp Khuynh nheo mắt, lặng lẽ đem tấm chắn trước sau kéo lên, trong nháy mắt phía sau phát sinh chuyện gì anh ta cũng nghe không được, anh ta cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm. May mắn không ngồi phía sau a! Bằng không áp lực đến chết.

Quý Chu Chu nghe thấy Cố Quyện Thu lại xin lỗi, sau khi sững sốt một chút mới biết anh đang chỉ cái gì, vì thế vỗ vỗ cánh tay anh: "Nói một chút đạo lý, cũng không thể hoàn toàn trách anh."

Cố Quyện Thu rừ mắt, trên mặt không có biểu cảm gì.

Quý Chu Chu nhìn đáng vẻ này của anh, trong lòng đột nhiên động một cái: "Cái đó....."

"Cái gì?" Cố Quyện Thu lập tức ngẩng đầu.

Quý Chu Chu ho khan một tiếng: "Đêm nay tôi ở đâu?" Cô còn lo lắng chuyện khách sạn đây, không bằng thừa dịp anh ấy này, nhanh chóng đòi một chút lợi ích.

Quả nhiên, Cố Quyện Thu: "Ngủ phòng tôi, tôi đặt một phòng nữa."

Quý Chu Chu trong nháy mắt cảm thấy chân không đau như vậy, nhìn anh khẽ mỉm cười: "Anh thật tốt."

Cố Quyện Thu im lặng quay mặt đi, cảm thấy bản thân một chút cũng không tốt.

Lúc này Quý Chu Chu một chân đặt ở trên đùi Cố Quyện Thu, một chân còn lại đặt ở dưới đất, tư thế rất không thoải mái, cô động hai cái, Cố Quyện Thu lập tức đem cái chân còn lại của cô cũng đưa lên trên đùi, thuận tiện đưa cho cô cái gối ôm: "Em nằm một chút."

"....." Cầu đàn ông này đột nhiên tốt như vậy, cô thật sự có chút không thích ứng.

Quý Chu Chu giống như phát hiện đại lục mới, mới lạ nhìn chăm chú Cố Quyện Thu một lát, sau một hồi thật cẩn thận mở miệng: "Haiz. Anh nói xem, nếu như tôi đây bị què....."

"Sẽ không, tôi sẽ chữa khỏi cho em." Cố Quyện Thu không vui cắt ngang lời nói của cô.

Quý Chu Chu chưa từ bỏ ý định nói hết lời: "Nếu như què, thì không thể chạy theo anh khắp nơi rồi, nếu không người ta nhất định sẽ cười nhạo anh."

"Ai dám." Cố Quyện Thu nhíu mày.

Quý Chu Chu thở dài: "Làm trò trước mặt anh là không dám a, nhưng mà sau lưng nhất định cũng nói không ít, anh vẫn có thể chặn miệng bọn họ? Như vậy đi, anh cho tôi một khoản tiền dưỡng lão, tôi đến Thành phố khác sống, cũng đỡ phải liên lụy anh." Để cho cô làm một người què giàu có, được không?

"Em sẽ không liên lụy bất kỳ người nào."

Quý Chu Chu liếc anh một cái: "Thôi đi, anh còn có thể nuôi tôi cả đời?"

"Ừ, nuôi em." Cái tay phủ ở trên cổ chân kia của cô giật giật, trên mặt Cố Quyện Thu nhìn không ra biểu cảm gì.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26-2: Rất thích lẫn giường?

Quý Chu Chu cũng không muốn để anh nuôi dưỡng mình cả đời, chớp mắt một cái, cúi đầu xuống cố làm ra vẻ ưu thương: "Nhưng mà tôi sợ làm anh mất mặt."

"Sẽ không."

".....Chân tôi đều như vậy, thân thể khẳng định không như lúc trước, chỉ sợ phải cẩn thận nuôi dưỡng mới được, không thể giống như bây giờ. Tôi sợ anh làm không được."

Cố Quyện Thư: "Mời mấy người giúp đỡ chuyên nghiệp về nhà, không sợ em lại sinh bệnh."

"Khẩu vị của tôi có thể trở nên kém đi."

"Tôi kêu người đi mời đầu bếp nổi tiếng, em thích món ăn gì cũng sẽ có."

Quý Chu Chu nuốt nước miếng xuống: "Vận tính tình của tôi có thể dần dần trở nên tồi tệ."

"Tôi chịu đựng."

Quý Chu Chu không tin, đưa tay ra đánh lên tay phải của Cố Quyện Thư một cái, muốn xem xem phản ứng của anh. Cố Quyện Thư trầm mặc nửa ngày, chậm chậm đưa tay trái đến trước mặt cô: "Còn đánh không?"

..... ĐM, đây là cái tình cảm cảm động đất trời gì của kim chủ. Cùng lúc cuộc sống của Quý Chu Chu trong nháy mắt viên mãn thì rốt cuộc xe cũng chạy đến bệnh viện.

Cửa xe mở ra, bên ngoài đã có bốn y tá bày thế trận chờ quân địch. Lúc Cố Quyện Thư bế Quý Chu Chu lên đi về phía phòng cấp cứu, thì bọn họ theo sát phía sau. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Quý Chu Chu bị ảnh hưởng bởi bầu không khí này, cũng cảm thấy bản thân giống như bệnh nặng nghiêm trọng gì đó.

Đội đến phòng cấp cứu, Cố Quyện Thư đặt mình lên trên giường bệnh thì lui về phía sau, một ông bác sĩ tóc hoa râm(*) đi đến. Quý Chu Chu sợ hãi đồng thời lương tâm lại bất an: "Tình thế của tôi lớn như vậy, có phải quá chiếm dụng tài nguyên công cộng không?"

(*) Tóc hoa râm: Mái tóc đen có một số sợi bạc.

"Đừng lo lắng, bệnh viện này trông lớn nhưng bệnh nhân cũng không nhiều, có thể xem như bệnh viện tư nhân của Chử gia." Diệp Khuynh an ừ ừ nói. Anh ta vừa mới nói chuyện này với Chử Trạm, thì phát hiện bệnh viện của Chử gia cách bọn họ gần nhất, nên lập tức kêu Chử Trạm sắp xếp.

Quý Chu Chu gật gật đầu, lúc bác sĩ cời giày của cô đụng phải ngón chân cô, cô đau đến hừ một tiếng. Cố Quyện Thư nhíu nhíu mày, vẫn là ngồi xuống bên cạnh cô. Quý Chu Chu không chút nghĩ ngợi nhào vào trong lòng anh, đem mặt chôn ở trên ngực anh.

Thật đáng sợ a, cô tưởng tượng đến hình ảnh mơ hồ máu thịt trên chân mình, cả người cũng không ổn rồi, chỉ muốn giấu đi, từ bỏ chữa trị.

Bác sĩ thấy bộ dáng run rẩy của cô, tay lập tức thả nhẹ sức lực, từ từ giúp cô cời giày ra. Ngoại trừ Quý Chu Chu, tất cả người trong phòng đều nhìn về phía ngón chân cô.

Lúc cời giày, ngoại trừ cảm giác đau đớn đụng phải ngón chân, thì những thời gian khác cũng không có cảm giác gì. Quý Chu Chu mới vừa nhẹ nhàng thở ra, đã mơ hồ cảm thấy không đúng, vì thế lấy hết can đảm hé mắt ra nhìn về phía ngón chân của mình.

Năm cái ngón chân mượt mà trắng nõn, khả ái đáng yêu, giống như năm cái bánh bao nhỏ, ngoại trừ ngón chân cái đen nửa móng, nhìn ra giống như có máu bầm, thì những ngón chân khác một chút chuyện cũng không có. Đến nỗi máu thịt mơ hồ trong tưởng tượng của Quý Chu Chu, hơn một chút cũng không nhìn thấy.

"Đây chính là ngoại thương nghiêm trọng mà các người nói?" Ông bác sĩ nén giận hỏi: "Máu đâu?"

"..... Tôi cảm giác có máu." Quý Chu Chu thì thầm

Ông bác sĩ nhìn cô ghét bỏ: "Đó là cô đau nên ra mồ hôi."

"....." À.

Quý Chu Chu và Diệp Khuynh song song không nói nên lời, chỉ có biểu cảm của Cố Quyện Thư ý vị không rõ, sau một hồi mới mở miệng: "Có máu bầm, cần cắt bỏ móng chân không?"

Quý Chu Chu: "....." Hoàng Thượng, ngài thật là tàn nhẫn a!

"Cắt cái gì mà cắt, quá một thời gian ngắn thì dài ra rồi, thuốc tôi cũng lười kê, về đi!" Bác sĩ tức giận hừ một tiếng, mang theo một đám y tá trực tiếp rời khỏi.

Phòng cấp cứu cũng chỉ còn lại ba người, Diệp Khuynh làm lơ ánh mắt cầu xin giúp đỡ của Quý Chu Chu, quyết đoán lui về phía sau: "Xe hình như không đậu được, tôi đi ra ngoài nhìn xem có dán giấy phạt hay không."

"....." Bên ngoài có tài xế anh xem cái rắm, cầu xin anh đừng đi a a a!

Ánh mắt cầu xin của Quý Chu Chu bị Cố Quyện Thu ngăn cản, lúc này anh không để cho cô dựa vào mình nữa, mà là ngồi đối diện với cô.

Quý Chu Chu ho khan một tiếng, nước mắt lưng tròng nhìn anh: "Đau quá a."

"Lại giả vờ."

"....." Anh nói có kỳ lạ không, lúc này còn đau đến chết đi sống lại, vừa nhìn thấy một chút máu bầm, lập tức liền không đau.

Cố Quyện Thu nhìn lướt qua máu bầm trên chân cô một cái: "Muốn cẩn thận nuôi dưỡng?"

"Muốn ăn đồ ăn ngon?"

"Còn muốn nôi giện?"

Quý Chu Chu lúc này đặc biệt chân thành: "..... Lúc này thật sự rất đau."

Lúc bầu không khí sắp lúng túng đến mức không thể cứu vãn, Cố Quyện Thu đứng lên: "Đi không?"

"Đi đi đi." Quý Chu Chu vội vàng mang giày, tay sắp đụng phải ngón chân, đau đến xuýt xoa một tiếng, nhưng lúc này cô không dám phóng đại rồi, nhẫn nại tiếp tục mang giày. Chỉ là còn chưa mang vào, cả người đã bị ôm ngang lên.

Quý Chu Chu một tay xách theo giày, nằm ở trong lòng Cố Quyện Thu, về mặt mộng bức nhìn anh: "Làm gì thế?"

"Im miệng." Tim anh thắt chặt một đường, bây giờ cần phải hoãn một chút.

"....." Một người đàn ông dễ thay đổi, trước đó còn nói sẽ nhẫn nại tính khí nhỏ của người ta.

Quý Chu Chu tự biết đuối lý, cả người đều an phận rất nhiều, cho đến khi bị bế lên xe, một câu cũng chưa nói. Diệp Khuynh sớm đã ở trong xe đợi, thấy Quý Chu Chu được bế lại đây, kinh ngạc như rồng mây: "Không phải bác sĩ nói không có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì thì sẽ không đau?" Cố Quyện Thu lười biếng nhìn anh ta một cái, một người diễn kịch tự sát cũng không thể tổn thương bản thân, chân bị thương thành ra như vậy, làm sao không có chuyện gì.

Diệp Khuynh bị nghẹn một chút, tức khắc tỏ vẻ đầu hàng. Quý Chu Chu cẩn thận liếc nhìn Cố Quyện Thu một cái, tự hỏi anh đây là đang cười nhạo mình hay đang giúp mình. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Suy nghĩ nửa ngày chỉ nghĩ ra một loại khả năng, lấy tâm tính của người đàn ông này, sao có thể đang giúp mình nói chuyện.

Chữ Trạ đã ở đại sảnh đợi, bởi vì quy định tiêu chuẩn ra vào nghiêm ngặt của khách sạn, nơi này không tồn tại bất kỳ khả năng bị chụp lén nào, nên hôm nay anh ta cũng không có trang bị đầy đủ, thoải mái ngồi trên ghế sofa đại sảnh. Sau khi nhìn thấy bọn họ đến liền nghiêng đón.

"Vừa rồi bác sĩ La gọi điện thoại nói tôi một trận, nói tôi đem ông ấy ra đùa giỡn. Có ai có thể giải thích với tôi một chút không?" Đôi mắt đào hoa của Chữ Trạ cười như không cười.

Quý Chu Chu lập tức mất nhìn mũi mũi nhìn tim, giả vờ nghe không hiểu anh ta đang nói cái gì. Cố Quyện Thu liếc anh ta một cái, không có phản ứng với anh ta. Giám đốc khách sạn vội vã đi đến cười nói: "Cố Tổng, phòng đã sắp xếp xong, tôi dẫn mọi người đi qua nhé."

Quý Chu Chu nghe ông ta nói xong, cẩn thận đưa một ngón tay ra, chọt chọt vào ngực Cố Quyện Thu. Cố Quyện Thu cúi đầu, đối diện với đôi mắt thận trọng của cô.

"Anh thả tôi lên ghế sofa đi."

Cố Quyện Thu dừng một chút, chần chừ hỏi: "Tại sao?"

Quý Chu Chu ho khan một tiếng, dùng âm thanh chỉ có thể hai người nghe được, nói: "Không phải nói, để tôi ở đại sảnh sao?" Chuyện tới bây giờ, cô cũng không dám cầu mong xa xỉ ở cái phòng một đêm hơn 2 vạn tệ, chỉ cần không bị ném ra bên ngoài, tâm tính của cô đã thoải mái.

"..."

Cuối cùng lúc Quý Chu Chu nằm trên chiếc giường lớn thuộc về Cố Quyện Thu, cảm thấy vô cùng thụ sủng nhược kinh: "Vậy anh làm sao bây giờ?"

"Cũng ở đây."

"..... Hey. Không tốt đâu, chỉ có một cái giường." Quý Chu Chu ngây ngốc nhìn anh. Nếu chịu để cho cô ngủ trong phòng, đó chính là không tính toán chuyện nói dối quân tình với cô rồi, nhà chúng ta mở khách sạn, lại không thiếu một hai phòng này.

Cố Quyên Thư dừng một chút, chầm chậm nhìn qua: "Cũng phải."

Quý Chu Chu lập tức mặt đầy mong đợi.

"Vậy em thu dọn một chút, đi ra đại sảnh đi."

"....." A, cầu đàn ông.

Quý Chu Chu liếc anh một cái, ngồi trên giường đưa đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, cuối cùng biết vì sao căn phòng này có giá trị hơn 2 vạn tệ.

Bọn họ ở chính là một tầng, có một tấm cửa kính rất lớn, ngoài cửa sổ là ban công rộng 3 mét, xa hơn chút nữa là biển cả, đẩy cửa ra thì có thể trực tiếp nhảy xuống biển.

"Biển ời! Tất cả đều là nước!" Quý Chu Chu quên mất nhạc đệm nhỏ, nhìn biển cả trước mặt ngo ngoe rục rịch. Lúc cô 17 tuổi cùng bạn bè đến bãi bơi chơi một ngày, khi ấy học được bơi lội, sau đó thì chưa từng đi nữa. Bấy giờ mấy năm trôi qua, cũng không biết mình còn có thể hay không.

"Hàm lượng muối trong nước biển rất cao." Cố Quyên Thư nhàn rỗi nhắc nhở.

Quý Chu Chu lập tức tụt mood, cô rất sợ đau.

Cố Quyên Thư liếc cô một cái, từ từ đẩy cửa ra, gió biển mang theo vị mặn trong nhảy mắt thổi vào phòng, âm thanh sóng biển cũng rõ ràng lớn lên. Quý Chu Chu nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, ngã xuống giường nhún nhún hai cái, miệng sắp toét đến mang tai.

Cố Quyên Thư đã bắt đầu thăng trầm từ lúc lên máy bay, trải qua một loạt cảm xúc: tức giận, khản trương, lo lắng, nói không nên lời. Nhưng sau khi nhìn thấy bộ dáng ngốc nghếch hê hê của cô, cuối cùng đều là biến thành buồn lòng, còn có buồn cười.

Nhớ tới cuộc bàn luận đau khổ đưa gờn giữa hai người giống như một kẻ ngốc, thì khóe miệng anh nhếch lên: "Rất thích lăn giường?"

"Tôi mới không thích "Lăn" giường!" Quý Chu Chu theo bản năng cãi lại, trong nháy mắt mờ to đôi mắt nhìn anh, lòng đầy căm phẫn. Ở trước mặt biển cả tuyệt đẹp thuần khiết như vậy, sao anh lại không biết xấu hổ hỏi cái vấn đề không trong sáng thế này.

(*) Lăn giường: theo như chúng ta biết thì nó có hai nghĩa, nghĩa đen (lăn qua lộn lại trên giường) và nghĩa bóng (ABC gì gì đó). Ở đây Quyên Thư hiểu theo nghĩa đen còn Chu Chu hiểu theo nghĩa bóng.

Cố Quyên Thư trầm mặc phút chốc: "Tôi nói là lăn lộn trên giường."

"Đừng lừa tôi, chẳng lẽ tôi còn nghe lầm?" Quý Chu Chu trừng mắt.

Cố Quyên Thư liếc cô một cái, uể oải dựa vào ghế mây, từ chối nói chuyện với một người phụ nữ trong đầu đầy chất thải màu vàng này. Quý Chu Chu thấy anh không trả lời mình, ngược lại trong lòng bắt đầu lăm lăm, chẳng lẽ cô thật sự nghe lầm?

..... Cho dù là nghe lầm, cô cũng tuyệt đối sẽ không thừa nhận, cô chính là con vịt, còn là con vịt chết đó. Quý Chu Chu hừ nhẹ một tiếng, nằm sấp trên giường nhìn ra bên ngoài, đáy mắt tràn đầy khát vọng với biển cả.

"Có tiên sinh, anh nói xem, tôi nên tìm một cái đồ bảo vệ quần chân lại, thì có thể xuống nước chơi không?" Quý Chu Chu mặt đầy mong đợi. Bọn họ ở chính là căn hộ, mặc dù chỉ có một phòng ngủ, nhưng phòng bếp phòng khách đều có, đồ dùng cũng đầy đủ, giống như là một căn hộ gia đình hơn.

Cố Quyên Thư hí mắt một nửa, cũng không thèm nhìn tới cô: "Dù sao vẫn vô nước."

"Tôi quần chặt chút nhé?"

"Không được."

"Vì sao?" Quý Chu Chu bất mãn.

Cố Quyên Thư liếc cô một cái: "Bởi vì tôi không muốn đi lấy giúp em."

"....." Cô lại không phải là bại liệt, có thể tự mình đi lấy, được chứ! Quý Chu Chu bực bội, hoàn toàn đã quên mất chuyện lúc nãy bản thân đau đến nổi một bước cũng không muốn đi.

Phía sau thật lâu không có người nói chuyện, chân mày của Cố Quyên Thư động một cái, quay đầu lại thì nhìn thấy đôi mắt to nhấp nha nhấp nháy của Quý Chu Chu.

"....."

"Anh Quyện Thu~, em muốn đi bơi, anh đi lấy đồ bảo vệ giúp em một chút, được không?"

"....."

Mười phút sau, Quý Chu Chu quần trên chân một lớp bảo vệ thật dày, cảm thấy mẩy măn ra ngoài ban công. Nhìn biển cả mênh mông trước mắt, chỉ cần đi xuống bậc thang ban công là có thể tiếp xúc gần gũi. Quý Chu Chu phấn khích đồng thời đột nhiên lo lắng.

Cố Quyện Thu liếc nhìn cô một cái, tiếp tục ở trên ghế mây hưởng thụ cuộc sống người già của mình.

"Cố tiên sinh, anh nói xem, trong biển này sẽ không có cá mập chứ?" Quý Chu Chu chậm chạp không dám đi xuống.

Cố Quyện Thu im lặng trong phút chốc: "Em chờ lâu như vậy, chính là đang lo lắng chuyện này?"

"Chẳng lẽ không đáng lo lắng sao?" Trong nhiều bộ phim cũng có cảnh chơi ở chỗ nước cạn, kết quả đột nhiên cá mập xuất hiện cắn chết.

"Không có cá mập."

Quý Chu Chu thở phào nhẹ nhõm: "Vậy tôi yên tâm rồi."

"Nhưng có cá sấu."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26-3: Tôi nghĩ rằng tôi sắp chết

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Không khí an tĩnh ba giây, Quý Chu Chu gian nan mở miệng: "Trong biển có cá sấu? Cố tiên sinh, có phải anh vẫn luôn xem tôi là đồ ngốc không?"

"Mặc dù như vậy không sai." Cố Quyện Thu rất thẳng thắn, chỉ chỉ về phía bậc thang: "Nhưng lần này tôi không lừa em."

Quý Chu Chu nhìn theo hướng ngón tay của anh, quả nhiên trên bậc thang đang bị nước biển bao phủ, thấy được một hình ảnh cá sấu nhỏ in trên gạch men.

"....." Anh chính là xem cô là đồ ngốc.

Trải qua một tá treu đùa của Cố Quyện Thu, cuối cùng một chút lo lắng này của Quý Chu Chu cũng biến mất, thử thả chân quần đồ bảo vệ của mình xuống, sau khi không cảm thấy đau thì từ từ đi xuống dưới, rất nhanh đã đến bậc thang cuối cùng.

"Cố tiên sinh, anh muốn xuống đây không, nước không lạnh." Quý Chu Chu phấn khích nhìn anh, chiếc áo trắng trên người bởi vì ngâm trong nước mà đã trở nên trong suốt một nửa, ần ần lộ ra áo lót màu hồng bên trong.

Cố Quyện Thu quay mặt đi, mang tai dần dần đỏ thối: "Không có hứng thú."

Quý Chu Chu "Chặc" một tiếng, tự mình ở đó đập nước. Nhờ phúc của Cố Quyện Thu, cô vẫn cho rằng sẽ đi lên núi, nên không đem đồ bơi, để bây giờ vẫn mặc áo tay ngắn quần dài, ở dưới nước không sao, nhưng trôi lên mặt nước một chút đã cảm thấy nặng nề.

Cô duỗi tay khoa tay múa chân hai cái, nghiêng đầu nói với Cố Quyện Thu: "Cố tiên sinh, nếu anh không xuống đây, có thể giúp tôi quay một video không? Quay lại tư thế bơi lội xinh đẹp của tôi."

Cố Quyện Thu nhìn chằm chằm cô, nghĩ liệu đơn giản giúp cô quay video hay là trực tiếp dán miệng cô lại, tránh cho cô yêu cầu đơn giản không ngừng. Suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng bởi vì mình không muốn xuống nước, miễn cưỡng đáp ứng giúp cô quay.

"Đừng dùng di động của anh, dùng của tôi." Quý Chu Chu nhắc nhở.

Cố Quyện Thu lười biếng liếc cô một cái, vào phòng tìm di động của cô, ấn camera ra nhắm ngay cô: "Bắt đầu."

"Đợi một chút, anh đếm mấy chục số hẵn bắt đầu, chờ tôi bơi vào trong một chút." Quý Chu Chu vội dặn dò.

"Ừ."

"Đợi lúc tôi ra khỏi nước, phải chụp được hình ảnh phù dung trong nước(1) của tôi."

"....."

"Còn có, đừng chụp nghiêng, thấy mập. Mặc dù tôi muốn mập một chút, nhưng không có nghĩa là..."

"Nói thêm một yêu cầu nữa, tôi sẽ ném điện thoại xuống nước." Cố Quyện Thư im lặng đưa điện thoại di động đưa ra lan can.

Quý Chu Chu vội vàng khoát tay, lao đầu lặn vào trong nước, cô bắt đầu bơi chó.

Cố Quyện Thư: "...". Lúc cô đề ra những yêu cầu đó, cũng không nghĩ đến tư thế khó coi đến nỗi thần tiên cũng không cứu được của mình?

Sau khi Quý Chu Chu lặn vào trong nước, nhớ ra mình không mang kính bơi, hoàn toàn không mở mắt ra được, chỉ có thể dựa lúc lấy hơi nhìn xem bên ngoài một cái, nhưng không đợi thấy rõ đã chìm xuống. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cô âm thầm kêu khổ, lại nhìn không rõ phương hướng, muốn kêu Cố Quyện Thư chỉ dẫn cho mình một chút, nhưng đầu vừa lộ lên mặt nước phải nhanh chóng hít thở, không thể nói chuyện.

Cố Quyện Thư cứ nhìn cô bơi càng bơi càng xa về phía biển cả, lặng lẽ để điện thoại di động xuống, trở lại ghé mây nghỉ ngơi.

Nhắm mắt lại luôn cảm thấy trong lòng không yên, Cố Quyện Thư dừng một chút, vẫn là đứng lên, kết quả đã nhìn thấy một cái thân ảnh lơ lửng, kiên cường bơi chó về phía biển sâu.

"....." Cô định đi đâu?

Quý Chu Chu sắp khóc, lúc trước vì sao cô chỉ học cách lặn xuống nước bơi, vì sao không thể giống những người khác, thân thể đông đưa mà đầu có thể vẫn luôn nổi ở trên mặt nước?! Bây giờ tay chân của cô sắp mất lực, lúc nổi lên mặt nước miễn cưỡng mở mắt ra, đã nhìn thấy phía trước là biển cả bao la.

Lúc này chỉ cần quay đầu trở về là được rồi, đáng tiếc cô đã quên một điểm, mình căn bản không biết quay đầu! Phòng bọn họ ở hình chữ U, khi cô xuống nước đã nghĩ kỹ rồi, vừa đến nắm lấy trụ lan can và nổi lên, sau đó quay đầu lại bơi, nhưng mà bây giờ cô đã càng bơi càng xa, cùng lan can nói tạm biệt.

Không được, không được.....

Quý Chu Chu sắp mệt muốn chết, tay chuyển động càng ngày càng chậm, thời gian nổi lên mặt nước lấy hơi cũng càng ngày càng ngắn. Sau lần lấy hơi cuối cùng, cô đập xuống hai cái không đi lên, hoảng hốt miệng liền mở ra, uống vào một ngụm nước biển.

Trong lúc cô sắp chìm xuống, bên hông có thêm một bàn tay mạnh mẽ, trực tiếp ôm cô vào trong lòng đưa lên khỏi mặt nước. Quý Chu Chu vội vàng ôm lấy cổ Cố Quyện Thư, nắm sát vào vai anh ho sặc sụa.

"Tôi nghĩ rằng tôi sắp chết....." Sau khi hô hấp của Quý Chu Chu thông thuận, oa một tiếng thiếu chút nữa khóc lên.

"..."

"Sao anh không nói chuyện?" Quý Chu Chu nước mắt rưng rưng nhìn anh.

Cố Quyện Thư trầm mặc phút chốc, vừa muốn mở miệng đã bị Quý Chu Chu bịt miệng: "Thôi đi, tôi không muốn nghe, hay là anh đừng nói."

Cố Quyện Thư gật đầu. Lúc này Quý Chu Chu mới buông anh ra, tiếp tục ôm lấy cổ anh: "Sao anh có thể nổi được hay vậy? Tôi đều không thể nổi lên."

Cố Quyện Thư nghiêm túc suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: "Bởi vì tôi là người trí lực bình thường." Đến bây giờ, anh cũng không nghĩ ra, người này đưa mình đến một nơi thật xa như thế nào, mưu toan chìm chết bản thân.

"....." Cũng không nên lấy lòng anh.

Quý Chu Chu hít mũi một cái, ôm anh chơi xấu: "Nếu anh bơi hay như thế, vậy đưa tôi về đi."

"Ừ."

Quý Chu Chu dừng một lát, đối với chuyện anh không có cười nhạo mình mà đáp ứng, cảm thấy rất kỳ lạ. Trong lúc cô định hỏi có âm mưu gì, bỗng nhiên Cố Quyện Thư buông cô ra, cô theo bản năng muốn giãy giụa, giọng nói Cố Quyện Thư trầm xuống: "Đừng động."

Quý Chu Chu lập tức không dám động, mặc cho anh nâng mình, để mình nằm ngang trên mặt biển. Không đợi cô hỏi tại sao, Cố Quyện Thư đã nắm lấy phần cổ của cô, nâng đầu cô bơi về phía bờ biển.

Ừm, là một tư thế cứu hộ tiêu chuẩn(2). Chỉ là Quý Chu Chu nghĩ đến đáng về bây giờ của mình, trên mặt vẫn là lộ ra biểu cảm thê thảm không nổi nhìn.

Bị Cố Quyện Thu kéo dài giống như kéo thi thể đến bậc thang, Quý Chu Chu nằm trên bậc thang, cuộc sống không còn gì lý tưởng: "Tôi hy vọng trong khoảng thời gian ngắn, chúng ta đừng nói chuyện."

Từ khi cô sinh ra đến giờ, chưa từng mất mặt như vậy, làm cô hoàn toàn mất đi sự yêu thương đối với biển cả.

Cố Quyện Thu liếc cô một cái, cời áo sơ mi trên người ra. Anh vừa rồi đi gấp ngay cả vợ cũng chưa để ý tháo, lúc này dính vào người rất khó chịu. Quý Chu Chu âm thầm nhìn cơ bụng anh: "Anh không thể đi vào trong cởi?"

Cô phát hiện người này ở trước mặt cô càng ngày càng không chú ý, cơ thể đàn ông con trai tùy tiện cho người khác nhìn sao? Một chút phu đạo(*) cũng không giữ gìn.

(*) Phu đạo: Đạo làm chồng.

"Không phải đừng nói nữa?"

"....." Khóe miệng Quý Chu Chu giật giật: "Điều cần thiết nhắc nhở vẫn phải nói."

Cố Quyện Thu dừng một chút, cho cô câu trả lời là cời bỏ thất lưng. Quý Chu Chu nuốt nước miếng xuống, ép buộc đôi mắt của mình chuyển đi nơi khác, cho đến khi động tĩnh bên tai càng ngày càng xa, cô mới quay mặt về, giãy giụa trở về phòng.

Phòng tắm đã bị chiếm dụng, lấy kinh nghiệm vài lần ngẫu nhiên ở chung đến xem, trong chốc lát Cố Quyện Thu sẽ không đi ra. Từ trong vali, Quý Chu Chu lục ra một cái váy rộng thùng thình, sau khi ném lên giường thì định cởi quần áo trên người ra.

Quần áo ướt đầm bám vào da, như thể dính vào nó vậy. Cánh tay của Quý Chu Chu lại đang trong tình trạng mất lực, vùng vẫy mấy cái cũng không thể cởi áo tay ngắn ra, không biết làm sao, đành phải thử cởi quần trước, đáng tiếc quần cũng dính sát vào người, không chịu chuyển dời một phân.

Quý Chu Chu hí hục nửa ngày, mới coi như cởi được quần, nằm liệt trên sàn nhà thờ dốc, sau một hồi mới lấy lại tinh thần đi cởi áo tay ngắn. Quần là hai tay dùng sức kéo xuống, nhưng áo tay ngắn là ngược lại. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Sau khi nắm được góc áo, còn phải giơ cánh tay lên thật cao, để cho đầu từ trong chui ra ngoài.

Tay Quý Chu Chu giờ lên một nửa đã không có sức, cuộc sống không còn gì lý tưởng nằm liệt trên mặt đất. Giờ phút này hình dáng của cô là nửa người dưới chỉ có một cái quần lót, nửa người trên là áo tay ngắn cởi một nửa, lộ ra bụng nhỏ mềm mại, mà đầu và cánh tay của cô lại đều bị bao trùm ở trong áo tay ngắn.

Tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, Quý Chu Chu ngồi dậy lần nữa, vừa định dùng sức thì nghe được phòng tắm xoạch một tiếng, bắp thịt của cô căng thẳng, cả người cương cứng trên mặt đất.

Cố Quyện Thu còn chưa kịp tắm rửa, sau khi anh vào phòng tắm tùy tiện lau sơ một chút, thì bắt đầu lật khăn tắm, sau đó so sánh phân biệt size nam nữ mấy lần, cầm khăn tắm số nhỏ nhất bước ra, chuẩn bị đưa cho Quý Chu Chu...

Kết quả vừa mở cửa, đã nhìn thấy vị kia chỉ mặc quần lót ngồi dưới đất, mặt và đầu đều bị bao trùm trong áo tay ngắn, cái khe trước ngực lại đang lộ ra bên ngoài, áo lót màu hồng ướt đầm giống như thấm đủ nước, vào lúc này ướt nhẹp dán trên làn da trắng nõn của cô.

Lỗi tai Cố Quyện Thu dần dần đỏ thắm, sau một hồi lui một bước, đóng cửa phòng tắm lại. Đợi cánh cửa ngăn cản tầm mắt, anh suy nghĩ một chút lại mở ra: "Tôi không phải cố ý."

"Tôi biết, là tôi quá gấp thay quần áo." Quý Chu Chu chưa từng có bình tĩnh.

Cố Quyện Thu gạt đầu một cái, đóng cửa lại lần nữa, đóng xong mới nhớ mình còn có một câu chưa nói, vì thế lại mở cửa, bổ sung một câu: "Xin lỗi."

"Không cần."

Cố Quyện Thu đáp một tiếng, đang chuẩn bị đóng cửa lần nữa, Quý Chu Chu: "Trước đừng đóng, có thể giúp tôi một việc không?"

"Hả?"

"Giúp tôi cởi quần áo, cánh tay của tôi bị chuột rút." Quý Chu Chu duy trì động tác lúc đầu Cố Quyện Thu bước ra.

"....."

(1) Hình ảnh phù dung trong nước (Gần giống):

(2) *Cứu hộ tiêu chuẩn (Gần giống):*

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tội phạm giết người

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cuối cùng quần áo cời ra như thế nào, đối với Quý Chu Chu mà nói đã không còn quan trọng, giờ phút này cô ngâm mình trong bồn tắm xa hoa, thật nhiều bong bóng trong bồn cũng ngăn không được sự xấu hổ trong lòng cô bùng nổ. Cô cảm thấy bản thân phải yên tĩnh một chút.

Trời dần dần tối, Cố Quyện Thu ngồi trên ghế sofa bên ngoài, đôi mắt thẳng thắn chăm chú nhìn tivi, lơ tai lại hướng về phía phòng tắm. Một tập phim truyền hình kết thúc đã là 35 phút sau, anh chậm chậm đứng lên, đi đến trước cửa phòng tắm gõ gõ: "Đói bụng."

"..... Anh đi tìm đám người Diệp Khuynh."

"Còn em?"

Quý Chu Chu còn trong bồn tắm: "Tôi không đói bụng." Nói xong, cô làm lơ cái bụng kháng nghị kêu ọ ọ, tắt chức năng giữ nhiệt bồn tắm, đi ra bắt đầu xả nước.

Cố Quyện Thu dừng một chút, đã gửi tin nhắn cho Diệp Khuynh: Các món ăn đặc biệt ở đây là gì?

Lúc tin nhắn Diệp Khuynh gửi trở lại, Quý Chu Chu đang quấn khăn tắm lau tóc, thì nghe thấy giọng nói ám áp của người đàn ông không có tình cảm ở bên ngoài báo tên món ăn: "Hôm nay chúng ta ăn hải sản, có hải nướng mỡ tỏi(1), canh cá lười trâu dưa cải chua(2), tôm hùm nướng tiêu đen(3)..."

Quý Chu Chu nuốt nước miếng một tiếng "Ừ ừ ừ", cắt ngang đã kích tàn nhẫn của anh: "Nói rồi, tôi không đói bụng, anh đi nhanh đi."

Để bày tỏ sự quyết tâm không đi ăn cơm, cô lập tức mở máy sấy, làm cho tiếng gió che lại âm thanh cảm dỗ của Cố Quyện Thu. Cố Quyện Thu đợi mãi, thấy cô không chịu đi ra, rũ mắt một mình rời đi.

Cố Quyện Thu vừa đi, Quý Chu Chu mới thờ phào nhẹ nhõm, nhanh chóng tắt máy sấy từ trong phòng đi ra, nhìn thấy quần áo vốn vứt xuống đất, bây giờ được Cố Quyện Thu bỏ vào sọt giặt quần áo, thì mặt cô lại bắt đầu đỏ...

Cô! Quý Chu Chu! Đồi này cũng chưa từng mất mặt như vậy!

Tuy là bình tĩnh như cô, trong phút chốc cũng không có cách giả vờ chưa từng xảy ra chuyện gì, cùng ra ngoài ăn cơm với Cố Quyện Thu... Nhưng mà cô thật sự rất đói!

Quý Chu Chu than thở một tiếng, nhìn biển cả ngoài cửa sổ nhanh trí suy nghĩ, biết được đây là cơ hội đi lại một mình hiếm có, thì lập tức chạy đi tìm chiếc váy dài thay, đến gương trang điểm một cái, hất tóc ra cửa.

Lão tử tự mình đi ăn!

Vì để tránh gặp đám người Cố Quyện Thu, Quý Chu Chu đội nón đeo khẩu trang, lén lút ra cửa. Khi đến đại sảnh còn không quên nhìn trái nhìn phải, sau khi xác định xung quanh không có ai, mới lập tức sải chân chạy ra ngoài. Nếu không phải cả người cô là hàng hiệu xa xỉ, bảo an ở cổng xem chút nữa cho rằng cô là phần tử phạm pháp luật bắt lại.

Bên này Cố Quyện Thu, Diệp Khuynh và Chử Trạch đến nhà hàng, lười biếng ngồi ở một góc. Sau khi Diệp Khuynh chọn một đồng món ăn, thì đưa thực đơn cho Chử Trạch: "Có muốn thêm món gì không?"

"Salad(4) cảm ơn, tôi giảm cân." Chử Trạch khá qua loa.

Diệp Khuynh xuy một tiếng, đưa thực đơn cho người phục vụ: "Anh nói anh không ngoan ngoãn thừa kế gia sản ngàn vạn, không có chuyện gì bay đi làm diễn viên gì đó, làm cho người lớn trong nhà tức giận chết không nói, còn mỗi ngày không thể ăn này ăn kia, có mệt không?"

"Sau khi tôi gia nhập gần 10 năm mới nói những lời này với tôi, có phải muộn quá rồi không?" Chử Trạch nghiêng người liếc anh ta một cái, "Hơn nữa tôi không ăn, vị bên cạnh này cũng không muốn ăn. Sao cậu không hỏi cậu ta một câu, gan cậu lớn rồi?"

"Anh ta nào có tâm trạng chứ, từ lúc bước vào đã thất thần, tôi đoán chừng Chu Chu không đến anh ta không có khẩu vị." Diệp Khuynh vừa nói xong đã bị Cố Quyện Thư nhìn chằm chằm, anh ta chợt dạ ho khan một tiếng: "Tôi muốn kêu Chu Chu, kêu Quý tiểu thư kỳ cục muốn chết."

Lúc này Cố Quyện Thư chưa nói cái gì anh ta, chậm chậm cầm ly lên, nếm đồ uống một chút. Mùi vị không tệ, mặt của Cố Quyện Thư động một cái.

Chữ Trạm cười như không cười nhìn anh: "Đợi lát nữa kêu người đưa đến phòng cậu một chai."

Cố Quyện Thư nhìn anh ta một cái không nói gì, hiển nhiên là cũng muốn như vậy. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Diệp Khuynh liú lười: "Chắc, tiểu thiếu gia Cố gia nhà chúng ta không dính khói lửa phạm tục cũng có lúc như vậy? Đi ra uống miếng nước cũng có thể nhớ đến vợ?"

"Cậu hâm mộ?" Chữ Trạm nhướn mày.

Diệp Khuynh xua tay: "Thôi đi, tôi nên dồn tâm sức vào sự nghiệp phim ảnh còn tốt hơn."

Nhưng mà đây chỉ mới bắt đầu, lúc hải sản được đưa lên liên tục, đĩa của Diệp Khuynh mới vừa chỉ về phía một đĩa thức ăn, thì nghe được Cố Quyện Thư bên cạnh ả ả mở miệng: "Mùi vị món này có vẻ không tệ."

Diệp Khuynh: "..... Tôi kêu nhà hàng làm thêm một phần đưa cho Chu Chu."

"Không cần, phần này là được." Đôi mắt của Cố Quyện Thư bắt động.

Khóe miệng Diệp Khuynh giật giật: "Phục vụ đâu? Tôi kêu bọn họ đưa cho Chu Chu."

Lúc này Cố Quyện Thư mới gật đầu một cái.

Trước đó Diệp Khuynh nghĩ đến nhiều thức ăn thế này, nên rất hào phóng kêu người gọi lại, nhưng dần dần đã không phải chuyện như vậy. Mỗi khi anh ta muốn ăn chút gì đó, đều sẽ bị Cố Quyện Thư đưa mắt nhìn, cuối cùng làm cho anh ta không cần vị này mở miệng, trực tiếp kêu người gọi lại.

Mất thấy thức ăn trên bàn càng ngày càng ít, Diệp Khuynh bảo vệ một thố tôm lớn cuối cùng: "Quyện thư, để lại cho tôi một chút đi!"

Cố Quyện Thư nhìn thoáng qua hộp đóng gói bên cạnh, quả thật đã chồng lên rồi, lúc này mới đồng ý để tôm lại. Diệp Khuynh sợ anh nửa đường đổi ý, nhanh chóng kéo đến trước mặt mình, đưa tay lấy mấy con lớn nhất bỏ vào trong chén của mình.

Chữ Trạm thấy thế cười nhạo: "Xem chút tiền đồ này của cậu."

Giọng nói của anh ta giống như nhắc nhở Cố Quyện Thư, ánh mắt của Cố Quyện Thư dừng trên đĩa salad của anh ta, Chữ Trạm: "... Cậu nghĩ cũng đừng nghĩ."

Có nhiều hải sản như vậy, chưa chắc cô sẽ đụng vào loại đồ thanh đạm này, Cố Quyện Thư lặng lẽ dời ánh mắt về. Khóe miệng Chữ Trạm giật giật: "Tiểu thiếu gia nhà chúng ta nói chuyện yêu đương, có phải nhà cũ bốc cháy rồi không?"

"Cho nên ha, lúc trước chúng ta yêu sớm là đúng, ít nhất sẽ không như anh ta, ghen đến tình trạng này." Diệp Khuynh rất có cảm xúc.

Đôi mắt đào hoa của Chữ Trạm liếc xéo anh ta: "Cái gì gọi là chúng ta yêu sớm, giống như chúng ta có điểm gì đó giống nhau."

"Đờ mờ..... Chữ ảnh đế, có thể đừng cứ quyến rũ người khác như vậy không, coi như đều là trai thẳng, cũng có lúc bị trai thẳng đến câu dẫn được không?" Đối với Chữ Trạm lúc nào cũng phát ra sức quyến rũ xấu xa này, nếu Diệp Khuynh là người đại diện của anh ta, khẳng định sẽ phải tức chết rồi, rõ ràng giữ mình trong sạch, nhưng lại bởi vì bê bối tai tiếng liên tục.

"Tôi đi về trước." Cố Quyện Thư chưa ăn một miếng cơm, cầm hai túi hải sản lớn chuẩn bị rời khỏi. Hai người đang nói chuyện phiếm đồng thời nhìn qua, đối với bộ dáng tùy thời rời khỏi của anh rất là nói không nên lời.

Chữ Trạm: "Cậu nghiêm túc?"

"Hả?" Cố Quyện Thư dừng một chút.

"Nghiêm túc?" Chữ Trạm hỏi lại lần nữa.

Diệp Khuynh vỗ anh ta một cái: "Đùa gì thế, tâm lòng này của anh ta, có thể không nghiêm túc?"

Cố Quyện Thư rũ mắt, sau một lúc lâu chậm chậm mở miệng: "Tôi cũng không biết."

Diệp Khuynh dừng một chút, cùng với Chữ Trạm nhìn về phía anh.

"Tôi chỉ cảm thấy, gần đây rất tốt."

"Cậu sẽ kết hôn với cô ấy?" Chữ Trạm nhếch môi lên. Quý Chu Chu và Cố Quyện Thư là quan hệ gì, vị tiểu thư Trương gia kia cũng đã tuyên bố khắp

noi, hầu như không ai không biết. (Truyện chính chủ TieuHiTieuHi). Anh ta rất tò mò, Cố Quyện Thư sẽ thích đến nỗi nguyện ý loại bỏ mọi khó khăn để cho cô một danh phận sao?

"Không." Lúc này Cố Quyện Thư trả lời rất kiên định.

Quý Chu Chu một mình chạy ra ngoài, vốn định đi đến quán bar đường bên kia ăn đồ, nhưng lúc hỏi thăm đường, mấy người dân địa phương nói ở bãi biển có chợ đêm. Cô lập tức thay đổi chỗ, chạy đến bãi biển.

Cố Quyện Thư không biết cô đi ra ngoài, xách theo hai túi lớn về phòng. Phòng khách một mảnh tối đen, anh mở đèn, sau khi để thức ăn xuống thì gõ cửa phòng ngủ: "Ra ngoài ăn cơm."

Trong phòng không có động tĩnh, anh dừng một chút, chậm chậm mở miệng: "Em ăn đi, hôm nay tôi muốn đánh bài với đám Diệp Khuynh, có thể không trở về."

Trong phòng vẫn không có tiếng động, anh xoay người đi ra ngoài. Lúc đi tới cửa dừng lại, như có điều suy nghĩ liếc nhìn phòng ngủ đang đóng chặt một cái, cuối cùng vẫn là quay lại, tay đề lên chốt cửa: "Tôi muốn đi vào."

Nhắc nhở xong, anh không chút do dự mở cửa, quả nhiên bên trong không có ai. Cố Quyện Thư lấy di động ra gọi cho cô, rất nhanh tiếng chuông di động trong phòng vang lên.

Bởi vì không bật đèn, trong nháy mắt màn hình di động sáng lên, Cố Quyện Thư liền nhìn thấy, bật đèn lên đi qua, chỉ thấy trên màn hình di động hiển thị bốn chữ to đùng "Tội phạm giết người".

"..."

Cố Quyện Thư trầm mặc một hồi, nhấn tắt di động của mình, di động của Quý Chu Chu cũng cho thấy đối phương đã tắt máy. Lặp lại ba lần, cuối cùng anh chắc chắn, tên "Tội phạm giết người" này chính là mình.

"....."

Cố Quyện Thư đứng một lát, gọi điện thoại cho Giám đốc: "Bây giờ phòng giám sát có người không?"

Diệp Khuynh và Chử Trầm cơm nước xong xuôi trở về, nghe nói Cố Quyện Thư ở phòng giám sát, nên lập tức đi qua bên đó. Tại phòng giám sát, Cố Quyện Thư đã tìm thấy hình ảnh Quý Chu Chu lén lút từ phòng đi ra ngoài, đang tra hướng đi của cô.

"Cô ấy muốn đi đâu?" Diệp Khuynh nghi hoặc.

Cố Quyện Thư gõ mặt bàn: "Chắc là đi ăn cơm."

"Ăn cơm?" Biểu cảm của Diệp Khuynh cổ quái phút chốc. Nếu như muốn ăn, vậy tại sao lúc này không đi ăn với bọn họ, lại còn tự mình lén lút đi?

Anh ta còn chưa hỏi, Chử Trầm đã bịt kín miệng anh ta. Cảnh tượng này anh ta quen thuộc a, không phải giống như một đôi tình nhân cãi nhau sao?

"Không cần tìm, hướng cô ấy đi chính là chợ đêm bên bãi biển, cậu đi qua bên đó tìm là được." Chử Trầm thuận miệng nói.

Cố Quyện Thư gật đầu, đang định đứng dậy đi tìm, thì dừng một chút nhìn chăm chú Diệp Khuynh. Diệp Khuynh bị anh nhìn đến chột dạ một trận: "..... Gì thế?"

"Cô ấy có lưu số di động của cậu."

"Đúng vậy."

"Cậu gọi cho cô ấy."

Diệp Khuynh nheo mắt, chỉ chỉ hai cái di động trong tay anh: "Nếu tôi không đoán nhầm, một trong hai cái này là của cô ấy nhỉ?"

"Gọi."

Diệp Khuynh thấy Cố Quyện Thư kiên quyết, đành phải gọi qua. Di động trong tay Cố Quyện Thư rất nhanh thì vang lên, màn hình khóa trên di động hiển thị "Tiểu soái ca".

Cố Quyện Thư: "..."

Diệp Khuynh khụ một tiếng tắt máy: "Chu Chu thật quá khách sáo rồi."

Chử Trầm nhếch môi: "Tôi nhớ là cô ấy cũng có lưu số di động của tôi?" Lúc trước di động Cố Quyện Thư hết pin, nên dùng di động của cô gọi qua,

cũng không biết cô có lưu lại không.

Cố Quyện Thư trầm mặc phút chốc: "Anh gọi."

Chữ Trạm cũng đang có ý này, nghe vậy lập tức bấm gọi, chỉ thấy trên di động hiển thị ba chữ "Hồ ly tinh".

Chữ Trạm: "....."

Diệp Khuynh: "Phụt."

"Chỉ là một cái biệt danh." Cố Quyện Thư đánh giá.

Chữ Trạm ghen khuấy nhìn Cố Quyện Thư: "Tên của cậu trong máy cô ấy là gì?"

Cố Quyện Thư từ chối để bọn họ nhìn xem, nhưng Diệp Khuynh thừa dịp anh không chú ý giật lấy di động từ trong tay anh, trực tiếp tìm kiếm số di động xem thông tin người đầu tiên, bốn chữ "Tội phạm giết người" lập tức rục rờ lấp lánh.

Chữ Trạm: "Chặc."

Diệp Khuynh cười đến đau bụng, vừa quay đầu lại thấy Cố Quyện Thư không cảm xúc nhìn anh ta, anh ta nhất thời cười không nổi, ngoan ngoãn trả điện thoại lại cho Cố Quyện Thư: "Tôi cái gì cũng chưa nhìn thấy."

Cố Quyện Thư liếc anh ta một cái cảm di động rồi đi. Phòng giám sát yên tĩnh chốc lát, Diệp Khuynh vô tội nhìn về phía Chữ Trạm: "Có phải tôi nên tìm nhà đầu tư mới hay không?"

"Đáng đời." Chữ Trạm nhẹ nhàng quăng ra một câu.

"....."

(1) *Hàu nướng mỡ tỏi:*

(2) *Canh cá lừi trâu dừa cải chua:*

(3) *Tôm hùm nướng tiêu đen:*

(4) *Salad:*

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27-2: Lại bị anh phát hiện rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trên bãi biển, Quý Chu Chu còn chưa biết Từ Thần xuống tới, một tay con hầu lớn một tay con của lớn, ăn rất là vui vẻ. Cô gái xinh đẹp lúc nào cũng lọt vào tầm mắt người khác, chỉ trong một khoảng thời gian, những cái bàn xung quanh cô đã có đàn ông trẻ tuổi ngồi đầy.

Quý Chu Chu đắm chìm trong mỹ thực, đối với những ánh mắt bên người luôn luôn bay tới xem như không thấy. Đợi đến khi con của trên bàn ăn chỉ còn lại một cái chân, thì rốt cuộc một người tuổi trẻ kìm chế không được đi qua: "Người đẹp, đi một mình hả?"

"Ừ, chồng bị bệnh con trai ở khách sạn chăm sóc." Quý Chu Chu cũng không ngẩng đầu lên lấy đồ kẹp giải quyết con của. Lúc này mới ngẩng đầu,

giống như không nhìn thấy biểu cảm xấu hổ của người trẻ tuổi: "Có chuyện gì sao?"

"Cái kia..... Không có chuyện gì, tôi chỉ là lại hỏi một chút." Người trẻ tuổi cười khan hai tiếng, lặng lẽ quay trở về chỗ của mình.

Quý Chu Chu nhìn cười, đối với ông chủ giờ một tay lên: "Ông chủ, làm phiền đem đến một phần ngao hoa(**) và hai chai bia."

"Được." Ông chủ hi hục xào xong, đem đến cho cô: "Cô gái ăn rất được nha."

"Cũng tạm thôi." Quý Chu Chu cười cười.

Vừa chuẩn bị ăn, cái người trẻ tuổi lúc này lại đi tới, đỏ mặt nhìn cô: "Cái kia, bạn tôi nói: bởi vì cô không muốn để ý tới tôi, cho nên mới nói dối mình kết hôn rồi, là như vậy sao?"

Ê nhóc, anh cũng đã biết, còn lại đây hỏi cái gì? Quý Chu Chu cười cười: "Thật sự kết hôn rồi, tôi lừa anh làm gì."

"À..." Người trẻ tuổi do do dự dự, sau một hồi lấy hết can đảm: "Vậy bữa ăn hôm nay tôi có thể mời cô không?"

Thật không dễ gì gặp được một người mình thích thích, anh ta cũng muốn vì cô làm chút gì đó.

Lần này Quý Chu Chu thật sự bật cười: "Không cần, cảm ơn lòng tốt của anh."

Người trẻ tuổi thấy cô kiên định, đành phải từ chỗ bàn bên cạnh rời đi, lưu luyến từng bước, đi theo bạn bè rời khỏi.

Một phần ngao hoa không bao nhiêu, Quý Chu Chu rất nhanh đã ăn xong rồi, thỏa mãn ợ một cái chuẩn bị rời đi. Sờ cái túi một cái ngẩn người, di động của cô đâu? Thẻ của cô đâu?

Nghĩ đến bản thân trước khi ra cửa có tắt giạt mình, sợ bị Cố Quyện Thư phát hiện, một đường đi đều căng thẳng, vậy mà không phát hiện ra cái gì mình cũng không mang.

Lại đến đây?! Quý Chu Chu gào thét trong lòng, muốn tìm người trẻ tuổi vừa rồi vay tiền, kết quả đối phương đã đi mất dạng rồi. Đang lúc cô cho rằng bản thân sắp bị đưa đến Cục Cảnh sát, một cái bóng đen đột nhiên che khuất tầm mắt cô. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Quý Chu Chu ngẩng đầu nhìn lên, kích động: "Ba ba!"

Cố Quyện Thư: "... " Phản ứng với trong tương tượng của mình không giống nhau lắm.

"Anh có mang tiền không? Thẻ cũng được." Quý Chu Chu mong chờ nhìn anh.

Cố Quyện Thư trầm mặc một lát: "Em lại ăn cơm Bá Vương?"

(*) Bá Vương: Là kẻ cực kỳ thô bạo; kẻ ngang ngược (hiệu của Sở vương Hạng thời Tần - Hán).

"..... Cái gì mà lại, mỗi lần tôi đều trả tiền, được chưa."

Cố Quyện Thư đối diện với cô một hồi, Quý Chu Chu đột nhiên hiểu rõ anh không dễ dàng bỏ qua cho mình như vậy, đôi mắt lập tức sáng lấp lánh nhìn anh: "Cố tiên sinh ~"

"Giống như mời gọi, hôm nay em dùng mấy lần rồi?" Cố Quyện Thư không dao động.

Khóe miệng Quý Chu Chu giật giật, lời kéo tay áo của anh làm nũng: "Anh giúp tôi trả tiền đi, cầu xin anh, nếu không tôi bị đưa đến Cục Cảnh sát, anh vẫn phải đi lãnh tôi ra."

"Dựa vào cái gì tôi đi lãnh?"

"Ai kêu anh là người giám hộ."

Cố Quyện Thư giật giật khóe môi, lại không nói ra lời phản bác. Ba ba giúp con gái trả tiền, hình như là chuyện đương nhiên, nhưng anh không định thỏa hiệp dễ dàng như vậy: "Vậy em trả lời tôi trước một vấn đề."

"Anh nói." Quý Chu Chu lập tức gật đầu.

Cố Quyện Thư giờ di động của cô lên trước mặt cô: "Mở khóa."

"Làm gì..." Quý Chu Chu cảnh giác nhìn anh, đồng thời trong lòng nhanh chóng suy nghĩ có lưu lại tin nhắn gì không nên trong di động không.

"Tôi muốn xem một chút, em ghi chú số di động của tôi là gì?"

Quý Chu Chu sững sờ, ngại ngại cười một tiếng: "..... Có thể là gì nha, đương nhiên là hôn hôn Cố tiên sinh."

Cố Quyên Thư: (↑ _ ↑)

Quý Chu Chu khụ khụ, giọng nói nhỏ một chút: "Là Quyên Thư."

Cố Quyên Thư: (↑ _ ↑)

Quý Chu Chu rốt cuộc chịu không nổi, lau mặt một phen hỏi: "Tôi cũng cài mặt nạ, sao anh có thể nhìn thấy thông tin ghi chú của tôi?" Phản ứng bây giờ của anh, khẳng định đã biết cô ghi chú cái gì.

"Em không đem theo di động, tôi gọi điện thoại cho em nên nhìn thấy." Cố Quyên Thư ản ản mở miệng.

Khỏe miệng Quý Chu Chu giật một cái, lại lần nữa vì mình sợ ý mà hối hận, nhưng trên mặt cô khá bình tĩnh, thậm chí có chút ngại ngùng nhỏ nhỏ: "Lại bị anh phát hiện rồi."

"....."

"Tôi ghi chú số của anh là 'Tội phạm giết người', ý là..." Quý Chu Chu mặt không đổi sắc nói hươu nói vượn: "Ý là kẻ trộm trái tim. Cố tiên sinh, anh trộm trái tim của tôi, tôi xa anh là không thể sống, anh không phải là tội phạm giết người sao."

Nói xong cô cúi đầu xuống, giống như không dám nhìn Cố Quyên Thư. Mà Cố Quyên Thư dừng một chút, cũng biết trong những lời này nhất định có không ít phóng đại, coi như nói ra từ miệng cô, thì mình cũng lười so đo với cô. Nhưng có một chuyện vẫn phải hỏi rõ ràng.

"Tại sao Diệp Khuynh là tiểu soái ca?"

"Anh ta có chút tiểu soái a." Quý Chu Chu nói xong lập tức bổ sung: "Không giống như anh, là một đại soái ca."

Cố Quyên Thư cảm thấy cô nói rất đúng.

Chỉ cần hai ba câu là giải quyết được anh, Quý Chu Chu cười ha ha: "Vậy anh có thể giúp tôi trả tiền không?"

Cố Quyên Thư liếc cô một cái, lấy tay đút vào trong túi cổ gắng lực lại, sau đó cả người đều bất động. Quý Chu Chu yên lặng chốc lát, nheo đôi mắt lại, nghi ngờ: "Anh không mang theo tiền?"

"Ừ."

"....." Vậy cô ở đây hao phí sức lực nửa ngày!

Cuối cùng vẫn là Diệp Khuynh đã nằm dài trên giường lại phải bò dậy cầm túi tiền chạy đến. Cho thêm 100 tệ tiền boa không nói, còn phải liên tục nói xin lỗi với ông chủ.

"Tôi nói hai người đã là người trưởng thành rồi, có thể..." Nhắc tới Diệp Khuynh không dừng được, chờ trả tiền xong giọng nói lại càng lớn hơn. Nhưng mà vừa quay đầu lại, hai người vốn phải đứng ở bên cạnh cái bàn, lúc này đã biến mất.

Ý thức được mình bị bọn họ "Thả chim bồ câu"(*), Diệp Khuynh mắt tròn trắng, khổ ha ha trở về khách sạn.

(*) *Thả bồ câu: 放鸽子 /fàng gēzi: nghĩa đen là thả chim bồ câu. Tuy nhiên thông thường khi có người nói ai đó "Thả chim bồ câu" thì ý người đó chưa chắc đã là chỉ đến việc thả bồ câu đâu nhé... Thả chim bồ câu thường được dùng với nghĩa là "Thất hẹn", "Thất hứa", "Leo cây", vốn đã hẹn sẵn lúc gặp mặt lại không đến, hoặc vốn đồng ý việc gì đó với người khác nhưng lại không làm.*

Quý Chu Chu nắm tay Cố Quyên Thư chạy thẳng về phía trước, đèn đường và Diệp Khuynh cũng bị bọn họ bỏ xa ở sau lưng, cho đến khi chạy hết nổi rồi, cô mới buông tay Cố Quyên Thư ra, khom lưng chống gối thở dốc. Hô hấp của Cố Quyên Thư một nhịp cũng không loạn, đứng ở phía sau cô nhìn chăm chú bóng lưng của cô, chậm chậm mở miệng: "Không cần phải chạy, Diệp Khuynh không dám nói gì đâu."

"Tôi biết." Quý Chu Chu nghiêng người liếc đại thiếu gia một cái: "Chỉ là chúng ta chạy một chút, có thể giảm bớt cảm giác bức bối cho anh ta."

Lấy thân phận địa vị bây giờ của Diệp Khuynh, thật sự không có lý do ngoan ngoãn phục tùng Cố Quyên Thư. Nếu như có, cũng là do mối quan hệ quá sâu đậm, chẳng qua vị này thật sự quen quá rồi, cho nên có thể không cảm nhận được cho lắm.

Quý Chu Chu đứng thẳng, Cố Quyên Thư đã đứng ở bên cạnh cô, đột nhiên cô nhớ tới một màn trên sân nhà ở khách sạn hôm nay, nhất thời lại muốn chui xuống đất.

Cố Quyên Thư chậm chậm liếc cô một cái, đợi hô hấp của cô đã đều đặn rồi thì chậm rãi đi về phía trước: "Hôm nay có sao."

Quý Chu Chu vừa ngẩng đầu, đôi mắt lập tức chiếu vào muôn vàn ngôi sao, ngay tức khắc cô quên mất sự bối rối, phát ra một tiếng cảm thán ngạc nhiên. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cố Quyên Thư chỉ là muốn đợi đi sự chú ý của cô một chút, kết quả cô trực tiếp đứng tại chỗ bất động, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chú lên bầu trời, di chuyển một cái cũng không di chuyển.

Cố Quyên Thư dừng một chút, quay đầu lại đợi cô. Hôm nay cô mặc váy dài, là chiếc váy hôm đó mua ở Trung tâm thương mại. Quý Chu Chu lúc đó

không thích lắm, cảm thấy mặc vào rất phiền phức, nhưng anh lại cảm thấy đi biển mặc sẽ rất đẹp.

Anh đã đoán đúng. Gió biển phát phơ, váy cô bay bay, vài mông mềm mại ở sau lưng tung bay, ở dưới ánh sao đẹp đến không có cảm giác chân thật, giống như giấy tiếp theo thì sẽ nhảy vào trong biển hóa thành bọt biển.

"Cố tiên sinh, anh cảm thấy đẹp không?" Quý Chu Chu nhìn chăm chú ngôi sao trên bầu trời, nhin không được hỏi.

"Đẹp." Cố Quyện Thu quay người lại, lặng lẽ che ngực.

Quý Chu Chu thường thức bầu trời đêm xong, nhìn thấy anh đứng ở trước mặt vẫn không nhúc nhích, nên đi lên trước chọt chọt lưng anh: "Cố tiên sinh?"

Sau lưng Cố Quyện Thu kéo căng: "Ừ? Về chứ?"

"Đừng gấp mà, chúng ta đi thêm một chút đi." Bóng đêm và biển cả đều đẹp như vậy, quay về sớm như thế cô rất tiếc, đến nỗi sự bối rối trước đó, đã sớm bị nằm lần bảy lượt đánh trống lãng làm quên mất tiêu.

Cô vừa nói vừa chạy đến bên cạnh Cố Quyện Thu, song song đi về phía trước. Ban đêm trên bờ cát cũng có người đi đường, tốp ba tốp năm ở bờ biển chơi đùa, đa số là cặp đôi hoặc là ba mẹ tuổi trẻ dẫn con cái đến chơi. Đi về phía trước một chút nữa, có một cặp đôi đang chụp ảnh cưới, mấy nhân viên công tác giờ đèn, cô dâu mặc áo cưới ở dưới ánh đèn, nghe theo sự chỉ đạo của nhiếp ảnh gia làm ra vài kiểu tạo dáng.

"Thật đẹp." Quý Chu Chu dừng bước chân lại, đứng ở bên cạnh nhìn bọn họ chụp ảnh.

Cố Quyện Thu nhìn qua bên kia một cái: "Rất đẹp sao?"

"Không đẹp à?" Quý Chu Chu kỳ lạ liếc anh một cái.

Cố Quyện Thu nhìn quanh bốn phía, nâng mặt cô nhìn về một hướng khác, ở đó một đôi vợ chồng trẻ đang ở cãi nhau, con trai 5 tuổi của bọn họ sợ tới mức ngồi xuống đất khóc, lại không có một người chú ý đến nó. Hai vợ chồng cãi nhau đến kịch liệt, người phụ nữ tát người đàn ông một cái, tiếp đó người đàn ông đá qua một cái, người xung quanh vội vàng chạy đến khuyên can, lộn xộn thành một đồng.

Quý Chu Chu: "... Vốn dĩ đã sợ cưới sợ sinh, cái tên này còn ép mình xem những thứ này.

"Còn đẹp không?"

"..... Cũng không phải mỗi cặp vợ chồng đều sẽ trở thành như vậy." Quý Chu Chu tránh khỏi tay anh, không biết nói gì. Cô chỉ là cảm thấy người ta chụp ảnh khá đẹp, người này sao lại tính toán như vậy.

Cố Quyện Thu trầm mặc trong phút chốc, chậm chậm mở miệng: "Chỉ là chuyện sớm muộn thôi."

Quý Chu Chu vừa định phản bác, đột nhiên nhớ đến chuyện ba mẹ anh, lập tức không nói gì nữa.

Từ hôm đó, cuộc đối thoại của Cố Quyện Thu và lão phu nhân, cùng với người giúp việc lớn tuổi trong lúc nói chuyện phiếm, thì cô biết được ba của Cố Quyện Thu yêu một người khác, kết hôn với mẹ anh chỉ là do lão phu nhân ép buộc, từ đầu đến cuối, người ba anh yêu chính là mối tình đầu của mình.

Sau khi kết hôn với mẹ Cố, ba Cố vẫn không quên được mối tình đầu của mình, vì thế sau khi mẹ Cố mang thai thì đã dọn ra ngoài sống chung với mối tình đầu. Mẹ Cố biết chuyện trong lúc đang ở cử, lập tức bệnh nặng một trận, từ đó bệnh hoạn không dứt, chưa tới mấy năm thì đi rồi.

Sau khi mẹ Cố mất, ba Cố muốn xin lão phu nhân cưới mối tình đầu vào nhà, lão phu nhân không đồng ý, ngược lại sắp xếp một mối liên hôn khác cho ông ấy, ba Cố tuyệt vọng, trực tiếp cùng mối tình đầu tự sát. Mà trong chuyện này, người vô tội nhất là Cố Quyện Thu, bởi vì sớm đã không có ba mẹ.

Cho nên anh nói không tin tưởng vào hôn nhân như thế, khiến mình hoàn toàn không có cách phản bác.

(**) *Ngoa hoa:*

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27-3: Có phải anh thích ai rồi không?

Quý Chu Chu khẽ cười một tiếng: "Cũng nói không chính xác được, nhưng mà không nhất định phải lĩnh chứng(*), thứ tình cảm này quan trọng nhất chính là cùng nhau, chỉ cần hai người có thể ở bên cạnh đối phương dài lâu, thì cho dù không kết hôn, cũng sẽ rất hạnh phúc. Cổ tiên sinh, bây giờ anh vẫn chưa gặp được người đó, chờ gặp được, anh sẽ hiểu."

(*) Lĩnh chứng: đăng ký kết hôn.

Cổ Quyện Thư yên lặng đứng bên cạnh cô, bởi vì góc độ này chỉ có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt của cô, ánh đèn chụp ảnh cười bên kia chiếu sáng hình bóng của cô, cảm giác dịu dàng thuần khiết, làm cho người ta muốn đến gần.

"Làm sao xác định mình gặp được, có phải người đó hay không?" Giọng nói của Cổ Quyện Thư hơi khàn khàn.

Quý Chu Chu suy nghĩ một chút: "Đại khái là rất hợp nhé, sẽ cảm thấy đối phương thú vị, ngay cả cũng không làm gì hết, ở bên cạnh người đó cũng sẽ không thấy nhàm chán, lúc không có chuyện gì cũng muốn nhìn xem người đó đang làm gì một chút, lúc có chuyện thì lại nghĩ đến người đó trước tiên, có thể dựa dẫm vào nhau chữa lành vết thương cho nhau, đương nhiên cũng phải có cảm giác tim đập loạn nhịp, như vậy chắc là gặp đúng người rồi đó."

Nhìn thấy biểu cảm như có điều suy nghĩ của Cổ Quyện Thư, bậc thầy đời người Quý Chu Chu rất có cảm giác thành tựu. Nếu như hỏi cô vấn đề khác, cô có thể thật sự không biết, nhưng hỏi về vấn đề tình cảm, vậy là tìm đúng người rồi. Tuy cô chưa từng nói chuyện yêu đương, nhưng cô thường xuyên viết lách, kinh nghiệm lý luận vẫn đủ dùng.

Cổ Quyện Thư suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng gật gật đầu tiếp tục đi về phía trước. Quý Chu Chu đi theo: "Chỉ là anh gặp được người mình thích rồi, ngàn vạn lần đừng mở miệng ra liền nói bản thân không định kết hôn, như vậy là một cô gái nhỏ cũng sẽ bị anh dọa chạy mất, anh phải tiến hành theo trình tự, xem cô ấy có thể chấp nhận hay không."

"Nếu không thể chấp nhận?" Cổ Quyện Thư hỏi.

Quý Chu Chu không chút nghĩ ngợi: "Vậy xác định cô ấy chia tay với anh thôi, không phải tất cả mọi người đều có thể chấp nhận không danh không phận, mặc dù chỉ là một tờ giấy, nhưng đó cũng là được nhà nước thừa nhận, có thể làm cho cô gái có một cảm giác an toàn."

"Cảm giác an toàn không thể dùng những thứ khác thay thế?"

Lần này Quý Chu Chu lưỡng lự, suy nghĩ một hồi cẩn thận mở miệng: "Vậy đem tiền đều chuyển cho cô ấy? Tiền bạc đôi khi cũng có thể cho người ta có cảm giác an toàn rất lớn, chẳng qua cũng có khả năng cô ấy không thích, vẫn là phải thương lượng thôi." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Ví dụ như cô, trước đó hai bàn tay trắng đến bây giờ giá trị con người lên đến ngàn vạn, cô cảm thấy hồ hạp của bản thân bây giờ cũng dám hít nhiều hơn hai ngụm rồi.

Cổ Quyện Thư gật đầu, đột nhiên hỏi: "Một số tiền khổng lồ và một tờ giấy đăng ký kết hôn, em chọn cái nào?"

"Đương nhiên là một số tiền khổng lồ." Quý Chu Chu không chút nghĩ ngợi trả lời.

Cổ Quyện Thư hài lòng, bước nhanh về phía trước. Quý Chu Chu cảm thấy tối nay anh có chút kỳ lạ, suy nghĩ một chút vẫn là đuổi theo: "Có phải anh thích ai rồi không?"

"Em nói xem?"

Kêu tôi nói cái gì, khoe miệng Quý Chu Chu giật giật, coi như anh có rồi: "Vị vậy anh định nghe theo tôi, cho cô ấy rất rất nhiều tiền?"

Cổ Quyện Thư nhún vai một cái, không trả lời câu hỏi của cô.

Quý Chu Chu khẩn trương: "Cổ tiên sinh, anh không phải thật sự ngây thơ như vậy chứ, người có thân phận địa vị giống như anh, xác suất đột nhiên gặp được chân ái so với người thường lớn hơn một chút, nhưng xác suất gặp phải kẻ lừa đảo càng lớn hơn, cẩn thận cô ấy lừa cả tâm lẫn thân của anh, anh vẫn nên cẩn thận một chút, đừng cho tiền trước."

Nói xong cô dừng một chút, cảm thấy lời nói của mình nghe có vẻ hơi xen vào chuyện người khác, nhưng nếu tên này nghe theo mình, đột nhiên đem tài khoản kèch xù cho người ta, đối phương là người tốt thì còn may, ngộ nhỡ là một kẻ lừa đảo, chuyện này cuối cùng rất có thể sẽ đổ (trách nhiệm) lên người mình.

"Không phải tôi nói xấu cô gái đó nha, chỉ là lấy thân phận của người từng trải chia sẻ một chút kinh nghiệm cho anh. Giống như tôi trước kia, cũng cảm thấy mình tìm được một người có thể sống bên nhau cả đời, nhưng sự thật thì sao, còn không phải bị lừa, tôi chỉ là không hy vọng anh đi theo vết xe đổ của tôi." Quý Chu Chu khá chân thành: "Dù sao những người giống tên cận bã đó, chỉ thích chọn người tốt như chúng ta lừa gạt."

"Vậy người tốt từng bị người xấu lừa gạt, sau này sẽ lừa gạt người khác sao?"

"Đương nhiên sẽ không." Quý Chu Chu cho rằng anh đang ám chỉ mình, lập tức tỏ ra trong sạch: "Giống như mấy người chúng ta từng bị người xấu lừa gạt, tâm địa chỉ càng thêm lương thiện, yêu thương cuộc sống, sao có thể đi gạt người khác."

Cổ Quyện Thư nhếch môi: "Cho nên..."

"Cho nên cái gì?"

"Em thật ờn."

"....." Ờ.

Sau khi Cố tiên sinh giết chết cuộc trò chuyện, Quý Chu Chu quyết định ngâm miệng lại, tuy là trong lòng vẫn tò mò người anh thích là ai, nhưng biết cho dù mình có hỏi, anh cũng sẽ không nói, nên dứt khoát không hỏi.

Chẳng qua nói lại, nếu như anh có đối tượng, vậy có phải mình sẽ dọn ra khỏi nhà anh không, mặc dù cô và Cố Quyện Thư không có gì, nhưng nói tới mối quan hệ của hai người vẫn là mờ ám, người phụ nữ nào cũng không chấp nhận được.

Vừa nghĩ tới bản thân phải nhường chỗ cho người phụ nữ khác, Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, mới không khiến cho mình cười ra tiếng. Nếu Cố Quyện Thư chủ động mở miệng kêu cô đi, vậy cô nhất định phải mượn cơ hội sư tử há miệng lớn(*), ít nhất phải mấy chục vạn, mới đem tấm thẻ trước kia anh cho cô trả lại anh.

(*) Sư tử há miệng lớn: nghĩa là đòi hỏi hoặc yêu cầu cao, chỉ những người tham lam.

Tương tượng bản thân sắp bởi vì tình yêu của Cố Quyện Thư trả lại sự tự do không nói, mà còn kiếm được mấy chục vạn, cô thật phần khích, suy nghĩ xoay vòng vòng.

"Rất vui?" Cố Quyện Thư hỏi không trôi chảy.

Quý Chu Chu định gật đầu, nhưng miêng cường nện xuống, buồn phiền sờ mặt một cái: "Người mà Cố tiên sinh thích lại không phải tôi, sao tôi có thể vui về đây."

"Ai nói?"

Quý Chu Chu mê mang: "Hả?"

Tầm mắt của hai người trong nháy mắt giao nhau, Quý Chu Chu nhìn ánh mắt trong sáng của anh, trong lòng đột nhiên lộ bộp một tiếng: "Cố tiên sinh..." Người anh thích sẽ không phải là mình chứ? Nghĩ đến có loại khả năng này, cả người cô đều muốn run rẩy.

"Tâm lớn bao nhiêu, thì mộng lớn bấy nhiêu, em có thể." Cố Quyện Thư khích lệ vỗ vỗ đầu cô.

Quý Chu Chu: "....." Ý của lời anh nói, là kêu cô đừng nằm mơ đúng không?

Trong chớp mắt Quý Chu Chu đem suy nghĩ trong lòng nuốt vào trong bụng, lặng lẽ đi theo anh trở về. Đợi sau khi gần đến cửa khách sạn, Cố Quyện Thư đột nhiên bắt lấy tay cô, cùng mười ngón tay của cô đan vào nhau, cùng chung một chỗ.

Quý Chu Chu sùng sốt một chút muốn vùng ra, nhưng lại bị anh nắm chặt: "Cố tiên sinh?"

"Ừ." Cố Quyện Thư rù mắt.

Quý Chu Chu vừa định nói chuyện, thì phía trước truyền đến một tiếng "Chị Chu Chu" đáng sợ. Quý Chu Chu đau đầu một trận, vừa nhìn về phía trước quả nhiên là Lý Nhu Nhu, lúc này đang đứng ở cửa khách sạn, chờ nhân viên phục vụ giúp cô ta chuyển hành lý.

..... Sao cô ta lại xuất hiện?

Còn chưa đợi Quý Chu Chu gào thét một tiếng "Âm hồn không tan", giây tiếp theo Thẩm Dã từ trong xe bước xuống, sau khi nhìn thấy Quý Chu Chu thì ngăn người tại chỗ, hốc mắt dần dần ẩm ướt.

Quý Chu Chu cũng ngỡ ngàng, mới một khoảng thời gian không gặp, sao Thẩm Dã trở nên tiêu tụy như vậy? Đáy mắt của anh ta một mảnh thâm đen, rõ ràng là rất lâu chưa được ngủ ngon, trên cằm cũng mọc râu ria, mặc một chiếc áo khoác đơn giản, cả người đều có chút u ám.

Thẩm Dã trong nguyên văn, là người đàn ông tràn đầy dã tâm lại kiên cường mạnh mẽ, ngoại trừ cái chết ở đoạn cuối của nữ chính, không có bất kỳ kẻ nào có thể kích động đến anh ta, cho dù vấp ngã một lần lại một lần nữa, anh ta cũng sẽ một lần lại một lần bò dậy, ngoài đối xử tình cảm cặn bã ra, những mặt khác tuyệt đối vượt trội hơn người thường.

Người đàn ông như vậy, sao lại sa sút tinh thần thế này, cũng bởi vì Cố Quyện Thư không hợp tác với anh ta? (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Quý Chu Chu theo bản năng phủ định, dù cho không có Cố Quyện Thư, Thẩm Dã cũng sẽ tìm được người khác để hợp tác, tuyệt đối không thể nào vì lý do đó mà chưa gượng dậy nổi, vậy tại sao?

Cố Quyện Thư chậm chậm đứng chặn trước người Quý Chu Chu, mơ hồ hỏi: "Rất đẹp?"

"..... Không. Anh đẹp." Cho dù trong lòng Quý Chu Chu kinh ngạc, nhưng cũng có thể bình tĩnh đối phó với sự ham muốn chiếm hữu kỳ lạ của Cố Quyện Thư.

"Cố tiên sinh." Thẩm Dã bước tới, giọng nói khàn khàn lên tiếng chào hỏi.

Cố Quyện Thu quét mắt liếc anh ta một cái, dặt Quý Chu Chu rời khỏi. Lúc thân thể giao nhau, Quý Chu Chu không nhìn được nhìn Thẩm Dã một cái, đối diện tầm mắt với anh ta, nhìn thấy sự ham muốn chiếm hữu và bi thương trong đáy mắt của anh ta không che giấu chút nào, trong lòng lộ bộ một chút, đột nhiên hiện ra một suy đoán.

Cho đến khi bóng dáng của Quý Chu Chu và Cố Quyện Thu biến mất ở khách sạn, ánh mắt của Thẩm Dã vẫn còn dừng lại ở phương hướng bọn họ rời đi.

"Anh Thẩm Dã, em không biết bọn họ sẽ ở khách sạn này, nếu không thì chúng ta đổi chỗ ở?" Sắc mặt của Lý Nhu Nhu tái nhợt ngăn cản tầm mắt của anh ta, trong lòng hận đến ngứa răng. Mấy hôm trước cô ta đã đặt phòng khách sạn, khách sạn này là của Cố gia, Quý Chu Chu không thể nào không biết, vậy chỉ có một loại khả năng, chính là cô cố ý tới đây để vô tình gặp được anh Thẩm Dã.

Rốt cuộc cô muốn làm gì? Bây giờ có Cố Quyện Thu vẫn chưa đủ, còn muốn cướp anh Thẩm Dã đi sao? Lý Nhu Nhu càng nghĩ trong lòng càng bức bối, nhất là nghĩ đến gần đây Thẩm Dã lạnh nhạt với cô ta rất nhiều, lại cảm thấy tức giận hơn.

Thẩm Dã chợt hoàn hồn, ánh mắt cũng dần dần trấn tĩnh, cảm thấy cảm xúc của bản thân không thể hiểu được, nhưng cái loại tình cảm kiềm chế lại thống khổ này, vậy mà chậm chạp không chịu tan đi: "Không sao, đi thôi."

Quý Chu Chu thất thần trở về phòng, ngay cả trên bàn bày biện hai phần hải sản lớn cũng chưa nhìn đến, đi vào phòng ngủ ngồi lên giường, thật lâu cũng chưa có cách hoàn hồn.

Vừa rồi ánh mắt đó của Thẩm Dã, là yêu cô rồi, không sai chứ? Nhưng mà không đúng nha, trong khoảng thời gian này cô lại không gặp mặt anh ta mấy lần, ngoại trừ hai lần trước muốn lợi dụng sự đồng tình của anh ta để sau này làm chút gì đó, sau đó thì cái gì cũng mặc kệ, lần gặp mặt gần đây nhất càng là trực tiếp từ chối Thẩm Dã, lúc đó anh ta cũng không khổ sở như thế, sao đột nhiên đi theo con đường thâm tình rồi?

Chẳng lẽ anh ta còn chưa từ bỏ ý định, muốn tỏ ra thâm trầm để cho mình hồi tâm chuyển ý, giúp anh ta và Cố Quyện Thu hoà giải? Mặc dù cảm thấy chuyện này có khả năng rất lớn, nhưng theo bản năng Quý Chu Chu càng tin tưởng, anh ta thật sự yêu mình rồi.

..... Sự ràng buộc giữa nam nữ chính chết tiệt này! Con đường tình cảm không có chút đạo lý chết tiệt này!

Cố Quyện Thu đứng dựa vào cửa, bưng một ly nước lọc trong tay, nhìn thấy trên mặt cô lúc thì bi phẫn, lúc thì biểu cảm thất thần, ánh mắt dần dần tối xuống.

Trong khi Quý Chu Chu sinh ra một chút xung động đi tìm Lý Nhu Nhu hỏi tình hình một chút, ở cửa đột nhiên truyền tới nhắc nhở lạnh lạnh của Cố Quyện Thu: "Thà lúc này nghĩ đến người đàn ông khác, chi bằng suy nghĩ nhiều chút xem tối nay mình ngủ như thế nào."

Quý Chu Chu dừng một chút, xua tan những thứ ngổn ngang trong đầu kia, cười cười nói: "Tôi ngủ sô pha."

Vừa dứt lời, Cố Quyện Thu đi đến trước ghế sô pha, một ly nước lập tức đổ lên sô pha.

"....."

"A, trượt tay."

Quý Chu Chu: "..... Tôi thấy anh thật sự coi tôi bị mù."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Vậy anh đi ngủ sô pha!

Quý Chu Chu nghiêng người, giống như con rùa đen nằm sấp trên giường ôm lấy chân: "Tôi mặc kệ, người đổ nước lên sô pha của tôi rồi, thì tự mình đi kiếm chỗ ngủ đi, cái giường này là của tôi."

Cố Quyện Thu chăm chú nhìn cô một lát, chậm rãi mở miệng: "Phòng khách cũng có sô pha."

Quý Chu Chu quay đầu lại liếc anh một cái, anh suy nghĩ hồi lâu, rót thêm ly nước, sau khi đi ra ngoài một vòng rất nhanh quay trở lại, ly nước trong tay trống không: "Ủm, vừa rồi cũng trượt tay."

"..... Tôi kệ tay anh trượt hay không trượt, dù sao tôi sẽ không nhường giường cho anh, hôm nay ai cũng đứng hi vọng khiến cho tôi rời khỏi cái giường này." Quý Chu Chu cảm thấy đối với tên này cũng không thể quá nuông chiều, càng nuông chiều càng được voi đòi tiên.

Cố Quyện Thư: "Phòng khách có túi hải sản, không phải những thứ ở quán chợ đêm kia có thể so sánh, mùi vị rất ngon."

Trong lòng Quý Chu Chu nhảy dựng, trong nháy mắt dao động. Phải biết rằng món hải sản này, rất khó một lần ăn đến no, coi như tạm thời no rồi, cũng sẽ rất nhanh đói. Ví dụ như cô, mặc dù vừa mới ăn rất no, nhưng vừa đi tản bộ vừa bị kinh sợ, quả thật vào lúc này cô cũng lại đói rồi.

Nhưng cô tuyệt đối không thể thỏa hiệp, một khi thỏa hiệp thì giường không phải của mình: "Tôi không ăn, tôi đã ăn cơm rồi."

"À." Ngoài dự đoán, Cố Quyện Thư không khuyên nữa, mà là xoay người rời khỏi phòng, Quý Chu Chu liếc nhìn bên ngoài một cái, lập tức bước tới đóng cửa lại. Trong lúc đóng cửa lại, cô nhìn thấy Cố Quyện Thư đang dùng điện thoại của khách sạn, hình như đang gọi phục vụ gì đó.

Chắc là gọi người sắp xếp phòng, hoặc là định dọn dẹp sofa, đồ vô lại tùy hứng, chỉ toàn tạo phiền phức cho nhân viên phục vụ. Quý Chu Chu yên lặng nuốt nước miếng xuống, giả vờ một chút cũng không muốn nếm thử chất lượng cao sang của hải sản.

Bên ngoài nhân viên phục vụ rất nhanh đã tới, Quý Chu Chu khẽ sát cánh cửa nghe động tĩnh bên ngoài, chỉ nghe được nhân viên phục vụ bước vào nói hai câu thì rời đi. Trong lòng cô khó hiểu, lặng lẽ mở cửa hờ ra một chút, lại đúng lúc đối diện với ánh mắt của Cố Quyện Thư bên đó. Quý Chu Chu kinh hô một tiếng, "Cạch" một tiếng, đóng cửa lại rồi khóa trái.

Cố Quyện Thư: "....." Cô gấp quý?

Sau khi Quý Chu Chu khóa cửa thì dựa cửa ngồi xuống đất, nhẹ nhàng vỗ vỗ trái tim bé nhỏ đã bị dọa sợ của mình, lặng lẽ nghe động tĩnh bên ngoài. Khi chỉ có Quyện Thư một mình ở bên ngoài, dường như không có tiếng động, đang lúc cô cảm thấy nhàm chán, thì nhân viên phục vụ lại tới một chuyến.

Giống như lần trước, nhân viên phục vụ rất nhanh đã rời đi, không giống nhau chính là lần này nhân viên phục vụ rời đi không bao lâu, cô đã ngửi thấy mùi thơm của hải sản.

Không đợi cô lộ đầu ra xem, cửa đã bị gõ hai cái, giọng nói của Cố Quyện Thư ở ngoài cửa vang lên: "Ra đây, ăn đồ ăn."

"Tôi không ăn, anh đừng nghĩ lừa tôi đi ra ngoài." Quý Chu Chu ép buộc ý chí kiên định.

Cố Quyện Thư im lặng một lát, chậm chậm mở miệng: "Nhưng hải sản để qua đêm thì không ăn được."

"..."

"Em không ăn, vậy cũng chỉ có thể bỏ đi."

"....."

Ba phút sau, Quý Chu Chu và Cố Quyện Thư ngồi song song bên cái bàn, cầm đũa chuẩn bị ăn, sau lưng bọn họ là sofa bị đổ một mảng nước lớn. Nhắc đến chất lượng phục vụ của khách sạn này phải nói là tuyệt, không chỉ có giúp hâm nóng một ít hải sản mà còn cho thêm cái mâm, giờ phút này hải sản bày ra đầy bàn, thoạt nhìn rất hấp dẫn.

Quý Chu Chu nếm thử một con tôm biển, thịt tươi săn chắc, quả nhiên không phải chợ đêm có thể so sánh. Cô vừa ăn vừa cảm khái: "Suy cho cùng đồ đắt tiền là đồ ngon, sớm biết vậy đã đi cùng với anh rồi."

"Không xấu hổ?" Cố Quyện Thư không đưa mắt nhìn, hỏi.

Quý Chu Chu dừng một chút, khuôn mặt lại hơi ửng đỏ: "Mau dừng lại, chuyện này qua rồi, chúng ta coi như chưa từng xảy ra được không?"

Nghĩ đến lúc đó Cố Quyện Thư giúp cởi áo thun, tư thế đó giống như nhô cù cà rốt, nhỏ xong còn không quên nghiêm túc hỏi một câu, tại sao áo lót màu hồng mà quần lót là màu trắng (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nếu không phải lúc ấy không còn mặt mũi nào, cô thật sự muốn mắng anh một câu, tôi lại không định ngủ anh, tại sao phải mặc nguyên bộ nội y?

Cố Quyện Thư thấy cô hơi thất thần, nhưng lần này không phải là nghĩ đến Thẩm Dã nữa, nên yên lặng cúi đầu ăn cơm. Lúc Quý Chu Chu lấy lại tinh thần, trong cái đĩa của anh đã để một đồng lớn các loại vỏ hải sản.

"Đây không phải là mang về cho tôi sao? Sao anh còn ăn nhiều hơn tôi?" Quý Chu Chu nói không nên lời.

Cố Quyện Thư liếc cô một cái: "Ai nói là mang về cho em?"

"Anh cũng đã ăn ở nhà hàng rồi, đương nhiên là mang về cho tôi." Quý Chu Chu nhìn anh vẫn đang thông thả mà liên tục tiêu diệt đồ ăn, lập tức đem cái mâm trước mặt anh kéo về phía mình.

Cố Quyện Thư: "Em cũng đã ăn ở chợ đêm rồi, sao bây giờ còn muốn ăn?"

"Tôi chưa ăn no!"

"Tôi chưa ăn cơm."

Giọng nói của hai người đồng thời vang lên, Quý Chu Chu dừng một chút, càng khó hiểu: "Anh cũng đến nhà hàng rồi, vì sao chưa ăn cơm?" Chẳng lẽ Chử Trạch và Diệp Khuynh không cho ăn cơm? Vô lý!

Cố Quyện Thư không nói, đôi mắt nhìn chăm chăm cháo hải sản trước mặt mình, nhưng lại rề rà không ăn. Trong lòng Quý Chu Chu động một cái: "Anh không phải là sợ tôi bị đói, cho nên đặc biệt trở về đưa cơm cho tôi đây chứ?"

Cố Quyện Thư sắp định thành thật gật đầu, nhưng vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy ánh mắt mong chờ của cô lại không có ý tốt, giống như bất cứ lúc nào đợi mình thừa nhận, sẽ lại cười nhạo mình một trận.

"Em đừng có mơ." Cố Quyện Thư nói ra bốn chữ.

Quý Chu Chu "Xì" một tiếng, tiếp tục gặm con cua của mình. Cô đương nhiên biết bản thân là mơ tưởng. Với tính cách thiếu gia của Cố Quyện Thư này, đã được mọi người xung quanh chiều hư rồi, sao có thể sẽ tốt đến nỗi quên mình vì người, bản thân không ăn, cũng phải đưa cơm cho tiểu nô lệ của mình trước.

Hai người câu có câu không tán gẫu, đồ ăn trên bàn dần dần ít đi phân nửa, nhưng bởi vì đồ ăn thật sự nhiều, chờ bọn họ đều ăn no căng, thì còn dư lại một nửa chưa động tới.

"Tôi thật sự không được, cảm giác ăn nửa thì sẽ nôn." Quý Chu Chu ngồi phịch lên ghế, nhắc tới hải sản thì có chút buồn nôn.

Ngược lại Cố Quyện Thư không có biểu hiện khoa trương giống như cô, nhưng thân thể cũng ngã ra sau, nửa ngày mới lười biếng nói một câu: "Vậy thì đừng ăn."

"Nhưng như thế thì lãng phí." Quý Chu Chu tiếc tiền.

Cố Quyện Thư nhìn thấy dáng vẻ của cô, suy tư một lát gọi điện thoại, thật mau đã có người tới gõ cửa: "Mau mở cửa, coi như anh còn có chút lương tâm, bây giờ tôi đang đói chịu không được."

Khỏe miệng Quý Chu Chu giật giật: "Anh kêu Diệp Khuynh tới ăn đồ ăn còn thừa của chúng ta?"

"Có vấn đề sao?" Cố Quyện Thư nghiêng đầu.

Quý Chu Chu nhìn được xung động trợn mắt: "Không vấn đề, chỉ là Diệp Khuynh quá đáng thương." Cô vừa nói, vừa đem hộp hải sản chưa động tới sắp ngay ngắn một chút, bày ra hai mâm lớn, rồi bấm tới cửa.

Thấy Cố Quyện Thư còn đang ngồi tại chỗ, cô không nói nên lời nhìn về phía anh: "Anh lại không thể đến đây mở cửa?" Nói lại lần nữa, loại người đàn ông làm biếng này ở thôn bọn họ, cho dù đáng đẹp trai đi nữa cũng không cưới được đâu!

Cố Quyện Thư không muốn nhúc nhích, nhưng dưới ánh mắt hung dữ của Quý Chu Chu, vẫn là không cam tâm tình nguyện đi tới cửa, giúp cô mở cửa.

Lúc cửa vừa mở ra Diệp Khuynh đã nhìn thấy hai người bọn họ đứng ở chỗ đó, nhất thời vui vẻ: "Sao lại khách sáo như vậy, hai người đều ra đón tiếp tôi."

Nói xong anh ta muốn đi vào, Cố Quyện Thư trước một bước chặn ở cửa, lấy hải sản trong tay Quý Chu Chu đưa cho anh ta, sau đó ngay trước mặt anh ta đóng cửa lại. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nếu không phải Diệp Khuynh phản ứng nhanh, vội vàng lùi về sau, thì cánh cửa đã trực tiếp đập vào mặt anh ta rồi.

Quý Chu Chu bị một loạt hành động của Cố Quyện Thư làm kinh ngạc: "Anh cứ như vậy để người ta bên ngoài, đóng cửa lại?" Diệp Khuynh còn nguyên ý làm bạn bè với vị này, thật là kỳ tích sinh mệnh.

"Mệt quá, tôi muốn đi ngủ." Cố Quyện Thư thẳng thắn nhìn chăm chăm cô.

Khỏe miệng Quý Chu Chu giật giật, còn chưa kịp dạy dỗ vị bạn học nhỏ này phải học cách tôn trọng bạn bè, thì bên ngoài đã truyền vào tiếng cười thô bỉ của Diệp Khuynh: "Xem ra là tôi quá rầy giấc ngủ của hai vị rồi, vậy mau chóng đi ngủ đi, không nên lãng phí mấy con hàu(*) tối nay."

(*)Con Hàu: có tác dụng tăng cường sinh lý nam giới. Chắc mọi người hiểu ý của Diệp Khuynh rồi he... *Cười gian*

Quý Chu Chu: "...". Bỏ đi, nổi nát hợp với vùng nát, hai người này nên làm bạn bè.

Cô buông tiếng thở dài, đỡ bụng chậm chậm đi về phía phòng ngủ, Cố Quyện Thư cũng yên lặng đi theo phía sau cô. Lúc sắp gần đến cửa phòng ngủ, đột nhiên bước hai bước lớn, vượt qua Quý Chu Chu.

"?" Quý Chu Chu ngây người một chút, thấy anh vào phòng liền muốn đóng cửa lại, trong nháy mắt đã biết anh muốn làm cái gì, lập tức xông tới giữ chặt chốt cửa, chớp mắt đưa chân vào kẹt cửa, sống chết không cho anh đóng cửa.

"Cố Quyện Thư, anh đủ rồi nha, anh làm ướt sô pha không thể ngủ rồi, dựa vào đầu còn muốn chiếm giường, tự mình đi đặt một phòng nữa đi!" Sức lực bú sữa mẹ của Quý Chu Chu đều dùng hết, kiên quyết không cho anh đóng cửa lại.

Sau lần thứ nhất Cố Quyện Thư đóng cửa thất bại, thì biết cửa này đóng không được rồi, thấy chân cô cũng đưa vào, dứt khoát bỏ việc đóng cửa, xoay người chạy tới giường nằm xuống, rất có ý vị của tên vô lại.

"Anh đi đặt một phòng nữa đi!" Quý Chu Chu hầm hừ đứng ở cạnh giường.

"Tôi không đi."

"Vậy anh đi ngủ sô pha!"

"Cũng không muốn."

Quý Chu Chu nhìn xuống xung động cảm gối đập anh: "Vậy tại sao phải đổ nước lên sô pha? Có phải có ý kiến với tôi không?"

Cố Quyện Thư không nói, trong đầu hiện ra hình ảnh cô và Thẩm Dã "Thâm tình" đối mặt, vì thế nghiêm túc gật đầu một cái.

"....." Cô chính là đòi trước thiếu nợ anh.

Quý Chu Chu nhanh tay lẹ mắt, thừa lúc anh không chú ý trộm chần trái lên thảm, nằm xuống tạo hình chữ đại (大): "Hôm nay tôi sẽ ngủ thế này, nếu như anh muốn tìm cái chần đắp, vậy thì đi phòng khác."

"À." Cố Quyện Thư nằm trên giường vẫn không cử động.

Quý Chu Chu chưa từ bỏ ý định: "Trong ngăn tủ cũng có chần, anh muốn đắp có thể đi lấy."

"Tôi không đi."

"Vì sao?"

"Tôi đứng lên, giường sẽ không phải của tôi rồi." Cố Quyện Thư khá tự hiểu mình.

Quý Chu Chu nghiêng rằng, cuộn chần một cái biến thành một con nhộng trên mặt đất. Cố Quyện Thư yên lặng tắt đèn, nằm trên giường nhìn biển cả bên ngoài, phòng cách âm rất tốt, tiếng sóng biển bên ngoài chỉ có một chút tiếng động có thể truyền vào, tạp âm rất nhỏ rất trợ giúp cho giấc ngủ, nếu có thể đắp một cái chần, thì càng tốt, dù sao ban đêm bờ biển vẫn hơi lạnh.

Dưới đất Quý Chu Chu cũng giống như Cố Quyện Thư chịu không nổi, tuy là có thảm và chần, nhưng vẫn là nằm không thoải mái, đặc biệt là sợ mình bị cướp chần, giờ phút này quấn chặt chần trên người, cả người đều có chút không thể động đậy.

Lăn qua lộn lại hơn mười phút, đột nhiên một trận mất trọng lượng. Quý Chu Chu kêu lên một tiếng, giây tiếp theo bị quăng lên trên giường, mà Cố Quyện Thư cũng đi lên theo.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28-2: Bởi vì không có bịt mắt◀

Cô bỗng nhiên ngồi bật dậy, kéo chần dịch về phía sau một chút: "Làm gì?"

"Chia nửa giường cho em."

"?"

"Chia nửa chần cho tôi."

"..... Sao anh không nói thẳng muốn chúng ta cùng chung chần gối đi?" Quý Chu Chu nhìn anh, nói không nên lời: "Bây giờ đàn ông chiếm tiện nghi đều công khai như vậy sao?"

Cố Quyện Thư nhìn chằm chằm cô một lúc, hỏi một vấn đề vô cùng nghiêm túc: "Ai chiếm tiện nghi ai?"

"....."

Căn phòng đột nhiên an tĩnh lại, Cố Quyện Thu nhìn thấy đáng về á khẩu không trả lời được của cô, duỗi tay nắm được một bên chân, kéo một cái làm cho cô ngã xuống giường lảo đảo, phong ấn lời nguyện của chân cũng theo đó được giải trừ.

Cố Quyện Thu an phận nằm ở mép giường bên cạnh, đắp một góc chăn buông tiếng thở dài hài lòng: "Nếu không muốn ngủ ở đây, có thể tự mình đi tìm chỗ khác."

"....." Cầm thú.

Quý Chu Chu thăm mắng một câu, nhìn chiếc giường rộng lớn mà anh chỉ chiếm 1/5, do dự một chút vẫn là nằm xuống. Giống như Cố Quyện Thu, cũng chọn mép giường bên kia, nhất thời giữa hai người cách một khoảng lớn.

Một khi nằm trên giường mềm mại, thì tất cả khó chịu vừa rồi đều không thấy, Quý Chu Chu thoải mái cảm thán một tiếng, sau đó rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Cố Quyện Thu yên lặng nghe tiếng hít thở đều đặn của cô, dần dần mí mắt cũng bắt đầu nặng nề, chưa đến 10 phút, hai người đều ngủ rồi.

Ngoài cửa sổ trắng lạnh như nước, ánh trăng trút xuống mặt biển, từng tầng từng tầng hiện ra phía bờ biển.

Trong căn phòng nào đó của khách sạn, Thẩm Dã đổ mồ hôi đầy người, nhũn mảy, rơi vào ác mộng không có cách nào tỉnh lại.

"Chu Chu... Chu Chu đừng chết... Em đừng bỏ lại anh một mình, anh biết lỗi rồi..." Anh ta chợt mở mắt ra, nhìn chằm chằm trần nhà thờ hồn hèn từng con từng con, sau một lúc lâu mới tỉnh táo lại, ý thức được vừa rồi chỉ là nằm mơ.

Trong bóng tối, anh ta cảm một bao thuốc lá đi ra ban công, gió biển và tiếng sóng biển lập tức tràn ngập vào giác quan của anh ta, lúc châm thuốc xong cũng không hút, mà chỉ kẹp ở giữa ngón tay, yên lặng nhìn nó cháy hết. Liên tiếp mấy điếu thuốc, anh ta mới dần dần từ trong đau khổ cực hạn bước ra.

Gần đây Thẩm Dã vẫn luôn mơ cùng một giấc mơ, trong mơ vẫn giống như mình trong thực tế, tặng Chu Chu cho Cố Quyện Thu, chỉ là ở trong mơ, Chu Chu vẫn nguyện ý tha thứ cho anh ta, cũng không ngừng vì anh ta đi trộm bí mật thương nghiệp của Cố Quyện Thu, sau liên tục vài lần cuối cùng thất bại, bị Cố Quyện Thu giết chết, mà lúc anh ta đến hiện trường, cô đã không còn thở.

Hồi tưởng lại hình ảnh trong mộng, lồng ngực của Thẩm Dã lại bắt đầu đau. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Anh ta không hiểu cho lắm, bản thân từ trước đến nay kiêu ngạo, tại lần trước sau khi Quý Chu Chu rõ ràng muốn cắt đứt quan hệ với mình, mặc dù trong lòng anh ta sinh ra đau khổ bí ẩn, còn coi như có thể kiềm chế, nhưng sau nhiều ngày liên tiếp nằm mơ thấy cô như vậy, gặp lại cô cảm xúc tích góp nhiều ngày rốt cuộc bùng nổ.

Thẩm Dã không muốn thừa nhận, từ lần đầu tiên lúc mình nhìn thấy cô gái đó, thì đã bị tâm hồn sạch sẽ của cô hấp dẫn, cho đến mấy ngày gần đây, mới hậu tri hậu giác ý thức được điểm này. Đáng tiếc đã muộn rồi, Chu Chu của anh ta, bị chính tay anh ta tặng cho người đàn ông khác.

Nghĩ tới giờ phút này cô đang nằm trong lòng của người đàn ông khác, Thẩm Dã liên đầu đến không có cách nào hô hấp, chỉ có thể thúc ép bản thân suy nghĩ những chuyện khác, ví dụ như vì sao anh ta mơ thấy những điều này.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không đưa ra được một cái kết luận, điều duy nhất Thẩm Dã biết được, chính là anh ta không thể mất Chu Chu, mà hiện tại anh ta lại không có năng lực chống chọi với Cố Quyện Thu, đoạt Chu Chu về.

Nhưng mà không sao, nếu như giấc mơ đó thật sự có điều gọi ý, thì đại biểu bên đó thật sự có một tài sản cá sấu lớn(*), chỉ cần anh ta giống như trong mơ của mình, gài đúng chỗ ngựa bắt được đầu tư của Cố Quyện Thu, là có thể tiến thêm một bước mở rộng công ty lớn mạnh.

(*) Tài sản cá sấu lớn (资产大鳄): mọi người hiểu là gì không ạ? Hi tìm không thấy lời giải thích.

Ánh mắt của Thẩm Dã quàng xuống mặt biển, đồng tử còn đen hơn đêm tối, bây giờ trên mặt anh ta, mang theo sự trầm ổn và kiên định mà ngay cả anh ta cũng không nhận ra, bớt đi một phần бурơ bình của thiếu niên anh khí(*). Mặc dù vẫn là anh ta, nhưng lại không nên là anh ta ở lứa tuổi này.

(*) Anh khí: khí khái anh hùng

Một đêm gió yên sóng lặng.

Ánh mặt trời quá sáng, Quý Chu Chu đang ngủ ngon lành bất mãn hừ một tiếng, trùm kín trong chăn, nhưng vừa trùm lại thì nóng, không bao lâu cô đã chui ra, chân mảy nhũn lại một chỗ bực bội.

Đang lúc cô muốn tỉnh lại, đôi mắt đột nhiên một mảnh mát lạnh, ánh sáng theo đó biến mất hơn phân nửa, cô theo bản năng sờ sờ, cảm thấy giống như tay của Cố Quyện Thu.

..... Cố Quyện Thu sao có thể sẽ dịu dàng như vậy, Quý Chu Chu hừ nhẹ một tiếng, thỏa mãn một lần nữa ngủ mất. Cố Quyện Thu bị cô đánh thức, nhìn thấy chỉ cần một bàn tay là có thể làm cho Quý Chu Chu an phận lại, suy nghĩ hay là giống như lời nói hôm qua, đem hết tiền cho cô, để cho cô có cảm giác an toàn, dù sao bây giờ thoạt nhìn cô đã rất có cảm giác an toàn.

Suy tư một hồi không có kết quả, Cố Quyện Thu dứt khoát ngủ tiếp, nhưng vừa định lấy tay ra, thì đã bị cô nắm lại ấn lên trên mặt, anh động vài lần, dứt khoát ôm người vào trong lòng, dùng thân thể giúp cô che ánh sáng, hoàn toàn xem nhẹ điều khiển từ xa của rèm cửa sổ tự động ở bên tay phải cách đó không xa.

Quý Chu Chu hừ một tiếng, trực tiếp vùi mặt vào trong ngực anh, tiện thể đem chân trên người chân kéo qua một bên, giống như bạch tuộc ôm lấy anh.

Cố Quyện Thư vốn còn muốn ngủ, nhưng bởi vì động tác của cô hoàn toàn không ngủ được, trầm mặc nhìn chăm chú đầu cô thật lâu, tự hỏi có phải cô cố ý hay không?

Quý Chu Chu ngủ một giấc đến giữa trưa, cuối cùng bụng kêu ọt ọt mới thức dậy. Mới vừa động nhẹ một chút, đã cảm giác được trên mặt có cái gì đó, ý thức của cô còn chưa rõ ràng, trong mơ hồ nhớ tới trước khi đi vào giấc ngủ, hình như Cố Quyện Thư giúp cô che mắt, chẳng lẽ đây là tay của anh?

Hiện ra một chút ý nghĩ này, Quý Chu Chu sợ tới mức mở to mắt, đập vào mắt là một lớp vải màu hồng, cô chớp chớp mắt, lấy đồ vật từ trên mặt xuống, bất ngờ là áo lót ngày hôm qua cô đã mặc khi đi bơi.

Nhìn áo lót trong tay, Quý Chu Chu trầm mặc, hôm qua sau khi cô giặt sạch không có chỗ phơi, đã trực tiếp treo ở bên cửa sổ phòng tắm, sau đó được gió thổi khô trong lúc nhất thời chưa kịp dọn, vì vậy vẫn phải ở bên cửa sổ phòng tắm mới đúng.

..... Vậy tại sao lại xuất hiện trên mặt cô?

Quý Chu Chu mặt không cảm xúc ngồi trên giường, đang suy nghĩ Tào Tháo, thì Tào Tháo đã từ bên ngoài bước vào, nhìn thấy cô cầm áo lót, chậm chậm nhìn lướt qua cô một cái: "Ăn cơm trưa."

"Cố tiên sinh, không giải thích một chút sao?" Quý Chu Chu nghiêng rằng giờ áo lót màu hồng trong tay lên.

Cố Quyện Thư dừng một chút, thành thật trả lời: "Bởi vì không có bịt mắt."

"....."

"Rất vừa vặn không phải sao?"

"..... Vừa vặn chỗ nào đại ca? Anh cảm thấy mặt tôi quá lớn hay là ngực quá nhỏ, lại dùng thứ này làm bịt mắt cho tôi? Sao anh không bịt quần lót cho tôi luôn đi?" Quý Chu Chu tức cười.

Cố Quyện Thư: "Quần lót không bịt được."

"Anh thật sự nghĩ tới như vậy?!" Quý Chu Chu cầm áo lót lên ném về phía anh, Cố Quyện Thư đưa tay ra liền chụp vào lòng bàn tay.

Anh nhìn thoáng qua cái cup (cúp ngực) trong tay quả thật không lớn lắm: "Hôm nay gọi rau trộn đu đủ nhé, phải thêm ly sữa đậu nành, tốt cho thân thể của em."

(Đu đủ và đậu nành rất tốt cho sự phát triển của vòng 1.)

"....." Đờ mờ anh.

Cuối cùng Cố Quyện Thư không có gọi sữa đậu nành, cũng không có gọi rau trộn đu đủ, bởi vì cho đến một giây cuối cùng đưa thực đơn cho Cố Quyện Thư, cô còn cầm nĩa trong tay, tùy thời chuẩn bị đâm qua.

Lúc này rốt cuộc bốn người tụ họp ăn chung bữa cơm, Chử Trạch và Diệp Khuynh ngồi đối diện Quý Chu Chu và Cố Quyện Thư, nhìn thấy Cố Quyện Thư ở dưới ánh mắt uy hiếp của Quý Chu Chu, ngoan ngoãn gọi vài món ăn, không khỏi nhìn nhau một cái.

Diệp Khuynh rót ly trà cho Quý Chu Chu, mỉm cười mở miệng: "Vẫn là Chu Chu của chúng ta bản lĩnh lớn, cô đến một cái thì Quyện Thư đối với cái gì cũng có hứng thú, hôm qua cô không ra ăn cơm, ngay cả gọi món ăn anh ta cũng lười gọi, cuối cùng còn không cho phép tôi ăn, muốn... Á!"

Cố Quyện Thư bình tĩnh rút chân đá lên bắp chân của Diệp Khuynh về, đưa cái ly đến trước mặt Diệp Khuynh. Diệp Khuynh cảm giác cái chân đều bị anh đá bầm rồi, lại còn phải khuất nhục rót nước cho anh.

"Muốn như thế nào?" Quý Chu Chu hỏi.

Diệp Khuynh cười gượng: "Muốn tự ăn một mình, cô nói có quá đáng không."

Quý Chu Chu "Chặc" một tiếng, cảm thấy không ngac nhiên chút nào. Cố Quyện Thư nhàn rồi nghiêng người liếc cô một cái, không nói gì.

Thời gian mấy người chờ bữa ăn, mỗi người chơi di động của mình, Chử Trạch lướt mấy trang web, nắn một câu thơ tục. Diệp Khuynh lập tức lại gần nhìn xem.

"Chặc chặc, fans này của anh cũng quá điên cuồng a, nhanh như vậy đã đào ra được anh ở đâu." Diệp Khuynh nhìn di động của anh ta cảm khái một câu.

Quý Chu Chu đưa đầu liếc nhìn, là một đồng ảnh chụp ngoài khách sạn, chỉ là không giống như lúc trước cô nhìn thấy, lúc này một đám người vây quanh ở cửa ra vào, còn cầm ảnh chụp và tranh chữ của Chử Trạch. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cho đến giờ phút này, cô mới có cảm giác Chử Trạch thật sự là một minh tinh.

"Xem ra là đừng mong đi chơi rồi, tôi kêu quản lý sắp xếp vé máy bay về nhà." Tâm tình của Chử Trạch không tốt đẹp lắm, thật vất vả ra ngoài chơi một chuyến, còn chưa ra cửa đi dạo một chút đã bị vây quanh.

Diệp Khuynh gác lên bả vai của anh ta: "Gấp cái gì, tôi đổi chỗ là được, không cần thiết đi về."

"Hay là thôi đi, các người dẫn tôi đi đâu cũng đi không được." Chử Trạch buông tiếng thở dài.

Diệp Khuynh nhìn về phía Cố Quyên Thu, Cố Quyên Thu trầm ngâm một lát: "Tôi có một người chú, chỗ ở cách nơi này khoảng vài chục cây số."

"Cho dù chúng ta đi qua, fans cũng sẽ cùng đi qua nhé." Quý Chu Chu nói không nên lời.

Cố Quyên Thu "À" một tiếng, sau một lúc lâu miễn cưỡng nói: "Ông ấy thích thanh tĩnh, nên mua một ngọn núi, phạm vi nửa cây số dưới chân núi đều là đất của ông ấy, an bảo đầy đủ, chắc là fans không thể đi lên được, có thể đi đến bên đó chơi."

Còn lại ba người: "... " Thật là giàu vô nhân tính.

Làm cái quyết định này, mấy người liền quyết định xuất phát, trước khi đi Chử Trạch quyết định đi trước một bước, Quý Chu Chu chớp mắt, nhìn anh ta cười híp mắt: "Đừng nha, để Diệp Khuynh đi cùng với anh."

"Tôi mới không cần, fans đuổi theo xe thì làm thế nào, tôi lại không muốn gây phiền phức." Diệp Khuynh một mực chối bỏ.

Quý Chu Chu liếc anh ta một cái: "Đuổi theo xe thì thế nào, bạn tốt chính là phải chia đều nguy hiểm, hơn nữa không phải phim mới của anh sắp quay sao, ra ngoài đi dạo một vòng với Chử ảnh đế, bảo đảm chưa quay đã hot."

Kịch bản của cô gần đây đã được duyệt, Diệp Khuynh định áp dụng hình thức vừa quay vừa quảng bá, cho nên hẳn là rất nhanh thì phải chọn diễn viên. Lúc này tuân ra tin tức anh ta đi du lịch với Chử ảnh đế, người không bao giờ bước vào màn ảnh nhỏ(*), chẳng khác nào vì phim truyền hình khai hỏa phát súng tuyên truyền đầu tiên. Cơ hội tốt như vậy, đồ ngọc mới có thể bỏ qua.

(*) Vì Chử Trạch chỉ quay phim điện ảnh (Màn ảnh rộng) mà không quay phim truyền hình (Màn ảnh nhỏ).

Vừa rồi Diệp Khuynh không nghĩ tới điểm này, được Quý Chu Chu chỉ điểm ánh mắt sáng lên, liếm mặt đi đến bên cạnh Chử Trạch: "Ảnh đế, có để ý việc chúng ta đi dạo một vòng không?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28-3: Khen kỹ thuật của tôi giỏi à?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Tôi đi dạo nhiều rồi, thêm cậu cũng không nhiều." Chử Trạch liếc anh ta một cái, cuối cùng nhìn về phía Quý Chu Chu: "Không ngờ Chu Chu còn rất có đầu óc kinh doanh."

Quý Chu Chu khiêm tốn: "Không có a, lẫn lộn qua mấy vòng fan(*), cho nên biết chút thứ."

(*) Vòng fan 饭圈: Trên internet, từ "饭" có nghĩa gần giống như "粉" trong các từ ghép liên quan đến fan mà không phải nghĩa là "Com" nữa. Từ này là viết tắt của vòng tròn fan hâm mộ, dùng để chỉ những gia tộc theo đuổi ngôi sao, thích ngôi sao. Điều đáng chú ý là từ này không đề cập đến một nhóm người hâm mộ cụ thể. (Chú thích này dựa trên lời giải thích của 1 người TQ và Hi dịch lại nên không biết có chính xác không, nếu ai biết chính xác nghĩa từ này xin hãy để lại bình luận cho Hi nhé. Xin đa tạ!)

"Chu Chu vậy mà lợi hại, tất cả kịch bản phim truyền hình đều đừng mong lừa được đôi mắt của cô ấy..... Đúng rồi, sao cô biết tôi sắp quay phim mới?" Diệp Khuynh hậu tri hậu giác hỏi.

Quý Chu Chu ghen một chút, bình tĩnh trả lời: "Bởi vì hôm đó lúc anh gọi điện thoại cho Cố tiên sinh, tôi ở ngay bên cạnh đợi."

Diệp Khuynh bỗng nhiên tỉnh ngộ, cơm cũng không rảnh ăn đã lôi kéo Chử Trạch đi lãng xê.

Cố Quyên Thu liếc nhìn Quý Chu Chu, lại nhìn theo phương hướng hai người đàn ông rồi đi, trầm mặc. Quý Chu Chu híp đôi mắt lại: "Anh muốn đi cùng để xem bọn họ diễn thế nào?"

"Ừ." Cố Quyên Thu thành thật gật đầu một cái.

Quả nhiên, tinh thần thích xem trò vui không giảm chút nào, Quý Chu Chu nhún vai: "Vây anh đi đi, nếu như theo chân bọn họ cùng nhau bị chụp, một là

có thể giúp Diệp Khuynh tuyên truyền, trùu tư bản cũng xem trọng phim gì đó của anh ta, hai là lão phu nhân thấy được, cũng cùng cố thân phận "Gay" của anh một chút."

Lời nói của Quý Chu Chu thành công đẹp bỏ ý định của anh, Cố Quyện Thư thích xem diễn kịch, nhưng không thích diễn cho người khác xem. Quý Chu Chu thấy anh an phận, vỗ vỗ cánh tay anh, cười cười: "Muốn xem diễn kịch còn không dễ, chờ một lát tin tức bay đầy trời, đến lúc đó anh lại xem cũng giống nhau."

Cố Quyện Thư không nóng không lạnh nhìn cô một cái, dường như hứng thú không quá cao.

Quý Chu Chu nghĩ nghĩ: "Hon nữa anh có thể dùng thân phận khách hàng khách sạn, lên Tieba tung tin nóng, không phải anh còn có rất nhiều ID chưa dùng sao?"

Quý Chu Chu vừa dứt lời, thì nhìn thấy đôi mắt của Cố Quyện Thư hơi sáng lên, cô biết người này không định đi nữa rồi. May là không đi, cô cũng sắp chết đói rồi, bây giờ cũng không muốn đi theo bọn họ rời khỏi.

Lúc hai người đang nói chuyện, đồ ăn đã lần lượt dọn lên, Quý Chu Chu đứng dậy muốn đi qua đối diện ngồi, thì bị Cố Quyện Thư kéo xuống một cái: "Đi đâu?"

"Ngồi đối diện a, hai người ngồi song song, không ai ngồi thoải mái."

"Cứ ngồi ở đây đi."

Quý Chu Chu nghĩ hoặc: "Tại sao?"

Cố Quyện Thư dùng một chút, lười biếng dựa chỗ tựa lưng: "Hôm nay khẩu vị của tôi không tốt, nhưng rất muốn lột vỏ hải sản."

"Hiểu rồi, ba ba thích lột thì lột nhiều chút, đừng sợ ăn không hết, có tôi đây." Quý Chu Chu cười ha ha, gấp vào chén anh mấy con tôm lớn.

Cố Quyện Thư liếc cô một cái, mang bao tay lên bắt đầu lột vỏ. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Ngón tay của anh thon dài đẹp mắt, móng tay mượt mà bóng loáng, vừa nhìn đã biết trời sinh mệnh phú quý, sinh ra thì cũng không cần hầu hạ bất kỳ người nào. Quý Chu Chu nhìn chăm chú ngón tay của anh một lát, đột nhiên sinh lòng thương hại: "Cố tiên sinh."

"Ừ?"

"Sau này nếu anh phá sản, thì tôi tìm tôi, tôi giúp đỡ anh."

"?" Tay Cố Quyện Thư lột tôm dùng một lát: "Vì sao muốn trừu tôi?"

"Trời có mưa gió thất thường mà." Quý Chu Chu thở dài. Nếu có thể tránh khỏi kết cục nguyên nữ chính chết ở dưới tay anh, vậy nam chính cũng sẽ không có lý do để giết anh. Mặc dù vẫn sẽ ép anh đến phá sản, nhưng ít nhất anh có thể giữ một cái mạng.

Cố Quyện Thư lột tôm xong bỏ vào chén cô, trầu tư một lát hỏi: "Em định giúp tôi như thế nào?"

"Phát tiền?"

Thấy anh đối với mình cũng tạm được, Quý Chu Chu cảm thấy mỗi tháng mình có thể cho anh một số tiền, duy trì cuộc sống cơ bản của anh. Nhưng nghĩ lại một chút, chỉ là duy trì cuộc sống cơ bản hình như vẫn không đủ, anh lười như vậy, không có người chăm sóc cũng không được.

Tương lai làm biên kịch nhỏ cũng không thể có nhiều tiền lắm, Quý Chu Chu sầu não.

Quả nhiên, Cố Quyện Thư lại hỏi: "Một tháng dự định cho tôi bao nhiêu?"

"1 vạn... 2 vạn? Còn không bằng anh thuê một di giúp việc." Quý Chu Chu cảm khái bản thân quá nghèo, đảo mắt có chủ ý mới: "Nhiều hơn nữa có lẽ tôi đã cảm thấy cố hết sức rồi, như vậy đi, không bằng nhân lúc này anh cho tôi nhiều thêm một chút, tôi giữ giúp anh, đợi sau này anh phá sản, mỗi tháng tôi lại đem số tiền đó phát cho anh."

Cố Quyện Thư im lặng chốc lát, chầu chầu nhìn về phía cô: "Cho nên em muốn dùng tiền của tôi, giúp đỡ tôi?"

"....." Tính thì tính như vậy, nhưng từ trong miệng anh nói ra, cảm giác hình như là lạ: "Tôi cũng là muốn tốt cho anh."

Thanh niên, không nên xem thường hào quang của nam chính!

Cố Quyện Thư: "Ha."

"Vậy anh không cho, anh đừng hối hận, đợi sau này thật sự phá sản rồi, tôi cũng kiếm không được quá nhiều, chỉ có thể vừa đủ giúp anh." Quý Chu Chu cảnh cáo trước.

Cố Quyện Thư không nói, chờ sau khi lột hải sản đầy một chén cho cô, đột nhiên mở miệng: "Không bằng đến lúc đó chúng ta ở cùng nhau, nếu em làm

việc nhà, thì không cần dùng di giúp việc, có thể giúp em tiết kiệm rất nhiều tiền."

"..... Ngài thật đúng là biết thay tôi lo nghĩ ha." Quý Chu Chu quả quyết quyết định dọn đến một nơi cách anh hơn 800 km, tránh cho anh đến lúc đó ỷ lại vào mình.

Cố Quyện Thư khẽ cười một tiếng, sau một lúc lâu lại nói: "Việc nhà là những việc nào?"

"Giặt quần áo, nấu cơm, quét dọn vệ sinh, đều là chuyện giặt rửa đó." Vừa vặn cô đều không thích, cho nên sau này lúc kiếm tiền, dù là không nhiều lắm, cũng phải thuê người giúp việc bán thời gian.

Cố Quyện Thư gật gật đầu: "Nghe ra không khó học."

"..... Tôi biết, không cần học, nhưng tôi sẽ không làm, anh hết hy vọng đi." Quý Chu Chu liếc anh một cái.

Cố Quyện Thư nhìn cô một cái, chậm chậm tháo bao tay ra, đẩy chén hải sản đến trước mặt cô. Quý Chu Chu nhìn thấy hải sản đầy trong chén, tạm thời quên mất chuyện làm việc nhà, kéo cái chén kéo đến trước mặt mình, gấp một con tôm lớn lên nhìn nhìn, ra sức khen ngợi: "Kỹ thuật không tệ lắm, tay nghề này của anh mà không làm đầu bếp thì đáng tiếc rồi."

Cố Quyện Thư lười để ý lời khen ngợi giả dối của cô, múc một chút cháo hải sản từ từ ăn. Lúc ăn cơm được một nửa, bóng dáng của Thẩm Dã xuất hiện ở cửa ra vào của nhà hàng. Cố Quyện Thư ngừng đầu đã đối mặt với anh ta, đối phương mỉm cười, gật đầu với anh một cái.

Hôm nay Thẩm Dã không sa sút như hôm qua, một thân tây trang màu đen phải làm nền cho eo thon chân dài của anh ta, mặt mày vốn dĩ tuấn tú càng thêm tràn đầy sức sống, cả người đều toát lên hơi thở của sự quyền rũ giống như mèo người.

Cố Quyện Thư dừng một chút, sau khi miễn cưỡng đáp lại một tiếng, thì liếc nhìn áo thun màu trắng rộng lớn cùng với quần đùi màu vàng nâu và dép lê trên người mình.

Mất hứng.

"Cố tiên sinh, Chu Chu, thật trùng hợp." Thẩm Dã cười, đi tới.

Lý Nhu Nhu phía sau cắn cắn môi, nhìn thấy trước mặt Quý Chu Chu để một chén hải sản lột xong, mà bên cạnh Cố Quyện Thư để cái bao tay dùng một lần. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Lại thấy Thẩm Dã sa sút mấy ngày nay, sau khi nhìn thấy Quý Chu Chu giống như thay đổi bộ dáng, sự đố kỵ trong lòng cô ta dường như muốn đem cô thiêu đốt.

"Cố tiên sinh, chị Chu Chu." Lý Nhu Nhu nhỏ giọng chào hỏi.

Quý Chu Chu thăm than thế giới thật nhỏ, qua loa có lệ nhìn về phía bọn họ quơ quơ..... Đũa, trên đũa còn kẹp một con tôm.

"Thẩm tiên sinh định đi bàn chuyện làm ăn? Thoạt nhìn rất có tinh thần." Cố Quyện Thư cầm một con hàu, dùng đũa lấy thịt ra, chấm chút nước chấm đưa tới miệng Quý Chu Chu.

Quý Chu Chu không cảm thấy có gì không ổn, há miệng liền ngậm vào. Tay Thẩm Dã đột nhiên nắm thành quyền, trên mặt nhưng vẫn đang cười: "Để Cố tiên sinh chê cười, hôm qua là bởi vì bị bệnh mấy ngày, cho nên hơi tiêu tụy, hôm nay đã đỡ hơn rồi."

Nói xong anh ta theo bản năng liếc nhìn Quý Chu Chu một cái, chỉ thấy cô giống như Hamster(**) nghiêm túc ăn đồ ăn, sau khi nghe thấy chuyện anh ta bị bệnh xong cũng không có bất kỳ phản ứng gì. Vô duyên vô cớ, tìm Thẩm Dã giống như bị cây còn gỗ một cái.

"Chú ý sức khỏe." Cố Quyện Thư quan tâm có lệ, tiện thể gấp thêm một con hàu cho Quý Chu Chu.

Quý Chu Chu một mặt đau khổ: "Sao lại ăn con này?" Ngày hôm qua cô ăn quá nhiều.

"Hôm qua em quá mệt rồi, bồi bổ nhiều chút." Cố Quyện Thư thuận miệng giải thích, thừa dịp cô không chú ý đem con hàu nhét vào miệng cô, Quý Chu Chu đành phải tiếp tục nhai, đồng thời tự hỏi bản thân, tại sao quá mệt mỏi.

Ừm, là rất mệt, ngồi phụng tiện giao thông một ngày, đến buổi tối còn đầu trí đầu đung.

Sắc mặt của Thẩm Dã đột nhiên biến đổi, miễn cưỡng kiềm chế đồ kỵ to lớn, gượng gạo cười cười: "Hôm nay tôi phải đi nơi khác, trước ở đây nói lời từ giả với Cố tiên sinh, có cơ hội cùng nhau ăn cơm."

Quý Chu Chu nghe vậy đồng tình nhìn anh ta một cái, vị này coi Cố Quyện Thư là mục tiêu muốn giẫm ở dưới chân, nhưng bởi vì tạm thời không đủ thực lực, phải ở đây nhẫn nhịn Cố Quyện Thư, không dám lộ ra một tia bức mình. Thật là mệt mỏi.

Tầm mắt của Quý Chu Chu di chuyển đến trên người Lý Nhu Nhu phía sau anh ta, sau khi nhìn thấy ý vị biểu cảm không rõ của cô ta, "Chậc" một tiếng, hai vị này đúng là xứng đôi.

"Ừ." Cố Quyện Thư gật đầu một cái, Thẩm Dã lúc này mới rời đi, khi đang xoay người thì nghe được Cố Quyện Thư chậm chậm mở miệng, "Ban nãy em khen tôi cái gì?"

"Cái gì?"

"Là khen kỹ thuật của tôi giỏi à?"

"..... Đại ca, nếu đây là phim truyền hình cũng nên đến kết cục rồi, cung phản xạ của anh dài như vậy sao?" Quý Chu Chu cầm nín.

Sắc mặt của Thẩm Dã càng ngày càng tái nhợt, đáy mắt lại một mảnh đỏ, sau khi cố hết sức khắc chế mới miễn cưỡng bước về phía trước, nhưng vẫn có chút ý vị chạy trốn chết.

Thẩm Dã và Lý Nhu Nhu đi rồi, Quý Chu Chu càng ăn càng cảm thấy không đúng, đợi sau khi một chút thức ăn cuối cùng bị tiêu diệt xong, cô ợ một cái: "Tôi cảm thấy vừa rồi anh đang đồ kị."

"Cái gì?" Cố Quyện Thư chậm chậm nhìn về phía cô.

Quý Chu Chu: "..... Không có gì." Nhắc tới, cô ở chung phòng vài lần với vị này, anh ngay cả chiếm một chút tiện nghi cũng chưa từng có, có thể nói là khá vô ái vô dục(*).

(*) Vô ái vô dục: không yêu thích, không ham muốn.

Không đúng, hình như hôm qua anh đã biểu lộ rõ ràng, mình có người thích, nhưng cũng không nói rõ..... Vậy rốt cuộc là có hay không? Quý Chu Chu "Chặc" một tiếng, không ngờ người phụ nữ thích tội phạm giết người của Erwin Schrodinger(*), cũng là Erwin Schrodinger như vậy.

(*) Erwin Schrödinger: nhà vật lý học. (Hi không hiểu câu nói này của tác giả là có ý gì. Tra hoài không ra thông tin gì nên Hi chỉ dịch đúng như lời tác giả viết thôi...)

"Em muốn lái mô tô trên biển không? Chơi rất vui." Cố Quyện Thư đột nhiên hỏi.

Đôi mắt của Quý Chu Chu sáng lên: "Được a!"

"Phía sau khách sạn cũng có một công viên trò chơi, trò chơi chơi được không kích thích, muốn đi không?"

"Muốn!"

"Muốn đi cái nào hơn?"

Quý Chu Chu do dự: "Tôi có thể chơi cả hai không?"

"Đương nhiên, buổi tối chúng ta hẳn đi tụ họp với bọn Diệp Khuynh." Cố Quyện Thư rất dễ nói chuyện.

Quý Chu Chu vừa định vui vẻ, đột nhiên cảm thấy không đúng: "Vì sao dễ nói chuyện như vậy?"

"Đây là khen thưởng."

"....." Khen thưởng cái gì? Cô đã ăn một bữa cơm, còn làm chuyện tốt vì nhân dân phục vụ gì sao?

(**) Hamster ăn:

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Em đánh tôi?

Mặc dù cuối cùng không biết chuyện gì đáng được khen thưởng, nhưng nếu Cố Quyện Thư đã nói như vậy, thì Quý Chu Chu còn có thể từ chối sao?

Vì thế hai người đem những trò chơi muốn chơi đều chơi một lần, chờ lúc từ công viên trò chơi đi ra, trời đã tối rồi. Hai người trở lại khách sạn, nhân viên công tác của khách sạn đã giúp bọn họ thu dọn đồ đạc xong, còn kêu tài xế và xe chờ, tùy thời đưa bọn họ rời đi.

Quý Chu Chu cảm khái một câu: "Có tiền thật tốt a."

"Không có tiền đồ."

Quý Chu Chu đã nghe quá nhiều lần đối với loại đánh giá này của Cố Quyện Thu, vì vậy liếc anh một cái: "Đợi sau này anh phá sản, sẽ biết có tiền là chuyện hạnh phúc cỡ nào."

"Sẽ không có ngày đó." Cố Quyện Thu chậm rãi liếc nhìn cô một cái.

Quý Chu Chu vỗ vỗ vai anh, chui vào ghế sau, chờ sau khi anh lên xe thì làm ra vẻ thần bí: "Không cần quá lo là a, thanh niên."

Cô vốn dĩ muốn nhắc nhở thêm hai câu, nhưng nghĩ lại một chút, như vậy sẽ vi phạm, cô chỉ cần bảo vệ bản thân, thì hai câu cơ bản cũng không giúp.

Mặc kệ Cố Quyện Thu hay là Thẩm Dã, cô có thể bo bo giữ mình đã đủ, thật sự không cần thiết dính vào trong cuộc tranh đấu của bọn họ đâu, dù sao giúp Thẩm Dã sẽ bị Cố Quyện Thu giết, mà giúp Cố Quyện Thu, nói không chừng Thẩm Dã sau vài lần ở chỗ mình nhẫn nhịn cũng sẽ sinh hận, ngộ nhờ cuối cùng anh ta vẫn thắng Cố Quyện Thu, rồi đối với mình nổi lên sát tâm, làm sao bây giờ.

Hai người đó trong nguyên văn, một người là tội phạm giết người không chút lưu tình, một người là đại tra nam vui giận bất thường, vô luận cô hướng về ai, đều có thể sẽ bị liên lụy.

Quý Chu Chu nhấp nhấp môi, tại ánh đèn đường bên ngoài sáng tắt nhìn Cố Quyện Thu một cái, cuối cùng ả ả buông tiếng thở dài. Đạo lý cô đều hiểu, nhưng thiên cân(*) trong lòng, đã sớm bắt đầu từ từ nghiêng rồi, dù sao cô quả thật không tưởng tượng ra, Cố Quyện Thu nghèo khổ vất vả có bộ dáng gì.

(*) Thiên cân: cái cân của cung Thiên Bình.

Ừm, khẳng định rất thảm.

Quý Chu Chu cân nhắc một chút, vừa định đề ra một cái giác ngộ cho anh, vừa nghiêng đầu qua đã nhìn thấy Cố Quyện Thu ngủ rồi. Người anh hơi khom khom, đầu hướng về phía trước một chút, bất cứ lúc nào có nguy cơ ngã xuống.

Quý Chu Chu đẩy đẩy vai anh, chờ sau khi anh mơ màng mở mắt ra, có lòng nhắc nhở: "Cố tiên sinh, anh ngồi đằng hoàng rồi ngủ tiếp, như vậy dễ ngã xuống."

Cố Quyện Thu tri độn chớp mắt một cái, đợi sau khi hiểu ra cô nói cái gì, trực tiếp gối đầu lên đùi cô, điều chỉnh tư thế thoải mái một cái rồi ngủ tiếp.

Khóe miệng Quý Chu Chu giật giật, nhưng vẫn coi như anh dẫn cô đi chơi cả một buổi trưa, nên không có lạnh lùng vô tình đẩy anh ra.

Cố Quyện Thu nói ngọn núi đó cách bờ biển không tính quá xa, sau khi Cố Quyện Thu ngủ một giấc tỉnh lại, xe đã từ từ lái vào cửa núi đi lên núi. Lối vào rất nhiều người vẫn đang trông coi, rõ ràng là muốn chờ Chử Trạmy xuống, mà bên cạnh có an ninh huấn luyện, chắc là người của chú Cố Quyện Thu.

Cố Quyện Thu mắt buồn ngủ mơ màng ngồi dậy, liếc nhìn chỗ anh mới vừa gối đầu qua: "Sắp tới rồi."

"Ừ." Quý Chu Chu lên tiếng, ngáp một cái.

Cố Quyện Thu day day huyết Thái Dương, nhìn cảnh sắc giữa núi ngoài cửa sổ, sau một lúc lâu đột nhiên mở miệng: "Hay là lên núi."

Khóe miệng Quý Chu Chu giật giật: "Đúng vậy, hay là lên núi." Sớm biết rằng núi và biển có thể cùng lúc đi được, lúc đó cô còn chọn cái rằm.

Hai người câu được câu không trò chuyện đôi câu, cuối cùng xe dừng ở ngoài bãi đỗ xe cách ngôi nhà khoảng 1km, quãng đường còn lại cần phải tự mình đi lên.

Quý Chu Chu từ trong xe bước ra, ban đêm trên núi lạnh hơn ở bờ biển, mới vừa tiếp xúc không khí tươi mát, cô đã hắt xì một cái, giấy tiếp theo trên người rơi xuống một cái áo khoác. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cô ghé mắt nhìn sang, Cố Quyện Thu chỉ mặc một cái áo tay ngắn đứng bên cạnh cô, áo khoác trên người anh đã chuyển đến trên người mình.

"Cảm ơn Cố tiên sinh." Thật là hiếm thấy thời điểm không có câu bức a.

Cố Quyện Thu liếc cô một cái: "Cảm ơn xong, cũng không cần chữ thăm."

Quý Chu Chu cả kinh: "Ài? Khi nào? Anh nghe được cái gì rồi?" Người này chẳng lẽ lắp đặt máy theo dõi ở trong lòng mình à... Nói về thế giới ảo, chắc là có loại đồ vật thần kỳ này chứ.

Não Quý Chu Chu chuyển động một chút, phát hiện Cố Quyện Thu đã đi về hướng ngôi nhà, vội vàng đi theo, tài xế còn đang dừng xe, chỉ có hai người bọn họ cùng nhau đi trên đường giữa núi.

Hai bên đường đều là cây và lùm cây, cách mấy mét có đèn đường chiếu sáng, nhưng mà ánh sáng đèn đường không sáng lắm, hơn nữa ban đêm có sương mù bay, phía trước luôn tối đen mờ mịt, cây cối bên cạnh ngược lại giương nanh múa vuốt, dưới ánh đèn làm nổi bật lên, hơi dữ tợn.

Quý Chu Chu lặng lẽ khoác cánh tay Cố Quyên Thu, Cố Quyên Thu dừng một chút, khó hiểu nhìn về phía cô. Quý Chu Chu trấn định: "Ánh sáng không tốt, tôi điu ngài, cẩn thận bị té."

"Ha, sợ rồi?" Cố Quyên Thu đâm thủng tâm tư nhỏ bé của cô.

Quý Chu Chu: "...". Cô nhất định phải lên mạng tra một chút, xem xem thế giới ảo này có máy theo dõi lòng người hay không.

Quý Chu Chu lặng lẽ buông anh ra, lộ ra một nụ cười giả dối: "Cô tiên sinh nghĩ nhiều rồi, đêm qua không phải tôi cũng đi tản bộ bờ biển, sao có thể sẽ sợ chứ?" Chỉ là nơi này và bờ biển khác nhau, chính là nơi này có rất nhiều cây cối, lại chỉ có hai người bọn họ, bờ biển thì không nhiều vật che chắn như vậy, hơn nữa người cũng rất nhiều.

"Tại sao không sợ?" Đêm tối dưới đèn đường, Cố Quyên Thu thẳng thắn nhìn về phía cô: "Em chưa từng nghe lời đồn về nơi này sao?"

"Lời đồn gì?" Giọng nói của Quý Chu Chu đều muốn run, hơi hồi hận vì không chờ tài xế đi cùng, trực tiếp hai người lên núi với Cố Quyên Thu.

Cố Quyên Thu chậm chậm đi phía trước, trước sau đều là bóng tối, giọng nói lười biếng mang theo chút mùi vị thần bí: "Nơi này, trước kia vốn dĩ chú định xây Làng du lịch, chỉ là có một ngày ở đây có mấy người công nhân đột nhiên biến mất, chủ phái người tìm hết một ngày, cuối cùng ở trong sơn động sau núi tìm được một đồng bạc cốt."

"..... Nhất định là vụ án hình sự, bắt được hung thủ không?" Quý Chu Chu đi theo sau lưng Cố Quyên Thu nuốt nước miếng xuống, an ủi chính mình là quyển sách này cô đã xem qua, ngoại trừ câu huyết ra, thì yếu tố trọng sinh, xuyên qua đều không có, cho nên chắc chắn không có liên quan quỷ thần!

Cố Quyên Thu dừng một chút, ần ần nhìn cô một cái: "Em thật sự nghĩ như vậy?"

"... Nếu không thì sao?" Quý Chu Chu bị anh nhìn giật mình một cái, chú anh cũng dám ở nơi này, khẳng định không có chuyện gì.

Cố Quyên Thu dừng lại, đứng ở trên đường giữa núi mặt đối mặt với cô, ở nơi này trong hoàn cảnh đặc biệt, giọng nói trầm thấp mà quỷ dị: "Tôi cũng từng nghĩ như vậy, chẳng qua là khi sự thật bày ra trước mắt, không thể không tin."

"Sự thật gì?" Tiếng lòng của Quý Chu Chu căng thẳng càng ngày càng chắc.

"Sau ngày hôm đó, chủ em chuyện này xuống, sau đó..."

"Sau đó?" Quý Chu Chu đi theo lặp lại một câu.

Cố Quyên Thu đột nhiên không nói, hồi lâu quay đầu chậm rãi đi về phía trên núi: "Bỏ đi, em vẫn là đừng biết, chỉ làm em sợ hơn."

"... Anh nói một nửa tôi mới càng sợ hơn, được chưa?" Mau cứu trí tưởng tượng đáng chết của biên kịch nhỏ đi, anh kể xong cô cũng chỉ như nghe được một câu chuyện, anh không kể xong não của cô có thể tạo ra 800 cái kết cục, còn một cái đáng sợ hơn một cái.

Đáng tiếc mặc kệ cô hỏi như thế nào, Cố Quyên Thu cũng không nói, mà trong lúc cô đang dây dưa, cuối cùng ở trong sương mù đêm tối hiện ra hình dáng ngôi nhà của chủ Cố Quyên Thu.

Kiến trúc rất giống lâm viên(*), không có tường viện và rào chắn ngăn chặn, thật dễ dàng nhìn thấy nhóm biệt thự bên trong, so sánh với lời nói vừa nãy Cố Quyên Thu nói nơi này vốn dĩ định xây Làng du lịch tới xem, ngôi nhà này cũng lớn đến mức khoa trương.

(*) Lâm viên: khu vườn cây cảnh.

Đối mặt ngôi nhà tư nhân giàu có vô nhân tính như vậy, nếu là ngày thường, cô nhất định sẽ phát ra âm thanh hăm dọa, nhưng bây giờ, cô chỉ cảm thấy nơi này thật quỷ dị.

"Cô tiên sinh." Quý Chu Chu kéo anh một cái.

Cố Quyên Thu dừng lại, nương ánh trăng và đèn đường nhìn thấy sự khảm trương trong đáy mắt cô.

"Cô tiên sinh, anh có cảm thấy không, nơi này rất giống cái loại phim kinh dị bão tuyết sơn trang trong điện ảnh đó?" Quý Chu Chu nghi thần nghi quỷ.

Chân mày Cố Quyên Thu khẽ nhíu nhích: "Có ý gì?"

"Chính là đem một đám người nhốt trong một không gian kín mít, giống như bị nhốt ở trong sơn trang bên ngoài có bão tuyết vậy, thời gian này cắt đứt liên lạc hoàn toàn với thế giới bên ngoài, tựa như không ngừng có người sẽ chết, nhất định phải tìm ra hung thủ mới có thể thoát ra ngoài." Quý Chu Chu nghĩ đến gì đó, lập tức nhìn đi động một cái, quả nhiên không tín hiệu.

Đối diện cốt truyện, cô khóc không ra nước mắt: "Chuyện này cũng quá dọa người."

Cố Quyện Thư thấy anh còn chưa nói gì, cô đã tự dọa mình thành ra như vậy, đáy mắt hiện lên một ý cười nhạt, đột nhiên nghĩ ra ý tưởng trêu chọc cô.

Quý Chu Chu xoắn xuýt một chút, lại lôi kéo cánh tay anh một cái: "Nếu không thì chúng ta xuống núi trước nhé, sáng mai quay lại."

"Em sợ à?"

"Ừ." Lần này, Quý Chu Chu nhanh chóng thừa nhận, hết sức đáng thương nhìn anh: "Vô cùng sợ."

Cố Quyện Thư dừng một chút, nhìn chăm chú cô không nói. Quý Chu Chu bị anh xem đến trong lòng sợ hãi, lặng lẽ lui về sau hai bước: "Làm gì?"

"Thế loại phim em nói, tôi từng xem qua." Cố Quyện Thư chậm rãi tới gần: "Giống như hung thủ thường là người ít giống hung thủ nhất."

Lần đầu tiên Quý Chu Chu phát hiện, loại lười biếng này của Cố Quyện Thư cũng sẽ ở trong hoàn cảnh đặc biệt, lộ ra vẻ quý dị lại biến thái, vì thế trong lòng càng ngày càng hoảng.

"Ví dụ như... Tôi."

"A!"

Quý Chu Chu hét lên một tiếng, khẩn trương tới mức cực hạn, nhảy dựng lên quơ một quyền. Tuy Cố Quyện Thư mãnh liệt lui về phía sau, nhưng cuối cùng vẫn bị đánh vào xương gò má. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Quý Chu Chu dùng sức bú sữa mẹ, trong nháy mắt trên mặt Cố Quyện Thư đỏ một mảnh.

"..."

"....."

Không khí đột nhiên an tĩnh một giây, hai người trở mắt nhìn nhau.

Sau một lúc lâu, đáy mắt Cố Quyện Thư dần dần hiện ra một tia không thể tin được, đưa tay che lại chỗ bị đánh, giống như bị thiếu nữ bạo lực gia đình: "Em đánh tôi?"

"... Chính là tôi đánh anh, ai kêu anh làm tôi sợ." Vừa nhìn thấy bộ dáng này của anh, Quý Chu Chu còn có cái gì không hiểu, tên này vừa rồi chính là đang hù dọa mình.

Cố Quyện Thư ần ần nhìn chăm chăm cô: "Tôi kể chuyện mà quý em không đánh, bây giờ chỉ đùa một chút, em liền đánh tôi. Có phải đã sớm có âm mưu muốn ra tay với tôi rồi không, chẳng qua hiện tại là tìm một cái cơ?"

"... Tôi không có." Chuyện này quả thật oan uổng, xem ra Cố Quyện Thư thật sự chưa nói gì, cô phản ứng lớn như vậy là không nên, nhưng cô là người biết rõ cốt truyện a! Biết vị này ở trong nguyên tác, chính là tội phạm giết người và nhân vật bị giết là "Cô"!

"Sau này anh đừng lấy chuyện tội phạm giết người ra đùa giỡn, tôi nhát gan, sẽ coi là thật." Quý Chu Chu nghiêm túc căn dặn.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29-2: Không phải hôn mà là cắn

Cố Quyện Thư còn đắm chìm trong sự khiếp sợ khi mình bị đánh, nghe vậy ần ần liếc cô một cái, im lặng đi về hướng ngôi nhà.

Quý Chu Chu bĩu môi, chạy chậm đuổi theo: "Thật xin lỗi Cố tiên sinh, là tôi phản ứng quá khích, anh thật sự tức giận hả?"

Cố Quyện Thư không nói chuyện với cô, Quý Chu Chu lôi kéo góc áo của anh: "Cố tiên sinh, tôi..."

"Em làm sao?" Cố Quyện Thư nghiêng đầu liếc cô một cái.

Càng tới gần ngôi nhà ánh đèn càng sáng, lúc này Quý Chu Chu đã nhìn thấy rõ ràng một bên mặt của anh sưng lên, ngại ngùng cười một tiếng: "Tôi sai rồi, anh tha lỗi cho tôi đi, thật sự không phải tôi cố ý." Cô không nhìn thấy gì hết.

Cố Quyện Thư nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, lặng lẽ kéo góc áo từ trong tay cô ra.

Quý Chu Chu: "....." Đây là thật sự tức giận a.

Hai người còn chưa đi đến cổng lớn, bảo an canh cửa đã tiến tới đón tiếp, lúc chờ bọn họ vào phòng khách, chú của Cố Quyện Thư đã ở đó đợi.

"Quyện Quyện..... Mặt con làm sao vậy?" Chú hoảng sợ.

Quý Chu Chu cười nhạt nhẽo một tiếng, nhìn về phía vị chú giàu có vô nhân tính này, chỉ thấy ông ấy chừng 50 tuổi, vóc dáng không quá cao, dáng người hơi mập mạp, trên bụng có độ cong hình tròn, trên khóe mắt có mấy nếp nhăn khi cười lên trông rất hiền lành. Cũng không biết sau khi biết mình đánh cháu trai của ông ấy, còn có thể hiền lành nữa không.

"Không cần thận trọng cây." Cố Quyện Thư lười biếng mở miệng.

Quý Chu Chu kinh ngạc, cô còn tưởng rằng vị này tức giận như vậy, nhất định sẽ khai cô ra. Cố Quyện Thư nhận ra ánh mắt cô, liếc cô một cái không để ý tới cô. Quý Chu Chu sờ sờ lỗ mũi, không dám nói tiếp nữa.

"Vậy con đây cũng không cần thận quá rồi. Chỗ ở của hai người bạn con chú đã sắp xếp xong." Ánh mắt của chú dừng ở trên người Quý Chu Chu, biết rõ còn hỏi: "Vị này là?"

Quý Chu Chu cười cười, chờ Cố Quyện Thư giới thiệu, kết quả đợi nửa ngày cũng không đợi được, cô ngại ngừng cười cười: "Chào chú, con tên Quý Chu Chu, là bạn....?" Một cái dấu chấm hỏi cuối cùng, là hỏi Cố Quyện Thư, vị này không cho mình tự xác định vị trí, nên cô cũng không dám tự mình làm chủ.

Cố Quyện Thư vô ngữ liếc cô một cái: "Bạn gái."

"Đúng vậy, bạn gái." Thấy anh rút cuộc nói chuyện với mình, Quý Chu Chu thở phào nhẹ nhõm.

Đôi mắt của chú ở giữa bọn họ lưu chuyển một vòng, nở nụ cười ha ha: "Không tệ không tệ, Chu Chu rất xinh đẹp, vẫn là Quyện Quyện thật tinh mắt, thời gian không còn sớm, hai đứa về phòng nghỉ ngơi trước, sáng mai chúng ta lại trò chuyện tiếp."

Cố Quyện Thư gật đầu một cái, nhìn Quý Chu Chu một cái rồi đi theo chú về phòng, Chu Chu nhanh chóng đi theo phía sau bọn họ, nghe bọn họ nói một chút làm ăn mà mình không hiểu, yên lặng một câu cũng không nói.

Đợi đưa bọn họ đến cửa, chú dừng lại ở cửa: "Hôm nay chơi cả ngày cũng mệt lắm rồi chứ, ngủ sớm một chút, ngày mai dẫn hai đứa lên núi của chú đi dạo."

Cố Quyện Thư đáp ứng, dẫn Quý Chu Chu vào phòng.

Chờ sau khi trong phòng chỉ còn hai người, Quý Chu Chu thở phào nhẹ nhõm, ân cần chạy tới rót một ly cho Cố Quyện Thư: "Cô tiên sinh, uống nước."

Cố Quyện Thư tìm sách nguyên văn tiếng Đức xem, cũng không định tiếp nhận sự ân cần của cô. Quý Chu Chu bĩu môi, đi đến trước mặt anh ngồi xổm xuống, ngẩng mặt nhìn anh: "Anh định tức giận hoài sao? Chúng ta thật vất vả mới đi ra ngoài chơi."

Cố Quyện Thư vẫn không để ý tới ai đó. Quý Chu Chu thả ra âm thanh mềm nhũn, học cách gọi của chú, nói: "Quyện Quyện, anh cũng đừng tức giận, cầu xin anh mà."

Cố Quyện Thư dừng một lát, cuối cùng chịu ngược mắt nhìn cô: "Không được phép kêu tôi là Quyện Quyện."

"Hả?"

"Tôi sẽ xem em là chú."

Quý Chu Chu suy nghĩ diện mạo và vóc dáng của chú một chút, xin miễn thứ cho kẻ bất tài: "Không được nhé."

Cố Quyện Thư nhìn cô một cái, sự chú ý lại trở về cuốn sách. Quý Chu Chu rút cuốn sách từ trong tay anh ra, ủy khuất nhìn anh: "Anh có thể nói trước với tôi, anh sẽ tức giận tới khi nào không?"

Cố Quyện Thư trầm mặc, bởi vì anh cũng không tức giận. Tuy mặt rất đau, nhưng không thể không nói, là tự anh chuốc lấy. Nhưng nói như thế nào đây, lúc trước anh ở diễn đàn Mẫu Anh cũng từng xem bài viết phân tích về việc bạo hành gia đình. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nếu như lần đầu tiên bị bạo hành gia đình, không áp dụng phương thức xử lý hợp lý, khiến cho đối phương nhận được sự dạy dỗ, vậy việc bạo hành gia đình tương lai sẽ không chỉ có một lần.

Anh nhớ rõ trên diễn đàn nhắc tới có vài loại phương thức xử lý, nhằm vào cái loại tái phạm này, phải lập tức chia tay để giảm tổn thương, còn giống loại không cẩn thận này, hơn nữa trước đó không có tiền án, thì phải dạy dỗ đầy đủ cho cô, nếu không cô sẽ sinh ra thói quen bạo hành gia đình.

Cho nên, mặc dù thấy cô cầu xin mình đáng thương vô cùng, nhưng anh kiên quyết không thể mềm lòng... Còn phải tức giận tới khi nào, anh thật sự không biết, trên diễn đàn Mẫu Anh không có nói.

Quý Chu Chu thấy anh lại không nói chuyện, rất là đau đầu nhìn anh: "Nếu không tôi để cho anh đánh lại, anh tha lỗi cho tôi có được không?"

Trong lòng Cố Quyện Thư động một cái, điều này ngược lại diễn đàn Mẫu Anh có đề ra, ở luật pháp trong phạm vi cho phép lấy bạo chế bạo, cũng là

một trong phương thức rất áp chế bạo hành gia đình, nếu vậy anh đánh lại, thì không cần chiến tranh lạnh rồi.

Quý Chu Chu vừa nhìn thấy biểu cảm này của anh, cũng biết anh động tâm. Biểu cảm của cô trống rỗng phứt chốc, không ngờ vị này đã so đo tới trình độ này, đành phải cắn răng nhắm mắt lại: "Anh đánh đi."

Cố Quyện Thu thấy khuôn mặt Quý Chu Chu bởi vì khăn trương trở nên nhăn nhó, làm anh xây dựng tâm lý nửa ngày cũng không thể xuống tay.

Anh không xuống tay được, ngược lại tay cô rất tàn nhẫn. Lúc này Cố Quyện Thu còn không có cảm giác gì, nhưng mà thật ra bây giờ có chút uất ức. Đôi mắt của Quý Chu Chu nhắm nửa ngày, cũng không có quả đấm rơi xuống, cô hơi hơi mờ mắt ra, thì nhìn thấy biểu cảm của Cố Quyện Thu có chút... Đáng thương.

Đây là sao? Trong đầu của Quý Chu Chu kiên cường thẳng thắn hiện ra một dấu chấm hỏi.

"Tôi còn chưa đánh, nhắm mắt." Cố Quyện Thu không nóng không lạnh mở miệng.

Quý Chu Chu nhanh chóng nhắm mắt lại, giây tiếp theo thì hơi thở ấm áp ẩm ướt dán lên. Ấm ướt? Quý Chu Chu đột nhiên mở to mắt, trong nháy mắt đối diện với Cố Quyện Thu gần ngay trước mắt...

Anh vậy mà hôn lên!

Quý Chu Chu hít một hơi khí lạnh, còn chưa kịp lui về phía sau, thì đã bị Cố Quyện Thu gồng cùm giam cầm cánh tay, sau đó da thịt mềm mại như quả táo của cô đã bị Cố Quyện Thu "A um" cắn một ngụm.

A a a thằng nhóc này không phải hôn, mà là cắn! Cắn! Cái kiểu cắn này rất đau!

Mặc dù Cố Quyện Thu lưu luyến xúc cảm mềm mại ấm áp, nhưng cắn xong thì nhanh chóng buông ra, thấy trên mặt cô để lại dấu răng, đối với sự nhẫn tâm của mình rất là hài lòng. Chính là muốn làm cho cô đau một chút, sau này không dám bạo hành gia đình mới được.

Quý Chu Chu khiếp sợ đến tam quan đều muốn sụp xuống, rốt cuộc cô gặp phải một tên chó má gì? (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Vậy mà nghĩ đến dùng cách cắn trả thù lại, cảm giác được gò má bên phải bị cắn hơi đau nhức, bây giờ cô chỉ muốn đem nửa bên mặt còn lại của anh cũng đánh cho sưng.

"Tha lỗi cho em." Cố Quyện Thu cố mà làm.

..... Đi tha lỗi cho cái chân bà nội anh đó, Quý Chu Chu thăm mắng một câu, sau khi trừng mắt liếc anh một cái thì tự giác đi tìm chăn trong ngăn tủ, sau đó đến ghế sofa nằm xuống.

Môi Cố Quyện Thu giật giật, không chút để ý mở miệng: "Giường nhà chú rất lớn."

"Cho nên?" Quý Chu Chu nằm xuống sofa.

Cố Quyện Thu trầm mặc một lát, cuối cùng cái gì cũng không nói, sau khi nằm lên giường thì cảm thấy bên cạnh trống rỗng quá, lặng lẽ bày ra một cái gối.

Một đêm ngủ ngon.

Cảm thấy sofa nhà chú thiết kế ngồi rất thoải mái, nhưng nằm ngủ cũng chẳng ra cái gì, vì vậy vừa rạng sáng hôm sau Quý Chu Chu đã tỉnh dậy, nhìn thấy Cố Quyện Thu còn đang ngủ, nên không gọi anh, bản thân buồn ngủ mơ màng đi rửa cái mặt, thay quần áo xong thì đi ra ngoài.

Lúc hơn 6 giờ sáng, mặt trời còn đang núp sau đám mây, những giọt sương trên cây cối còn chưa khô, khi đến gần thì thân thể mập mạp theo người từ trên lá cây lăn xuống, rơi vào rễ cây trong đất.

Quý Chu Chu đứng ở hành lang hít thở không khí tươi mát, sau lưng truyền đến âm thanh chào hỏi của chú: "Chu Chu, sớm như vậy đã dậy rồi?"

Quý Chu Chu dừng một chút, quay đầu lại cười với chú: "Chú, chào buổi sáng."

Sau khi chú nhìn thấy cô, biểu cảm cô quái phứt chốc, nhưng rất nhanh che giấu đi: "Đúng lúc chú cảm thấy một mình buồn chán, không bằng cùng ăn sáng đi?"

"Dạ được." Quý Chu Chu cười đáp ứng.

Hai người đi tới phòng ăn, chờ đồ ăn dọn lên vừa ăn vừa nói chuyện.

Chú thấy Quý Chu Chu, nụ cười trên mặt cũng không bỏ xuống: "Quyện Quyện lớn như vậy cũng chưa từng có bạn gái, chú còn tưởng nó là vì chuyện của ba mẹ mà để lại bóng ma tâm lý, định một mình như thế cả đời, nhìn thấy con chú mới biết, không phải nó không tìm, mà là ánh mắt quá cao."

"Chú, người đừng nói như vậy, con không tốt như người nghĩ." Quý Chu Chu ngại ngùng cười một tiếng, nhớ tới Cố Quyện Thu đã cùng cô tranh luận không kết hôn, cảm thấy vị đó thật sự định sống cô độc hết quãng đời còn lại.

Chú lắc đầu: "Chú tin nó, chắc chắn con là một cô gái tốt."

Quý Chu Chu được khen đến chột dạ, vội vàng thay đổi đề tài: "Người nói đùa... Cái bánh bao này không tệ, ngon hơn trước kia con ăn."

"Thật tình mắt, này bánh bao là chú đặc biệt mời người tới làm, đầu bếp cách một khoảng thời gian thì sẽ tới mấy ngày, lúc này bọn con vừa vận đến kịp, thích ăn thì ăn nhiều một chút."

Quý Chu Chu gật gật đầu, cầm thêm cái bánh bao.

Chú thấy cô thích, trong lòng hơi tiếc nuối: "Nếu theo như kế hoạch lúc trước, tiếp tục làm Làng du lịch thì con có thể đến ăn bất cứ khi nào rồi, hiện tại thì có một mình chú, không thể đại tài tiểu dụng(*) cứ giữ người ta ở lại nơi này, chỉ có thể cách một khoảng thời gian mời người ta về một lần."

(*) Đại tài tiểu dụng: không biết trọng dụng nhân tài.

Quý Chu Chu nghe thấy ba chữ "Làng du lịch" ngừng một chút, nhớ tới câu chuyện mà Cố Quyện Thư còn chưa kể xong, cẩn thận liếc nhìn ông ấy một cái: "Chú, một mình chú ở đây, không sợ sao?"

"Có gì đáng sợ?" Chú không hiểu.

Quý Chu Chu gật đầu, trên mặt xuất hiện một chút lo lắng: "Cũng phải, có nhiều người giúp việc, vệ sĩ như vậy a, người nhất định an toàn, không có gì phải sợ. Đứng rồi, người có đề bụng kể tiếp sau đó một chút với con không... Con chỉ là tùy tiện hỏi thôi, tối qua Cố tiên sinh chỉ kể một nửa, con hơi tò mò câu chuyện phía sau, nếu người không muốn kể, vậy thì con không hỏi."

"Kể tiếp sau đó cái gì? Cứ việc hỏi là được, người một nhà không cần để ý nhiều như vậy." Chú khá cởi mở.

Quý Chu Chu hơi ngại ngùng: "Là ngày hôm qua Cố tiên sinh kể với con, về chuyện liên quan đến người chết bên này của chú, cuối cùng đã tìm được hung thủ chưa?"

Chú sững sờ một chút, sao ông không biết nơi này từng có người chết?

Quý Chu Chu thấy ông quên rồi, chắc là không để ý, vì thế thả lỏng chút: "Chính là chuyện lúc nơi này còn đang xây Làng du lịch, công nhân mất tích một ngày, cuối cùng tìm được một đồng bạch cốt, hung thủ đã tìm được chưa?"

Đầu tiên về mặt của chú mờ mịt, từ từ biểu cảm quý dị lên, chờ Quý Chu Chu không nói nữa, thì biểu cảm lại có chút ghen cười: "Con trước nói chú nghe một chút, Quyện Quyện kể với con như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29-3: Thật trùng hợp

Vì thế Quý Chu Chu ngoan ngoãn đem lời Cố Quyện Thư đã nói lặp lại một lần, cuối cùng tổng kết: "Tuy rằng anh ấy kể chuyện ma quỷ, nhưng con cảm thấy nhất định đây là vụ án hình sự, chú cảm thấy thế nào?"

Hãy gật đầu đi, cô thật vất vả lắm mới chấp nhận được sự thật mình xuyên sách, lại không chấp nhận nỗi bản thân xuyên qua chính là câu chuyện kỳ dị.

Rốt cuộc chú nhịn không được bật cười: "Ngay cả vụ án hình sự cũng không phải, chú thay đổi ý định không làm Làng du lịch không phải bởi vì những người đó, mà là vì lúc đó cái gì cũng cần cải tạo tốt nhất, nhưng cứ như thế thì mọi chuyện rất phiền phức, cuối cùng dứt khoát giữ lại tiếp đãi bạn bè."

"Vậy chuyện các công nhân thì sao?"

Chú thông cảm nhìn cô: "Công nhân mất tích là trộm dê nhà thôn dân dưới chân núi, ở sau núi hẻm nổi thịt dê, thiếu chút nữa gây ra hoạ loạn, chú cho người đưa bọn họ đi rồi, đến mức có thu dọn xương dê không, chú thật sự không để ý. Cô gái ngốc, con bị tên nhóc Quyện Quyện kia lừa rồi."

"..." Đây là cách tiếp cận mạnh mẽ đến khoa học, quạu nha.

"Con lừa cô ấy cái gì?" Cố Quyện Thư chậm chậm bước vào, anh chỉ nghe được câu cuối cùng, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Quý Chu Chu, lấy cái bánh bao trong tay cô cắn một miếng, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy thứ gì đó trên mặt Quý Chu Chu, mặt anh trong nháy mắt nhuộm một lớp đỏ nhạt.

Chú trừng anh một cái: "Cái chuyện công nhân trộm dê, để con nói đã biến nơi này của chú thành vạn người hổ rồi, có phải thêm đồn hay không?"

Cố Quyện Thư vừa nghe mình bị bại lộ, yên lặng cúi đầu ăn sáng, một bên ăn vẫn không quên một bên giúp mình tẩy trắng: "Con chỉ là bỏ sót một vài chi

tiết chưa kể, chính hai người nhớ sai rồi, không thể trách con."

Quý Chu Chu ần ần liếc anh một cái, giật nửa cái bánh bao còn lại trong tay anh về nhét vào trong miệng: "Cố ý làm tôi sợ, còn dọa đến hai lần, anh đừng ăn."

Cố Quyện Thư hiếm thấy không giành với cô, sau khi dừng một chút đề nghị: "Em có muốn về phòng đeo khẩu trang không?"

"Là anh nên đeo khẩu trang đó?" Đầu ngón tay của Quý Chu Chu chỉ chỉ chỗ bị sưng đỏ cách 2cm dưới mắt phải của anh, tuy là không dữ dội, nhưng cũng rất nổi bật, giống như một bên mặt đánh quá nhiều má hồng vậy.

Quý Chu Chu nói xong, thấy tầm mắt của Cố Quyện Thư dừng ở má phải của cô, đột nhiên nhớ tới hôm qua bị anh cắn một cái. Hôm qua lúc đi tắm soi gương, cũng chỉ hiện ra vài dấu ấn màu trắng, chắc là không để lại dấu vết chứ? Cô đột nhiên không xác định cho lắm, hồi hận sáng nay nên soi gương một cái hẳn đi ra ngoài.

Đang lúc cô chuẩn bị mở camera trước cửa di động xem một cái, thì ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến âm thanh nói chuyện. Chừ Trạ: "Ừa, Thẩm tiên sinh cũng ở đây?"

"Chừ tiên sinh, thật trùng hợp." Thẩm Dã cũng hơi bất ngờ.

Diệp Khuynh: "Nha, hai người quen biết à, vậy quả thật trùng hợp."

Quý Chu Chu trong nháy mắt trừng to hai mắt, sao Thẩm Dã cũng tới đây, anh ta theo dõi cô? Không đúng, hôm qua rất khuya bọn họ mới đến, mà Thẩm Dã trong lúc bọn họ ăn cơm trưa đã rời khỏi khách sạn, theo lý phải tới sớm hơn bọn họ mới đúng.

Cho nên vẫn là mối quan hệ giữa nam nữ chính chặt không đứt mà còn rối loạn? Quý Chu Chu bắt đầu đi thật sâu, nhấn mở camera trước cửa di động, trong nháy mắt không rảnh lo bất đắc dĩ. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Chỗ bị cắn trên mặt mình hôm qua vốn là dấu ấn màu trắng, bây giờ dấu vết màu đỏ chói lọi xếp thành hai hàng.

Hai dấu ấn màu đỏ ngược lại không sao, chỉ là cái độ dày này, cái chiều dài này, nhìn thế nào cũng là dấu răng, căn bản không thể dùng những thứ khác giải thích cho qua. Vừa nghĩ đến bản thân dính hai dấu răng còn đối mặt với chú cả một buổi sáng, cô liền cảm thấy xấu hổ muốn chui xuống đất.

"Tôi... Tôi đi trước." Quý Chu Chu che mặt, cúi đầu muốn đi.

Cố Quyện Thư kéo cô lại: "Cháo của em còn chưa ăn xong."

Quý Chu Chu trừng mắt liếc anh một cái, nhưng Cố Quyện Thư cũng không buông cô ra, sau một lúc lâu chậm chậm nói: "Không sao, nhìn không ra."

"Anh gạt quỷ à!" Quý Chu Chu lườm anh, nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài càng ngày càng gần, trong lòng càng thêm cuồng cuồng.

Chú đứng lên cười ha ha: "Quyện Quyện, để Chu Chu trở về sửa soạn một chút, con gái đều cần mặt mũi, cẩn thận con bé không tốt với con đó."

"Không sai, nếu anh lại lôi kéo tôi không buông, tôi có thể không tốt với anh đó." Ý vào sự giúp đỡ của chú, lá gan của Quý Chu Chu khá lớn. Ai cũng không biết dấu răng của cô là do Cố Quyện Thư trả thù, cô cũng không muốn bị người ta xem như xiếc khi.

Cố Quyện Thư dừng một chút, cuối cùng vẫn là buông cô ra, chú tốt bụng chỉ cái cửa hông cho cô, Quý Chu Chu vội vàng nói cảm ơn rồi chạy đi. Cố Quyện Thư tiếp tục ăn sáng, biểu cảm không có dao động gì, nhưng người thân thiết của anh đều có thể nhìn ra, hiện tại tâm trạng của anh không tốt.

Chú khó hiểu, mặc dù đứa cháu trai này của ông ta nhìn lãnh đạm, nhưng đối với người quan trọng nhất của mình là quan tâm, vừa rồi lúc Chu Chu không phát hiện, nó đã nói một câu nhắc nhở, sao bây giờ lại không muốn Chu Chu về phòng?

Không đợi ông ta hỏi, người bên ngoài đều đã đi vào. Diệp Khuynh, Chừ Trạ theo cách gọi của Cố Quyện Thư, gọi ông ta một tiếng chú, mà Thẩm Dã và Lý Nhu Nhu gọi ông ta là Lý tiên sinh. Ông ta kêu mọi người ngồi xuống, sau khi Thẩm Dã nhìn thấy Cố Quyện Thư dừng một chút: "Cố tiên sinh cũng ở đây?" Vậy có phải cô cũng ở đây không?

"Thật trùng hợp." Cố Quyện Thư nhàn nhạt mở miệng.

Động tác trên tay chú dừng lại một chút, như có điều suy tư gì nhìn bọn họ, chờ sau khi nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Dã nhìn không được dạo chơi khắp nơi, mà cô gái ở sau lưng cậu ta nhũn mày một chút, thì rốt cuộc đã hiểu xảy ra chuyện gì.

Đứa cháu trai này của ông ta, động tâm nhưng có chút hẹp hòi nha. Chú cười rộ lên, tán gẫu với bọn họ: "Không ngờ A Dã cũng quen biết với Quyện Quyện, chúng ta vẫn thật là có duyên."

"Còn không phải sao, hôm qua tôi còn từ giả với Cố tiên sinh, không nghĩ tới hôm nay đã gặp lại, thật trùng hợp." Thẩm Dã treo một nụ cười trên mặt, cử chỉ tao nhã có phong độ, đem hai chữ "Trùng hợp" phát huy tới mức độ cao nhất, hoàn toàn trái ngược với Cố Quyện Thư đối với mọi người bên cạnh đều một vẻ uể oải.

Chú nhìn anh ta gật đầu một cái, khó trách Quyện Quyện lại coi Thẩm Dã là cường địch(*). Mặc dù bối cảnh gia đình kém hơn Cố gia, nhưng thái độ hăng hái biết nói chuyện này, nếu không phải thì cậu ta sao có thể so sánh với mặt cao hơn đầu này của Quyện Quyện.

(*) Cường địch: kẻ địch mạnh mẽ.

Lý Nhu Nhu cũng ở bên cạnh phụ họa: "Có thể không phải, thật đúng là trùng hợp, sau khi từ giả ở khách sạn lại gặp nhau ở chỗ này của Lý tiên sinh, thật sự giống như bị ai đó có ý sắp xếp vậy. Chị Chu Chu đâu? Nếu chị ấy biết chúng tôi ở đây, nhất định sẽ rất kinh hi(*) nha."

(*) Kinh hi: kinh ngạc vui mừng.

Trong lời nói của cô ta có ý ám chỉ, ở đây người nào thông minh nghe không hiểu, may mà Diệp Khuynh không thân với bọn họ, cũng chỉ giương mắt nhìn cô ta một cái, không có tiếp lời.

"Khách sạn là mấy người Cố tiên sinh ở trước, chỗ Lý tiên sinh là chúng ta tới trước, ai có thể cố ý sắp xếp thành như vậy?" Giọng nói của Thẩm Dã hơi lãnh đạm. Không biết vì sao, sau khi luôn nằm mơ những giấc mơ kỳ lạ đó, trước kia Lý Nhu Nhu rất có thể giờ thủ đoạn lừa gạt anh ta, bây giờ ở trong mắt anh ta đột nhiên kém cỏi rất nhiều.

Lý Nhu Nhu vốn còn muốn nói gì nữa, nhưng bị một ánh mắt của Thẩm Dã nhìn đến thấy lạnh cả người, cô ta ý thức được bản thân vượt giới hạn rồi, không dám tự chủ trương nữa, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Thẩm Dã, không lên tiếng.

Chú cười cười: "Chờ một lát Chu Chu sẽ ra tới, Lý tiểu thư ăn cơm trước đi, một chút nữa ôn chuyện cũ cũng không muộn."

Nhìn một mình Chu Chu, cũng không có đến mức đặc biệt khoa trương, nhưng so với một cô gái không có nội hàm, khiêu khích, thì tính cách ngay thẳng đơn thuần vẫn rất trân quý.

Một người là Chu Chu, một người là Lý tiểu thư, sự thân thiết ở giữa đã quá rõ ràng. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Lý Nhu Nhu lòng sinh ghen ghét, nếu không phải Cố Quyện Thư, Quý Chu Chu vẫn là con chuột hầm mộ cô ta, nhưng bây giờ khắp nơi lại chen ép mình. Ngay cả khi cô ta không đứng, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Dã, sự chú ý dành cho cô cũng bắt đầu lớn hơn mình, dựa vào cái gì?

Quý Chu Chu trang điểm đơn giản, dầu ráng trên mặt đã được che, đi đến cửa phòng ăn thì dừng một chút. Cô cũng ăn no rồi, còn quay lại làm gì? Hiện ra cái suy nghĩ này, Quý Chu Chu định chuẩn bị quay đầu rồi khỏi.

"Chu Chu!" Diệp Khuynh lên tiếng kêu gọi, người trong phòng giống như hoa hướng dương, xoay một cái nhìn về phía cô, trong đó ánh mắt của Thẩm Dã là tha thiết nhất.

Khóe miệng Quý Chu Chu giật giật, lên tiếng chào hỏi rồi đi vào, sau khi đến bên cạnh Cố Quyện Thư ngồi xuống thì cầm quả trứng gà: "Mọi người ăn nhanh đi, cơm cũng sắp nguội."

"Không đâu, là phòng bếp vừa đưa lên." Thẩm Dã cười khề, kiềm chế mỗi khi gặp được cô, trở nên hào hứng không giống chính mình.

Đưa tay không đánh mặt người tươi cười, coi như không muốn phản ứng với anh ta, nhưng cũng không thể không nể mặt anh ta như vậy, ai kêu người ta là nam chính đây. Quý Chu Chu nhìn Thẩm Dã một cái, nhẹ nhàng gạt đầu.

Thẩm Dã tựa như nhận được sự cổ vũ cực lớn, chỉ chỉ cái bánh bao giữa bàn: "Cái này có nhân thịt bò nấm hương, là món em thích, em ăn thử một chút xem có thích hay không."

Ánh mắt của Cố Quyện Thư chợt lạnh, sau khi Diệp Khuynh và Chử Trạh sừng sốt một chút, trong nháy mắt hiểu rõ tình hình, trong lòng đồng thời hoan hô một tiếng: Xuất sắc!

Sau đó thì bắt đầu nghiêm túc xem kịch vui, không hề có ý định giúp Cố Quyện Thư. Cho nên nói đôi khi có thể trở thành bạn bè, trên bản chất vẫn là bởi vì mọi người đều là một loại người.

"... Không cần, tôi dậy sớm, đã cùng ăn với chú rồi." Quý Chu Chu ngậm từ chối.

Thẩm Dã cười cười, kiềm chế nội tâm sinh ra mắt mắt: "Ăn no rồi tại sao còn muốn lột trứng gà, nếm thử đi, đồ ăn ở chỗ Lý tiên sinh, thật sự rất ngon."

"Thật sự đã ăn no rồi." Quý Chu Chu vẫn từ chối, tiện thể đưa trứng gà lột sạch vỏ vào miệng Cố Quyện Thư.

Hay lắm! Diệp Khuynh và Chử Trạh bụng ily sữa đậu nành lên, cách không khí không tiếng động cụng ily.

Đáy mắt của Thẩm Dã hiện lên một tia u ám, nhưng rất nhanh che giấu đi, bình tĩnh ăn cơm của mình. Lý Nhu Nhu ở bên cạnh anh ta, đôi mắt cũng sắp đỏ rồi, cắn môi cúi đầu xuống, giả vờ như mình đang ăn cháo.

Quý Chu Chu không có để ý người khác làm gì, nhìn thấy cháo trong chén của Cố Quyện Thư hình như không động, nghiêng đầu liếc anh một cái, nói: "Còn kêu tôi ăn cháo, tôi đi lâu như vậy, cũng không thấy cháo của anh ít hơn bao nhiêu."

Cố Quyện Thư lặng lẽ lấy trứng gà từ trong miệng ra, phần phía trên đã bị anh cắn, lòng đỏ bên trong lộ ra: "Em ăn lòng đỏ không?"

"Tôi không ăn." Quý Chu Chu quả quyết từ chối.

Cố Quyện Thư chậm chậm đối mặt với cô: "Lần trước em còn ăn lòng đỏ trứng vịt của tôi."

"Đó là lòng đỏ trứng muối, cái này là lòng đỏ trứng luộc." Quý Chu Chu kiên nhẫn giải thích, ai muốn ăn lòng đỏ trứng luộc a!

Cố Quyện Thư im lặng phút chốc, tổng kết: "Đồ ăn ngon thì em ăn, đồ ăn không ngon thì không ăn?"

"Không sai." Quý Chu Chu gật đầu.

Cố Quyện Thư: "Vậy cái lòng trắng này em muốn ăn không?"

"Không ăn, tôi ăn no rồi." Quý Chu Chu vẫn từ chối như cũ.

Cố Quyện Thư dừng một chút: "Em ăn lòng trắng, tôi ăn lòng đỏ."

"... Tôi không ăn, thật sự đã no rồi." Cái gì mà mỗi cái đều kêu cô ăn, không thấy cháo cô cũng ăn không nổi sao.

Cố Quyện Thư không nói, Quý Chu Chu đuổi người, vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy ánh mắt ướt át của anh, nhất thời trên ót hiện ra sáu chấm.

Nói thế nào đây, cũng biết dáng dấp của Cố Quyện Thư đẹp, nhưng từ trước đến nay anh lười lợi dụng cái ưu thế này, cho nên sau khi Quý Chu Chu vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy ánh mắt ướt át lại đáng thương của anh, giống như nghe thấy một con chó nhỏ vừa đầy tháng "Àng" một tiếng.

..... Má, sắc đẹp hại nước.

Mặt Quý Chu Chu không cảm xúc nhận lấy lòng trắng, nhét vào trong miệng nhai nhai rồi nuốt xuống.

Khỏe miệng Cố Quyện Thư nhếch lên 0.1mm.

Lại thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Anh làm gì dọa tôi?

Kết thúc bữa sáng với một đồng tâm tư, Chữ Trạm nhắc tới chiều hôm qua lúc đi dạo trên núi, nhìn thấy một con sông.

"Con sông đó quả thật không tệ, là một chỗ tốt để câu cá, nếu bọn con thích thì có thể đi chơi một chút, coi như giết thời gian." Chú cười đề nghị.

Diệp Khuynh lập tức gật đầu: "Được a, vậy chúng ta đi câu cá đi, buổi trưa có thể ăn canh cá. Quyện Thư Chu Chu, hai người cảm thấy thế nào?"

Cố Quyện Thư chậm chậm nhìn Quý Chu Chu: "Muốn đi không?"

"Muốn." Đôi mắt của Quý Chu Chu phát sáng, cô vẫn chưa thử câu cá ở trong núi đây.

Cố Quyện Thư "Ừm" một tiếng: "Vậy đi thôi."

Hai người, một hỏi một đáp thật sự quá tự nhiên, người đang ngồi một chút khuyết điểm cũng moi không ra, đây chính là cầu lương hảo, có chút ghen người. Khỏe miệng Diệp Khuynh giật giật, quyết định lần sau có hỏi cái gì nữa, thì trực tiếp hỏi Chu Chu, dù sao não của kim chủ đại nhân khi yêu đương, bất kể cái gì đều sẽ nghe theo.

"Chú, vậy bây giờ bọn con đi qua đó." Quý Chu Chu mong chờ nhìn chú.

Chú nở nụ cười: "Chú kêu người dẫn bọn con đi, chú và Thẩm Dã còn có họp đồng chưa ký, đợi ký xong thì qua đó tìm bọn con."

Họp đồng? Quý Chu Chu vô ý thức nhìn về phía Thẩm Dã, ánh mắt của Thẩm Dã thì chưa từng rời khỏi người cô, thấy cô nhìn mình, trên mặt cũng sáng lên một mức.

"Dây giày của em tuột rồi." Cố Quyện Thư chậm rãi nhắc nhở.

Quý Chu Chu vội cúi đầu xuống, cái nơ con bướm trên giày buộc rất chắc, không có một chút dấu hiệu tuột ra. Sau khi ý thức được mình bị chơi xỏ, Quý Chu Chu liếc anh một cái. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cố Quyện Thư nhìn trời, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì hết.

Cái cua queo này của anh, làm Quý Chu Chu trong lúc nhất thời cũng quên mất mình đang suy nghĩ chuyện gì, chờ khi đi đến đường nhỏ giữa núi với đám

người Cố Quyện Thư, mới nhớ ra chuyện lúc này mình suy nghĩ.

Chú và Thảm Dã có hợp đồng cần bàn? Cô nhớ rõ trong nguyên văn, sau khi nam chính đạt tới giai đoạn này, đã không còn đặt sự chú ý lên việc buôn bán nhỏ lẻ, đã là hợp tác thì nhất định có thể làm cho anh ta tiến xa hơn một bước. Bây giờ đến xem, tài lực của chú này không bình thường, nếu như Thảm Dã đến nói chuyện hợp tác với ông ấy, chắc hẳn cũng là hạng mục lớn.

Vậy theo mấu chốt, ban đầu nam chính dựa vào những tài nguyên kia của Cố Quyện Thư đi lên, sau đó dựa vào thân phận địa vị của mình, quen biết những ông lớn thương nghiệp khác, nhận được sự hợp tác, tiến xa hơn một bước.

Mà Thảm Dã hiện tại, rõ ràng không có cơ hội quen biết những ông lớn thương nghiệp khác, thế lấy thân phận thương nghiệp mới bình thường, làm sao quen biết chú của Cố Quyện Thư chứ?

Quý Chu Chu càng nghĩ càng nghi ngờ, luôn cảm thấy giống như có chỗ nào vượt qua sự kiểm soát của logic nguyên văn.

"Đừng nói với tôi, bây giờ em đang nghĩ đến Thảm Dã." Cố Quyện Thư yên lặng ở bên cạnh cô nửa ngày, nhìn thấy biểu cảm trên mặt cô thay đổi liên tục, dần dần hơi bất mãn.

Quý Chu Chu dừng một chút, lúc này mới phát hiện Chữ Trạ và Diệp Khuynh đã bỏ rơi họ ở phía sau. Hai người bọn họ, một người cầm giỏ cá một người xách cái ghế xếp nhỏ, chậm chậm đi trên đường nhỏ.

Nhìn thấy sự ham muốn chiếm hữu của Quyện Thư phát tác, Quý Chu Chu lo lắng buồn tiếng thở dài, tên ngốc này lập tức sẽ bị phá sản, còn ở đây ăn chút giấm linh tinh. Hoàng Thượng, Đại Thanh sắp vong a!

"Chú muốn cùng Thảm Dã bàn chuyện hợp tác gì thế?" Hết cách, muốn biết tình hình hiện tại, chỉ có thể hỏi vị này, cũng không thể đi tìm Thảm Dã.

Cố Quyện Thư ần ần liếc cô một cái, không nói.

"Hỏi anh đó." Quý Chu Chu hơi sốt ruột.

Cố Quyện Thư: "Mặt đau."

"... Anh đây là lại nhớ ra đúng không." Quý Chu Chu nghiêng đầu liếc anh một cái.

Cố Quyện Thư yên lặng đi về phía trước, sau khi đi được vài bước đột nhiên mở miệng: "Theo tôi biết, chắc là khai thác miếng đất Thành Tây kia."

"Thành Tây?!" Quý Chu Chu giật mình một cái, thiếu chút nữa sợ hãi kêu thành tiếng, đột nhiên nhớ tới Thảm Dã gọi chú là Lý tiên sinh...

Cố Quyện Thư kỳ lạ nhìn cô: "Em biết?"

"Tôi nào biết chuyện này, chỉ là nhớ tới trên mạng có nói, Thành Tây có tiệm hamburger ăn rất ngon, cho nên hơi động tâm." Quý Chu Chu thuận miệng qua loa: "Đúng rồi, tôi lâu như vậy, chỉ biết chú họ Lý, tên đầy đủ của chú là gì hả?"

"Rất quan trọng?"

Quý Chu Chu vô ngữ: "Tất nhiên quan trọng, tôi cũng không thể ngay cả tên người ta cũng không biết chứ."

"Lý Thích Sơn."

Vậy thì đúng rồi! Sau khi thế lực của Thảm Dã dần dần vượt qua Cố Quyện Thư, rốt cuộc khiến cho Cố Quyện Thư cảnh giác, vì thế dần thu hồi hạng mục đã ký với anh ta, anh ta gặp khủng hoảng trước giờ chưa từng có. Ngay lúc này, Thảm Dã tình cờ kết giao với Lý Thích Sơn, thuyết phục Lý Thích Sơn hợp tác với anh ta, đánh một bước chuyển mình đẹp mắt.

Lý Thích Sơn, người này trong nguyên văn chỉ xuất hiện hai lần, sự tồn tại trong nguyên văn giống như nhà sư quét sân, làm ăn buôn bán toàn dựa vào thích thú, thường thức Thảm Dã nên hợp tác hơn hai lần, không ngờ hai lần như vậy, làm cho thế lực của Thảm Dã hoàn toàn vững chắc ở Thành phố A, kết quả cũng phá vỡ định mức độc chiếm thị trường của Cố gia.

Chỉ là Quý Chu Chu không ngờ tới, vậy mà Lý Thích Sơn là chú của Cố Quyện Thư, nếu như ông ấy biết có một ngày, là người bức Cố Quyện Thư vào đường cùng, đích thân mình bồi dưỡng ra bạch nhãn lang(*), thì không biết sẽ có cảm nghĩ gì.

(*) Bạch nhãn lang: chỉ người vô tình vô nghĩa, tâm địa độc ác, vong ân phụ nghĩa.

Trong lòng Quý Chu Chu lo lắng và sốt ruột, trong lúc nhất thời bị dồn ép đến cực điểm. Bởi vì cô đột nhiên nghĩ đến, bất kể cô từ chối giúp đỡ Thảm Dã, hay là Cố Quyện Thư từ chối hợp tác với anh ta, cũng sẽ thay đổi cốt truyện, nhưng mặc kệ thay đổi như thế nào, cuối cùng Thảm Dã vẫn sẽ gặp được người nên gặp, lấy được đồ nên lấy.

Đó có phải giống như đại biểu, cho dù cô đấu tranh kiểu gì, cốt truyện cuối cùng cũng sẽ đẩy cô tới một kết thúc hay không?

Trong lòng Quý Chu Chu phát lạnh, bước chân cũng hư không. Cố Quyện Thư thấy sắc mặt của cô càng ngày càng kém, dừng một chút mở miệng: "Em

không thoải mái..."

"À!" Quý Chu Chu hoảng sợ lui qua phía bên cạnh một bước, sau khi nhanh chóng phản ứng lại, thì giống như chưa phát hiện gì hết, bước lên trước một bước tỏ cáo: "Anh làm gì dọa tôi?"

Cố Quyên Thu trầm mặc một lát: "Tôi đang nói chuyện với em thôi mà."

"Trước khi nói chuyện có thể kêu trước một tiếng không, chỉ có hai chúng ta ở chỗ này, ai biết anh có phải muốn hù dọa tôi không. Đi nhanh đi, không có giò cá và ghế xếp, bọn Diệp Khuynh nhất định bất tiện." Quý Chu Chu sợ Cố Quyên Thu hỏi gì nữa, vội vàng sải bước đi về phía trước, dần dần bỏ rơi anh ở phía sau.

Cố Quyên Thu ở phía sau cô tạm dừng chốc lát, không nhanh không chậm đi theo. Chắc anh là nhìn lầm rồi chứ, sự sợ hãi trong đáy mắt cô, sao có thể là vì anh mới xuất hiện.

Cô sao có thể sợ anh.

Lúc này trong lòng Quý Chu Chu rối bời, đi đường cũng nhanh không ít, từ khi nảy hiện ra cái ý nghĩ đó, cô đột nhiên rất sợ đơn độc ở chung với Cố Quyên Thu. Tội phạm giết người a, ý thức được cho dù mình và anh thân nhau thế nào, thì cuối cùng cũng có thể biến thành mối quan hệ thợ săn và con mồi, cô sợ hãi đồng thời lại có chút bất lực.

Bên tai sớm đã xuất hiện tiếng nước chảy, đường đi cũng càng ngày càng hẹp, đặc biệt dưới tình huống trong tay cầm cái ghế xếp nhỏ. Cố Quyên Thu đi theo tới, đưa tay về phía cô: "Đưa ghế xếp cho tôi."

"Làm gì?" Quý Chu Chu chớp chớp mắt.

Cố Quyên Thu: "Tôi giúp em cầm."

"Không không không, không cần, tôi tự cầm là được." Quý Chu Chu vội từ chối, từ chối xong còn không quên bổ sung một câu: "Giò cá rất nặng nhì, tôi không có nhiều sức cho lắm, nếu không cũng có thể giúp anh cầm một chút."

Cố Quyên Thu nghe vậy dừng một chút, như có điều suy nghĩ nhìn cô. Quý Chu Chu chợt dạ quay mặt đi, hết cách rồi, chỉ cần nghĩ đến quan hệ của bọn họ, cô mới ý thức được, trong khoảng thời gian này mình luôn trêu chọc anh, nếu như anh muốn tính toán, nói không chừng ngày mai mình sẽ phải phơi thây ngoài đầu đường.

Xem ra sau này cô phải chú ý một chút, không thể không có phép tắc như thế nữa, khách sáo khách sáo, là có thể dần dần bớt thân, như vậy cơ hội ở chung ít đi, thì bản thân không cần lo lắng trong lúc vô tình đắc tội anh. Gần gũi và xa cách, nói không chừng ngược lại mình sẽ cho anh cảm giác tốt hơn một chút.

Đội bộ phim đầu tiên phát ra thị trường, tiền nhuận bút của cô nhiều một chút, thì trước hết sẽ đến Thành phố khác thuê nhà, chỉ cần có thể bình bình an an sinh sống, túng thiếu một chút cũng không sao.

Quý Chu Chu vừa nghĩ, vừa đối diện mặt Cố Quyên Thu cười, cười đến mặt cũng đỏ, mà đối phương vẫn còn nhìn chăm chăm mình không nhúc nhích. Lúc cô sắp chống đỡ không nổi, bàn tay hơi lạnh của Cố Quyên Thu đặt lên trán của cô, lẩm bầm một câu: "Không bị sốt."

"..."

"Chu Chu! Quyên Thu! Hai người nhanh lên!" Diệp Khuynh ở bên bờ sông hô thúc.

"À được! Đến ngay!" Quý Chu Chu vội đáp lại một tiếng, vội vội vàng vàng ôm ghế xếp đi qua.

Cố Quyên Thu dừng tại chỗ, suy nghĩ tại sao Quý Chu Chu không có cãi lại, nghĩ tới nghĩ lui không nghĩ ra được kết quả, đành phải lặng lẽ đi theo.

"Có tiên sinh, anh ngồi bên này." Quý Chu Chu sắp ghế xếp thành một hàng, vỗ vỗ chỗ ngồi ngoài cùng bên trái.

Sắc mặt của Cố Quyên Thu dần trì hoãn, ngồi lên chỗ ngồi mà cô sắp xếp, còn chưa lên tiếng, đã nhìn thấy cô đi thẳng đến chỗ ngồi ngoài cùng bên phải, bởi vì giữa mỗi cái ghế xếp đều cách một khoảng cách, trong nháy mắt ngay cả việc hai người nhìn thấy đối phương cũng vụt và.

"..."

Quý Chu Chu sợ Cố Quyên Thu thay đổi chỗ ngồi, nhanh chóng lấy dụng cụ câu cá đặt trước mặt anh, đáng về ân cần làm cho người ta không chỉ ra được nửa điểm sai sót. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Diệp Khuynh thấy cô vừa quán lười câu vừa rải mồi câu giúp Cố Quyên Thu, mà mình lại gì cũng phải tự làm, nhịn không được chua xót: "Yêu đương ghê ghét nha, có bạn gái ghê ghét nha."

Đôi mắt của Chữ Trăm ở bên kia đảo qua hai người một vòng, cười như không cười nhìn Diệp Khuynh một cái. Rốt cuộc có phải có bạn gái ghê ghét hay không, anh ta không phải rất rõ ràng, nhưng anh ta vô cùng rõ ràng chính là, nếu Diệp Khuynh lại không có mắt như vậy, chỉ sợ cũng sẽ bị loại bỏ một cách tự nhiên.

Quý Chu Chu cười cười, giúp Cố Quyên Thu sắp xếp xong xuôi, đang định trở về chỗ ngồi của mình, thì bị Cố Quyên Thu bắt được cổ tay. Bắp thịt

của cô cứng đờ, sau đó ung dung thản nhiên lại: "Sao vậy Cố tiên sinh?"

"Em đến đây ngồi."

"Bên kia tôi đã rải mồi câu rồi, phải nhanh chóng qua đó." Ý của Quý Chu Chu là không muốn ngồi xuống.

Cố Quyện Thư không buông tay, Quý Chu Chu dừng một chút, đành phải ngồi xuống đất bên cạnh anh, cũng may bọn họ ở trên tảng đá lớn, trên mặt đất không có bụi đất gì.

"Em từ lúc bắt đầu, đã rất không đúng." Cố Quyện Thư tùy ý đùa nghịch càn câu.

Trong lòng Quý Chu Chu cả kinh, trên mặt thì bất động thanh sắc: "Không đúng chỗ nào?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30-2: Thẩm Dã, anh đánh em..

Động tác trên tay Cố Quyện Thư dừng lại, bình tĩnh nhìn về phía Quý Chu Chu. Quý Chu Chu nuốt nước miếng xuống, hơi ử rử: "Được rồi, tôi thừa nhận có một chút."

Cố Quyện Thư không nói gì, yên lặng chờ cô nói câu tiếp theo.

Quả nhiên, Quý Chu Chu buông tiếng thở dài: "Chính là hai ngày nay tôi luôn nhìn thấy Thẩm Dã, tâm tình hơi phức tạp." Cô biết, nếu như lúc này cho dù mình không thừa nhận có liên quan với Thẩm Dã, anh cũng sẽ không tin, dứt khoát nói nửa thật nửa giả.

Đáy mắt của Cố Quyện Thư nhanh chóng lạnh xuống.

"Nhưng mà anh yên tâm, tôi đối với anh ta đã không có bất kỳ tình cảm gì, cũng sẽ không quay đầu lại ăn cỏ, càng không giúp anh ta làm gì." Quý Chu Chu cam đoan ba chuyện, tiếp theo mới ra vẻ lo âu: "Tôi chỉ là cảm thấy hơi phức tạp, anh chờ tôi điều chỉnh một chút là được."

"Cần bao lâu?"

"Hả?" Quý Chu Chu chớp chớp mắt, mới biết được anh đang hỏi mình, cần điều chỉnh bao lâu, cô suy nghĩ một chút, làm cam đoan: "5 phút là được."

Nhiều hơn nữa thì rất giống như cô thật sự để ý Thẩm Dã, ngộ nhỡ sau này sự oan uổng của Thẩm Dã lại để cô gánh thì làm thế nào.

Cố Quyện Thư nhìn chằm chằm cô hồi lâu, yên lặng quay đầu nhìn về phía mặt sông: "Vậy bây giờ em bắt đầu đi."

"... À." Cửa ải này cuối cùng cũng qua, Quý Chu Chu thở phào nhẹ nhõm.

Không chờ đến 5 phút, phao cá của Cố Quyện Thư đột nhiên chuyển động, trong nháy mắt Quý Chu Chu đã quên mất chuyện mình cần điều chỉnh, phấn khích đứng lên: "Cố tiên sinh! Mau mau kéo!"

Cố Quyện Thư nghiêng đầu nhìn cô một cái, thấy cô nói cái gọi là tâm tình phức tạp, lại dễ dàng bị càn câu bất động quấy nhiễu như vậy, khóe môi anh nhẹ nhàng hiện lên một chút độ cong: "Gấp cái gì, câu cá không thể lập tức kéo lên."

"Vậy bây giờ phải làm gì?" Kinh nghiệm câu cá của Quý Chu Chu cũng có hạn, giống như đều là kiểu người buộc lưỡi câu cho bạn bè, lúc này vừa nghe kinh nghiệm lão luyện của Cố Quyện Thư, lập tức khiêm tốn xin chỉ giáo.

Cố Quyện Thư đỡ lấy cần câu lung lay hai cái: "Phải đợi nó bơi một rồi, mới câu lên, tránh cho nó nửa đường trốn thoát."

"À." Cái lý luận này cô đã sớm nghe qua, còn tưởng rằng có đạo lý khác, nhưng vẫn là thuận miệng khen ngợi: "Cố tiên sinh thật lợi hại."

Diệp Khuynh và Chử Trâm bên cạnh nghe được bọn họ bên này câu được rồi, cũng đi qua xem náo nhiệt, thấy Cố Quyện Thư chậm chạp không kéo cần câu, Diệp Khuynh nhin không được nhắc nhở: "Có thể câu lên rồi đó."

"Không vội." Cố Quyện Thư nghiêm nhiên một đời cao nhân.

Diệp Khuynh nhìn về phía mặt nước: "Nhưng mà con cá này chắc không lớn, không cần phải như vậy chứ?"

"Ai nói, nhất định rất lớn." Cố Quyện Thư khá tự tin.

Diệp Khuynh còn muốn nói gì đó, trực tiếp bị Chữ Trạm bịt miệng lại, đành phải im miệng cùng với Quý Chu Chu và Chữ Trạm nhìn chăm chăm mặt nước, trong chớp mắt chờ đợi Cố Quyện Thu câu lên.

Cố Quyện Thu cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, đứng dậy giũt cần một cái, đột nhiên cảm thấy trọng lượng không giống như anh nghĩ cho lắm, không đợi nghĩ ngợi, thì một con cá chỉ bằng ngón trỏ của anh bị câu lên.

Bầu không khí trong nháy mắt an tĩnh lại, ngay cả gió trong rừng cũng không muốn lay động.

"Phụt..." Sau khi Diệp Khuynh cười ra tiếng, vội vàng che miệng lại chạy về chỗ ngồi của mình, Chữ Trạm cũng giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra, đi bộ rời khỏi.

Còn lại Quý Chu Chu chạy cũng không có cách nào chạy, sau khi kìm nén nửa ngày mới nặn ra một câu an ủi: "Tôi cảm thấy đã rất lớn. Thật sự, ngay cả bọn họ cũng chưa câu được như thế này. Cố tiên sinh đã rất giỏi rồi."

Cô không khen còn tốt hơn, khen một cái biểu cảm của Cố Quyện Thu cũng kỳ quái, sau một lúc lâu hỏi: "Em đang cười nhạo tôi?"

"... Không có."

"Chính là đang cười nhạo." Cố Quyện Thu liếc cô một cái, đem chuyện này kết luận.

Quý Chu Chu nghĩ lại một chút, thì phát hiện biểu hiện trước đó của mình mà nói, khó trách cuối cùng Cố Quyện Thu sẽ không có chút lưu tình nào giết cô. Xem ra sau này thật sự không thể can rờ a, Quý Chu Chu nhắc nhở bản thân lần nữa.

Cố Quyện Thu lại thả cần câu, lần này không khoắc lác nữa, yên lặng câu cá của mình, rất nhanh thì câu lên một con cá lớn, hợp lý bắt được cá với Quý Chu Chu.

Diệp Khuynh và Chữ Trạm bên kia cũng lần lượt câu mấy con, chờ lúc chủ và Thảm Dã xuất hiện, giỏ cá đã đầy.

Quý Chu Chu liếc mắt một cái nhìn thấy biểu cảm của mấy người Lý Thích Sơn, thấy trong mắt bọn họ đều là vui vẻ, đặc biệt là Lý Nhu Nhu, dường như đắc ý sắp kiếm chế không được, thì cô biết, sợ là hộp đồng của bọn họ đã kỷ rồi.

Tâm tình của Quý Chu Chu lại sa sút, Cố Quyện Thu dừng một chút, lặng lẽ dùng thân thể ngăn cản tầm mắt của cô nhìn về phía bên đó.

"Bọn con câu cá không tệ, hầm canh chắc chắn ngon." Chú cười nói: "Trên núi này cũng có rau củ nấm các loại. Như vậy đi, chờ lát nữa chúng ta chia nhau đi hái một ít, đợi lúc trở về cùng giao cho đầu bếp, làm một bữa ăn đơn giản, thế nào?"

Còn lại đều là tiểu bối, tất nhiên đều đồng ý, chú vừa định nói tiếp, thì quản gia đã vội vàng chạy tới, ở bên tai ông ta nói mấy câu rồi ở một bên chờ.

Chú buông tiếng thở dài: "Một người bạn của chú đến, đợi chú đi gặp một chút. Chú thấy cá này còn chưa đủ, Quyện Quyện, bọn con câu thêm một ít, nắm thì vào trong rừng là có thể hái được. Mấy con chơi trước đi, lúc ăn cơm chúng ta gặp lại."

"Vâng." Cố Quyện Thu gật đầu đáp ứng.

Chú lại nhìn về phía Thảm Dã: "Tiểu Thảm, cậu xem..."

"Cố tiên sinh cũng ở lại câu cá, sao tôi dám không làm gì, tôi và Nhu Nhu đi tìm rau dại, cũng coi như là góp phần sức lực." Thảm Dã nói đùa.

Chú gật đầu, dẫn quản gia rời khỏi, bầu không khí vốn không nóng nhất thời lạnh xuống.

Cố Quyện Thu rũ mắt nhìn chăm chăm mặt nước, giống như trước kia, không coi Thảm Dã ra gì. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Thảm Dã cười cười, tựa như không nhìn ra sự lãnh đạm của anh, quay đầu nói với Quý Chu Chu: "Chu Chu, em ở lại đây cũng không ý nghĩa, muốn cùng anh và Nhu Nhu đi tìm rau dại không?"

"Tôi không biết rau dại, đi cũng không giúp được." Quý Chu Chu từ chối.

Thảm Dã dừng một chút: "Anh có thể chỉ em."

"Vẫn là thôi đi, tôi không thích làm việc." Đừng nói là vốn dĩ đã không muốn dây dưa với anh ta, cho dù muốn, cũng không thể ở ngay trước mặt Cố Quyện Thu mà đi với anh ta, ngại mình sống quá lâu rồi sao?

Thảm Dã cố nén sự thống khổ trong nội tâm muốn lan ra lần nữa, gượng cười một cái: "Được, vậy em ở lại nghỉ ngơi, anh đi với Nhu Nhu."

Lý Nhu Nhu bên cạnh siết chặt lòng bàn tay, bực bội không lên tiếng đi theo Thảm Dã vào rừng. Chờ sau khi bóng dáng hai người biến mất, Cố Quyện Thu đột nhiên gio tay lên vuốt đầu Quý Chu Chu một cái.

"Gi thế?" Quý Chu Chu ngửa ra sau một chút, tránh đi tay anh.

Cố Quyện Thu nhìn cô một cái: "Thật ngoan."

"?"

Quý Chu Chu suy nghĩ nửa ngày, mới hiểu được hai chữ "Thật ngoan" là sự đánh giá cô từ chối Thẩm Dã, cảm giác cảm nín lại cuộn cuộn lần nữa. Cô coi như đã nhìn ra, sợ rằng nguyên nữ chính cũng là bị sự ham muốn chiếm hữu không thể giải thích được của anh hại chết.

Trong rừng, Lý Nhu Nhu thấy Thẩm Dã thất thần, rốt cuộc không chế không được, hỏi: "Anh Thẩm Dã, gần đây anh làm sao vậy?"

"Hả?" Thẩm Dã hơi hơi hoàn hồn.

Hốc mắt của Lý Nhu Nhu đỏ lên, cắn môi đứng ở trước mặt anh ta: "Vì sao anh lại khác thường như vậy? Thật giống như biến thành một người khác? Đối với em thì lo là nhiều như thế, nhưng đối với chị Chu Chu... Có phải anh thích chị ấy rồi không?"

"Em cũng cảm thấy anh rất khác thường à? Anh cũng cảm thấy như vậy." Thẩm Dã thất thần lần nữa, rõ ràng chỉ nghe nửa câu đầu của cô ta.

Nước mắt của Lý Nhu Nhu rớt xuống: "Tại sao không trả lời em? Có phải anh thích Quý Chu Chu rồi không?"

Thẩm Dã dùng một chút, đáy mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn: "Đây không phải là chuyện em nên quan tâm."

Nói xong, anh ta đi về phía trước, trên núi nấm mọc hoang dại, mùi vị hân là rất tươi, anh ta muốn hái nhiều một chút, để cho Chu Chu ném thử.

Lý Nhu Nhu không tin nhìn anh ta coi thường mình, ủy khuất tích góp trong khoảng thời gian này rốt cuộc bùng nổ. Cô ta đột nhiên xoay người, đối diện bóng lưng của Thẩm Dã gào khóc: "Sao anh lại có thể thế này?! Em thích anh lâu như vậy, tại sao anh có thể thích người phụ nữ khác?"

Thẩm Dã ngừng một chút, đáy mắt hiện lên một tia mờ mịt.

"Anh Thẩm Dã, em thích anh, anh đừng thích Quý Chu Chu được không." Lý Nhu Nhu khóc lóc đến gần, từ phía sau ôm lấy eo anh ta: "Cho dù là thích người khác, cũng đừng thích chị ta được không? Lúc trước không phải anh đã nói sao? (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Đối với chị ta chỉ là lợi dụng, không thể nào thích chị ta, chị ta chẳng qua là đá kê chân cho chúng ta giảm qua để có một cuộc sống tốt đẹp, không phải sao?"

Thẩm Dã đột nhiên run lên, nắm lấy tay cô ta hất ra, đáy mắt nhuộm một tầng giận tím người: "Em nói vậy đó, Chu Chu mới không phải đá kê chân. Anh chỉ xem em là em gái, không ngờ em lại có tâm tư này với anh!"

Anh ta nói xong lại dùng một chút, phát hiện bản thân vậy mà đối với ý nghĩ thật sự của em ấy cũng không ngạc nhiên, thật giống như rất lâu trước kia đã biết rồi, nhưng trước hôm nay, quả thật anh ta một chút cũng không biết.

"Trong khoảng thời gian này anh sẽ giúp em liên hệ với đơn vị du học, em ra ngoài một thời gian đi, khi nào điều chỉnh tâm trạng xong, lúc đó hãy trở về, còn chuyện khác, anh không hy vọng em nghĩ chuyện không nên nghĩ nữa." Trong giọng nói của Thẩm Dã lộ ra hàn ý, nghĩ đến lúc trước Chu Chu đối với em ấy móc tim móc phổi, em ấy lại có tâm tư xấu xa này, thì trong lòng liền có một cơn buồn nôn.

Lần đầu tiên Lý Nhu Nhu nhìn thấy anh ta lộ ra ác ý với mình, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, sau khi ngơ ngác một lúc lâu, cô ta đột nhiên bùng nổ: "Sau đó thì sao? Anh đưa em đi, có phải lập tức đón Quý Chu Chu trở về hay không?"

Thẩm Dã hung ác liếc cô ta một cái, nhưng không có phủ nhận, hiển nhiên là nghĩ như vậy.

Trong lòng Lý Nhu Nhu hận đến mức cực điểm, nước mắt cũng rớt dãi dội hơn, run rẩy đi đến trước mặt Thẩm Dã hèn mọn cầu xin: "Chị ta sẽ không đi theo anh đâu, bây giờ chị ta thay lòng đổi dạ rồi, chị ta đã không còn sạch sẽ nữa, từ trong ra ngoài đều bị Cố Quyên Thu..."

"Câm miệng!"

"Bọn họ khẳng định cái gì cũng đã làm rồi, Thẩm Dã, anh đừng lừa gạt bản thân, người phụ nữ đó chính là người phụ nữ mà ai cũng có thể làm chồng, mặc kệ là ai, chỉ cần có người nuôi chị ta, thì chị ta sẵn lòng..."

Chát!

Lý Nhu Nhu nghiền mặt qua một bên, biểu tình trống rỗng phút chốc, lúc này mới run rẩy che mặt mình lại, giọng nói cũng nghẹn: "Thẩm Dã, anh đánh em..."

"Sau này đừng để tôi nghe được em nói những lời như vậy nữa, mặc kệ Chu Chu qua tay mấy người đàn ông, cô ấy ở trong lòng tôi, vĩnh viễn đều sạch sẽ nhất, vĩnh viễn là người phụ nữ quan trọng nhất." Đôi mắt của Thẩm Dã đều đỏ, sau khi lời nói phun ra khỏi miệng thì anh ta cũng sùng sốt một chút, đầu óc đau đớn từng cơn, thật giống như có cái gì muốn lao ra ngoài vậy.

Dưới chân Lý Nhu Nhu mềm nhũn, thiếu chút nữa té xuống đất. Sau một lúc lâu cô ta khẽ cười một tiếng, trong giọng nói lộ ra điên loạn: "Nhưng mà chị ta không cần anh, bây giờ người chị ta thích, sẽ không đem chị ta tặng cho người đàn ông khác. Người đàn ông đó, bất kể là gia thế hay là bản lĩnh, đều hơn xa anh, chị ta sẽ không quay lại."

"Cô ấy sẽ, Cố Quyên Thu nhất định sẽ bại dưới tay tôi." Nếu như trước kia, Thẩm Dã tuyệt đối không dám nói như vậy, nhưng bây giờ anh ta, chính là như vậy tin tưởng kiên định.

Điều này anh ta chắc chắn, càng làm thương tổn Lý Nhu Nhu. Lý Nhu Nhu lau nước mắt, ép buộc bản thân bình tĩnh lại: "Vừa rồi cảm xúc của em hơi mất bình tĩnh, xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30-3: Anh ta sẽ giết em

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thẩm Dã liếc cô ta một cái thật sâu, Lý Nhu Nhu miễn cưỡng cười cười, loạng choạng nghiêng ngã đi về một hướng khác. Thẩm Dã vốn muốn đuổi theo, nhưng vẫn là dừng lại, trong đầu luôn có một giọng nói nói với anh ta, phải hái nhiều nấm một chút, bởi vì Chu Chu thích ăn.

Lý Nhu Nhu chạy rất lâu, khi tới một vách đá thì trượt chân một cái, xém chút nữa té xuống dưới, cuối cùng nhờ nắm được nhánh cây bên cạnh mới kiểm soát được thân thể. Cô ta chột vạt ngồi xuống, nhìn chăm chú con sông chảy xiết dưới vực sâu, cảm thấy nếu như bị anh Thẩm Dã đưa đi, còn không bằng cứ như vậy nhảy xuống tốt hơn.

Thời gian dần dần đến buổi trưa, đang lúc Lý Nhu Nhu càng ngày càng tuyệt vọng, hận không thể chết cho xong việc, thì phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, cô ta dừng một chút không quay đầu lại.

"Đi thôi, cần phải trở về." Giọng nói của Thẩm Dã từ phía sau vang lên.

Đôi mắt của Lý Nhu Nhu đỏ hoe, còn chưa kịp khóc thì lại nghe được Thẩm Dã mở miệng lần nữa: "Tự mình điều chỉnh lại một chút, đừng làm người khác mất hứng, nếu em còn muốn quây, vậy thì đừng trách anh sau này không cho em về nước."

Lý Nhu Nhu run run, đỡ cây đứng lên, Thẩm Dã nhìn thấy mắt cô ta sưng đỏ, hơi mềm lòng, đưa tay về phía cô ta: "Đi thôi."

Lý Nhu Nhu nhìn tay anh, lần đầu tiên không có cảm giác rung động, nhưng vẫn để anh ta dắt đi.

Bên kia, Diệp Khuynh nhìn giỏ cá chất đầy, phấn khích hô to gọi nhỏ, Quý Chu Chu cũng vui vẻ, đây là lần đầu tiên cô thu hoạch được nhiều như vậy, không có việc làm nên muốn đi sờ sờ giỏ cá, nhưng bị Cố Quyện Thư ngăn lại.

"Tanh." Cố Quyện Thư đưa ra giải thích.

Quý Chu Chu ngửi trên người anh một cái, muốn nói anh còn tanh hơn, nhưng nghĩ đến chuyện mình phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, nên nhin nhẩn không nói ra.

Nhưng mà ánh mắt của cô biểu hiện ra ngoài, Cố Quyện Thư nâng cánh tay lên ngửi ngửi, không nói lời nào.

"Đương nhiên tôi cũng không có ý chê anh." Quý Chu Chu vì chứng minh mình thật lòng, đưa chóp mũi cọ vào cánh tay anh một cái: "Không tanh, thơm."

Cố Quyện Thư dừng một chút, quay mặt sang một bên, lỗ tai dần dần đỏ lên. Sao anh cảm thấy, hình như hôm nay Quý Chu Chu rất kỳ lạ.

Diệp Khuynh làm một biểu cảm muốn nôn: "Còn chưa ăn cơm mà, sao lại no rồi?"

"Có thể do dạ dày của cậu có vấn đề, cắt đi là được." Một mình Chử Trạch xách giỏ cá, lúc này một chút hòa nhã cũng không có.

Diệp Khuynh vội vàng đi phụ giúp: "Tôi chỉ là không tới phụ giúp có chốc lát, cũng không cần nguyên rửa tôi như vậy chứ. Quyện Thư và Chu Chu cũng không có tới đó?"

"Cậu gọi bọn họ đến đây ha?" Chử Trạch cười như không cười.

Diệp Khuynh sùng sốt một chút, ngượng ngùng nở nụ cười. Sai kim chủ làm việc, anh ta không dám, Chu Chu thì càng không cần phải nói, lúc này mình chỉ kêu cô đỡ giúp cần câu một lát, đã bị Cố Quyện Thư dùng ánh mắt "Người lạnh" nhìn nửa ngày.

Ai cũng không dám sai khiến, chỉ có thể dựa vào chính mình. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Diệp Khuynh than ngắn thở dài đỡ giỏ cá với Chử Trạch, vừa ngừng đầu đã nhìn thấy Thẩm Dã và Lý Nhu Nhu từ trong rừng đi ra, trên tay còn xách một túi đầy rau dại và nấm.

"Thẩm tiên sinh, lại đây giúp một chút đi." Diệp Khuynh thấy có sức lao động miễn phí tới, lập tức kêu anh ta.

Thẩm Dã sùng sốt một chút, trên mặt hiện lên một nụ cười, đi tới giúp Diệp Khuynh nâng giỏ cá lên: "Mọi người câu nhiều như vậy?"

"Anh hái rau dại cũng không ít, hôm nay có thể ăn no nè... Lý tiểu thư, cô làm sao vậy?" Diệp Khuynh nhìn thấy vết đỏ trên mặt và đôi mắt sưng đỏ của Lý Nhu Nhu, không nhịn được hỏi một câu.

Một tiếng nói của anh ta đã hấp dẫn ánh mắt mọi người lại đây, Lý Nhu Nhu chịu đựng sự tìm tòi nghiên cứu của mọi người, giả vờ mạnh mẽ không sao: "Đừng nhắc tới, vừa rồi tôi ở trong rừng không cẩn thận té xuống, nên trở hành như vậy."

Té một cái mà có thể té ra loại dấu vết trên mặt này? Chỉ sợ là bị đánh, Quý Chu Chu khẽ nhướn mày.

Ở trong nguyên văn, nam chính khá yêu thương "Em gái" Lý Nhu Nhu này, đi đến đâu cũng dẫn cô ta theo, chưa từng nói một lời tàn nhẫn với cô ta, cho đến khi lần cuối cùng trước khi chết nữ chính gặp được anh ta, anh ta còn bởi vì sự hãm hại của Lý Nhu Nhu, mà hung hăng mắng nữ chính một trận.

Nếu không phải sau đó khi nữ chính chết đi, EQ của nam chính đột nhiên trở về, phát hiện chỉ có nữ chính mới là tiểu bạch thỏ(*) duy nhất trên đời, bản thân đều bị Lý Nhu Nhu lừa gạt từ đầu tới cuối, sợ là kết thúc câu chuyện ngay cả báo ứng của Lý Nhu Nhu cũng sẽ không có.

(*) *Tiểu bạch thỏ: kiểu con gái ngây thơ, trong sáng.*

Chính bởi vì nhớ rõ tình tiết trong nguyên văn, Quý Chu Chu mới cảm thấy kỳ lạ, lúc này hai người đó lại không có lực cản gì, không phải là thời điểm tình cảm tốt nhất sao? Vì sao còn xảy ra tranh chấp lớn như thế?

Cho đến lúc nhóm người trở lại chỗ ở, trực tiếp đến phòng ăn chờ, phòng ăn đã sớm chuẩn bị bánh ngọt, chỉ chờ bọn họ sau khi trở về có thể bổ sung thể lực trước một chút. Quý Chu Chu cũng chưa suy nghĩ ra, nhất là lúc bị Cố Quyện Thư nhét một cái bánh trứng muối(**) vào miệng, cô càng không thể suy nghĩ.

Thật ngon a.

Quai hàm của Quý Chu Chu lập tức chuyển động, dáng vẻ cực kỳ giống hamster, vừa nhai vừa nhìn Cố Quyện Thư, suy nghĩ có nên có qua có lại đút anh một cái không, dù sao vị này có thể tùy thời bởi vì sự bất cẩn của cô đối với anh mà bôi đen.

Cố Quyện Thư thấy cô ăn bánh lòng đỏ trứng xong, như có điều suy nghĩ gật gật đầu: "Xem ra không có độc." Nói xong cũng tự mình cầm một cái, ngồi vào ghế sofa từ từ ăn.

Khỏe miệng của Quý Chu Chu giật giật, chọn một cái bánh ngọt trên bàn, đi đến bên cạnh anh ngồi xuống: "Cố tiên sinh, cái này trông cũng rất ngon, anh có muốn nếm thử không?"

Cố Quyện Thư nhìn chăm chú bánh ngọt 3 giây: "Cái này em vẫn chưa ăn thử."

"?"

"Em muốn tôi giúp em thử độc?" Cố Quyện Thư thẳng thắn nhìn chăm chăm cô.

Trên mặt Quý Chu Chu treo lên một nụ cười giả tạo: "Sao có thể như thế, ngài thật sự hiểu lầm tôi rồi." Thật đáng tiếc, tiểu tâm tư bị chọc thủng rồi.

"Vậy tại sao em không nếm thử trước?" Cố Quyện Thư không nhanh không chậm chất vấn.

Quý Chu Chu nhìn xuống xúc động muốn tròn trắng mắt, cảm bánh ngọt cắn một miếng: "Giúp ngài thử độc rồi, tôi đi lấy một cái nữa cho ngài?"

Cố Quyện Thư thấy cô nghe lời như vậy, đáy mắt hiện lên một tia chán chừ, từ lúc đi câu cá, thì cảm giác kỳ lạ lại bắt đầu nổi lên, trên mặt anh không có phản ứng gì, trực tiếp lấy đi cái bánh ngọt mà Quý Chu Chu đã cắn một miếng: "Tôi ăn cái này là được."

Trong lòng Quý Chu Chu cười lạnh một tiếng, đi ra thật xa mới dám mắng thầm một câu: "Thần kinh."

Lý Nhu Nhu về phòng, một mình Thẩm Dã ngồi trong một góc, nhìn Quý Chu Chu và Cố Quyện Thư ở chung tự nhiên như vậy, mọi tế bào trong thân thể đều đang gào thét rằng không phải thế này. Dù sự thật bày ra trước mắt, thì anh ta cũng cảm thấy tất cả những thứ này đều không chân thật.

Quý Chu Chu đứng ở trước bàn ăn bánh ngọt một lát, đột nhiên cảm thấy đau bụng, nghĩ thầm không phải thực sự có độc chứ? Nhưng mà cái bụng truyền đến cảm nhận, khiến cô không thể đi chất vấn Cố Quyện Thư, mà phải ôm bụng chạy vào nhà vệ sinh.

Cố Quyện Thư thấy cô vội vã rồi đi dừng một chút, sau khi nghĩ ra cô đi làm gì thì bật cười, cảm thấy lần này có khả năng mình bị cô mắng trong lòng.

Diệp Khuynh ngồi bên cạnh anh tò mò: "Anh đang cười cái gì thế?"

"Ai cần cậu lo." Cố Quyện Thư lười biếng liếc anh ta một cái, lại biến thành Đại thiếu gia mọi chuyện không để tâm.

Diệp Khuynh ghen một chút, lặng lẽ cách xa anh một chút, từ chối giao lưu thêm với anh. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Mấy người chờ cơm một lát, Chử Trạch đã ăn no một bữa, ngẩng đầu kiểm tra một vòng, mặt đầy khó hiểu: "Sao chỉ còn ba người chúng ta, người đâu?"

Cố Quyện Thư mẫn mẫn ngẩng đầu một cái, Thẩm Dã ngồi trong góc không biết khi nào rồi đi, ánh mắt của anh chợt lạnh.

Trong nhà vệ sinh, Quý Chu Chu giải quyết đại sự của đời người xong rửa rửa tay, vừa đẩy cửa ra thì nhìn thấy Thẩm Dã ở bên ngoài, cô sững sốt một chút, rồi gật đầu với anh ta một cái thì lập tức đi về phía trước.

"Tôi này anh phải đi rồi, có thể trò chuyện với em một chút không?" Thẩm Dã vội vàng bắt lấy cánh tay cô.

Quý Chu Chu nhú mày nhìn về phía cánh tay bị Thẩm Dã bắt lấy, Thẩm Dã lập tức buông ra, dùng giọng điệu cầu xin mà bản thân chưa phát hiện, nói: "Chỉ nói một hai câu, anh thật sự có chuyện muốn nói với em."

Xa xa, Cố Quyện Thu đứng ở cửa phòng ăn, sau khi nhìn thấy Thẩm Dã dây dưa với Quý Chu Chu, ánh mắt chột lạnh, Chử Trạch đi theo sau lưng "Chặc" một tiếng: "Cậu không đi qua xem một chút à?"

Cố Quyện Thu lập tức nhắc chân đi về bên đó, bóng lưng trần ngập tức giận làm cho Chử Trạch không chút nghi ngờ, anh đến bên đó sẽ cho Thẩm Dã một quyền.

Cửa nhà vệ sinh.

"Tôi cảm thấy chúng ta đã không có gì để trò chuyện. Thẩm tiên sinh, hãy để chúng ta không ai nợ ai, được không?" Quý Chu Chu bắt đầu dĩ, người này không thể từ bỏ ý định sao?

Thẩm Dã mím môi: "Hai người chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, sao có thể không ai nợ ai..."

"Tôi còn có việc, phải đi trước." Quý Chu Chu lập tức cắt đứt lời nói của anh ta, đi về phía trước, không muốn phản ứng với anh ta nữa.

Giọng nói của Thẩm Dã đột nhiên nâng cao: "Là chuyện về Cố Quyện Thu, em xác định không muốn nghe à?"

Dưới chân của Quý Chu Chu không có một chút dừng lại.

"Em phải rời khỏi anh ta, nếu không em có thể sẽ chết, anh ta sẽ giết em!"

Đầu óc của Quý Chu Chu "Àm" một cái trở nên trống rỗng, cả người đều căng cứng tại chỗ, sau một lúc lâu mới mặt không cảm xúc quay đầu lại, kiểm chế giọng nói của mình để không phát run: "Ý anh là gì?"

Thẩm Dã ngẩng đầu, nhìn thấy Cố Quyện Thu đi về phía bên này, anh ta dừng một chút, thấp giọng nói: "Ồ đây không tiện nói, em đi với anh."

Quý Chu Chu do dự phút chốc, vẫn là đi theo. Cố Quyện Thu ở sau lưng cô đột nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm bóng lưng của cô cho đến khi biến mất. Hồi lâu, anh rũ tròng mắt u ám xuống, xoay người đi về phòng ăn.

Trong lòng vẫn đang suy nghĩ các loại khả năng, Quý Chu Chu đi theo Thẩm Dã đến một nơi hẻo lánh, thấy anh ta còn muốn đi ra ngoài, liền lên tiếng ngăn cản: "Cứ ở chỗ này nói đi, tôi còn có việc, anh nhanh lên một chút." Không thể để cho Cố Quyện Thu biết cô len lút gặp mặt Thẩm Dã, cô phải trở về trước khi anh phát hiện.

Thẩm Dã nhìn mặt cô, đột nhiên bình tĩnh trở lại: "Trong khoảng thời gian này, anh lập đi lập lại một giấc mơ."

Quý Chu Chu nheo mắt, cảm giác tình huống sắp hoàn toàn mất đi không chế.

"Chu Chu, anh mơ thấy em" Thẩm Dã khẽ cười một tiếng, hốc mắt dần dần ẩm ướt: "Em trong mơ, chưa hề thay lòng đổi dạ..."

(**) *Bánh trứng muối Đài Loan:*

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thẩm Dã tìm em làm gì?

Nhà vệ sinh trong phòng ngủ, Lý Nhu Nhu nhìn dấu bàn tay rõ ràng trên mặt mình, biết rõ những lời nói dối và che giấu của mình lúc này ở trên núi có bao nhiêu buồn cười, sợ là đám người Quý Chu Chu từ lần đầu tiên nhìn thấy những dấu vết này, cũng đã biết xảy ra chuyện gì rồi.

Vừa nghĩ tới giờ phút này Quý Chu Chu sẽ cười trên sự đau khổ của người khác như thế nào, thì móng tay của cô ta đã cắm sâu vào lòng bàn tay, cả người giống như ngấm thuốc độc ba ngày ba đêm, mỗi một lỗ chân lông đều tản ra sự thù hận.

Cô ta nhìn chăm chăm vào gương một lúc lâu, sau khi ngơ ngác trở lại phòng ngủ ngồi xuống, thì đã phát giác thật lâu, ánh mắt đột nhiên dừng trên cây kéo dùng để cắt tia cành hoa trên bàn.

Nơi này đường núi gấp ghe, nếu một thắng xe của chiếc xe đột nhiên bị hỏng, sợ rằng người trên xe rất khó sống sót nhỉ?

Rõ ràng đã là đầu hạ, thời tiết cũng dần dần nóng nực, Quý Chu Chu chỉ mặc áo tay ngắn nhưng lại giống như đặt mình trong hầm băng, tay chân đều lạnh cóng đến cứng cứng.

Cô che giấu cảm xúc của mình rất tốt, Thẩm Dã đứng trước mặt cô cũng không nhìn ra sự khẩn trương của cô, thay vào đó anh ta không ngừng lặp đi lặp lại những gì nhìn thấy trong mơ và thấy Quý Chu Chu không có phản ứng gì, trong lòng có chút sốt ruột.

"Chu Chu, em nhất định phải tin tưởng anh, mặc dù anh biết điều này nghe có vẻ khó tin, nhưng hôm nay anh có thể đứng ở đây, chính là chứng minh cảnh trong mơ sẽ trở thành sự thật." Thẩm Dã kiềm chế một chút, mới không đưa tay ra đỡ bả vai của cô: "Em cũng biết, anh cũng không quen biết Lý tiên sinh, nhưng vì sao bây giờ lại đột nhiên hợp tác, cũng bởi vì anh mơ thấy chúng tôi hợp tác, biết mong muốn của ông ta là gì, cho nên mới dễ dàng thực hiện chuyện này như vậy, em nhất định phải tin anh."

Quý Chu Chu nhìn chăm chú anh ta nửa ngày, đột nhiên cảm thấy hơi sai sai: "Anh, anh bình tĩnh trước một chút, sau đó thì sao?"

"Cái gì sau đó?" Thẩm Dã sững sờ.

Quý Chu Chu liếm môi một cái, nhìn kỹ biểu cảm của Thẩm Dã, phát hiện anh ta vẫn giống như lần trước lúc nhìn thấy ở khách sạn, dù cho đang cầu xin mình tin tưởng anh ta, nhưng trong đáy mắt lại vẫn cất giấu một tia kiêu ngạo.

Cô thăm dò: "Anh nói anh mơ thấy tôi chết rồi, vậy sau đó thì sao?"

Biểu cảm của Thẩm Dã xuất hiện trống rỗng trong phút chốc, tiếp đó trong đầu dường như có thứ gì đó muốn hiện ra vậy, chui vào đến cả đầu của anh ta đều đau. Loại đau đớn này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, Thẩm Dã liền khôi phục lại bình thường, thờ hờn hờn trả lời: "Hết rồi, mỗi lần mơ thấy đến đây, anh đều tỉnh lại."

Xem ra cốt lõi của người này không thay đổi, chỉ là có thêm một đoạn ký ức về tình huống của giấc mơ. Quý Chu Chu thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy tình hình vẫn không tính là quá tệ: "Tôi biết rồi, không có chuyện gì nữa thì tôi đi trước."

"Chu Chu!"

Bước chân của Quý Chu Chu dừng một chút, khẽ cười với anh ta một tiếng: "Cảm ơn ý tốt của anh, chỉ là bây giờ tôi không nghĩ cùng Cố tiên sinh tách ra, cho nên..."

"Anh ta có thể sẽ giết em!" Thẩm Dã đau khổ nhắc nhở.

Quý Chu Chu trầm mặc một lát, nụ cười trên mặt phai nhạt một chút: "Cho dù giấc mơ của anh là thật, nguyên nhân anh ấy giết tôi, chẳng lẽ không phải là anh sao?"

Thẩm Dã sững sờ một chút.

"Tôi trong giấc mơ đó của anh, là bởi vì giúp anh truyền tin tức, vì anh mà ăn cắp bí mật thương nghiệp của Cố Quyện Thu, cho nên mới dẫn tới họa sát thân. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Những điều anh thấy trong mơ, không những không phân rõ giới hạn với tôi, mà ngược lại muốn tôi giữ khoảng cách với Cố Quyện Thu giống như trong mơ. Thẩm Dã, sự an tâm của anh là gì?"

"Nếu anh thật sự muốn tôi bình an, phiền anh cách xa tôi ra một chút, đừng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chăm chăm tôi nữa, anh như vậy ngoại trừ làm tôi khó xử và chán ghét, thì còn sẽ từng bước ép tôi vào đường chết, không phải sao?"

"Thẩm Dã, anh đã là tên cận bã, đừng có ngay cả một chút nhân tính cuối cùng cũng không có, được không?"

Có thể là cốt truyện phản kích lại với cô, để cô không có cách nào bình tĩnh. Lúc này, tuy Quý Chu Chu biết Thẩm Dã có ký ức sẽ càng lớn mạnh hơn, nhưng vẫn nhịn không được nói ra lời thật lòng.

Ở trong mắt cô, Thẩm Dã có thể nguy hiểm hơn Cố Quyện Thu. Cố Quyện Thu là vì nguyên nữ chính chạm đến ranh giới cuối cùng mới ra tay với cô, còn Thẩm Dã lại ở lúc nguyên nữ chính không làm sai điều gì, đã vì tài sản của cô mà từng bước mưu tính, chiếm đoạt từng chút một, sau cùng lại ép khổ giá trị lợi dụng cuối cùng của nguyên nữ chính.

Mặc dù xử sự đều giống như ác ma, nhưng ở trong mắt Quý Chu Chu, ít nhất một người có ranh giới cuối cùng, còn người kia thì hoàn toàn không có. Đây cũng chính là vì sao, khi đó dưới tình huống phải chọn một trong hai, thì cô lại tình nguyện đi theo Cố Quyện Thu, người có khả năng sẽ giết cô, cũng không muốn có một chút liên quan nào với Thẩm Dã.

Thẩm Dã nhìn người trước mắt ngơ ngác, hồi lâu đột nhiên lui về phía sau một bước, lẩm bẩm: "Không, không thể nào. Em sẽ không đối xử với anh như vậy, Chu Chu không thể nào đối xử với anh như vậy..."

Quý Chu Chu hoảng hốt một trận, sợ anh ta nhìn ra mình không phải nguyên nữ chính, nhưng nghĩ lại một chút, anh ta chỉ là có thêm một đoạn ký ức, cũng không phải mở Thiên nhãn(*), cho dù nhìn ra mình không đúng, thì mình cắn chết không thừa nhận, anh ta muốn tóm mình cũng không có cách.

(*) Thiên nhãn: nghĩa là "mắt của Trời". Thông thường biểu tượng này tượng trưng cho toàn năng, thấu rõ tất cả những hành vi của con người.

"Tại sao không? Thẩm Dã, tôi không phải thánh nhân, không thể luôn chiều theo ý anh mà không có lý do, chẳng phải trước kia ở tiệc mừng thọ của Trương Thành anh đã biết điều này rồi sao?" Quý Chu Chu bình tĩnh dẫn dắt: "Lúc đó anh cũng tiếp nhận rồi, tại sao bây giờ ngược lại không chịu tiếp nhận?"

Thẩm Dã ngẩn người.

Quý Chu Chu thấy vậy đi phía trước một bước: "Anh suy nghĩ kỹ lại, có phải bản thân bị cảnh trong mơ ảnh hưởng quá nhiều rồi không? Có lẽ anh nói rất đúng, những chuyện anh mơ thấy có thể là thật, nhưng có phải mọi thứ trong mơ khác với hiện tại không? Có lẽ anh mơ thấy chính là thời không(*) song song, mọi thứ nơi đó rất giống nơi này, nhưng cũng không hoàn toàn giống nhau, anh hơi lẫn lộn đúng không?"

(*) Thời không: thời gian và không gian.

Thẩm Dã mím môi không nói, gằn đầy quả thật anh ta càng ngày càng trở nên không giống chính mình.

Quý Chu Chu ho khan một tiếng, che giấu sự chột dạ của mình: "Tôi chỉ nói tới đây, anh suy nghĩ cho kỹ, đừng bởi vì mọi thứ trong mơ mà ảnh hưởng đến cuộc sống của bản thân, đến nỗi chúng ta... Tôi hy vọng anh có thể hiểu rõ, chúng ta không thể quay lại rồi."

Quý Chu Chu nói xong, cũng không muốn đơn độc ở chung với anh ta thêm một giây nữa, dường như tháo chạy về phòng ăn.

Trong phòng ăn, bầu không khí không tốt lắm, trên bàn ăn đã bày đầy thức ăn, nhưng Diệp Khuynh và Chử Trạcmngại biểu cảm của Cố Quyện Thu nên không dám động đũa.

"Hay là, tôi đi gọi Chu Chu?" Diệp Khuynh không chịu nổi bầu không khí này, cẩn thận hỏi.

Cố Quyện Thu mặt không cảm xúc nhìn chăm chú mặt bàn, Diệp Khuynh hiểu ý của anh là gì rồi, sờ sờ lỗ mũi không dám nói tiếp nữa. Ánh mắt của Chử Trạmdừng ở trên mặt Cố Quyện Thu một lát, lại mở miệng hiếm khi có phản ứng đả: "Nói về Thẩm tiên sinh và Chu Chu, cũng coi như là người quen cũ, bọn họ trò chuyện một chút cũng rất bình thường, cậu đừng quá lo lắng."

Cố Quyện Thu không có phản ứng gì. Diệp Khuynh và Chử Trạmlé mắt nhìn nhau một cái, toàn thấy trong mắt đối phương đều là bất đắc dĩ.

Lúc Quý Chu Chu từ bên ngoài bước vào, thì nhìn thấy biểu cảm của ba vị này giống như viếng mộ, không nhịn được vui vẻ lên tiếng.

Diệp Khuynh vừa nhìn thấy cô như được đại xá: "Cô rốt cuộc trở lại rồi, tôi đã sắp chết đói."

"Tôi chỉ là đi nhà vệ sinh, đến mức nhớ tôi như vậy sao? Mọi người cũng có thể ăn trước mà." Quý Chu Chu tự nhiên ngồi bên cạnh Cố Quyện Thu, không đề cập tới việc vừa chạm mặt Thẩm Dã khi này.

Ánh mắt của Cố Quyện Thu lại lạnh một phần, nhưng cuối cùng có chút phản ứng: "Chỉ là đi nhà vệ sinh?"

Quý Chu Chu vừa định gạt đầu, trong chớp nhoáng chú ý tới biểu cảm không đúng của Diệp Khuynh, cảm lấy ấm nước giúp Cố Quyện Thu rót ly nước: "Thật ra cũng không phải, còn bị Thẩm Dã chặn lại, nói với anh ta mấy câu. Chú đâu? Sao ông ấy còn chưa đến?"

"Bạn của chú vẫn chưa đi, kêu chúng ta tự ăn." Biểu cảm của Cố Quyện Thu hòa hoãn một chút: "Thẩm Dã tìm em làm gì?"

Quý Chu Chu nhìn thoáng qua phía cửa, thấy bây giờ Thẩm Dã còn chưa trở lại, trong lòng hiểu rõ chắc anh ta sẽ không đến đây để mất mặt, nên cũng lén gan sắp xếp cho anh ta hơn: "Còn có thể làm gì a, không phải là lặp đi lặp lại mấy câu kia, nói xin lỗi tôi, hy vọng tôi có thể tha thứ cho anh ta... Blah blah. Tôi nghe thấy trong lòng phiền muộn, nên trực tiếp trở về."

"Nếu không thích nghe những điều này, tại sao còn phải đi ra ngoài với anh ta?" Cố Quyện Thu chất vấn.

Quý Chu Chu dừng một chút, nhìn anh một cách kỳ lạ: "Sao anh biết tôi đi ra ngoài với anh ta?"

Cố Quyện Thu không nói.

Quý Chu Chu cười cười, giả vờ không biết anh đang nói gì với mình từ đầu: "Anh thấy chúng tôi rồi hả? Còn không phải bởi vì anh ta nói hiện tại bản thân rất lợi hại, có thể làm anh phá sản bất cứ lúc nào. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Tôi lo lắng anh ta sẽ dùng thủ đoạn gì đó với anh, cho nên mới cùng đi qua nghe thử một chút, ai ngờ một câu đứng đắn cũng không nói ra."

Đã giải thích rõ mình đi gặp Thẩm Dã chính là vì anh, để anh không có lý do trách móc cô nữa, lại có thể làm cho anh cảnh giác, để anh cẩn thận Thẩm

Đã một chút. Quý Chu Chu cảm thấy đầu óc của mình càng ngày càng thông minh hơn.

Cố Quyện Thư nghe vậy hừ nhẹ một tiếng: "Anh ta tính toán cái gì, cũng có thể ảnh hưởng đến tôi? Loại lời nói này em cũng tin, não em đi đâu rồi?"

"... Anh có thể đừng quá lơ là không, không biết kiêu binh tất bại(*) à. Anh ta cũng đã hợp tác với chú rồi, khẳng định rất lợi hại, anh nên để tâm một chút đi." Coi thường người công kích anh, Quý Chu Chu đối với thái độ bây giờ của anh khá đau đầu.

(*) Kiêu binh tất bại: đội quân kiêu ngạo, khinh địch chắc chắn sẽ thất bại.

Cố Quyện Thư dừng một chút, chằm chằm nhìn chằm chằm cô: "Em quan tâm tôi?"

"Thật mới mẻ, tôi không quan tâm anh còn có thể quan tâm anh ta sao?" Quý Chu Chu nhìn anh một cách kỳ lạ, gấp một miếng đậu hũ bỏ vào chén anh.

Ừm, chế phẩm từ đậu bỏ não chứ?

Cố Quyện Thư nhìn cô mấy lần nữa, cuối cùng cầm đũa lên không nhanh không chậm ăn cơm. Quý Chu Chu biết mình coi như vượt qua ải này, khẽ cười một tiếng càng thêm ân cần giúp anh gấp đồ ăn, cho đến khi trong chén của anh chất đầy, bản thân mới bắt đầu ăn cơm.

Đối diện từ đầu đến cuối bị hai người xem nhẹ, bắt đầu suy nghĩ về khuôn mặt lạnh lẽo của Cố Quyện Thư mà lúc này mình phải đối diện ở đâu. À, nghĩ ra rồi, là sợ Quyện Thư quá tức giận gây khó dễ cho Chu Chu, hai người chuẩn bị khuyên nhủ, kết quả bọn họ vô dụng thì thôi đi, đằng này còn bị bắt ăn một hòng cầu lương.

Diệp Khuynh phiền muộn gửi một tin nhắn cho Chữ Trạm: Tôi cảm thấy tôi bị thất sủng rồi. Hoàng Thượng có Chu ái phi, còn nguyên ý đầu tư cho tôi sao?

Chữ Trạm nhìn lướt qua màn hình sáng của di động, bình tĩnh tiếp tục ăn cơm. Diệp Khuynh xác định mình thật sự bị thất sủng rồi, nếu không tại sao Chữ công công lại coi thường anh ta?

Chữ công công hắt xì một cái, ung dung liếc nhìn Diệp Khuynh, Diệp Khuynh lập tức an phận.

Ăn xong bữa cơm, tất cả trở về phòng. Quý Chu Chu mới vừa nằm xuống ghế sofa, đã nhìn thấy Diệp Khuynh gửi tin nhắn đến, nhưng mà gửi tới số bí mật của cô.

"Biên kịch Chu, ngày 10 tháng sau đọc kịch bản, trong khoảng thời gian này làm phiên ra thêm nội dung 10 tập nữa."

Chu Tứ Quý là tên trên thẻ căn cước Quý Chu Chu mua được, cảm giác vẫn rất hợp với mình, nên cứ như vậy mà dùng.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31-2: Vì sao phải đối tốt với tôi?

Quý Chu Chu nhìn nội dung tin nhắn một lúc không nói nên lời, vị này không phải buông thả giống mình sao, tại sao mới có mấy ngày đã đến khâu đọc kịch bản rồi. Cô suy nghĩ một chút gửi lại ba chữ: Tôi biết rồi, sau đó thờ dài một hơi.

Khởi quay sớm một chút cũng được, có "Băng hiệu chữ vàng" Diệp Khuynh này ở đây, cộng với cô có nhiều năm kinh nghiệm như vậy, bộ phim này cơ bản là ổn. Khoản thanh toán cuối cùng chắc sẽ sớm hơn thời gian phát sóng của phim truyền hình, đến lúc đó lấy tiền đến thành phố khác thuê nhà trước, sau đó viết thêm một bộ phim truyền hình trong khi chờ phim truyền hình phát sóng là được.

Chỉ là lần sau, để giữ bí mật thân phận, cần phải hợp tác với những đạo diễn khác ngoài Diệp Khuynh rồi. Dựa theo tuyến thời gian qua một khoảng thời gian nữa, Cố Quyện Thư sẽ bị ép đến phá sản nhĩ.

Cô cũng muốn dứt khoát nói cho Cố Quyện Thư biết, kêu Cố Quyện Thư khuyên chú đừng hợp tác với Thẩm Dã nữa, nhưng hôm nay trải qua cuộc gặp mặt với Thẩm Dã, cô hoàn toàn bỏ đi ý nghĩ này.

Nếu so sánh cốt truyện thành một thứ gì đó có ý thức tự chủ, thì hiện tại sự can thiệp của cô vào thế giới này đã khiến cho nó bất mãn.

Vì vậy nam chính đột nhiên có ký ức không nên có, để đưa thế giới này trở lại quỹ đạo một lần nữa, cho dù cô phá hỏng sự hợp tác lần này, thì Thẩm Dã vẫn có thể tìm được những người hợp tác khác, chung quy sẽ không phải ai cũng nhìn mặt mũi Cố Quyện Thư, bỏ lợi ích không muốn cũng phải ép chết Thẩm Dã chứ.

Mà quan trọng nhất chính là, trên đời này không có bức tường nào mà gió không lọt qua được, một khi khiến cho Thẩm Dã biết Cố Quyện Thư hết lần này đến lần khác quấy nhiễu anh ta, như vậy sự ghen ghét của anh ta đối với Cố Quyện Thư sẽ dần dần hóa thành thù hận, chờ đến lúc cốt truyện giúp

anh ta đạt tới đỉnh cao, sợ rằng Cố Quyện Thư cũng xong rồi.

Mà bây giờ cô không làm, ít nhất sẽ không khiến cho Cố Quyện Thư thù hận. Lần này không có cái chết của nguyên nữ chính cản trở, thù hận giữa Thẩm Dã và Cố Quyện Thư cũng không quá lớn, chắc là sẽ không nhất định đưa anh vào chỗ chết đâu nhỉ? Cho nên mới nói, chuyện cô rời đi bất luận đối với cô hay là đối với Cố Quyện Thư, dường như đều là chuyện tốt.

"Ăn táo không?" Giọng nói của Cố Quyện Thư chặn đứng suy nghĩ của cô.

Quý Chu Chu vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy tay trái anh cầm con dao, tay phải cầm một quả táo còn ướt, ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm cô. Quả táo đỏ tươi không ngừng nhỏ nước, rơi xuống sàn nhà tạo thành một dấu chấm, giống như quả táo đang đổ máu vậy.

... Đại ca, cầu xin anh có chút ý thức của hung thủ giết người đi, có thể đừng luôn lúc ẩn lúc hiện trước mặt nạn nhân được không?

"Ăn không?" Hung thủ giết người không hề ý thức được.

Quý Chu Chu giật giật: "Không ăn."

"À, tôi ăn." Hung thủ giết người nói xong thì đưa cả quả táo và con dao đến tay cô.

Quý Chu Chu liếc anh một cái không nói gì, thấy hai chân anh chụm lại, hai tay đặt lên đầu gối, ngồi thẳng tắp như học sinh tiểu học, chờ mình gọt táo cho anh ăn. Trong lòng cô hiện ra một nghi ngờ lần nữa, cái tên này, thật sự có thể xuống tay giết người?

"Nhanh lên một chút." Cố Quyện Thư chậm rãi thúc giục.

Quý Chu Chu đành phải từ bỏ suy nghĩ, cúi đầu giúp anh gọt táo, ai kêu cô biết rõ tình cảnh của bản thân, cho nên bây giờ phải dủ dặt vị này đây. Cố Quyện Thư thấy cô nghe lời như vậy, hơi dừng một chút.

Tay cô xinh xắn mềm mại nhưng lại hết sức linh hoạt, chẳng mấy chốc một quả táo đã được gọt xong.

"Nè, ăn đi." Quý Chu Chu đưa cho anh.

Cố Quyện Thư nhận lấy quả táo cắn một miếng, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm cô. Quý Chu Chu chớp mắt mấy cái: "Sao thế?"

"Muốn uống sữa chua."

"..... Cho nên?"

Cố Quyện Thư cắn quả táo thêm một miếng: "Chắc ở phòng bếp có."

"Anh muốn tôi chạy vặt(*)?" Quý Chu Chu nheo mắt, sau khi thấy anh gạt đầu thì trong lòng mắng thầm một tiếng, nhưng vẫn đứng lên: "Chờ một lát, tôi lập tức trở về."

(*) Chạy vặt: chạy việc vặt, làm sai vặt.

Cánh cửa sau lưng cô đóng lại, đôi mắt của Cố Quyện Thư sâu hơn, găm quả táo lấy di động ra, mở diễn đàn Mẫu Anh mà mình mới vừa thoát không bao lâu, dùng tài khoản mới đăng một bài viết lên: Bạn gái đột nhiên đối xử thật tốt với tôi, một chút cũng không từ chối là có ý gì?

Phía dưới rất nhanh có người trả lời: Chúc mừng bạn, bạn bị cấm sừng rồi. Cô ta áy náy trong lòng nên bù đắp cho bạn đó.

Cố Quyện Thư: "..."

Chất lượng của cái diễn đàn Mẫu Anh này không đồng đều, vẫn là không nên chơi, Cố Quyện Thư dứt khoát gỡ cài đặt. (Truyện chính chủ Tiểu Hi Tiểu Hi). Chỉ là gỡ APP rồi, cái từ "Cấm sừng" kia lại khắc trong đầu, mặc dù anh tin tưởng nhân phẩm của Quý Chu Chu, nhưng cử chỉ của cô thật sự quá kỳ lạ.

Anh quyết định thẳng thắn hỏi một chút.

Quý Chu Chu cầm hai hộp sữa chua trở về, thì nhìn thấy anh như có vẻ trầm ngâm, dừng lại một chút rồi đưa một hộp sữa cho anh. Cố Quyện Thư ngưng suy nghĩ, chậm chậm nhìn về phía sữa chua trong tay cô, nhưng lại không mở miệng nói chuyện. Quý Chu Chu do dự một chút, đưa hộp sữa chua khác qua.

Cố Quyện Thư: "... Cho tới giờ phút này, rốt cuộc anh đã ý thức được vấn đề nghiêm trọng đến mức nào.

"Hai hộp cũng không đủ?" Quý Chu Chu trừng to đôi mắt, mới ăn xong cơm trưa, anh là heo sao?

Cố Quyện Thư không nhận sữa chua, mà hỏi: "Có phải em đã hạ độc?"

"... Cái gì?"

"Từ lúc bắt đầu đi câu cá, em đã không đúng, có phải em làm chuyện gì có lỗi với tôi rồi không?" Đôi mắt của Cố Quyện Thu hơi nheo lại, tuy là không phải chủ ý của anh, nhưng khí tràng quanh người anh vẫn thấp xuống.

Quý Chu Chu sùng sốt một chút, sau đó hơi dờ khóc dờ cười, bản thân muốn đối tốt với anh một chút, không ngờ lại trở thành lý do khiến anh nghi ngờ. Cho nên hành động trước kia của cô là đúng, ngược lại bây giờ hướng đi này là sai?

"Tôi chính là muốn đối tốt với anh một chút, nếu như anh không muốn, vậy thì thôi." Quý Chu Chu đặt sữa chua của anh lên bàn, dùng ống hút cắm xuống uống một hớp.

Cố Quyện Thu không bị lừa được: "Vì sao phải đối tốt với tôi?"

"Bởi vì nhìn thấy Thẩm Dã a." Giả vờ không thấy được biểu cảm không vui của Cố Quyện Thu, Quý Chu Chu cảm khái một tiếng: "Nghĩ đến trước kia tôi đối xử với tên cận bã đó đều tốt như vậy, nhưng lại luôn tranh luận với Cố tiên sinh đẹp trai, khí chất còn dễ thương như anh, nên trong lòng tôi áy náy, vì vậy muốn đối tốt với anh một chút."

Lỗ tai của Cố Quyện Thu nóng lên, giọng nói dịu xuống: "Không cần, giống như trước kia là được."

"Nhưng nếu tôi vẫn giống như trước đây, ngộ nhờ một ngày nào đó đắc tội anh thì làm thế nào?" Quý Chu Chu nghiêm túc nhìn anh.

Cố Quyện Thu trầm mặc phút chốc, còn muốn nghiêm túc hơn cô: "Mỗi ngày em đều đang đắc tội tôi, tôi có làm gì em chưa?"

... Nói cũng phải, nhưng điều cô muốn hỏi không phải thế này: "Cố tiên sinh, anh là kiểu người thù mới hận cũ tích góp lại một đồng, đến ranh giới cuối cùng thì trả thù, hay là kiểu người không mang thù, nhưng lần nào đó chọc tới anh thì anh sẽ tức giận?"

"Em hy vọng tôi thuộc kiểu nào?"

"Đương nhiên là kiểu thứ hai!" Dù sao cô sẽ không đụng vào ranh giới cuối cùng của anh, cho nên đối với cô mà nói, kiểu thứ hai tốt hơn kiểu thứ nhất nhiều.

Cố Quyện Thu "Ồ" một tiếng: "Vậy kiểu thứ hai."

Quý Chu Chu cười cười: "Tôi cũng cảm thấy vậy." Nói xong lấy sữa chua của mình uống sạch, đứng dậy nhìn thấy quả táo trong tay anh chỉ cần hai miếng liền dừng lại, lập tức cầm lấy quả táo trong tay anh đi.

Nếu Cố tiên sinh thích cách thức sống chung của cô như trước kia, vậy thì cô không thay đổi, đỡ phải làm anh sinh nghi.

"Không ăn tiếp sẽ bị oxy hoá, tôi giúp anh giải quyết nhé, anh uống sữa chua." Quý Chu Chu nói xong cắn một miếng lớn, từ từ đi về phía cạnh giường, chờ khi đến cạnh giường thì chỉ còn lại cái hột, bị cô ném chính xác vào thùng rác.

Cố Quyện Thu thấy cô nằm xuống, chân mày khẽ nhúc nhích: "Em làm gì?"

"Sô pha nhà chú không thoải mái, tôi muốn ngủ trên giường một lát." Quý Chu Chu đắp kín chăn mát(*), chỉ lộ cái đầu ra bên ngoài.

(*) Chăn mát: dùng cho mùa hè.

Cố Quyện Thu trầm mặc một lát: "Nằm xích qua một bên, chừa một chỗ trống cho tôi."

"Anh cũng ngủ trên giường rồi, đến lượt ngủ sô pha." Quý Chu Chu từ chối, bây giờ cũng không phải là lúc quá lạnh đến nỗi không có cách nào như ban đêm, cô không muốn chung chăn với gối anh.

Cố Quyện Thu dùng một chút, nghĩ lại có phải mình ăn quá no rồi không, lúc cô quyết định đối tốt với mình một chút thì từ chối lời đề nghị này, để cho cô ăn táo của mình lại còn ngủ giường của mình.

"Em chừa cho tôi một chỗ trống nhỏ, nửa mét là được." Khi tới buổi trưa, anh cũng mệt mỏi.

Quý Chu Chu đối mặt với anh ba giây, đột nhiên nằm xuống hình chữ đại (大), nhắm mắt lại giật giật hai cái, miệng lẩm bẩm: "Tôi ăn quả táo độc, bây giờ sắp bất tỉnh, trước khi bạch mã hoàng tử đến không thể tỉnh..."

Cố Quyện Thu: "....."

Anh đứng ở cạnh giường một phút, nhưng Quý Chu Chu cũng không có dấu hiệu mở mắt, mà lông mi của cô run rẩy, cho thấy cô vẫn chưa ngủ.

Cố Quyện Thu gọi cô một lần nữa, sau khi thấy giả chết đến tận cùng, thì trầm mặc một lát cúi người xuống, in một nụ hôn lên môi cô.

Trong nháy mắt bốn cánh môi chạm nhau, Quý Chu Chu chợt mở mắt ra, nhìn thấy mi mắt của Cố Quyện Thu gần ngay trước mắt gần người phút chốc. Cố Quyện Thu hoàn toàn không cảm thấy mất tự nhiên khi bị bắt gặp, hôn xong liền ung dung đứng thẳng, nhìn cô từ trên cao xuống: "Đã hôn xong, công chúa tỉnh dậy, có thể đi ngủ sô pha rồi."

Quý Chu Chu im lặng một lúc, cảm giác vô ngữ càng ập vào trong lòng hơn: "... Đại ca, câu chuyện anh nói là "Công chúa ngủ trong rừng" đó hả?"

"...?"

"Công chúa ngủ trong rừng là bị kim đâm, người ăn quả táo độc là Công chúa Bạch Tuyết, mặc dù hai người này đều là Công chúa, nhưng cốt truyện hoàn toàn khác nhau, Ok?" (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Quý Chu Chu không thể nhịn được nữa: "Câu chuyện đơn giản như vậy mà anh cũng có thể nhầm lẫn, anh đã đọc truyện cổ tích chưa?"

Cố Quyện Thư nhìn biểu cảm tức giận của cô, nghiêm túc hỏi: "Vậy làm thế nào để Công chúa Bạch Tuyết tỉnh lại?"

"Quả táo vương quốc của Công chúa Bạch Tuyết, bị ngã một cái mới tỉnh lại." Quý Chu Chu cố gắng làm phở cập khoa học.

Cố Quyện Thư gật gật đầu, tiếp theo ánh mắt dừng ở trên người cô. Quý Chu Chu giật mình một cái, nhanh chóng dịch sang phía bên cạnh: "Cho anh, cho anh, cho anh. Đại ca mời ngủ, không cần phải bạo lực gia đình."

Cố Quyện Thư hừ nhẹ một tiếng, xoay người đi đến ghế sofa ngồi xuống, Quý Chu Chu cho anh một ánh mắt nghi ngờ, còn tưởng là anh tức giận. Lúc cô đang cân nhắc có cần đỡ anh trở về hay không, thì Cố Quyện Thư chậm chậm nói: "Ngủ đi, hôm nay thức dậy sớm như vậy, chắc là ngủ không ngon hả?"

Quý Chu Chu ngây người, sau khi nhìn thấy anh nhắm mắt lại và nằm xuống, trong lòng hơi xúc động. Người đàn ông này thỉnh thoảng cũng khá tốt, chờ anh phá sản, mình nên giúp anh nhiều hơn một chút.

"Mau ngủ, em chỉ có nửa tiếng, nửa tiếng sau đến lượt tôi."

"..." Cầu đàn ông, một tháng 3000 không thể nhiều hơn.

(Ý Chu Chu chỉ giúp đỡ 1 tháng 3000, không cho thêm)

Quý Chu Chu cuộn cuộn chần, quả thật hôm nay cô dậy quá sớm, cả buổi sáng vừa lo lắng hoảng sợ vừa vội vàng đi câu cá, thật sự mệt mỏi, lúc này nhắm mắt lại, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Có phải đã ngủ nửa tiếng hay chưa, Quý Chu Chu không rõ ràng lắm, chẳng qua đợi đến khi cô mở mắt ra, đã là lúc hoàng hôn. Cô ngồi dậy dụi mắt, nhìn thấy Cố Quyện Thư đang thu xếp đồ đạc, sau một lúc lâu mới ngơ ngác hỏi: "Làm gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31-3: Anh nhất định phải sống!

"Chú có việc bận, chúng ta đi về trước. Qua đây giúp tôi." Cố Quyện Thư nhìn vali hành lý bị mình làm cho bừa bộn, ngồi xuống có chút buồn bực.

Quý Chu Chu vừa mới tỉnh ngủ còn lơ đãng, nghe vậy liền từ từ đi đến bên cạnh anh, thấy anh nhét đồ đạc của bọn họ vào vali hành lý, ngay cả khăn rửa mặt cô dùng qua cũng không buông tha, lúc này xếp thành hình vuông được đặt trên quần áo.

Quý Chu Chu vui vẻ: "Để tôi làm cho."

Cô lấy tất cả đồ đạc ra khỏi vali và sắp xếp lại: "Diệp Khuynh và Chữ Trạm đâu?"

"Mới vừa đi rồi, em vẫn không thức dậy, tôi không có kêu em." Cố Quyện Thư đưa quần áo cho cô, cúi đầu gửi tin nhắn cho Chu Trường Quân.

Quý Chu Chu ngấm nhìn anh một cái, không thấy rõ nội dung tin nhắn, thuận thực thu dọn đồ đạc vào: "Đi thôi."

"Ừ."

Cố Quyện Thư kéo ba cái vali, Quý Chu Chu kéo một cái, hai người đi về phía bãi đỗ xe. Tuy cùng một con đường, nhưng bởi vì là ban ngày, lại không có ma quỷ ấu trĩ hù dọa người, cuối cùng Quý Chu Chu có thể thưởng thức phong cảnh ven đường.

"Nếu sống ở trong núi cả đời, cảm giác cũng khá tốt." Quý Chu Chu hít sâu một hơi, từ từ thở ra.

Cố Quyện Thư nhìn cô một cái như có điều suy nghĩ, chậm chậm mở miệng: "Cố gia có một ngọn núi."

"?"

"Cũng có kế hoạch xây biệt thự ở sườn núi. Nếu em thích, thì giữ lại một căn."

Quý Chu Chu thấy anh mở miệng chính là một căn biệt thự, cảm khái lắc đầu: "Cũng chính là lúc này, tôi mới cảm giác bản thân bị bao dưỡng."

Cố Quyên Thư nhú mồm, đang muốn chỉnh sửa cô điều gì đó, thì phía bãi đỗ xe truyền đến giọng nói của Thẩm Dã: "Cố tiên sinh, Chu Chu, hai người cũng muốn rời khỏi sao?"

Quý Chu Chu dừng một chút, nhìn thấy anh ta và Lý Nhu Nhu sắc mặt tái nhợt đứng bên cạnh, miễn cưỡng gật đầu, mà Cố Quyên Thư kể bên sắc mặt lạnh xuống, cũng không để ý bọn họ. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Hai người đó đi ra sớm hơn bọn họ lâu như vậy, vẫn còn ở bãi đỗ đứng đợi, nói không phải cố ý, Cố Quyên Thư cũng sẽ không tin.

Lúc đầu khi giữ Quý Chu Chu lại, quả thực là muốn xem tiết mục yêu đương thù hận, nhưng loại ý nghĩ này cũng chỉ hiện ra trong phút chốc, sau đó thì chưa từng có nữa. Nhưng Thẩm Dã lại nhiều lần chạm đến ranh giới cuối cùng của anh, không dạy dỗ một chút, e là Thẩm Dã sẽ không nhớ lâu.

Sự hồ hững trong đáy mắt chỉ xuất hiện phút chốc, khi nhìn về phía Quý Chu Chu lại khôi phục về lười nhác lần nữa: "Em đi vào trong xe mở cốp, tôi sắp xếp đồ đạc."

Quý Chu Chu ước gì bớt tiếp xúc với Thẩm Dã, tránh cho anh ta lại có suy nghĩ không nên có với mình, vì vậy nghe thế lập tức chui vào trong xe.

Sắc mặt Thẩm Dã hơi khó coi, nhưng vẫn cùng Cố Quyên Thư nói lời tạm biệt, rồi đi vào xe ngồi. Sau khi Lý Nhu Nhu ngồi vào ghế phụ, sắc mặt càng ngày càng trắng, mặc dù hết sức kiềm chế, nhưng vẫn không ngừng ra mồ hôi.

Thẩm Dã kỳ lạ liếc nhìn cô ta một cái: "Em làm sao vậy?"

"Em, em tới kỳ sinh lý, có lẽ không thoải mái lắm." Lý Nhu Nhu nắm chặt góc áo.

Thẩm Dã dừng một chút, giọng nói chậm lại: "Chịu đựng một chút, bây giờ anh đưa em đi bệnh viện."

Anh ta nói xong liền khởi động xe, Lý Nhu Nhu đột nhiên bắt lấy tay anh ta: "Chờ một chút! Anh Thẩm Dã, anh khoang hả lái xe. Em, em hơi khó chịu." Phan xe của Quý Chu Chu hỏng rồi, không thể đi trước bọn họ, ngộ nhờ bị đụng phải thì làm sao?

Thẩm Dã nín thở, nhìn ánh mắt không có thực của cô ta dời đi, mơ hồ cảm thấy không đúng.

Đội khí xe của Cố Quyên Thư từ từ di chuyển trên đường, Lý Nhu Nhu nhẹ nhàng thở ra: "Em ổn rồi, chúng ta đi thôi."

"Em đã làm gì với bọn họ?" Thẩm Dã đột nhiên lạnh giọng hỏi.

Lý Nhu Nhu hoảng loạn: "Làm, làm gì?!"

"Anh hỏi em đã làm gì xe bọn họ?" Thẩm Dã chợt bắt lấy cổ tay cô ta, sắc mặt giống như Diêm Vương địa ngục.

Lý Nhu Nhu sợ đến cùng cực, ngược lại bình tĩnh lại: "Em không làm gì hết, anh Thẩm Dã, chúng ta về đi." Là tài xế của bọn họ tùy tiện để chìa khóa xe ở đại sảnh, cô ta cũng chỉ thừa lúc mọi người nghỉ ngơi lấy ra dùng một chút mà thôi.

Thẩm Dã nhìn chằm chằm cô ta hồi lâu, mạnh mẽ đánh tay lái đuổi theo Cố Quyên Thư.

... Quý Chu Chu ngồi trên ghế phụ, nhìn Cố Quyên Thư ngồi chỗ ghế lái, không tin tưởng lắm: "Anh lái được không? Nơi này chính là đường núi."

"Em nói xem?" Cố Quyên Thư nghiêng đầu liếc cô một cái, sau khi ra đường lớn thì bắt đầu đạp chân ga.

Quý Chu Chu lặng lẽ thắt chặt dây an toàn: "Tôi cảm thấy không được."

Cố Quyên Thư cười nhạt một tiếng, cầm tay lái nhàn nhã, mới vừa an tĩnh không bao lâu, đã nghe thấy người bên cạnh "Ồ" một tiếng, anh nhìn một cái, Quý Chu Chu chỉ chỉ kính chiếu hậu: "Đó là xe của Thẩm Dã thì phải, tại sao cứ luôn nháy đèn?"

Cố Quyên Thư nhìn theo ánh mắt của cô, đáy mắt hiện lên một tia phiền chán: "Không biết."

"Chắc không có chuyện gì đâu nhỉ, anh dừng lại hỏi thử một chút." Lúc này Thẩm Dã đã bị mất mặt, bởi vậy không có tới quấy rầy nữa, bây giờ đột nhiên vội vàng muốn đuổi theo, chỉ sợ thật sự có chuyện gì đó. Tuy rằng không có hứng thú với anh ta, nhưng ngộ nhờ bỏ qua tin tức hữu ích nào đó thì không được.

Cố Quyên Thư trầm mặc phút chốc, cũng mơ hồ cảm thấy không đúng, nên đạp phanh lại.

Quý Chu Chu quay đầu nhìn về phía anh: "Không dừng xe sao?"

"Không có gì phải dừng, đoán chừng lại muốn tới làm phiền. Em đi ra sau ngồi đi." Cố Quyên Thư lười biếng nói.

Quý Chu Chu không nói nên lời: "Anh cũng không dừng, tôi còn đi ra sau ngồi làm gì?"

"Bây giờ em mập quá, ảnh hưởng tầm mắt của tôi."

"..." Người nào hả, Quý Chu Chu trừng mắt liếc anh một cái, dứt khoát tháo dây an toàn leo ra phía sau ngồi.

"Thắt dây an toàn." Cổ Quyện Thư nhắc nhở.

Quý Chu Chu tròn trắng mắt, thắt dây an toàn vào: "Tốc độ của anh quá nhanh, lái chậm một chút đi, nói không chừng dưới chân núi còn có fans của Chử Trạch chưa đi đó, không an toàn."

"Không cần." Giọng nói từ chối của Cổ Quyện Thư vừa dứt, thì điện thoại của Thẩm Dã đã gọi lại. Anh dừng một chút, đeo tai nghe lên.

Quý Chu Chu không nhìn thấy tên người gọi hiển thị trên di động của anh, bản thân ngáp một cái ở ghế sau phát ngốc.

Trong tai nghe của Cổ Quyện Thư, giọng nói của Thẩm Dã truyền tới: "Xe xảy ra vấn đề?"

"Ừ."

"Vấn đề gì?" Thẩm Dã liếc Lý Nhu Nhu một cái nổi giận đùng đùng, Lý Nhu Nhu khẽ cười một tiếng, điềm nhiên ngồi ở chỗ đó.

Cổ Quyện Thư nhìn Quý Chu Chu từ kính chiếu hậu một cái, sau khi đối mặt với cô thì rất nhanh dời ánh mắt đi: "Phanh."

Thẩm Dã: "... Không thể dừng?"

"Ừ."

"Còn bao nhiêu xăng?"

"Mới vừa đổ, đầy bình."

Quý Chu Chu liếc nhìn Cổ Quyện Thư, cảm thấy anh nói chuyện có chút kỳ lạ.

Lòng bàn tay Cổ Quyện Thư đã hơi ra mồ hôi, nhưng vẫn bình tĩnh lái về phía trước, sau khi tắt máy của Thẩm Dã thì gọi cho chú, đối phương vừa thông máy, anh lập tức hỏi: "Chú, dưới chân núi fans của Chử Trạch giải tán chưa?"

"Chú hỏi một chút... Có phải lúc Chử Trạch đi không bị bọn họ nhìn thấy hay không, đa số bọn họ còn ở dưới chân núi, phải mất ít nhất 10 phút để giải tán, sao vậy Quyện Quyện?"

"Không có việc gì, con chỉ tùy tiện hỏi một chút." Cổ Quyện Thư tắt điện thoại, vẻ mặt như cũ, đáy mắt một mảnh đông lạnh.

Không còn kịp rồi, lấy tốc độ hiện tại của anh, nhiều nhất 3 phút thì sẽ đến chân núi, chỗ nhóm fans là khoảng đất trống khá lớn giữa chân núi và quốc lộ. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cũng là chỗ duy nhất có thể quay đầu lên núi với tốc độ hiện tại này. Nếu dưới chân núi không có người, anh có thể lợi dụng đoạn đường đó quay đầu lên núi và cố gắng đem lượng xăng tiêu hao qua lại, nhưng cái phương án này đã không có khả năng.

Nếu không thể quay đầu, thì sẽ lập tức chạy ra quốc lộ, ngoài đó lượng xe cộ quá lớn, với tốc độ này chạy đi không khác gì đi tìm đường chết, còn không bằng ở giữa chân núi, tìm một hòn đá không quá cứng đâm vào, làm cho xe dừng lại.

Cổ Quyện Thư đã quyết định chủ ý, giọng nói ôn nhu: "Sợ không?"

"Sợ, sợ cái gì?" Quý Chu Chu nuốt nước miếng xuống, mơ hồ nhận ra điều gì đó.

Cổ Quyện Thư khẽ thở dài: "Phanh xe hỏng rồi!"

"..." Cho nên bây giờ cô sẽ bị cốt truyện đại thần hại chết sao? Quý Chu Chu che mặt lại, tuyệt vọng.

Cổ Quyện Thư liên tục nhìn về phía cô: "Đừng sợ, em cần cái gối, đừng để lười bị thương. Tốc độ không nhanh như vậy, chờ lát nữa anh sẽ đâm vào tảng đá dừng xe, có thể hơi chấn động, nhưng sẽ không sao."

"Sao có thể không sao, anh tìm một chỗ mềm đâm đi." Quý Chu Chu khẩn trương đến nỗi giọng nói cũng cứng hơn.

Cổ Quyện Thư bắt đầu đi: "Không kịp rồi, dưới chân núi đều là người, cũng không thể trực tiếp đâm vào người ta đâu nhỉ?"

"Đã lúc nào rồi mà anh còn nói giỡn." Quý Chu Chu nắm chặt ngón tay: "Dưới chân núi không phải có lưới sắt sao, có thể đâm cái đó không, để nó cản một chút chúng ta nhảy ra xe, hoặc là đâm vào cục đá cũng được, đâm cái loại đá nằm một mình đó, cái loại có thể bị xe đẩy đi, cũng tốt hơn đâm sâu vào."

Cổ Quyện Thư ngừng một lát, trong nháy mắt nghĩ ra cách, đúng lúc Thẩm Dã gọi điện thoại đến, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, đã bị Cổ Quyện

Thư cất ngang: "Phía trước có một đoạn đường khá rộng, tôi chạy sang một bên, anh chạy lên cản xe tôi lại."

"Được." Thẩm Dã sững sốt, sau khi lấy lại tinh thần lập tức đáp ứng.

Lý Nhu Nhu bên cạnh kinh hô một tiếng, duỗi tay đoạt tay lái: "Anh điên rồi! Xe anh ta không thể dừng, anh muốn để anh ta đâm chết chúng ta?!"

Thẩm Dã hất cô ta ra một cái, nhìn cô ta một cách hung ác: "Nếu mặc kệ bọn họ xảy ra chuyện, chúng ta mới chắc chắn phải chết." Giờ phút này đầu óc của anh ta vô cùng rõ ràng, cho dù không vì Quý Chu Chu, cũng không thể để cho xe trước mặt xảy ra chuyện.

Lý Nhu Nhu ngơ ngác nhìn Thẩm Dã, thấy anh ta đạp chân ga lại bất lực.

Trong xe phía trước, Cố Quyện Thư nhìn thấy xe của Thẩm Dã bắt đầu tăng tốc, trầm giọng dặn dò Quý Chu Chu: "Ngồi vững."

"Được..." Quý Chu Chu nói xong, thì thấy xe Thẩm Dã từ bên cạnh lướt qua, cô kiềm chế sự sợ hãi, run giọng dặn dò Cố Quyện Thư: "Anh, anh nhất định phải sống..."

"Yên tâm, sẽ không có chuyện gì." Cố Quyện Thư nắm chặt tay lái, lúc xe Thẩm Dã lao tới phía trước ngăn cản, trong nháy mắt đâm vào đường.

Ầm!

Một tiếng vang lớn làm những con chim trong rừng sợ hãi bay đi, thế giới của Quý Chu Chu đột nhiên chậm lại, tiếng lốp xe cọ sát mặt đất, tiếng kính vỡ nát, còn có tiếng thét chói tai của người phụ nữ, tất cả thành công tri hoãn sự tồn tại gấp mười lần.

Trong lúc trời đất quay cuồng, thời gian đột nhiên lưu động, lỗ tai của Quý Chu Chu đau đớn một trận, bất ngờ ngã về phía trước, giây tiếp theo lại bị dây an toàn kéo trở lại, trải qua dây đai thật dài, xe dừng lại.

Ngực, bụng, xương quai xanh, dường như khắp nơi đều đau, Quý Chu Chu trong cơn đau váng mắt hoa, kiên cường chống đỡ ngồi vững: "Cố tiên sinh, Cố tiên sinh..."

"Ừ?" Người nằm trên túi hơi an toàn phía trước giật giật.

Quý Chu Chu thờ phào nhẹ nhõm, tháo dây an toàn ra lao đảo nghiêng ngã xuống xe, nắm lấy cửa trước dồn sức kéo ra, sau khi nhìn thấy Cố Quyện Thư chỉ là đập đầu chảy ra một vết máu trên trán, thì hoàn toàn mất sức té ngồi xuống đất.

Cố Quyện Thư: "Ha."

"... Cũng đến lúc này rồi mà anh còn cười nhạt tôi?" Quý Chu Chu lờm anh một cái.

Cố Quyện Thư trầm mặc hồi lâu, đột nhiên mở miệng: "Ha."

"..."

Quý Chu Chu im lặng ngồi dưới đất một lát, đột nhiên duỗi tay nắm lấy ống quần của anh, dựa trán vào đùi anh: "Lúc này tôi sợ quá..."

"Ừ, không sao rồi!" Cố Quyện Thư đặt tay lên tóc cô.

Quý Chu Chu nhìn chăm chăm mặt đất một lúc lâu, một ít nước mắt rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lý Nhu Nhu OUT!

Khi xe cứu thương sắp đến, rốt cuộc Quý Chu Chu đã lấy lại tinh thần, giúp Cố Quyện Thư tháo dây an toàn, đỡ anh từ trong xe ra.

Kéo anh kiểm tra kỹ lưỡng một phen, nhìn thấy anh ngoại trừ cái trán bị thương, thì những chỗ khác đều không sao, lúc này Quý Chu Chu mới thờ phào nhẹ nhõm, lần đầu tiên di chuyển ánh mắt đến xe phía trước.

Thấy xe của Thẩm Dã bị một thân cây ven đường đâm ngang qua, trong lòng Quý Chu Chu lộp bộp một tiếng, vội chạy tới kiểm tra, kết quả đã nhìn thấy hai người song song trong xe mất đi ý thức, trên người đều bị một ít thương tích. Mặt Lý Nhu Nhu bị cành cây trên thân cây quệt trúng bị thương, cả khuôn mặt máu me tùm lùm, nhìn rất thảm.

Quý Chu Chu khẩn trương kiểm tra hơi thở của hai người, sau khi phát hiện đều còn hô hấp mới thờ phào nhẹ nhõm, thử đưa hai người ra ngoài. Lúc

nhắc lên hai cái cũng không động, cô thờ hồn hển nhìn về phía Cố Quyện Thư: "Lại đây giúp một chút."

"Tôi bị thương." Cố Quyện Thư lười biếng từ chối.

Quý Chu Chu nói không nên lời: "Chút vết thương da thịt đó của anh, còn không biết xấu hổ mà nói? Mau lại đây giúp đỡ, đưa bọn họ ra ngoài trước, chờ xe cứu thương đến trực tiếp để bọn họ đi bệnh viện, đừng chậm trễ chữa trị."

Tầm nhìn của Cố Quyện Thư dừng ở trên tay cô đang nắm lấy cổ tay của Thẩm Dã, sau một lúc lâu chậm rãi quay mặt đi: "Không đưa, em cũng không được đưa."

"... Đừng nói nhảm, mau lại đây, đừng quên người là bị anh đụng, anh không sợ bọn họ xảy ra chuyện à?" Quý Chu Chu tức giận hỏi, khắp người cô cũng đau vậy, nhưng mà nhân mệnh quan thiên(*), chuyện cô làm không được là mặc kệ, cho dù hai người này chỉ là người trang giấy.

(*) Nhân mệnh quan thiên: cuộc sống đã tất; Đề cập đến những vấn đề liên quan đến cuộc sống của con người là vô cùng quan trọng.

Cố Quyện Thư nghe thấy cô lo lắng cho mình mới làm như vậy, sau khi dừng một chút, thì chậm chậm mở miệng: "Chúng ta không phải nhân viên chuyên nghiệp, ngộ nhờ nội tạng của bọn họ xuất huyết, chúng ta còn di dời thân thể bọn họ lung tung, có thể sẽ càng nghiêm trọng."

Quý Chu Chu sùng sốt, vậy mà cảm thấy rất có đạo lý, cô chần chừ liếc nhìn Thẩm Dã đang hôn mê: "Vậy chúng ta bỏ bọn họ ở chỗ này?"

"Xe cứu thương rất nhanh đến rồi, em lại đây." Cố Quyện Thư ngồi xuống đất dựa vào xe, trên quần dính đầy cỏ và bùn đất, nhưng anh cũng không quan tâm, vỗ vỗ chỗ bên cạnh kêu Quý Chu Chu.

Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, đành phải đến bên cạnh anh ngồi xuống, vốn định dựa vào cửa xe nghỉ ngơi, nhưng lại bị anh kéo vào bên người, dựa vai anh nghỉ ngơi.

"Cho tôi xem." Cố Quyện Thư mở miệng.

Quý Chu Chu giật giật: "Xem cái gì?"

"Trên người em, tôi xem một chút có phải dây an toàn siết chặt để lại dấu rồi không."

Quý Chu Chu dừng một chút, ngồi thẳng người liếc xéo anh: "Xem thế nào? Muốn tôi cởi áo?"

Cố Quyện Thư suy nghĩ phút chốc, nghiêm túc lắc lắc đầu: "Kéo cổ áo ra, tôi nhìn từ trên xuống một cái là được."

"... Tôi cảm ơn anh, không cần." Quý Chu Chu trừng anh một cái, tiếp tục dựa vào người anh nghỉ ngơi.

Hai người ngồi im lặng một lát, Quý Chu Chu đột nhiên hỏi: "Có phải xe bị người khác động tay không?"

"Ừ."

"Anh cảm thấy là ai?"

Cố Quyện Thư trầm mặc một lát, gơ tay sờ sờ tóc cô: "Em cảm thấy thế nào?"

Quý Chu Chu khẽ thở dài một tiếng, không nói gì thêm. Tổng cộng chỉ có mấy người, có khả năng muốn làm hại bọn họ, e rằng bây giờ cũng chỉ có hai vị hôn mê kia, mà lúc này Thẩm Dã xả thân cứu giúp, chắc không phải là anh ta, vậy chỉ còn một người.

"Người của các người ở nơi này, thật đúng là rất cực đoan." Quý Chu Chu thốt ra một câu.

Chân mày của Cố Quyện Thư hơi nhướng: "Cái gì gọi là người của chúng tôi ở nơi này?"

Quý Chu Chu cười cười không nói gì. Thế giới hiện thực cũng có người cực đoan như vậy, nhưng tuyệt đối không có tỉ lệ lớn hơn nơi này. Mặc dù mọi thứ ở nơi này tương tự thế giới hiện thực, nhưng nói tóm lại, vẫn có khác biệt.

Mà sự khác biệt này, dù chỉ là có một chút thôi, cũng khiến cho cô cảm thấy không có tính chân thật.

Nếu có thể về nhà thì tốt rồi, cô vẫn làm biên kịch nhỏ của riêng mình, cả ngày ở lì nhà không ra khỏi cửa, các mối quan hệ cũng hết sức đơn giản, chỉ cần ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn cả ngày là được. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Điều quan trọng nhất chính là, thế giới hiện thực có đám bạn bè mà cô quan tâm, còn nơi này ngay cả một người để cô bày tỏ tâm tình cũng không có.

Cứ thế này mãi, điều tiết trạng thái tâm lý không tốt có lẽ sẽ điên nhì. Quý Chu Chu yếu ớt buông tiếng thở dài.

Cố Quyện Thư cúi đầu nhìn về phía cô, không biết vì sao, lại có một ảo giác có thể cô sẽ biến mất bất cứ lúc nào. Anh vô ý thức nắm lấy tay cô, lúc cô nhìn về phía mình thì hỏi: "Khi này sợ không?"

"Không có." Quý Chu Chu mạnh miệng.

Cố Quyên Thư khẽ cười một tiếng, cùng cô mười ngón tay đan vào nhau càng thêm dùng sức: "Tôi sợ, cũng sợ sắp chết mất."

"....." Anh đang làm nũng à?

Xe cứu thương gần như đến cùng lúc với đội cứu viện của Cố gia, Thẩm Dã và Lý Nhu Nhu được đưa lên xe cứu thương, Quý Chu Chu và Cố Quyên Thư không định đi, nhưng dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Chu Trường Quân, cũng chỉ có thể đi đến bệnh viện làm kiểm tra toàn thân.

Trước khi kết quả kiểm tra được đưa ra, Lý Nhu Nhu cũng đã tỉnh lại, âm ỉ muốn báo Cảnh sát bắt Quý Chu Chu, nói là bọn họ đâm vào mình. Quý Chu Chu nghe được động tĩnh vốn định đi qua nhìn xem, nhưng bị Cố Quyên Thư ngăn lại: "Tôi kêu Chu Trường Quân đi qua, em nghỉ ngơi trước một chút."

"Chú Chu biết tình hình sao?" Quý Chu Chu lo lắng.

Cố Quyên Thư gật đầu: "Ừ, tôi đã nói với ông ấy."

Quý Chu Chu mím môi, cuối cùng gật gật đầu. Nếu có thể, cô cũng không muốn đi gặp Lý Nhu Nhu lắm, cái loại phụ nữ tâm địa rắn rết này, bây giờ cô nhìn một cái cũng chề bần.

Sau khi Chu Trường Quân nhận được chỉ thị của Cố Quyên Thư, trực tiếp đi tìm Lý Nhu Nhu. Lý Nhu Nhu đang ở trong phòng bệnh âm ỉ não loạn, một khuôn mặt bị băng gạc băng kín mít, giờ phút này bởi vì động tác của cô ta, trên mặt lại mờ hồ chảy máu ra.

"Xin chào, Lý tiểu thư. Tôi là trợ lý của Cố Quyên Thư tiên sinh, xin hỏi cô tìm Quý tiểu thư có chuyện gì không?" Chu Trường Quân mỉm cười hỏi.

Lý Nhu Nhu oán độc nhìn ông ta: "Tôi muốn báo Cảnh sát, muốn kiện Quý Chu Chu có tình gây tổn thương."

"Cô yên tâm, Cảnh sát đã chờ bên ngoài, chờ cô tỉnh lại sẽ đến gặp cô, nếu bây giờ cô cảm thấy có thể, thì tôi kêu bọn họ vào." Chu Trường Quân nói xong, không thèm nhìn tới cô ta, trực tiếp kêu người vào.

Lý Nhu Nhu nhìn thấy Cảnh sát, đột nhiên nhào tới, bắt lấy tay áo của Cảnh sát, run giọng nói: "Quý Chu Chu và Cố Quyên Thư... Bọn họ đâm vào tôi, là cố tình đâm, các anh đi bắt bọn họ, đi bắt..."

"Lý tiểu thư phải không, cô trước bình tĩnh một chút, từ từ đem nguyên nhân hậu quả của chuyện này nói cho chúng tôi biết." Cảnh sát đỡ cô ta ngồi xuống, lấy sổ ghi chép chấp pháp xử lý công bằng ra: "Bao gồm chuyện tại sao cô ở bãi đỗ làm hỏng phanh xe của Cố Quyên Thư, cũng xin nói tỉ mỉ rõ ràng."

Lý Nhu Nhu sững sốt, chột dạ dòi mắt đi: "Tôi không biết anh đang nói gì."

"Lý tiểu thư có thể cảm thấy, Lý Thích Sơn tiên sinh mua được một ngọn núi lớn như vậy, mà lại không mua được mấy giám sát hả?" Chu Trường Quân lãnh đạm nhìn cô ta: "Đáng tiếc Lý tiểu thư tính sai, từ khi cô lên lút ra cửa, đến khi cô làm hỏng phanh xe, tất cả tư liệu hình ảnh đều lưu lại, chúng tôi đã giao nộp cho Cảnh sát."

"Không, không thể nào..." Lý Nhu Nhu ngờ ngẩn nhìn ông ta, đột nhiên phản ứng lại, dựa vào chuyện này cô ta không xong rồi: "Là Thẩm Dã... Là Thẩm Dã kêu tôi làm như thế! Đều là anh ta!"

"Sao tôi không nhớ, bản thân mình đã kêu cô làm những chuyện này?" Giọng nói khàn khàn của Thẩm Dã vang lên, sắc mặt tái nhợt xuất hiện trong phòng bệnh.

Lý Nhu Nhu đột nhiên lùi về sau hai bước, rõ ràng cũng không ngờ Thẩm Dã sẽ đột nhiên xuất hiện, sau khi cô ta ngăn người xong, thì cần chết không nhận: "Chính là anh kêu tôi làm, Cảnh sát tiên sinh, chính là anh ta, ngài nhất định phải điều tra rõ!"

Nếu không phải vì anh ta, làm sao cô ta để cho sự ganh ghét làm mờ đầu óc, còn bị cây đâm hủy dung (nhan) như thế này. Lúc này, Lý Nhu Nhu đã nhìn xem khuôn mặt của mình, bác sĩ nói rất khó lành sẹo, cô ta mới 20 mấy tuổi, cuộc đời hoàn toàn bị hủy hoại, tất cả những chuyện này đều là lỗi của Thẩm Dã và Quý Chu Chu!

Thẩm Dã mặt không cảm xúc nhìn cô ta, một tia thương tiếc trong đáy mắt cũng không hề có.

"Lý Nhu Nhu phải không, xin cô nói thật, nếu như anh ta xúi giục cô, vậy cô có chứng cứ gì không?" (Truyện chính chủ TieuHiTieuHi). Cảnh sát đã cảm thấy phiền chán vì những lời nói lộn xộn của người phụ nữ này, cũng nhìn ra sự chột dạ trong lời nói của cô ta, vì thế nghĩa chính từ nghiêm(*) hỏi.

(*) Nghĩa chính từ nghiêm: lý lẽ đúng, lời nói nghiêm túc.

Lý Nhu Nhu sững sốt một chút, tất cả đều là tự mình cô ta làm, nào có chứng cứ gì, nhưng cô ta vẫn cần chết Thẩm Dã: "Chính là anh ta, chính là anh ta xúi giục..."

Thẩm Dã không muốn nhìn cô ta một lần nữa, quay đầu nói với Cảnh sát: "Nếu cần tôi phối hợp điều tra, tôi có thể đến Cục Cảnh sát một chuyến. Bây giờ đến đây chính là nói với ngài một tiếng, hai xe đâm vào nhau không phải Cố tiên sinh cố tình, mà là chúng tôi bàn bạc ra cách làm cho xe dừng lại, chuyện này camera hành trình của xe có thể chứng minh, tôi sẽ giao nộp nó."

"Cảm ơn anh phối hợp." Sắc mặt của Cảnh sát hòa hoãn một chút.

Giọng nói của Lý Nhu Nhu chợt cao lên: "Không! Anh không thể đưa camera hành trình cho ông ta! Anh Thẩm Dã, anh đừng đưa ông ta. Em, em sai rồi. Anh, em sai rồi, em không nên vu hãm(*) anh. Anh đừng..."

(*) Vu hãm vu cáo – hãm hại.

Cô ta nghiêng ngả lao đảo xông tới bắt lấy cánh tay Thẩm Dã, móng tay đâm vào da thịt của anh ta mà bản thân không biết: "Anh, em sai rồi, anh không thể đối với em như vậy, em không muốn ngồi tù..." Trong camera không chỉ có chứng cứ Thẩm Dã bàn bạc cách dừng xe với Cố Quyện Thu, mà còn có chứng cứ chính miệng cô ta thừa nhận làm hỏng phanh xe, nếu giao cho Cảnh sát, cô ta thật sự xong rồi.

Thẩm Dã lãnh đạm hất tay cô ta ra: "Nhu Nhu, tôi chính là bởi vì hết lần này tới lần khác tin tưởng lời nói của cô, mới hại Chu Chu cho đến chết cũng không rút ra được bài học, lần này, tôi sẽ không tin cô một chữ nào nữa."

Lý Nhu Nhu khóc đến khàn cả giọng, còn định giẫy giụa tới cầu xin anh ta, nhưng trong nháy mắt đối diện với đôi mắt của Thẩm Dã thì đã lui về sau một bước. Không, đây không phải anh Thẩm Dã của cô ta, người này là ai? Vì sao sát ý đối với mình nặng như vậy?

Thẩm Dã thấy Lý Nhu Nhu dừng lại, sau khi hung ác nhìn cô ta một cái, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Cũng trong lúc đó, cuối cùng kết quả kiểm tra của Quý Chu Chu và Cố Quyện Thu đã có, trán Cố Quyện Thu bị thương nhẹ, những chỗ khác không có gì đáng ngại, ngược lại Quý Chu Chu hơi chấn động não nhẹ, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày cũng sẽ tự nhiên khỏi hẳn.

Quý Chu Chu hoàn toàn yên tâm, ngược lại Cố Quyện Thu không vui lắm: "Em ngồi ở ghế sau, tại sao nghiêm trọng hơn tôi?"

Trong lòng Quý Chu Chu động một cái, nghiêng đầu nhìn về phía anh: "Cho nên lúc đó, anh vì bảo vệ tôi, mới kêu tôi ra ghế sau ngồi?"

"Đương nhiên." Cố Quyện Thu thản nhiên đối mặt với cô.

Quý Chu Chu đứng hình, đột nhiên nụ hoa của đóa hoa nhỏ trong lòng nở ra, ngả trái ngả phải muốn hướng tới ánh mặt trời sinh trường.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32-2: Thẩm Dã trùng sinh

►Thẩm Dã trùng sinh◄

□□□

"Lúc ấy, ở tình huống đó, dù sao vẫn phải giữ lại một người sống, để gọi điện thoại báo Cảnh sát tìm xe cứu thương." Cố Quyện Thu chậm chậm nhìn cô một cái: "Tôi phải luôn vịn tay lái, chỉ có thể kêu em đi ra phía sau."

Quý Chu Chu câm nín: "... Ý trong lời nói này của anh là, chẳng lẽ nếu không phải vì vịn tay lái, thì chính anh sẽ đi ra sau ngồi?"

Cố Quyện Thu cho cô một ánh mắt, để cô tự hiểu. Quý Chu Chu treo lên một nụ cười giả tạo, rõ ràng nhận thức được, nụ hoa mới vừa đâm chồi trong lòng mình đã chết, còn không có đất chôn cất cho cái chết của nó.

"Tôi nhức đầu." Quý Chu Chu ôm đầu.

Cố Quyện Thu lập tức nắm bả vai cô, nửa đỡ nửa ôm cô vào trong lòng: "Muốn nằm viện quan sát một chút không?"

"Về nhà đi, bây giờ tôi chỉ muốn trở lại căn phòng rách nát nhỏ bé của mình và ngủ một giấc thật ngon." Quý Chu Chu không thoải mái lắm, bởi vậy không từ chối sự giúp đỡ của anh.

Cố Quyện Thu yên lặng đỡ cô đi về phía trước, sau khi nhìn thấy người đứng trước mặt thì dừng một chút, ánh mắt tối sầm lại.

Hốc mắt của Thẩm Dã ửng đỏ, an tĩnh nhìn khuôn mặt Quý Chu Chu, anh ta cho rằng mình có ký ức trước sau hai đời, lúc gặp Chu Chu sẽ bình tĩnh như trong tưởng tượng, nhưng ngay cả một động tác Thẩm Dã cũng không làm được, một câu cũng không thể nói ra.

Cô còn sống, còn cười, thân thể trông khỏe mạnh rất nhiều, tuy ở trong lòng người khác, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc Thẩm Dã cảm kích ông trời.

Nhờ vào tai nạn xe cộ này, rốt cuộc để cho anh ta được trùng sinh. Lần này Thẩm Dã tỉnh lại, mới biết được những cảnh trong mơ trước đó, căn bản là chuyện chân thực xảy ra trên người anh ta, mà khoảng thời gian hoảng hốt trước kia, cũng là vì chuẩn bị trùng sinh trở về.

Bây giờ anh ta, đã hoàn toàn nhớ lại tất cả mọi chuyện, bao gồm tất cả phát sinh sau khi Quý Chu Chu chết. Mặc dù trùng sinh trở về, mọi thứ đều không theo quỹ đạo ban đầu mà làm, nhưng Thẩm Dã cũng không hoảng sợ chút nào, thậm chí hơi vui mừng, vui mừng vì ông Trời nguyện ý cho anh ta thêm một lần cơ hội.

Cho Thẩm Dã thấy rõ tiểu nhân giả dối bên người, một lần nữa có cơ hội bù đắp cho Chu Chu, lần này, anh ta nhất định phải loại bỏ mọi khó khăn, cho Quý Chu Chu cuộc sống tốt nhất.

Quý Chu Chu theo ánh mắt của Cố Quyện Thư nhìn qua, vừa vặn giao với tầm mắt của Thẩm Dã, cô ngẩn người một chút, luôn cảm thấy dường như Thẩm Dã khác lạ.

Thẩm Dã đón nhận ánh mắt bọn họ đi tới, còn chưa mở miệng nói chuyện, Cố Quyện Thư đã đẩy eo Quý Chu Chu một cái: "Đi qua bên cạnh đợi tôi."

"Được." Quý Chu Chu do dự một chút, vẫn là rời đi trước.

Thẩm Dã đi tới một chỗ xa cách Cố Quyện Thư hai bước thì dừng lại, hai người đối mặt nhau trong đại sảnh bệnh viện, khí tràng(*) quanh thân ngăn cách những người khác ở bên ngoài. Bọn họ vốn thân cao chân dài, ngoại hình lại đẹp trai phong trần, lúc này đứng chung một chỗ, hấp dẫn rất nhiều tầm mắt của mọi người.

(*) Khí tràng: là sự ảnh hưởng tính khí của một người đối với mọi người xung quanh.

"Anh muốn nói gì?" Cố Quyện Thư nhàn nhạt nhìn anh ta.

"Về chuyện lần này..."

"Tất cả giao cho cảnh sát giải quyết. Thẩm Dã, thấy anh ra tay cứu giúp, lần này tôi không tính toán với anh, tốt nhất anh thức thời chút." Trong lời nói của Cố Quyện Thư mang theo một ít mùi vị xơ xác tiêu điều.

Bởi vì bị thương nên sắc mặt Thẩm Dã tái nhợt, nhưng khí tràng không thua anh chút nào, bình tĩnh ôn hòa cười một cái: "Chuyện Nhu Nhu làm sai, theo lý phải nhận trừng phạt, tôi không có lập trường thay cô ta cầu xin."

Cố Quyện Thư giương mắt liếc Thẩm Dã một cái, chờ lời nói phía sau của anh ta.

Quả nhiên, Thẩm Dã trầm mặc phút chốc, khom lưng về phía anh, chân mày của Cố Quyện Thư khẽ động, lặng lẽ chờ động tác tiếp theo của anh ta.

Thẩm Dã khom lưng hồi lâu mới đứng dậy, choáng váng đầu óc đến nỗi xém chút nữa ngã xuống, sau khi miễn cưỡng đứng yên thì sắc mặt càng không tốt, biểu cảm của anh ta thành khẩn: "Cảm ơn Cố tiên sinh trong khoảng thời gian này bao dung cho tôi, từ hôm nay, tôi sẽ không xuất hiện trước mặt Chu Chu nữa, không nổi lên tâm tư không nên có nữa."

Cố Quyện Thư lẳng lẳng nhìn chằm chằm anh ta hồi lâu, đáy mắt xẹt qua một tia khinh thường: "Thẩm Dã, đâm xe một lần, vậy mà đâm thông đầu óc của anh rồi."

Anh sẽ không ngờ đến mức tin tưởng lời nói của Thẩm Dã, sở dĩ Thẩm Dã nói như vậy, đơn giản là cảm thấy chuyện mà bản thân làm trong khoảng thời gian này quá mức vượt xa giới hạn, sợ anh vì vậy giận cá chém thớt với Quý Chu Chu. Người đàn ông này ngược lại dụng tâm lương khổ(*) với Quý Chu Chu.

(*) Dụng tâm lương khổ: phải dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại.

"Bất luận Cố tiên sinh tin hay không, tôi cũng sẽ làm được." Thẩm Dã cười khổ một tiếng: "Chỉ hy vọng ngài có thể tha thứ sự không hiểu chuyện trước kia của tôi, về sau loại chuyện này, sẽ không còn nữa."

Cố Quyện Thư nhìn chằm chằm anh ta một hồi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chế giễu: "Anh nghĩ nhiều rồi."

Thẩm Dã dùng một lát.

"Mặc kệ anh đối với cô ấy có tâm tư đó hay không, thì cũng không trở ngại đến mối quan hệ của tôi và cô ấy." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cố Quyện Thư lười biếng đi ra ngoài, lúc lướt qua người Thẩm Dã dùng một chút, không chút để ý bỏ sung: "Bởi vì mặc kệ là tôi hay là cô ấy, cũng đều không có để anh vào mắt. Thẩm Dã, anh vẫn không có tư cách gây chia rẽ chúng tôi."

Trên mặt Thẩm Dã hiện ra một nụ cười nhẹ, nhưng tay siết chặt thành quả đấm, cho đến khi Cố Quyện Thư rời khỏi thật lâu, mới vì thể lực chống đỡ hết nổi mà quỳ xuống.

Cố Quyện Thư trầm mặt lên xe ngồi xuống, mỗi một tế bào đều biểu thị công khai tâm tình của anh không tốt. Quý Chu Chu ở bên cạnh cẩn thận nhìn anh một cái: "Thẩm Dã nói gì?"

"Em rất muốn biết?" Cố Quyện Thư liếc xéo cô.

Quý Chu Chu ngượng ngùng cười một tiếng, lập tức xua xua tay, ngoan ngoãn ngồi bất động ở đó.

Tâm tình của Cố Quyện Thư càng tồi tệ hơn, sau khi xe từ từ lái trên quốc lộ, anh rũ mắt: "Qua đây chút." Nguyên ghế sau chỉ có hai người bọn họ, còn cách một khoảng cách lớn như vậy, người phụ nữ này muốn nuôi cá ở giữa sao?

Quý Chu Chu liếc anh một cái, lặng lẽ dịch qua bên cạnh anh một chút, vừa định ngồi yên thì đã bị anh kéo một cái, trực tiếp ngã xuống đùi anh.

Quý Chu Chu giãy giụa muốn đứng lên, nhưng lại bị anh nắm mặt dùng sức xoa nắn, xoa xong vẫn chưa hết giận, véo mặt cô không buông, trong giọng nói là sự nghi hoặc chân thật thật cảm: "Ngoại hình lại không đẹp, sao cứ trêu chọc người khác như vậy?"

"... Cái gì gọi là không đẹp?" Nhớ trước đây, cô cũng một cành hoa đẹp nhất trong thôn bọn họ đó, được không! Quý Chu Chu nhìn anh nói không nên lời, hoàn toàn đã quên mất mặt mình bị véo đến biến dạng nghiêm trọng, một chút xinh đẹp không thấy đi đâu.

Cố Quyện Thư không vui buồn cô ra, nghiêm túc suy nghĩ. Ban đầu khi Thẩm Dã dẫn cô đến, trong mắt không có một chút cảm tình, tại sao bây giờ ngược lại không buông chứ? Nghĩ tới nghĩ lui, ngoại trừ bản thân của Thẩm Dã quá dễ tiện ra, thì đều do anh nuôi dưỡng người phụ nữ này quá tốt.

Cố Quyện Thư cúi đầu nhìn một cái, vừa vận đối diện mắt to chớp nháy chớp nháy của Quý Chu Chu, trong lòng càng khẳng định điểm này hơn. Lúc cô mới đến, xanh xao vàng vọt, tuy mùi vị khác với tiểu bạch hoa nhu nhược, nhưng giống như một cái xác không hồn biết đi, quả thực như là Thẩm Dã tiện tay nhặt được.

Mà bây giờ, mặt cô trực tiếp to hơn 2 vòng so với lúc đó, trên người cũng bắt đầu mồm mím, trong đôi mắt xinh đẹp có thần thái hơn, cộng thêm tính cách sao lại đều đáng yêu ngây thơ thế này, đừng nói Thẩm Dã, ngay cả anh... Cố Quyện Thư dùng một chút, đáy lòng dâng lên một nỗi buồn bực.

Quý Chu Chu vốn dĩ định thừa lúc Cố Quyện Thư ngăn người ngồi dậy, nhưng sau khi động dậy cảm giác choáng váng đầu óc, thì dứt khoát nằm yên trên đùi anh, ngửa mặt nhìn chằm chằm cảm Cố Quyện Thư, nghĩ thầm nhìn khuôn mặt anh từ góc độ này cũng không xấu, giá trị nhan sắc thật sự có chút nghịch thiên.

Quý Chu Chu thường thức một hồi, dần dần bắt đầu một mõi rã rời, cho nên dứt khoát nhắm hai mắt lại, chờ sau khi Cố Quyện Thư suy nghĩ ra cách giải quyết thì cô đã hoàn toàn ngủ rồi.

Tới nhà, cô còn chưa có ý định tỉnh lại, nên một Cố Quyện Thư đưa một cánh tay ra sau cổ cô, một cái tay đỡ chân gấp khúc, dùng sức một cái, dùng sức một cái... (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Dùng sức một cái không bế người lên được, ngược lại đánh thức Quý Chu Chu.

"Tới nhà rồi?" Quý Chu Chu mơ hồ hỏi.

Cố Quyện Thư mặt không cảm xúc nhìn người phụ nữ trên đùi, Quý Chu Chu dụi dụi mắt, đợi sau khi tỉnh táo thì vịn cánh tay của anh ngồi dậy, kỳ quái nhìn về phía anh: "Sao anh không nói chuyện?"

"Từ hôm nay trở đi, em giảm cân." Cố Quyện Thư chậm chậm đưa ra quyết định.

Quý Chu Chu: "...?"

Chờ Cố Quyện Thư ra khỏi xe, cô mới phản ứng lại, nhanh chóng đuổi theo: "Dựa vào cái gì nha, tôi thật vất vả mới mập một chút, lâu như vậy mới có chút thịt, dễ dàng à?"

"Như vậy mà một chút?" Cố Quyện Thư nghiêng qua liếc cô một cái, dường như cảm thấy cô đối với ước định của bản thân rất không chính xác.

Quý Chu Chu có lý chẳng sợ: "Không phải như vậy một chút sao? Bây giờ tôi vừa người, ai cũng đừng nghĩ làm tôi gầy đi!"

"Từ tiệc mừng thọ của Trương Thành khi đó đến bây giờ, cũng chỉ mới hơn hai tháng." Cố Quyện Thư không nhanh không chậm trình bày sự thật: "Hai tháng, tôi đã bẻ không nổi em."

"... Đó là tố chất thân thể của anh không tốt nhé, dựa vào cái gì muốn trách tôi." Quý Chu Chu không phục.

Cố Quyện Thư dùng một chút, mặt không cảm xúc vém một góc áo lên, sau khi để cho cô nhìn thấy cơ bụng thì nhanh chóng bỏ xuống: "Tố chất thân thể không tốt?"

Quý Chu Chu cảm nín: "Loại cơ bắp này của anh đều là giả, lại không phải súng thật đạn thật huấn luyện ra, loại này của anh ở phòng tập thể thao luyện ra được..."

Cố Quyện Thư ở trước mặt cô siết chặt quả đấm, chỗ áo tay ngắn không che được lập tức căng chặt lên, chỗ cánh tay hiện ra đường đường gân xanh, bắp thịt trên cánh tay phình lên một cục lớn.

Quý Chu Chu biết lắng nghe: "Anh chính là loại phòng tập thể thao luyện ra, nhiều lắm hai quyền là có thể đánh chết tôi... Nhưng điều này không có liên quan với việc tôi giảm cân, tôi cảm thấy bây giờ mình vừa vặn, cho nên ở đây trình trọng từ chối đề nghị của anh."

Quý Chu Chu nói xong sợ anh khơi lại chuyện xấu, vội vàng chạy về phía phòng mình trốn, sau lưng lại vẫn truyền đến giọng nói của anh: "Chờ em tịnh

đường thân thể xong, tôi sẽ kêu người giúp em lập ra kế hoạch giảm cân."

Không nghe không nghe, vương bát niệm kinh. Quý Chu Chu tăng nhanh bước chân, vào phòng "Lạch cạch" khóa trái cửa lại. Sau khi chắc chắn Cố Quyện Thu không vào được, cô khẽ thở phào nhẹ nhõm, mở máy vi tính ra bắt đầu làm việc.

Thời gian còn chưa đến 20 ngày, cô muốn viết ra ít nhất 10 tập phim, không cố gắng không được.

Lúc làm việc thời gian trôi đi rất nhanh, chờ khi Quý Chu Chu bởi vì choáng váng đầu óc cần phải nghỉ ngơi, đã qua 4 tiếng rồi. Cô hài lòng nhìn 1 tập mới vừa viết ra, tính toán dựa theo tốc độ này viết, 20 ngày có thể viết hết bộ phim.

Lượng công việc ngày hôm nay đã quá nhiều, cô tắt máy vi tính lên giường nghỉ ngơi một lát, tới giờ cơm chiều thì trực tiếp đến phòng ăn, vừa đến phòng ăn đã bị đồ ăn bày đầy trên bàn làm chân động.

"Hôm nay có khách đến à?" Cô sợ hãi ngồi xuống.

Cố Quyện Thu liếc cô một cái không nói gì, Chu Trường Quân bên cạnh nở nụ cười: "Di phòng bếp nghe nói cô xảy ra tai nạn xe, nên vội vàng hầm canh bổ, lại thấy mấy hôm nay không trở về, sợ cô nhớ đồ ăn nhà làm, nên làm vài món cô thích, nhất thời không chú ý đã làm nhiều như vậy."

"Di thật sự quá tốt, đợi lát nữa tôi đi gặp dì ấy. Ở biển tôi có mua quà cho dì ấy, đúng rồi, chú Chu cũng có." Quý Chu Chu cười.

Cố Quyện Thu khuấy cháo trắng trong chén, suy nghĩ, nhìn xem, mình quả nhiên nuôi dưỡng cô quá tốt rồi, ngay cả người làm giúp việc trong nhà cũng thích cô đến thế, có thể hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của anh. Anh không thể nuôi tốt như vậy nữa, nếu không sau này cô sẽ càng ngày càng tự đại, mình phải đối phó với bao nhiêu người thích cô.

... Chờ một chút, quà tặng? Cố Quyện Thu ngẩng đầu, thẳng thắn nhìn chằm chằm cô. Quý Chu Chu cảnh giác: "Gi thế?"

"Quà của tôi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32-3: Chu Chu giảm cân

Quý Chu Chu cầm nín: "Chúng ta cũng cùng nhau đi ra ngoài, anh còn muốn quà tặng gì?" Bản thân không mua quà cho người nhà thì cũng thôi đi, đằng này còn đòi quà của cô, người này thật sự không biết xấu hổ.

Cố Quyện Thu trầm mặc phút chốc: "Chu Trường Quân, đồ ăn trên bàn này dọn hết đi, chỉ chờ cháo trắng..."

"Có có có, đợi chút nữa tôi đưa anh." Quý Chu Chu hằm hừ cắt ngang.

Cố Quyện Thu nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, giọng nói không trôi chảy: "Bỏ đi, em không thành tâm, vẫn là đem đồ ăn này..."

"Là đặc biệt mua cho anh, tôi vốn muốn tạo một bất ngờ tặng cho anh, ai dè anh như vậy không chờ được." Quý Chu Chu nói dối cũng không chớp mắt, còn không thành tâm, cô lại không luyện võ, cần thành tâm cái gì?

Lúc này Cố Quyện Thu mới hài lòng, an phận cúi đầu ăn cơm, Quý Chu Chu thở phào một cái, vừa ăn cơm vừa suy nghĩ, một lát lấy cái gì làm quà tặng.

Nửa tiếng sau, Cố Quyện Thu xuất hiện ở trong phòng Quý Chu Chu, cầm bông tai Quý Chu Chu đưa anh, suy nghĩ chốc lát, nghiêm túc hỏi: "Tôi cho em cái ảo tưởng gì, để em cảm thấy tôi có thể đeo cái này?"

"Ai kêu anh đeo, anh chờ đã." Quý Chu Chu nói xong tìm tờ giấy A4 màu vàng, gấp nó thành một hình tam giác, mở ra một góc bỏ bông tai vào dán niềng lại, lấy bút viết lên trên ba chữ "Bùa hộ mệnh", rồi mới đưa lại cho Cố Quyện Thu.

Cố Quyện Thu nhìn hình tam giác màu vàng xấu xí, càng thêm trầm mặc.

"Ở trên bãi biển, tôi nghe một chị gái nói, đem đồ vật bên người mình tự làm thành bùa hộ mệnh tặng cho người khác, thì người đó sẽ nhận được một nửa vận khí của mình." Quý Chu Chu nói một cách nghiêm trang: "Thứ này lại không bình thường, chỉ có người trên một sổ hộ khẩu mới chịu cho, tôi nguyện ý làm như vậy, thì anh biết anh quan trọng bao nhiêu nhé?"

Cố Quyện Thu nhìn chằm chằm hình tam giác rất lâu, vẫn cảm thấy nó xấu.

"Anh không muốn thì thôi đi, tôi nghĩ cách bù cho anh cái khác." Quý Chu Chu nói xong thì muốn lấy đồ vật từ trong tay anh đi.

Cố Quyên Thư lập tức đề ra sau lưng: "Không cho."

"Không phải anh chê à?" Quý Chu Chu hừ nhẹ.

Cố Quyên Thư im lặng, thật sự không thể nói lời chê bai, đành phải giả vờ như chưa xảy ra chuyện gì hết, cảm bùa hộ mệnh của anh rời đi.

Mấy ngày tiếp theo, Quý Chu Chu cũng bởi vì chuyện nào bị chần động, nên nhận được sự quan tâm trọng điểm trong nhà, cái gì ăn ngon uống ngon đều đưa tới trước mặt cô, dạ dày của cô chưa từng được nghỉ ngơi. Lúc sắp căng ra bệnh, Cố Quyên Thư dẫn cô đi kiểm tra một chút, chắc chắn đã khỏe rồi, cuối cùng cô thở phào nhẹ nhõm.

Thấy mấy ngày cô lại tròn một vòng, Cố Quyên Thư nghiêm túc nói: "Nếu khỏe rồi, hôm nay bắt đầu giảm cân."

"Được." Lúc này Quý Chu Chu dứt khoát đồng ý, thịt cá dinh dưỡng cao, canh bỏ gì đó, cô thật sự ăn ngán, đây là thời điểm để cho dạ dày của mình nghỉ ngơi một chút.

Mà cô đồng ý, buổi tối đói mặt, chính là hai quả trứng luộc vào một chén cháo, sau khi ăn xong cô nhìn về phía Cố Quyên Thư, đối phương nhìn cô khẽ lắc đầu một cái.

Quý Chu Chu đôi ý: "Tôi muốn ăn thịt, tôi không muốn giảm cân, tôi gầy như vậy, giảm cái gì mà giảm."

Cố Quyên Thư nhìn Chu Trường Quân một cái, Chu Trường Quân lập tức đem cái cân điện tử tới, Quý Chu Chu tràn đầy tự tin đứng lên trên, từ trên xuống dưới lặng im, sau một hồi yên tĩnh nghiêm túc nhìn anh: "Không, tôi không tin, nhất định anh động tay động chân."

"Bây giờ cần đặt hàng mua cho em một cái khác không?"

Quý Chu Chu từ chối: "Cho dù là nặng cũng không nói được gì, trên người tôi vẫn rất gầy..." Cô bóp một cái, thì bóp được một miếng thịt mỡ nho nhỏ trên bụng.

...Ừmmm, đều hình thành quy mô, nói là thịt mỡ nho nhỏ cũng là làm khó nó quá rồi. Quý Chu Chu trầm mặc phút chốc, đột nhiên sụp đổ: "Tôi mập như vậy khi nào?!" (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cô rõ ràng muốn trở về cup C của mình mà thôi, vì sao lại mập nhiều thế này?!

Quý Chu Chu "A a a" chạy về phòng, ở trước gương soi nửa ngày, tuyệt vọng phát hiện trừ ngực ra, chỗ nào cũng mập. Kỳ thật ngực cũng đầy đặn hơn trước rất nhiều, nhưng mà! So với thịt mỡ ở những chỗ khác, căn bản không đáng nhắc tới, được chưa?!

Lúc Quý Chu Chu sụp đổ, Cố Quyên Thư vẫn đang chậm chậm ăn bò bít tết, Chu Trường Quân liếc nhìn cửa phòng ăn một cái, thấy Quý Chu Chu rề rề không quay lại, nhìn không được hỏi Cố Quyên Thư: "Có phải chúng ta tôn trọng người quá rồi không? Cô ấy đột nhiên biết bản thân là một người mập mập, có thể rất bị đá kích không? Con gái đặc biệt đề ý chuyện này."

"Ông cũng cảm thấy cô ấy mập?" Cố Quyên Thư nhìn về phía ông ta.

Chu Trường Quân nói lỡ miệng, giọng cười một tiếng, thì dứt khoát không nói chuyện. Nhưng mà nói lại, sau khi cô gái này đến nhà, thật sự giống như thổi khí cầu lên vậy, mặc dù đẹp hơn trước rất nhiều, nhưng nếu không tiết chế, chỉ sợ chưa tới nửa năm đã thành kinh khí cầu rồi.

Lần này hình như Quý Chu Chu rất bị đá kích, cho đến khi Cố Quyên Thư ra phòng ăn, cô cũng không quay lại. Lúc Cố Quyên Thư về phòng dừng một chút, vẫn là dặn dò Chu Trường Quân: "Làm chút đồ ăn dễ tiêu hóa để trong tủ lạnh."

"Được."

Ban đêm, Quý Chu Chu đói đến ngủ không được, nằm trên giường lăn qua lộn lại, cuối cùng vẫn là bò dậy, nhón chân khế đi vào phòng bếp, bởi vì lần đầu tiên làm chuyện này một mình, nên lúc sắp đến phòng bếp còn vướn chân một cái, xém chút nữa té xuống đất.

"Phụt..."

Quý Chu Chu cứng đờ, hoảng sợ nhìn về phía có âm thanh, trong bóng tối chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra một chút hình dáng của đối phương, nhưng cũng biết đó là Cố Quyên Thư.

Cố Quyên Thư im lặng, anh thật sự không nhìn được, vì vậy mới cười ra tiếng. Nói đến cũng khéo, đêm nay anh hơi khó ngủ, nên muốn ra lấy một hộp sữa chua, kết quả mới vừa xuống lầu đã nhìn thấy bộ dáng cô cong mông xém chút nữa té ngã, cứ như vậy không nhìn được.

Anh suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là giả vờ không nhìn thấy gì, về mặt bình tĩnh trở về phòng. Ánh mắt của Quý Chu Chu vẫn luôn đuổi tới chỗ không nhìn thấy được, lo lắng có phải anh nhìn thấy mình rồi không, nhưng nghĩ lại một chút, người thích hại mình như vậy, một cơ hội tốt thế này, nếu anh nhìn thấy sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Nghĩ như thế, Quý Chu Chu yên tâm, chạy đến phòng bếp ăn một hồi, cảm thấy mãn nguyện quay về phòng ngủ.

Một khoảng thời gian tiếp theo, cô bắt đầu duy trì thói quen mỗi buổi tối chạy đến phòng bếp, Chu Trường Quân chỉ có thể sắp xếp phòng bếp, mỗi

ngày làm một ít bữa ăn kiêng dinh dưỡng để trong tủ lạnh.

Rốt cuộc một đêm nọ, Quý Chu Chu làm bộ làm tịch đẩy trứng luộc trên bàn ra: "Tôi đều ăn ngán rồi, sau này buổi tối không cần làm cho tôi, giảm cân nhất định phải đủ tàn nhẫn với bản thân mới được."

Nói xong, Quý Chu Chu đối với bản thân đủ tàn nhẫn trở về phòng, hung hăng bỏ lại những người đàn ông không có tiền bộ của Cố gia ở sau lưng.

Chờ cô đi rồi, Chu Trường Quân không nhịn được hỏi Cố Quyên Thư: "Tiên sinh, thay vì để mỗi tối thêm bữa ăn cho Chu Chu, còn không bằng để cô ấy buổi tối ăn đúng giờ, hay là bắt đầu từ ngày mai, trực tiếp cho cô ấy một bữa ăn kiêng vào buổi tối nhé, cô ấy cũng đỡ phải mỗi ngày đều chạy đến phòng bếp."

"Ông không hiểu." Cố Quyên Thư ý vị thâm trường nhìn ông ta một cái, "Nếu cho Chu Chu ăn đúng giờ, có thể cô ấy sẽ phải đi trộm thịt, vẫn là như thế này cô ấy phối hợp cao hơn."

"..." Chu Trường Quân cẩn thận nghĩ nghĩ, quả thật gần đây Chu Chu gầy một chút, tuy hơn 1kg mất thường không nhìn thấy được, nhưng cũng xem như rất có hiệu quả.

Ông ta cảm thấy kính nể Cố Quyên Thư.

Quý tiểu bạch thỏ(*), người không biết kế hoạch nham hiểm của câu đàn ông, mỗi ngày theo kế hoạch của anh lén lút đến phòng bếp ăn cơm, sau đó qua mấy ngày cân thử, thấy cân nặng chậm chậm giảm xuống nhưng lại có hiệu quả, cho nên trong lòng hài lòng, quả nhiên phải thừa dịp lúc thịt của mình không chú ý tới đi ăn đồ ăn, như vậy mới có thể đã lừa được mỡ.

(*) Tiểu bạch thỏ: kiểu con gái ngây thơ, trong sáng.

Vì thế Quý Chu Chu tiếp tục ăn như vậy, mặc dù cô thấy rất kỳ lạ, vì sao trong tủ lạnh đều để những bữa ăn ít chất béo, nhưng nghĩ lại một chút, bản thân có ăn đã không tệ rồi, còn chọn cái gì mà chọn đây. Nghĩ như vậy, cô lại ăn khá vui vẻ.

Trong khoảng thời gian trộm cơm này, chuyện kịch bản cũng không nhàn rồi, đợi sắp đến trước ba ngày đọc kịch bản, cô lấy số lượng 15 tập gửi cho Diệp Khuynh. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Diệp Khuynh đối với việc chăm chỉ của cô rất là hài lòng, sau khi khen vài lần thì dứt khoát bắt đầu phát li xì khen thưởng, Quý Chu Chu yên tâm thoải mái nhận lấy, hơn nữa vô cùng vui vẻ.

Sự nghiệp gia đình đều vui vẻ, Quý Chu Chu xem chút nữa đã quên mất mình là ai, ngay cả chuyện lão phu nhân chất vấn cô, khi đi biển tại sao không ngăn cản Cố Quyên Thư đi cùng đàn ông, cũng không ảnh hưởng tới tâm trạng của cô.

Cho đến khi Diệp Khuynh gửi cho cô thời gian và địa điểm đọc kịch bản, cô mới giật mình phát hiện mình là nàng dâu xấu xí phải đi gặp Diệp công công.

Mà có thể trùng hợp là, hôm đó Cố Quyên Thư không có việc ở nhà, nên muốn cùng cô đi ra ngoài một chút.

"Nhưng tôi muốn tự mình đi dạo phố, không dẫn đàn ông theo." Quý Chu Chu kín đáo nhắc nhở.

Cố Quyên Thư thông thả nhìn về phía cô: "Em muốn làm gì?"

"Tôi cũng muốn cuộc sống của mình nha, cũng muốn một mình đi dạo phố, xem phim, mua quần áo, dẫn anh theo thì kiểu vui vẻ này sẽ giảm đi rất nhiều." Quý Chu Chu giả vờ đáng thương nắm lấy góc áo của anh: "Hôm nay tôi cho mình một ngày độc lập, xin anh đừng phá hỏng nó."

Cố Quyên Thư híp mắt lại.

Quý Chu Chu biết ý của anh đây là không đồng ý, dứt khoát làm rõ: "Cố tiên sinh, tôi tuyên bố, thời kỳ phản nghịch của tôi tới rồi, hôm nay muốn một mình ra ngoài chơi, không cho phép anh đi theo tôi."

Cố Quyên Thư nhìn chằm chằm cô rất lâu, lặng lẽ về phòng thay quần áo, lúc đang định tâm sự về thời kỳ phản nghịch với cô, thì quay lại sofa đã không có ai.

"Tiên sinh, Chu Chu tự mình ra ngoài chơi, nói khi trở về sẽ đem trà sữa và khoai nướng cho anh." Chu Trường Quân cười gượng, thật sự xấu hổ, ông ta cũng cảm thấy Chu Chu cả ngày ở nhà buồn bức quá đáng thương, cho nên tài xế đưa cô ra ngoài là mình sắp xếp.

Cố Quyên Thư trầm mặc, đứng tại chỗ nghiêm túc suy tư.

Chu Trường Quân sợ anh tức giận, cẩn thận khuyên nhủ: "Ngày thường Chu Chu vẫn luôn ở nhà, thỉnh thoảng thả lỏng cũng là vậy quanh quẩn, quả thật bản thân cần một chút thời gian, giống như mấy đứa trẻ lớn vậy, đúng là có lúc không thích hòa đồng với mọi người, ngại xem..."

"Ông nói với cô ấy, trà sữa phải có hai phần trân châu, thêm pudding nữa."

"Hà?"

Cố Quyên Thư ân ân liếc ông ta một cái, dường như đối với năng lực đa thông của ông ta rất bất đắc dĩ: "Tự tôi nói với cô ấy, ông thỉnh thoảng cũng nên ở chung với nhiều người trẻ tuổi một chút, đồ ăn bọn họ thích đều rất ngon."

"..." Làm sao để trò chuyện thật tốt với Chu Chu, đột nhiên trở thành trà sữa rồi?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Biên kịch Chu Tứ Quý

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quý Chu Chu sợ Cố Quyên Thư trực tiếp sai tài xế đưa cô về, nên sau khi xe ô tô mới vừa chạy đến quốc lộ, cô nhìn thấy chiếc taxi liền xuống xe, tự mình gọi taxi rời đi: "Bác tài, đến Trung tâm thương mại Hoa Hạ."

Dáng vẻ bây giờ của cô, khẳng định không thể trực tiếp đi gặp Diệp Khuynh, phải nguy trang một chút mới được. Xe taxi rất nhanh đến Trung tâm thương mại, sau khi cô bước vào thì đi loanh quanh một vòng, rồi đến khu vực quần áo và trang sức trung niên, chọn một cái áo hoa văn chìm có tay rộng thùng thình, mua thêm quần và đôi giày đồng bộ, trực tiếp thay đổi ở trong tiệm.

"Tiểu thư, mắt của cô thật tốt, đây là quần áo bán chạy nhất trong tiệm chúng tôi, cô mua về chắc chắn trường bối rất thích." Nhân viên phục vụ lấy lòng: "Dáng người của trường bối cô và cô rất giống sao? Quần áo người lớn tuổi khá chật, cô có muốn đổi số lớn không?"

Quý Chu Chu nhìn mình trong gương, che kín mặt nhất định không nhìn ra tuổi thật: "Đây là tôi mua cho bản thân, giúp tôi cất bỏ mác nhãn hiệu nhé, tôi mặc luôn, quần áo của tôi cô giúp tôi gói lại một chút."

"... Hả?" Nhân viên phục vụ hoài nghi lỗ tai của mình.

Quý Chu Chu nhìn cô ta một cái, cười cười: "Làm phiền."

"À... À à." Nhân viên phục vụ nhanh chóng xếp xong quần áo rồi bỏ vào túi xách, thời gian cô quẹt thẻ thì cái túi đã làm xong.

"Cảm ơn." Quý Chu Chu nhận lấy cái túi, đôi lần khác mua mũ, khẩu trang và kính râm, cuối cùng còn không quên đi mua kem nền tối hơn màu da của cô ba tông.

Sau khi cẩn thận dùng kem nền bôi lên tất cả những chỗ có khả năng bị lộ ra ngoài, rồi đeo đồ trang bị của cô lên, lúc này mới đi đến trước gương nhìn xem.

Ừm, ngay cả cô còn không nhận ra mình là ai, Quý Chu Chu đối với "Bà cụ nhỏ" trong gương rất là hài lòng. Sau đó gửi cho Diệp Khuynh một câu "Tôi sắp đến rồi" thì bắt taxi đến công ty điện ảnh Orange.

Xe taxi từ từ lái vào công ty lân cận, bên cạnh đã có nhóm fan nhỏ đang trông chừng, Quý Chu Chu ra bên ngoài nhìn một cái, người có tên xuất hiện trên bảng đèn nhiều nhất là "Lục Ngữ Thần".

"Ồ, hôm nay có đại minh tinh nha." Tài xế cảm khái một câu.

Quý Chu Chu hạ khẩu trang xuống khẽ cười một tiếng, không có tiếp lời của ông ta. Bây giờ vòng giải trí thật thật già già, người này có khả năng là rất nổi tiếng, hoặc cũng có thể là mướn những người đó tới lấp đầy chỗ. Không biết vị Lục Ngữ Thần này là kiểu người nào, chỉ hy vọng trong lúc quay phim anh ta có thể an phận, đừng làm chuyện xấu là được.

Tất nhiên, có hai ngọn núi lớn như Diệp Khuynh và Cố Quyên Thư trấn giữ, tin rằng cũng không có yêu ma quỷ quái nào dám làm bậy.

Xe taxi cách cổng lớn của công ty 50 mét bị chặn lại, Quý Chu Chu gửi tin nhắn cho Diệp Khuynh, 5 phút sau liền có nhân viên công tác vội vàng chạy đến, sau khi nhìn thấy xe taxi thì nhanh chóng chạy lại.

"Xin chào, cho hỏi cô là cô Chu, Chu Tứ Quý phải không?" Nhân viên công tác khom lưng nhìn cửa sổ xe.

Quý Chu Chu gật đầu, thanh toán tiền taxi rồi bước ra khỏi xe, nhân viên công tác vội vàng giúp cô xách túi xách, nhưng bị cô từ chối.

"Cô Chu mời đi bên này, đạo diễn đã chờ cô rất lâu." Nhân viên công tác cười nói, đối với chuyện cô không nói lời nào cũng không ngại. Trước lúc cô đến, đạo diễn đã dặn dò, vị biên kịch này sẽ không nói chuyện, thân thể cũng không khỏe lắm, kêu bọn họ chú ý một chút.

Quý Chu Chu nhìn giờ một cái, quả thật mình đến muộn 10 phút, vì vậy vội vàng bước nhanh hơn. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Xuyên qua sảnh trước của công ty rộng lớn, đi vào phía sau là thang máy văn phòng, nhân viên công tác trực tiếp ấn tầng cao nhất.

Thang máy chạy một lát dừng lại, trong nháy mắt cửa thang máy mở ra, toàn bộ phòng họp lập tức hiện ra trước mắt, bàn hội nghị hình bầu dục dài trước

mặt có người ngồi đầy xung quanh, nghe thấy tiếng thang máy vang lên thì đồng thời nhìn qua.

Khóe miệng Quý Chu Chu giật giật, nghĩ thầm loại thiết kế này cũng quá khoa trương, làm cho người ta không có chuẩn bị tâm lý chút nào, cũng may cô không phải là người mới không có kiến thức, đặt trong hoàn cảnh công tác thuở đầu của cô, sợ là bị dọa tới mức trực tiếp quay đầu đi rồi.

"Chu... Tứ Quý?" Diệp Khuynh ngồi ở phía trước do dự hỏi, anh ta vẫn nghĩ là một cô gái nhỏ, tại sao cảm thấy hình như lớn hơn số tuổi một chút?

Quý Chu Chu đỡ kính râm một cái, nhìn về phía anh ta gật gật đầu. Diệp Khuynh ngẩng người một lát, vội vàng đón tiếp cô. Quý Chu Chu bình tĩnh đi đến bên cạnh anh ta ngồi xuống, lấy di động ra viết ghi chú: Tôi sẽ không nói chuyện, làm phiền Diệp đạo rồi.

Diệp Khuynh vội xua tay: "Không sao, không sao, có thể câu thông là được." Nói xong mặt hướng về mọi người: "Giới thiệu với mọi người một chút, vị này chính là biên kịch của bộ phim này, cô Chu Tứ Quý."

"Xin chào cô Chu."

"Xin chào cô Chu."

Bốn phía truyền ra từng đợt âm thanh chào hỏi này đến đợt âm thanh chào hỏi khác, trong lúc ở đây một loạt âm thanh sắp kết thúc thì một giọng nam trong suốt vang lên: "Xin chào cô Chu, tôi tên Lục Ngữ Thần, sau này xin cô Chu chỉ bảo nhiều hơn."

Quý Chu Chu ngẩng đầu nhìn qua, đôi mắt đột nhiên trừng lớn: Thiên, Thiên Tứ?!

Cô nhìn thêm một cái, chắc chắn người này là nam chính của《Mẹ kế quyền rũ của tôi》, không sai! Xem ra Diệp Khuynh vẫn rất nâng đỡ anh ta, vậy mà bây giờ còn tìm anh ta. Xét theo một kịch bản đã nổi tiếng lâu của người này, thì lần này chắc còn thêm một trận nữa.

Quả nhiên, Diệp Khuynh mở miệng: "Đây là nam chính của chúng ta, cô làm quen một chút, cô gái đẹp nhất bên kia, là nữ chính Triệu Văn."

Quý Chu Chu nhìn về phía cô gái xinh đẹp trong miệng anh ta, chợt một cô gái trẻ tuổi bên cạnh lập tức gấp không chờ được: "Xin chào cô Chu, tôi tên Trần Doanh, sau này mong cô chỉ bảo nhiều hơn."

Quý Chu Chu nhìn cái vị cướp lời này thêm một chút, sau đó vẫy vẫy tay với Triệu Văn.

"Xin chào cô Chu." Cô gái xinh đẹp, tao nhã, mỉm cười nhìn về phía Quý Chu Chu chào hỏi, dường như hoàn toàn không để ý người khác cướp lời.

Quý Chu Chu cũng cười, cười xong ý thức được biểu cảm của mình cô ta không nhìn thấy được, vì vậy gật đầu với cô ta một cái, đối với việc lựa chọn diễn viên của Diệp Khuynh rất hài lòng.

Mặc dù trọng điểm đọc kịch bản là ở kịch bản, nhưng cũng là tạo ra cơ hội để các diễn viên hiểu rõ lẫn nhau, do đó không hề vội vàng tiến hành, mở màn chính là một đám người trò chuyện. Dường như mọi người đều biết Quý Chu Chu sẽ không nói chuyện, nên quan tâm chăm sóc cũng tránh né điểm này.

Trong chuyến đi này, tuy rằng lợi nhuận của biên kịch bình thường và quyền hạn cũng rất thấp, nhưng không thể không nói cũng rất được sự tôn trọng, dù chỉ là bề ngoài. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Quý Chu Chu thích người khác tôn trọng cô, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu lúc trước chọn chuyến đi này.

Đến khi đọc kịch bản, Diệp Khuynh sợ Quý Chu Chu không có cách đưa ra ý kiến, nên nghĩ ra một cách, để di động của cô kết nối với máy vi tính, trực tiếp đưa nội dung gõ chữ của cô xuất hiện lên máy chiếu, như vậy tất cả mọi người có thể nhìn thấy được.

Quý Chu Chu vì sự quan tâm của Diệp Khuynh khen ngợi một cái, sau đó ở giữa kết nối quả nhiên thuận lợi rất nhiều. Trong lúc đọc, Diệp Khuynh đưa cho cô một quyển sổ, bản thân cũng bắt đầu cúi đầu vừa nghe vừa nhớ, nhận thấy diễn viên có chỗ hiểu sai kịch bản, lập tức chỉ điểm, sau khi chỉnh sửa lại tiếp tục.

Quý Chu Chu cũng khá phối hợp, lấy tinh thần chuyên nghiệp của mình ra, phối hợp với Diệp Khuynh giải thích giúp diễn viên hiểu thông kịch bản, thỉnh thoảng có ý kiến không giống Diệp Khuynh, cũng sẽ cố gắng hết sức hiểu anh ta, hoàn toàn lấy đạo diễn làm chuẩn.

Điểm này làm cho Diệp Khuynh rất hài lòng, sau khi diễn viên hiểu rõ thì thuận lợi rất nhiều, anh ta thấp giọng hỏi: "Cô Chu, chắc không phải lần đầu cô làm biên kịch chứ?"

Quý Chu Chu dừng một chút, nghĩ trong lòng, biểu hiện này của mình cũng không giống lần đầu, nhưng nếu thừa nhận, không phải cần lấy tác phẩm khác ra à.

Cô suy nghĩ một chút, viết lên quyển sổ: Số áo vest(*).

(*) Số áo vest: thường xuất hiện trên các trang mạng xã hội và diễn đàn hiện đại. Mọi người đăng ký ID trong diễn đàn và trở thành tài khoản của họ trong diễn đàn đó. Tài khoản chính hoặc tài khoản đăng nhập thường xuyên nhất là ID chính của cư dân mạng. Bây giờ nhiều cư dân mạng không hài lòng khi chỉ sử dụng một tài khoản. Vì vậy, thường đăng ký nhiều ID được sử dụng không thường xuyên trong cùng một diễn đàn, thường nói chuyện với ID phụ khi bạn không muốn tiết lộ danh tính của ID chính. "ID phụ" này được gọi là "Số áo vest" của người đó.

Diệp Khuynh hiểu rồi, đồng thời cảm thấy kính nể, thì ra vị này chính là một chi đại, chẳng qua bây giờ muốn ra ngoài chơi một chuyến. Vừa nghĩ đến chơi một chuyến, anh ta lại lo lắng: "Từ trước đến nay tôi quay phim đều phải có biên kịch theo đoàn, bất cứ lúc nào cũng có thể căn sửa kịch bản, cô xem..."

Quý Chu Chu cũng rầu chuyện này, mỗi ngày Cố Quyện Thư về nhà đúng giờ, cuối tuần cũng không ra ngoài đi dạo, một chút dấu hiệu phải đi công tác mấy tháng cũng không có, cô căn bản không có cách nào chạy ra ngoài. Nhưng đoàn phim bên này, Quý Chu Chu lại sợ không chú ý một cái, thì kịch bản đã bị sửa đến má cũng nhận không ra, cô còn trông cậy vào một bộ phim để thành vị thần đó.

Diệp Khuynh thấy cô khó xử, cũng không lên tiếng điều hòa, dấu sao anh ta cũng có nguyên tắc của anh ta, mặc kệ lớn bao nhiêu, trong tác phẩm do anh ta đạo diễn đều phải nghe theo anh ta mới được.

"Tôi cố gắng nghĩ cách." Quý Chu Chu viết lên quyển sổ, ý cô đây là quyết định theo đoàn phim, Diệp Khuynh thờ phào nhẹ nhõm, vỗ tay ngắt lời đọc thư: "Cũng được rồi, cô Chu còn có ý kiến gì không?"

Quý Chu Chu suy nghĩ một chút, gỡ những điểm vừa rồi Diệp Khuynh không chú ý tới vào ghi chú, mọi người trong văn phòng đều nhìn chăm chăm máy chiếu xem, khi đề cập đến ai, người đó liền nghiêm túc ghi chép, bộ dáng cả lớp đều học tập chăm chỉ.

Diệp Khuynh thấy cô nhắc tới một ít điểm, trong lòng cũng hết sức kinh ngạc, càng thêm tin tưởng chuyện cô là chi đại, cảm giác đây là vận khí tốt gì của bản thân, mà tiện tay mò vót đã vót được một biên kịch vàng.

Quý Chu Chu sáng khoái tiếp nhận sự kính trọng của mọi người đối với cô, nghĩ trong đầu, quả nhiên phụ nữ vẫn phải có sự nghiệp, ở bên cạnh Cố Quyện Thư làm ô lâu như vậy, cô cũng sắp quên mất mình là người có bao nhiêu tài giỏi.

Đang lúc cô cảm khái sự tài giỏi của mình, di động đột nhiên nhảy ra một tin nhắn đến từ "Tiểu khả ái": Trà sữa 50% đường, 2 phần trân châu thêm pudding(1).

Không đợi Quý Chu Chu trả lời lại, anh đã gửi thêm một câu: Thêm ít viên khoai môn, đậu đỏ(2) nữa nhé. Em xem còn có món gì khác có thể thêm không, để nhiều một chút.

Khỏe miệng Quý Chu Chu giật giật, trả lời: Đại ca, anh để nhiều đồ như vậy, còn có chỗ cho trà sữa à?

"Tiểu khả ái" gửi tin nhắn đến đương nhiên chính là Cố Quyện Thư, tiếng xưng hô này là Quý Chu Chu thay đổi vì để phòng ngừa ngộ nhỡ, chờ lần sau trong lúc vô tình anh lại nhìn thấy, thì chắc chắn không thể đâm chọt mình nữa.

Cố Quyện Thư rất nhanh trả lời: Em nói đúng, vậy mua thêm một ly trà sữa, loại không để thêm bất cứ thứ gì đó, tôi trộn vào rồi uống.

... Căng chết anh. Quý Chu Chu nói thêm một câu, trả lời hai chữ: Biết rồi.

Cố Quyện Thư: Chùng nào thì em về?

Quý Chu Chu: Nếu anh đợi không được, thì tôi đặt mua cho anh.

Cố Quyện Thư: Không cần, tôi chờ em về ăn cơm trưa.

Quý Chu Chu: Có thể tới buổi tối tôi mới trở về, anh tự ăn đi.

Lúc này Cố Quyện Thư tạm dừng một lát mới trả lời, kèm theo một tấm ảnh đĩa salad: Em không về, bên phòng bếp để cho tôi ăn món này.

"..." Tiểu đáng thương nha, Quý Chu Chu lộ ra một biểu cảm cười trên sự đau khổ của người khác.

Quý Chu Chu không trả lời lại, đột nhiên phát hiện hình như xung quanh quá an tĩnh, cô dừng một chút ngẩng đầu lên, nhìn thấy mọi người đang vô tình hay cố ý nhìn chăm chú màn hình. Cô quay đầu lại nhìn, thì mới phát hiện cuộc trò chuyện của mình và Cố Quyện Thư không cẩn thận trở thành hiện trường phát sóng trực tiếp.

Quý Chu Chu cảm nín một trận, bình tĩnh chuyển qua ghi chú: Con trai của tôi, để các vị chê cười rồi.

(Vi bên Trung chỉ có xưng "你-我" nên mọi người nhìn vào tin nhắn không biết Chu Chu đang nói chuyện với ai. Không giống như bên Việt Nam chúng ta, nhìn cách xưng hô đã biết bạn đang nói chuyện với ai rồi. Hi hi.)

(1) Trà sữa trân châu pudding:

(2) Viên khoai môn, đậu đỏ:

Chương 33-2: Bạn tôi muốn đến đây

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Diệp Khuynh cười: "Hóa ra cô Chu đã có con rồi, thật sự nhìn không ra, trông cô rất trẻ tuổi."

Lời của đạo diễn vừa nói ra, những người khác nhất định phải phụ họa vài câu, Quý Chu Chu bình tĩnh nhìn đám người này trợn mắt nói dối, chờ bọn họ nịnh bợ xong, thì e dè gật gật đầu.

"Cô Chu không về nhà, bạn nhỏ chỉ ăn rau xanh chắc không đủ dinh dưỡng nhỉ?" Nữ chính Triệu Văn hỏi.

"Tôi kêu trợ lý đi đưa ít đồ ăn ngon nhé!" Trần Doanh, người lúc này đã nói chen vào, lập tức mở miệng.

Quý Chu Chu lắc đầu: Thằng bé không còn nhỏ, không cần để ý đến nó.

"Vậy được rồi, hôm nay các vị vất vả, muốn ăn gì nói với tôi, tôi mời." Diệp Khuynh khá hào phóng.

"Khách sạn 5 sao!"

"Com Tây bò bít tết!"

Một lời mời của đạo diễn, bầu không khí lập tức sôi nổi lên, Diệp Khuynh kêu trợ lý tổng kết ý tưởng của mọi người lại, cuối cùng đưa ra quyết định: "Đi ăn buffet ở khách sạn 5 sao, muốn ăn món gì thì ăn món đó!"

Mọi người phía dưới lập tức hoan hô một tiếng, trong đó Lục Ngữ Thần vui vẻ nhất, mặc dù người đại diện của anh ta liên tục dằn dò anh ta không được ăn nhiều.

Quý Chu Chu mỉm cười nhìn bọn họ, Diệp Khuynh đột nhiên nhìn về phía cô: "Cô Chu cũng đi cùng nhé."

Quý Chu Chu muốn từ chối, bởi vì ăn com vẫn cần tháo khẩu trang xuống, cô sợ bị nhận ra. Diệp Khuynh lập tức xóa bỏ nghi ngờ của cô: "Yên tâm nhé, đến lúc đó chuyển một cái bình phong cho cô, cô ngồi một mình, ăn xong mọi người vui vẻ một chút, coi như là làm quen."

Bình thường vào đoàn phim cũng có thói quen ăn uống này, Quý Chu Chu do dự một chút, vẫn là đồng ý. Đoàn người lập tức chia nhóm xuống lầu, xuất phát đến khách sạn mà Diệp Khuynh đã đặt.

Người đại diện lái xe bảo mẫu(1) rồi đi trước, che chở cho diễn viên phía sau, sau khi chờ fans bên ngoài đều đi gần hết, lúc này mới chậm rãi lái xe ra công ty.

Diệp Khuynh và Quý Chu Chu ngồi trên một chiếc xe, hai người trò chuyện đơn giản một chút, rồi thì ai làm chuyện người đó.

Cố Quyện Thư vẫn còn gửi tin nhắn cho Quý Chu Chu, sau khi cứ mãi hỏi cô muốn về nhà ăn com trưa hay không và đều nhận được câu trả lời phủ định thì mới không nói chuyện với cô nữa.

3 phút sau, Diệp Khuynh nhận được tin nhắn của Cố Quyện Thư: Chán quá, lại đây ăn com với tôi.

Diệp Khuynh nói không nên lời, nhìn "Biên kịch Chu Tứ Quý" bên cạnh một cái, cúi đầu trả lời: Chu Chu đâu?

Cố Quyện Thư: Đi chơi rồi.

Diệp Khuynh: Anh tự ăn không được?

Cố Quyện Thư ngồi trước bàn ăn trầm mặc một lát, trả lời: Không được.

Rõ ràng trước kia đều là một mình ăn com, quen rồi, cũng không biết tại sao, hôm nay đột nhiên chỗ đối diện trống không, thì anh không có hứng thú ăn com chút nào. Vốn dĩ muốn kêu Chu Trường Quân ăn cùng, nhưng nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của ông ta, cuối cùng đành thôi, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là Diệp Khuynh thích hợp.

Diệp Khuynh trả lời: Tôi ở khách sạn Bạch Châu, hôm nay đoàn phim ăn liên hoan, không thể đi tìm anh, nhà anh cách bên này rất gần, đến đây đi, vừa

lúc để cho bọn họ nhìn thấy kim chủ đại nhân.

Cố Quyện Thư không có hứng thú: Không đi.

Diệp Khuynh: Đến đi, lần này tôi bị người khác nhét vào một diễn tình(*), cả ngày muốn đề đầu nữ chính, là tiết mục mà anh thích.

(*) *Diễn tình*: chỉ người giỏi diễn trò.

Cố Quyện Thư: Được, bây giờ tôi đến liền.

Diệp Khuynh cất đi động, nhìn về phía Quý Chu Chu mỉm cười: "Tôi có người bạn muốn đến đây, một chút nữa giới thiệu hai người làm quen." Đùi vàng to như vậy, đương nhiên phải để cho đại gia khoe ra một chút.

Quý Chu Chu mơ hồ cảm thấy sai sai, nhưng vẫn gật đầu một cái.

Một đám người lần lượt đến khách sạn, Quý Chu Chu và Diệp Khuynh đến trễ nhất, vừa xuống xe thì thấy Lục Ngữ Thần ở trong đại sảnh chờ, sau khi nhìn thấy bọn họ thì cười đi tới đón tiếp: "Diệp đạo, cô Chu, tất cả mọi người chờ hai người lâu rồi, kêu tôi tới chờ hai người đây."

Quý Chu Chu ngược mắt quét anh ta một cái, cảm thấy không có đoàn phim nào dám sai khiến nam chính như vậy. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nhưng mà người ta lấy lòng với mình, cũng không cần phải nhất định vạch trần gì đó, đây là vài trò còn con lấy lòng của diễn viên, đối với hậu trường của bọn họ cũng là chuyện tốt, ai mà không thích người trẻ tuổi cần mẫn, miệng lưỡi ngọt ngào.

Đặc biệt là kiểu người ngoại hình đẹp, năng lực làm việc cũng vẫn được này, vậy thì càng không cần nhiều lời. Diệp Khuynh nghe vậy cười mắng: "Được rồi, ai dám phiền cậu đại giá, cậu chính là thấy cô Chu tới, muốn nịnh bợ một chút hả."

"Đúng vậy, tuy tôi và cô Chu gặp mặt lần đầu tiên, nhưng không biết sao cảm thấy rất hợp nhau, muốn nịnh bợ một chút, thế nào." Lục Ngữ Thần làm một bộ dáng vô lại để cho người ta yêu thích, gãi đúng chỗ ngứa vừa phải đúng lúc.

Hôm nay, thái độ ân cần của Diệp Khuynh đối với Chu Tứ Quý, nghĩ đến vị biên kịch thần bí mặt cũng không chịu lộ này, tài năng không phải người bình thường có thể so sánh được, chỉ sợ không bao lâu, người nịnh bợ sẽ xếp thành hàng dài, bây giờ anh ta lấy lòng, ngược lại dễ hơn một chút.

Anh ta vốn là mày kiếm mắt sáng, ngoại hình cực đẹp, cộng thêm tận lực khoe tài, lang tính trong《Mẹ kế quyền rũ của tôi》bớt đi, lại thêm chút nải khí. Đáy mắt Quý Chu Chu mỉm cười, không thể không nói trong thời gian rất ngắn đã sinh ra thiện cảm với diễn viên này, chờ sau này mình có nhiều tiếng nói, sẽ hợp tác với anh ta nhiều hơn.

Mấy người vừa đi vừa nói, khi lên thang máy, Lục Ngữ Thần bước vào thang máy trước, đứng ở cửa thang máy đưa tay chặn cửa: "Mời hai vị vào."

"Vất vả Lục đại minh tinh." Diệp nghiêng liếc anh ta một cái, mời Quý Chu Chu đi vào.

Quý Chu Chu nở nụ cười, mặc dù kính râm, khẩu trang, mũ che mặt chặc chấn, nhưng ai cũng có thể cảm nhận được tâm tình của cô không tệ.

Cô vừa vào thang máy đứng yên, thì di động Diệp Khuynh vang lên, anh ta "A" một tiếng, ngẩng đầu đã nhìn thấy kim chủ ba ba của mình đi đến bên này, vội vàng đề phím mở cửa thang máy lại, cao giọng gọi: "Quyện... Cố tiên sinh! Bên này!"

Trong lòng Quý Chu Chu giật mình một cái, chột nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy Cố Quyện Thư mặc một bộ đồ bình thường lười biếng đi về phía bên này, dù người trong thang máy đều đang đợi anh, nhưng cũng không thấy anh nhanh hơn một phân.

... Đờ mờ! Tên này không phải ở nhà ăn salad à? Tại sao lại chạy ra ngoài!

Lục Ngữ Thần nhìn người đàn ông có ngoại hình chiều cao đều xuất sắc như vậy, sau khi sững sốt một chút thì rất bình tĩnh cười hỏi: "Diệp đạo, vị này là?"

"Yên tâm đi, vị này có hàng tỉ gia sản phải thừa kế, không phải người đoạt chén cơm với cậu." Diệp Khuynh không cần nghĩ cũng biết anh ta suy nghĩ cái gì, không khỏi cười nhạo.

Lục Ngữ Thần bị nhìn ra cũng không mất tự nhiên: "Tôi đây không phải lo lắng sao? Anh bạn này trông chỗ nào cũng mạnh hơn tôi, anh ấy thật sự muốn ăn chén cơm này, tôi không thể không chết đói."

Quý Chu Ch hốt hoảng đồng thời ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Lục Ngữ Thần và Cố Quyện Thư, phải thừa nhận Lục Ngữ Thần nói đúng. Có phải lúc ông Trời tạo người, thứ gì tốt đều cho Cố Quyện Thư không? Ngoại hình đẹp lại có tiền, hình như chỉ số IQ(*) cũng không thấp... À, chỉ số EQ(*) không cao lắm.

(*) *IQ*: chỉ số thông minh.

(*) *EQ*: chỉ số thông minh cảm xúc.

(Để hiểu sâu hơn hãy tra Google)

Trong lúc cô đang suy nghĩ miên man, Cố Quyện Thư đã vào thang máy, ánh mắt lập tức dừng ở trên người cô đang đứng trong góc. Trong lòng Quý Chu Chu giật mình một cái, chẳng lẽ nhanh như vậy đã rơi ngựa rồi hả?

Cũng may Cố Quyện Thư chỉ là nhìn lướt qua, liền bị Diệp Khuynh vỗ một chút, trong nháy mắt dời đi sự chú ý.

"Giới thiệu cho anh một chút, người này là diễn viên nam chính của chúng ta, chắc anh biết rồi, bên kia là cô Chu biên kịch." Diệp Khuynh cười giới thiệu: "Người này là Cố tiên sinh."

Lúc Cố Quyện Thư đầu tư, thích dùng bút danh Cố Quyện này, nên anh ta cũng chỉ nói theo.

Lục Ngữ Thần và Cố Quyện Thư lên tiếng chào hỏi, Quý Chu Chu cũng gật đầu tỏ ý, nhưng Cố Quyện Thư chỉ gật đầu một cái, lười biếng đứng ở giữa thang máy, dường như hoàn toàn không thêm đề ý bọn họ.

Quý Chu Chu nhẹ nhàng thở ra, đồng thời lại cảm thấy thái độ của anh vẫn rất làm cho người ta ngứa răng.

Một đám người đến nhà hàng buffet ở tầng cao nhất, vì để tiện cho mấy diễn viên này, Diệp Khuynh trực tiếp bao hết, cho nên mặc dù người của đoàn phim rất nhiều, nhưng thoát nhìn nhà hàng vẫn trống rỗng.

Sau khi Quý Chu Chu chờ Cố Quyện Thư đi ra thang máy, nhẹ nhàng kéo cánh tay Diệp Khuynh một cái, đưa mấy chữ mình mới vừa đánh xong cho anh ta xem: Nhiều người quá, tôi gần như mắc chứng rối loạn khủng hoảng, nếu không thì tôi về trước nhé.

"Đừng mà, đã tới đây rồi." Diệp Khuynh quan sát một vòng, nhìn thấy mọi người tự giác ngồi rải rác hai bên bàn dài, mà phía sau bàn dài có mấy cái ghế dựa cao(2): "Hay là cô đến chỗ đó ngồi đi, ít nhất com nước xong xuôi rồi về."

Quý Chu Chu nhìn theo ngón tay của anh ta, thiết kế ghế dựa cao nửa phần dưới là che chắn, phía trên là giàn hoa nghệ thuật chạm khắc bằng sắt, ngăn cách một ít tầm mắt rất tốt, cho dù cô kéo khẩu trang xuống một chút, cũng sẽ không dễ dàng bị người khác nhìn thấy, ngược lại cô muốn thấy tình hình bên ngoài, chỉ cần ngồi thẳng người là được.

Quý Chu Chu do dự một chút, vẫn là đồng ý. Lần đầu tiên vào đoàn phim, dù sao cũng phải cho đạo diễn mặt mũi.

Diệp Khuynh quả nhiên vui mừng: "Cô không cần phải đề ý những người khác, ăn xong rồi thì nói với tôi một tiếng, tôi kêu người đưa cô rời khỏi."

Quý Chu Chu lại gật gật đầu, rồi đi vào nhà hàng lấy đồ ăn. Diệp Khuynh đi tiếp đón Cố đại thiếu trước, đợi sau khi sắp xếp chỗ ngồi chủ vị cho Cố thiếu gia xong thì dặn dò người nọ: "Đi lấy ít đồ ăn cho Cố tiên sinh."

"Vâng!" Người nọ lập tức đi lấy.

Mấy người còn lại nhìn dáng vẻ ân cần của Diệp Khuynh đối với Cố Quyện Thư, mơ hồ suy đoán nhất định thân phận của vị này không bình thường.. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nói tới họ Cố, hình như mấy năm nay, phim của Diệp đạo đều có một người đầu tư cố định, tên là Cố Quyện.

Vì vậy, mọi người cũng đều biết anh là ai.

Quý Chu Chu đứng trước mặt cua Cà ra, đôi mắt thèm thuồng muốn rót ra rồi, khoảng thời gian gần đây cô đều thiếu dầu thiếu muối, vốn dĩ cảm thấy còn ổn, nhưng bây giờ vừa nhìn thấy những món thịt cá này, mới phát hiện hóa ra mình đã thành một con sói đói.

Sau bữa tiệc này, còn không biết đến bao lâu nữa không được ăn những món này, cô đi từng chuyển từng chuyển bụng đồ ăn lên bàn mình: cua Cà ra(3), tôm He(4), nôi ếch trâu(5), vịt quay(6), bò bít tết(7), thịt kho tàu(8). Món nào ngon thì lấy món đó, giống như một con hamster nhỏ bận rộn, đi tới đi lui giữa cái bàn đồ ăn và bàn ăn.

Tuy tất cả mọi người ở đây đều phải ăn, nhưng cái hành động bận rộn này của cô cũng hấp dẫn rất nhiều sự chú ý của người khác. Trần Doanh nhìn salad giảm cân trước mặt, lộ vẻ mặt khinh thường, nhưng lúc Quý Chu Chu nhìn về phía cô ta thì mỉm cười tỏ vẻ gần gũi. Cố Quyện Thư lặng lẽ nhìn cô, cảm thấy bộ dáng con quỷ chết đói này rất quen thuộc, vì vậy cúi đầu gửi tin nhắn.

Diệp Khuynh cũng chú ý tới, mắc chứng khủng hoảng trầm cảm sẽ dẫn đến ăn uống quá độ sao?

Lục Ngữ Thần bởi vì phải giảm cân, không thể thoải mái ăn uống, sau khi nhìn thấy Quý Chu Chu bụng đồ ăn, nhịn không được cũng đi giúp một chút, chờ đồ ăn bày ra đầy bàn thì thức thòi rồi đi.

Quý Chu Chu ngồi bên cạnh cái bàn, nhìn một bàn đồ ăn đầy ắp thoải mái thờ dài một tiếng, còn chưa kịp ăn, thì nhìn thấy chấm đồ trên di động lóc lên, mở ra xem một cái, xem chút nữa làm rớt di động xuống bàn.

Cố Quyện Thư: Đừng ăn uống quá độ.

(1) Xe báo mẫu:

(2) Ghế dựa cao (Không giống chính xác với miêu tả lắm):

(3) Cua Cà ra (Cua Lông Thượng Hải):

(4) Tôm He:

(5) Nồi ếch trâu:

(6) Vịt quay:

(7) Bò bít tết:

(8) Thịt kho tàu:

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33-3: Tôi bị bà mập chiếm tiện nghi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cả người Quý Chu Chu đều muốn run rẩy, cẩn thận từng chút hỏi: Sao lại nói như vậy?

Cố Quyện Thư thấy có tin nhắn trả lời, cúi đầu nghịch di động: Không có gì, nhắc nhở em một câu.

Quý Chu Chu dừng một chút, ở trên di động lướt nhanh một lần, sau khi tìm ra ảnh chụp một mình ở bên ngoài ăn canh suông(*) rất lâu trước kia, gửi cho anh: Tôi không có.

(*) Canh suông: nước luộc thịt.

Cố Quyện Thư dừng một chút: Đây là canh suông?

Quý Chu Chu: Đúng vậy.

Cố Quyện Thư: Nhúng một chút thịt đi, có một lớp dầu nổi trên nước canh.

Quý Chu Chu...

Cô quyết định mắt không thấy tâm không phiền, tắt di động. Khóe miệng của Cố Quyện Thư nhếch lên một nụ cười, biết thức thời không quấy rầy cô nữa.

Quý Chu Chu nhìn xung quanh bốn phía một vòng, thấy không có ai chú ý bên này, nên kéo khẩu trang từ dưới lên, giống như tên ăn trộm đút một miếng pudding(**) vào trong miệng.

Đây là cảm giác mềm mại, hương vị ngọt ngào... Thiên đường à?!

Quý Chu Chu cảm thấy mỹ mãn, sau nhiều lần xác nhận lúc cô cúi đầu xuống thì người bên ngoài không thấy rõ mặt cô, vì thế to gan kéo khẩu trang lên, trực tiếp treo trên sống mũi, lộ ra cái miệng, an tâm ăn cơm. Nếu có người bước vào, thì sẽ nhìn thấy cô giống như một tên trộm đầu biến thái thô bỉ,

hì hực ăn gì đó.

Những người ở bàn dài bên ngoài cũng lần lượt ngồi xuống, đã có người dẫn đầu muốn kính rượu, biết đại biên kịch của bọn họ là một người lập dị, nên cũng không đến quá rầy.

Cố Quyện Thư giống như Quý Chu Chu không hợp với nơi này, chỉ là tâm thái của vị này khá mạnh mẽ, cho dù bên cạnh vừa kính rượu vừa trêu chọc, thì cũng nên ăn thì ăn nên uống thì uống, hoàn toàn phớt lờ tất cả mọi người. Nhưng bởi vì thân phận đặc thù như vậy, không ai dám tới trêu chọc anh, cho nên anh ăn rất vui vẻ.

Sau khi kính xong hai ba lượt rượu, Trần Doanh vội vã thể hiện: "Chị Triệu Văn, em kính chị một ly, sau này còn phải nhờ chị chỉ dạy cho em nhiều hơn."

"Tôi không biết uống rượu lắm." Triệu Văn mỉm cười, chuyện cô ta bị dị ứng cồn, có lẽ nhiều người không biết nhỉ?

Trần Doanh thất vọng "À" một tiếng, đáng thương vô cùng buông ly rượu xuống: "Có phải chị Triệu Văn xem thường em không hả, em nhớ trước kia chị cũng chưa từng uống rượu sao?"

Cô ta đề cập đến chính là tin tức giả mạo Triệu Văn bởi rượu bị tuôn ra khoảng thời gian trước. Triệu Văn dừng một chút, cười như không cười nhìn cô ta.

Bầu không khí hơi căng, Lục Ngữ Thần cười nhìn về phía Trần Doanh giong cái ly lên: "Lại, tôi mời em gái một ly, chúc em gái có thể nhờ bộ phim này hot lên."

"Anh Ngữ Thần, anh chỉ biết cười em, suất diễn của em trong bộ phim này thậm chí còn chưa đến 4 lần, có thể hot cái gì nha." Trần Doanh oán trách liếc anh ta một cái, nhưng cũng uống rượu.

Lục Ngữ Thần nhìn cô ta chớp chớp mắt: "Em cầu xin Diệp đạo và cô Chu nhiều chút, nói không chừng bọn họ sẽ giúp em thêm đất diễn đó."

"Nói cũng phải, em đây còn phải kính Diệp đạo và cô Chu một ly." Trần Doanh mỉm cười hồn nhiên.

Quý Chu Chu vừa nghe nhắc tới mình, gấp rút kéo khẩu trang xuống, bình tĩnh giong ly nước trái cây cách giá sắt lên bày tỏ, sau đó cúi đầu tiếp tục ăn đồ ăn của mình.

Diệp Khuynh uống rượu Trần Doanh kính mình, rồi ghé vào bên cạnh Cố Quyện Thư thấp giọng nói: "Thế nào, có phải là một diễn tinh không? (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). EQ thấp như vậy mà cũng dám lấn lộn trong cái vòng này, đến lúc đó bị găm chết như thế nào cũng không biết."

"Vì sao phải tìm cô ta?" Cố Quyện Thư xem biểu diễn xong thảo luận với anh ta.

Diệp Khuynh "Chặc" một tiếng: "Lúc trước có một nhà đầu tư đưa tới, mang vốn vào đoàn, mặc dù tôi có tiền, nhưng đưa tới cửa không cần cũng không hợp, phải không? Hơn nữa chỉ là một nhân vật nhỏ, cảm thấy kim chủ bên mình có tiền, thì ở đây muốn làm gì làm, ngay cả Triệu Văn cũng dám trêu chọc..."

Triệu Văn là người nào, căn chính miêu hồng(*) trong đại viện bước ra, bối cảnh Diệp Khuynh cũng phải kính ba phần, chứ đừng nói Trần Doanh và tên kim chủ nhà quê kia của cô ta.

() Căn chính miêu hồng: [Theo cxgjdq] nó có nghĩa đen là rễ (nguồn gốc) chân chính cành lá khỏe mạnh. Nghĩa bóng: chỉ người đã từng vững vàng trong chính trị.*

Cố Quyện Thư nghe bát quái nghe đến vừa lòng thỏa ý, lúc này mới phát hiện mình xem những thứ này ở trong tivi, nói với Diệp Khuynh những người thật chuyện thật này căn bản không có cách nào so sánh, nếu như...

"Anh nghe một chút cũng được rồi, ngàn vạn lần đừng đăng những chuyện tào lao mía mai này lên diễn đàn Tieba, nếu không những người này đệ đơn kiện anh, anh đừng nói là quen biết tôi, quá mất mặt." Diệp Khuynh nhìn thấu ý nghĩ của anh, cảnh cáo trước.

Bà vai của Cố Quyện Thư hơi suy sụp, ăn thử một miếng pudding trên bàn: "Món này ngon."

"Vậy tôi lấy thêm 2 cái cho anh nhé." Diệp Khuynh đứng dậy.

Cố Quyện Thư: "Kêu nhà hàng gói thêm mấy cái."

Diệp Khuynh dừng một chút, liếc anh một cái rồi đi sắp xếp. Diệp Khuynh vừa đi, vị trí bên cạnh của Cố Quyện Thư trống không, mấy mình tinh nhỏ bắt đầu rục rịch, cuối cùng vẫn là Trần Doanh sớm hơn người khác một bước, đi đến bên cạnh Cố Quyện Thư ngồi xuống: "Xin chào Cố tiên sinh, em tên Trần Doanh, ngài muốn ăn món gì thì nói với em một tiếng, em đi lấy giúp ngài."

Lời của cô ta vừa nói ra đã khiến vô số nội tâm xem thường, người phụ nữ này vừa rồi muốn salad cũng là trợ lý đi lấy, bây giờ ngược lại là cần mẫn.

Thoạt nhìn vị Cố tiên sinh này gia thế phi phàm, không phải con gà rừng nào cũng có thể trèo lên, Triệu Văn mỉm cười uống một hớp nước trái cây, chờ xem cô ta làm trò cười cho thiên hạ.

Quý Chu Chu nghe thấy lời nói của Trần Doanh, cũng nhin không được ngồi ngay ngắn lại, muốn xem xem phản ứng của Cố Quyện Thư. Theo như cô biết, tuy rằng vị này thích xem biểu diễn, nhưng không thích bị người khác xem mình diễn trò cho lắm, sợ rằng Trần tiểu thư muốn xuống đài cũng không được.

Quả nhiên, Cố Quyện Thư chỉ nhướn mắt liếc cô ta một cái, tiếp tục ăn pudding của mình. Mặt Trần Doanh đỏ đỏ, nhưng vẫn kiên định bắt chuyện: "Cố tiên sinh thích ăn pudding? Ngài thích đồ ngọt mà vóc dáng vẫn đẹp như vậy, thật làm cho người ta hâm mộ, đâu giống như em, ăn nhiều một chút thì đã mập muốn chết, không biết ngày thường Cố tiên sinh duy trì vóc dáng như thế nào?"

Cô ta nói xong thì định sờ cánh tay của Cố Quyện Thư một cái, Cố Quyện Thư nhủ mày lui về phía sau một chút: "Cô thật ồ."

"Hả?"

Trong lúc nhất thời Trần Doanh chưa phản ứng kịp, Cố Quyện Thư chậm chậm nhìn qua: "Đi ra."

Mặt Trần Doanh đỏ lên, trong góc truyền đến một tiếng cười nhạo, cô ta đột nhiên nhìn qua, nhưng không bắt được là ai cười.

Diệp Khuynh bụng pudding tới, vừa nhìn thấy Trần Doanh ngồi ở chỗ của mình, thầm nói một tiếng không xong, vội vàng chạy chậm tới nói đùa: "Doanh Doanh, cô muốn tạo phản à? Tôi mới vừa đi cô đã chiếm chỗ của tôi."

"Chỉ là ngồi một chút thôi mà, Diệp đạo thật hẹp hòi." Trần Doanh hừ nhẹ một tiếng, thừa dịp có bậc thang nhanh chóng rời khỏi.

Diệp Khuynh lo lắng nhìn về phía Cố Quyện Thư: "Không có chuyện gì chứ?"

"Tôi có thể có chuyện gì?" Cố Quyện Thư không thể hiểu được.

Diệp Khuynh: "Tôi là hỏi Trần Doanh, anh không kích thích cô ta chứ? Tiền tôi đã nhận rồi, cũng không muốn nhả ra."

"..."

Cố Quyện Thư nhìn anh ta một cái, Diệp Khuynh vội cười đưa pudding lên, lúc này Cố Quyện Thư mới thả một con ngựa cho anh ta.

Kịch hay chưa xem được đã kết thúc, Quý Chu Chu hơi thất vọng, vì thế cúi đầu tiếp tục ăn đồ ăn của mình, kết quả vừa cúi đầu xuống di động lại sáng lên.

Cố Quyện Thư: Vừa rồi có một bà mập muốn chiếm tiện nghi của tôi.

... Bà mập. Khóe miệng Quý Chu Chu giật giật, đưa đầu nhìn xem eo nhỏ yếu kiều của Trần Doanh, lại cúi đầu nhìn cái bụng nhỏ ngày càng phì nhiêu của mình, quyết định xem nhẹ câu này của anh.

Nhưng mà Cố Quyện Thư không muốn: Vì sao không để ý tới tôi?

Quý Chu Chu đành phải trả lời: Không phải anh ở nhà ăn cỏ sao? Bà mập từ đâu tới?

Cố Quyện Thư trầm mặc phút chốc: Bà mập từ bên ngoài chạy vào.

... Tôi tin anh cái quỷ á. Quý Chu Chu qua loa hai câu, tiếp tục vui đầu ăn cơm, rất nhanh một bàn lớn đồ ăn đều bị ăn sạch sẽ, bụng cô cũng căng đến không thể động được.

Không thể động cũng phải động, nếu không lát nữa sẽ không dễ đi. Cô gửi tin nhắn cho Diệp Khuynh: Diệp đạo, tôi ăn xong rồi, có thể đi trước không? (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Ngại quá, bây giờ tôi thật sự rất khó chịu.

Diệp Khuynh thấy được tin nhắn lập tức đi về phía ghế dựa cao, sau khi nhìn đĩa đồ ăn trên bàn thì bật cười: "Tiền cơm hôm nay vẫn là phải dựa vào cô Chu ăn bù lại nha."

Quý Chu Chu bình tĩnh: Căng thẳng ăn uống quá độ, để Diệp đạo chê cười rồi.

Diệp Khuynh nghiêm nghị ho khan một tiếng: "Xin lỗi, xem ra sau này loại trường hợp này vẫn không nên miễn cưỡng cô, tôi gọi người đưa cô về nhé."

Quý Chu Chu: Không cần, tự tôi ngồi xe là được, diệp đạo không cần lo lắng.

Diệp Khuynh gật gù đầu: "Về đến nhà gửi tin nhắn cho tôi."

Quý Chu Chu: Được.

Trò chuyện xong không có việc gì, Quý Chu Chu liền đi trước một bước, đợi xuống dưới lầu rồi mới hoàn toàn thả phào nhẹ nhõm, gọi một chiếc xe đến khách sạn lân cận, thuê một phòng tắm rửa tẩy trang, rất nhanh đã trở về một cô gái xinh đẹp.

Quý Chu Chu nhìn chằm chằm đồ giả trang của mình suy nghĩ phút chốc, quyết định thu dọn xong mang về nhà, chờ sau này khi ra ngoài vẫn có thể dùng

lại.

Nghĩ như vậy, cô làm xong tất cả, nằm xuống ngủ trưa một giấc, chờ tỉnh lại đã hơn 3 giờ chiều, cô đeo túi đồ đến Trung tâm thương mại gần đó, mua trà sữa và khoai lang nướng mà Cố Quyện Thư yêu cầu, lúc này mới đi về nhà.

Khi cô về đến nhà, vừa vặn gặp được Cố Quyện Thư lấy sữa chua đi lên lầu, cô vẫy vẫy tay cười: "Cố tiên sinh."

"Về rồi?" Cố Quyện Thư nhìn về phía trà sữa trong tay cô, Quý Chu Chu lập tức đưa cho anh.

"Tôi vốn định ở ngoài ăn cơm chiều xong mới trở về, nhưng sợ anh đói bụng, nên vội vàng đi về." Quý Chu Chu bình tĩnh nói dối.

Cố Quyện Thư lướt nhìn cô một cái, xoay người đi đến phòng bếp, không bao lâu cầm một cái túi ra, Quý Chu Chu dừng một chút, vừa mở ra chính là pudding của nhà hàng đó.

"Chỉ cho ăn một cái." Cố Quyện Thư dặn dò.

Quý Chu Chu chớp chớp mắt, vô tội nhìn về phía anh: "Cố tiên sinh, không phải anh ở nhà ăn cơm à? Vì sao lại có hộp đóng gói của khách sạn bên ngoài?"

"..."

"Anh nói bà mập, không phải gặp được ở nhà nì, là ở khách sạn?" Quý Chu Chu nheo đôi mắt lại: "Tự mình lén lút đi ra ngoài ăn ngon, đáng đời bị bà mập quấy rối."

Cố Quyện Thư trầm mặc trong phút chốc, vô tội nhìn về phía cô: "Đây là bán bên ngoài."

Quý Chu Chu: "Ha." Cầu đàn ông.

(**) Pudding:

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34-1: Cùng nhau đi ngủ nha!

Thấy anh ra ngoài ăn cơm vẫn không quên phần của mình, Quý Chu Chu quyết định không chấp nhậ với anh, chuyên tâm chờ phim nhà mình lên hot search.

Quả nhiên đọc kịch bản giống như một tín hiệu, sau đó mỗi buổi sáng Quý Chu Chu lướt tin tức, đều có thể nhẹ nhàng lướt thấy phim nhà mình phổ biến rộng rãi, không khỏi cảm thán dù sao đoàn phim có tiền, lại có thể mua doanh tiêu đến mức độ này.

Chỉ là cũng không phải tất cả độ hot đều tiêu tiền, phần lớn vẫn là bởi vì Chủ Trạ lãg xê và Lục Ngữ Thần, nam chính bạo hồng(*) của《Quyển rũ mẹ kế của tôi》, đoán chừng đoàn phim tiêu chút tiền dẫn dắt độ hot, trước mắt là một loạt lời khen ngợi.

(*) Bạo hồng: Là hiện tượng 1 người nhờ 1 tác phẩm/ vai diễn/ bộ phim nào đó mà đột nhiên gia tăng độ nổi tiếng đáng kể, thậm chí có thể nói là đổi đời luôn. Hoặc 1 bộ phim/chương trình nào đó vốn không được kỳ vọng cao nhưng lại đột nhiên được yêu thích không ngờ.

Quý Chu Chu đã không phải là lần đầu tiên trải qua loại chuyện này, nhưng vẫn cảm thấy dở khóc dở cười, ngay cả máy cũng chưa khai nữa, thì sao lại có một loạt lời khen ngợi. Không thể không nói, trình độ khen ngợi mù quáng của đồng đảo quần chúng nhân dân vẫn tốt như thường lệ.

Lúc Diệp Khuynh gấp ráp chuẩn bị khai máy, Quý Chu Chu cũng không nhàn rồi, cả ngày buồn bực ở trong phòng gõ chữ, giống như bị điên đuổi theo tiến độ.

Không phải cô cần mẫn, mà là Diệp Khuynh chuẩn bị áp dụng hình thức vừa quay vừa phát, loại hình thức này cũng tốt, có thể kịp thời nghe được ý kiến khán giả, sửa đổi kịch bản linh hoạt. Không tốt chính là, một: thời gian quay phim hạn chế rất lớn; hai: biên kịch phải tùy thời đợi lệnh sửa đổi kịch bản. Cô cũng không muốn trong sửa kịch bản còn phải viết nội dung một tập.

Cũng may phim chỉ có hai mươi mấy tập, cô liêu cái mạng già viết, cuối cùng là viết xong và gửi vào hộp thư của Diệp Khuynh trước khi khai máy, mà lúc gửi đi đã là 2 giờ sáng.

Quý Chu Chu tắt đèn chờ tin tức, ánh sáng mờ nhạt trên màn hình vì tính làm sắc mắt cô tái nhợt. Trong thời gian chờ Diệp Khuynh trả lời lại, cô đi cân một cái, hài lòng vì phát hiện đã trở về mức bình thường. Thật may lúc trước không mập lắm, nếu không thật sự không biết giảm cân như thế nào.

Tin nhắn của Diệp Khuynh rất nhanh đã gửi lại: Nhanh như vậy? Cô đợi tí, tôi xem trước một chút.

Quý Chu Chu ngáp một cái, thấy chữ "Đã gửi đi" liền đóng máy tính lại: Anh từ từ xem, tôi buồn ngủ quá rồi.

Diệp Khuynh: Được, cô nghỉ ngơi đi, cô Chu vất vả rồi.

Quý Chu Chu liếc nhìn di động một cái dứt khoát tắt máy, ngã vô ồ chắn một giây sau chìm vào giấc ngủ, ngay cả sau đó Diệp Khuynh gửi cho cô mười tin nhắn cô cũng không biết. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Bởi vì thức đêm, hôm sau gần 10 giờ cô mới tỉnh dậy, tinh thần lại không tốt lắm, cả người đều có cảm giác uể oải. Nền ở trên giường híp mắt nửa tiếng rồi quả thật đối đến mức hết cách mới rời giường.

Thời gian bữa sáng đã bỏ lỡ, bữa trưa còn phải 2 tiếng nữa, cô lập tức đi đến phòng bếp, tìm lấy bánh mì và sữa chua trong tủ lạnh rồi chuẩn bị về phòng. Lúc vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Cố Quyện Thư đứng dựa khung cửa.

"Cố tiên sinh? Sao anh chưa đến công ty?" Quý Chu Chu khó hiểu.

Cố Quyện Thư liếc cô một cái: "Gần đây em ăn cơm không đúng giờ."

"À, giảm cân đó, anh nhìn tôi này, không phải gầy sao." Quý Chu Chu không thêm để ý cười cười, cầm bánh mì nguội cắn một miếng.

Cố Quyện Thư đánh giá cô từ đầu đến chân một lần, phát hiện thật sự gầy rồi, chỉ là bộ dáng không giống với trong tưởng tượng của mình lắm. Lúc trước cảm thấy sự đáng yêu và hấp dẫn người khác của cô, là tăng theo sự gia tăng của thịt, cho nên muốn để cô có thể gầy thì gầy, tránh cho luôn bị người khác mơ tưởng. Nhưng mà xem ở trước mắt, hình như cái cảm giác làm cho người ta yêu thích, cũng không có giảm bớt vì gầy đi.

Chẳng lẽ không phải do càng mập càng đáng yêu, mà là càng lớn càng đáng yêu? Cố Quyện Thư trầm mặc, nếu chỉ là do đáng người, anh có thể giám sát mập gầy, nhưng nếu là vấn đề tuổi tác, thì anh không thể làm gì, cũng không thể không cho cô lớn lên nhỉ.

Ánh mắt của Cố Quyện Thư nhìn từ dưới lên trên, sau khi nhìn thấy hốc mắt cô xanh đen thì dừng một chút, rồi nói ra sự thật: "Lại thức đêm."

"Tôi không sao, chỉ là muốn chơi game một lát, kết quả không chú ý một cái đã vượt qua thời gian, lần sau sẽ chú ý." Quý Chu Chu vừa ăn vừa trả lời, lúc vừa nói chuyện thì định từ người anh lướt qua.

Cố Quyện Thư nhìn cô coi mình chẳng có gì, nghĩ lại có phải gần đây quá nuông chiều cô rồi không, làm cho thời kỳ phản nghịch của cô lại kéo dài.

Không đợi Cố Quyện Thư nghĩ ra một bông hoa, Quý Chu Chu đã sắp về tới phòng. Cố Quyện Thư không nhanh không chậm đi theo sau lưng cô, đợi khi cô gần đến cửa thì túm lấy vai cô.

"Trở về làm gì?"

"Ăn xong ngủ." Quý Chu Chu nghiêm túc trả lời.

Cố Quyện Thư trầm mặc phút chốc, giống như nghiêm túc trò chuyện với cô: "Gần đây có phải em quá lười rồi không?"

"Đùa à, tôi rất bận, được không?" Quý Chu Chu giống như gặp quỷ nhìn anh một cái: "Bây giờ, bạn học nhỏ Chu Chu trăm công ngàn việc muốn đi ngủ một giấc, hy vọng bạn học nhỏ kim chủ có thể phê duyệt."

Bạn học nhỏ kim chủ nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, không chỉ có không phê duyệt, mà còn dẫn cô lên phòng tập thể dục trên lầu ba. Cố Quyện Thư cầm một cái tạ tay ước lượng một chút, cảm thấy trọng lượng thích hợp thì nhét vào trong lòng cô. Quý Chu Chu nhanh chóng ôm lấy.

"Em đang rảnh rồi, tập thể dục nhiều đọc sách nhiều, đừng có chơi những trò chơi tào lao kia nữa." Cố Quyện Thư định nghĩa cho việc liều mạng công tác gần nhất của cô.

Quý Chu Chu: "...". Muốn ừm khuất muốn làm nũng, nhưng mà khổ là nói không nên lời.

Cô thật sự buồn ngủ, đặc biệt là sau khi ăn xong, tứ chi mềm nhũn, chỉ muốn nằm trên chiếc giường êm ái ngủ.

"Tôi về ngủ trước, chờ ngủ xong lại đến tập luyện, được không?" Quý Chu Chu thử thương lượng.

Cố Quyện Thư ôn tồn nhìn cô: "Em cảm thấy thế nào?" Là ai nói giảm cân, còn mỗi tối đến phòng bếp ăn vụng? Cô ở chỗ anh đã không còn tín nhiệm nào để nói.

Quý Chu Chu thấy anh kiên trì, rất có ý tứ nếu cô không rèn luyện thân thể thì sẽ không để cô đi. Quý Chu Chu buông tiếng thở dài đặt cục tạ trên tay xuống đất, trực tiếp ôm lấy cánh tay của anh, cái trán để trên vai anh mơ màng buồn ngủ.

"Anh Quyện Thư~, tôi thật sự buồn ngủ quá à, anh dậy sớm như vậy thì không muốn ngủ một giấc nữa sao? Chúng ta cùng nhau đi ngủ nha!" Bởi vì buồn

ngủ, khi cô nói chuyện mang theo chút giọng mũi, âm cuối nhẹ nhàng cao lên, đặc biệt là lúc gọi anh Quyện Thư~, tựa như ngâm ba chữ ở trong miệng không nở phun ra, toàn bộ đều mềm mại.

Cố Quyện Thư: "... "Khinh thường.

Ba phút sau, Quý Chu Chu thấy người đàn ông nằm ở trên chiếc giường của mình, chậm chậm mở to hai mắt nhìn: "Anh làm gì?"

"Không phải đã nói cùng nhau đi ngủ?" Cố Quyện Thư nghiêm túc hỏi, hỏi xong còn vỗ vỗ vị trí bên cạnh: "Lại đây ngủ đi."

... Người này là tên biến thái sao? Cô cũng không tin anh nghe không hiểu, mình nói cùng đi ngủ ý là chia ra mỗi người một giường ngủ. Quý Chu Chu quả thực khó có thể kiềm chế sự khinh thường của mình.

Cố Quyện Thư giống như không phát hiện cô thực sự nghiêng rằng, thậm chí chừa cho cô một chút vị trí, mình đã dựa sát tường: "Đến đây đi." Xem ra phải sớm giúp cô đổi phòng mới được, căn phòng này quả thật quá nhỏ, một chiếc giường lớn hơn một chút cũng không để được.

"... Anh ngủ ở đây đi, tôi đến phòng cho khách." Quý Chu Chu nói không nên lời, muốn đi.

Cố Quyện Thư ần ần mở miệng: "Hoặc là ở đây, hoặc là đến phòng tập thể dục."

Quý Chu Chu dừng một chút, quay đầu lại trừng mắt về phía anh, Cố Quyện Thư bình tĩnh đối mặt với cô. Hôm nay anh nhất định phải ở lại, bởi vì không ai biết được, không có sự giám sát của mình, cô sẽ chơi trò chơi hay là đi ngủ, vấn đề của thiếu nữ vẫn là phải làm cùng nhiều hơn mới được.

Quý Chu Chu giằng co trong im lặng với anh hồi lâu, cuối cùng vẫn miễn cưỡng bắt đầu đi bỏ lên giường. Nhưng mà giường quá nhỏ, không cẩn thận một cái là đụng trúng Cố Quyện Thư, cô chỉ có thể nghiêng mình đưa lưng về phía Cố Quyện Thư ngủ.

Bởi vì bất kể tư thế nào, cũng không có ai thấy thoải mái khi ngủ, Quý Chu Chu nhìn không được oán trách: "Nào có như anh, ăn vạ trên giường người ta không đi, nếu ở thời cổ đại kiểu người như anh gọi là Đẳng đồ tử(*), phải bị trừng lòng heo."

(*) Đẳng đồ tử: yêu râu xanh, háo sắc.

"Em cũng là của tôi, huống chi là giường." Cố Quyện Thư lướt nhìn chiếc cổ trắng nõn của cô, chậm chậm nhắm mắt lại: "Không phải buồn ngủ sao, ngủ đi."

Ngủ được mới là lạ, Quý Chu Chu nhúc nhích hai hạ, lại xoay người nhìn về phía Cố Quyện Thư: "Cố tiên sinh, anh còn nhớ cuộc trò chuyện của hai chúng ta ở trên bãi biển không?"

Cố Quyện Thư mở mắt lần nữa, tri độn trong chốc lát nghiêng đầu đối mặt với cô: "Cụ thể đoạn nào?" Lời nói của Quý Chu Chu quá nhiều, anh cũng không thể nhớ hết tất cả.

Quý Chu Chu liếc anh một cái: "Chính là cái đoạn lúc ấy anh nói không muốn kết hôn, nhưng hy vọng có thể cho người mình thích có cảm giác an toàn ở phương diện khác á. (Truyện chính chủ Tiểu Hi Tiểu Hi). Lúc đó tôi nghe được ý trong lời nói của anh, hình như anh có người thích, còn suy nghĩ muốn đem tài sản của mình cho cô ấy, phải không?"

Khi cô nhắc đến câu đầu tiên, Cố Quyện Thư đã nhớ ra rồi, chờ cô hỏi xong thì gật gật đầu: "Cho nên?"

"Cho nên anh có người thích, đúng không?" Quý Chu Chu chờ mong nhìn anh, hẳn là có nhĩ, bằng không một đàn ông khủng hoảng hôn nhân, sao có thể đột nhiên thảo luận loại chuyện này với cô.

Cố Quyện Thư rừ mắt, không phủ nhận cũng không gật đầu, Quý Chu Chu coi như anh là ngầm thừa nhận, nghiêm túc chỉ dẫn anh: "Anh xem, anh cũng có người thích rồi, mặc dù tôi không biết cô ấy là ai, nhưng tôi cảm thấy cô gái đó nhất định vô cùng xinh đẹp vô cùng tốt, vừa thấy chính là..."

"Không có vô cùng xinh đẹp."

"...?"

Cố Quyện Thư nhìn chăm chú cô một lúc lâu, nghiêm túc phê bình: "Hình như cũng không phải vô cùng tốt."

"... Vậy anh còn thích cô ấy cái gì." Quý Chu Chu cảm nín.

Cố Quyện Thư trầm mặc, hồi lâu hỏi ngược lại: "Không thể thích sao?"

... Có thể có thể có thể, không chỉ có thể, mà còn trông giống như chìm sâu trong vũng lầy. Quý Chu Chu quả thực khiếp sợ, trên ý nghĩa nào đó cô và Cố Quyện Thư cũng coi là như hình với bóng, vậy mà không có phát hiện khi nào anh có người thích, chẳng lẽ là tình yêu vẫn phòng?

Điều này không quan trọng, Quý Chu Chu kịp thời dừng lại, kéo đề tài trở về quỹ đạo: "Đương nhiên có thể thích, tôi muốn nói chính là, nếu anh thật sự để ý cô ấy, hay là dừng hờ một tí thì chạy tới tìm tôi, là một cô gái đều không thích trong nhà người đàn ông của mình còn nuôi thêm một người."

Quý Chu Chu nói xong dừng một chút, kịp thời bổ sung: "Đương nhiên, anh vứt bỏ tôi là không được, nhưng chúng ta phải duy trì khoảng cách, giống

như cùng nằm trên một chiếc giường thế này, đó là tuyệt đối không thể, hiểu không?"

"Nói tới nói lui, chính là không muốn tôi ngủ ở đây." Cố Quyện Thư liếc mắt khám phá một cái.

Bingo! Cố tiên sinh trả lời chính xác nha, Quý Chu Chu khẽ mỉm cười, còn chưa kịp nói chuyện, đã bị anh kéo vào trong lòng, trực tiếp dùng cánh tay vây lại.

"Cố tiên sinh..." Quý Chu Chu vội vàng giãy giụa.

Cố Quyện Thư hừ một tiếng, càng thêm dùng sức giam chặt cô, thấp giọng nói: "Yên tâm đi, người khác có thể cô ấy sẽ để ý, nhưng em thì không."

"..." Nghe xem, bao nhiêu ngôn luận của tra nam, thật sự coi mình là Hoàng thượng rồi, phi tần hậu cung cũng xưng hô tỷ muội với nhau phải không? Quý Chu Chu tròn trắng mắt, cuối cùng không giãy giụa nữa.

Tuy cô còn muốn hỏi liệu Cố Quyện Thư có đem tài sản cho cô gái đó không, nhưng mà không ngăn được cơn buồn ngủ, nên rất nhanh ở trong lòng Cố Quyện Thư an phận, nhắm mắt lại ngủ ngon lành. Cố Quyện Thư ngửi mùi sữa đặc biệt trên người cô, nghĩ nghĩ xem ra vẫn là không nên giúp cô đổi phòng, nếu không giường quá lớn làm sao bây giờ.

Cố Quyện Thư mơ mơ màng màng suy nghĩ, cũng dần dần chìm vào giấc mơ ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34-2: Cai nghiện internet

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Một ngủ giấc này ngủ đến 12 giờ trưa mới kết thúc trong tiếng gõ cửa của người giúp việc. Quý Chu Chu mở đôi mắt lim dim buồn ngủ ra, thì Cố Quyện Thư ở đối diện cũng như vậy. Sau khi cô kinh ngạc một chút, đột nhiên bình tĩnh lại. Ừm, lại ngủ với người đàn ông này.

Quý Chu Chu buông tiếng thở dài theo thói quen, chờ khi Cố Quyện Thư đứng dậy, thì nhìn thấy màn hình di động của mình vẫn còn đen thui, lúc này mới nhớ ra hôm qua sau khi tắt máy đến giờ vẫn chưa mở lại.

"Ăn cơm." Cố Quyện Thư thấy cô còn bất động, vì thế mở miệng thúc giục.

Quý Chu Chu lại ngáp một cái, nhấn nút mở nguồn và chờ màn hình di động sáng lên, thuận miệng nói dối: "Anh đi trước đi, tôi xem trò chơi một cái rồi đi theo."

Cố Quyện Thư thấy bộ dáng nghiêm túc nhìn chăm chú di động của cô, đột nhiên cảm thấy cô nghiện game còn nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng của anh, sau khi dừng một chút không nói gì hết thì đi ra ngoài trước.

Chờ bóng dáng của anh biến mất, di động của Quý Chu Chu cũng hoàn toàn sáng lên, Diệp Khuyên gửi liên tục mấy tin nhắn đến.

Diệp Khuyên: Tôi xem một chút, có vài phần cần phải sửa, đã đánh dấu gửi vào hộp thư của cô, những chỗ khác thì không có vấn đề gì. Cô Chu, cô thật chuyên nghiệp, có thể hợp tác với cô là vinh hạnh của tôi.

Quý Chu Chu "Xi" một tiếng, miệng đạo diễn là quý gat người, thật sự nếu là cảm thấy vinh hạnh, vậy còn sửa đổi làm gì, đơn giản chính là cảm thấy nơi nào đó không hài lòng, lại muốn dụ dỗ biên kịch chỉnh sửa, loại tình huống này cô gặp nhiều. Quý Chu Chu lướt xuống tiếp, lướt tới vấn đề gần đây cô vẫn luôn trốn tránh.

Diệp Khuyên: Không ngoài dự liệu thì cuối tháng khởi công, hai ngày trước khi cử hành nghi thức khai máy, cô Chu nhớ chuẩn bị một chút, đến lúc đó đi theo đoàn.

Quý Chu Chu sững sốt, thời gian từ đây đến cuối tháng chưa đến mười ngày, nói cách khác trong khoảng thời gian này, cô phải nghỉ cách biến mất hai ba tháng, mà cũng không bị Cố Quyện Thư phát hiện là đi làm biên kịch.

... Sao có thể.

Quý Chu Chu ở trong phòng đau khổ nghĩ cách, Cố Quyện Thư cũng lâm vào trầm tư trong phòng ăn, đồ ăn trước mặt động cũng không động miếng nào.

"Tiên sinh, có cần tôi đi hỏi Chu Chu một chút không?" Chu Trường Quân hỏi.

Lúc này Cố Quyện Thư mới hoàn hồn, nhìn chằm chằm Chu Trường Quân một lúc lâu, rồi chậm chậm hỏi: "Tôi nhớ ông có một cô con gái."

"... Là gần đây Chu Chu gây ra vấn đề khó khăn gì cho ngài sao?" Từ khi Chu Chu vào nhà, ông ta đã nghe vô số lần tiên sinh lấy những lời này làm lời mở đầu, tiếp theo muốn nói, chỉ sợ sẽ là mình không biết làm thế nào khi nuôi dưỡng Chu Chu.

Chu Trường Quân đến nay đều không rõ, hai người đó rốt cuộc là ở chung kiểu gì? Nên nói tiên sinh xem Chu Chu như con gái nuôi dưỡng, nhưng tình cảm và sự ham muốn chiếm hữu của anh lại không giống như giả, phải nói là chăm sóc người mình thích... (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Chu Trường Quân nghĩ đến mỗi lần tiên sinh tôn hại Chu Chu như thế nào và diễn đàn Mẫu Anh mà anh đã gỡ bỏ, thì không cảm thấy đây là kiểu ở chung nên có của một cặp đôi.

Cố Quyện Thư thấy ông ta hỏi trực tiếp, nên cũng dứt khoát đi thẳng vào vấn đề: "Hình như gần đây cô ấy nghiện game online."

Chu Trường Quân "A" một tiếng: "Vậy quả thật rất đau đầu, nhà tôi chính là sợ con gái nghiện internet, nên đều đã mười mấy tuổi rồi cũng không dám cho con bé dính di động."

"Có cách giải quyết không?"

Chu Trường Quân khó xử: "Con gái của tôi không có yêu thích gì khác, chỉ thích vận động đọc sách linh tinh, thành tích học tập cũng tốt, cho nên chưa từng gặp tình huống này, vì vậy không giúp được tiên sinh."

Được rồi, biết con gái ông ngoan ngoãn rồi. Cố Quyện Thư mặt không cảm xúc.

Chu Trường Quân cười cười an ủi: "Chu Chu là người trưởng thành, nên có tự chủ vốn có, vì thế không cần phải lo lắng quá, dù sao..."

Đang lúc ông ta định nói tiếp, thì Quý Chu Chu buồn ngủ uể oải đi tới, chào hỏi đơn giản với bọn họ một tiếng liền ngồi xuống ăn cơm. Khi ăn xong an tĩnh chờ Cố Quyện Thư đứng dậy trước, sau đó thì không có tinh thần mà rời đi. Toàn bộ quá trình đều cảm thấy cô giống như không xương ngã trái ngã phải, nhưng lại không nhìn ra khuyết điểm gì.

Lần này cuối cùng Chu Trường Quân hiểu ra Cố Quyện Thư đang lo lắng chuyện gì, dáng vẻ này của Chu Chu, trông có chút nghiêm trọng nha. Nhưng ông ta cũng chỉ có thể trái lương tâm an ủi: "Có lẽ cô ấy ở nhà nhàm chán, hai ngày này vừa vặn là cuối tuần, ngài dẫn cô ấy ra ngoài đi dạo là được."

Cố Quyện Thư suy tư một phen, gật đầu đồng ý.

Nhưng mà Quý Chu Chu không đồng ý. Trước khi cô chưa nghĩ ra cách giải quyết Cố Quyện Thư, thì không có tâm tình làm bất kỳ chuyện gì, nhất là trong tình huống còn phải sửa chữa kịch bản, cho nên dù Cố Quyện Thư nói muốn dẫn cô đi công viên giải trí, dẫn cô ra ngoài ăn ngon, cô đều vô tình từ chối.

"Lâu cũng không ăn?" Cố Quyện Thư xác nhận một lần nữa.

Quý Chu Chu kiên định gật đầu: "Mãn Hán toàn tịch(1) cũng không ăn." Bây giờ căn bản cô không có khẩu vị, được không!

Dường như tình hình nghiêm trọng vượt qua sức tưởng tượng của anh, Cố Quyện Thư nhìn chằm chằm cô một hồi, chậm chậm về phòng, click mở download diễn đàn Mẫu Anh lần nữa, chọn ra chủ đề thời kỳ phản nghị đăng bài: Trẻ con nghiện internet nghiêm trọng đến mức không ăn uống thì phải làm sao?

Sau khi đăng xong yên lặng đợi 3 phút, bình luận thứ nhất trả lời: Trong nhà có một tiểu Chu, đứa trẻ nhà bạn sao nhiều vấn đề như vậy?

Cố Quyện Thư: "... Anh cũng rất muốn biết, vì sao đứa trẻ nhà anh nhiều tật xấu như thế.

Cũng may không chỉ có kiểu câu trả lời vô dụng này, phía dưới cũng có người tích cực bày mưu tính kế, có mấy ý kiến giống với ý kiến của Chu Trường Quân, đều là kêu anh ở bên cạnh đứa trẻ nhiều hơn, đòi đi sự chú ý một chút. Nhưng Cố Quyện Thư suy nghĩ, cảm thấy tình hình hiện tại của Quý Chu Chu không hoàn toàn như bọn họ nghĩ.

Cô căn bản không cần anh bên cạnh.

Bài viết đăng liên tiếp mấy ngày, cuối cùng có một câu trả lời không giống: Đứa trẻ nhà bạn yêu sớm, nghiện internet, thời kỳ phản nghị? Đừng khẩn trương, đừng lo lắng. Trường học Cai nghiện internet của thành phố A hoan nghênh ngài, chỉ cần 9 vạn 8, thì sẽ trả lại cho ngài một đứa trẻ ngoan ngoãn tích cực hướng về nhiệt tình yêu thích học tập!

Cố Quyện Thư ở câu trả lời này tạm dừng một lát, nhìn về phía cửa phòng như có điều suy nghĩ.

Quý Chu Chu cũng ở trong phòng ngột ngạt mấy ngày, cuối cùng nghĩ ra một cách nhưng không phải là cách, vì thế ôm tâm tình chờ mong đi đến phòng sách tìm Cố Quyện Thư.

"Có tiên sinh, anh bận không?" Quý Chu Chu gõ gõ cửa phòng.

Bên trong yên lặng một lát, mới truyền ra giọng nói của Cố Quyện Thư: "Vào đi."

Quý Chu Chu nhanh chóng mở cửa đi vào, chạy đến cái ghế đối diện Cố Quyên Thư ngồi xuống, sau khi nhìn thấy bên cạnh tay anh bày ra một đồng quyền tuyên truyền trường học, trong lòng hơi nghi hoặc: "Cố tiên sinh, anh muốn đi học à?"

"Không có." Cố Quyên Thư thấy cô cầm lấy một quyền, dừng lại một chút mở miệng: "Em xem nội dung phía trên."

Quý Chu Chu nghe vậy nghiêm túc nhìn xem, chỉ là càng xem càng cảm thấy sai sai, sau một lúc lâu nhìn không được hỏi: "Sao đều quản lý quân sự hóa, chắc không phải là trường học Cai nghiện internet chứ?"

Cố Quyên Thư một đón: "Ừ."

Quý Chu Chu một mặt khó hiểu: "Anh xem cái này làm gì?"

"Em không cảm thấy gần đây bản thân nghiện internet hơi nghiêm trọng?" Cố Quyên Thư nghiêm túc hỏi.

Quý Chu Chu nửa ngày mới phản ứng lại, đột nhiên nhảy từ trên ghế xuống, nhìn anh không thể tin được: "Anh, anh, anh... Vậy mà muốn đưa tôi đến chỗ này! Anh còn là người không, Cố Quyên Thư?! Có biết người bị đưa vào đây đều rất thảm không? Tôi cũng không phải phạm pháp, dựa vào cái gì phải chịu đối xử như phạm nhân?!"

"Em bình tĩnh một chút."

Quý Chu Chu nghe được câu này, da đầu đều muốn bùng nổ: "Vậy tôi không cho anh xem phim truyền hình cầu huyết, anh có thể bình tĩnh một chút không?!"

"Chu Chu..." Cố Quyên Thư đứng dậy.

"Không cần nói gì hết." Quý Chu Chu hoảng sợ lui về sau hai bước: "Nếu anh thật sự chán ghét tôi, cứ nói thẳng là được, tôi đi ngay bây giờ, vừa lúc tôi cũng không muốn ở lại nơi này, bây giờ tôi... tôi sẽ đi thu dọn đồ đạc, chúng ta hảo tự hảo tán(*)."

(*) *Hảo tự hảo tán: dễ hợp dễ tan.*

Quý Chu Chu nói xong thì quay đầu đi, nghĩ mà sợ đồng thời lại có chút vui mừng, mình không cần vất hết óc tìm cớ vào đoàn phim nữa.

Cô sai bước về phía cửa, vừa mở cửa thì trong nháy mắt trên vai vurun ra một bàn tay, trực tiếp đóng cửa lại lần nữa. Cô quay đầu lại một cái, thì đã bị Cố Quyên Thư dùng cách bích đông(2) bao vây cô giữa anh và cánh cửa.

"Anh muốn làm gì?"

"Để em xem một quyền tuyên truyền, phản ứng lớn như vậy làm gì?" Cố Quyên Thư rũ mắt nhìn cô.

Quý Chu Chu cảnh giác nhìn anh, hai tay nắm thành quyền khảm trương, nhưng tức đến nỗi một câu cũng không nói nên lời.

Cố Quyên Thư đứng thẳng lên, từ trên cao nhìn xuống đối diện với cô: "Đừng lo, không định đưa em đến chỗ đó." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Quản lý quân sự hóa, không chỉ phải dậy sớm còn phải làm việc, nhà ăn lại kém như vậy, thân thể nhỏ bé của cô chịu được mới là lạ.

"Anh lừa ai đó!" Quý Chu Chu không tin anh chút nào, còn mơ hồ có chút đau lòng. Tuy quyền sách cô xuyên là quyền sách cũ của mấy năm trước, lúc đó bộ mặt thật của trường học Cai nghiện internet còn chưa bị bại lộ, nhưng Cố Quyên Thư đơn giản chỉ vì mình chơi đi động nhiều hơn mấy lần mà muốn đưa cô đến chỗ đó, cô thật sự vừa tức vừa hoang mang.

Cố Quyên Thư liếc Quý Chu Chu một cái, chậm chậm xoay người lại cầm di động lên, tìm nhật ký tin nhắn của anh và Chu Trường Quân đưa cô xem...

Cố Quyên Thư: Thu gom một ít truyền đơn trường học Cai nghiện internet, càng nghiêm khắc càng tốt.

Chu Trường Quân: Vâng... Tiên sinh, không phải ngài muốn đưa Chu Chu chỗ đó chứ?

Cố Quyên Thư: Không, bên trong quá nghiêm khắc, cô ấy chịu không nổi.

Chu Trường Quân: Vậy đây là?

Cố Quyên Thư: Hù dọa cô ấy một chút.

.....

Quý Chu Chu xem xong, trên đầu chỉ có sáu chấm, sau một lúc lâu do dự hỏi: "Anh thật sự không định đưa tôi đi?"

"Lịch sử trò chuyện làm chứng, không tin em có thể đi hỏi Chu Trường Quân." Cố Quyên Thư không nhanh không chậm giải thích, trước kia anh chưa từng có thói quen lưu lại lịch sử trò chuyện, nhưng lần này không biết vì sao, lúc định xóa do dự một chút, sau đó thì giữ lại.

Hên là giữ lại, nếu không thì chuyện này không nói rõ được.

Lửa giận trong lòng Quý Chu Chu dần dần lắng xuống, cảm giác ủy khuất từ từ xông vào trong lòng. Biểu cảm của Cố Quyên Thư cũng không tốt lắm. "Bây giờ, có phải em nên giải thích một chút, cái gì gọi là em cũng không muốn ở lại nơi này?"

Quý Chu Chu vô tội mở to hai mắt, một giọt nước mắt rớt xuống.

Cố Quyên Thư: "..."

"Làm tôi sợ muốn chết, tôi cho rằng tôi sẽ bị nhốt vào chỗ đó." Quý Chu Chu ôm lấy eo anh nức nở, thương tâm khóc lên.

(1) *Mãn Hán toàn tịch: Mãn-Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán-Thanh hay Đại tiệc hoàng gia Mãn-Hán:*

(2) *Bao vây cách bích đông:*

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34-3: Em muốn rời khỏi tôi? 3

Cố Quyên Thư luống cuống trong phút chốc, mới cứng nhắc vòng lấy cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, mặt lạnh an ủi: "Không khóc không khóc, tôi không làm như vậy, em yên tâm nhé."

Quý Chu Chu mặc kệ anh an ủi như thế nào, chỉ biết nếu mình không dùng sức khóc, vậy thì phải giải thích lời nói thật lòng mà lúc này trong nháy mắt mình buột miệng thốt ra, cho nên dù là không có nước mắt, cũng phải khô khan miễn cưỡng gào khóc.

Chỉ là gào khóc gào khóc, thật đúng là càng ngày càng khó chịu. Trước khi cô xuyên sách, là một cá thể độc lập tuyệt đối, ngay cả nhóm bạn cùng nhau lớn lên từ nhỏ, đều không thể can thiệp cuộc sống của cô, nhưng sau khi xuyên qua, cả người đều phải bị vận mệnh sắp đặt. Lần này Cố Quyên Thư không có ý nghĩ đó, nếu như anh có thì sao? Có phải mình sẽ phải bị trời gô(*) đưa đến chỗ kia?

(*) Trói gô: trói cổ và chéo cánh tay ra sau lưng.

Vì vậy cô vẫn cần phải mạnh mẽ, mới có thể có khả năng bảo vệ bản thân. Loại chuyện dựa vào những người khác này, loại người lòng dạ hẹp hòi như cô thật sự làm không được.

Cố Quyên Thư thấy cô không có ý dừng lại, trầm mặc một lát dứt khoát bế người lên thả xuống sofa, nhìn thấy đôi mắt ửng đỏ của cô, nhíu mày: "Khóc nữa thì tôi sẽ truy cứu ý của câu nói vừa rồi đó."

Quý Chu Chu "A" một tiếng ngậm miệng lại, nước mắt lưng tròng nhìn anh.

Cố Quyên Thư cười giấu một tiếng: "Không khóc nữa?"

"Anh đừng tính toán với tôi, tôi mới không khóc." Quý Chu Chu bĩu môi.

Cố Quyên Thư thẳng thắn nhìn chăm chăm cô, sau một lúc lâu chậm chậm ngồi xuống sofa: "Em cũng không muốn ở nhà nữa, còn ai dám tính toán với em."

"Vừa rồi là tôi nói lấy, ai kêu tôi vừa đến anh đã cho tôi xem cái đó." Chỉ cần miệng đủ cứng, thì sự thật đuổi không kịp cô.

Cố Quyên Thư hừ nhẹ một tiếng, nửa ngày mới chậm rãi hỏi: "Tôi tìm tôi làm gì?"

"... Bây giờ thời cơ nói chuyện đó không thích hợp, vẫn là chờ lúc tâm tình của anh tốt hơn rồi nói sau." Quý Chu Chu lau nước mắt một cái, định hai ngày nữa rồi nói.

"Xem ra là chuyện sẽ làm tôi tức giận." Cố Quyên Thư gật gật đầu: "Nói đi, tôi đã chuẩn bị tâm lý xong rồi."

Quý Chu Chu nghĩ, nhưng mà tôi chưa chuẩn bị tâm lý xong.

Cố Quyên Thư buông tiếng thở dài: "Nếu em không nói, có thể không chắc khi nào tôi sẽ rảnh."

"Có ý gì?" Quý Chu Chu khó hiểu.

Cố Quyên Thư dừng một chút, ăn ngay nói thật: "Gần đây chính phủ đang đấu thầu một hạng mục, vô cùng quan trọng với công ty, liên quan đến việc phát triển của công ty trong nửa năm sau, có thể tôi phải thường xuyên đi công tác."

Quý Chu Chu sùng sốt một chút, đột nhiên nhớ tới hình như trong nguyên văn cũng có một sự kiện đấu thầu thế này. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Lúc ấy nguyên nữ chính vì trợ giúp nam chính, lén tắt nguồn điện, thừa dịp cúp điện chạy tới phòng của Cố Quyên Thư xem trộm tài liệu, cuối cùng nam chính báo giá cao hơn Cố Quyên Thư 1%, lấy được hạng mục.

Đây là lần đầu tiên nam chính dựa vào nguyên nữ chính chiến thắng Cố Quyên Thư, cũng là lát đường cho nhiều lần thắng lợi sau đó. Mặc dù đến bây giờ Quý Chu Chu cũng không hiểu, sự tồn tại của nguyên nữ chính đối với Cố Quyên Thư giống như một người xiếc khi, rốt cuộc làm sao có thể tùy tiện vào được phòng sách lấy được đồ vật quan trọng như thế.

Chỉ là chuyện này nhắc nhở cô, trong lúc Cố Quyên Thư và Thẩm Dã cạnh tranh hạng mục, tuyệt đối tuyệt đối không thể ở lại trong nhà! Đùa à! Bây giờ Thẩm Dã có ngón tay vàng trong mơ, tất nhiên biết rõ chính xác mọi số liệu, lúc này Cố Quyên Thư lại đột nhiên nói chuyện hạng mục với mình, nếu mình cứ ở lại trong nhà, chờ đến khi Thẩm Dã thắng Cố Quyên Thư, vậy thì hoàn toàn không nói rõ được.

"Nghĩ gì vậy?" Cố Quyên Thư nặn mặt cô.

Trong nháy mắt mặt của Quý Chu Chu biến thành con ếch, giọng nói cũng có chút lơ mơ: "Lần này tôi tới là muốn nói với anh, tôi muốn tìm một công việc."

Tay Cố Quyên Thư lập tức buông ra: "Tiền tiêu vật không đủ?"

"Không không không phải, không phải vấn đề tiền bạc, chính là trong khoảng thời gian này tôi quá buồn chán, làm việc và nghỉ ngơi cũng không tốt lắm, tôi muốn tìm công việc để làm, nói không chừng có thể điều chỉnh một chút." Quý Chu Chu cảm thấy không thể kéo dài nữa, dứt khoát cứ việc nói thẳng: "Ngài cũng thấy tôi quá trầm mê internet mà, nên tôi ra ngoài nhiều một chút, nói không chừng sẽ tốt hơn chút đó."

Cố Quyên Thư trầm mặc một lát: "Em có thể có cách nghĩ này rất tốt, chỉ là..."

"Không có gì chi là, ban đầu Thẩm Dã giam lỏng tôi, cắt đứt tất cả xã giao của tôi thì cũng không nói, mà còn không cho tôi ra ngoài làm việc, tôi cũng sắp uất ức rồi. Bây giờ thật vất vả có Cố tiên sinh che chở, nên tôi cũng muốn có cuộc sống của người bình thường." Quý Chu Chu giả vờ đáng thương nắm lấy tay anh.

Cố Quyên Thư dừng một chút: "Em cảm thấy cuộc sống hiện tại không bình thường?"

"Cũng không phải không bình thường, chỉ là thiếu một chút thú vị." Quý Chu Chu cắn môi.

Cố Quyên Thư trầm mặc lần nữa, sau một lúc lâu chậm chậm nói: "Tôi kêu Chu Trường Quân sắp xếp một chức vị ở công ty cho em."

"Đừng đừng đừng, tôi không muốn làm thành phần tri thức, không tự do lắm." Quý Chu Chu vội từ chối.

Cố Quyên Thư nheo đôi mắt sắc bén lại: "Em đã có ý định rồi?"

"... Ừm, tôi muốn đến đoàn phim của Diệp Khuynh làm việc, đi theo đoàn, thế này thì hai ba tháng coi như hoàn thành một phần công việc, cảm giác thành tựu cũng lớn, có thể không hả?" Quý Chu Chu chớp chớp đôi mắt to của cô. Tuy đôi mắt to hơi sưng đỏ, nhưng không ảnh hưởng khuôn mặt xinh đẹp chút nào, thậm chí còn mang theo chút phong tình yếu đuối đáng thương.

Cố Quyên Thư: "Không thể!"

"..."

"Đoàn phim rất mệt, hơn nữa phải ở nơi đó 24 tiếng." Cố Quyên Thư chậm rãi bổ sung.

Quý Chu Chu không phục: "Nhưng mà tôi thích công việc này."

Cố Quyên Thư không nói, Quý Chu Chu hiểu sự không cho phép của anh là có ý gì, đành phải năn nỉ ỉ ôi cầu xin, hồi lâu, giọng nói của Cố Quyên Thư lạnh đi một phần: "Em muốn rời khỏi tôi, đúng không?"

"... Tại sao nghĩ như vậy? Tôi chỉ muốn một công việc mình thích thôi mà." Quý Chu Chu luống cuống phút chốc, sau đó nghĩ đến có cái gì lại hoảng, cô sẽ đi, nhưng cũng không phải thừa dịp này đi.

Nghĩ như vậy, Quý Chu Chu bắt lấy cánh tay của Cố Quyên Thư làm nũng: "Tôi không có suy nghĩ đó nha, thật sự chỉ là muốn đến đoàn phim làm việc, nếu anh không yên tâm, thì đi với tôi được rồi, đúng lúc tôi cũng muốn anh ở bên cạnh." Cô nói như thế, chính là chắc chắn anh vì hạng mục không có cách rời khỏi.

Quả nhiên, Cố Quyện Thư rũ mắt không vui: "Diệp Khuynh đã ra bản thảo tin tức rồi, mấy ngày nữa sẽ khai máy, đó là thời điểm tôi bận nhất."

Ý của anh là căn bản không có cách nào đi được, nghe ra rất giống như đứa trẻ bị đám bạn nhỏ bỏ lại. Quý Chu Chu mềm lòng: "Vậy anh cũng không phải bận mãi chứ, thừa dịp có thời gian rảnh rồi đến thăm tôi, được không? Đoàn phim cũng ở vùng ngoại thành, cách nhà chúng ta không xa."

Trong lòng Cố Quyện Thư khẽ động, Quý Chu Chu không ngừng cố gắng: "Đội tôi tới làm quen trước một chút, sau đó khi anh tới tôi che chở cho anh, thì anh có thể chụp một vài bức ảnh đăng lên mạng, nói không chừng có thể trở thành "Trạm ca"(*) của bộ phim này, đến lúc đó không ai dám chặn ID của anh."

(*) Trạm ca: chàng trai lập trang web theo đuổi ngôi sao.

Tìm Cố Quyện Thư lại nhảy hai cái, Quý Chu Chu nhìn ra anh động tâm, nhưng độ cháy xa không đủ, cô do dự một chút buông tiếng thở dài, quyết định làm người lính mạo hiểm: "Nếu anh không muốn cho tôi đi, vậy thì tôi không đi, tôi đến công ty nhé, có thể làm trợ lý cho anh, mỗi ngày ở bên cạnh anh."

Cố Quyện Thư lập tức muốn gật đầu, nhưng nhìn thấy biểu cảm chán nản của cô, dừng một chút: "Thật sự không đến đoàn phim?"

"Không đi, làm Cố tiên sinh vui vẻ, mới là sứ mệnh lớn nhất của tôi, những chuyện khác không quan trọng." Quý Chu Chu gượng cười một cái, nhìn lên không trung một góc 45 độ, không để cho nước mắt chua xót của cô rơi xuống.

Tâm tình Cố Quyện Thư trong nháy mắt sung sướng, nhưng vẫn có chút khó chịu, giọng nói cũng không còn ung dung của ngày thường: "Nếu không phải vừa rồi em câu nói đó, có thể tôi sẽ để cho em đi." Cái gì mà không muốn ở lại bên anh, thật sự là hơi tổn thương người.

"Là tôi không đúng, chính là tôi nghe được trường học Cai nghiệm internet nên quá khẩn trương." Quý Chu Chu nói xong, lau một chút nước mắt không có ở khóe mắt: "Khi còn nhỏ tôi có một bạn chơi cùng, do bị ba mẹ đưa đến loại trường học này, sau đó cậu ấy thật sự không chịu đựng được nữa, đã tự sát ở trường học."

Cố Quyện Thư sững sờ.

"Rồi sau đó khám nghiệm tử thi, mới phát hiện trường học luôn dùng điện giật trị liệu, cậu ấy trước khi chết mặc kệ là tinh thần hay là..., đều bị hành hạ nặng nề." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Quý Chu Chu không biết liệu khám nghiệm tử thi có thể tra ra dấu vết điện giật hay không, nhưng cô vẫn nghiêm túc nói.

Cố Quyện Thư không ngờ còn có nguyên nhân như vậy, mở miệng lần nữa giọng nói cũng thấp xuống: "Tôi không biết..."

"Không sao, cũng là lúc trước tôi chưa từng nói." Quý Chu Chu khẽ cười một tiếng: "Vậy hai ngày này kêu chú Chu sắp xếp giúp tôi một chút nhé, tôi đi làm trợ lý cho ngài, sau này mỗi ngày cùng anh đi làm."

Quý Chu Chu nói xong, về mặt phiên muộn vân đàm phong khinh(*), quay đầu đi ra ngoài phòng sách, trông như thờ ơ, nhưng thật ra trong lòng vẫn luôn hoảng sợ kêu gào: Nhanh lên! Cần tôi lại, cần tôi lại, cần tôi lại!!!

(*) Vân đàm phong khinh: thờ ơ, lạnh nhạt, bình thản, không màng đến điều gì khác, tựa như gió nhẹ mây hồ hững hờ.

Lúc tay cô đụng phải chốt cửa, thì giọng nói của Cố Quyện Thư từ phía sau truyền đến: "Chờ một chút, tôi nói với Diệp Khuynh một tiếng, kêu cậu ấy sắp xếp một chức vị cho em."

"Đừng!" Cuối cùng pháo hoa trong lòng Quý Chu Chu nổ tung, nhưng cô vẫn bày vẻ mặt vô tội quay đầu lại: "Nhưng mà tôi vẫn muốn đi làm trợ lý cho ngài, tôi đến đoàn phim rồi anh làm sao bây giờ?"

"Giả vờ chút nữa, tôi sẽ thu hồi câu nói đó." Cố Quyện Thư liếc cô một cái.

Trên mặt Quý Chu Chu lập tức kéo ra một nụ cười thanh xuân dào dạt, xông tới ôm anh một cái: "Tôi rất vui á! Cảm ơn Cố tiên sinh! Rốt cuộc tôi có thể làm chuyện mình thích!"

Quý Chu Chu quơ tay múa chân chạy ra ngoài, phòng sách lập tức khôi phục yên tĩnh, sau một lúc lâu, Cố Quyện Thư "Xi" một tiếng: "Đồ ngốc."

Chờ hai người đạt được sự đồng thuận, buổi tối Diệp Khuynh đã bị gọi đến phòng sách của Cố Quyện Thư. Khi anh ta bắt đầu làm việc thì lại hóa thân nóng nảy thất thường, nhưng ngại vị kim chủ đại nhân trước mắt, chỉ có thể đè nén lửa giận hỏi: "Đã trễ thế này kêu tôi đến, có chuyện gì sao?"

"Chu Chu muốn vào đoàn phim làm việc, cậu sắp xếp cho cô ấy một chút."

Diệp Khuynh sững sờ: "Cô ấy?"

"Ừ."

Diệp Khuynh đột nhiên không giận, thậm chí có chút vui vẻ khi người gặp họa(*): "Đoàn phim lại không thể ăn uống ngon miệng như nhà anh, anh chịu cho cô ấy đến sao?"

(*) Vui vẻ khi người gặp họa: cười trên sự đau khổ của người khác.

"Tự cô ấy muốn đi, tôi còn có thể ngăn cản?" Cố Quyện Thư cũng hơi buồn bực.

Diệp Khuynh "Chắc chắn" hai tiếng: "Anh từng sợ ai à, chính là không muốn ngăn cản nhé. Được! Có công việc gì tiện cho cô ấy làm, đến lúc đó tôi sắp xếp một chút."

Cố Quyện Thư nhìn chăm chăm anh ta một hồi, đột nhiên hỏi: "Chức vị lớn nhất của đoàn phim là đạo diễn?"

"... Thế nào, anh còn muốn cho cô ấy soán vị à?"

Cố Quyện Thư không nói, thẳng thẳng nhìn chăm chăm anh ta.

Diệp Khuynh bùng nổ: "Anh đừng có mơ!"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Mua bảo hiểm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Yên tâm, công việc của đạo diễn cô ấy không làm được, sẽ không cướp chén com của cậu." Cố Quyện Thư chậm chậm vuốt tóc.

Nhưng mà Diệp Khuynh cũng không cảm kích: "Ý trong lời này của anh, là nếu cô ấy làm được, thì tôi vẫn phải nhường chức cho cô ấy sao?"

Cố Quyện Thư cho cậu ta một ánh mắt, để cho cậu ta tự hiểu.

Khóe miệng Diệp Khuynh giật giật: "... Tôi vốn dĩ không nên đến."

"Tóm lại cậu tìm cho cô ấy một vị trí, để cho cô ấy cảm thấy có được sự đồng cảm của xã hội, đồng thời công việc không được quá mệt nhọc, cũng không được bị khi dễ, nếu để tôi biết cô ấy ở chỗ cậu bị khi dễ thì cậu tự mình lo liệu." Cố Quyện Thư chậm rãi nói ra yêu cầu của mình.

Diệp Khuynh tròn trắng mắt: "Tôi đây là tìm nhân viên hay là tìm một ba ba cho mình vậy?"

"Đương nhiên là về sau."

Giọng điệu của Cố Quyện Thư quá tự nhiên, khiến cho Diệp Khuynh ghen một chút, sừng sốt nửa ngày không nói nên lời. Cố Quyện Thư dừng một chút, chậm rãi mở miệng: "Tôi sẽ đầu tư thêm, giai đoạn đầu thêm 500 vạn trước đi, không đủ nói sau."

"Thành giao!" Diệp Khuynh lập tức đáp ứng.

Cố Quyện Thư coi như hài lòng với sự thức thời của cậu ta, sau khi dặn dò hai câu thì đuổi người đi.

Sáng hôm sau Quý Chu Chu mới biết được chuyện đêm qua Diệp Khuynh đến đây, cô vừa nghe Chu Trường Quân nói xong, thì lập tức chạy đi tìm Cố Quyện Thư. Nhưng dạo quanh phòng sách một vòng không tìm thấy người, nên trực tiếp đi đến phòng anh.

Trong lòng Quý Chu Chu vội vàng, chỉ gõ cửa hai cái liền chạy vọt vào, vừa vào phòng đã đối mặt với người đàn ông mới từ phòng tắm bước ra. Hai người đưa mắt nhìn nhau, một lúc sau Quý Chu Chu đột nhiên xoay người, chột dạ ho khan một tiếng: "Tôi không nhìn thấy gì hết."

Cô tuyệt đối không nhìn thấy Cố Quyện Thư chỉ mặc một cái quần lót, cũng không nhìn thấy cơ bắp khỏe đẹp nằm ngay ngắn trên người anh, cùng với bắp đùi vô cùng có lực kia nữa, càng không nhìn thấy trong quần lót có một cục căng phồng... Mặt Quý Chu Chu đỏ đỏ, không phải nói vị này khi còn nhỏ bị suy dinh dưỡng à, tại sao bây giờ trông anh không giống như suy dinh dưỡng chút nào?

Cố Quyện Thư đánh răng trong lúc mắt còn lờ mờ buồn ngủ, thấy cô đến cũng không có tinh thần bao nhiêu. Tầm mắt của anh từ vành tai mướt mà của cô đi xuống, thấy cô chỉ mặc một cái quần đùi, đôi chân dài thẳng tắp, sau đó hơi dừng một chút, cuối cùng im lặng bước vào phòng tắm.

Cho đến khi bên tai truyền đến tiếng đóng cửa phòng tắm, Quý Chu Chu mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu liếc mắt một cái đi đến sô pha ngồi xuống, thấy đồ ăn vặt bày ra trên bàn nên tiện tay cầm lấy một bịch khoai tây chiên, "Chẹp chẹp" bắt đầu ăn.

Cố Quyện Thư bước ra khỏi phòng tắm lần nữa, bên hông chỉ quấn một cái khăn tắm, tóc ướt sũng rũ xuống đến hông. Những giọt nước sau khi ngưng tụ và rơi xuống người anh, thì dọc theo cơ bắp chảy vào khăn tắm, cảnh tượng này vô hình... kích tỉnh?

Quý Chu Chu trấn định nhìn anh: "Anh không thể mặc quần áo vào?"

"Trên người còn chưa khô."

"Vậy sao không lau khô rồi mới đi ra?" Quý Chu Chu nói không nên lời.

"Hơi nước trong phòng tắm quá nhiều, không muốn ở trong đó."

"Cho dù anh không muốn, thì cũng phải chú ý một chút chứ, cũng không thể cả người không lau mà đã chạy ra ngoài."

Cố Quyên Thu dừng một chút, về mặt khó hiểu nhìn cô: "Đây là phòng của tôi."

"... Coi như là phòng của anh thì sao, ngày thường như thế nào tôi không nói, nhưng bây giờ tôi còn ở đây, anh có thể ở trước mặt một cô gái vị thành niên chú ý một chút không?" Quý Chu Chu hừ một tiếng, thấy tóc anh vẫn còn nước, bực mình chạy vào phòng tắm lấy khăn lông, sau đó ra ngoài trùm lên đầu anh, hơi dừng lại một chút rồi bắt đầu chà xát.

Bởi vì cô dùng lực quá mạnh nên đầu Cố Quyên Thu lắc lư theo tay cô. Quý Chu Chu nhìn thấy nhện không được cười ra tiếng, lúc này động tác mới nhẹ lại một chút: "Đã bao nhiêu tuổi rồi, không biết dễ như vậy rất dễ bị cảm hay sao? Lần sau cho dù ở trong phòng một mình, cũng đừng tùy ý như vậy, biết không?"

"Ồ..."

Lau đầu xong, trên người cũng rất nhanh khô, Cố Quyên Thu cảm khăn lông chậm rãi đứng dậy, chậm rãi đi về phía phòng thay quần áo. Quý Chu Chu cũng đi theo, nhưng đến cửa thì dừng lại, nghe thấy động tĩnh bên trong, thì nhiệt độ trên mặt cô lại bắt đầu tăng lên. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cô ho khan một tiếng đòi đi sự chú ý: "Hôm qua Diệp Khuynh đã đến đây?"

"Sáng sớm em đến tìm tôi, chính là vì chuyện này?" Cố Quyên Thu hỏi lại.

Quý Chu Chu gật đầu, sau đó mới ý thức được anh không nhìn thấy nên nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng. Cố Quyên Thu dừng một chút, lần đầu tiên cảm giác chua xót có con gái lớn không thể giữ trong nhà.

"Đã đến, tôi đã nói chuyện em muốn làm việc với cậu ta, hai ngày này cậu ta sẽ giúp em sắp xếp."

Quý Chu Chu hoan hô một tiếng, nếu không phải kiêng dè anh ở bên trong thay quần áo, không chừng cô đã trực tiếp xông vào: "Cảm ơn Cố tiên sinh, đợi tôi nhận tiền lương rồi, tôi sẽ mua đồ ăn ngon cho anh!"

Khỏe miệng của Cố Quyên Thu nhẹ nhếch lên, nghĩ thầm anh mới không thèm đồ ăn ngon của cô, nhưng ngoài miệng vẫn đáp ứng. Vốn định thay quần áo xong thì đi ra ngoài trò chuyện với cô, kết quả lúc đang mặc áo vào, cô ở bên ngoài không kịp đợi nói lời tạm biệt, dứt khoát chạy đi.

Anh mở cửa ra thì nhìn thấy căn phòng trống rỗng, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, đợi thêm hai ngày nữa Quý Chu Chu vào đoàn phim ở rồi, có phải anh sẽ trở thành ông già cô độc hay không?

Quý Chu Chu không biết nội tâm của Cố tiên sinh đang trải qua bao nhiêu xung đột, mà lúc này trong lòng cô tràn đầy vui sướng chạy về phòng, dùng thân phận Chu Tử Quý trả lời Diệp Khuynh: Lễ khai máy quá nhiều người, tôi không đi, đợi khi nào bắt đầu quay phim tôi sẽ trực tiếp đi qua.

Sau khi nhận được câu trả lời đồng ý từ Diệp Khuynh, thì tâm trạng của cô không tệ ngã xuống giường. Quý Chu Chu đã có kế hoạch, cô đột nhiên biến mất ba tháng, căn bản là chuyện không thể nào, nhưng lại không thể không đi theo đoàn, cho nên cô định dùng hai thân phận vào đoàn, chỉ cần nghĩ cách làm cho "Chu Tử Quý" không thể xuất hiện trước mặt mọi người, thì những người đó cũng sẽ không phát hiện sự khác thường của cô.

Trong lòng có tính toán Quý Chu Chu không lo sợ chút nào, thậm chí còn ngủ một giấc ngon lành, tỉnh lại mới nhớ mình còn chưa ăn sáng, nên dạo tới dạo lui đi đến phòng bếp.

Trong phòng bếp, Chu Trường Quân cũng đang ăn gì đó, nhìn thấy cô đến vội vàng kêu: "Phòng bếp mới vừa làm bánh kem chanh(**), vẫn còn nóng, cô mau tới đây nếm thử đi."

"Thật sao? Cho con một miếng." Quý Chu Chu vui vẻ chạy tới, cắt một miếng lớn rồi đứng bên cạnh Chu Trường Quân ăn.

Chu Trường Quân nhìn bộ dáng của cô buồn cười: "Không ai giành ăn với cô đâu, chỉ là cô ăn nhiều như vậy, còn giảm cân sao?"

Quý Chu Chu dừng một chút, ần ần nhìn về phía ông ta: "Chú Chu, lúc con ăn đồ ngọt, thì đừng nhắc đến hai chữ giảm cân này, được không?"

"Tôi đã nói như vậy mà cô vẫn có thể không ăn?" Chu Trường Quân nhướn mày.

Quý Chu Chu suy nghĩ một chút, cười cười: "Con rất có trách nhiệm trong chuyện ăn uống, thậm chí định ăn thêm hai miếng."

Chu Trường Quân bị cô chọc cho cười ha ha, cười xong lại hơi hụt hẫng: "Nghe tiên sinh nói, hai ngày nữa cô đến đoàn phim của Diệp tiên sinh làm việc, còn phải ở lại bên đó, lần này cô đi đến hai ba tháng, trong nhà sẽ vắng vẻ."

"Chú yên tâm, đoàn phim cũng có thời gian nghỉ phép mà, đến lúc đó con trở về là được." Quý Chu Chu an ủi ông ta: "Hơn nữa chú và Cố tiên sinh ở

nhà, sao có thể vắng về."

Nhắc tới Cố Quyện Thu, Chu Trường Quân buông tiếng thở dài: "Tôi càng ngày càng không hiểu suy nghĩ của tiền sinh."

"Sao vậy?"

"Hôm nay cậu ấy đột nhiên kêu tôi tìm hiểu các chính sách đường lão của công ty bảo hiểm, tôi vốn dĩ cho rằng cậu ấy muốn mua bán, ai ngờ cậu ấy lại muốn mua bảo hiểm cho mình."

Quý Chu Chu dừng một chút, kỳ lạ nhìn về phía ông ta: "Cố tiền sinh? Bảo hiểm đường lão? Có phải anh ấy bị đập đầu rồi không?" Cố Quyện Thu là ai chứ, mỗi phút trên dưới mấy ngàn vạn, cô chưa từng nghe nói kẻ có tiền nào lại muốn mua bảo hiểm đường lão cho mình, nhân vật trong quyển sách này nhất định phải tiếp hơi đất(*) như vậy sao?

(*) *Tiếp hơi đất: chết.*

"Ai biết a, dù sao buổi chiều tôi phải giúp cậu ấy chỉnh lý tài liệu cá nhân lại một chút, giúp cậu ấy mua bảo hiểm." Chu Trường Quân cũng không biết làm sao.

Quý Chu Chu một mặt khó hiểu, bánh kem cũng đã ăn xong nhưng cô rốt cuộc vẫn không thể hiểu nổi vị kia đang phát điên cái gì, cho nên cô liền chạy đến phòng sách tìm người. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Sau khi nhìn thấy anh thì lập tức đi thẳng vào vấn đề: "Cố tiền sinh, nghe nói anh muốn mua bảo hiểm?"

"Thì sao?" Cố Quyện Thu ngược mắt liếc cô một cái. Quý Chu Chu cười hì hì chạy đến trước mặt anh: "Sao lại đột nhiên nghĩ đến chuyện mua bảo hiểm?"

"Đời người vô thường, cũng không ai biết được ai sẽ đột nhiên cô độc."

Quý Chu Chu dừng một chút, hoài nghi nhìn anh. Nếu vừa rồi cô không nghe lầm, hình như trong lời nói của vị này có một tia oán giận?

Nhất định chuyện này không liên quan đến cô, Quý Chu Chu nhanh chóng phui sạch quan hệ, nhưng nghĩ đến việc anh cho mình đến đoàn phim, nên vẫn dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ anh vui vẻ: "Tại sao đột nhiên trở thành người cô độc được, anh yên tâm đi Cố tiền sinh, nếu anh thật sự không nghĩ đến việc kết hôn sinh con, vậy đợi anh già rồi, tôi nuôi anh."

Đầu ngón tay của Cố Quyện Thu khe run một cái, chậm rãi nhìn thẳng vào đôi mắt của cô.

Quý Chu Chu chân thành gật gật đầu, bắt lấy tay anh tình cảm dạt dào nói: "Nếu chân anh không đi được thì mỗi ngày tôi đẩy xe lăn đưa anh đi tản bộ, nếu anh bị bại liệt thì tôi giúp anh lau mình, nếu anh là người thực vật thì tôi sẽ tìm bệnh viện tốt nhất cho anh ở, đương nhiên nếu anh muốn ra đi thanh thản, tôi cũng có thể ký..."

"Tôi không muốn." Cố Quyện Thu bình tĩnh rút tay về: "Chẳng qua tôi cảm thấy sẽ cô độc, nhưng không cho rằng mình sẽ thê thảm như vậy. Ngược lại người ít vận động, nên lo lắng về sức khỏe của mình một chút."

Quý Chu Chu "Phụt" một tiếng bật cười, đôi mắt tròn tròn trong nháy mắt đã cong thành hình trăng khuyết, con ngươi đen láy giống như mang theo tinh quang: "Vậy thì tốt nhất, anh đi đứng đều tốt, tôi dẫn anh ra quảng trường khiêu vũ, rồi đi siêu thị tranh giành trứng gà, hai chúng ta liên thủ làm ông già bà già sáng nhất con phố này."

Cố Quyện Thu nghĩ nghĩ về cảnh tượng đó, ánh mắt cũng nhu hòa xuống, đang định mở miệng nói chuyện, thì đã nghe được Quý Chu Chu bổ sung: "Dĩ nhiên với tính cách của anh, chắc chắn không muốn mấy ông già khác nán lại, tôi lại đẹp như vậy, bọn họ sinh lòng ghen tị đánh anh vào ICU(*), đến lúc đó tôi nhất định làm cho bọn họ phải bồi thường, nếu anh cảm thấy đau đớn, tôi sẽ dùng số tiền này giúp anh ra đi..."

(*) *ICU: phòng chăm sóc đặc biệt. (Chi tiết search Google).*

"Tôi không có hứng thú ra đi thanh thản." Cố Quyện Thu ả ả cắt ngang lời nói của cô: "Nếu để tôi nghe thấy mấy chữ này nữa, em tự gánh lấy hậu quả."

"Được rồi, nếu anh kiên quyết sống lâu trăm tuổi." Quý Chu Chu rất là tiếc nuối: "Vậy thì tôi sẽ không an vui với anh rồi, tôi nhỏ hơn anh vài tuổi, có thể chăm sóc và đưa tiễn anh."

Cô nói xong, Cố Quyện Thu vẫn đang đợi lời nói phía sau của cô, nhưng đợi nửa ngày cũng không đợi được, lúc ngẩng đầu lên thì đã rơi vào ánh mắt hơi ầu ầu của cô. Cố Quyện Thu sững sốt một chút, không hiểu sự khô sở của cô từ đâu mà đến.

(**) *Bánh kem chanh:*

Chương 35-2: Tôi không phải anh trai cô ấy! 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quý Chu Chu vận vàng điều chỉnh cảm xúc, hơi buồn ngủ buông tiếng thở dài: "Nếu có thể sống lâu trăm tuổi, thật sự là một may mắn." Đặc biệt là đối với hai người bọn họ, chắc chắn phải đoán mệnh chết sớm trong cốt truyện ban đầu này, thì thời gian tiếp theo càng phải trân quý. Không biết với năng lực của một mình cô, có thể hoàn toàn xoay chuyển kết cục hay không.

"Tôi có tiền." Cố Quyện Thư đưa tay đặt lên trán cô: "Cho dù em bị bệnh, tôi cũng có thể mua thuốc rất đắt tiền, vì vậy em đừng lo lắng."

"Nếu thật sự là như vậy thì tốt rồi." Quý Chu Chu hít hít mũi: "Tôi cảm ơn Cố tiên sinh trước, mặc kệ sau này có xảy ra chuyện gì, ngài nhất định phải giữ được mạng chó này của tôi nha." Những chuyện khác không quan trọng, chỉ cần anh đừng giết tôi là được.

Cố Quyện Thư khẽ gật đầu, tiếp tục xem văn kiện của mình: "Em tới chính là vì hỏi chuyện bảo hiểm?"

"Ừm."

"Hỏi xong thì đi ra ngoài đi, tôi phải kiểm tiền cứu mạng cho em." Cố Quyện Thư chậm rãi đuổi cô.

Quý Chu Chu gật đầu, lúc vừa sắp đi ra ngoài thì liếc nhìn đến phong bì văn kiện trong tay anh, vừa nhìn đã biết là cái hạng mục sắp cạnh tranh với Thẩm Dĩ kia, cô do dự một chút, cuối cùng cũng không nói gì hết, cúi đầu rời đi.

Đào mắt chỉ còn cách ngày lễ khai máy một ngày, sáng sớm Diệp Khuynh đã chạy đến Cố gia, ngồi xuống xem ra là ăn ké bữa sáng: "Chu Chu, cô chuẩn bị sao rồi? Hôm nay vào đoàn không?"

Ánh mắt Quý Chu Chu sáng lên: "Được..."

"Không phải ngày mai mới cử hành lễ?" Cố Quyện Thư liếc Diệp Khuynh một cái.

Diệp Khuynh sờ sờ mũi: "Nhưng mà thông thường sẽ đến trước một ngày."

"Cô ấy chưa chuẩn bị gì hết, sáng mai tôi đưa cô ấy đến." Cố Quyện Thư đưa ra quyết định.

Diệp Khuynh và Quý Chu Chu nhìn nhau không nói gì, đành phải nghẹn khuất đáp ứng. Hết cách, ai kêu người ta là kim chủ đại nhân, quyết định đầu tư của anh là công việc của cô.

Toàn bộ trong quá trình bữa sáng, Cố Quyện Thư đều luôn trầm mặt, cho dù trên bàn là Mãn Hán toàn tịch, Diệp Khuynh cũng nuốt không trôi, nên tìm một cái cốc chuẩn sớm. Quý Chu Chu vội gọi anh ta đang định chạy lại: "Chức vụ công việc của tôi, anh còn chưa nói nữa."

"Ngày mai rồi sắp xếp!" Diệp Khuynh quăng ra một câu, thì vội vàng chạy mất.

Quý Chu Chu bắt đầu nhìn về phía Cố Quyện Thư: "Anh làm sao vậy, xem đạo diễn nhà tôi bị dọa."

"Nhà em?" Ánh mắt Cố Quyện Thư đều muốn lạnh.

Quý Chu Chu cười gượng một tiếng, gấp một cái Tiểu long bao(1) cách không trung đút đến miệng anh: "Lòng dạ hẹp hòi, chỉ là một lời nói đùa, anh còn tưởng thật."

Cố Quyện Thư hừ nhẹ một tiếng, yên lặng ăn bánh bao trong miệng: "Ăn nhanh lên, lát nữa tôi dẫn em đi mua đồ."

"Mua cái gì?" Quý Chu Chu nghi hoặc.

Cố Quyện Thư nhìn cô một cái: "Trang bị."

"?"

Đội tới Trung tâm thương mại, Cố Quyện Thư vịn vai cô dẫn đến cửa hàng chị gái trước mặt, cô mới hiểu vị này muốn mua gì cho cô, lập tức dờ khóc dờ cười: "Đoàn phim cũng không phải văn phòng, không cần phải mua tây trang, mặc mấy bộ đồ ngày thường là được."

"Như vậy sao được, phải đi làm việc, ít nhất phải trông giống một chút." Mặc dù Cố Quyện Thư thích xem phim, nhưng vẫn chưa đến đoàn phim, cho nên khi Quý Chu Chu nói lời này, anh chỉ coi cô không có kinh nghiệm công việc.

Thấy anh kiên trì muốn mua, Quý Chu Chu đầu đầu: "Thật sự không cần thiết, căn bản đều là quay phim ngoài trời, thời tiết lại nóng, mặc tây trang tôi sẽ bị cảm nắng."

Cố Quyện Thư dừng một chút, sắc mặt không được tốt: "Gian khổ như vậy?"

"... Đương nhiên tôi sẽ không quá ép buộc bản thân, nóng thì đến chỗ mát một lát, tuyệt đối không để mình chịu khổ." Quý Chu Chu nhanh chóng bổ sung: "Chỉ là tây trang này cũng không cần thiết nhỉ?"

Cố Quyện Thư hơi do dự, đúng lúc người phục vụ bên cạnh đứng ra, mỉm cười nhìn hai người bọn họ, nói: "Anh trai cô cũng là muốn tốt cho cô, lần đầu tiên công tác vẫn nên ăn mặc nghiêm chỉnh chút, mới làm cho người ta cảm thấy cô có thái độ tốt."

Cố Quyện Thư chậm chậm nhìn về phía cô ta: "Tôi không phải anh trai cô ấy!"

"... Hả?" Người phục vụ há hốc mồm.

"Tôi không phải!" Cố Quyện Thư nhấn mạnh lần nữa.

Người phục vụ hơi lúng túng, đang muốn hòa hoãn bầu không khí một chút, thì Cố Quyện Thư lại muốn mở miệng nói chuyện. Quý Chu Chu ngại anh mất mặt, nhanh chóng kéo anh ra khỏi cửa hàng.

"Anh cũng đủ rồi, có thể cô ấy chỉ là thuận miệng nói, phải đến mức tích cực như vậy sao?" Quý Chu Chu liếc anh một cái, sau đó lôi kéo anh đi về phía cửa hàng quần áo bình thường: "Đi thôi, nếu anh muốn mua cho tôi, vậy mua mấy bộ rộng rãi thoáng mát, mua thêm cái mũ che nắng tốt tốt, đây mới thực tế hơn."

Cố Quyện Thư gật gật đầu như có điều suy nghĩ, sau đó đến mấy cửa hàng quần áo phù hợp với yêu cầu của Quý Chu Chu dạo một lần. Nửa tiếng sau, Quý Chu Chu ngồi xuống ghế sofa trong một cửa hàng, đầu đầu nhìn túi chất đầy đất: "Mua nhiều như vậy làm gì a?"

"Em đi một lần ba tháng, lại không ai giúp em giặt quần áo, dù sao phải đem nhiều một chút." Cố Quyện Thư chậm chậm nói, vẫn cứ cảm thấy không đủ lắm.

Quý Chu Chu thở dài: "Tôi lại không phải không biết giặt giũ, tích lũy ba tháng quần áo lại, anh cũng không sợ thúi."

Cố Quyện Thư nghe vậy ánh mắt tối sầm phút chốc. Thân thể của Quý Chu Chu anh đã điều tra rõ ràng trước đó, cô là đứa con duy nhất của Quý gia, trước kia chưa gặp Thẩm Dã, dù là số phận lận đận một chút, cũng chưa từng chịu cực khổ bao nhiêu. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nhưng mà, sau khi đi theo Thẩm Dã, ngược lại việc nhà gì cũng đều biết làm.

"Biết giặt cũng không cho giặt, tôi sẽ cho người cách mấy ngày đến lấy quần áo một lần, em giao cho bọn họ là được." Cố Quyện Thư lạnh lùng nói.

Quý Chu Chu không thể hiểu được liếc anh một cái, không biết vì sao anh lại không vui. Tuy không muốn liên quan quá nhiều, nhưng sợ anh không cho mình đi, nên đành phải gật đầu đáp ứng.

Cố Quyện Thư thấy cô nghe lời, biểu cảm mới hòa hoãn xuống, sau đó dẫn cô đi mua mấy đôi giày. Quý Chu Chu nhân lúc người phục vụ đóng gói chạy đi mua hai cây kem, hai người vừa ăn vừa đi dạo, đảo mắt lại hết hai tiếng.

Mất thấy Cố Quyện Thư còn đang không ngừng tiêu tiền, Quý Chu Chu nhìn nhìn cảm thấy đau eo, vì vậy kéo anh đi về phía rạp chiếu phim ở lầu bốn: "Đừng mua đồ nữa, chúng ta đi xem phim đi."

"Còn chưa mua tay áo chống nắng(2)." Cố Quyện Thư nhủ mảy.

Quý Chu Chu mới không chịu dừng lại: "Đến lúc đó tôi mua ở đoàn phim cũng giống nhau. Ngày mai tôi phải đi rồi, nên đừng lãng phí thời gian, để tôi đi xem phim với anh nhé."

Lúc này Cố Quyện Thư mới không định vòng trở lại nữa, trong nháy mắt chờ khi vào rạp chiếu phim ngồi, Quý Chu Chu mới thật sự thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng có thể nghỉ ngơi hai tiếng.

Đèn trong rạp chiếu phim tắt một cái, trên màn hình lớn bắt đầu hiện ra phụ đề, Cố Quyện Thư yên lặng nhìn màn hình, trong lòng ngực Quý Chu Chu là thùng bập rang lớn vừa mua.

Bây giờ là thời gian làm việc buổi chiều, rạp chiếu phim chỉ có hai người bọn họ, tuy trên màn hình đạn bay loạn xạ, kêu la thảm thiết liên tục, nhưng lại có một cảm giác thanh tịnh khác.

Bộ phim này Quý Chu Chu từng xem trong hiện thực, lúc đó là trốn học đại học đi với bạn bè, nội dung chính là ca tụng tình hữu nghị thiên trường địa cửu, bây giờ qua nhiều năm như vậy, mặc dù khuôn mặt trên màn hình đều thay đổi, nhưng lời kịch cảnh tượng vẫn là mấy thứ đó, làm cô nhớ tới người bạn nhỏ, nhìn không được buông tiếng thở dài.

Xem là xem không nổi rồi, Quý Chu Chu yên tâm nghỉ ngơi, chỉ là sau khi nghỉ ngơi, lại bắt đầu cảm thấy nhàm chán, vừa nghiêng đầu thì nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc của Cố Quyện Thu, ánh sáng hiện lên trên mặt anh, làm nền cho khuôn mặt tuấn tú của anh nhiều thêm mấy phần mùi vị, cái mũi cao thẳng nổi bậc hơn.

Nhớ tới một màn sáng nay cô nhìn thấy, Quý Chu Chu mặt đỏ quay mặt về, nghĩ thầm người xưa không lừa gạt cô, thân cao chân dài, mũi lại cao, vậy chỗ đó quả nhiên không nhỏ.

Cố Quyện Thu nhận ra được Quý Chu Chu nhìn mình, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy cô chuyên tâm nhìn chằm chằm màn hình huỳnh quang, mà sắc đỏ trên mặt dù xung quanh tối tăm cũng không che được. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Anh nghiêm túc tự hỏi 1 giây, vẫn là không nghĩ ra loại phim hơi tươi mát này có chỗ nào đáng để đỏ mặt.

Hết phim, đã tới giờ ăn tối, Quý Chu Chu dứt khoát tìm một quán ăn với anh, ăn xong mới cùng nhau về nhà.

Sau khi về đến nhà, Chu Trường Quân nhìn thấy dáng vẻ bọn họ bao lớn bao nhỏ đều khiếp sợ: "Hai người dọn hết một cửa hàng sao?"

"Không biết, đừng hỏi con." Vừa nghĩ bản thân phải thu dọn những thứ này, Quý Chu Chu trở nên uể oải.

Cố Quyện Thu nhìn cô một cái: "Đi sắp xếp vali hành lý một chút đi, rồi nghỉ ngơi sớm chút."

"Được." Quý Chu Chu vừa nói vừa xách mấy cái túi lớn đi về phía phòng, mấy người giúp việc cũng giúp cô xách mấy cái túi còn lại đi, phòng không lớn trong nháy mắt bị chất đầy.

Quý Chu Chu sắp xếp trong hai tiếng, mới coi như bỏ một phần quần áo vào vali hành lý, thu dọn thêm một số đồ dùng sinh hoạt khác, trực tiếp đóng nầm cái vali, cộng lại còn muốn nhiều hơn lần trước bọn họ đi du lịch. Cô thở dài một tiếng, quyết định ngày mai đi sớm một chút, thừa dịp những người khác không phát hiện, bỏ những vali này vào phòng.

Đội thu dọn xong tất cả thì đã khuya, cô miễn cưỡng lấy lại tinh thần đi tắm rửa, lúc đi ra ngã lên giường liền ngủ mất.

Cố Quyện Thu lại ngủ không được, lẩn qua lộn lại chỉ cảm thấy tâm tình khó chịu, nhưng không thể nói là tại sao, cuối cùng đành phải đứng dậy đi ra ngoài. Lúc xuống lầu nhìn thấy cửa phòng Quý Chu Chu, do dự một chút đi tới.

Nhẹ nhàng gõ hai cái: "Ngủ rồi sao?"

Trong phòng không ai trả lời, anh dừng một chút, vẫn là xoay người về phòng, mãi cho đến khi sắc trời gần sáng, mới coi như miễn cưỡng thiếp đi. Anh ngủ không bao lâu, Quý Chu Chu đã thức dậy, hào hứng đi lên kêu anh thức dậy. Nhưng sau khi nhìn thấy quầng mắt thâm đen của anh thì hoảng sợ.

"Cố tiên sinh, hôm qua anh thức đêm hả?"

Cố Quyện Thu ần ần nhìn chằm chằm cô: "Em không thức đêm?"

"Không có, tôi ngủ rất ngon." Hôm qua đi dạo cả ngày, mệt cũng mệt mất nửa cái mạng, sao có thể còn thức đêm.

"Bạch nhãn lang(*)." Cố Quyện Thu lẩm bẩm một câu.

(*) Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại người vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Quý Chu Chu không nghe rõ: "Anh nói gì?"

"Đồ đạc thu dọn xong rồi?"

"Ừm!"

"Vậy đi thôi." Cố Quyện Thu lười biếng từ giường đứng dậy, vào phòng tắm rửa mặt. Quý Chu Chu nhân dịp thời gian bận rộn này kêu người sắp xếp hành lý, chờ lúc Cố Quyện Thu làm xong thì cô đã hoàn thành chuẩn bị xuất phát.

"Vốn dĩ muốn đi ra ngoài ăn với anh, nhưng bây giờ tôi sắp vắng nhà lâu như vậy, bữa sáng hôm nay không ở nhà ăn thì dì phòng bếp sẽ không vui." Quý Chu Chu lôi kéo Cố Quyện Thu đến phòng ăn ngồi xuống.

(1) Tiểu long bao:

(2) Tay áo chống nắng:

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35-3: Anh tin tôi không?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cố Quyện Thư nhìn bữa sáng trên bàn một cái, phát hiện quả thật phong phú hơn ngày thường rất nhiều, giống như bữa cơm đầu tiên sau khi bọn họ đi ra ngoài chơi vài ngày trở về.

"Ăn đi Cố tiên sinh, hôm nay phải ăn nhiều một chút." Đầu tiên Quý Chu Chu gấp xiu mại(**) cho anh, sau đó mới gấp cho mình.

Lúc này tâm tình Cố Quyện Thư mới thuận chút, ngồi xuống ăn bữa sáng với cô, sau đó thì lên xe. Chu Trường Quân vẫn ngồi ghế phụ, chờ sau khi xe lái vào quốc lộ, thì từ kính chiếu hậu ngắm nhìn Quý Chu Chu một cái, nhìn không được dặn dò: "Chu Chu à, bên ngoài không được như ở nhà, nếu bị khi dễ, nhất định phải nói với tiên sinh, ngàn vạn lần đừng tự mình chịu đựng."

"Con biết rồi chú Chu." Quý Chu Chu đáp ứng rất nhanh.

Chu Trường Quân nghĩ nghĩ: "Nếu cảm thấy mệt, thì xin nghỉ về nhà nghỉ ngơi, thật sự không được cũng có thể từ chức, không có gì mất mặt, chúng tôi đều thích cô ở nhà."

"Con biết rồi, ngài cứ yên tâm nhé." Quý Chu Chu dở khóc dở cười, cô còn chưa bắt đầu công việc nữa, mà vị này đã bắt đầu khuyến khích kêu cô từ chức, không biết còn tưởng rằng có thù oán với cô đấy.

Cố Quyện Thư nhớ tới bữa sáng hôm nay, lại nhìn nhìn Quý Chu Chu phấn khích, trong lòng hừ nhẹ một tiếng. Trong nhà này có nhiều người dùng phương thức của mình bày tỏ không nỡ như vậy, chỉ có con bạch nhãn lang này không có cảm giác gì.

Lúc xe chạy đến ngã rẽ, Cố Quyện Thư đột nhiên mở miệng: "Đi khu Tây."

"Vâng, tiên sinh." Tài xế lập tức thay đổi phương hướng.

Quý Chu Chu khó hiểu nhìn anh một cái: "Đoàn phim không ở khu Tây ư?"

"Ừ, đi mua chút đồ." Cố Quyện Thư thuận miệng giải thích.

Quý Chu Chu chỉ mong đến trước khi tất cả mọi người đến, như vậy thì không cần di chuyển đồ đạc ngay trước mặt người khác. Vị này vừa khéo, không chỉ không vội, mà còn muốn đến nơi khác mua đồ. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Dĩ nhiên cô cũng chỉ là bất mãn trong lòng, một câu trách móc cũng không dám nói ra, ngộ nhờ chọc phải Cố Quyện Thư không cho cô đi thì làm thế nào.

Buổi sáng vùng ngoại thành rất ít người, xe thông suốt tới nơi Cố Quyện Thư muốn đi, xe dừng lại Cố Quyện Thư đi xuống, Quý Chu Chu ghé vào cửa sổ trên xe nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy anh vào thẳng một cửa hàng hamburger.

Đến chỗ đó làm gì? Trong lòng Quý Chu Chu nói thầm một câu, đột nhiên hiện ra một ý nghĩ. Sau đó, túi lớn túi nhỏ thức ăn trong tay Cố Quyện Thư chứng thực suy đoán của cô.

Sau khi Cố Quyện Thư lên xe, chuyện đầu tiên chính là đặt đồ vật ở giữa chỗ hai người ngồi trên xe: "Tôi hơi sơ sơ rồi, những thứ này là lò vi sóng làm nóng, cũng sẽ không ảnh hưởng mùi vị bao nhiêu, lúc em đến đoàn phim nếu thèm, thì tự mình hâm lại."

Quý Chu Chu ngờ ngác nhìn anh, không ngờ lúc trước mình thuận miệng nói một câu, thế mà được anh để trong lòng lâu như vậy, trong lúc nhất thời tâm tình của cô cực kỳ phức tạp.

Cố Quyện Thư nhìn dáng vẻ này của cô, hơi ngập ngừng: "Đây không phải lần trước ở trên núi, em nói thích cửa hàng hamburger đó?" Chính là khi đó, lúc anh ở trên núi của chú, cô nghe nói Thẩm Dã muốn hợp tác với chú khai phá khu Tây. Khu Tây có cửa hàng hamburger rất ngon.

"Đúng vậy, trước đó tôi cũng là trong lúc vô tình từng ăn thử, cảm ơn Cố tiên sinh." Quý Chu Chu đè nén cảm xúc xảy ra bất ngờ, qua loa sửa sang túi hamburger lại một chút.

Lúc này Cố Quyện Thư mới yên tâm, nhắm mắt lại chọn mắt: "Đưa cô ấy đến đoàn phim."

"Vâng, tiên sinh."

Trên đường, Quý Chu Chu đều ngửi thấy mùi hương hamburger, chờ lúc xuống xe trên người cũng dính không ít mùi vị của nó, cô lại không để ý lắm, chuyện đầu tiên sau khi xuống xe là cầm lấy hamburger lên.

Diệp Khuynh nghe nói bọn họ đến rồi, nên bớt thời giờ chạy tới dẫn bọn họ đến khách sạn: "Bên này được đoàn phim bao hết, tôi giữ lại cái phòng có giường lớn cho Chu Chu, cũng chỉ hơi kém hơn diễn viên một chút, đến đây đi."

"Tại sao phải kém hơn người khác?" Cố Quyện Thư nhún mày.

Diệp Khuynh không biết làm sao: "Súng bắn chim đầu đàn(*), khiêm tốn một chút, căn phòng đó cũng không tệ."

(*) *Súng bắn chim đầu đàn: chỉ người nổi tiếng hay tài giỏi thường dễ bị ghen ghét.*

"Không sai không sai, tôi không muốn thể hiện quá." Quý Chu Chu nhanh chóng phụ họa.

Lúc này Cố Quyện Thư mới không nói nữa, nhưng biểu cảm vẫn không hài lòng lắm, chờ sau khi đến phòng rồi, loại cảm giác không hài lòng này lên đến đỉnh điểm.

"Quá tệ, kể bên có khách sạn năm sao không, đặt cho cô ấy một phòng đi." Cố Quyện Thư không vui mở miệng.

Chu Trường Quân lập tức gật đầu: "Vâng, tiên sinh."

Diệp Khuynh: "..."

Quý Chu Chu: "....."

Mất thấy Chu Trường Quân đã sắp đi ra cửa, Quý Chu Chu nhanh chóng ngồi xuống: "Tôi không cần khách sạn năm sao, tôi muốn ở đây, không thể tốt hơn phòng tôi nhiều, nhưng tôi không muốn đổi!"

"Đúng vậy Quyện Thư, vẫn là người cùng đoàn phim ở chung sẽ an toàn hơn, khách sạn bên cạnh có thể đã có fan cuồng của diễn viên ở rồi, Chu Chu ở chung một khách sạn với loại người này, anh yên tâm?" Diệp Khuynh vội vàng khuyên nhủ.

Cố Quyện Thư trầm mặc chốc lát, mới coi như miễn cưỡng đồng ý. Quý Chu Chu vội vàng cất hành lý vào, sợ anh đổi ý nữa. Diệp Khuynh còn phải bận, sau khi dặn dò Quý Chu Chu ở phòng chờ anh ta thì vội vã rời đi.

Diệp Khuynh vừa đi, Chu Trường Quân nhìn Cố Quyện Thư cũng muốn nói gì đó rồi lại thôi. Cố Quyện Thư dừng một chút, không quá tình nguyện mở miệng: "Tôi phải đến công ty."

"À, tôi tiễn anh." Quý Chu Chu vội vàng đứng lên, Cố Quyện Thư nhìn cô một cái đi ra ngoài.

Hai người ra khách sạn, mới phát hiện bên ngoài đã mưa phùn lất phất, đành phải đứng ở dưới mái hiên khách sạn chờ tài xế lái xe đến đây.

Quý Chu Chu nhìn Cố Quyện Thư vài lần, luôn cảm thấy hình như hôm nay tâm tình của anh đặc biệt không tốt, hơn nữa loại không tốt này hoàn toàn bởi vì cô.

"Cái đó... Chỉ cần tôi được nghỉ thì tôi sẽ về nhà." Quý Chu Chu nhỏ giọng nói.

Cố Quyện Thư chậm chậm liếc cô một cái, không nói lời nào. Quý Chu Chu nín thở, không biết nên nói thế nào. Chuyện gì xảy ra với người đàn ông này, giống như cả đời bọn họ cũng sẽ không gặp nhau nữa. Nếu không phải anh có người thích, cô thật sự cho rằng anh thích mình.

Ngay khi ý nghĩ này hiện ra, trong lòng Quý Chu Chu giật mình một cái, sau đó nghĩ đến đánh giá của anh về người mình thích, không tốt cũng không đủ xinh đẹp, thì lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cô xinh đẹp như vậy, tính cách năng lực cũng đều hoàn mỹ, hoàn toàn không phù hợp với đánh giá của anh.

May mà không thích mình, nếu không bây giờ cô có khả năng phải thu dọn đồ đạc chạy trốn.

Tài xế rất nhanh lái xe đến đây, Cố Quyện Thư dừng một chút, chậm rãi mở miệng: "Không muốn ở lại nơi này, thì kêu tài xế đến đón em."

"... Được." Lời nói khuyên nhủ, thần thiếp thật sự đã nghe chán rồi!

Cố Quyện Thư lại nhìn chằm chằm cô thật lâu, rồi mới chậm chậm đi về phía xe, cơn mưa đang lớn dần lên, còn chưa đi đến cạnh xe thì bà vai của Cố Quyện Thư đã ướt sũng.

Quý Chu Chu nhìn thấy bóng lưng của anh hơi có vẻ cô đơn, làm cô chợt nghĩ đến hôm nay anh có ý mua hamburger cho mình, không biết xung động ở đâu ra, khiến cô xông vào màn mưa gọi Cố Quyện Thư lại: "Cố tiên sinh!"

Tay Cố Quyện Thư đang kéo cửa xe dừng một chút, lúc quay đầu lại đôi mắt hơi sáng lên: "Muốn về nhà với tôi?"

"Không, không có. Tôi chính là muốn nói với anh, trên đường chú ý an toàn." Quý Chu Chu lau mặt bị ướt một cái.

Cố Quyên Thư rũ mắt: "À."

"Còn có, còn có chính là, anh nhất định phải lấy được hạng mục lần này, nhất định phải lấy được." Mọi Quý Chu Chu khô nứt, nhưng vẫn nói ra lời nói thật lòng đã vương mắc rất lâu: "Nếu có thể, thì xin anh bây giờ báo giá cao lên 2%, như vậy mới nắm chắc."

Cố Quyên Thư nghe thế dừng một lát, chân mày hơi nhíu lại: "Tại sao? Em biết 2% là bao nhiêu tiền không?"

"... Tôi không biết. Cố tiên sinh, anh bằng lòng tin tưởng tôi không?" Quý Chu Chu bắt lấy tay anh, ánh mắt cũng cấp bách hơn bất cứ lúc nào: "Anh nhất định phải tăng cao 2%, nếu không thì không tính là nắm chắc. Anh hãy tin tôi!"

Nếu Thẩm Dã có thể mơ thấy chuyện hợp tác với Lý Thích Sơn, vậy tất nhiên cũng có thể mơ thấy Cố Quyên Thư báo giá trong nguyên văn. Trong nguyên văn, Thẩm Dã báo giá cao hơn Cố Quyên Thư 1% nên trúng thầu, vậy chỉ cần Cố Quyên Thư tăng cao 2%, là có thể thắng anh ta.

Nếu lần này lại để Thẩm Dã lấy được hạng mục, vậy địa vị của anh ta sẽ tiến thêm một bước. Chờ khi anh ta có thể ngồi ngang hàng với Cố Quyên Thư, dựa vào năng lực đặc thù biết trước tương lai, chỉ sợ rất nhanh Cố Quyên Thư sẽ bị rớt đài.

Ai cũng có tư lợi, cô không muốn Cố Quyên Thư thua, vì vậy vương mắc thật lâu. Dù cho Cố Quyên Thư nghi ngờ cô, cô vẫn nhịn không được nói ra.

Cố Quyên Thư nghe vậy trầm mặc rất lâu, mới nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu cô: "Chuyện hạng mục em không cần lo lắng, an tâm ở lại nơi này là được."

Trong lòng Quý Chu Chu hơi tuyệt vọng, cô thật vất vả lấy hết can đảm, lại không có được sự tin nhiệm của Cố Quyên Thư. Tuy biết chuyện này không có căn cứ gì, anh không tin mình mới là bình thường, nhưng cô vẫn không vui vẻ lắm. Cô mạo hiểm bị anh hoài nghi, đồng thời nói ra lại mạo hiểm kết thù với Thẩm Dã á!

"Dù sao anh cần nhắc thêm chút nhé." Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, những người trang giấy này không giống với cô, sinh ra đã định trước kết cục, rất ít có người có thể tránh thoát được.

Cố Quyên Thư "Ờ" một tiếng: "Quay về đi, coi chừng bị cảm"

Quý Chu Chu ưỡ ỏi lên tiếng, xoay người đi về khách sạn, bởi vì cô không quay đầu lại, cho nên cũng không nhìn thấy ánh mắt như có điều suy nghĩ của Cố Quyên Thư ở sau lưng cô.

Sau khi Cố Quyên Thư lên xe, Chu Trường Quân đưa một cái khăn lông cho anh: "Tiên sinh, lau một chút đi."

Cố Quyên Thư cầm khăn lông không nhúc nhích, một hồi lâu đột nhiên hỏi: "Hạng mục mới của chính phủ, nếu báo giá cao lên 2%, thì giá bao nhiêu?"

"... Tiên sinh, bây giờ cái giá chúng ta ra chắc là đã không có người cạnh tranh rồi, không cần thiết tăng cao nữa." Chu Trường Quân nhíu mày trả lời.

Cố Quyên Thư nhìn chăm chăm khăn lông trong tay: "Ông chỉ cần trả lời vấn đề của tôi."

"Ngoài trừ tiền ra, cũng không có tổn thất gì." Chu Trường Quân bắt đầu dĩ, nhưng số tiền đó cũng gần 100 triệu, tất nhiên không thể xem như tổn thất nhỏ gì.

"Nếu lấy không được hạng mục này thì sao?"

Chu Trường Quân sùng sốt một chút: "VẬY... Vậy thì tổn thất lớn, toàn bộ kế hoạch của tập đoàn trong sáu tháng cuối năm đều phải hoãn lại, nói không chừng còn phải cắt giảm biên chế, giảm bớt chi tiêu."

"Vậy tăng đi." Cố Quyên Thư gọi lên khoe môi, vừa có thể để nắm chắc hạng mục hơn, vừa có thể dỗ cô gái nhỏ vui vẻ, "Đáng giá".

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Quyên Tề: Tôi không biết cô ấy có chuyện gì, chỉ là tôi muốn bỏ tiền mua niềm vui cho cô ấy.

Chu Chu... Cảm ơn, nhưng người cuối cùng vui vẻ chắc chắn là anh.

(**) Xiu mai TQ: đây là một trong rất nhiều loại xiu mai của TQ:

Chương 36: Dễ thương không?

Quý Chu Chu không biết Cố Quyện Thu đã đưa ra quyết định, sau khi trở về khách sạn phiên muộn thật lâu, cô phải tìm rất nhiều lý do thuyết phục bản thân thì trong lòng mới xem như dễ chịu một chút.

"Cùng lắm kiếm nhiều tiền chút, chờ anh phá sản thì mỗi tháng phát phí sinh hoạt cho anh được rồi." Quý Chu Chu đưa ra quyết định.

Do đột nhiên trời mưa, lễ khai máy vội vàng kết thúc, Diệp Khuynh đi tìm Quý Chu Chu trước, sau khi vào phòng thì đi thẳng vào vấn đề: "Quyện Thu nói kêu tôi sắp xếp một công việc làm ít mà tiền nhiều, không ai dám khi dễ cho cô. Nhưng tôi cảm thấy đây chắc chắn không phải là việc cô theo đuổi, hay là chúng ta tìm một công việc mà cô cảm thấy hứng thú nhé."

"Nhưng mà tôi cảm thấy hứng thú, chính là việc ít tiền nhiều và không ai dám khi dễ á." Quý Chu Chu vô tội nhìn anh ta. Đùa à, chuyện quan trọng nhất của cô là ở trong phòng sửa kịch bản, nếu bị sắp xếp một công việc chạy tới chạy lui ở phim trường, thì sao còn có tinh lực(*) làm chuyện khác.

(*) Tinh lực: tinh thần và thể lực.

Diệp Khuynh: "... " Khinh thường.

"Diệp đạo không cần áp lực, hai ngày này anh thấy có công việc gì phù hợp yêu cầu của tôi, tôi chọn một chút rồi quyết định làm việc nào." Quý Chu Chu ngồi xuống cười tủm tỉm.

Diệp Khuynh bất mãn: "Sao tôi cảm thấy cô là tôi làm đại gia?"

"Chẳng lẽ không phải sao?" Quý Chu Chu chân thành hỏi lại: "Người đầu tư bộ phim này của anh, là Cố tiên sinh nhà tôi nhỉ?"

Diệp Khuynh nghẹn khuất: "... "

Hóa ra người sử dụng mối quan hệ sướng như vậy sao?! Lại còn sướng hơn làm biên kịch, chẳng trách những diễn viên tuyến mười tám kia liều mạng cũng phải bám lấy kim chủ. Cố tiên sinh, tôi yêu anh!

Trong xe, Cố Quyện Thu bắt chợt hắt xì một cái.

Khách sạn, Diệp Khuynh hít sâu một hơi, mới khắc chế xúc động trả tiền và Quý Chu Chu lại cho Cố Quyện Thu: "Vậy cô ở đây chờ đi, tôi đi hỏi một chút có loại công việc này không."

"Cảm ơn Diệp đạo." Quý Chu Chu cười, tiễn người đi.

Hai ngày tiếp theo, Diệp Khuynh tìm mấy công việc, Quý Chu Chu đều nhẹ nhàng chặn lại, thấy sắc mặt của anh ta càng ngày càng đen xuống. Quý Chu Chu tính toán sắp được rồi, nên dùng thân phận Chu Tứ Quý gửi tin nhắn cho anh ta: Đạo diễn, tôi rối loạn khủng hoảng nghiêm trọng, bây giờ hoàn toàn không thể nói chuyện với đàn ông, có lẽ không thể vào đoàn.

Diệp Khuynh sốt ruột: Vậy làm sao bây giờ, tôi căn bản không tìm biên kịch theo đoàn!

Quý Chu Chu: Như vậy đi, tôi đi theo đoàn phim, nhưng là ở lại khách sạn, phiền anh giúp tôi tìm một trợ lý phối hợp, tốt nhất là nữ, để cô ấy ở lại phim trường, anh có chỗ nào cần sửa thì kêu cô ấy truyền đạt.

Diệp Khuynh trầm mặc một lát: Thật sự rất nghiêm trọng sao?

Quý Chu Chu: Rất nghiêm trọng.

Gửi tin này xong, còn không quên P/S(*) một tấm ảnh trên cánh tay đầy mẩn đỏ cho Diệp Khuynh. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Diệp Khuynh hơi căng thẳng sợ hãi, nhìn thấy tấm ảnh này đều nổi hết da gà lên, vội vàng xóa bỏ, bởi vậy không phát hiện màu da trên cánh tay này nhạt hơn mấy tông so với màu da của "Chu Tứ Quý".

(*) P/S: tái bút, chú thích.

Diệp Khuynh: Được rồi, chỉ cần cô có thể đến đây, có thể tùy thời kết nối là được. Trợ lý của cô ngoại trừ là nữ thì còn có yêu cầu gì không?

Quý Chu Chu: Tốt nhất là có hiểu biết nhất định với phim ảnh, anh nói cái gì cô ấy có thể nhanh chóng hiểu ngay. Nếu có thể còi mở chút, đáng yêu chút thì càng tốt, có thể giảm bớt sự lo lắng của tôi.

Diệp Khuynh thấy điều này, trước tiên nghĩ đến chính là Quý Chu Chu, vì thế nhanh chóng gọi điện thoại cho Quý Chu Chu.

Quý Chu Chu đầu tiên là hoảng sợ, sau khi phát hiện số này gọi cho mình, mới coi như thở phào nhẹ nhõm: "Alo?"

"Cô Chu biên kịch của đoàn phim bị bệnh tâm lý rất nghiêm trọng, trong lúc quay phim không thể ra khỏi phòng, cô muốn làm trợ lý cho cô ấy không?" Diệp Khuynh nói xong sợ cô không muốn, vội bổ sung: "Công việc này được nha. Bình thường ở phim trường không cần làm gì hết, lúc tôi kêu cô truyền lời thì cô đi truyền lời là được, cô là trợ lý biên kịch, giống như là người thân nhất với biên kịch, những người khác cũng không dám cho cô sắc mặt, quan trọng nhất chính là nhiều tiền, một tháng... 2 vạn rưỡi! Cô cảm thấy thế nào?"

Kim chủ đưa 500 vạn, anh ta chỉ đưa lại 2 vạn rưỡi, Diệp Khuynh tỏ vẻ không có áp lực với lương tâm chút nào.

Quý Chu Chu ho khan một tiếng, dường như không muốn đồng ý. Diệp Khuynh khuyên can mãi, cô mới miễn cưỡng đồng ý: "Vậy được rồi, tôi sẽ làm trợ lý."

Cúp điện thoại, Diệp Khuynh và Quý Chu Chu đồng thời hoan hô một tiếng, sau đó Quý Chu Chu liền nhận được tin nhắn của Diệp Khuynh: Cô Chu, đã giúp cô tìm trợ lý xong, hai ngày nữa sắp xếp cho hai người gặp mặt một chút, cô xem có hợp không.

Quý Chu Chu dừng một chút, trả lời anh ta: Đưa số điện thoại cho tôi, tôi trực tiếp liên lạc là được.

Diệp Khuynh lập tức gửi số điện thoại của cô đến.

Chuyện này quyết định xong, Diệp Khuynh không gửi tin nhắn đến nữa, Quý Chu Chu thoải mái ngồi trên giường trong khách sạn, cảm thấy mọi thứ quá thực quá thuận lợi.

Ban đêm, Quý Chu Chu nằm trên giường lớn của khách sạn ngủ thật say.

Cùng thời gian đó, Cố Quyện Thu ở trong phòng lẫn qua lộn lại, cuối cùng đứng dậy đi đến trước cửa căn phòng nhỏ rách nát cũ kỹ dưới lầu, do dự một chút đẩy cửa đi vào và nằm xuống chiếc giường chỉ có 1m5. Chớp mũi tràn ngập mùi hương nhàn nhạt quen thuộc, Cố Quyện Thu thả lỏng một chút, rất nhanh thì chìm giấc mơ ngọt ngào.

Sau lễ khai máy, quay phim nổi lên khua chiêng gõ trống(*). Diệp Khuynh lại hóa thành đại ma vương mặt đầy tức giận ở phim trường, dù là con kiến cũng muốn đi vòng qua anh ta. Quý Chu Chu lần đầu đến phim trường, đã bị anh ta ném cho một phó đạo diễn, kêu phó đạo diễn dẫn cô đi làm quen hoàn cảnh xung quanh.

(*) Khua chiêng gõ trống: làm âm ỉ lên, rùm beng lên, cổ tình phô trương

"Quý Chu Chu đứng không, cô là bạn đạo diễn?" Phó đạo diễn là một người đàn ông trung niên có làn da ngăm đen, trong ánh mắt lộ ra sự khôn khéo nhàn nhạt.

Quý Chu Chu hàm súc cười cười: "Chỉ là quen biết mà thôi."

Phó đạo diễn quan sát cô một cái, thấy cô mặc áo thun trắng quần jean, thêm một đôi giày vải bạt bình thường, đầy mắt hiện lên sự khinh thường lờ mờ. Quan hệ cá nhân ông ta thấy nhiều, quan hệ cá nhân đơn sơ như vậy vẫn chưa từng thấy, có lẽ cũng không phải lai lịch gì rất lớn.

Với suy nghĩ này, phó đạo diễn hơi qua loa: "Đạo diễn đã nói với cô rồi chứ, nhiệm vụ chủ yếu của cô chính là truyền lời giữa anh ấy và cô Chu, những chuyện khác cũng không có gì khó hiểu, lát nữa tôi còn phải đưa diễn viên vào đoàn, cô tự mình đi dạo trước một chút."

"Được, cảm ơn phó đạo." Quý Chu Chu treo nụ cười trên mặt, cũng không để ý thái độ của ông ta lắm, chờ sau khi ông ta đi rồi, cô lập tức tìm cái ghế xếp nhỏ ở phim trường, xách đến vách tường có bóng râm nghỉ ngơi.

Hôm nay cảnh quay đầu tiên, bây giờ đang quay cảnh nữ chính bị hãm hại đuổi ra khỏi nhà, sau đó là phản được nam chính anh hùng cứu mỹ nhân. Quý Chu Chu không nghe được tiếng rống giận của Diệp Khuynh ở xa xa, cho thấy cảnh này Triệu Văn và Lục Ngừ Thần coi như thuận lợi.

Trước khi quay hai tập đầu, còn chưa thể nhìn thấy phản hồi của khán giả, kịch bản đã được sửa lại lần nữa, cho nên không có gì bất ngờ mấy hôm nay cô đều vô cùng nhàn rỗi. Quý Chu Chu ngồi trên ghế xếp nhỏ, cầm mũ rom quạt quạt cho mình, đang quạt chợt nghĩ ra một ý, đội mũ rom lên chụp tấm ảnh gửi cho Cố Quyện Thu.

Cố Quyện Thu đang dùng đi động kết nối máy chiếu cho cuộc họp, thì ầm ầm tin nhắn. Một tấm ảnh với khuôn mặt nóng đến đỏ bừng của một cô gái nhảy lên màn hình máy chiếu, cô gái còn đội mũ rom, đôi mắt cười cong cong, có một hơi thở giản dị lại đáng yêu, phía dưới còn có một dòng chữ: Dễ thương không?

Trong nháy mắt ảnh chụp nhảy ra, các nhân viên cấp cao của công ty bình tĩnh cúi đầu xuống, giả vờ không nhìn thấy gì hết, trong lòng lại suy đoán người phụ nữ này là ai. Cố Quyện Thu dừng một chút, chuyển PPT(*) qua máy tính, trực tiếp ngắt kết đi động và máy chiếu, lúc này mới ngồi xuống trả lời tin nhắn.

(*) PPT: là định dạng mặc định để lưu các file thuyết trình từ Microsoft Power Point 2003 trở về trước.

Cố Quyện Thu: Vừa rồi em gửi tin nhắn, bị phóng lên máy chiếu, bây giờ tất cả người trong phòng họp đều nhìn thấy rồi.

Quý Chu Chu giật giật khóe miệng, luôn cảm thấy cảnh tượng này hơi quen mắt, cô khẩn trương hỏi: Trong phòng họp không có nội gián của lão phu nhân chứ?

Cố Quyên Thư: Tất nhiên là có.

Quý Chu Chu lo lắng: Vậy làm sao bây giờ, ngộ nhờ lão phu nhân phát hiện quan hệ của chúng ta tốt như vậy, sẽ nổi trận lôi đình không?

Cố Quyên Thư suy tư một hồi, trả lời cô: Yên tâm đi, nếu lão phu nhân hỏi, thì em nói đang cố gắng làm việc của mình.

Quý Chu Chu nghĩ nghĩ cũng phải. Bây giờ lão phu nhân vẫn tưởng rằng Cố Quyên Thư là gay, chỉ mong anh có chút hứng thú với phụ nữ. Lúc này thấy cô ra sức lấy lòng như vậy, trong lòng bà ta hài lòng thế nào đây.

Nghĩ đến đây, cô không rồi rầm thế nữa, đang định bỏ điện thoại vào túi, thì nhìn thấy Cố Quyên Thư trả lời lại: Lôi thôi.

Quý Chu Chu sùng sốt nửa ngày, mới phản ứng được anh đang trả lời câu hỏi đầu tiên của mình, mắt tròn trắng từ chối trả lời lại anh.

Một mình hóng mát thành thoi chốc lát, cảm thấy cảnh diễn này sắp quay xong rồi, nên quyết định đi qua xem tình hình một chút, nhưng mới vừa đứng lên thì nghe thấy có người nói chuyện. Quý Chu Chu vừa định đi, đã nghe được người đó nhắc tới mình.

"Chu Tứ Quý này sao lại như thế, có thù oán với anh à? Cho anh ít suất diễn như vậy, còn rải rác rời rạc, vẫn phải đợi đến cuối cùng mới có thể đi, thật sự buồn bực sắp chết rồi." Một người đàn ông trẻ tuổi bực bội nói.

Cách một bức tường, Quý Chu Chu nghe rõ ràng, không khỏi nhướn mày. Trò chơi này có liên quan gì đến biên kịch, anh có bản lĩnh thì đi diễn nam chính đi, nhân vật đó suất diễn nhiều.

"Được rồi A Vĩ, anh xem suất diễn của em cũng không nhiều lắm, anh cũng đừng tức giận, dùng thời gian còn lại ở bên cạnh em nhiều hơn, được không?" Người phụ nữ nũng nịu ngọt liếm.

Quý Chu Chu nghe ra người này là Trần Doanh, trong lòng hơi kinh ngạc, không phải nói cô ta được kim chủ đưa vào đoàn à? Sao lại còn có người đàn ông khác?

"Anh mặc kệ! Doanh Doanh, em đi nói với lão già kia một chút, kêu ông ta đầu tư thêm, cho anh thêm chút đất diễn hơn, được không?" Người đàn ông đáng thương cầu xin.

Giọng nói của Trần Doanh lạnh xuống: "Đừng nháo nữa! Diệp Khuynh là người nào anh còn không biết? Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Đầu tư nhiều hơn cũng đừng mong làm anh ta dao động, hơn nữa anh kêu em đi cầu xin lão già, không sợ bị ông ta nhìn ra mối quan hệ của chúng ta? Đến lúc đó anh chết như thế nào e là cũng không biết!"

Có lẽ giọng của Trần Doanh quá nghiêm nghị, nên cuối cùng người đàn ông đó không dám đắc tội cô ta, lập tức nhượng bộ: "Được, được, được! Anh không tăng thêm, được chưa? Em yêu thương anh như vậy, anh nguyện ý ở lại đoàn phim với em."

"Này còn được, nhưng mà chúng ta cũng phải khiêm tốn chút, không thể để người của lão già biết được."

"Yên tâm đi Doanh Doanh, anh có chừng mực, cho anh hôn một cái..."

Sau sự tranh cãi ngắn ngủi của hai người, thì bắt đầu tình chàng ý thiếp. Quý Chu Chu nghe được cay lỗ tai, nên định lén xách ghế xếp nhỏ rời khỏi, nhưng không cẩn thận dẫm phải một cành cây khô.

Rốp rốp.

"Ai đó?!" Giọng nói nghiêm nghị của Trần Doanh vang lên, giây tiếp theo tự mình vòng qua bức tường đi tới, trực tiếp bốn mắt nhìn nhau với Quý Chu Chu.

Hai bên đều sùng sốt, nhìn thấy khuôn mặt sáng sủa và xinh đẹp của Quý Chu Chu, sắc mặt Trần Doanh không tốt, hỏi: "Cô là diễn viên mới đến?" Không đúng, diễn viên trước đó cũng đã định rồi, cô ta không nhớ có người mới.

Quý Chu Chu lắc lắc đầu, trả lời khôn khéo: "Tôi không phải, tôi là nhân viên công tác." Còn nhân viên công tác gì, cô cảm thấy mình mới vừa nghe lời nói xấu sau lưng "Chu Tứ Quý", vẫn là không cần tùy tiện nói ra.

Trần Doanh khinh thường hừ một tiếng: "Ban này cô nghe được gì rồi?"

"Tôi chưa nghe được gì hết á." Quý Chu Chu vô tội nhìn cô ta, gờ ghế xếp trong tay lên: "Phó đạo diễn kêu tôi dọn dẹp ghế xếp, tôi ở phía trước dạo qua một vòng nhưng không tìm được, nhìn thấy chỗ này có nên tới đây, sau đó không cẩn thận dẫm phải cành cây thì cô đã xuất hiện."

Nói như vậy, một câu cô cũng chưa nghe được? Trần Doanh nhìn chằm chằm khuôn mặt vô hại của Quý Chu Chu hồi lâu, không thềm để ý cười một tiếng: "Không nghe được thì tốt, tôi và người đại diện đang thương lượng kế hoạch sáu tháng cuối năm, nếu cô nghe được thì có khả năng chúng tôi phải điều chỉnh sách lược."

"Cô Trần, tôi thật sự không nghe được." Quý Chu Chu mặt đầy thành khẩn.

Trần Doanh liếc cô một cái: "Được rồi, chắc phở đạo diễn sốt ruột chờ đó, nhanh trở về đi."

"Được, cô Trần."

Quý Chu Chu lập tức ôm ghế xếp rồi đi, mãi cho đến phim trường mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36-2: Tôi không ăn cắp!

"Cô đó cô đó! Lại đây giúp đỡ một chút!" Đột nhiên có người gọi một tiếng, Quý Chu Chu theo bản năng nhìn qua, sau khi phát hiện là đang gọi mình, gật gật đầu đi qua.

"Có việc gì sao?"

Người chắc là một nhân viên kỹ thuật, nhìn thấy có người nhàn rỗi thì gọi đến đây hỗ trợ, nhưng vừa thấy diện mạo của Quý Chu Chu sững sốt một chút, vội vàng xua tay: "Không có việc gì không có việc gì, tôi tự làm là được."

Quý Chu Chu trông dáng vẻ này của anh ta là biết anh ta hiểu lầm, cười cười nói: "Yên tâm đi, tôi không phải diễn viên, bây giờ cũng không bận, có việc gì anh cứ nói."

"... Vậy được, làm phiền khiêng những thứ này đến phòng hóa với tôi, được không?" Người đó ngại ngần hỏi.

Quý Chu Chu liếc nhìn, mấy bao quần áo lớn chất đầy, đồ cũng không nặng, chỉ là hơi lớn, một người không có cách nào chuyển đi, vì thế xoay mũi rom ra phía sau lưng, cùng người đó khiêng về phía bên cạnh xe.

Trong thời gian cô di chuyển đồ đạc, Trần Doanh chậm chậm đi đến bên cạnh phở đạo diễn: "Phở đạo, ghế xếp đó ngại dùng vẫn thoải mái chứ?"

"Êy, Doanh Doanh đến rồi, mau ngồi mau ngồi." Phở đạo diễn vội vàng nhường chỗ cho cô ta, sau khi chờ cô ta ngồi xuống mới hỏi: "Ghế xếp gì?"

Trần Doanh sững sốt một chút, nở nụ cười: "Chính là ngại kêu người mới đến dọn ghế xếp đó, cô gái kia cũng không biết tại sao, chạy tới chỗ tôi dọn."

"Doanh Doanh nói đùa à! Cái gì mà mới đến cái gì mà ghế xếp, sao tôi nghe không hiểu? Người mới..." Phở đạo diễn suy nghĩ một chút: "À! Người em nói chính là Quý Chu Chu, tôi kêu cô ta tự đi dọn một chút, không có kêu cô ta dọn ghế xếp gì cả. Có phải em hiểu lầm rồi không?"

Trần Doanh che miệng khẽ cười: "Vậy có thể thật đúng là tôi hiểu lầm. Đúng rồi, người mới đến đó có lai lịch gì, chắc không phải là người mới mà Diệp đạo chuẩn bị nâng đỡ chứ?"

"Không phải người mới gì, đây không phải cô Chu tái phát bệnh cũ sao, chỉ có thể ở trong khách sạn, nên Diệp đạo tìm một trợ lý cho cô ấy, chuyên phụ trách truyền lời cho Diệp đạo và cô Chu." Phở đạo diễn ân cần quạt quạt cho Trần Doanh.

Đáy mắt Trần Doanh hiện lên một tia dữ tợn, trên mặt lại bất lộ thanh sắc: "Hóa ra là như vậy à!" Khó trách to gan vừa nghe lên vừa nói dối, thì ra là cảm thấy có người chống lưng nha. Khuôn mặt đó lớn lên như vậy, cũng không giống là người an phận gì.

"Cô ta đắc tội em?" Phở đạo diễn dò hỏi.

Trần Doanh cười duyên một tiếng: "Làm sao có thể, chỉ là tôi thấy cô ta quá xinh đẹp, có chút cảm giác nguy hiểm."

"Nào có, Doanh Doanh xinh đẹp mà." Phở đạo diễn ha ha sờ mặt cô ta một cái, Trần Doanh hờn dỗi trừng mắt liếc ông ta một cái, chậm rãi rời khỏi, đi trang điểm.

Quý Chu Chu dọn xong đồ đạc, làm cho cả người đồ mồ hôi, người đó nhìn về phía cô cảm kích cười cười: "Cảm ơn, cô tên là gì?"

"Quý Chu Chu. Không cần cảm ơn, lần sau đừng kêu tôi giúp đỡ là được." Quý Chu Chu lau mồ hôi một phen, dù sao cũng không phải việc thuộc trách nhiệm của cô, cô quyết định vì tốt cho thân thể nhỏ nhắn của mình, vẫn là bớt lịch sự, nhiệt tình chút.

Người đó còn tưởng rằng cô nói đùa, sau khi phối hợp ha ha hai tiếng thì mở miệng: "Mau ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, tôi mời cô ăn kem cây."

Vừa nói, anh ta vừa lấy hai cây kem từ trong góc tủ lạnh ra, Quý Chu Chu đang nóng dữ dội, nhưng cũng hỏi trước: "Tủ lạnh này của ai?"

"Lục tiên sinh. À, còn chưa tự giới thiệu, tôi tên Tiền Toa, là trợ lý riêng của Lục Ngữ Thần tiên sinh. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Bây giờ anh ấy còn đang quay phim, không để ý bên này, kem cây là của tôi, cô có thể ăn." Tiền Toa thấy mặt cô tự nhiên không trang điểm, không biết vì sao có chút xấu hổ.

Lúc này Quý Chu Chu mới không khách sáo với anh ta, nhận kem cây ngồi giữa đồng hồ đặc ăn, mới vừa cắn hai miếng thì Trần Doanh tới.

Trần Doanh vào phòng cũng thấy được Quý Chu Chu đầu tiên, khóe môi nhếch lên một nụ cười giễu cợt: "Đây không phải trợ lý Quý à, tại sao chạy đến phòng hóa trang rồi?"

"Tôi chỉ tùy tiện đi dạo một chút, nếu Trần tiểu thư muốn dùng, vậy tôi đi ra ngoài trước." Quý Chu Chu vừa nghe đã biết, chuyện mình nói dối bị bại lộ, nhưng cũng lười giải thích với cô ta, dứt khoát đứng dậy rời khỏi.

Trần Doanh cũng không cần cô, có điều lúc Tiền Toa cũng định rời khỏi thì giọng nói dịu dàng vang lên: "Trợ lý Tiền, nghe nói gần đây anh đi Macao chơi một chuyến, bây giờ cần dùng tiền gấp à?"

Một mình Quý Chu Chu rúc ở trong góc ăn hết cây kem, chưa đã thèm liếm ngón tay một chút, trong lòng luôn mơ hồ cảm thấy bất an, nhưng không thể nói là tại sao.

Hai tiếng sau, cô bị gọi vào phòng hóa trang, nhìn thấy một đồng người sắc mặt không tốt trước mắt, nhẹ nhàng nhường mảy một cái.

Cô tìm một ghế dựa ngồi xuống, ánh mắt từ mặt Trần Doanh, phó đạo diễn, Tiền Toa và một người đàn ông xa lạ đảo qua một lần, rồi mới lười biếng mở miệng: "Xin hỏi tìm tôi có chuyện gì không?"

"Cô chính là Quý Chu Chu? Mau giao đồ vật ăn cấp ra đây." Người đàn ông xa lạ đó không kịp chờ đợi, mở miệng. Quý Chu Chu vừa nghe đã biết, anh ta là người vừa rồi hẹn hò với Trần Doanh.

Quý Chu Chu một mặt vô tội: "Đồ gì?"

"Tự trong lòng cô hiểu rõ." Người đàn ông hừ lạnh một tiếng: "Trông ngoại hình của cô đáng hoàng, nhưng không ngờ là loại người này."

Khóe miệng Quý Chu Chu giật giật, lười so đo với đám ngu ngốc này, quay đầu lại muốn đi ra ngoài, kết quả bị phó đạo diễn chặn đường: "Chu Chu à..."

"Đừng, chúng ta không thân, gọi tên đầy đủ của tôi là được." Quý Chu Chu cười như không cười.

Phó đạo diễn bị cô nhìn đến trong lòng hoảng hốt, đồng thời lại có một cảm giác bức bối khi bị coi thường, nên mở miệng nói chuyện lần nữa cũng hơi khó nghe: "Vậy được! Quý Chu Chu, tôi cứ việc nói thẳng nhé. Bông tai kim cương của Doanh Doanh bị mất, có người nói thấy cô lấy, cô giao bông tai ra đây, tôi sẽ không tính toán với cô."

"Ai thấy?" Quý Chu Chu lười biếng hỏi.

Phó đạo diễn lập tức nhìn về phía Tiền Toa, Quý Chu Chu cũng nhìn qua theo, Tiền Toa ở dưới ánh mắt cô chột dạ cúi đầu xuống. Trong lòng Quý Chu Chu hừ lạnh một tiếng, không ngờ hiểm khi mình làm chuyện tốt, ngược lại trở thành phiền phức cho mình.

"Anh tận mắt nhìn thấy tôi ăn cắp bông tai?" Quý Chu Chu tức giận đến bật cười.

Tiền Toa hơi áy náy, nhưng nghĩ đến Trần Doanh hứa cho mình chỗ tốt, nên cắn chặt răng mở miệng: "Tôi nhìn thấy, lúc tôi đưa kem cây cho cô, thì thấy cô cầm thứ gì trên bàn của cô Trần đi, chắc chính là đôi bông tai đó. Cô giao ra đi, cô Trần nhất định không trách cô."

"Đừng vậy Quý tiểu thư, cô trả đồ cho tôi, chuyện này tôi sẽ không truy cứu. Nếu cô vẫn không thừa nhận, thì có thể tôi không dễ nói chuyện." Trần Doanh vẫn luôn không nói gì, cuối cùng lên tiếng.

Quý Chu Chu tròn mắt: "Tôi không ăn cắp."

Phó đạo diễn càng ngày càng chán ghét cô: "Đừng ngụy biện nữa, mau trả bông tai lại cho người ta, tay chân không sạch sẽ, chắc chắn ba mẹ cô không dạy dỗ cô?"

Trong nháy mắt, sắc mặt Quý Chu Chu lạnh xuống: "Ông lặp lại lần nữa."

Phó đạo diễn khiếp sợ phút chốc, nhưng vẫn ngẩng đầu lên: "Tay chân cô như vậy..."

Bốp!

Cả phòng yên tĩnh, Quý Chu Chu ghét bỏ lấy tay chùi chùi lên quần áo bên cạnh: "Một tay dầu. Phó đạo diễn, miệng ông thúi còn chưa nói, sao mặt còn bần như vậy?"

"Quý Chu Chu! Cô làm gì đó!" Phó đạo diễn tức giận đến nhảy dựng lên muốn liều mạng với cô, nhưng bị Tiền Toa hốt hoảng ngăn lại.

Quý Chu Chu liếc anh ta một cái, lại nhìn về phía Trần Doanh, sau hồi lâu khẽ cười một tiếng: "Tôi biết, mặc kệ tôi nói cái gì, cuối cùng các người vẫn sẽ lấy có hãm hại tôi, còn không phải là cảm thấy tôi nghe được lời gì không nên nghe, cho nên muốn ép tôi đi sao? Đáng tiếc cô thật sự không làm được."

Quý Chu Chu vừa nói vừa móc di động ra gọi cho Diệp Khuynh. Trần Doanh thấy cô gọi điện thoại, cười lạnh một tiếng: "Cho dù cô tìm Diệp đạo tới cũng vô dụng, nhiều người có thể chứng minh cô lấy bông tai như vậy, tôi coi Diệp đạo bảo vệ cô thế nào!"

Ở trong mắt Trần Doanh, Quý Chu Chu chính là người không an phận muốn lên chức, nhưng không an phận như thế, vẫn phải làm từ trợ lý biên kịch lên, có lẽ hậu đài cũng không mạnh lắm. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nhiều người cùng nhau chứng minh cô ăn cắp đồ, nhất là Diệp Khuynh chán ghét những chuyện này, khẳng định sẽ đuổi cô đi.

Trong thời gian Quý Chu Chu gọi cho Diệp Khuynh, Trần Doanh liếc nhìn phó đạo diễn một cái, phó đạo diễn nghiêng răng bình tĩnh lại. Nếu nói vừa rồi ông ta tới đây chỉ là vì dàn xếp ổn thỏa, vậy bây giờ chính là tư thế muốn đuổi Quý Chu Chu ra khỏi đoàn phim. Đến lúc đó ông ta lại liên lạc với các đồng nghiệp khác một chút, xem người phụ nữ này còn lăn lộn trong giới giải trí thế nào.

Lúc Quý Chu Chu gọi điện, vừa vặn quay xong một cảnh nghỉ ngơi, Diệp Khuynh nhận điện thoại nghe được lời cô nói, lập tức đau đầu, từ trên ghế nhảy dựng lên đi về phía phòng hóa trang. Vốn dĩ có người muốn đi cùng, bị anh ta mắng hai câu thì quay trở lại, trong lúc nhất thời người của phim trường càng thêm tò mò.

Diệp Khuynh vọt tới phòng hóa trang một cước đá văng cửa, Trần Doanh lập tức chạy tới muốn nói, nhưng Diệp Khuynh cười lạnh một tiếng kéo Quý Chu Chu ra phía sau che chở: "Chính là đám người này vu hãm(*) cô ăn cắp đồ?"

(*) Vu hãm: vu khống – hãm hại.

Mọi người thấy anh ta che chở Quý Chu Chu như vậy, trong lòng tức khắc lộ bộp một chút, đặc biệt là phó đạo diễn càng thêm hoảng loạn, vội mở miệng trước Quý Chu Chu một bước: "Đạo diễn, chúng tôi không có vu hãm cô ấy, quả thật cô ấy ăn cắp bông tai kim cương của Doanh Doanh, có người tận mắt nhìn thấy..."

"Cái rắm! Chiếc áo thun trắng trên người cô ấy còn đắt hơn kim cương, bị bệnh mới ăn cắp đồ! Bớt ở đây nói hươu nói vượn với lão tử." Sắc mặt Diệp Khuynh khó coi, Cố Quyện Thư mới đưa người đến đây mấy ngày, đám người này đã muốn làm khó dễ cô rồi.

Biểu cảm của Trần Doanh không tốt lắm: "Diệp đạo, tôi hiểu ngài thiên vị, nhưng cũng không đến mức thiên vị cô ấy như vậy chứ! Bây giờ nhân chứng ở đây, tôi còn có thể vu hãm cô ấy sao? Hơn nữa, một chiếc áo thun của cô ấy sao đắt hơn bông tai của tôi?"

Trong lòng Quý Chu Chu "Chậc" một tiếng, để ý người phụ nữ này chút, thật đúng là ngậy thơ.

"Có phải cô vu hãm cô ấy hay không, tự trong lòng mình hiểu rõ. Chuyện này dừng ở đây, nếu để tôi thấy các người kiểm chuyện với cô ấy nữa, thì lập tức cắt cho tôi!" Diệp Khuynh bức bối.

"Anh!"

"Anh cái gì mà anh. Tôi nói cho cô biết, Trần Doanh, phim này đều là nhà Quý Chu Chu đầu tư, cô cho rằng cô ấy nhìn trúng chút đồ vật kia của cô? Nếu như dám gây rắc rối cho tôi nữa, thì nhân lúc còn sớm cắt đi!" Diệp Khuynh lạnh mặt nhìn về phía Trần Doanh.

Bộ phim này là Cố Quyện đầu tư, vậy Quý Chu Chu là... Trần Doanh không ngờ lai lịch Quý Chu Chu lớn như vậy, tâm nhất thời lạnh một nửa, nhưng làm trò trước mặt nhiều người thế này, cũng không lau mặt mũi xin lỗi, chỉ có thể quay mặt đi không nói gì. Những người khác nghe thấy lai lịch của Quý Chu Chu, càng bị dọa chết khiếp, bọn họ không có hậu đài như Trần Doanh, vì vậy phải bị chỉnh sửa.

Diệp Khuynh hít sâu một hơi, quay đầu lại nhìn về phía Quý Chu Chu, giọng nói lập tức nhỏ xuống: "Chu Chu à! Cô xem chuyện này, nếu không thì bỏ qua nhé, tạm thời đổi diễn viên, cũng chưa chắc dễ tìm được nhân vật."

Quý Chu Chu cũng hiểu, cô kêu Diệp Khuynh tới chỉ là bởi vì không muốn dây dưa với những người này. Diễn viên đều đã ký hợp đồng, sao có thể nói đổi thì đổi, cô cũng không có ý làm Diệp Khuynh khó xử, nhưng...

"Vừa rồi ông ta nói tôi không có ba mẹ dạy dỗ, không có giáo dục." Quý Chu Chu chỉ về phía phó đạo diễn.

"Cái rắm!" Diệp Khuynh biết Quý Chu Chu là một cô nhi, vốn dĩ hòa khí hơi lảng xuống trong nháy mắt lại bốc lên, nhìn về phía phó đạo diễn chửi: "Cút! Sau này phim của tôi ông đừng tới, lão tử không muốn nhìn thấy ông!"

Mặt phó đạo diễn trắng bệch, giới giải trí này luôn lớn như thế, nếu ông ta bị Diệp Khuynh vĩnh viễn không tuyển dụng, vậy sau này cũng đừng mong tìm việc nữa.

"Đừng nhiều lời, bây giờ thu dọn đồ đạc chạy lấy người, tôi coi như tự anh tạm thời có việc nên từ chức, nếu chậm trễ nữa..." Diệp Khuynh chưa nói hết lời nói có sự uy hiếp vô hạn.

Phó đạo diễn sợ anh ta làm chuyện tuyệt tình, vội gật đầu muốn rời khỏi, lúc đi tới cửa thì bị Diệp Khuynh gọi lại: "Còn chưa xin lỗi đó."

Phó đạo diễn sùng sốt một chút, vội khom lưng với Quý Chu Chu: "Thật xin lỗi, Quý tiểu thư. Tôi sai rồi, sau này tôi nhất định giữ miệng sạch sẽ."

Quý Chu Chu coi ông ta là không khí, phó đạo diễn lộ vẻ mặt lúng túng, nhưng cũng không dám kiêu ngạo nữa, cúi đầu vội vã rời đi. Trong phòng bớt một người nhưng bầu không khí lại không thấy nhẹ nhàng. Ánh mắt Diệp Khuynh dừng ở trên người Tiền Toa: "Trợ lý Lục Ngữ Thần?"

"Quý tiểu thư, là tôi không hiểu chuyện, tôi tin lời người khác, cô có thể tha thứ cho tôi không, lần sau tôi không dám nữa." Tiền Toa thấy tình cảnh này chẳng lẽ còn không rõ, tâm Diệp Khuynh đều lệch đến Đại Tây Dương rồi, cho dù anh ta vu khống Quý Chu Chu ăn cắp đồ thì Diệp Khuynh cũng sẽ không tin, còn không bằng cầu xin Quý Chu Chu, để cô tha cho mình lần này.

"Vừa rồi phó đạo muốn động tay với tôi, nhờ có anh ngăn lại, chuyện này tôi phải cảm ơn anh." Quý Chu Chu chậm rãi mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36-3: Sửa kịch bản

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Diệp Khuynh vừa nghe lúc này người đó còn muốn đánh Quý Chu Chu, sắc mặt càng khó coi hơn. Nếu như bị Quyện Thư biết chuyện này, thì phim này của anh ta còn quay được không? Coi như không tính Quyện Thư, đầu gì Quý Chu Chu cũng là bạn của mình, nếu người đó thật sự dám ra tay với cô, nhất định anh ta sẽ không dễ dàng tha người đi như vậy.

Tiền Toa nghe thấy giọng điệu của Quý Chu Chu hòa hoãn chút, vội vàng niềm nở nhìn về phía cô, Quý Chu Chu cười khê: "Nhưng trước đó tôi cũng có giúp anh dọn dẹp đồ đạc nha, cho nên chuyện này coi như chúng ta huề nhau, còn chuyện anh vu hãm tôi, anh có thể tự mình quyết định, là bây giờ cắt khỏi đoàn phim, hay là chúng ta nói chuyện này với Lục Ngữ Thần, kêu anh ta sa thải anh."

Tiền Toa sùng sốt, không nghĩ tới trông Quý Chu Chu mềm yếu dịu dàng như vậy, làm việc lại tuyệt tình như thế, tuyệt tình đến mức căn bản không cho anh ta cơ hội. Dưới sự cân nhắc, Tiền Toa cắn răng: "Bắt đầu từ ngày mai, tôi bảo đảm sẽ không xuất hiện ở đoàn phim nữa."

"Vậy thì quyết định như thế." Quý Chu Chu mỉm cười.

Sau khi chờ Tiền Toa ảo não rời đi, Diệp Khuynh lạnh mặt nhìn về phía Trần Doanh và tiểu bạch kiểm(*) của cô ta: "Bây giờ xin lỗi Chu Chu, chuyện này tôi sẽ bỏ qua."

(*) *Tiểu bạch kiểm: ý chỉ những chàng trai trắng trẻo xinh đẹp, sống bám vào người khác hoặc được bao nuôi, thường được dùng với ý châm biếm.*

Trần Doanh vốn đang muốn phản bác, nhưng sau khi nhìn sắc mặt của Diệp Khuynh thì mím môi đi đến trước mặt Quý Chu Chu: "Thật xin lỗi..."

"Thật xin lỗi Quý tiểu thư, tôi sai rồi." Tiểu bạch kiểm nhanh chóng xin lỗi, anh ta thật vất vả nhờ sự giúp đỡ của Trần Doanh vào đoàn phim, hi vọng có thể ở trước mặt khán giả lần lượt quen mặt, nên không thể mất đi cơ hội lần này.

Trong lòng Trần Doanh đang nén giận, thấy người đàn ông này nịnh nọt như vậy, hung hăng trừng mắt liếc anh ta một cái, người đàn ông cười khổ một tiếng, giả vờ không nhìn thấy cô ta.

Chuyện này coi như đi qua, đợi đám người Trần Doanh đi ra ngoài, Diệp Khuynh nhướn mày nhìn Quý Chu Chu, lời nói còn chưa kịp nói đã bị Quý Chu Chu giành trước: "Được rồi, anh xử lý đã đủ rồi, tôi đều hiểu."

"Nếu không phải đã bắt đầu quay phim, tôi nhất định phải thay bọn họ đi." Diệp Khuynh bức bối, bạn anh ta cũng dám động, loại người này sớm muộn gì sẽ chọc cái giò lớn hơn.

Quý Chu Chu cười cười, ngược lại đi an ủi anh ta, cuối cùng nghĩ nghĩ mở miệng: "Chuyện này hai chúng ta, ai cũng đừng nói với Cổ tiên sinh. Thứ nhất: tôi sợ anh ấy kêu tôi về nhà; Thứ hai: có thể sẽ ảnh hưởng ấn tượng của anh ấy đối với đoàn phim, nghĩ thế nào cũng không phải chuyện tốt, dứt khoát cứ như vậy cho qua."

"Chu Chu..." Diệp Khuynh cảm động, không ngờ sau khi cô bị khi dễ còn vì đoàn phim lo nghĩ, so với đám người Trần Doanh quả thực quá làm cho người ta tức giận: "Cô chờ xem, bộ phim này quay xong tôi sẽ nói với mấy người đồng nghiệp, sau này không có ai dùng Trần Doanh nữa."

Nói xong không đợi Quý Chu Chu phản ứng, Diệp Khuynh liền nổi giận dưng dưng tiếp tục đi quay phim. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Quý Chu Chu cười cười, quay đầu trở về khách sạn, dùng thời gian buổi trưa sửa lại kịch bản, nhân vật của tiểu bạch kiểm đó trực tiếp thành một ngôi mộ, cảnh diễn của Trần Doanh có thể cắt thì cắt, sửa cho nữ số 1 và nữ số 2(*), bốn cảnh lúc trước biến thành người qua đường Giáp.

(*) *Nữ số 1: Nữ chính.*

Nữ số 2: Nữ phụ (Sau nữ chính).

Diệp Khuynh quay phim xong trở lại khách sạn, thì thấy được "Chu Tứ Quý" gửi mail tới, mở ra đã nhìn thấy một dòng chữ: Đạo diễn, ngày mốt tôi vào đoàn, anh trực tiếp sắp xếp phòng tôi cạnh phòng trợ lý là được, tôi nói chuyện với cô ấy mấy ngày, cảm thấy rất hài lòng. Ngoài ra, đây là kịch bản tôi mới sửa, trong đó có một nhân vật thay đổi khá lớn, nhưng lấp đầy cho những nhân vật khác, anh xem xem.

Diệp Khuynh dừng một chút, mở kịch bản ra bắt đầu xem, hai tiếng sau không chịu được nhẫn nại, gọi điện thoại cho Quý Chu Chu, đối phương vừa nhận máy thì hỏi thẳng: "Có phải cô Chu rất thích cô không?"

"Đúng vậy, sao thế?" Quý Chu Chu ra vẻ không biết.

Diệp Khuynh cười một tiếng: "Chuyện hôm nay cô nói với cô ấy?"

"Nói nha, Trần Doanh cũng là bởi vì tôi nghe được cô ta nói xấu cô Chu, cho nên mới vội vã đuổi tôi đi, tôi nhất định phải nói cho cô Chu." Quý Chu Chu thần nhiên, nghĩ thầm anh cũng xem kịch bản rồi, tôi nói không có, anh cũng không tin: "Có vấn đề gì à?"

"Không có, cô Chu rất lợi hại, dứt khoát giúp cô trút giận." Mặc dù Trần Doanh là diễn viên tuyến 18(*), nhưng tốt xấu cũng đang nổi lên, vì đóng bộ phim này mà từ chối nhiều công việc như vậy, bây giờ đột nhiên biến thành người qua đường Giáp. Bi kịch chính là suất diễn xuyên suốt cả bộ phim, thời gian quay phim định trước bị chia mảnh nhỏ, không chỉ diễn ít đi, mà còn không thể trống rỗng ra thời gian đi làm việc khác.

(*) *Diễn viên tuyến 18: diễn viên ít nổi, thường đóng vai phụ hoặc web drama.*

Đây chẳng khác nào Trần Doanh nhất định phải vì bộ phim này lãng phí ba tháng, lại cố tình không thể tạo nên sự nổi bật. Diệp Khuynh không ngờ Chu Tứ Quý này thủ đoạn lợi hại như vậy, đơn giản là đánh rắn đánh giáp đầu(*), mà có thể nói khá tinh tế chuẩn xác.

(*) *Đánh rắn đánh giáp đầu: trong đấu tranh phải đánh vào nơi hiểm yếu của đối phương.*

Nhưng anh ta lại không moi ra được khuyết điểm của cô, dù sao cô sửa kịch bản càng hợp lý hơn. Diệp Khuynh không chỉ có không cảm thấy bất mãn, ngược lại rất thích kịch bản sau khi sửa đổi, hận không thể nghĩ thêm nhiều cách kích thích cô nữa, để cô sửa kịch bản tinh tế hơn.

Quý Chu Chu nở nụ cười: "Cô Chu tốt như vậy sao? Nhưng mà cô ấy là một biên kịch, làm sao giúp tôi trút giận?"

Diệp Khuynh giải thích một hồi, Quý Chu Chu phát ra từng trận kinh hô, đồng thời trong lòng vui vẻ, cuối cùng ở trong bầu không khí hữu nghị kết thúc cuộc trò chuyện.

Cách một ngày, Quý Chu Chu thừa dịp lúc Diệp Khuynh bắt đầu làm việc, dùng thân phận Chu Tứ Quý gửi tin nhắn cho anh, nói tự cô trở về khách sạn rồi, sau này ba bữa cơm sẽ giải quyết bên ngoài, hoặc là kêu Chu Chu đưa cơm, nếu không cần thiết tốt nhất đừng gặp mặt.

Chỉ cần không ảnh hưởng việc quay phim, Diệp Khuynh luôn dễ nói chuyện, không chút suy nghĩ đáp ứng với cô, đồng thời kêu Quý Chu Chu tới, dặn dò cô tạo quan hệ tốt với cô Chu. Quý Chu Chu vui vẻ đồng ý, từ đây bắt đầu cuộc sống một mình đóng hai vai.

Sau đó mấy ngày Trần Doanh hoàn toàn an phận, dù biết suất diễn của mình bị cắt, cũng không dám nói nhiều nữa. Hôm đó, rốt cuộc phòng hóa trang xảy ra chuyện gì, tuy cũng không có truyền ra ngoài, nhưng người của đoàn phim cũng mơ hồ biết được có liên quan với Quý Chu Chu, vì thế mọi người đối với cô đều khách sáo.

Mới đầu là rất khách sáo, sau đó quen thuộc, giống như những người giúp việc của Cố gia vậy, đều bắt đầu thích cô gái này, đặc biệt là lúc ngẫu nhiên cần giúp đỡ. Mặc dù mỗi lần cô đều luôn miệng nói không muốn, nhưng vẫn đi đứng cần mẫn giúp đỡ, còn trước sau đều là bộ dáng rất vui vẻ.

Quý Chu Chu thật sự vui vẻ, cả ngày đi lang thang ở phim trường, một thì về khách sạn ngủ, sinh hoạt tự do lại tự tại. Bởi vì Lục Ngữ Thần không có trợ lý riêng, cô cũng nhàn rỗi không có việc gì làm, sau khi giúp đỡ vài lần thì hai người thân hơn. Có một chuyện mà mỗi ngày Quý Chu Chu phải làm chính là đi tập kích tủ lạnh của anh ta.

Lại là một ngày đến phòng hóa trang ăn kem cây, hôm nay Quý Chu Chu cầm hộp kem Haagen-Dazs(1), vừa ăn vừa nhìn bộ dáng thèm muốn chết của Lục Ngữ Thần, "Chặc" một tiếng hỏi: "Anh nói anh có mưu đồ gì, mỗi ngày mua đồ ăn ngon như vậy, nhưng một miếng cũng không ăn, tất cả đều lợi cho tôi rồi."

"Không có lợi cho cô thì cũng có lợi cho người khác. Tôi giảm cân, chỉ có thể nhìn một chút đỡ thèm." Lục Ngữ Thần lặng lẽ nuốt nước miếng xuống, giương mắt nhìn chằm chằm hộp kem trong tay cô.

Hiểu rồi, người yêu thích ăn bá(*) thắm niên. Quý Chu Chu lại múc một muỗng lớn ăn: "Hay là anh đông lạnh ít đá đi, mua cái máy đá bào nhỏ làm đá bào ăn(2)."

(*) *Ăn bá: "Ăn phát sóng trực tiếp (Eating Show)" là phổ biến nhất ở Trung Quốc, Nhật Bản và Hàn Quốc. Những người nổi tiếng trên Internet tham gia ăn uống và phát sóng đã trở thành tâm điểm chú ý của người hâm mộ.*

"Đá bào nhặt cũng không ngon." Lục Ngữ Thần bác bỏ.

Quý Chu Chu cười ha ha: "Vậy để chút trái cây vào, trái cây cũng sẽ không mập chứ?"

Lục Ngữ Thần nghĩ nghĩ có lý, lập tức đặt hàng mua đồ, trưa hôm đó máy đá bào đã đến, buổi chiều suất diễn của anh ta ít, nên ở trong phòng mân mê làm đá bào với Quý Chu Chu, nhất thời không không chế được số lượng, trực tiếp làm ra một thố đá bào lớn, hương vị tuy không đầy đủ, nhưng trong mùa hè nóng bức này cũng coi như ngon miệng.

"Nhiều như vậy, không bằng chia cho mọi người một chút đi." Quý Chu Chu nhủ mảy.

Lục Ngữ Thần bảo vệ: "Đừng, tôi có thể ăn hết."

Quý Chu Chu "Xi" một tiếng, khoanh tay nhìn anh ta ăn. Lục Ngữ Thần chỉ ăn chưa đến 1/5, đã bình tĩnh buông cái muỗng trong tay xuống: "Chia một chút đi, đi tặng một tình nghĩa."

Quý Chu Chu vui vẻ, lúc này mới ôm cái thố đá bào cùng anh ta đến phim trường, gọi Diệp Khuynh và nhân viên công tác ăn, nữ chính Triệu Văn mới vừa diễn xong, nhìn thấy đồ uống lạnh vốn dĩ không định đi đến, nhưng vừa thấy tất cả đều là trái cây, thì cũng đến đây tham gia náo nhiệt.

"Đầu óc Chu Chu thật thông minh, đồ ăn ngon lại không mập như vậy mà cũng có thể nghĩ ra." Triệu Văn cười khen ngợi.

Quý Chu Chu đối với người phụ nữ tao nhã này rất có cảm tình, nghe vậy cười đến đôi mắt đều cong lên: "Nếu chị Triệu Văn thích, sau này có rảnh tôi giúp chị làm."

"Được à! Cảm ơn Chu Chu, đến lúc đó tôi tài trợ trái cây cho cô, muốn ăn cái gì cũng được." Triệu Văn nựng nựng mặt cô.

Lục Ngữ Thần nửa thật nửa giả oán trách: "Chị Triệu Văn, không thể chỉ khen cô ấy nha, máy đá bào này là do tôi mua đó."

"Không có Chu Chu, cậu có thể nghĩ ra? Chỉ sợ còn đang dùng đôi mắt nhìn cho đỡ thèm nhè." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Triệu Văn nghiêng đầu liếc anh ta một cái, nhưng vẫn bật cười, giống như đồ trẻ nhỏ khen ngợi anh ta, nhân viên công tác bên cạnh đều đang ồn ào lên, nhưng cơ bản là theo lời khen ngợi Chu Chu của Triệu Văn, trong lúc nhất thời bầu không khí thật tốt.

Diệp Khuynh nhìn cái này một chút lại nhìn cái kia một chút, sau khi ăn đá bào của mình xong thì lén gửi tin nhắn cho Cố Quyện Thư: Năng lực giao tiếp của tiểu công chúa nhà cậu quá tuyệt, chỉ có mấy ngày như thế mà tất cả nhân viên đoàn phim đã xem cô ấy như con gái ruột, sợ rằng chờ lúc đóng máy đều luyến tiếc để cô ấy đi.

Trước kia Cố Quyện Thư đều là trễ mấy tiếng mới trả lời lại, lần này thì mấy giây đã trả lời: CỦA TÔI!

Diệp Khuynh cảm nín: Của anh của anh, không ai giành với anh... Nói anh, hóa ra đang xem di động à, vậy trước kia tôi gửi tin nhắn cho anh sao không thấy anh trả lời nhanh như vậy?

Lần này Cố Quyện Thư không trả lời. Diệp Khuynh hừ một tiếng, chỉ huy đám người ăn đá bào kia chuẩn bị bắt đầu làm việc.

Nghe được lời kêu gọi của Diệp Khuynh, mọi người trong nháy mắt ai trở về chỗ nấy. Quý Chu Chu tìm cái ghế xếp nhỏ ngồi xuống, chụp ảnh đá bào trong tay, gửi cho Cố Quyện Thư: Tôi làm, ăn siêu ngon, mọi người đều rất thích.

Cố Quyện Thư chỉ trả lời một chữ: A!

Quý Chu Chu sừng sốt một chút, cả buổi mới phản ứng lại, đây là ý há miệng chờ đút, trong lúc nhất thời dờ khóc dờ cười: "Anh lại không ở đây, làm sao cho anh ăn, đưa đến chỗ anh thì cũng tan hết. Hay là chờ tôi trở về rồi làm cho anh nhé."

Nhắc tới, cô đã đến đoàn phim sắp một tuần, hai hôm trước bọn họ còn thường xuyên gửi tin nhắn cho nhau, mấy ngày nay hình như Cố Quyện Thư rất bận, mỗi lần trò chuyện đều phát hiện anh ở công ty, hoặc là phòng sách trong nhà. Sợ anh bị thất bại bởi Thẩm Dã, nên cô không dám quấy rầy.

Quý Chu Chu tính toán, chờ thêm mấy ngày nữa nếu như không có việc gì, thì cô trở về một chuyến, liên lạc một chút tình cảm với kim chủ đại nhân.

Hôm đó quay phim rất thuận lợi, trời mới vừa tối xuống đã kết thúc công việc, một đám người định đi ăn cơm, Quý Chu Chu ăn đá bào quá nhiều nên khẩu vị không tốt, dứt khoát một mình đi về hướng khách sạn.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, hoàng hôn rộng lớn phía chân trời, đất đai đều nhuộm một tầng màu sắc ấm áp, xe phun nước vừa mới đi qua, trong không khí tràn đầy hơi nước hòa trộn vào hơi thở của bụi đất cùng với hương hoa nhàn nhạt ven đường, cho người ta một loại cảm giác hóa ra mùa hè đã đến.

Quý Chu Chu thả chậm bước chân, từ từ cảm thụ thời gian trôi đi. Ban đầu cô xuyên qua còn mặc áo tay dài, mỗi khi đến buổi tối còn cảm thấy lạnh lẽo, bây giờ đã đến giai đoạn rồi mùa hè, không thể không nói thời gian trôi qua thật nhanh.

"Chậm chậm cái gì đó?"

Phía trước đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc, Quý Chu Chu chợt ngừng đầu, nhìn thấy là ai thì kinh ngạc: "Cố tiên sinh, sao anh lại đến đây?"

Tác giả có lời muốn nói:

Chương này rất màu mỡ, giống như Chu Chu vậy. Rót ngựa và chạy trốn mà mọi người mong chờ không còn xa nữa, dĩ nhiên cũng sẽ không ngược.

(1) Kem Haagen-Dazs:

(2) Đá bào trái cây:

(Ngoài lề chút, ai còn nhớ xe đá bào huyền thoại này không ta???)

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Em thích cậu ta?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đây là cái vấn đề quái quỷ gì, Cố Quyện Thư nhướn mày: "Tôi không thể đến?"

"Tôi không phải ý này." Quý Chu Chu cười hi hi chạy đến bên cạnh anh, cẩn thận đánh giá anh một lần: "Gầy chút rồi, xem ra gần đây anh thật sự rất bận, cũng không đẹp trai như trước."

Trên thực tế Cố tiên sinh vẫn đẹp như vậy, thậm chí bởi vì gò má gầy đi một chút nên ngũ quan càng thêm anh tuấn đẹp trai. Thế mà tâm tính của Quý Chu Chu rất bất bình, dựa vào cái gì trông mọi người đều rất bận, nhưng anh gầy nhiều như vậy, còn mình lại mập ra.

Cố Quyện Thư liếc cô một cái, chậm chậm đưa ra đánh giá của bản thân: "Xem ra thức ăn ở đoàn phim không tệ."

"... OK! Anh không cần phải nói, tôi không muốn nghe." Quý Chu Chu cảnh giác.

Cố Quyện Thư không nhanh không chậm nói lời nói còn lại: "Phơi nắng đen, cũng rắn chắc, trước kia là vừa trắng vừa mập, bây giờ là vừa đen vừa chắc."

"... Không phải là tôi chỉ nói anh đôi câu, anh còn tính toán chi li như vậy sao?" Quý Chu Chu hừ lạnh một tiếng, sau đó nở nụ cười: "Anh ăn cơm chưa, tôi biết bên này có tiệm làm tôm hùm đất vô cùng ngon, có muốn đi ăn chung không?"

"Lại là ăn?" Cố Quyện Thư ý vị thâm trường quan sát cô.

Quý Chu Chu tròn mắt: "Không ăn đúng không, vậy tôi giảm cân nhé."

Cô nói xong thì muốn đi về phía khách sạn, kết quả bị Cố Quyện Thư kéo tay áo lại: "Tính tình chó con càng ngày càng lớn, ai nói không ăn?"

"Cái này gần giống nhau." Quý Chu Chu nghiêng đầu liếc anh một cái, lập tức xoay người đi về hướng khác dẫn đường, bộ dáng tung tăng nhảy nhót rất uyển chuyển nhẹ nhàng. Cố Quyện Thư nhếch khóe môi lên, cảm thấy từ trong phòng họp lén chạy ra ngoài cũng không tệ lắm.

Trong công ty bên kia, mọi người trong phòng họp đều đang đợi ĐẠI BOSS đi vệ sinh trở lại. Cuối cùng thật sự chờ quá lâu, Chu Trường Quân đành phải lên đi gọi người, kết quả phát hiện nhà vệ sinh không có một người, chỉ có ông ta vừa tắt chế độ máy bay (Mở lại chế độ bình thường) trên di động thì có thêm một tin nhắn: Tôi chạy trốn rồi, đừng nhớ tôi.

Chu Trường Quân: "... Tiên sinh không hổ danh là tiên sinh, ngay cả chạy trốn cũng đúng lý hợp tình như vậy.

Che giấu lương tâm khen ngợi xong, Chu Trường Quân lại che giấu lương tâm đi qua loa có lệ với những người cấp cao trong phòng họp kia.

Bên này Quý Chu Chu dẫn Cố Quyện Thư ra ngoài, sợ đụng phải người của đoàn phim, còn cố ý hỏi đám người Diệp Khuynh ở đâu. Sau khi biết được bọn họ ở chỗ khác thì mới hoàn toàn yên tâm. Cố Quyện Thư thấy cô nhìn chằm chằm vào di động, lặng lẽ che đôi mắt của cô.

Quý Chu Chu: "?"

"Ngoại trừ tôi, ai cũng không cho em nhìn."

"..." Máy ngày không gặp, sự ham muốn chiếm hữu của Cố tiên sinh có tăng không giảm nha.

Quý Chu Chu bắt đầu đi kéo tay anh xuống, phía trước có một chiếc xe đạp vọt tới, Cố Quyện Thu trở tay nắm lấy tay cô, sau khi mười ngón tay đan vào nhau thì kéo cô vào lòng ngực: "Cẩn thận!"

Cách một tuần mới ôm được cô gái nhỏ, cảm giác thom thom mềm mại không kém hơn trong trí nhớ chút nào, rồi lại càng thêm chân thật. Cố Quyện Thu hớn hờ nhìn cô, hơi luyến tiếc không buông ra được.

Quý Chu Chu yên lặng liếc nhìn chỗ thiếu niên chạy xe đạp lướt qua cách mình 3m, rồi quay đầu lại nhìn về phía Cố Quyện Thu, không nói nên lời: "Cố tiên sinh, có phải ý thức an toàn này của ngài... Cũng quá mạnh mẽ rồi không?"

"Vậy à." Cố Quyện Thu buông cô ra.

Quý Chu Chu "Chặc" một tiếng, cảm thấy hôm nay hình như anh đặc biệt dính người. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Hai người câu được câu không trò chuyện, rất nhanh tới quán ở chợ đêm, trời còn chưa tối, người tới đây dùng cơm không coi là nhiều. Hai người chọn một cái bàn sát tường ngồi xuống, Quý Chu Chu lấy thực đơn đưa tới trước mặt Cố Quyện Thu.

"Cố tiên sinh, anh xem xem muốn ăn món gì." Quý Chu Chu ân cần hỏi. Mặc dù trước kia cô thường xuyên ở cùng đoàn phim, nhưng vẫn chưa từng có người đến thăm cô, không ngờ lần đầu tiên được thăm ban lại là Cố Quyện Thu, bởi vậy hậu tri hậu giác có chút cảm giác mới mẻ.

Cố Quyện Thu nhìn cô một cái: "Em cảm thấy món gì ngon?"

"Đương nhiên là tôm hùm đất(1) á, món ếch trâu nướng than(2) này cũng ngon. Cố tiên sinh, anh ăn ếch trâu không? Còn có chân gà(3), tôi đều rất thích." Quý Chu Chu đều đề cử những món ăn mình cảm thấy ngon một lần, để cho Cố tiên sinh lựa chọn.

Cố Quyện Thu trầm mặc một lát, vung tay lên: "Tất cả."

"... Chúng ta chỉ có hai người, ăn không hết đâu?" Quý Chu Chu cảm nín.

Cố Quyện Thu: "Không sao, có thể gói về."

"Vậy được, tôi hỏi thử có thể chia một nửa thức ăn không." Quý Chu Chu tung tăng đi trả thực đơn, lúc quay lại cảm thêm mấy lon bia dứa(4), thuận tiện xin chén dứa và ly.

Chờ sau khi rót bia vào ly đá, thì Quý Chu Chu vội vàng rửa chén dứa, vừa rửa vừa nói: "Anh đừng nhìn loạn nơi này, thật ra không dơ chút nào, hơn nữa làm rất truyền thống, đúng lúc chúng ta tới kịp, chậm chút nữa là hết chỗ."

Cố Quyện Thu thấy cô bận trước bận sau chăm sóc mình, tuy chỉ là giúp mình rót đồ uống rửa cái chén, nhưng rất có cảm giác con gái trưởng thành. Nghĩ thầm, trách không được nhiều người nhất định phải đưa con cái đi nơi khác học như vậy, chính là trở về có thể hiểu chuyện không ít.

"Cố tiên sinh, anh có nghe tôi nói không?" Quý Chu Chu nghi ngờ nhìn về phía anh, một mặt biểu cảm của người ba yêu thương này có ý gì?

Cố Quyện Thu ngẩng đầu nhìn về phía cô: "Hả?"

"..." Được rồi, xem ra là không nghe cô nói chuyện. Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, bung bia dứa lên uống một hớp, thoải mái thở dài.

Cố Quyện Thu nhìn về mặt thỏa mãn của cô, cũng bung lên uống một hớp. Ừm, một hương vị bia kém chất lượng trộn lẫn với các loại gia vị, nhưng không biết vì sao, lại cảm thấy uống rất ngon, đặc biệt là nếu kết hợp với khuôn mặt ăn được này của Quý Chu Chu.

"Uống ngon không?" Quý Chu Chu chờ mong nhìn anh.

Cố Quyện Thu gật gù đầu, Quý Chu Chu nở nụ cười: "Tôi biết là uống ngon mà, gần đây phim trường siêu nóng, bia này được chào đón nhất."

"Phim trường rất nóng?" Cố Quyện Thu ngẩng đầu.

Quý Chu Chu gật đầu: "Đúng vậy, rất nóng, toàn dựa vào tủ lạnh của Lục Ngự Thần cứu mạng."

"Lục Ngự Thần?" Cố Quyện Thu nhạy bén bắt được một cái tên.

Quý Chu Chu dừng một chút, nhìn về phía anh đang hơi nhướng mày: "Chính là diễn viên Thiên Tứ đó, anh vẫn chưa gặp người thật nhĩ?" Người nào đó trốn cô đến khách sạn năm sao ăn buffet, chuyện này thật sự coi có quên rồi?

"Không có hứng thú gặp, người thật chưa chắc đẹp trai hơn tôi." Cố Quyện Thu bình tĩnh trả lời.

Quý Chu Chu "Xi" một tiếng, sau đó lại nghĩ tới đá bào của cô: "Đúng rồi, hôm nay tôi làm đá bào ăn ngon không mập với Lục Ngữ Thần, rất nhiều người của đoàn phim đều thích, lát nữa tôi cũng làm một phần cho anh ăn thử nha! Hương vị tuy nhạt, nhưng rất tốt cho sức khỏe."

"Tôi cũng không mập, không ăn." Cố Quyện Thư liếc xéo cô.

Ánh mắt của Quý Chu Chu từ trên mặt anh rơi xuống eo anh, nghĩ đến chỗ đó của anh rần chắc tới mức nào, lập tức hóa thân thành chanh tinh(*): "Có gì đặc biệt hơn người, mỗi người nói mình ăn không mập, đến 30 tuổi trở đi đều sẽ mập thành heo, không phải không bao giờ đến, anh chờ xem."

(*) Ý nói Chu Chu ganh tỵ với vòng eo rắn chắc của Quyện Thư.

"Vậy tôi sẽ chờ, có thể xem biến thành heo hay không." Vừa lúc tôm hùm đất tới, Cố Quyện Thư gấp một con vào trong chén, lại mang bao tay dùng một lần vào, bắt đầu lột vỏ.

Quý Chu Chu nhìn đáng vẻ vụng về của anh, "Xi" một tiếng: "Theo cách ăn này của anh, vậy thật đúng là không biến thành heo, xem tôi." Nói xong, cô cầm một tôm lên, nhanh nhẹn ngắt bỏ đầu tôm, cắn thân tôm hùm đất, một miếng thịt xông ra, nhẹ nhàng rút ra, thì thịt tôm hoàn toàn bị cô ngậm trong miệng.

"Học được chưa? Đây đều là người xưa lưu lại kinh nghiệm." Quý Chu Chu nhướn mày.

Cố Quyện Thư chậm chậm nhìn cô một cái, sau khi nhìn thấy trên cái áo màu hồng của cô có thêm hai vết dầu mỡ, không nhanh không chậm tỏ vẻ: "Học không được, quá khó."

"Anh ngốc à!" Quý Chu Chu bắt đầu dĩ liếc anh một cái, dứt khoát tự mình xuống tay lột cho anh, hai tay một cái túm một cái kéo, thì một con tôm hoàn chỉnh đi ra.

Cố Quyện Thư: "A!"

"... Có phải quá nuông chiều anh rồi không?" Mặc dù không nói nên lời, nhưng vẫn đứt vào trong miệng anh.

Cố Quyện Thư ăn xong, vừa lòng gật gật đầu: "Quả nhiên rất ngon."

"Tất nhiên! Chỗ này là tôi và Lục Ngữ Thần khám phá ra, sau đó dẫn người của đoàn phim đến hai lần, bọn họ đều nói thích." Quý Chu Chu đắc ý nhìn anh.

Cố Quyện Thư trầm mặc phút chốc, luôn cảm thấy tần suất tên Lục Ngữ Thần này xuất hiện cao đến mức không bình thường.

"Em nói Lục Ngữ Thần, là người thế nào?" Cố Quyện Thư bất động thanh sắc hỏi.

Quý Chu Chu suy nghĩ một chút: "Hơi khôn khéo, nhưng cũng được, tính cách rộng rãi cũng không tức giận lung tung, càng không có tâm cơ gì, chỉ là một lòng muốn nắm bắt bất kỳ cơ hội nào, xem như gia vị trong người anh ta khá được."

Nghe có vẻ như đánh giá rất cao, Cố Quyện Thư không vui: "Em thích cậu ta?" Trời nóng, là thời điểm khiến cho đoàn phim của Diệp Khuynh phá sản.

Diệp Khuynh đang ăn náo nhiệt cách xa nửa cây số, đột nhiên hắt xì một cái, Triệu Văn tò mò: "Diệp đạo bị cảm à? Gần đây trời nóng, hình như bị cảm rất nghiêm trọng, ngài chú ý thân thể."

Lục Ngữ Thần yên lặng ngồi cách xa Diệp Khuynh một chút, thấy Diệp Khuynh lờm mình thì nói đùa: "Cái đó, tôi phải luôn chú ý thân thể, mới có thể có đủ tinh thần cao độ tiến hành bước quay phim tiếp theo."

"Tên nhóc nhà cậu, cho dù không bị cảm cũng không thấy cậu tràn đầy năng lượng nơi nào." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Diệp Khuynh cười mắng, sau khi nhìn thấy trong chén cậu ta chất một đồng đỏ ăn, lập tức gạt cái chén đi: "Nam chính sao lại có thể trắng trẻo mập mập, cậu đừng ăn."

Lục Ngữ Thần chỉ là lạnh lợi buộc miệng đùa giỡn: "..."

Bên này, Quý Chu Chu nghe được câu hỏi của Cố Quyện Thư đầu tiên là sững sờ, rồi một hồi lâu bật cười, nói: "Ai với ai? Tôi đánh giá người nào cao điểm, thì chính là thích người đó? Yên tâm đi, anh ta không phải là kiểu người tôi thích."

"Vậy em thích kiểu người gì?"

Lúc này, cuối cùng Quý Chu Chu có cảm giác ngon miệng hơn, đang bận ăn gì đó, nghe vậy cũng chỉ là thuận miệng qua loa: "Cao to đẹp trai, tốt nhất vẫn là có tiền. Nếu tính khí tính tình cũng hợp thì càng tốt."

Cố Quyện Thư nghĩ nghĩ, đây còn không phải nói anh sao? Anh ả ả buông tiếng thờ dài: "Không ngờ, em ra ngoài làm việc hai ngày, da mặt lại dày ra."

"?"

"Không sao, tôi cho phép em thích tôi." Cố Quyện Thư thương hại nhìn cô.

Bây giờ Quý Chu Chu mới biết vừa rồi vị này nghĩ cái gì, không khỏi tức cười, nhưng lại không dám phản bác anh. Dù sao nếu vứt bỏ tất cả, cô vẫn là tình phụ chính thức của anh, sao có thể nói không thích anh.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có đổi đề tài, chuyện hạng mục cạnh tranh với Thẩm Dã hơi sốt ruột, bây giờ cô không muốn thảo luận với anh, có thể hỏi cũng chỉ có một vấn đề: "Cố tiên sinh, không phải lúc trước anh nói sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện lão phu nhân sao? Đã định làm chưa?"

(1) *Tôm hùm đất:*

(2) *Ếch trâu nướng than:*

(3) *Chân gà (nướng muối ớt):*

(4) *Bia dứa (Thơm/Khóm):*

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37-2: Ăn cơm với bạn gái

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Còn cần một khoảng thời gian. Sao thế, bà ta tìm em?" Cố Quyện Thư thấy khóe môi của cô dính dầu mỡ nên duỗi tay giúp cô lau sạch.

Quý Chu Chu gật đầu: "Ừm, nhưng mà không làm khó tôi, tôi nghĩ sớm muộn gì bà ta cũng biết chuyện tôi làm ra, vì vậy dứt khoát tự mình nói với bà ta. Lão phu nhân không chỉ không nói gì tôi, mà còn khen tôi làm tốt lắm."

Cố Quyện Thư dừng tay một lát, đôi mắt híp lại: "Lão phu nhân khen em?"

"Ừ, khen." Quý Chu Chu cười.

"Nói đi, em lại sắp đặt tôi như thế nào?" Cố Quyện Thư mặt đầy biểu cảm khám phá tràn gian.

Quý Chu Chu không nghĩ tới lần này anh nhảy bén như vậy, cười gượng một tiếng sau đó thừa nhận: "Tôi nói là, hình như quan hệ của anh và Diệp Khuynh không đứng đắn cho lắm, tôi ở nhà không đề phòng được anh, nên dứt khoát đến bên cạnh Diệp Khuynh."

Cố Quyện Thư: "..."

Một cửa tiệm xa xa, Diệp Khuynh lại hất xì cái nữa. Lục Ngự Thần ai oán nhìn rau trộn dưa chuột trước mặt mình: "Diệp đạo, anh còn nói mình không bệnh, người không bệnh mà hất xì thường xuyên như vậy à?"

Diệp Khuynh: "Cậu im miệng."

*

Bên này, Quý Chu Chu thấy Cố Quyện Thư không nói lời nào, ho khan một tiếng, miễn cưỡng giải thích: "Anh xem, là anh sợ lão phu nhân kêu anh liên hôn, cho nên mới giả vờ là gay, vậy tôi nhất định phải phối hợp phải không. Vốn dĩ hai người Chử Trâm và Diệp Khuynh thân với anh hơn, chắc chắn lão phu nhân đa nghi, tôi lại thuận miệng nói một chút, bà ta nhất định sẽ không nghi ngờ anh. Tôi cũng là vì muốn tốt cho anh."

"Vậy tôi còn phải cảm ơn em?"

"Không cần không cần, người một nhà nói lời hai nhà gì." Quý Chu Chu cười gian một tiếng: "Chỉ là anh vẫn phải nhanh chóng giải quyết lão phu nhân đi, tôi sợ ngày nào đó bản thân không chú ý lắm, thì sẽ tiết lộ nội tình cho bà ta."

Cố Quyên Thư nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, rồi mắt uống sạch ly bia dứa: "Yên tâm đi, nhanh thôi!"

"Anh định làm gì?" Mặc dù biết mình không nên hỏi chuyện của anh, nhưng hôm nay bầu không khí trò chuyện quá tốt, Quý Chu Chu thật sự nhịn không được.

Cố Quyên Thư liếc nhìn cô một cái, ngược lại cũng không giấu diếm: "Chờ lấy được hạng mục lần này, thì tôi sẽ loại bỏ thế lực của bà ta ở công ty. Bây giờ mọi chuyện đã chuẩn bị, chỉ thiếu hạng mục."

Quý Chu Chu: "...". Được rồi, xem ra là vị này không hy vọng lật đổ lão phu nhân.

Cô đồng tình rút đầy ly bia cho Cố Quyên Thư, mơ hồ buông tiếng thở dài: "Uống nhanh đi, sau này cũng không biết còn có thể nhàn nhã như vậy mấy lần."

Cố Quyên Thư: "?"

Sau một lúc lâu, anh mới phản ứng lại: "Em không tin tôi?"

"Không có, tôi vẫn rất tin tưởng anh." Quý Chu Chu thuận miệng qua loa.

Cố Quyên Thư nheo đôi mắt lại: "Rất cuộc tôi cho em nhận thức sai điều gì, khiến em vẫn luôn cảm thấy tôi không bằng Thẩm Dĩ, còn hơn một chút là muốn vì anh ta phá sản? Em biết Cố gia ở thành phố A đã tồn tại bao nhiêu năm không?"

Lợi hại hơn nữa cũng không chịu nổi hào quang nam chính của người ta đâu. Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, nhét quả cà chua bi vào trong miệng anh: "Ăn đi."

Cố Quyên Thư thấy cô lẩn tránh, trong cổ họng phát ra một tiếng hừ nhẹ bất mãn, đang định nuốt quả cà chua bi xuống rồi phân bác, thì nghe được sau lưng có một giọng nói của người đàn ông truyền đến: "Chu Chu?"

Quý Chu Chu và Cố Quyên Thư đồng thời nhìn qua, chỉ thấy trong tay Lục Ngữ Thần cầm cái bánh rán giò cháo quẩy(**), đang đứng ở khu bếp chuẩn bị chọn món ăn trước. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Sau khi đối mặt với Quý Chu Chu, anh ta lập tức đến chỗ bên cạnh ngồi xuống, lúc này mới thấy rõ người đàn ông đối diện Quý Chu Chu là ai.

"Cố tiên sinh? Sao ngài ở đây?" Lục Ngữ Thần kinh ngạc.

Cố Quyên Thư lập tức lãnh đạm lên: "Ăn cơm với bạn gái."

"À, hóa ra bạn gái ngài cũng làm việc ở đây sao? Vậy thật là khéo." Lục Ngữ Thần cười cười chào hỏi xong, quay đầu nhìn về phía Quý Chu Chu: "Cô chỉ lo đưa bàn, còn chưa biết vị này là ai nhỉ? Anh ấy chính là bạn thân của Diệp đạo, Cố tiên sinh. Mau chào hỏi một chút."

Cố Quyên Thư: "...".

Quý Chu Chu: "...". Vị này không phải được xưng là nhân lực số một à? Tại sao trông giống như không có não vậy?

Lục Ngữ Thần đã đói đến mắt cũng xanh, não quả thật không đủ dùng cho lắm, xin ông chủ cái ly và nước đá, uống lên mấy hớp sau đó mới phản ứng được: "Chu Chu, cô là bạn gái Cố tiên sinh?!"

Quý Chu Chu cười giả tạo: "Trước mặt kẻ có phái hay không đi, tôi và anh ấy đã ngồi cùng một bàn, ăn chung một bữa cơm, sao anh lại cảm thấy chúng tôi không quen biết?"

"Không không không, bây giờ tôi đói đến đầu óc mơ hồ, có chút không uốn được. Cố tiên sinh anh đừng trách." Lục Ngữ Thần xấu hổ cười cười.

Cố Quyên Thư chăm chăm nhìn chăm chăm Lục Ngữ Thần, thấy anh ta sau khi nghe được Quý Chu Chu là bạn gái của mình, cảm xúc đều không có nửa điểm khác thường, thì mới coi như hơi buông cảnh giác.

Lục Ngữ Thần sắp xếp cảm xúc một chút, bị Cố Quyên Thư nhìn như kẻ gian, cũng không có hiện ra nửa phần xấu hổ nữa, mà là thối hơi cầu vòng của anh ta lên: "Thảo nào, khi Chu Chu ở phim trường luôn gửi tin nhắn, hóa ra là đang liên lạc với Cố tiên sinh. Lúc đó tôi thấy cô ấy luôn đỏ mặt cười trộm, nên đoán được cô ấy có bạn trai."

Thật may lúc trước mình không truy vấn chuyện trợ lý riêng rồi khỏi, càng không có vì vậy mà hỏi hột Quý Chu Chu, nếu không cứ như thế đắc tội với kim chủ lớn nhất của bộ phim này thì thật sự quá lỗ rồi. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cũng khó trách phản diện của Trần Doanh bị giám đến thừa thốt lộn xộn, người đàn ông trong đoàn phim của cô ta càng dứt khoát trở thành ngôi mộ, đám khi dễ Chu Chu của bọn họ, thật là chán sống.

Không thể không nói Lục Ngữ Thần lộn lộn giới giải trí rất lâu, đã am hiểu nghệ thuật nói chuyện, chỉ có hai câu đã hấp dẫn sự chú ý của Cố Quyên Thư: "Cậu nói cô ấy luôn cười trộm?"

"Đúng vậy Cố tiên sinh, vừa thấy chính là vô cùng thích ngài." Lục Ngữ Thần cảm khái.

Quý Chu Chu giật giật khoe miệng, nghĩ thầm khi nào mình giống như kẻ ngốc cười trộm? Cho dù thỉnh thoảng sẽ như thế, vậy cũng là vì trong lúc mình đang đấu võ mồm thắng Cố Quyện Thư, sao lại bị anh ta miêu tả đến kỳ lạ. Quý Chu Chu có một vạ câu muốn phản bác, nhưng sau khi liếc nhìn về mặt hài lòng của Cố Quyện Thư một cái thì quyết định im miệng.

Thôi bỏ đi, ai kêu người ta là kim chủ chứ. Quý Chu Chu rất là sâu nảo.

"Ngài không biết, Chu Chu rất ngoan, ngày thường đều không ở riêng với con trai, vừa nhìn đã biết công thuộc về sự dạy dỗ tốt của ngài." Lục Ngữ Thần thấy Cố Quyện Thư thích lực đạo võ mồm ngựa này, lập tức vỗ thêm hai cái, sợ Quý Chu Chu vạch trần anh ta, nên còn cố ý khen cô.

(*) *Móng ngựa (Nghĩa bóng): nịnh bợ.*

Cố Quyện Thư quả nhiên rất hài lòng, thậm chí còn đẩy tôm hùm đất đến trước mặt anh ta: "Gọi nhiều, ăn chút đi."

"Cảm ơn Cố tiên sinh, ngài tốt bụng lương thiện như vậy, chẳng trách Chu Chu thích ngài thích đến mức không thể tự kiềm chế..."

"Sắp rồi đó, nói thêm gì nữa là tôi có thể sẽ phải động thủ." Quý Chu Chu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh ta.

Lục Ngữ Thần cho Cố Quyện Thư một ánh mắt "Nhìn đi, tôi nói đúng rồi, nếu không làm gì cô ấy xấu hổ". Cố Quyện Thư rất là đồng ý gật gật đầu.

Sợ bị Quý Chu Chu đánh, Lục Ngữ Thần không nói nữa, chuyên tâm ăn tôm hùm đất của mình, đặc biệt là sau éch trâu, xiên thịt dê chờ một loạt món thịt đưa lên, thì anh ta càng không rảnh để ý tới lời nói của bọn họ.

Cố Quyện Thư nhìn cách ăn hung mãnh(*) của Lục Ngữ Thần, do dự một lát nhìn về phía Quý Chu Chu: "Đồ ăn của đoàn phim bọn em rất tệ?"

(*) *Hung mãnh: hung dữ mạnh mẽ.*

"Không có." Sợ anh mời một đầu bếp cho mình, Quý Chu Chu vội vàng phủ nhận: "Anh ta rất dễ tăng cân, Diệp Khuynh sợ hình tượng của anh ta xảy ra vấn đề, nên không cho anh ta ăn nhiều, không ngờ hôm nay... Ê, xong bữa này, mờ mấy ngày hôm trước coi như không giảm nha."

"Không giảm thì không giảm, dựa vào cái gì bọn họ đều ăn uống thả cửa, chỉ có mình tôi thì ăn dưa chuột." Lục Ngữ Thần rất uất ức: "Nếu không phải tôi vì ké mấy miếng ăn ngon, hà tất gì trời nóng như vậy theo chân bọn họ đi ra ngoài."

"Được được được, anh ăn đi, nhưng nếu mập ra, thì không được nói là đi ăn với tôi." Quý Chu Chu cảnh cáo trước.

Lục Ngữ Thần vốn dĩ muốn dây dưa với cô đôi câu, nhưng cảm giác được tầm mắt sâu kín bên kia, lập tức gật đầu đồng ý, thuận tiện nhìn về phía Cố Quyện Thư khiêm tốn xin chỉ bảo: "Có phải tôi làm phiền hai người quá rồi không, hay là tôi bụng măm ra của ngài xỏm ăn?"

Cố Quyện Thư vừa định gật đầu, Quý Chu Chu đã cắt ngang anh: "Đủ rồi đó. Lục Ngữ Thần, bây giờ lớn nhỏ gì anh cũng thường xuyên lên hot search, có thể có chút ý thức đại minh tinh không?"

"Tôi vừa mới đóng máy đã đến đoàn phim này, ngay cả sinh nhật cũng chưa làm, cô kêu tôi có ý thức đại minh tinh thế nào?" Lục Ngữ Thần mặt mày đau khổ nhìn tôm hùm đất trong tay: "Hiện tại ngay cả tôm hùm đất tôi cũng không dám ăn nhiều, coi là đại minh tinh gì."

"Cảm ơn, đại minh tinh cũng sẽ không rộng mở cái bụng ăn." Quý Chu Chu không nói nên lời.

Lục Ngữ Thần liếc cô một cái: "Cô thật nhạt nhẽo." Nói xong thì một tay cầm xiên thịt dê, một tay bưng tôm hùm đất, chạy đến một góc bên kia ngồi xỏm xuống ăn.

Quý Chu Chu không ngờ anh ta thật sự làm như vậy, vừa định đi ngăn cản Lục Ngữ Thần, thì đã bị Cố Quyện Thư ngăn lại.

"Tôi phải nói với anh ta một tiếng, không thể để anh ta phá hư nhân vật." Quý Chu Chu thở dài, cô sợ phim còn chưa ra, nam chính đã thành diễn viên hài, đến lúc đó có thể không ổn lắm.

Cố Quyện Thư không chút hoang mang mở miệng: "Yên tâm đi, bây giờ trông anh ta giống như ăn mỳ dẹt bụng tám ngày, sẽ không có người tới chụp ảnh anh ta đâu."

Quý Chu Chu: "...". Nhìn chằm chằm cách ăn của Lục Ngữ Thần hồi lâu, vậy mà bị Cố Quyện Thư thuyết phục.

Quý Chu Chu vốn đang định ăn cơm xong dẫn Cố Quyện Thư đến phim trường đi dạo một chút, nhưng sau khi nhìn thấy đáy mắt thâm đen của anh thì biết gần đây anh cũng không thể nghỉ ngơi thật tốt, do dự một chút vẫn là quyết định trở về khách sạn. Đúng lúc Lục Ngữ Thần cũng ăn xong rồi, vì thế ba người cùng nhau đi về hướng khách sạn.

Lục Ngữ Thần sợ Cố Quyện Thư cảm thấy mình là bóng đèn, cho nên dùng bất cứ thủ đoạn hoa thức vượt mông ngựa nào, lại khiến Cố Quyện Thư vẫn rất hướng thụ, dần dần hai người đi ở phía trước, Quý Chu Chu bị bỏ lại phía sau.

Cô nhìn bóng lưng cao to của hai người phía trước, trong lòng cảm khái một tiếng, đây đâu còn cần dùng mình giúp đỡ tạo kiểu gì nữa chứ, tư thái bây giờ của hai người bọn họ, tùy tiện chụp hai tấm gửi cho lão phu nhân, bà ta không tin cũng không được.

Lúc nào Quý Chu Chu đang động bay đầy trời, đột nhiên nghe được phía trước có người kinh hi gọi một tiếng: "Cố tiên sinh?"

Sợ hãi của Quý Chu Chu lập tức đau lên, khoảng thời gian trước cô gái này còn đang vu khống mình ăn cắp đồ, chính mình không muốn nhận ra giọng nói của cô ta cũng không được.

(**) Bánh rán giò cháo quấy:

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37-3: Đêm nay ngủ với tôi!

Cố Quyện Thư và Lục Ngữ Thần đi song song, che kín Quý Chu Chu ở phía sau, bởi vậy Trần Doanh không thấy cô. Lúc này, Trần Doanh nhìn thấy Cố Quyện Thư rất là kinh hi, suất diễn của cô ta bị cắt rối tình rối mù, lão già lại hoàn toàn bất lực, cô ta cần có một chỗ dựa lớn hơn.

Mà Cố tiên sinh trước mắt, xuất thân bí ẩn lại nhiều tiền, ngoại hình vẫn là đẹp trai nhất đẳng, mấu chốt nhất chính là, anh còn là người đầu tư của bộ phim này. Nếu mình muốn lấy suất diễn ban đầu về, thì cũng chỉ có thể dựa vào anh.

"Cố tiên sinh, thật không ngờ lại gặp được anh ở chỗ này, đã lâu không gặp, lần trước cũng không thể chào hỏi anh đảng hoàng, lần này phải cho tôi cơ hội tiếp đãi ngài thật tốt nhé!" Trần Doanh ưỡn ngực nhiệt tình nói.

Lục Ngữ Thần bên cạnh tựa như không nhìn ra ám chỉ của cô ta, giống như nói đùa: "Em gái Trần Doanh nhiệt tình với Cố tiên sinh thế này, còn xem tôi là không khí, tôi có thể sẽ đau lòng đó."

"Nghe anh nói, lúc tôi mời Cố tiên sinh ăn cơm, đương nhiên cũng không có thể thiếu anh a." Trần Doanh che miệng cười duyên. Thấy dáng vẻ nói chuyện vừa rồi của Cố Quyện Thư và Lục Ngữ Thần, chắc là hai người bọn họ rất thân, gọi thêm Lục Ngữ Thần, nói không chừng còn có thể giúp mình nói tốt đôi câu.

Mặc dù Lục Ngữ Thần cũng là vì tài nguyên hao tâm dựa dẫm, nhưng ít nhất cũng có ranh giới cuối cùng, đối với loại người vì muốn bay cao mà ôm đuôi người này ôm đuôi người kia rất là khinh thường, nhưng cũng chưa từng biểu hiện ra mặt. Ví dụ như bây giờ, tuy anh ta rất muốn tròn trĩnh mặt, nhưng mà vẫn phối hợp nờ nự cười.

Trần Doanh thấy anh ta không nói tiếp, trong lòng hơi sốt ruột, đang định nói gì nữa thì sau lưng Cố Quyện Thư truyền đến giọng nói lười biếng: "Nếu Trần tiểu thư rất muốn mời cơm, vậy Cố tiên sinh nói gì cũng phải cho vài phần mặt mũi mới đúng. Chỉ là, Cố tiên sinh nhà tôi da mặt mỏng, từ trước đến nay không hợp ăn cơm riêng với phụ nữ khác. Nếu cô muốn mời anh ấy ăn cơm, thì tôi cũng chỉ có thể miễn cưỡng đi cùng, cô cảm thấy thế nào?"

Trần Doanh nghe được giọng nói của Quý Chu Chu đầu tiên là sùng sốt, sau đó trong nháy mắt nhớ ra mối quan hệ của cô và Cố Quyện Thư, nhin không được ở trong lòng mắng thầm hai tiếng, nhưng trên mặt lại bất hiển son bất lộ thủy(*): "Tất nhiên hoan nghênh, Chu Chu có thể ăn nữa, cũng ăn không sập tôi, phải không?"

(*) Bất hiển son bất lộ thủy: giấu diếm những điều quan trọng chính yếu.

Quý Chu Chu lặng lẽ "Xì" một tiếng, trong đầu nghĩ, tôi và cô có thân như vậy sao? Ngay cả Chu Chu cũng kêu, vì ôm đuôi Cố Quyện Thư thật là cái gì cũng có thể làm. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Đang lúc cô định mở miệng từ chối, Cố Quyện Thư chợt mở miệng: "Tôi không muốn."

Quý Chu Chu: "Hả?"

Cố Quyện Thư trầm mặc một lát, nắm lấy ngón tay của Quý Chu Chu: "Cô ta chính là bà mệp lần trước muốn chiếm tiện nghi tôi."

Quý Chu Chu: "..."

Bà mệp? Lục Ngữ Thần lặng lẽ nhìn về phía Trần Doanh, không thể không nói đáng người vị này rất đẹp, eo thon chân dài, vị trí duy nhất dư ra mấy lạng thịt chính là... Ừm, hóa ra Cố tiên sinh gọi loại đầy đặn này là mệp, xem ra thẩm mỹ của người có tiền thật đúng là hà khắc.

Trần Doanh nghe được hai chữ "Bà mệp", mặt cũng muốn tái rồi, nhưng lại ngại thân phận của Cố Quyện Thư, không dám chửi ầm lên với anh. Trong lúc bầu không khí có xu hướng căng thẳng, giọng nói của Diệp Khuynh đột nhiên chen vào: "Lục Ngữ Thần! Có phải cậu ăn gì nữa rồi không?!"

"Tôi không có!" Lục Ngữ Thần bị dọa nhảy dựng, phủ nhận trước.

Diệp Khuynh tức giận xông tới bắt lấy cổ áo anh ta: "Cả người dầu mỡ, còn nói mình không ăn?!"

Lục Ngữ Thần cúi đầu nhìn một cái, trên áo tay ngắn của mình tất cả đều là vết dầu mỡ, thật là... Không đánh mà khai!

Thừa dịp bọn họ gà bay chó chạy, Quý Chu Chu nhân cơ hội lôi kéo Cố Quyện Thư chuồn mất. Lúc Diệp Khuynh dạy dỗ Lục Ngữ Thần xong, vốn dĩ muốn đi tìm Cố Quyện Thư chơi thì bị Lục Ngữ Thần chặn lại: "Diệp đạo, vợ chồng son người ta mới vừa gặp mặt, bây giờ anh chạy đi tìm Cố tiên sinh không thích hợp lắm nhỉ?"

Diệp Khuynh nghĩ nghĩ cũng phải, nhưng mình trở về cũng không có việc gì, dứt khoát tóm Lục Ngữ Thần lại mắng một trận nữa.

Lục Ngữ Thần: "...". Còn không bằng để anh ta đi phá hư cuộc hẹn hò của vợ chồng son.

Sau khi Quý Chu Chu kéo Cố Quyện Thư đến phòng thì cửa đóng lại: "Không phải nói bà mập chạy đến nhà chiếm tiện nghi sao? Chẳng lẽ Trần Doanh đến nhà chúng ta?"

"Không có, hôm đó tôi nói dối." Cố Quyện Thư bị ba chữ "Nhà chúng ta" của cô lấy lòng, quyết định ăn ngay nói thật: "Lúc đó tôi đi theo đoàn phim các người ăn buffet, sớm biết rằng em sẽ đến đây làm việc, thì tôi nhất định phải dẫn em theo."

Anh trả lời quá thành thật, ngược lại Quý Chu Chu không biết nên nói cái gì, ho khan một tiếng mới nhớ ra, hỏi: "Hôm nay anh về không?"

"Không về, sáng mai về."

Quý Chu Chu gật gật đầu: "Vậy được rồi, tối nay anh ở phòng tôi, tôi đến phòng cách vách."

"Cách vách không phải là phòng của biên kịch bọn em?" Cố Quyện Thư tỏ vẻ việc sắp xếp rõ ràng của cô.

Quý Chu Chu bị mắc kẹt trong vỏ một chút, sau một lúc lâu mới giả vờ không có chuyện gì: "À, hôm nay cô ấy tạm thời đi ra ngoài một chuyến, buổi tối bên kia không có ai, tôi đến phòng cô ấy ngủ là được."

"Trùng hợp như vậy?"

Cố Quyện Thư là thuận miệng hỏi một chút, trong lòng Quý Chu Chu lại cá kình: "Trùng hợp cái gì, không tính là trùng hợp, mấy ngày trước cô ấy đã muốn hôm nay sẽ ra ngoài, anh tới là trùng hợp, không liên quan đến người ta."

"Khăn trưng như vậy làm gì?" Cố Quyện Thư liếc cô một cái.

Quý Chu Chu dừng một chút, ngồi ở trên giường ra vẻ như không có chuyện gì: "Ai khăn trưng, tôi chính là... Tùy tiện nói thôi."

"Cho dù người ta chỉ trở về một ngày, cũng không phải lý do em chạy đến giường cô ta ngủ, đêm nay ngủ với tôi, không cho phép đến chỗ khác." Anh từ phía Bắc thành phố chạy đến phía Nam thành phố, không phải vì ở riêng hai phòng với cô.

Câu nói "Ngủ với tôi" này của anh, nếu là lúc trước, Quý Chu Chu nhất định sẽ khăn trưng vô cùng, nhưng mà hiện tại chỉ còn lại bình tĩnh, không do dự lắm đã gật đầu đồng ý, sau đó lấy cái chăn dự phòng trong tủ ra trải xuống đất, tự trải cho mình.

Cố Quyện Thư không miễn cưỡng cô, sau khi tắm rửa một cái thì nằm ở trên giường cô, thoải mái buông tiếng thở ra. Trong khoảng thời gian cô rời khỏi nhà, anh vẫn luôn ở trong phòng cô, làm cho mùi hương của cô càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng cũng không ngửi thấy gì nữa.

Mà nơi này, mùi hương lại vô cùng rõ ràng.

Quý Chu Chu đã đi tắm rửa, cho nên bỏ lỡ biểu cảm giống như biến thái của anh, chờ lúc đi ra Cố Quyện Thư đã ngủ. Quý Chu Chu rất bất ngờ, còn tưởng rằng anh giả vờ ngủ lừa mình, vì thế bước qua nhéo nhéo mặt anh, lại vỗ vỗ trán anh, lúc này mới xác định anh đã ngủ.

Quý Chu Chu nửa ghé vào giường, nhìn vào chứng cứ đầy mắt mệt mỏi của anh, hồi lâu buông tiếng thở dài thật sâu. Trốn không khỏi a! Mặc dù anh cố gắng như vậy, cuối cùng vẫn phải bị Thẩm Dã cướp đi hạng mục, hơn nữa nghe ý tứ trong lời nói hôm nay của anh, không có hạng mục này, ngay cả lão phu nhân anh cũng không có cách lật đổ.

Cẩn thận tính toán một chút, hình như hạng mục mở thầu cũng chính là chuyện nửa tháng sau, nói cách khác, khoảng cách Thẩm Dã lên cao còn khoảng chừng nửa tháng. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nửa tháng sau, Cố Quyện Thư sẽ không còn là con cưng duy nhất của Trời, mà đây chỉ là bắt đầu, vị Đại thiếu gia ngàn tôn vạn quý này từng bước đi xuống dốc.

Nghĩ tới đến lúc đó, dáng vẻ chật vật của vị này, lòng ngực của Quý Chu Chu giống như bị một miếng vải bông chặn lại vậy, không đau, nhưng mà bức đến hoảng loạn.

Quý Chu Chu thở dài tắt đèn, tâm sự nặng nề nằm trên đất ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, đồng hồ báo thức của Cố Quyện Thư chỉ vang lên một tiếng đã bị anh nhấn tắt, theo bản năng nhìn về phía người trên mặt đất. Sau

khi nhìn thấy cô vẫn ngủ như chết thì lúc này mới nhắm mắt lại chợp mắt, không bao lâu lại mở to mắt, đầy mắt đã là một mảnh thanh minh.

Sợ quấy rầy Quý Chu Chu ngủ, Cố Quyện Thư từ rửa mặt đến mặc quần áo đều là rón rén, dùng hơn một nửa thời gian ngày thường mới có thể ra cửa, vừa đi xuống dưới lầu mấy bước thì đã gặp Trần Doanh.

"Cố tiên sinh." Trần Doanh cười đi tới, cũng không biết có phải cố ý ở trong đại sảnh chờ hay không.

Cố Quyện Thư vẫn như trước kia làm lơ cô ta, chỉ là lần này không có những người khác giúp đỡ, nên anh tỏ ra rất không nể mặt. Sau khi mắt anh nhìn thẳng từ bên người cô ta lướt qua, thì mặt Trần Doanh trong nháy mắt nóng rát, không cam lòng đuổi theo: "Rốt cuộc tôi có chỗ nào không tốt, khiến Cố tiên sinh làm lơ như vậy?"

Cố Quyện Thư mặc kệ cô ta, Trần Doanh nghiêng rằng: "Dường như Cố tiên sinh rất thích Quý Chu Chu, chẳng qua có thể ngài không biết, cô ấy ở đoàn phim làm chuyện gì đâu nhỉ, nếu biết rồi, tin chắc người đàn ông nào cũng sẽ không chấp nhận."

Trần Doanh đã nhìn ra, Cố Quyện Thư chướng mắt cô ta, nhưng cô ta lại không cam lòng Quý Chu Chu kia cái gì cũng có, còn khiến mình trở nên thâm như vậy, dứt khoát cá chết lười rách(*).

(*) Cá chết lười rách: hai bên đấu tranh cuối cùng đều bị tận diệt.

Cố Quyện Thư nghe vậy bước chân dừng một chút, ánh mắt của Trần Doanh sáng lên: "Ngài vẫn chưa biết nhỉ, cô ấy có một chân với đạo diễn, đạo diễn vậy mà bảo vệ cô ấy rất tốt, vừa nhìn đã biết là loại quan hệ vợ chồng của đoàn phim này. Hơn nữa cô ấy và Lục Ngữ Thần cũng không rõ ràng, luôn chui vào phòng hóa trang, chui vào một cái là một tiếng, người của đoàn phim đều biết. Nếu ngài không tin thì có thể đi dò hỏi."

"Tôi cũng không phải một hai phải ôm đuôi ngài, tôi chỉ là thay ngài cảm thấy không đáng. Quý Chu Chu là người phóng đảng, nhưng ngài coi cô ấy như..."

"Đúng vậy, tôi coi cô ấy như báu vật." Cố Quyện Thư ngắt lời của cô ta: "Cô ấy thích làm gì thì làm cái đó, tôi đều sẽ bao dung cô ấy."

Trần Doanh há hốc mồm: "Hà?"

"Mặc kệ bên ngoài cô ấy tìm bao nhiêu người đàn ông, tôi cũng sẽ không tức giận, chỉ cần cô ấy sống vui vẻ là được." Cố Quyện Thư chậm chậm liếc cô ta một cái, đầy mắt tràn đầy khinh thường đối với Trần Doanh: "Cho dù cô ấy tìm rất nhiều người đàn ông, cho dù chà đạp sự chân thành của tôi, tôi cũng nguyện ý chạy theo, cho cô ấy tiền tiêu. Có phải cô rất tức không?"

Trần Doanh: "..."

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Doanh: Đờ Mờ, rất tức á!!!

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Bữa sáng tình yêu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nếu không phải trông đối phương có tiền có thế, thì suýt nữa Trần Doanh muốn chửi ầm lên, nhưng sau khi nhìn thấu tất cả trong ánh mắt Cố Quyện Thư, cô ta vẫn hoảng hốt phút chốc, bỏ lại một câu "Ngài sớm muộn gì cũng sẽ hối hận" rồi chạy đi. Đôi mắt của Cố Quyện Thư trong nháy mắt lạnh xuống, vừa đi đến gara tìm xe, vừa bấm điện thoại gọi cho Diệp Khuynh.

"Alo Quyện Thư, sao thế?" Diệp Khuynh còn chưa tỉnh ngủ, giọng nói hàm hàm hồ hồ.

Cố Quyện Thư: "Cái bà mập nói nhiều ở đây của các cậu, có phải ở phim trường gây khó dễ Chu Chu không?"

"...Đoàn phim chúng tôi khi nào có bà mập nói nhiều... Trần Doanh?" Diệp Khuynh tỉnh táo chút, hồi lâu mới hiểu ra được, anh nói chính là Trần Doanh, không khỏi chột dạ phủ nhận: "Không có đâu, sao anh lại cảm thấy như vậy?"

Quý Chu Chu đã đồng ý với anh ta sẽ không nói ra chuyện này, cho nên Diệp Khuynh tin tưởng cô, không có thừa nhận nhanh như thế. Sự thật chứng minh suy đoán của anh ta là đúng, bởi vì giây tiếp theo, Cố Quyện Thư nói quả thực anh chưa biết gì hết.

"Người phụ nữ đó lại nhiều lần xuất hiện trước mặt tôi, còn nói xấu Chu Chu, tôi cảm thấy cô ta đang nhằm vào Chu Chu." Cố Quyên Thư không vui.

Diệp Khuynh cười gượng một tiếng: "Có thể là cô ta muốn ôm đùi của anh đó, dù sao người đàn ông hiện tại của cô ta vừa già vừa xấu, cũng không có nhiều tiền, không thể quay chụp trái phải đoàn phim. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Anh thì không giống vậy, là nhà đầu tư lớn nhất của bộ phim này, nhìn một cái đã biết thân phận không bình thường, cô ta khả năng muốn đổi kim chủ."

Cố Quyên Thư trầm ngâm một lát, hỏi: "Ngày thường, sinh hoạt cá nhân của cô ta như thế nào?"

"Chẳng ra gì, còn nuôi một tiểu bạch kiểm ở đoàn phim." Diệp Khuynh nhắc tới cái tên đàn ông cứ ăn vạ liều chết cũng không đi, chê môi.

Cố Quyên Thư gật đầu, cúp điện thoại Diệp Khuynh, cuối cùng gọi cho Chu Trường Quân: "Kêu người điều tra Trần Doanh của đoàn phim Diệp Khuynh một chút, soạn một phần tài liệu đen của cô ta, chờ đến lúc quay phim kết thúc thì gửi cho người đàn ông sau lưng cô ta."

"Vâng... Có phải Chu Chu bị người phụ nữ này khi dễ không?" Chu Trường Quân nhú mày.

Cố Quyên Thư "Ừ" một tiếng, mặt Chu Trường Quân trong nháy mắt lạnh xuống: "Cô ta là nghệ sĩ sao? Vậy tôi soạn thêm một phần gửi cho truyền thông."

"Không cần, một diễn viên tuyến 18, gửi cho truyền thông ngược lại có khả năng sẽ giúp cô ta." Cố Quyên Thư qua loa một câu.

Chu Trường Quân nghĩ nghĩ cũng phải, lập tức gật đầu đồng ý.

Giải quyết chuyện Trần Doanh xong, Cố Quyên Thư ngồi nửa ngày trên ghế điều khiển, rồi mới chậm chậm lái xe ra gara, lái về phía công ty. Mười mấy phút sau, màn hình di động sáng lên, hiển thị một tin nhắn của Quý Chu Chu, khỏe mỗi anh hơi câu, nhấn mở màn hình.

Quý Chu Chu: Cố tiên sinh anh dậy thật sớm, đi ăn sáng hả? Mua cho tôi một phần sữa đậu nành, còn có bánh quẩy và trứng gà luộc nước trà(**).

Cố Quyên Thư cười nhạt một tiếng, trực tiếp gọi lại cho cô, trong điện thoại rất nhanh truyền đến giọng nói mới vừa tỉnh ngủ và còn có chút mơ màng của Quý Chu Chu: "Alo! Cố tiên sinh?"

Rõ ràng đều là giọng nói vừa tỉnh ngủ, đầu óc chưa tỉnh táo, vậy mà Diệp Khuynh mang theo khí độc sáng sớm, còn Quý Chu Chu lại mang theo sự tươi mát và một chút vị sữa, không thể không nói hai người cho người ta cảm giác chênh lệch cực lớn.

"Có lẽ tôi không mua được buổi sáng cho em." Cố Quyên Thư từ từ mở miệng.

Quý Chu Chu thanh tỉnh chút, nghe thấy tạp âm của di động, dừng một chút hỏi: "Anh đi rồi?"

"Ừ, đến công ty."

"Ờ..." Quý Chu Chu buông tiếng thở dài: "Vậy anh nhớ ăn sáng, loại chuyện sự nghiệp này... Thật ra yếu tố vận khí rất lớn, không cần phải nghiêm túc quá."

Cố Quyên Thư quét mắt nhìn di động một cái, mới nhớ ra đây không phải là trò chuyện video, không nhìn thấy biểu cảm lúc này của cô: "Cách thức khuyên người ta nghỉ ngơi nhiều hơn này của em thật đúng là đặc biệt."

Có thể đặc biệt sao, suy cho cùng đã biết anh định trước sẽ thất bại, Quý Chu Chu hỗn độn rầm rì cho qua, cuối cùng dặn dò anh chú ý an toàn, lúc này mới cúp điện thoại, nhìn thời gian một cái rồi ngủ tiếp.

Lúc Cố Quyên Thư đến công ty vừa mới 9 giờ, khi anh đi qua cửa thì quầy lễ tân vội vàng gọi anh lại: "Cố tổng, có bữa sáng của ngài."

"Bữa sáng?" Cố Quyên Thư dừng một chút.

Quầy lễ tân gật gù đầu, cung kính lễ độ đưa một cái túi đến tay anh, Cố Quyên Thư cầm trong tay nhìn một cái, bên trong là sữa đậu nành, bánh quẩy và trứng gà luộc nước trà, bên ngoài chính là một tờ giấy ghi chú của người bán viết dùm: Công việc bận rộn đi nữa, thì cũng phải nhớ ăn sáng nha.

Cố Quyên Thư khẽ cười một tiếng, cầm bữa sáng trở về văn phòng. Chu Trường Quân đã sớm chờ ở văn phòng, sau khi nhìn thấy túi đồ trong tay anh, nghi hoặc: "Tiên sinh, đây là cái gì?"

"Bữa sáng." Cố Quyên Thư thuận miệng trả lời.

Chu Trường Quân hít hà một hơi, không ngờ tiên sinh của bọn họ cũng có một ngày sẽ chủ động mua bữa sáng cho bản thân, thật là kỹ năng cuộc sống cao một bậc.

Cố Quyên Thư nhìn ông ta một cái, giơ cái túi lên mang theo sự khoe khoang mơ hồ: "Chu Chu đặt bữa sáng cho tôi, chắc là lo tôi không ăn bữa sáng đó."

"Từ sau khi Chu Chu đi làm, càng ngày càng trở nên quan tâm chăm sóc." Chu Trường Quân nịnh nọt.

Cố Quyện Thư gật đầu: "Nếu không sao nói, xã hội là đại học tốt nhất đây."

Chu Trường Quân: "... " Tiên sinh vừa nói ra những lời này, nháy mắt bình dân là chuyện như thế nào?

Cố Quyện Thư không để ý ông ta, sau khi bản thân ngồi xuống bàn làm việc, lấy từng món trong túi ra, nhìn thấy bên trong còn có một viên kẹo, trong lòng càng hài lòng hơn: "Ông xem, cô ấy biết tôi thích ăn kẹo, cho nên cố ý mua một viên."

"..." Đó là chủ tiệm bữa sáng tặng nhé, hơn nữa khi nào thì tiên sinh thích ăn kẹo? Cho dù Chu Trường Quân đối với Cố Quyện Thư có kính lúp đi nữa, thì bây giờ cũng cảm thấy tiểu tử mao đầu(*) này yêu đương là ngốc nghếch: "Ngài ăn trước đi, tôi không quấy rầy ngài, chút nữa chúng ta còn có một cuộc họp sắp bắt đầu, đến lúc đó tôi nhắc ngài."

(*) *Tiểu tử mao đầu (một thành ngữ của TQ): ý nói một tên nhóc bất cần, không điềm tĩnh.*

Chu Trường Quân nói xong thì quay đầu đi, khóa cái sự chua thối của một căn phòng tình yêu và tên tiểu tử ngốc ở trong phòng, kiên quyết không mở cửa cho anh.

Cố Quyện Thư hồn nhiên không phát giác, cúi đầu bắt đầu lột trứng gà, không nhanh không chậm bắt đầu ăn "Bữa sáng tình yêu" của anh, chờ đến khi Chu Trường Quân tới nhắc nhở anh đi họp, thì anh vẫn còn nửa ly sữa đậu nành chưa uống.

"Tiên sinh, nhân viên cấp cao đều tới rồi, phải nhanh lên." Chu Trường Quân nhắc nhở.

Cố Quyện Thư như có điều suy nghĩ nhìn nửa ly sữa đậu nành của mình, cuối cùng cảm cái ly đứng dậy. Chu Trường Quân đau đầu: "Tiên sinh, thứ này không cần phải đem theo chứ?"

Hạng mục bọn họ bàn bạc là mấy trăm triệu, cảm ly sữa đậu nành 1 đồng rưỡi, có phải có chút không ổn không?

"Ông ganh tỵ." Cố Quyện Thư chậm chậm nhìn ông ta một cái.

"..."

Sáng hôm đó, nửa ly sữa đậu nành của Cố Quyện Thư đã thu hút mọi chú ý, rốt cuộc khi cuộc họp sắp kết thúc, có người nhin không được hỏi: "Cố tổng, sữa đậu nành này uống rất ngon sao?" Uống ngon đến nỗi Cố Quyện Thư không có việc gì liền uống hai hóp?

"Ly này của tôi uống ngon, mọi người đi mua, chưa chắc." Cố Quyện Thư nghiêm túc trả lời.

Người nọ vốn dĩ muốn hỏi tại sao, thì bị Chu Trường Quân không nhin được nữa ngắt lời: "Tiên sinh, còn có mấy phần văn kiện mời ngài ký tên, ngài đi qua xem một chút nhé."

Lúc này Cố Quyện Thư mới dừng việc khoe khoang, chậm chậm cùng ông ta rời đi.

Sau khi Quý Chu Chu ngủ đủ, tắt chế độ máy bay thì tin nhắn của Chu Trường Quân gửi lại: Chu Chu, sau này không có việc gì đừng mua bữa sáng cho tiên sinh.

Quý Chu Chu kỳ: Vì sao?

Chu Trường Quân: Không thích hợp... Haiz, tóm lại chính là không thích hợp, cô trước đừng mua, nghe tôi.

Quý Chu Chu dừng một chút, đầu tiên nghĩ đến chính là người Cố Quyện Thư thích, chẳng lẽ cô ấy ghen rồi? (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, mặc dù Cố Quyện Thư nói cô ấy không thêm để ý, nhưng có thể đầu óc sẽ nghĩ đến, sao cô ấy có thể sẽ không thêm để ý, chẳng qua là muốn làm cho Cố Quyện Thư vui vẻ mà thôi.

Quý Chu Chu "Chặc chặc" hai tiếng, cảm thấy hơi khó làm. Lấy thân phận bây giờ của cô, chỉ cần ở lại bên người Cố Quyện Thư một ngày, phải đối tốt với anh một ngày, nhưng Cố Quyện Thư làm ra như vậy, thì sự tồn tại của cô lập tức thành danh không chính ngôn không thuận... Tuy trước kia cũng không có danh chính ngôn thuận gì, nhưng ít ra không giống kẻ thứ ba chen chân a.

Nếu bạn gái người ta không vui, vậy cô vẫn nên bớt làm loại chuyện này đi, dù sao từ quan điểm của người ngoài, là có đủ mập mờ. Tuy Cố Quyện Thư chỉ nuôi cô như nuôi khỉ, nhưng nói ra cũng sẽ không có ai tin. Quý Chu Chu đã quyết định chủ ý, nên sẽ làm như vậy.

Đầu tiên là thời gian trò chuyện ngắn lại, sau đó là bớt nhắn tin, cuối cùng dứt khoát lấy việc mình rất bận làm lý do, cúp video trò chuyện của anh hai lần. Hạng mục đầu thầu của Cố Quyện Thư tới thời kỳ mấu chốt rồi, cả ngày bận rộn đến nỗi vụng đầu chuyên nào, cũng không có phát hiện tần suất trò chuyện của bọn họ có gì đó sai sai.

Quý Chu Chu sau khi lo lắng đề phòng mấy ngày, thì phát hiện anh căn bản không có phản ứng gì, vì thế hoàn toàn yên tâm, bắt đầu chuyên chú với quay phim.

Bởi vì hình thức bộ phim là vừa quay vừa phát sóng, cho nên hai tập trước vừa mới sản xuất và cách một tuần mới phát sóng, do áp lực của việc xét duyệt, tên phim đổi thành《Ông xã hào môn xin buông tha》. Mặc dù Quý Chu Chu không biết, tên phim này với tên phim trước rách nát như nhau, có cái gì đáng giá sửa lần nữa.

Đêm đó trước 2 tiếng phát sóng, một đám người của đoàn phim không có lòng dạ quay phim, Diệp Khuynh dứt khoát cho nghỉ, mượn phòng họp của khách sạn để mọi người cùng nhau xem tivi, mà mấy nhân vật chủ yếu còn phải phụ trách kéo fans trên các tài khoản xã hội trước khi phát sóng.

Đôi mắt Diệp Khuynh nhìn chăm chăm tivi không chớp mắt, thuận tiện nói với Quý Chu Chu bên cạnh: "Cô Chu ngủ chưa? Thân thể của cô ấy khá hơn chút nào không? Nếu khá hơn chút thì kêu cô ấy ra đi, ở đây không có người ngoài."

Quý Chu Chu dừng một chút, nghĩ đến Chu Tứ Quý này từ lúc vào đoàn chưa từng xuất hiện, quả thật hơi bất thường, vì thế gật đầu đáp ứng. Trước khi đi dừng một chút, ở bên tai Diệp Khuynh thấp giọng nói: "Đạo diễn, thân thể tôi không thoải mái lắm, tôi về phòng xem nhé."

"Ừ ừ, chú ý thân thể." Bấy giờ Diệp Khuynh vô cùng khản trương, nghe thấy cô nói chuyện cũng chỉ là có lệ cho qua.

Quý Chu Chu thờ phào nhẹ nhõm, sau khi đến cửa phòng thì liếc nhìn xung quanh một vòng, thấy không có ai nên nhanh chóng mở cửa phòng cách vách ra, chọt lách người đi vào.

Trang phụ vào đạo cụ của Chu Tứ Quý đó, sớm đã được cô đặt ở trong phòng, giờ phút này cô nhanh chóng thay quần áo trang điểm, sau khi che mình đến kín mít thì mới cúi đầu ra cửa. Vừa đi ra ngoài chưa được mấy bước thì quay ngược trở về, lấy miếng dán chấm đỏ giống như dị ứng mà mình mua ở trên mạng ra, dán một đồng lên tay, rồi dùng tay áo dài dài che khuất, lò mò rất là chân thật.

Cô vừa xuất hiện ở phòng họp, người trong phòng lập tức phát hiện ra cô, đều đứng dậy chào hỏi với cô. Quý Chu Chu ra về nhút nhát gật đầu, rúc bả vai đi đến bên cạnh Diệp Khuynh ngồi xuống.

(**) *Bữa sáng tình yêu:*

Sữa đậu nành + Bánh quẩy + Trứng gà luộc nước trà.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38-2: Kim chủ! Tôi yêu anh!

Diệp Khuynh nhìn thấy cô đến thờ phào nhẹ nhõm, sau đó lạnh mắt phát hiện mẩn đỏ trên cánh tay của cô, chân mày lập tức nhíu lại: "Trong khoảng thời gian này cũng không dám đi gặp cô Chu, bây giờ thân thể của cô thế nào?"

Quý Chu Chu lấy ra di động đánh chữ: Cảm ơn sự bao dung của Diệp đạo, tôi rất thích trạng thái bây giờ, chỉ là hy vọng đừng ảnh hưởng việc quay phim là được.

Diệp Khuynh cười cười: "Làm sao ảnh hưởng, trợ lý Chu Chu này làm rất được, trong khoảng thời gian này đã sửa lại kịch bản hai lần, mỗi lần đều cảm thấy giống như chúng ta đang mặt đối mặt giao tiếp vậy."

Bởi vì chúng ta đúng là mặt đối mặt giao tiếp mà, dưới kính râm và khẩu trang Quý Chu Chu cười đắc ý, chữ trên di động lại xuất hiện vô cùng khiêm tốn: Vậy là tốt, chỉ cần không có ảnh hưởng việc quay phim thì tôi yên tâm rồi, bằng không lỗi của tôi lớn lắm.

Diệp Khuynh: "Sẽ không, sẽ không... Haiz, bây giờ tôi hơi khản trương, cũng không biết thành tích sẽ thế nào." May là giai đoạn trước của lần này marketing làm không tệ, mấy lưu lượng của diễn viên chính cũng lớn, nhưng anh ta vẫn lo lắng, dù sao chỉ dựa vào fans căn bản không đỡ nổi rating một bộ phim, thật sự vẫn là khán giả phổ thông quan trọng hơn.

Hiện tại Quý Chu Chu cũng khản trương, cô còn trông cậy vào bộ phim này để trở thành một đại thần biên kịch, sau này chạy trốn cũng có thể có nhiều tiền một chút. Nếu bộ phim này thất bại, vậy cô có khả năng phải tung quần một khoảng thời gian, chung quy cô cũng không biết còn có đạo diễn nào bằng lòng mạo hiểm dùng cô hay không.

Sự chú ý của Diệp Khuynh dần dần mất tập trung, sau khi nhìn khắp nơi một vòng mới chú ý tới di động của Quý Chu Chu, kinh ngạc "Ồ" một tiếng: "Tôi mới phát hiện, kiểu di động của cô và Chu Chu giống nhau."

Tay Quý Chu Chu run lên, bình tĩnh trả lời: Không phải cái di động này là mẫu mới nhất à? Rất nhiều người dùng giống nhau nhì.

Diệp Khuynh nghi ngờ nhìn một vòng, quả nhiên phát hiện rất nhiều người dùng, bởi vậy không để ý nữa. Quý Chu Chu lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm may là không có gắn ốp di động, bằng không thì không thể giải thích rồi.

Trong phòng hội nghị an tĩnh lại, ngay cả Lục Ngữ Thần luôn nói nhiều cũng mãi đang cúi đầu lướt đi động. Quý Chu Chu liếc mắt nhìn một cái, phát hiện anh ta đang tìm kiếm từ ngữ mấu chốt của bộ phim này.

Trong lòng Quý Chu Chu lặng lẽ buông tiếng thở dài, cảm thấy cảnh tượng này mặc dù đã trải qua rất nhiều lần, nhưng vẫn không khổng chế được khản trương, hy vọng lần này có thể giống như lúc trước, có một kết quả thật tốt.

Thời gian trôi qua từng chút một, quảng cáo trên tivi càng ngày càng nhiều, thật vất vả mới chịu đựng đến giờ, đột nhiên lại bắt đầu quảng cáo đếm ngược tính giờ. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Diệp Khuynh mắng một tiếng: "Thời gian phát quảng cáo dài như vậy là muốn đuổi khán giả đi sao?! Lần sau đừng hợp tác với nhà đài truyền hình này."

Quý Chu Chu không phản ứng anh ta, gắt gao nhìn chăm chăm đếm ngược trên tivi, ngay cả điện thoại rung một cái cũng không chú ý tới. Hai phút sau, cuối cùng trên tivi bắt đầu xuất hiện hình ảnh bộ phim, cô hít sâu một hơi, khẽ ngửa mặt ra sau một chút.

Diệp Khuynh cũng nhìn chăm chăm tivi, di động vang lên một tiếng anh ta cúi đầu xuống, qua loa trả lời tin tức, sau đó thì không quan tâm nữa. Người cả phòng họp đều nhìn tivi, không ai nói chuyện, sau khi Lục Ngữ Thần yên tĩnh nửa ngày, cuối cùng không cần trả lời fans nữa, ngẩng đầu nhìn không được hỏi: "Thế nào, tôi trông mập hả?"

Những lời này của anh ta như một tín hiệu, người trong phòng đều theo đó thả lỏng chút, đã có đại đạo rơi xuống, những sinh mệnh khác có cảm giác được sống.

Quý Chu Chu nhìn phim truyền hình trong tay mình ra đời, trong lòng hơi nổi lên cảm giác kỳ diệu, cô nhớ tới sự phấn khích và lúng túng khi bộ phim đầu tiên của mình phát sóng, nhìn không được khẽ cười một tiếng.

Diệp Khuynh như có cảm giác nhìn về phía cô, từ toàn bộ trang bị của cô ngoại trừ nhìn thấy làn da rất đen ra, thì vẫn chưa nhìn ra bất cứ thứ gì khác... Nói bọn họ lần trước gặp mặt, cô cũng mặc bộ quần áo này đi, không nghĩ tới quần áo quê mùa này, biên kịch đại nhân vẫn rất thích.

Sau khi tập phim đầu tiên phát sóng là thời gian quảng cáo, Diệp Khuynh nhận được điện thoại của người quen, mà Lục Ngữ Thần lại cúi đầu lướt mạng xã hội lần nữa, tất cả đều giống như một tín hiệu, làm mọi người lại khản trương lên.

"Sao độ hot thấp như vậy?" Lục Ngữ Thần nhú mày.

Trong lòng Quý Chu Chu lộp bộp một chút, tiến lên nhìn di động anh ta, nhìn thấy số lượng thật ít ỏi lưng đều lạnh. Lục Ngữ Thần ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người cô, cảm thấy rất quen thuộc, nhưng không đợi nhớ ra là từng ngửi được ở đâu, thì cô đã rời khỏi.

Ngay cả khi cô che chắn kín mít, cũng có thể cảm giác được khí áp của cô, Lục Ngữ Thần nhìn không được an ủi: "Cô Chu đừng quá khản trương, nói không chừng là phim truyền hình quá hay, nên mọi người không thể dành thời gian ra để đánh giá đó."

Anh ta vừa dứt lời, thì Diệp Khuynh mang sắc mặt nặng nề đi vào, Lục Ngữ Thần dùng một lát, lời an ủi cũng không nói nên lời.

"Mọi người..." Diệp Khuynh chỉ nói hai chữ thì ngừng lại, sau một lúc lâu che đôi mắt: "Khoảng thời gian này ratings đã thống kê ra, mọi người chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Anh ta thốt ra lời này, tất cả mọi người đều ngậm ngẩn, đôi mắt khá miễn cảm trực tiếp đổ lên. Triệu Văn là hoa đán nổi tiếng, từng diễn mấy bộ phim của Diệp Khuynh quay, tuy khó chịu nhưng cũng rất nhanh chóng điều chỉnh tốt trạng thái, dẫn đầu an ủi Diệp Khuynh: "Không sao đạo diễn, chúng ta tìm ra chỗ vấn đề, còn có cơ hội lật ngược."

"Còn không phải là, may mắn là vừa quay vừa phát sóng, có thể kịp thời điều chỉnh tiết tấu cốt truyện gì đó, không cần phải quá để ý một cái mở đầu." Lục Ngữ Thần miễn cưỡng cười nói.

Quý Chu Chu cũng lấy lại tinh thần, lặng lẽ đi đến bên cạnh Diệp Khuynh vỗ vỗ cánh tay anh ta, tỏ vẻ an ủi.

"Chỉ sợ không được lắm." Diệp Khuynh hít mũi một cái, làm bộ làm tịch ngẩng đầu nhìn trời: "Kịch bản của cô Chu quá hoàn mỹ, kỹ thuật diễn xuất của các vị diễn viên quá xuất sắc, còn có mọi người hậu trường quá chuyên nghiệp, làm cho rating tập đầu tiên của bộ phim này trong khung giờ vàng trực tiếp phá vỡ vị trí thứ 2, cao hơn vị trí thứ 2 gần một nửa."

Quý Chu Chu sùng sốt, sau đó là một trận mừng như điên trong lòng này lên, chỉ là cảm xúc đau lòng mới vừa bị Diệp Khuynh điều động còn chưa loại bỏ hoàn toàn, hơn nữa vui sướng đột nhiên tới, trong lúc nhất thời làm cô giật mình tại chỗ. Ngoại trừ Triệu Văn, những người khác cũng đều như thế.

"... Diệp đạo, tôi nhớ lúc đó rating tập đầu tiên của 《Mẹ kế quyến rũ của tôi》cũng vừa phá vỡ vị trí số 1 nhỉ?" Lục Ngữ Thần khó khăn hỏi.

Diệp Khuynh gật gù đầu, cho anh một ánh mắt xác nhận.

Lúc này Lục Ngữ Thần mới đột nhiên phản ứng lại: "Cho nên chúng ta bùng nổ rồi?! Tôi lại diễn một bộ phim nổi tiếng?"

"Đúng vậy!" Bây giờ Diệp Khuynh mới cười ha ha, giơ tay lên hướng về mọi người mời ôm, kết quả mọi người vẫn đều đứng ngốc, anh ta có chút bất mãn: "Còn thất thần làm gì? Không tranh thủ thời gian lại đây ôm đạo diễn đẹp trai của mấy người một cái?!"

... Còn ôm? Khiến cho tim người ta giống như tàu lượn siêu tốc, nếu không phải xem anh là đạo diễn, thật muốn đánh anh ta một trận. Mọi người không

hẹn mà cùng hiện ra ý nghĩ này.

Mà Quý Chu Chu trực tiếp một quyền đánh vào xương sườn của Diệp Khuynh, giúp mọi người thực hiện ý nghĩ này. Mọi người thấy biên kịch đại nhân cũng động thủ, dĩ nhiên đến có nạn cùng chịu, không thể để cho đạo diễn nổi đóa với một mình biên kịch, vì thế tất cả đều xông tới đánh người.

Diệp Khuynh cười đến nước mắt muốn chảy ra, đột nhiên bị đánh nhanh chóng xin tha, đáng tiếc lúc này không ai nghe anh ta, vừa kêu vừa dùng quả đấm nhỏ đấm vào ngực, vì vậy khiến anh ta gần như không thở được.

Trong quá trình này, Quý Chu Chu từ đầu đến cuối toét miệng tham dự, hơn nữa không có dự định dừng lại, cuối cùng vẫn là ở cửa truyền đến tiếng gõ cửa ngăn mọi người lại.

Người trong phòng yên tĩnh phút chốc, Cố Quyện Thư đẩy cửa đi vào, sau khi nhìn thấy một đám người lộn xộn thì dừng một chút, ánh mắt từ trên người bọn họ đảo qua. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Trong lòng Quý Chu Chu cả kinh, đối mặt với anh, cũng may ánh mắt của anh chỉ tạm dừng trên người mình 3 giây rồi rời khỏi.

"Chu Chu đâu?" Anh hỏi ba chữ.

Diệp Khuynh dừng một chút, đột nhiên nhào về phía anh: "Kim chủ!《Ông xã hào môn》của chúng ta bùng nổ rồi!"

Mọi người đang vui mừng hoan hô một tiếng, cũng xông về phía Cố Quyện Thư, kêu loạn cảm ơn kim chủ tiêu tiền cho bọn họ linh tinh, trong đó loi nhoi dữ dội nhất phải thuộc về Diệp Khuynh và Lục Ngữ Thần.

"... Tôi tới tìm Chu Chu." Cố Quyện Thư cũng sắp bị khiêng lên vẫn đang kiên trì lời nói của mình.

Diệp Khuynh cũng giống vậy: "Kim chủ! Tôi yêu anh!"

"Tôi cũng vậy! Kim chủ, tôi yêu anh!" Lục Ngữ Thần lệ nóng doanh tròng, những người khác cũng hòa theo, đầu Cố Quyện Thư muốn lớn.

Quý Chu Chu thừa dịp Cố Quyện Thư chạy không thoát, len lén từ kẹt cửa chuồn ra ngoài. Cố Quyện Thư như có cảm giác quay đầu lại, chỉ thấy một "Bà lão nhỏ" len chạy ra ngoài, bóng dáng cực kỳ giống người nào đó trong nhà. Không chờ anh suy nghĩ kỹ càng, bên này Diệp Khuynh đã néo mặt anh.

"..."

Quý Chu Chu ra phòng hội nghị một cái thì chạy về phía phòng "Chu Tứ Quý", vừa vào cửa đã bắt đầu cởi quần áo ném kính râm, lục lọi quần áo của mình mặc vào. Cùng thời gian đó, Cố Quyện Thư từ trong miệng Diệp Khuynh biết được cô không khỏe, nhủu mày nhanh chóng đi đến phòng cô.

Cố Quyện Thư rất nhanh đến trước cửa phòng Quý Chu Chu, gõ gõ cửa, trầm giọng hỏi: "Có ở trong phòng không?"

"... A, có!" Quý Chu Chu kiểm chế hơi thở, không cho mình thở gấp ra tiếng.

Cố Quyện Thư nghe thấy cô tràn đầy sức sống, trong lòng hơi thả lỏng: "Mở cửa, tôi đến rồi."

"Được." Quý Chu Chu lập tức đi mở cửa, chốt cửa vặn ra kinh sợ trong nháy mắt, cánh tay và mặt mình vẫn còn chưa tẩy đi, nội tâm hét lên một tiếng thì muốn đóng cửa lại, nhưng mà vẫn chậm, Cố Quyện Thư đã bắt đầu đẩy cửa đi vào. Cô không chút nghĩ ngợi vọt lên giường nằm xuống, che kín cả người mình trong chăn.

"Cái kia... Anh có thể tắt đèn một cái không?" Giọng nói rầu rĩ của Quý Chu Chu từ trong chăn truyền ra.

Cố Quyện Thư dừng một chút, tuy trong lòng mơ hồ cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn nghe lời làm theo. Trong phòng trở nên tối thui, cuối cùng Quý Chu Chu hơi cảm thấy an toàn, mới dám từ trong ổ chăn đưa nửa cái đầu ra.

Cố Quyện Thư đi đến mép giường, bóng tối làm anh không nhìn thấy rõ khuôn mặt trước mắt, chỉ có thể duỗi tay sờ sờ cái trán của cô: "Tôi nghe Diệp Khuynh nói em không khỏe?"

"Ừ, buổi tối đột nhiên hơi đau đầu, sao anh lại đến đây? Lúc này không phải là ở nhà xem tivi sao?" Vị này đối với phim cầu huyết có bao nhiêu si mê, cô chính là thấy tận mắt, thế mà thời điểm này ra ngoài, chẳng lẽ phá sản? Quý Chu Chu vừa kinh nghi(*), vừa bắt lấy góc chăn, để phòng anh duỗi tay kéo ra.

(*) Kinh nghi: kinh ngạc – nghi ngờ.

Cố Quyện Thư chậm chậm mở miệng: "Hôm nay ít việc, tôi ra ngoài một lát." Còn lâu anh mới nói cố ý đến đây, cùng cô thương thức thành quả làm việc đầu tiên.

... Vậy ngài vẫn rất biết chọn ngày. Quý Chu Chu cầm nín, sau một lúc lâu nhỏ giọng cầu xin: "Anh có thể ra ngoài trước một chút không? Một chút xíu là được."

"Tại sao tôi phải đi ra ngoài?" Cố Quyện Thư khó hiểu.

Quý Chu Chu dừng một chút, ngại ngùng cười cười: "Bởi vì tôi không mặc quần áo."

"?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: 500 vạn

Cố Quyện Thư chậm chạp không thấy Quý Chu Chu xác nhận nhận tiền, sau khi do dự một hồi thì lại gửi thêm 2 vạn, tiện thể ở dưới hỏi một câu: Chuyển khoản trước đó không nhận được à?

Quý Chu Chu vốn đang giãy giụa con đường lương tri: "...". Mức lương trợ lý hàng tháng của cô là bao nhiêu? Nay đảo mất cái đã thu vào 4 vạn.

Cố Quyện Thư không thể chờ đến khi cô trả lời, dứt khoát gửi thêm 2 vạn nữa, sau đó giống như phát hiện điều gì đó thú vị, trong khoảng thời gian chờ đèn đỏ chuyển đèn xanh "Tít tít tít" gửi đi, cho đến lúc giao diện trò chuyện xuất hiện dòng chữ "Chuyển khoản đã vượt qua hạn mức cao nhất", mới chưa thỏa mãn từ bỏ, gọi cho Quý Chu Chu.

Điện thoại chỉ vang lên một tiếng đã được kết nối, đối diện truyền đến giọng nói hơi cà lăm của Quý Chu Chu: "Cố... Cố tiên sinh, sao vậy?"

"Em khẩn trương? Vừa rồi đang làm gì?" Cố Quyện Thư nheo đôi mắt lại.

Quý Chu Chu cười gượng một tiếng: "Không làm gì hết."

"Nói dối, tại sao không trả lời tin nhắn của tôi?"

Quý Chu Chu giả ngu: "À, tôi không thấy anh gửi tin nhắn á."

"Vậy vì sao di động chỉ vang lên một tiếng đã nhận?"

"..."

Đứng trước đèn đỏ chuyển đèn xanh, Cố Quyện Thư để di động xuống mở loa: "Mau khai thật, có phải đang trò chuyện với người đàn ông khác không?"

"... Tôi cảm ơn anh, tôi ở trong mắt anh chính là hình tượng như vậy? Ngoại trừ nói chuyện với đàn ông ra còn có gì khác không?" Quý Chu Chu nói không nên lời.

Khóe môi Cố Quyện Thư câu lên một góc độ sung sướng, lặp đi lặp lại câu hỏi lần nữa: "Vậy vì sao vẫn không trả lời tin nhắn của tôi?"

Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, cuối cùng vẫn không che giấu tâm trạng xúc động của mình: "Tôi, tôi chính là chưa từng thấy nhiều tiền như thế, hơi quá phản kích." Ân ngay nói thật, bây giờ đầu ngón tay của cô cũng phản kích đến run rẩy.

Cố Quyện Thư: "...". Anh biết cô gái này không có tiền đồ cho lắm, nhưng không nghĩ sẽ không có tiền đồ như vậy.

Quý Chu Chu còn đắm chìm trong sự phản kích, cái gì đạo đức cái gì kẻ thứ ba đều bị ném ra sau đầu, cảm di động không nhận được nói: "20 vạn a! Tôi cũng chưa từng thấy 20 vạn nhiều tiền thế này!"

"...Trong tám thẻ lần trước tôi cho em chắc là có rất nhiều lần 20 vạn nhỉ?" Cố Quyện Thư có chút một lời khó nói hết.

Quý Chu Chu phản bác: "Đó sao giống nhau, số tiền đó lại không có cảm giác chân thực gì, những thứ này có thể xuất hiện trong tài khoản trò chuyện của tôi! Nên biết rằng, lương tháng của tôi cũng chỉ hơn 2 vạn thôi và chỉ có tiền ba tháng, nếu sau đó không tìm được công việc, thì tương đương mỗi tháng cũng chỉ có mấy ngàn, hoặc là cái loại công việc 24 giờ tùy thời này, anh nói xem sao có thể giống nhau!"

"...Một tháng Diệp Khuynh chỉ đưa em 2 vạn mấy?" Cố Quyện Thư nhạy bén phát hiện trọng điểm.

Quý Chu Chu không ý thức được giọng điệu của anh không đúng: "Đúng vậy, 2 vạn mấy, anh ta nói đã quá nhiều rồi." Nói ra thật xấu hổ, tác phẩm đầu tiên của cô có chút danh tiếng, tuy không tính là một hit lớn, nhưng cũng là không cần từ tăng dưới chót làm lên, cho nên không biết rõ tiền lương của trợ lý biên kịch lắm.

Cố Quyện Thư nửa ngày không nói gì, Quý Chu Chu do dự một chút, cẩn thận dò xét: "Chẳng lẽ là đưa ít hả?"

"Công việc này nên trả bao nhiêu tôi không rõ lắm." Cố Quyện Thư chậm rãi mở miệng: "Nhưng em có thể vào đoàn phim, là tôi tốn 500 vạn đưa em

vào đó, vì vậy em chỉ có thể lấy 2 vạn mấy tiền lương, có phải nên cảm thấy áy náy hay không?"

Tuy rằng có thể chỉ làm một anh hùng không nói, vì con gái chống lên một mảnh trời, nhưng Cố Quyện Thư thì không. Làm chuyện tốt đương nhiên muốn lưu danh, đồng thời nói cho cô biết xã hội tàn khốc này, hy vọng cô sau khi bị đả kích không gượng dậy nổi, thì anh có thể thuận thế dẫn dắt cô yêu thích công việc văn phòng.

Ngẫm lại sau này nếu để cô làm trợ lý cho mình, buổi sáng hai người cùng nhau tới công ty, buổi tối cùng nhau về nhà, cuộc sống quả thật không cần quá tốt đẹp. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cố Quyện Thư sung sướng mặc sức tưởng tượng tương lai, đồng thời suy tính lát nữa lúc cô vì thế mà khó chịu, mình nên dùng phương thức gì an ủi cô, để cô dưới tình huống mất đi hứng thú nhanh nhất đối với ngành giải trí mà chỉ chịu đả kích nhỏ nhất.

Sau khi Quý Chu Chu nghe được Cố Quyện Thư tiêu 500 vạn đưa mình vào đoàn phim thì sửng sốt tại chỗ thật lâu nói không ra lời, chờ cuối cùng phản ứng lại, đột nhiên kêu lên một tiếng.

Cố Quyện Thư vừa định an ủi cô, đã bị cô trực tiếp nói một tràng: "Anh tiêu nhiều tiền như vậy đưa tôi đến đây, vì sao không nói sớm cho tôi biết chứ, gạt tôi lâu như vậy có ý gì? Có biết đột nhiên tôi nghe được chuyện này thì có cảm nhận gì không?"

Khóe môi của Cố Quyện Thư gợi lên độ cung 1mm, đang muốn trấn an cô bị đau lòng, thì nghe được cô khẽ cười thô bỉ hai tiếng: "Anh nói sớm một chút, tôi sẽ không sợ hãi cứ điều gì. Diệp Khuynh lấy chúng ta 500 vạn, nào còn có thể để anh ta sai tôi làm việc, đến lúc đó tôi nhất định phải bày ra cái giá kim chủ mới được."

Cố Quyện Thư: "..."

"Nhưng mà bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, tôi đoán chừng bộ phim này sau khi đem qua phát sóng bùng nổ, thì chỗ kịch bản yêu cầu thay đổi hình như không nhiều lắm, cho nên tôi cũng không có gì để làm, càng không có gì phải chống đối anh ta cả." Quý Chu Chu rất là tiếc hận, ở chỗ đoàn phim này tiêu tiền, ai đưa tiền người đó chính là đại gia. Trước kia cô không có cơ hội, bây giờ thật vất vả làm đại gia một lần, lại không có lý do gì gây chuyện.

Cố Quyện Thư nghe được giọng điệu đáng tiếc của cô như vậy, trong đầu chỉ toát ra một câu: "Mẹ hiền chiều hư con", diễn đàn Mẫu Anh không gạt anh, Quý Chu Chu đời này đều bị chiều đến đừng mong có tiền đồ!

"A, hiện tại không phải lúc nói chuyện này, tôi gọi bữa sáng cho anh nhé, hôm qua ăn BBQ, hôm nay dạ dày trống rỗng, ăn chút cháo nhé." Quý Chu Chu tính toán anh ăn điểm tâm gì.

Cố Quyện Thư tạm dừng phút chốc, cảm thấy không tiền đồ thì không tiền đồ đi, sống ở Cố gia của anh đã như sống ở thành La Mã, cho dù cô muốn ngôi sao trên bầu trời, cũng phải có người lấy cho.

"Thêm quả trứng gà." Cố Quyện Thư nhắc nhở.

Quý Chu Chu vui vẻ đáp ứng.

Sau hôm nay, hai người lại chăm chỉ liên lạc hơn, nhưng đại đa số thời gian đều là Cố Quyện Thư đơn phương phát bao lì xì cho Quý Chu Chu, một tài khoản dùng hết hạn mức thì đổi một tài khoản khác, dù sao anh có số di động. Quý Chu Chu không có ranh rỗi giống như trong tưởng tượng, bởi vậy ngày thường trừ thời gian phát bao lì xì, cũng rất ít liên lạc với Cố Quyện Thư.

Hai tập đầu tiên của《Ông xã hào môn》hot lớn, sự phấn khích của người trong đoàn phim qua đi, lại bắt đầu khua chiêng gõ trống quay phim. Lần này không giống lần trước, ít nhiều cũng mang theo chút thấp thỏm và sợ hãi, luôn lo lắng phía sau tuột dốc bị cười nhạo, ngay cả người gặp qua sóng to gió lớn như Triệu Văn, cũng bắt đầu khẩn trương theo.

Lại là thời gian rảnh rỗi của một ngày quay phim, Quý Chu Chu thấy Diệp Khuynh cũng không đi ăn cơm, dứt khoát lấy chai nước cho anh: "Hãy để người ngoài nhìn thấy bầu không khí của chúng ta, ai cũng không đoán được ratings lại tốt như vậy." Một đám người về mặt đưa đám, giống như đã tuột dốc vậy.

"Tôi không chế không được mà, sớm biết vậy cũng không áp dụng phương thức vừa quay vừa phát sóng." Diệp Khuynh mặt đầy đau khổ, phương thức này trong nước rất ít có, bây giờ anh ta mới hiểu được, là vì áp lực này quả thật không phải ai cũng có thể chấp nhận, anh ta chắc phải cúi chào những vị tiền bối đi trước.

Quý Chu Chu thờ dãi: "Vậy có thể làm sao bây giờ, đã quay, thì tiếp tục quay thôi."

"Cũng không phải, nếu bây giờ chúng ta không quay thì đài truyền hình cũng sẽ giết chúng ta." Diệp Khuynh nói xong nắc nắc một câu "Má", biểu tình hơi buồn bực: "Họp đồng ký sớm, sớm biết sẽ nói, thì tôi đòi đài truyền hình thêm chút tiền."

Thật ra bộ phim này bán cũng không rẻ, nhưng mà so với thành tích hiện tại, số tiền đó cũng tính không đủ.

Đầu óc Quý Chu Chu chuyển một cái, có chủ ý: "Nếu không như vậy, trong phim của chúng ta chèn quảng cáo vào, dù sao đài truyền hình không kiểm soát được chỗ này."

Diệp Khuynh đầu tiên là ánh mắt sáng lên, tiếp đó hơi do dự: "Như vậy có thể không?"

"Anh thử xem đi, nếu không tìm pháp vụ hỏi trước một chút, nếu trên hợp đồng nói Ok, vậy cứ làm như thế, cùng lắm thì chia một chút cho đài truyền hình, mọi người có tiền cùng nhau kiếm." Quý Chu Chu nhìn về phía anh ta, nhưống mày.

Diệp Khuynh nghĩ nghĩ cũng phải, chẳng qua chèn quảng cáo vào ắt phải thay đổi lời thoại một chút, thay đổi không sao, chỉ sợ Chu Tứ Quý sẽ phạm lỗi của một nhà văn, không chịu để cho mùi vị hôi thối của đồng tiền làm bẩn tác phẩm của cô ấy. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Diệp Khuynh nói chuyện này với Quý Chu Chu, Quý Chu Chu trầm ngâm một lát, đề nghị: "Như vậy đi, tiền quảng cáo anh kiếm được chia cho tôi một chút, tôi giúp anh đi thuyết phục cô ấy, cô Chu nghe lời nói tôi nhất."

Chu Tứ Quý nghe lời Quý Chu Chu, chuyện này không thể nghi ngờ, nhưng mà...

"Cô là một trợ lý biên kịch, dựa vào cái gì phải chia tiền quảng cáo cho cô!" Diệp Khuynh trừng mắt.

Quý Chu Chu ung dung liếc anh ta một cái: "Chuyện Cổ tiên sinh đưa tôi đến làm việc còn đưa 500 vạn, ngại nhanh như vậy đã quên mất?"

"..." Tên Cổ Quyện Thư này, sao chuyện gì cũng đều nói cho bạn học nhỏ.

Quý Chu Chu "Chặc" một tiếng: "Ngài nói xem, năng lực làm việc của tôi không đủ hay là tôi làm việc không chịu trách nhiệm? Cho dù tôi tệt đi nữa, đoàn phim của ngài tốt hơn nữa, cũng không đến mức làm trợ lý biên kịch tốn đến 500 vạn nhỉ?"

"Tiền này là Quyện Thư đầu tư, tôi ghi sổ công khai cho anh ấy, không tham của anh ấy." Diệp Khuynh khiêm tốn trình báo.

Quý Chu Chu liếc anh ta một cái, cũng không công nhận: "Tiền này ngài nhận, đơn giản là tôi cảm thấy mình không dựa vào được cái đoàn phim này rồi, một khi đã như vậy, tôi đây vẫn nên đi sớm là được."

"Cô đi cái rắm! Cô Chu nơi đó làm thế nào?!" Diệp Khuynh trừng mắt.

Quý Chu Chu cười tủm tỉm đối mặt với anh ta: "Vậy chia cho tôi một chút tiền."

"... Chia chia chia, coi như 500 vạn đó cô đầu tư, tôi theo tỉ lệ chia cho cô." Diệp Khuynh không kiên nhẫn đuổi cô đi: "Chỗ Cô Chu cô phụ trách, nếu không giải quyết được cô ấy, một đồng cô cũng không có."

"Yên tâm đi, giao cho tôi là được." Quý Chu Chu vui vẻ trở về khách sạn nghỉ trưa, sau khi ngủ một giấc thật dài, mới lười biếng dùng số điện thoại của Chu Tứ Quý gửi tin nhắn cho Diệp Khuynh.

Diệp Khuynh quay xong mấy cảnh thì xem đi động một cái, sau khi nhìn thấy tin nhắn của Chu Tứ Quý thì dừng một chút, khẩn trương nhấn mở nội dung: Chuyện quảng cáo Chu Chu nói với tôi, chia tiền cho tôi thì tôi sửa, không chia thì không sửa.

Diệp Khuynh: "... Chu Tứ Quý này sao lại như thế, bị Quý Chu Chu dựa vào người sao?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39-2: Cô cãi nhau với Quyện Thư?

Tuy kiểu sửa đổi nhỏ này tự mình làm cũng được, nhưng tìm một biên kịch hợp khẩu vị với mình quá khó khăn. Chu Tứ Quý này! Diệp Khuynh là muốn bá chiếm hoàn toàn, đương nhiên nếu có thể hào phóng thì hào phóng, chỉ có lợi ích và tôn trọng đều đưa đủ, cô mới có thể mãi là sử dụng của anh ta.

Diệp Khuynh vui vẻ đồng ý, sau đó thừa dịp thời gian nghỉ ngơi đi liên lạc với Đài truyền hình và Pháp vụ, chờ sau khi quyết định tất cả thì bắt đầu thu hút đầu tư. Tiềm năng của bộ phim này như thế nào cũng đều nhìn ra được, tin tức thu hút đầu tư vừa đưa ra, thì rất nhanh gửi tới vô số tờ đơn. Diệp Khuynh chọn mấy cái không bắt ngờ áp dụng, rồi nhanh chóng thêm vào bộ phim.

Vì thế vài ngày sau, hai tấm thẻ ngân hàng có tên họ khác nhau của Quý Chu Chu đều nhận được một số tiền không nhỏ, mà lúc này hai ba tập của phim《Ông xã hào môn》cũng phát sóng.

Có sự bùng nổ của mấy tập trước, cho dù nội dung hai tập này không hay nhưng rating cũng sẽ không thấp, vì vậy lần này đoàn phim phải quay phim, không có cùng nhau tụ họp xem tivi nữa, chờ đến sáng mai mới xem bình luận.

"Chu Chu, cô đi xem, tôi hơi khẩn trương." Lục Ngữ Thần hí hup mắt, đẩy máy tính xách tay của mình đến trước mặt Quý Chu Chu.

Quý Chu Chu cũng khẩn trương, vì thế phản bác: "Tại sao anh không tự xem, tôi cũng không dám."

"Cô có cái gì không dám, cho dù bị mắng, một trợ lý như cô cũng không phải đứng đầu, nhưng tôi và đạo diễn thì không giống. À, còn có cô Chu Tứ Quý, những nhân tài trong chúng tôi chiến đấu ở tiền tuyến bị mắng nên sợ." Lục Ngữ Thần lại đẩy đẩy máy tính xách tay về phía mặt cô: "Đừng nhiều lời,

cô nhanh chóng xem đi."

"..." Quý Chu Chu muốn nói cô chính là cái người chiến đấu ở tiền tuyến bị mắng đó, nhưng cuối cùng vẫn nghẹn khuất lấy máy tính xách tay qua, sau khi nhấn mở danh sách đề tài lướt một lần, biểu tình dần dần thả lỏng lại: "Yên tâm đi, độ bàn luận rất cao, danh tiếng cũng không tệ, mọi người vẫn thích."

Lục Ngừ Thần thờ phào nhẹ nhõm, lúc này mới lấy máy tính về tự mình xem, càng xem càng cảm thấy sung sướng: "Tôi lại nổi tiếng, sự quyến rũ đáng chết này quả thật không có chỗ sắp đặt, bọn họ sao lại có thể bởi vì ngoại hình của tôi đẹp trai, kỹ thuật diễn xuất không tồi, người lại lương thiện thì yêu tôi ư?"

Quý Chu Chu tròn trắng mắt, xoay người đi tìm Diệp Khuynh. Diệp Khuynh cũng mang nụ cười trên mặt, áp lực trước đó cũng trở thành hư không.

"Cô Chu cũng thật lợi hại, viết kịch bản quá thu hút khán giả, sau này anh có đạo diễn nào giỏi, nhớ phải giới thiệu cho cô ấy, để cho cô ấy có nhiều cơ hội trưởng thành." Quý Chu Chu thuận thể chụp mộng ngựa của mình, trông cậy vào Diệp Khuynh có thể mở rộng giao thiệp của mình chút.

Không ngờ Diệp Khuynh liếc cô một cái: "Vì sao tôi phải giới thiệu đạo diễn cho cô ấy?"

"?"

"Cô ấy là của tôi." Diệp Khuynh ham muốn chiếm hữu vô cùng.

Khỏe miệng Quý Chu Chu giật giật: "Nếu không phải cô Chu cũng đã có con, tôi gần như sẽ nghi ngờ, có phải anh muốn kết hôn hay không."

"Chúng tôi là đôi bạn tình thân, quá phù hợp, cô tùy tiện truyền lời đều có thể hiểu được ý đồ của tôi thật tốt, kịch bản viết hay cũng không ra vẻ, quả thực là vì biên kịch phù hợp với sự nghiệp đạo diễn của tôi, sau này kịch bản của cô ấy tôi đều bao hết, tin chắc cô Chu cũng rất vui lòng." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Dù sao bộ phim này không có bị chôn vùi trong tay anh ta.

Quý Chu Chu nghĩ thầm, cô không vui chút nào, cô ước gì cách xa tất cả mọi thứ có liên quan với Cố Quyện Thư mới tốt, nhưng biết nói lời này cũng không ý nghĩa, sau khi buông tiếng thở dài thì xoay người rời đi, trong chốc lát Diệp Khuynh đã nhận được một tin nhắn của Chu Tứ Quý: Đạo diễn, tôi chờ bộ phim này kết thúc, muốn thử sức phát triển màn ảnh rộng một chút, đến lúc đó ngài có thể giới thiệu đạo diễn điện ảnh cho tôi không?

Diệp Khuynh luôn chỉ quay phim truyền hình: "..."

Quý Chu Chu trêu chọc Diệp Khuynh xong, thì chạy tới chỗ mát mẻ chơi đi động, vừa mở đi động thì nhìn thấy mười mấy tin nhắn, mở ra xem một cái quả nhiên là Cố Quyện Thư phát bao lì xì. Trải qua mấy hôm nay tập kích bao lì xì, tâm cô đã không hề dao động, tất cả đều nhấn mở sau đó bình tĩnh trả lời: Rất bận, không để ý tới anh.

Cô không thể bị viên đạn bọc đường tập kích nữa! Kiên quyết không thể!

Cố Quyện Thư đang họp, nhìn thấy tin nhắn này dừng một chút, sau một lúc lâu chỉ ra nhất châm kiến huyết(*): Nhưng nhận bao lì xì thì rảnh.

(*) Nhất châm kiến huyết: gãi đúng chỗ ngứa, nói trúng tim đen.

Quý Chu Chu: Thật ra cũng không rảnh, chính là thuận tay bấm, sau này anh đừng gửi cho tôi nữa, tài khoản này của tôi add ba mươi mấy người bạn, có một nửa đều là tài khoản của anh.

Cố Quyện Thư khẽ nhủ mày, mơ hồ cảm thấy thái độ này của cô không đúng. Quý Chu Chu không thích tiền, vậy còn là Quý Chu Chu sao? Vì thế anh nghiêm túc dò hỏi: Đầu óc em xảy ra vấn đề?

Quý Chu Chu một trận cầm nín, sau một lúc lâu tức giận trả lời: Không có! Đầu óc anh mới xảy ra vấn đề, tôi rất tốt, chính là sau khi làm việc phát hiện kiếm tiền không dễ, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là không thể đòi tiền của anh như vậy nữa.

Cố Quyện Thư trầm mặc một lát, chỉ trả lời một chữ: À.

Quý Chu Chu nhìn thấy chữ này trong lòng không rõ, lo lắng có phải anh tức giận rồi không, nhưng suy nghĩ một chút vẫn không trả lời anh nữa, quyết định từ hôm nay trở đi, nhất định phải làm một công dân tốt từ chối những lợi ích không chính đáng.

Ừ, chủ yếu vẫn là khoản thu nhập thêm rất nhiều gần đây.

Cố Quyện Thư trả lời xong cũng biết Quý Chu Chu sẽ không trả lời lại, vì thế không để ý đi động nữa, chỉ là chờ buổi tối sau khi tan ca không có lập tức về nhà, mà ngồi trên sofa ở văn phòng phát ngốc.

Chu Trường Quân bước vào nhìn hai lần, rốt cuộc nhìn không được vào trong: "Tiên sinh, tâm tình của ngài không tốt sao?"

"Ừ." Cố Quyện Thư gật đầu thừa nhận, sau đó nghĩ nghĩ không đúng, vì thế lại lắc lắc đầu.

Lần này Chu Trường Quân nghi ngờ thật sự: "Vậy rốt cuộc tâm tình tốt hay không tốt?"

"Tôi nói không được." Cố Quyện Thư thành thật trả lời: "Chính là cảm giác hơi phức tạp."

"Nói thế nào?" Chu Trường Quân thấy anh nguyên ý tâm sự, vì thế đi đến trước mặt anh, hỏi.

Cố Quyên Thư trầm tư một lát, khẽ buông tiếng thở dài: "Chu Chu quá hiểu chuyện, tôi không thích ứng cho lắm."

Chu Trường Quân: "... Cho nên đây là đang làm cái quỷ gì? Ý nghĩ này vừa hiện ra chính ông ta cũng kinh ngạc một chút, sau đó cảnh cáo bản thân không thể suy nghĩ như vậy. Vị này chính là tiên sinh, là người ông ta kính trọng nhất.

Cố Quyên Thư không có được câu trả lời, nên chủ động mở miệng: "Gần đây tôi đã phát mấy cái bao lì xì cho cô ấy, nhưng hôm nay cô ấy không chịu nhận, nói là phát hiện kiếm tiền không dễ dàng, không muốn đòi tiền của tôi nữa. Ông nói xem, đây có phải là cô ấy đau lòng tôi không?"

"Nghe ra là như thế này, Chu Chu thật đúng là đứa bé ngoan, ngài có thể gặp được cô ấy, cũng là một may mắn." Chu Trường Quân cảm khái.

Cố Quyên Thư hưởng thụ gật gật đầu, sau đó bổ sung: "Cô ấy có thể gặp được tôi, cũng là may mắn." Nếu hôm đó mình không giữ cô ấy lại, thì cô ấy phải trở về với tên cận bã Thẩm Dã đó, còn chưa chắc bị chà đạp như thế nào.

Chu Trường Quân phối hợp gật đầu, thuận tiện nịnh nọt Cố Quyên Thư mấy câu, sau đó mới nhớ ra, hỏi: "Đúng rồi, ngài đã gửi bao nhiêu tiền cho Chu Chu?"

"Không biết, cũng chỉ có mấy trăm vạn à." Cố Quyên Thư sau khi trải qua bày tỏ tiếng lòng một phen, cả người đều thoải mái, nên đứng dậy đi ra ngoài cửa, đi được vài bước thì phát hiện Chu Trường Quân không có đi theo, dừng một chút quay đầu lại: "Sao không đi?"

Chu Trường Quân nhìn anh, một lời khó nói hết, phát bao lì xì mấy ngày mà có thể phát mấy trăm vạn, khó trách Chu Chu không dám nhận. Thế giới của người có tiền này, ông ta thật sự không hiểu. Ừ, khả năng Chu Chu cũng không hiểu.

Mặc dù Quý Chu Chu không hiểu, nhưng sau khi Quý Chu Chu nói ra lời từ chối, thì đau lòng đến mức không có cách nào thở được. Đặc biệt là phát hiện Cố Quyên Thư thật sự không phát bao lì xì nữa, càng là Tây Thi phùng tâm(*) phùng thật lâu.

(*) Tây Thi phùng tâm: Theo truyền thuyết, vào thời Xuân Thu, người đẹp Tây Thi đau lòng, thường ôm trái tim và cau mày, nhưng vẫn trông rất đẹp.

Nhưng mà anh không gửi nữa, trong lòng Quý Chu Chu cũng không quá nặng nề, lạnh nhạt với Cố Quyên Thư cũng tự tại hơn, nhìn chung vẫn lợi nhiều hơn hại.

Vì vậy cô lấy lý do công việc rất bận rộn, ba ngày liên tiếp đều trả lời tin nhắn trễ hơn 5 tiếng, đôi khi không trả lời lại.

Làm một tình phụ, có thể làm bạn gái của anh, cũng chỉ có những điều này, Quý Chu Chu không biết xấu hổ cảm khái một phen, tung tăng trở về khách sạn sửa kịch bản.

Cố Quyên Thư vẫn đang bận rộn với chuyện hạng mục, mãi đến đêm mờ thâu, lúc anh ngồi ở đại sảnh chính phủ không có việc gì làm chờ mờ thâu, thì mờ lịch sử trò chuyện ra xem mới phát hiện sai sai. Quý Chu Chu, người phụ nữ này, gần đây đối với anh rất qua loa nhạ.

Anh quyết đoán gọi điện thoại, nhưng cho đến tiếng chuông reo hết, cũng không đợi được cô nhận điện thoại, vì thế giây tiếp theo anh gọi cho Diệp Khuynh.

Đêm đó vừa lúc rảnh rỗi, đám người đoàn phim ăn BBQ ở bên ngoài, Diệp Khuynh sau khi nhìn thấy điện thoại nghỉ hoặc phút chốc, vốn dĩ muốn để Quý Chu Chu nhận máy, nhưng thấy cô đang trước mặt ở Lục Ngữ Thần ăn thịt dê xiên mà anh ta thèm, suy nghĩ một chút vẫn là Lục Ngữ Thần thèm ăn quan trọng, vì thế tự mình đi đến một góc nhận điện thoại.

"Đoàn phim của các người gần đây rất bận?" Cố Quyên Thư đi thẳng vào vấn đề.

Diệp Khuynh nhìn thoáng qua nhân viên trung tâm của đoàn phim đang luyện thân, hàm súc mở miệng: "Coi là như vậy, anh có chuyện gì sao?" Ngay trước mặt kim chủ, thật khó mà nói hai hôm nay đoàn phim buông thả dữ dội.

"Gần đây Chu Chu trả lời tin nhắn của tôi càng ngày càng chậm, vừa rồi tôi gọi điện thoại cho cô ấy cũng không nhận, cho nên muốn hỏi cậu về tình hình một chút, kêu cô ấy kiểm chế chút, đừng quá mệt mỏi, thật sự không được thì mời một trợ lý cho cô ấy." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cố Quyên Thư từ từ nhắc nhở, Thẩm Dã ở bên kia đang đợi mờ thâu nghe được tên Quý Chu Chu, nhảy bèn nhìn qua, nhưng sau khi nhìn nhin phút chốc thì vẫn không có di chuyển.

Diệp lắng nghe được lời nói của Cố Quyên Thư sừng sốt một chút, nửa ngày cũng không biết nên nói cái gì, ho khan qua loa một tiếng: "Ồ, ồ... Hóa ra là như thế... Vậy cái đó, phải quay phim, trước không nói chuyện với anh nữa."

Diệp Khuynh nói xong dứt khoát cúp điện thoại, lại mơ hồ cảm thấy bất an, khi trở lại đám người tâm sự cũng luôn nặng nề, ngay cả cánh gà nướng cũng chỉ có thể ăn bốn cái.

Cuộc sống đoàn phim buồn tẻ, ngoại trừ ăn thì chính là uống, nhưng ngày mai còn quay phim, một đám người cũng không dám uống rượu, com nước xong xuôi thì cùng nhau đi về khách sạn. Lúc sắp đến cửa khách sạn, Diệp Khuynh chậm hai bước, kéo Quý Chu Chu một cái đi cuối cùng, Quý Chu Chu nghỉ hoặc liếc liếc anh ta, đi theo ra sau.

"Cô cãi nhau với Quyên Thư?" Diệp Khuynh nhỏ giọng hỏi.

Quý Chu Chu chớp chớp mắt, vẻ mặt mờ mịt: "Không có."

"Vậy tại sao gần đây cô không trả lời tin nhắn của anh ấy, chúng ta cũng không bận mà." Diệp Khuynh khó hiểu.

Quý Chu Chu đầu tiên là sững sờ, sau đó mặt đầy hoảng sợ: "Anh ấy gọi điện thoại cho anh?"

Diệp Khuynh nhìn dáng vẻ như không có chuyện gì của Quý Chu Chu một cái, trong lòng lộp bộp một tiếng, cũng là mặt đầy hoảng sợ: "Chị hai, cô đừng làm tôi sợ, các người thật sự có chuyện nha. Vừa rồi tôi còn giúp cô nói vài lời, cô cũng đừng kéo tôi xuống nước chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39-3: Hạng mục

Quý Chu Chu vừa nghe anh ta đã nói giúp mình, nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, còn chưa lên tiếng thì nghe được Diệp Khuynh bổ sung: "Chắc Quyên Thư cũng không làm chuyện gì rất có lỗi với cô nhĩ, tại sao cô đột nhiên như vậy... Chẳng lẽ cô có người rồi?"

"..."

Diệp Khuynh càng nghĩ càng khủng bố: "Không phải đâu, cô ở tại đoàn phim, cũng không có cơ hội tiếp xúc đàn ông khác... A đúng rồi, đoàn phim cũng có người, nhưng không được mấy người có ngoại hình đẹp hơn Quyên Thư. Chỉ có Lục Ngữ Thần... Lục Ngữ Thần?!"

Nghĩ nghĩ cũng đúng thật, chuyện cô có mối quan hệ tốt với Lục Ngữ Thần mọi người đều biết, chẳng qua biểu hiện quá thần nhiên, cho nên từ trước tới nay bọn họ chưa từng nghi ngờ, nhưng chuyện này luôn phải có cái mờ đầu chứ, vậy rốt cuộc là khi nào nhĩ..

"Đừng nghĩ, tôi và Lục Ngữ Thần không có gì hết, chưa cho Cố tiên sinh đội nón xanh(*)." Quý Chu Chu tức giận cắt đứt đầu óc ý nghĩ kỳ quái của anh ta.

(*) Đội nón xanh: cảm sừng

Diệp Khuynh trong nháy mắt yên tâm: "Vậy tại sao cô phải lạnh nhạt Quyên Thư."

"Chuyện này nói như thế nào đây." Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, thuận miệng tìm một cái cớ có lệ cho qua: "Anh ấy quá dính người, tôi thì muốn tìm người có khoảng cách thích hợp, nếu không, không phải anh ấy chán tôi thì chính là tôi chán anh ấy. Tình cảm mà, vẫn phải nghĩ cách bền lâu mới được."

Diệp Khuynh cảm thấy cô nói có lý, gật đầu sau đó mở miệng: "Đừng xuất quỷ là được, bằng không tôi xui xẻo chết." Với tính tình của Cố Quyên Thư, nhất định sẽ giận chó đánh mèo anh ta.

"Yên tâm đi, không có." Quý Chu Chu nghiêng đầu liếc anh ta một cái, suy nghĩ Cố Quyên Thư đã nhìn ra chuyện này, vậy tiếp theo cô nên làm gì mới không rõ ràng như thế.

Bên đại sảnh Chính phủ, Thẩm Dã bình tĩnh đứng một lúc lâu, sau đó vẫn là đến trước mặt Cố Quyên Thư chào hỏi: "Cố tiên sinh, đã lâu không gặp."

Cố Quyên Thư ngược mắt nhìn về phía anh ta, bất động thanh sắc dừng lại phút chốc, Thẩm Dã trước mắt trông khác xa so với tai nạn xe lần trước. Nếu nói lúc trước anh ta giống một con ấu trùng vừa mới giãy giụa phá kén, thì bây giờ mặt mày đều mang theo một sự kiêu ngạo, hôm nay đã có sự trầm ổn của năm tháng lắng đọng. Sự trầm ổn này, làm anh ta không bộc lộ tài năng ra nữa, nhưng lộ ra một tia nguy hiểm.

Cố Quyên Thư nhú nhú mày, mơ hồ cảm thấy sự kiện đấu thầu lần này sẽ không thuận lợi như vậy.

Thời gian trôi qua từng chút một, các đại diện của ngành còn ở đại sảnh chờ, có mấy nhà đã thay đổi trợ lý chờ đợi, mà Cố Quyên Thư và Thẩm Dã giống như đang phân cao thấp, cùng chờ kết quả cuối cùng.

Hơn 1 giờ sáng, kết quả cuối cùng đã ra, sau khi nhân viên công tác đọc đầy đủ tên công ty "Cố thị" lên, thì mặt Thẩm Dã biến sắc, sải bước đi đến nhân viên công tác: "Chuyện này không thể nào."

"Không có gì không thể Thẩm tiên sinh, chúng tôi là tổng kết suy xét sau đó lựa chọn Cố thị, thực lực trong hạng mục này của công ty hai người tương đương nhau, nhưng Cố thị báo giá cao hơn, cho nên cuối cùng chúng tôi lựa chọn họ. Nếu ngài có chỗ không phục, có thể tiến hành khiếu nại." Nhân viên công tác khách sáo trả lời.

Thẩm Dã nhú mày: "Có thể công bố báo giá không?" Cố Quyên Thư sao có thể báo giá cao hơn anh ta, chuyện này tuyệt đối không có khả năng.

Nhân viên công tác do dự nhìn về phía Cố Quyện Thu, Cố Quyện Thu ưu nhã đứng dậy, cả khuôn mặt đều là thông dong của người thắng cuộc: "Nếu anh ta muốn xem, vậy để anh xem đi, đúng lúc tôi cũng cảm thấy rất hứng thú với báo giá của Thẩm tiên sinh."

Thẩm Dã dừng một chút, lộ ra một nụ cười mỉm nhàn nhạt: "Vậy thì dễ rồi, chúng ta nói một chút cho nhau biết là được, không cần làm phiền bọn họ."

"Chuyện của hai vị, chúng tôi không có quyền can thiệp, hai vị tùy ý." Nhân viên công tác lịch sự cười một tiếng, xoay người rời đi.

Thẩm Dã đối diện với Cố Quyện Thu, đôi mắt của hai người đều sâu không thấy đáy, lại cố tình nửa phần không cho. Sau một lúc lâu, Thẩm Dã cười trước, lịch thiệp đưa tay về phía anh: "Cố tiên sinh, mời!"

Cố Quyện Thu nhìn anh ta một cái, cùng anh ta di chuyển đến văn phòng. Hai người cầm tờ giấy, viết con số báo giá ở phía trên, đồng thời mở ra cho đối phương xem.

Sau khi nhìn thấy báo giá của Cố Quyện Thu cao hơn Thẩm Dã 1%, thì sắc mặt của hai người đồng thời thay đổi, dường như trong nháy mắt liền cùng nhau nghĩ tới.

Đầu óc Thẩm Dã giống như đã chịu chấn động cực lớn, như bị một cây gậy đánh vào đầu đón, rồi đột nhiên một trận vui mừng khôn xiết đánh úp lại, làm cho anh ta gần như muốn đứng không vững, chỉ có thể miễn cưỡng chống cái bàn mới không té xuống.

"Chu Chu... Chu Chu..." Trong miệng Thẩm Dã lẩm bẩm tên Quý Chu Chu, khỏe mắt một mảnh ẩm ướt. Không ngờ tiếc nuối duy nhất đời này của anh ta, ông trời cũng vì anh ta toàn vẹn.

Chu Chu của anh ta, vậy mà cũng trùng sinh trở về, chỉ là còn đang tức giận, cảm thấy tuyệt vọng với chuyện anh ta làm, cho nên mới cứ không chịu nhận anh ta. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Thẩm Dã chợt nhớ lại trước kia, lúc ở trên núi mình kể cảnh tượng trong mơ cho cô nghe, lúc đó cô có phản ứng không thích hợp lắm, đáng tiếc mình không nghĩ nhiều, còn nghĩ rằng cô chỉ là chán ghét mình.

Lúc ấy, cô cũng đã trở lại sao? Trải qua cái chết cô có sợ không? Khi bị ép ở lại bên cạnh Cố Quyện Thu có tâm trạng gì? Anh ta có vô số vấn đề muốn hỏi, nhưng mà một câu cũng không nói nên lời, chỉ là gấp ráp muốn nhìn thấy Quý Chu Chu, chỉ nghĩ muốn gặp được cô.

Bây giờ, anh ta không muốn gì hết, chỉ cần Chu Chu chịu tha thứ, anh ta nguyện ý từ bỏ tất cả, cùng cô trải qua cuộc sống bình thân mà cô mong muốn.

Cố Quyện Thu nhìn phản ứng của Thẩm Dã, trong lòng không vui càng ngày càng nặng, có một cảm giác món đồ của mình bị mơ ước, nhưng anh cảm thấy bất lực.

... Bất lực, hai chữ này đã rất lâu không xuất hiện trong từ điển của anh rồi.

Cố Quyện Thu lạnh mặt đứng ở đó, đột nhiên nghĩ đến chuyện lúc trước Quý Chu Chu khẳng khái đòi mình tăng báo giá thêm 2%, đáy mắt càng lạnh lẽo hơn.

Báo giá của mình trước kia chưa từng nói với Quý Chu Chu, Thẩm Dã càng không thể nào biết được, nhưng báo giá của Thẩm Dã cao hơn 1% so với báo giá ban đầu của mình. Mà anh cũng biết Quý Chu Chu chưa bao giờ liên lạc với Thẩm Dã, lại có thể biết chính xác Thẩm Dã sắp báo giá cao hơn anh 1%, vì sao?

Cố Quyện Thu biết rõ, nhất định Quý Chu Chu có gì đó luôn gạt mình, nhưng xem biểu hiện bây giờ của Thẩm Dã, anh hẳn đã biết đó là gì rồi.

Anh không chút nghĩ ngợi nhanh chóng đi ra ngoài, không để ý tới đám người đồng hành kia, trực tiếp lái xe về hướng đoàn phim ở vùng ngoại thành.

Đã là đêm khuya, trên đường không có một người đi đường, vạn sự vạn vật đều đã chìm vào giấc ngủ.

Có thể do Cố Quyện Thu phát hiện sự xa cách của cô, cũng có thể là bởi vì chuyện khác, Quý Chu Chu nằm trên giường trần trọc, cuối cùng buông tiếng thở dài mặc quần áo vào, mang dép lê đi xuống lầu tắm bộ.

Căn cứ phim trường lúc 3 giờ sáng, ngược lại không yên tĩnh lắm, diễn viên quay cảnh đêm bước ra còn đang lim dim buồn ngủ, sau khi quay xong mặt đầy mệt mỏi trở về khách sạn. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Giữa người đến người đi, cuối cùng lòng của Quý Chu Chu cũng không bền chôn hơn.

Cô rảnh rồi đến nhàm chán, lại không hề buồn ngủ, dứt khoát chạy tới đoàn phim nhà khác chơi. Trong khoảng thời gian này cô khá nhàn hạ, nên thích đi đập cửa nơi khác, thường xuyên qua lại cũng quen biết rất nhiều bạn bè, vì vậy vừa đến đoàn phim quay cảnh đêm, thì có người tới trò chuyện.

Ở lại đoàn phim của người ta 2 tiếng, trời cũng bắt đầu tờ mờ sáng, cô mới cảm thấy hơi buồn ngủ, ngáp một cái đi về khách sạn.

Đến lầu của mình, cô vừa dụi mắt vừa đi, bỗng nhiên chú ý tới một bóng đen ở dưới đất phía trước, sững sốt một chút mới nhìn ra, là Cố Quyện Thu dựa cửa phòng cô ngủ.

"..."

Sao anh lại ở chỗ này? Còn tùy ý ngồi dưới đất ngủ như thế, lúc trước không phải ghét bỏ cô lười thôi? Quý Chu Chu nhướn mày đi đến trước mặt anh, Cố Quyện Thu như có cảm giác tỉnh lại, một đôi mắt không thấy buồn ngủ chút nào.

Quý Chu Chu ngạc nhiên, sau đó hơi xấu hổ, lúc đang định nói gì đó làm dịu một chút, thì đột nhiên bị anh nắm cổ tay lại, bất ngờ kéo vào trong lòng anh.

Quý Chu Chu kinh hô một tiếng, đầu gối nện lên đùi anh, hai người đồng thời kêu lên một tiếng. Cố Quyện Thư vẫn không buông cô ra, ngược lại ôm chặt hơn, giống như muốn hòa cô vào trong thân thể.

Quý Chu Chu bị siết chặt sắp thở không nổi, giãy giụa một chút vẫn không nhúc nhích tí nào, tức giận mở miệng: "Buông ra."

"Không muốn."

"... Anh điên cái gì hả?"

"Chu Chu." Cố Quyện Thư ngẩng đầu, thẳng thắn nhìn chăm chăm vào mắt cô.

Xem ra anh lại gầy chút rồi, chẳng lẽ không ăn cơm đảng hoàng? Một đại bá tổng thể này, tại sao bận một cái khổ thân như vậy, ngay cả cơm cũng không ăn đảng hoàng? Quý Chu Chu nhìn anh ghét bỏ, nhưng giọng nói không tự chủ mà hòa hoãn: "Ừ?"

"Hạng mục có kết quả rồi." Cố Quyện Thư đặt khuôn mặt lên vai phải của cô, giọng nói hơi buồn rầu.

Trong lòng Quý Chu Chu lộp bộp một cái, đáy mắt trong nháy mắt nổi lên đồng tình: "Không sao, lần sau chúng ta nhất định sẽ thắng." Mặc dù biết đây gần như không có khả năng, nhưng vẫn muốn khuyên giải an ủi anh một chút.

"Hả?" Cố Quyện Thư hơi mê mang ngẩng đầu.

Quý Chu Chu nhìn dáng vẻ đáng thương của anh, vậy mà mềm lòng một trận: "Ngoan, chỉ là một hạng mục thôi mà, không dựa cái đó kiếm tiền cũng có thể dựa vào cái khác kiếm tiền. Phim của chúng ta không phải bùng nổ sao, gần đây cũng thêm vào trong phim, thu vào rất khả quan."

"Thêm vào?"

Quý Chu Chu gật đầu: "Ừm, thêm quảng cáo thu tiền vào, rất nhiều, đều cho anh được không."

Cố Quyện Thư hơi buông cô ra, nhìn chăm chăm cô một lúc lâu mới chậm chậm mở miệng: "Chuyện này sao tôi không biết?"

"Không cần để ý chi tiết này ha." Quý Chu Chu cười gượng, mơ hồ cảm thấy sai sai.

Cố Quyện Thư "Ồ" một tiếng: "Tôi lấy được hạng mục."

"Hả?"

"Hạng mục, dựa theo báo giá của em, tôi đã lấy được rồi." Cố Quyện Thư duỗi tay véo mặt cô, biểu tình khá lãnh khốc: "Bây giờ, em giải thích chuyện thêm quảng cáo vào một chút, thu nhiều tiền như vậy, tại sao tôi là nhà đầu tư mà hoàn toàn không nhận được tin tức nào?"

"....."

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Quyện Tề: Rốt cuộc ở trong mắt các người, tôi là người gì?

Chu Chu: Coi tiền như rác.

Diệp Khuynh: Coi tiền như rác.

Quyện Tề: Trời lạnh, là thời điểm làm cho đoàn phim này phá sản.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Lý do tôi tới tìm em là gì?

"Giải thích a!" Cố Quyện Thư khoanh tay, hơi nheo mắt lại, giống như một tên gian thương.

Quý Chu Chu chớp chớp mắt, sau một lúc lâu vô tội nghiêng đầu: "Cái gì thêm quảng cáo vào? Lúc này tôi không nói gì nha. Đúng rồi! Tại sao anh ở chỗ này, không phải nên ở nhà sao?"

Cố Quyên Thu thẳng thắn nhìn chăm chăm cô, dường như không định bỏ qua như vậy. Quý Chu Chu lúng túng cười một tiếng, nhanh chóng bịt lỗ tai, nhắm mắt lại: "Tôi không biết gì hết, chưa từng nói gì hết, anh không nhìn thấy tôi, không nhìn thấy tôi..."

Cố Quyên Thu "Xì" một tiếng, đưa tay về phía cô: "Kéo tôi lên."

Quý Chu Chu dùng một lát, đôi mắt hé mở ra: "Không tính số?"

"Mạng đều là của em, còn tính số gì với em." Cố Quyên Thu lười biếng nói xong, không cho cô thời gian phản ứng liền chuyển lời nói một cái: "Nhưng mà nước phù sa không thể chảy ruộng người ngoài(*), một phần kia của Diệp Khuynh, tôi phải kêu tài vụ đến đây tìm cậu ta nói chuyện."

(*) Nước phù sa không thể chảy ruộng người ngoài: ý nói lợi ích, lợi thế tự nhiên, nhân lực, tài phú... không dành cho người ngoài.

"Vậy anh có thể đừng nói tôi nói cho anh biết không, chỉ cần nói là lúc mình xem tivi phát hiện?" Quý Chu Chu chân thành cầu hỏi.

Cố Quyên Thu liếc cô một cái, động động cái tay của mình vẫn luôn đưa ra, Quý Chu Chu vội bắt lấy tay anh, sau khi đứng dậy dùng sức kéo lên. Cố Quyên Thu nương tay cô mới đứng lên được. Quý Chu Chu chờ anh đứng đằng hoàng thì quẹt thẻ vào phòng, đợi anh vào phòng rồi vẫn còn đang tha thiết nhìn anh.

Lúc này Cố Quyên Thu mới miễn cưỡng đồng ý: "Có thể, nhưng tôi có điều kiện."

"Ngài nói." Quý Chu Chu chân chó mời anh đến sofa ngồi xuống.

Chờ hai người ngồi song song nhau xong, Cố Quyên Thu mới chậm rãi mở miệng: "Đừng làm trợ lý biên kịch nữa, đến làm trợ lý cho tôi, chúng ta cùng nhau đi làm tan ca, thế nào?"

"... Tôi suy nghĩ một chút, là tôi bán đứng Diệp Khuynh, nên xin lỗi với anh ta, một hồi bắt đầu công việc tôi đi nói xin lỗi." Quý Chu Chu lập tức trả lời vấn đề của anh.

Cố Quyên Thu hơi bất mãn: "Ồ đây quá bận rộn." Cũng không có thời gian trả lời tin nhắn của anh.

Quý Chu Chu nhếch miệng cười: "Tôi thích bận một chút, khá phong phú."

Cố Quyên Thu nhíu mày nhìn về phía cô, hai người đối diện phút chốc, thì anh biết cô vẫn muốn ở lại, cuối cùng chỉ có thể buông tiếng thở dài: "Ồ đây có gì tốt?"

"Tiền lương cao lại tự do, rất thoải mái." Quý Chu Chu biết anh đã dập tắt tâm tư kia, nên lập tức nhượng bộ.

Cố Quyên Thu từ chối cho ý kiến, chỉ là hồi lâu nói một câu: "Thoải mái đi nữa cũng chỉ cho phép lần này, chờ bộ phim này quay xong thì không cho vào đoàn phim nữa."

"Được." Quý Chu Chu lập tức đáp ứng, nghĩ thầm chờ đến lúc vào đoàn phim tiếp theo, cô cũng không còn ở thành phố A, ai có thể quản được cô.

Cố Quyên Thu thấy cô nghe lời, lúc này biểu cảm mới hòa hoãn một chút, mệt mỏi trong đáy mắt hiện ra hết, anh dụi dụi đôi mắt, dựa vào sofa nghỉ ngơi.

Quý Chu Chu nhìn đáng vẻ này của anh, nhịn không được hỏi: "Anh đến đây lúc nào?" Rạng sáng cô mới đi ra ngoài tản bộ, lúc đó còn chưa nhìn thấy anh, có lẽ anh đến trễ hơn chút.

Quả nhiên, Cố Quyên Thu nhắm mắt lại trả lời: "Trước đó vẫn đang đợi kết quả hạng mục, chắc khoảng 4 giờ đến đây, tôi không nhìn kỹ."

Thấy cô không ở khách sạn, vốn dĩ muốn đi tìm cô, nhưng một khắc đó đột nhiên tâm tình rất phức tạp. Có một số việc muốn hỏi lại không muốn hỏi, sợ hỏi không ra đáp án, cũng sợ hỏi ra đáp án không mong muốn, vì vậy chọn cách trốn tránh tốt nhất, là lặng lẽ chờ ở cửa.

Không nghĩ tới trong khoảng thời gian này thật sự quá mệt mỏi, tuy tâm sự của anh nặng nề, nhưng cuối cùng cũng không ngăn được con buồn ngủ, canh giữ ở cửa phòng cô ngủ thật say, mãi cho đến tiếng bước chân của cô xuất hiện ở bên tai, anh mới chợt tỉnh lại.

Với lời nhắc nhở vừa rồi của anh, lúc này Quý Chu Chu mới nhớ tới trọng điểm khi này trò chuyện là gì: "Anh lấy được hạng mục?"

"Ừ..." Nếu không có Thẩm Dã, có lẽ Cố Quyên Thu còn tính vui vẻ, nhưng bây giờ nhắc tới chuyện này, tâm tình tốt của anh trong nháy mắt mất một nửa.

Anh che giấu rất tốt, Quý Chu Chu vẫn chưa nhìn ra cảm xúc của anh, suy nghĩ một chút rồi hỏi tiếp: "Nếu lấy được, vậy trở về nghỉ ngơi a, còn chạy thật xa đến đây làm gì?"

Cố Quyên Thu mở to mắt, ánh mắt nặng nề nhìn về phía cô: "Em cảm thấy, lý do tôi tới tìm em là gì?"

"... Sẽ không phải là muốn chia sẻ niềm vui với tôi chứ?" Quý Chu Chu nhớ ra gì đó, giọng nói cũng khô khan theo: "Vậy cái đó, có phải anh đã biết báo giá của Thẩm Dã rồi không?"

"Ừ, cao hơn báo giá lần trước của tôi 1%, thấp hơn đề nghị báo giá của em 1%." Giấu điểm chuyện này cũng không có ý nghĩa, Cố Quyện Thư dứt khoát ăn ngay nói thật.

Quý Chu Chu liếc môi một cái: "Vậy anh nghĩ thế nào?"

"Hả?" Cố Quyện Thư rất buồn ngủ, nhất thời không nghe rõ câu hỏi.

Quý Chu Chu bị phản ứng của anh dọa sợ tới mức run lên, vội vàng giải thích: "Tôi, tôi không phải một phe với Thẩm Dã, anh phải tin tưởng tôi a, nếu không tôi cũng sẽ không giúp anh." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nhưng mà báo giá lên trùng hợp, cô thật sự không có cách nào giải thích, cũng không thể nói cô và Thẩm Dã đều có bàn tay vàng mà anh không có chứ.

Cố Quyện Thư dừng một chút, biết cô đang hoảng hốt điều gì, chỉ là mặc dù từ đầu tới cuối đều chưa từng nghi ngờ cô, để chụp thêm lời nói, anh vẫn lựa chọn bình tĩnh: "Nhưng mà ở trong mắt người bình thường, em có thể biết chính xác báo giá của anh ta như vậy, cũng chỉ có một lời giải thích chứ. Cho dù bây giờ không phải một phe, vậy khẳng định trước kia cũng phải, chỉ ít anh ta có thể nói báo giá cho em biết, chứng minh anh ta rất tin tưởng em."

"Anh ta, anh ta không có nói với tôi, là tự tôi biết được." Quý Chu Chu cố gắng làm mình bình tĩnh lại, tuy lúc trước là mình chủ động muốn giúp Cố Quyện Thư, nhưng bị anh hùng hổ dọa người thế này, trong lòng cũng mơ hồ hơi hối hận. Cô không nên xen vào chuyện người khác, chỉ cần bảo đảm bản thân ở bên cạnh Cố Quyện Thư an toàn, không phải được rồi sao, làm gì còn phải về với thêm chuyện.

Cố Quyện Thư thấy cô không kiên trì, khẽ nhướn mày: "Tại sao em biết?"

"..." Quý Chu Chu hít sâu một hơi, miễn cưỡng cười nói: "Trước đó, trong lúc vô tình tôi gặp anh ta một lần, đúng lúc anh ta đang gọi điện thoại cho nhân viên của mình, cho nên biết được."

Cố Quyện Thư nghe vậy sắc mặt trầm xuống, sau hồi lâu mới véo mặt cô, trong giọng nói có chút mùi vị nguyền rủa nguyền rủa: "Tiểu vô lại, không muốn nói thật thì thôi, còn bịa lời nói dối hết sức vụng về như thế."

"... Thật sự, anh phải tin tôi, dĩ nhiên có thể Thẩm Dã vì gây chia rẽ chúng ta, sẽ không thừa nhận chuyện này, anh không cần phải đi tìm anh ta đối chất." Dù biết lời này rất vớ vẩn, Quý Chu Chu vẫn kiên quyết nói hết, còn Cố Quyện Thư có tin hay không đó là chuyện của anh, dù sao anh cũng không tìm được bất kỳ chứng cứ nào mà cô và Thẩm Dã từng liên lạc.

Cố Quyện Thư liếc cô một cái, trầm mặc hồi lâu vẫn là không truy vấn nữa. Quý Chu Chu thở phào nhẹ nhõm, lôi kéo tay áo của anh quờ quơ: "Tôi cũng giúp anh việc lớn như vậy, sao anh còn tra xét tôi, một chút khen thưởng cũng không có, vậy lần sau tôi sẽ không giúp anh."

Cố Quyện Thư yên lặng nhìn chằm chằm cô, nhìn đến khi sắp cô buông tay, đột nhiên chậm chậm mở miệng: "Số tiền trong hạng mục lần này mà Cố gia lấy được, đều cho em."

Quý Chu Chu nheo mắt: "Bao nhiêu?"

Cố Quyện Thư suy nghĩ một chút, nói một con số vào tai cô, Quý Chu Chu ngây người nửa ngày cũng chưa lấy lại tinh thần, đợi lúc cô phản ứng lại, Cố Quyện Thư đã vào phòng tắm rửa.

Quý Chu Chu nhìn chằm chú cửa phòng tắm thật lâu, cũng không giống trước kia, sau khi lấy tiền thì vui sướng, ngược lại ảm ảm cảm thấy không ổn lắm..

Nhưng còn không phải là không ổn sao, những số tiền lúc trước anh cho, căn cứ vào tài sản của anh mà nói đều là chút lòng thành, cô chỉ coi như kim chủ này hào phóng, nhưng nghĩ về số tiền lần này, chừng như là tất cả gia sản của Cố Quyện Thư.

Có người sẽ đối xử hào phóng với tình phụ đến mức độ này sao? Khoa trương nhất chính là tình phụ này của anh cũng không có tình yêu nam nữ.

Chẳng lẽ là đang thử cô, hoặc là muốn lợi dụng cô làm chút chuyện gì đó? Dù sao lần này cô nói ra báo giá thật sự quá nguy hiểm, lý do cô đưa ra lại vô cùng ngu ngốc, cho nên anh vẫn đang nghi ngờ mối quan hệ của cô và Thẩm Dã.

Nghĩ nghĩ đến khả năng này, Quý Chu Chu hơi muốn điên mất. Nếu Cố Quyện Thư nhận định như thế, vậy sau này trong làm ăn Thẩm Dã cạnh tranh với anh, có phải anh sẽ cảm thấy mình đã mất báo hay không? (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Mà quan trọng nhất chính là, Thẩm Dã có hào quang của nam chính, Cố Quyện Thư không có khả năng luôn thắng anh ta, chỉ cần thua, thì món nợ sẽ ghi tạc trên người cô, ngày qua ngày, Cố Quyện Thư bùng nổ, cô vẫn sẽ giống kết cục của nguyên nữ chính.

Nghĩ đến đây, Quý Chu Chu mới biết bản thân có bao nhiêu liều lĩnh, mà thật ra còn nghĩ tới một khả năng, nhưng cái khả năng này còn muốn đáng sợ hơn sự nghi ngờ của Cố Quyện Thư, cô căn bản không dám nghĩ theo hướng đó.

Cố Quyện Thư ướt nhẹp từ phòng tắm đi ra, Quý Chu Chu mới coi như miễn cưỡng kéo suy nghĩ về, sau khi nhìn thấy anh chưa lau khô tóc, thì cầm lấy khăn lông giúp anh lau.

Cố Quyện Thư khom lưng phối hợp, chờ cô lau khô xong rồi mới đứng dậy, nhìn khắp nơi một vòng, ánh mắt đặt trên giường cô, hơi hơi do dự.

Quý Chu Chu cảm nín: "Đi ngủ đi, mới vừa đổi ga trải giường."

"Tôi không có ý ghét bỏ em." Cố Quyện Thư không chút do dự đi đến cạnh giường, cời dép lê ra nằm lên giường, lấy chăn dính mùi hương của Quý Chu Chu đắp đến ngực, ngoan ngoãn nhắm mắt lại: "Sao em cũng không ngủ đi, hôm nay xin nghỉ, nghỉ ngơi nhiều một chút."

Quý Chu Chu liếc anh một cái, trong lòng rất rõ ràng, tuy Cố Quyện Thư có tâm cơ, nhưng mà tối nay chưa bao giờ dùng tâm cơ trên người cô quá lâu, cho nên tất cả nghi ngờ lúc này của cô, đều hoàn toàn là lòng dạ tiểu nhân.

Nhưng lòng dạ tiểu nhân thì lòng dạ tiểu nhân đi, dù là nghĩ như thế, cô cũng không muốn suy nghĩ theo hướng khác, thật sự quá kinh khủng.

Tâm trạng Quý Chu Chu không yên ngáp một cái, sau khi xin Diệp Khuynh nghỉ để ngira ngộ nhờ, thì cũng dùng thân phận Chu Tứ Quý xin nghỉ, nói là đến bệnh viện. Chờ Diệp Khuynh phê chuẩn, lúc này cô mới nằm xuống sô pha, một đêm không ngủ trong nháy mắt cô chìm sâu vào giấc ngủ.

Chờ sau khi cô ngủ say, Cố Quyện Thư mở mắt ra, đi đến trước sô pha nhìn chăm chăm cô một lát, rồi mới bế người trở về giường, từ đầu đến cuối Quý Chu Chu cũng chưa hề tỉnh lại.

Nhìn cô gái nhỏ cuối cùng mình cũng được ôm vào trong lòng, mặt mày Cố Quyện Thư mới coi như thật sự thả lỏng, đưa tay bóp miệng cô, giống như líu ríu nhân mạnh một câu: "Của tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40-2: Quan hệ thuần khiết

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

□□□

Hai người đều đã hết sức mệt mỏi, một giấc này ngủ thẳng đến lúc hoàng hôn, vẫn là do bị đói đến chịu không nổi, mới miễn cưỡng tỉnh lại.

Quý Chu Chu ngủ đến hơi đau đầu, sau khi hằm hừ hai tiếng, thì cảm giác có một lực đạo thích hợp đang giúp cô mát xa huyết Thái Dương. Cô thoải mái duỗi eo, hồi lâu mới nhớ tới mở mắt ra.

Vừa mở mắt, đã nhìn thấy một khuôn mặt to đẹp trai xuất hiện ở trước mắt, mà đôi mắt anh khi(*) ở trên khuôn mặt to đó đang nhìn chăm chăm mình. Quý Chu Chu sợ tới mức xém chút nữa rớt xuống giường, cô chợt ngồi dậy rồi hoảng sợ nhìn anh: "Anh sao lại, tôi sao lại ở trên giường?"

(*) *Anh khi: khi khải anh hùng.*

"Tự em leo lên, nói sô pha không thoải mái." Cố Quyện Thư bình tĩnh nhìn cô một cái.

Quý Chu Chu theo bản năng phủ nhận: "Không thể nào, tôi cũng không phải chưa từng ngủ sô pha, hơn nữa tôi không bị mộng du."

"Mộng du là chuyện ngủ rồi, ngủ rồi em còn biết được cái gì?" Cố Quyện Thư phản bác có thứ tự, thấy cô vẫn không tin, suy nghĩ một chút bổ sung một câu: "Nếu không còn có loại khả năng nào, tôi bế em lên?"

Nếu là trước kia, Quý Chu Chu khẳng định nói không có khả năng, nhưng nghĩ nghĩ, ngay cả toàn bộ gia sản anh cũng muốn đưa cho cô, thì còn có cái gì không có khả năng, vì thế hiếm khi cô không phản bác.

Kể cả không chờ được Quý Chu Chu tranh luận với mình, Cố Quyện Thư dừng một chút, rồi mới nhìn về phía cô, sau khi nhìn thấy đáy mắt đề phòng của cô thì nhú mày: "Phản ứng này của em có ý gì?" Chẳng lẽ cô không muốn cho mình ôm ngủ?

"... Tôi còn đang nghi ngờ về nhân phẩm của anh, xin đừng quá vội." Quý Chu Chu nhanh chóng che giấu ý nghĩ thật sự của mình, giống như ngày thường đầu võ mồm với anh.

Lúc này Cố Quyện Thư mới thả chậm sắc mặt, chậm chậm rời khỏi giường: "Một người hợp tác với đạo diễn che giấu tiền của người đầu tư, thì đừng nói hai chữ "Nhân phẩm" này."

"..." Thật là phiền nha, sao anh vẫn còn nhớ.

Hai người câu được câu không nói chuyện, trao đổi xong thì cùng nhau đi ra ngoài ăn, vừa ra cửa khách sạn đúng lúc gặp được một đám người mới vừa kết thúc công việc.

Cố Quyện Thư đi từ từ, Quý Chu Chu bước ra cửa trước, Lục Ngữ Thần đối diện đi tới không thấy Cố Quyện Thư, nên vừa nhìn thấy Quý Chu Chu đã nhin không được hô to gọi nhỏ: "Sao hôm nay cô không đi! Ý vào công việc của bản thân nhẹ nhàng mà bỏ bê công việc, cũng tệ quá nhé!"

"Thời đi Lục đại minh tinh, trước đó anh nghỉ ngơi liên tục hai ngày sao không nói." Quý Chu Chu nghiêng đầu liếc anh ta một cái.

Lục Ngữ Thần không phục: "Đây sao có thể giống nhau, lúc tôi không nghỉ ngơi vừa là nhảy cầu vừa là cảnh đêm lớn, còn cô từ đầu tới cuối đều rảnh rỗi muốn chết, tất cả đều như dưỡng lão ở đoàn phim, lại không biết xấu hổ nói tôi?"

Quý Chu Chu nhướn mày đắc ý: "Vây không có cách nào, kịch bản của cô Chu Tứ Quý viết quá hay, chỗ nào Diệp đạo cũng hài lòng, chính là không cho tôi qua lại truyền lời sửa kịch bản. Anh nói xem, tôi còn cách nào?"

"Vây phải tiếp nhận sự ghen ghét của diễn viên Lục, chò tôi không nhận được cảnh diễn tôi cũng làm như vậy... Cố tiên sinh?" (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Lục Ngữ Thần vốn đang muốn ba hoa, nhưng vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Cố Quyện Thư xuất hiện ở sau lưng Quý Chu Chu, nên vội vàng ngậm miệng lại. Thông qua vài lần quan sát của anh ta trước kia, vị Cố tiên sinh này chính là bình giấm hơi chua a.

Quý Chu Chu quay đầu lại, mới nhớ ra còn có một người như thế, nghĩ nghĩ vừa rồi mình nói gì đó với Lục Ngữ Thần, thì cũng muốn chết tâm rồi.

Cố Quyện Thư liếc cô một cái ý vị sâu xa: "Tôi ngược lại không biết, hóa ra công việc của em nhẹ nhàng như vậy."

"... Thật ra cũng là chia thời gian, thỉnh thoảng rất bận, bận đến mức cũng không có cách nào chơi điện thoại." Quý Chu Chu kiên cường duy trì lời nói dối trước đó của mình.

Cố Quyện Thư: "Ha."

"Cái kia, hai người trò chuyện, tôi phải đi về trước, người giám cân phải nghỉ ngơi thật tốt mới được." Lục Ngữ Thần cảm thấy giữa bọn họ không thích hợp, lập tức chạy vào bên trong khách sạn, hoàn toàn không màn sự sống chết của Quý Chu Chu.

Sau khi chỉ còn lại hai người bọn họ, Quý Chu Chu lập tức nhìn trời: "Hôm nay thời tiết thật đẹp, chúng ta đi ăn thịt kho tàu nhé..."

Cô nói xong thì quay đầu đi, nhưng bị Cố Quyện Thư túm lấy sau cổ, trực tiếp kéo về lòng ngực, đứng ở cửa khách sạn dán sát vào ngực anh.

Đúng giờ cơm chiều, tới lui đều là người. Hai người trẻ tuổi không phải minh tinh nhưng lại có ngoại hình xinh đẹp, nên vẫn rất thu hút ánh mắt người khác. Quý Chu Chu ho khan một tiếng: "Cố tiên sinh, anh nghe tôi giải thích..."

"Ồ, Quyện Thư tới hả, hèn chi hôm nay Chu Chu muốn xin nghỉ." Phía trước truyền đến giọng nói xem náo nhiệt của Diệp Khuynh.

Quý Chu Chu lập tức chỉ vào anh ta: "Điều tại anh ta, thích sai tôi giúp người khác làm việc nhất, mặc dù tính chất công việc của tôi rất nhàn rỗi, nhưng mà ở trên công việc khác lãng phí quá nhiều thời gian, cho nên mới không thể kịp trả lời tin nhắn của anh."

Diệp Khuynh bị cô chỉ vào, vốn rất mơ hồ, nhưng vừa nghe đến câu cuối thì trong nháy mắt đã hiểu rõ ý của cô, nên nhanh chóng tới giải vây: "Đừng đúng đúng, nhân viên đoàn phim ít ỏi, vì vậy tôi thỉnh thoảng sai cô ấy làm chút việc, chuyện này cũng là sơ sót của tôi, sau này sẽ cố gắng không cho cô ấy làm nữa."

Quý Chu Chu cũng phụ họa theo. Cố Quyện Thư nhìn hai người bọn họ kẻ xướng người họa, hừ nhẹ một tiếng buông Quý Chu Chu ra: "Lần này coi như em qua ải."

Quý Chu Chu lập tức thở phào nhẹ nhõm, liếc nhau một cái với Diệp Khuynh, vội nói sang chuyện khác: "Tôi cũng sắp chết đói rồi, mau đi ăn cơm đi. Diệp Khuynh đi cùng không?"

"Được, tôi cũng sắp đói chết, cùng nhau đi đi." Diệp Khuynh lập tức đáp ứng.

Vì thế, chuyến đi này vốn dĩ hai người biến thành ba người. Lần này, từ lúc Cố Quyện Thư bắt đầu xuất hiện thì nội tâm của Quý Chu Chu đã trải qua vài đợt Tu La(*). Bây giờ nếu có thể không nói lời nào thì không muốn nói lời nào, miễn cho bị Cố Quyện Thư túm đuôi sam nữa.

(*) *Tu La*: A- tu- la (: *Asura*) hay các (*Ác Thần*) ở đình miếu trong tín ngưỡng Ấn Độ, đặc biệt được nhắc đến nhiều trong Phật giáo (Chi tiết hãy search Google).

Nhưng Diệp Khuynh không biết ý nghĩ của cô, thấy hai người đều không nói chuyện, không chịu được cô đơn lủi ra một câu chuyện: "Quyện Thư, hôm nay mấy giờ tới đây? Buổi sáng tôi không nhìn thấy anh."

"Lúc sáng sớm tới đây."

Diệp Khuynh nhướn mày, trêu ghẹo hỏi: "Đặc biệt tới thăm Chu Chu?"

Cố Quyện Thư nhìn Quý Chu Chu một cái không nói gì, nhưng đáp án rõ ràng. Quý Chu Chu luống cuống phút chốc, mạnh mẽ làm bản thân bình tĩnh lại.

Diệp Khuynh nhìn dòng nước ngầm chuyển động giữa hai người, cười hai tiếng "He he" thô bỉ: "Vây hai người bây giờ mới ra khỏi phòng?"

"Ừ." Cổ Quyện Thư không nghe ra ý tứ trong lời nói của anh ta, thuận miệng qua loa với anh ta một câu.

Diệp Khuynh càng hưng phấn, vỗ Cổ Quyện Thư một cái: "Được lắm người anh em, không nghĩ tới thể lực của anh tốt như vậy, cho nên vẫn nên trẻ một chút mất zin, giống như Chử trạm rất sớm đã dẫn cô gái nhỏ đi mướn phòng, chắc chắn đã sớm banh rồi."

Vào lúc này, trong lòng Quý Chu Chu vốn đang bồn chồn, nghe được lời nói đùa mập mờ của Diệp Khuynh, lập tức trừng mắt liếc anh ta một cái, cắt ngang: "Anh suy nghĩ cái gì đó, quan hệ của tôi và Cổ tiên sinh rất thuần khiết."

"Quan hệ bạn bè nam nữ thuần khiết hả?" Diệp Khuynh cười ha ha.

Quý Chu Chu trấn định: "Thuần khiết đến mức không có quan hệ gì hết. Diệp đạo, xin đừng nói lời đùa giỡn dung tục này, không tốt cho thanh danh của Cổ tiên sinh lắm."

Diệp Khuynh hiếm khi nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của cô, bởi vậy bị nghẹn một chút, hồi lâu cũng chưa phản ứng lại. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Chờ đến tiệm cơm rồi, lúc Quý Chu Chu đi chọn cơm, Diệp Khuynh và Cổ Quyện Thư ngồi ở ghế lô chờ, anh ta mới chọt vỗ đùi: "Quyện Thư, bây giờ anh và Chu Chu còn chưa xảy ra chuyện gì à?"

"Gấp cái gì?" Cổ Quyện Thư rất bình tĩnh.

Diệp Khuynh bị nghẹn lần nữa, sau một lúc lâu vẫn không thể tin được: "Không phải, hai người đều đã đến bước ngủ chung một phòng, vậy mà còn chưa xảy ra chuyện gì hết, anh nói tôi gấp cái gì... Không phải anh có bệnh chứ?"

Cổ Quyện Thư liếc anh ta một cái, tiếp tục giúp Quý Chu Chu rửa chén đĩa.

Diệp Khuynh bỏ não một lát, nhất thời run rẩy: "Khó trách nhiều năm như vậy anh cũng chưa từng có bạn gái, hóa ra là thân thể không được. Chuyện này Chu Chu biết không? Thôi bỏ đi, sao cô ấy có thể không biết, hiếm thấy cô ấy phản nản cái gì, bệnh này của anh vẫn trị được chứ? Cũng ngàn vạn lần đừng giấu bệnh sợ thầy(*) nha!"

(*) *Giấu bệnh sợ thầy: ví với che giấu khuyết điểm không chịu sửa chữa.*

"Thật ờn." Cổ Quyện Thư không nhanh không chậm phun ra hai chữ.

Diệp Khuynh không dám nói tiếp nữa, Cổ Quyện Thư cầm khăn giấy, rũ mắt lau bàn: "Bên phía bà nội, qua một thời gian ngắn tôi mới kết thúc được, chờ mọi thứ đều kết thúc, có một số việc làm tiếp cũng không muộn."

"... Chỉ nói chuyện yêu đương, lên giường, anh còn nghĩ xa vậy à?" Anh vừa nói như thế thì Diệp Khuynh đã hiểu, ở chung là sợ vị lão phu nhân của Cổ gia kia làm Chu Chu khó chịu, cho nên mới vẫn luôn bị động với cô... Nhưng điều này cũng không đúng a: "Chuyện này không có liên quan gì với lão phu nhân nhỉ, cho dù hai người làm mọi chuyện, thì lão phu nhân cũng không biết, phải không?"

Cổ Quyện Thư dừng tay lại, một sự ôn nhu trong đáy mắt chợt lóe rồi biến mất: "Tôi biết, nhưng chỉ cần bà nội còn nhớ thương nhét người vào cho tôi, cho dù chỉ là nhớ thương, thì đến lúc đó cô ấy cũng sẽ không vui, không bằng dọn sạch tất cả giường ngủ rồi nói."

Lăn lộn trong diễn đàn Mẫu Anh lâu như vậy, anh cũng hiểu ý nghĩ thị giác của rất nhiều phái nữ. Trong hoàn cảnh chung ở đây, nhiều cô gái rất coi trọng bước cuối cùng, một khi anh và Quý Chu Chu hoàn thành, vậy có thể ý nghĩ nào đó của cô sẽ thay đổi. Ví dụ như lúc trước cũng không để ý anh có phụ nữ khác hay không, sau đó thì sẽ có sự ham muốn chiếm hữu với anh.

Cho nên anh phải đợi sau khi bà nội hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ nhét người vào cho anh, thì mới hoàn toàn chiếm hữu người cô, tránh cho cô sẽ cảm thấy uất ức.

Diệp Khuynh vẫn khó hiểu, Cổ Quyện Thư trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn là nói ra ý nghĩ của mình với một trong hai người bạn thân. Diệp lắng nghe vài lần đều muốn nói lại thôi, một lúc lâu mới đáp ứng hỏi: "Anh nói lúc trước, khi lão phu nhân muốn anh đính hôn, Chu Chu không có buồn sao?"

"Ừ." Đôi mắt của Cổ Quyện Thư ám áp lên: "Lần trước tôi trò chuyện với cô ấy, nói mình có người thích, cô ấy còn tưởng là người khác, thật là ngốc."

Editor:

Ai mới là người ngốc đây, haiz...

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40-3: Cùng nhau chết đi!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

□□□

Ngoài miệng nói ngốc, nhưng trong lòng một chút ý nghĩ này cũng không có, ngược lại cảm thấy chậm chạp đến đáng yêu. Chờ sau khi hoàn toàn ở bên nhau, thì không đùa giỡn kiểu này nữa, bởi vì nhất định cô sẽ không vui, hơn nữa có thể không có cảm giác an toàn. Người của anh dĩ nhiên cái gì cũng phải có, bao gồm cảm giác an toàn.

Diệp Khuynh dừng một chút, muốn nói chỉ cần hai bên nam nữ xác định quan hệ, cho dù là chưa từng nắm tay, thì sự ham muốn chiếm hữu cũng tồn tại, căn bản không thể nào một chút bức bối cũng không có. Mà quá trình ở chung lâu như vậy, Diệp Khuynh cũng có thể nhìn ra được, Quý Chu Chu không phải là người che giấu sự uất ức trong lòng, cô không biểu hiện uất ức, thì đó chính là thật sự không uất ức.

... Nhưng đây vẫn là tình yêu giữa người bình thường sao?

Đang lúc Diệp Khuynh không nghĩ ra, Quý Chu Chu từ bên ngoài trở lại, trong tay còn bung một đĩa salad to: "Hôm nay thật đông người, ăn đồ trước đi, những món còn lại đoán chừng rất lâu mới có."

Cô nói xong, ngồi xuống bên người Cố Quyên Thư, gấp một đĩa rau xanh vào trong chén anh, Cố Quyên Thư có qua có lại, rót đồ uống cho cô. Diệp Khuynh nhìn cách thức ở chung giữa hai người bọn họ, lại hoài nghi có phải mình quá nhạy cảm rồi không?

Ba người cùng nhau com nước xong xuôi, đi ra khỏi tiệm com đã trời tối, Diệp Khuynh chậm rãi đi phía sau họ một bước, cúi đầu gửi tin nhắn cho Chử Trạ: Có khả năng nào bạn gái của anh rất yêu anh, chỗ nào cũng đối tốt với anh, nhưng chỉ là không ghen, cho dù anh nói bản thân thích người khác rồi, cô ấy vẫn có thể thật bình tĩnh ở bên anh, hơn nữa không ghen không?

Trong một tin nhắn, anh ta nói ra mấy lần không ghen, rõ ràng trọng điểm chính là từ này.

Hình như Chử Trạ đang quay phim, lúc Diệp Khuynh sắp đến cửa khách sạn cửa thì mới nhận được tin trả lời: Người bạn cậu nói, chắc không phải chính là cậu chứ?

Diệp Khuynh:... Bớt nói nhảm, nói mau.

Chử Trạ: Kiểu tình yêu một chọi một được sinh ra chính là bởi vì sự ham muốn chiếm hữu, có thể cậu làm quá tốt nên bạn gái không ghen, nhưng tuyệt đối không có khả năng cậu làm gì cô ấy cũng không ghen, trừ phi cô ấy không yêu cậu.

Diệp Khuynh nhìn đến bốn chữ cuối cùng, tim đều lạnh phân nửa, nhưng nghĩ nghĩ vẫn chưa từ bỏ ý định: Vậy không thể không có ngoại lệ?

Chử Trạ: Cậu có thể tìm ra một ngoại lệ cho tôi không? Còn rất yêu cậu hơn nữa không thêm đề ý cậu thích người khác, đây không phải là nuôi con trai à? Có liên quan gì tới chuyện yêu đương, đã nói với cậu bớt xem truyện hậu cung.

Diệp Khuynh: Liên quan gì tới, liên quan anh cái rắm.

Liếc mắt nhìn hai người phía trước trò chuyện, Diệp Khuynh phiền lòng tắt đi động, từ chối suy nghĩ đến chuyện này nữa. Dù sao Quyên Thư và Chu Chu đều là người tốt, hai người tốt ở bên nhau còn phải bận tâm cái gì. Như vậy nghĩ, anh ta hoàn toàn không bận tâm.

Cố Quyên Thư ở khách sạn hai ngày với Quý Chu Chu, hai ngày này theo cô đến phim trường, nhìn thấy trạng thái công việc của Quý Chu Chu rất mới lạ, giống như quen biết một người mới. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Trong lúc một lần Quý Chu Chu ghi chép, anh nhìn không được chụp lên một tấm ảnh gửi cho Chu Trường Quân, với nội dung: Có phải rất chuyên nghiệp, cứ ở mãi trong nhà quả thật quá mai một nhân tài không?

Lúc Chu Trường Quân nhận được tin nhắn là đang xử lý những vấn đề khác sau khi đấu thầu, nhìn thấy tấm ảnh này xong thì mặt không cảm xúc chụp một tấm ảnh mặt bàn của mình, sau đó gửi cho Cố Quyên Thư: Tiên sinh, nếu ngài không trở về nữa, thì tôi sẽ bị đồng công việc này lược chết, đến lúc đó nhớ kêu Chu Chu tới đảm đương vị trí của tôi, ngàn vạn lần đừng mai một nhân tài.

Tin nhắn này gửi lại, Quý Chu Chu đang giúp Cố Quyên Thư dán màn hình di động, sau khi nhìn thấy lập tức thúc giục Cố Quyên Thư nhanh chóng quay về, đừng làm cho tuổi xuân của Chu Trường Quân chết sớm.

Cố Quyên Thư còn muốn ở lại thêm mấy ngày với cô, nhưng mà anh ở lại chỗ này càng lâu, trong lòng Quý Chu Chu càng bất an. Ý nghĩ trước kia chỉ là thỉnh thoảng hiện ra bây giờ xuất hiện càng ngày càng nhiều, quả thật nhiều tới mức làm cô biến thành chim sợ cành cong. Bây giờ cô chỉ muốn tiễn Cố Quyên Thư đi, sau đó chịu đựng từng ngày một, chờ lấy được khoản tiền cuối cùng thì nhanh chóng rút lui.

"Tôi không đi." Ý định không muốn đi của Cố Quyên Thư rất mãnh liệt.

Quý Chu Chu nhìn anh đáng thương vô cùng: "Tôi cũng luyện tiếc anh."

Cố Quyên Thư mềm lòng: "Vậy thì tôi ở lại."

"... Vẫn là dừng, một mình chú Chu quá đáng thương, anh quay về đi." Quý Chu Chu tạm dừng một chút, không ngừng cố gắng: "Chờ mấy ngày nữa tôi có thời gian, thì đến công ty tìm anh được không? Tôi đem đá bào cho anh."

Cố Quyên Thư vừa nghĩ tới cô đi thăm ban, thì hơi động tâm. Quý Chu Chu vội vàng hứa hẹn nhiều lần: "Đến lúc đó tôi chỉ đem đến cho mình anh, trời nóng như vậy, nhất định người khác rất hâm mộ anh."

"... Được." Cố Quyên Thư không để ý mấy điều hòa ở giữa văn phòng vào mùa hè cần phải mặc áo tay dài mới được, vì chờ tất cả mọi người hâm mộ đá bào, đành phải ngoan ngoãn đồng ý quay về.

Quý Chu Chu thở phào nhẹ nhõm, trên mặt càng không tha: "Vậy trên đường anh lái xe chậm một chút, nếu sau đó không có việc gì cũng đừng chạy qua đây, thời tiết quá nóng, tôi đau lòng anh, đừng làm tôi khó chịu, được không?" Trong lúc cô biên soạn lời nói dối, cũng không để ý chuyện trong xe có điều hòa.

Cố Quyên Thư lại rất hưởng thụ, ngồi lên xe rồi còn không quên dặn dò: "Nhớ đúng giờ trả lời tin nhắn của tôi."

"Được." Quý Chu Chu cười híp mắt đáp ứng, chỉ cần anh chịu đi, sau đó kéo khoảng cách ra, thì cô có rất nhiều cách làm cho cuộc trò chuyện nhanh chóng kết thúc.

Diệp Khuynh đã đứng cách đó không xa, thấy Quý Chu Chu ngược ánh mắt trời đứng trước cửa xe của Cố Quyên Thư nói chuyện, nghĩ thầm nếu đây cũng không phải là tình yêu, còn cái gì là tình yêu chứ. Minh thật sự nghĩ nhiều rồi.

Quý Chu Chu cảm giác bản thân cũng sắp bị phơi thành khô rồi, trong lòng càng ngày càng gấp, đành phải tăng thêm phóng thích tình cảm, chờ lúc nước mắt của cô cũng sắp rơi ra, thì cuối cùng Cố Quyên Thư ý thức được mình cần phải đi, nên mới khởi động xe rời đi.

Anh vừa đi, Quý Chu Chu hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, vừa quay đầu lại Diệp Khuynh liền đưa khăn giấy, giống như người ba yêu thương nhìn mình: "Cô nói xem hai người, đều đã lâu như vậy, cũng may cùng một người, đừng quá khó chịu, bằng không Quyên Thư cũng sẽ..."

"Chu Chu! Không phải đã nói đi KTV(*) sao? Cô nhanh lên được không! Nhiều người đều chờ cô đó!" Nơi xa truyền đến âm thanh thúc giục của Lục Ngự Thần.

(*) KTV: Karaoke.

Quý Chu Chu vui vẻ chạy về phía anh ta: "Ngại quá, ngại quá, mọi người đợi lâu rồi, hi hi..."

Diệp Khuynh còn đang cầm khăn giấy bay phát phới trong gió, cảm thấy có đôi khi bản thân quá mức ngu ngốc. Cho nên nói người phụ nữ dưới chân núi là hồ! Còn là hồ biết gạt người!

Khi Quý Chu Chu và người khác đi KTV chơi, thì Cố Quyên Thư đột nhiên phát hiện mình quên lấy cục sạc di động, vừa lúc hơi lo lắng Quý Chu Chu, lo mình đi rồi cô sẽ khóc, vì thế lập tức quay đầu trở lại.

Anh không nên ở đây với cô lâu như vậy, khiến cô lệ thuộc vào, kết quả lúc tách ra cũng nhận không được khóc nhè. (Truyện chính chủ TieuHiTieuHi). Cố Quyên Thư gõ tay lái sung sướng, quyết định cô đánh người như vậy, nên trong khoảng thời gian này mình vẫn hơi lạnh nhạt với cô mới được, nếu không sau này cô luôn dính anh như thế, anh không có cách nào làm việc thì làm sao đây.

Suy tư một đường Cố Quyên Thư trở lại khách sạn, nhìn thấy Diệp Khuynh đang đi ra ngoài, Quý Chu Chu đã không thấy bóng dáng, anh từ trên xe bước xuống hỏi: "Chu Chu đâu?"

Diệp Khuynh đang chuẩn bị đi theo lên sóng KTV, thì giật mình hoảng sợ khi nhìn thấy Cố Quyên Thư, lời nói cũng theo đó hỗn loạn lên: "Anh anh anh, sao trở lại rồi?"

"Tôi vẫn không thể trở lại?" Cố Quyên Thư kỳ quái liếc anh ta một cái: "Chu Chu đâu?"

"Đi hát... Về phòng ngủ, không đúng, đi đến phim trường khác quan sát học tập... Tôi cũng không biết." Diệp Khuynh theo bản năng muốn giúp Quý Chu Chu che giấu, nhưng che một chút rồi mới nhớ ra mình không cần phải thế này, chỉ là có thể bây giờ đã muộn, anh ta đã không cần thận đã trối mình thành châu châu trên dây dừng của Quý Chu Chu rồi.

... Sớm biết đã không tiếp nhận sự cám dỗ, một hai muốn đến quán KTV luyện tập!

"Nói thật." Cố Quyên Thư híp đôi mắt lại, cảm thấy chuyện cũng không đơn giản.

Diệp Khuynh đang định lên tiếng, thì di động đột nhiên vang lên, anh ta vốn muốn tắt máy, lại nghe thấy Cố Quyên Thư ản ản mở miệng: "Nhớ mở loa ngoài."

Diệp Khuynh căng da đầu nhăn nhó, bên trong lập tức truyền đến âm thanh nhạc đệm điếc tai, mà nổi bật hơn nhạc đệm chính là màn biểu diễn ca hát với

cảm xúc mạnh mẽ của Quý Chu Chu: "Phản bội tình yêu của tôi, bỏ lại tôi phía sau, cuối cùng biết được sự thật nước mắt của tôi rơi xuống..."

Cố Quyện Thư: "..."

Diệp Khuynh tuyệt vọng: "... Cùng nhau chết đi!

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Chu: Thỉnh thoảng muốn một lần như vậy, có thể làm chuyện xấu mà không bị bắt.

Chương sau Chu Chu xác nhận tâm ý của Quyện Tề, cuối cùng cô biết Quyện Tề thích cô! Sau đó bắt đầu chạy trốn (Hồi sợ Chu Chu bị mắng là cặn bã, cho nên nhấn mạnh một chút, kẻ lừa gạt tình yêu mới là cặn bã, Chu Chu là thiệt tình ngốc).

Editor:

Sắp rồi, Chu Chu sắp chạy trốn rồi...

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41-1: Chiến tranh lạnh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Diệp Khuynh hít sâu một hơi rồi cúp điện thoại, bình tĩnh nhìn Cố Quyện Thư: "Tôi vẫn chưa nhận điện thoại, vừa rồi chắc chắn anh xuất hiện ảo giác."

Cố Quyện Thư trầm ngâm chốc lát, chậm chậm mở miệng: "Chuyển lời với cô ấy một tiếng, cô ấy chết chắc rồi!"

"..." Ừ, bây giờ anh ta sẽ nói với Chu Chu, kêu cô sớm tiếp nhận cái chết đã định trước. Sau khi Diệp Khuynh đáp ứng thì lập tức gửi tin nhắn cho Quý Chu Chu. Quý Chu Chu rống xong một khúc rồi mới xem di động, vừa nhìn thấy Cố Quyện Thư quay trở lại lần nữa, một tiếng khóc lóc trở về.

Diệp Khuynh ngồi ở đại sảnh khách sạn với Cố Quyện Thư, rất nhanh đã nhìn thấy một bóng dáng hấp tấp chạy vào. Diệp Khuynh lập tức đứng lên: "Vây cái kia, hai người nói chuyện, người ngoài như tôi nên đi trước, hi hi..." Nói xong thì mặt cũng lui về phía sau Cố Quyện Thư, nhanh chóng rời khỏi nhóm trò chuyện.

Quý Chu Chu vừa vào cửa đã lạnh mắt thấy được Cố Quyện Thư, gượng cười một tiếng chạy về phía anh, đặt mông ngồi xuống bên cạnh anh: "Sao anh quay lại thế?"

"Bởi vì muốn nghe em hát." Cố Quyện Thư ản ản mở miệng.

Quý Chu Chu ho khan một tiếng: "Tôi chính là vì anh đi rồi, một mình nhàn rỗi nhịn không được nhớ anh, nên cùng đồng nghiệp đi ra ngoài chơi, nếu biết rằng anh còn trở lại, nhất định tôi sẽ không đi."

Nói xong cô trừng to đôi mắt, cố gắng truyền đạt sự chân thành của mình. Cố Quyện Thư đối diện với cô một lát, không nhanh không chậm nói: "Tôi ở lại thêm một tuần."

Biểu cảm của Quý Chu Chu trong nháy mắt hơi suy sụp, chờ lúc muốn giấu đi thì đã không còn kịp rồi.

Cố Quyện Thư: "Ha."

"..." Quý Chu Chu gượng cười một tiếng, dừng một chút rồi dứt khoát đau khổ đối mặt: "Tôi làm gì anh cũng đi theo, còn cứ can thiệp công việc của tôi, cho nên anh vừa đi, tôi nhất định tranh thủ thời gian ra ngoài chơi a."

"Vì vậy lúc này, vừa không nỡ vừa muốn rút nước mắt, đều là vì đồ tôi mau chóng rời đi?" Cố Quyện Thư nhướn mày.

Quý Chu Chu thành khẩn gật gật đầu, trong lúc anh cảm thấy cam nín thì cô duỗi cánh tay của mình ra: "Nè, anh đánh một cái cho bớt giận đi."

Cố Quyện Thu nghiêng đầu liếc liếc cô, đưa tay bắt lấy cổ tay cô, khoe mắt khẽ động, không ngờ cô gầy như vậy, mà trên người trước sau lại đều là thịt mũm mĩm.

Bây giờ Quý Chu Chu còn đang trong suy nghĩ bẽ bộn, sợ nhất kiểu tiếp xúc tay chân mang chút tính chất mập mờ này, vội vàng bình tĩnh rút cánh tay về: "Cho anh cơ hội rồi, là anh không đánh..."

"Ai nói tôi không đánh." Cố Quyện Thu lập tức giữ chặt cánh tay của cô, vươn hai ngón tay ra gõ lên cổ tay của cô một cái, âm thanh vang dội dẫn tới ánh mắt dò xét của rất nhiều người.

Quý Chu Chu ngây người hồi lâu, nhìn thấy trên cổ tay trắng nõn của mình đột nhiên có thêm hai dấu tay bở bưng, chột búng nó: "Anh đánh thật hả?!"

"Là em kêu tôi đánh." Sau đó Cố Quyện Thu lặng lẽ xê dịch một bước, tránh cho cô động tay với mình.

Quý Chu Chu liếc anh một cái căm hận, nhưng ngược lại không chắc chắn ý nghĩ trước đó của mình, cầu đàn ông này tuyệt đối không thích cô, không có người nào có thể xuống tay tàn nhẫn với người phụ nữ mình thích như thế, nói không chừng mấy hôm nay cô chính là buồn lo vô có.

Quý Chu Chu căm hận trừng mắt liếc liếc anh: "Tại sao anh trở lại?"

"Quên mạng cục sặc." Cố Quyện Thu nhìn cổ tay và khoe mắt ửng đỏ của cô, hiếm thấy nghĩ lại có phải mình hơi quá đáng rồi không?

Không đợi anh nghĩ kỹ, cục sặc đã được nhét vào trong tay, sau đó bị đẩy ra khỏi phòng. Thời gian Cố Quyện Thu hoàn hồn, xem chút nữa cánh cửa đập vào mặt anh, lần này anh không cần tìm kiếm trợ giúp cũng nhìn ra, Quý Chu Chu đây là tức giận.

Chờ trở về mở hộp, Cố Quyện Thu do dự một chút rồi khỏi trước, không nghĩ tới sau đó, Quý Chu Chu thật sự không để ý anh. Vẫn đợi suốt mấy ngày, cũng không đợi được Quý Chu Chu nguôi giận, anh buồn rầu nhìn chằm chằm thời gian càng ngày càng dài trên di động.

Lại phát ngốc một khoảng thời gian dài, Chu Trường Quân rốt cuộc nhện không được: "Tiên sinh, gần đây ngài và Chu Chu cãi nhau?"

"Không có cãi nhau."

Chu Trường Quân nhướng mày, chưa nói gì hết thì nghe được Cố Quyện Thu chậm chậm bổ sung: "Là đơn phương chiến tranh lạnh."

"..." Tiên sinh không hồ là tiên sinh, ngay cả tình huống Chu Chu tức giận này, mà cũng có thể giải thích trong sáng thoát tục.

Cố Quyện Thu không nhịn được lại nhìn di động một cái, ho khan một tiếng khiêm tốn xin chỉ bảo: "Là cô ấy phạm lỗi trước, tôi chỉ đánh cô ấy một cái, sao cô ấy lại tức giận trước?"

"... Ngài chỉ đánh, là tình huống gì?" Không phải là bạo lực gia đình chứ? Chắc tiên sinh nhà ông ta sẽ không làm loại chuyện này đâu.

Cố Quyện Thu nghĩ nghĩ, kể toàn bộ sự việc hôm đó một lần, nói xong sợ Chu Trường Quân không rõ, lập tức bổ sung thêm: "Ông thấy đấy, cô ấy đổ tôi rồi khỏi trước, rồi bị tôi phát hiện cũng rất chột dạ, kết quả chỉ vì tôi đánh cô ấy một cái, bây giờ ngược lại tôi thành người sai."

"Chuyện này của ngài, tôi thật sự không nói được." Chu Trường Quân ho khan một tiếng, suy tư chốc lát trả lời: "Nhưng dựa vào phản ứng của Chu Chu, chắc là cô ấy không vui, ngài dỗ một chút là được."

"Nhưng mà cô ấy kêu tôi đánh." Mặt Cố Quyện Thu đầy khó hiểu, thậm chí có ba phần oan ức.

Chu Trường Quân cười mĩa: "Sau này con gái nói lời tương tự như thế, tốt hơn ngài chỉ nên nghe một nửa."

Cố Quyện Thu nhìn ông ta như có điều suy nghĩ, rồi nhìn chằm chằm vào mười mấy tin nhắn mình gửi đi đều im lặng chưa được trả lời trên di động, sau một hồi mới đột nhiên mở miệng: "Còn lâu tôi mới phải xin lỗi."

"... Ngài vui là được." Chu Trường Quân nhìn dáng vẻ mạnh mẽ của anh, ánh mắt dần dần thương hại. Ông ta nhớ tới lúc mình chưa kết hôn, cũng cảm thấy bản thân vô cùng kiên cường, sau đó sự thật và mặt "Bốp bốp".

Môi Cố Quyện Thu giật giật, một cái ý nghĩ ở trong đầu từ từ hiện ra.

Quý Chu Chu bên này thật ra không có tức giận lắm, đuổi Cố Quyện Thu đi rồi thì cũng quên mất chuyện này, chỉ là nhìn thấy anh gửi tin nhắn cho mình, trong lúc đang định trả lời anh thì nghĩ đến đây là cơ hội có thể cách xa anh, cho nên dứt khoát không để ý. Dù sao chờ anh hỏi tới, cứ nói mình bởi vì tức giận là được.

Sau khi tính toán như vậy xong, Quý Chu Chu hoàn toàn làm lơ anh, tiếp tục cuộc sống lẩn lộn trong đoàn phim. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Lúc quay phim đến phần hậu kỳ, phương diện khán giả khác nhau xuất hiện khá lớn, kịch bản có nhiều chỗ cần phải sửa đổi một chút, cô càng không có thời gian đi dỗ Cố Quyện Thu.

Lại thêm một tập cốt truyện sửa xong, đã là lúc rạng sáng, Quý Chu Chu nhìn thoáng qua di động ngáp một cái, theo thói quen xem tin nhắn của Cố Quyện Thu nhảy ra, nhưng sau khi phát hiện đã hai ngày liên tiếp anh không gửi tin nhắn cho mình, trong lòng ngược lại trống rỗng lên.

Tình cổ chấp của vị này cô cũng từng nhìn thấy, làm sao bỗng nhiên không có động tĩnh? Quý Chu Chu càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng, nhìn không được tay tiện gửi đi một tin nhắn, chờ sau khi tin nhắn hiển thị gửi thành công thì cô lại bắt đầu hối hận, đáng tiếc lại cũng không có cơ hội thu hồi.

Cố Quyên Thư chậm chạp không trả lời, cô đợi trong chốc lát thì buồn ngủ dữ dội, cho nên dứt khoát tắt máy tính nằm xuống ngủ. Mãi cho đến gần 9 giờ sáng hôm sau mới từ từ tỉnh lại.

Chuyện đầu tiên sau khi tỉnh lại, chính là mở di động xem tin nhắn, kết quả Cố Quyên Thư vẫn chưa trả lời, Quý Chu Chu nheo mắt, có một cảm giác không ổn.

Loại cảm giác không ổn này rất nhanh được chứng thực, buổi trưa Chu Trường Quân gọi điện thoại cho cô: "Chu Chu hả? Tiên sinh bị bệnh, cô trở về thăm cậu ấy một chút đi."

Nghe thấy Chu Trường Quân nói với mình nghiêm túc như vậy, trong lòng Quý Chu Chu lộp bộp một tiếng, nhất định Cố Quyên Thư không chỉ bị bệnh đơn giản như thế, chắc chắn đã xảy ra chuyện, nên mới có thể ngay cả tin nhắn cũng không trả lời. Chu Trường Quân còn cố ý kêu mình trở về, cô không dám nghĩ nhiều, lập tức xin Diệp Khuynh nghỉ phép chạy về nhà.

Lúc về đến nhà, đúng ngay giờ nghỉ trưa, trong sân chỉ có mấy người vệ sĩ vẫn còn trên cương vị, những người khác đều trở về nghỉ ngơi. Quý Chu Chu quên mất còn có chuyện nghỉ trưa này, nhìn thấy trong sân vắng vẻ như vậy trong lòng càng hoảng. Sau khi xuống xe thì một đường chạy chậm đi tìm Cố Quyên Thư.

Cô vào sân, Chu Trường Quân đã biết rồi, bởi vậy cố ý ở cửa phòng của Cố Quyên Thư chờ, nhìn thấy lưng cô thì quay mặt đi, ho khan một tiếng, nói: "Đi vào phòng thăm cậu ấy đi."

Rõ ràng chỉ là một câu nói bình thường, cứ cảm giác được ông ta nói ra đi chiếm ngưỡng thì thế. Quý Chu Chu càng ngày càng bất an, lúc đi tới cửa đã hoàn toàn không có hấp tấp, hết sức bình tĩnh bước vào phòng Cố Quyên Thư.

Trong căn phòng bốn phía không bụi bặm, Cố Quyên Thư an tĩnh nằm trên giường, không biết là ngủ hay là ngất xỉu rồi. Quý Chu Chu liếc môi phát khò một chút: "Cố tiên sinh?"

Đối phương không có cử động, Quý Chu Chu gọi thêm một tiếng, vẫn không có cử động. Cô đành phải tiếp tục tiến lên, trong đầu nhanh chóng lướt qua cốt truyện của áng văn này. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Chờ khi tới cạnh giường rồi, phịch bịch lớn nhỏ, chút cốt truyện và tiết tấu đều lướt qua một lần, nhưng vẫn không nghĩ ra có phần nào Cố Quyên Thư bị bệnh nan y.

Chẳng lẽ là bị thương? Lòng mi của Quý Chu Chu khẽ động, duỗi tay kéo chăn trên người anh, nhưng tay mới vừa nắm cái chăn thì đã bị Cố Quyên Thư nắm trong tay.

Quý Chu Chu hoảng sợ, sau đó kinh hi nhìn anh: "Cố tiên sinh, anh tỉnh rồi?"

Cố Quyên Thư hơi hé mắt ra, nhìn chằm chằm cô một hồi mới mở miệng: "Tại sao không trả lời tin nhắn của tôi?"

"... Anh còn có chỗ nào khó chịu không? Sao lại đột nhiên bị bệnh, bác sĩ nói thế nào?" Quý Chu Chu quan sát anh một lần, mặt mày mang theo lo lắng.

Cố Quyên Thư vẫn nhìn chằm chằm cô như cũ, Quý Chu Chu dừng một chút, đành phải thuận miệng qua loa: "Ai kêu anh lần trước đánh tôi, còn dùng sức lực lớn như vậy, tôi chắc chắn tức giận á."

"Nói dối, tôi không dùng sức lớn như vậy, em chính là không muốn để ý tôi." Lần này Cố Quyên Thư không bị lừa gạt được, một đôi mắt thẳng thắn nhìn chằm chằm cô.

Quý Chu Chu liếc môi một cái, vẫn mạnh miệng như mọi khi: "Anh không tin thì thôi, tôi chính là tức giận, mà sau đó anh cũng không tới dỗ tôi, nên tôi càng tức giận."

"Là ai không trả lời tin nhắn?" Cố Quyên Thư nhướn mày.

Quý Chu Chu chột dạ ho khan một tiếng: "Vậy được rồi, anh đánh tôi một cái cùng với chuyện mấy hôm nay tôi không để ý anh, hòa nhau."

"Vậy chuyện trước đó gạt tôi thì sao?"

Quý Chu Chu dừng một chút, chột thẹn quá hóa giận: "Không phải anh bị bệnh à, sao còn có thời gian so đo những chuyện này với tôi?"

Cố Quyên Thư phát một tiếng cười nén vui về từ trong cổ họng ra, giây tiếp theo kéo cô vào trong lòng, không chờ cô phản ứng lại, liền dùng chân cuộn cuộn người thành con sâu lông, vây ở trong lòng không chịu thả ra.

Quý Chu Chu bị khóa ở trong chăn, sau khi giãy giụa hai cái cũng không giãy ra, hằm hừ nhìn về phía anh: "Này! Anh thả tôi ra."

"Chuyện em gạt tôi và chuyện hôm nay tôi gạt em, đều hòa nhau, cho nên chúng ta ai cũng đừng tức giận." Cố Quyên Thư bình tĩnh thương nghị với cô.

Quý Chu Chu đầu tiên là sùng sốt một chút, sau đó thì phản ứng lại: "Anh không bị bệnh?!"

"Ừm, không bị bệnh." Cố Quyện Thư rất thân nhiên.

Quý Chu Chu chợt phát bực: "Không bị bệnh còn gạt tôi trở về, có biết tôi lo lắng bao nhiêu không?!"

Cố Quyện Thư sung sướng nhìn cô, duỗi tay nheo nheo khuôn mặt mượt mà của cô: "Rất lo lắng cho tôi?"

"Cái rắm, tôi chính là cảm thấy cần cứ vào chủ nghĩa nhân đạo, nên trở về thăm một chút mà thôi." Quý Chu Chu bị ánh mắt vui vẻ của anh đâm một cái, lập tức quay mặt đi không dám nhìn anh nữa.

Cố Quyện Thư hừ nhẹ một tiếng, vùi mặt vào trên người trong chăn của cô, nhắm mắt lại chậm rãi mở miệng: "Vây em vẫn nên thăm nhiều chút đi, quả thật tôi cũng sắp một đến bệnh rồi!"

Nghe thấy sự mệt mỏi rõ ràng trong giọng nói của anh, Quý Chu Chu vốn định không để ý anh, nhưng vẫn là không nhịn được, hỏi: "Không phải hạng mục đã lấy được rồi sao, tại sao còn mệt như vậy, chẳng lẽ đã bắt đầu rồi?"

"Việc chuẩn bị công tác sơ bộ vẫn chưa xong, tạm thời chưa khởi động hạng mục." Cố Quyện Thư giải thích.

Sự nghi ngờ trong đáy mắt của Quý Chu Chu sâu hơn, giây tiếp theo Cố Quyện Thư giải đáp nghi ngờ của cô: "Là bên phía bà nội, bà ta nhận ra được hành động của tôi, cho nên gần đây phải cẩn thận chút."

"Ồ..."

Cố Quyện Thư hơi hé mắt ra, sau một lúc lâu ôm chặt hơn chút nữa: "Gần đây em có thể xin nghỉ mấy ngày về nhà không?"

Quý Chu Chu dừng một lát, lập tức hiểu rõ anh sợ lão phu nhân bị ép đến sốt ruột, sẽ xuống tay với mình, kêu cô trở về là vì lý do an toàn. Chỉ là thân phận biên kịch của cô, đã định trước cô phải luôn ở lại đoàn phim chờ sai bảo.

Cố Quyện Thư không nghe thấy cô trả lời, thì biết đáp án của cô là gì. Hừ nhẹ một tiếng nheo mũi cô: "Được rồi, em muốn làm cái gì thì làm, nhưng mà có thể tôi sẽ phái mấy người vệ sĩ cho em. Em yên tâm, bọn họ chỉ âm thầm bảo vệ em, không quấy rầy công việc của em."

"Ừm." Mặc dù Quý Chu Chu không muốn bị trói buộc, nhưng làm nữ chính ngược văn thì sự tự giác vẫn phải có. Chuyện tốt có lẽ không tới phiên cô, nhưng một khi có chuyện xấu, vậy nhất định có liên quan với cô. Cho nên cô vẫn cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Cố Quyện Thư cho rằng còn phải tốn chút thời gian đi thuyết phục cô, nhưng không ngờ cô đã đồng ý nhanh như vậy, vì thế không khỏi cảm thấy vui vẻ yên tâm. Sau khi xoa xoa tóc cô, thấp giọng hỏi: "Còn đau không?"

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41-2: Cố Quyện Thư thích cô

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Cái gì... À, không đau." Quý Chu Chu vốn dĩ không phản ứng lại, sau đó mới ý thức được anh đang nói cái đánh ở tay cô, không khỏi có chút mặt đỏ. Vốn dĩ cô không muốn để ý người này, cho nên mới mượn đề tài khai triển, nhưng lúc này thái độ mềm nhũn hóa của anh, trái lại làm cô hơi ngượng đến luống cuống.

Cố Quyện Thư dừng một chút, vẫn là đưa cổ tay đến trước mặt: "Em đánh lại đi."

"... Điều hòa nhau rồi còn đánh cái gì mà đánh." Quý Chu Chu cảm nín, thấy anh không chịu rút cổ tay về, "A ồ" trên cánh tay anh cắn một cái, giống như ra oai nhìn về phía anh, kết quả vậy mà nhìn thấy đáy mắt của anh hiện lên ý cười. Trong nháy mắt không có tâm tư đùa giỡn gì hết, Quý Chu Chu ngại ngùng mở miệng ra.

Cố Quyện Thư nhìn một vòng dấu răng trên cổ tay, tâm tình cuối cùng tốt hơn nhiều, nhắm mắt lại lần nữa rồi nói: "Ngủ một lát đi, hơn nửa tiếng nữa thì tôi phải đi làm việc, chắc là mấy ngày không thể gặp mặt."

... Cô ước gì không bao giờ gặp lại anh, Quý Chu Chu nói thầm trong lòng một câu, nhưng không có giấy giũa nữa, mà là cũng nhắm hai mắt lại theo, bắt tri bất giác đã ngủ mất.

Quý Chu Chu chỉ ngủ 10 phút thì tỉnh lại, lúc mở mắt ra Cố Quyện Thư vẫn còn ở đây, cô thử từ trong lòng anh thoát ra, kết quả mới vừa động một chút đã bị anh càng thêm dùng sức ôm lấy. Quý Chu Chu không muốn đánh thức anh, đành phải nằm ngoan ngoãn, chờ anh tỉnh lại rồi nói.

Một mình nằm chán lại không thể cử động, chỉ có thể để ánh mắt dạo chơi khắp nơi, từ từ dừng ở trên mặt Cố Quyện Thư. Có lẽ gần đây anh rất bận, đen hơn trước một chút, nhưng có vẻ ngủ quên càng thêm anh tuấn, cũng không biết có phải cô ảo giác hay không, hình như trông thành thực hơn trước một chút.

Khuôn mặt này, đặt ở trong hiện thực chỉ sợ những cô gái kia đều giành giật đến bể đầu, nhưng ở thế giới này, vì phục vụ nam nữ chính và cốt truyện, ngược lại chưa từng thấy anh có hoa đào nào. À, ngoại trừ bạn gái chỉ sống trong miệng kia của anh.

Quý Chu Chu chớp chớp mắt, nhìn thấy lông mi anh dính kim tuyến trên quần áo của mình, lặng lẽ rút tay từ trong chăn ra, giúp anh nhặt hạt kim tuyến nhỏ đi. Lông mi Cố Quyện Thư khẽ run, hình như muốn tỉnh dậy, Quý Chu Chu nhanh chóng nhắm mắt lại, giả vờ mình còn đang ngủ.

Sau khi Cố Quyện Thư mở mắt ra, nhìn chằm chằm mặt cô một lúc lâu mới đứng dậy. Bên cạnh chợt nhẹ đi, trong lòng Quý Chu Chu thờ phào nhẹ nhõm, định chờ anh rời khỏi đây thì nhanh chóng trở về đoàn phim.

Cố Quyện Thư đi tắm một cái, thay quần áo xong bước ra, thấy Quý Chu Chu còn đang ngủ, về mặt an tĩnh khi ngủ ngoan ngoãn hơn vài phần mà ngày thường không có, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại giống như cục bột nhỏ làm cho người ta yêu thích. Anh do dự một chút, vẫn là không nhận được xích lại.

Tuy Quý Chu Chu nhắm mắt, nhưng cũng biết anh đang ở cạnh giường, thấy anh rề rà không đi, trong lòng đã sớm bắt đầu sốt ruột, nhưng lúc này mở mắt ra thì quá cố tình, nên chỉ có thể tiếp tục giả vờ ngủ.

Đột nhiên, cô cảm giác được hình như hơi thở của Cố Quyện Thư gần kề, không đợi cô phản ứng lại, giây tiếp theo môi anh đã dán lên môi cô. Hô hấp của Quý Chu Chu rối loạn phút chốc, giả vờ giống như bị làm ồn râm rì một tiếng, xoay người né tránh nụ hôn này.

Cố Quyện Thư tạm dừng một chút, cẩn thận giúp cô đắp lại cái chăn lên người mà cô vừa kéo ra một chút, cũng mặc kệ cô nghe được hay không, chỉ lo thấp giọng dặn dò: "Nghỉ ngơi cho tốt, tôi rất nhanh sẽ đến đoàn phim thăm em."

Cố Quyện Thư nói xong, đưa tay cầm ngón tay của cô, giống như đang cầm lấy viên đá quý trân quý nhất trên đời vậy. Cho dù Quý Chu Chu không nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng cũng có thể cảm nhận được động tác của anh mang theo bao nhiêu ý vị quý trọng.

Cố Quyện Thư rất nhanh đã rời đi, theo tiếng động cửa phòng, Quý Chu Chu mở mắt ra, nằm trên giường thật lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần. Tuy trông cô bình tĩnh, nhưng trong lòng sớm đã sóng to gió lớn, tất cả nghi ngờ trước kia đều biến thành sự thật, cô có cảm giác không chân thật dẫm lên bông vải đi lại.

Khi nào? Khi nào thì anh có loại tâm tư này với mình? Quý Chu Chu hoàn toàn không hiểu, bọn họ là quan hệ tình nhân, nếu anh yêu mình, hoàn toàn không cần phải che giấu, vì sao còn phải bí mật giấu đi tình yêu của mình, cuối cùng đánh cô một cái không kịp trở tay?

Rút sự bình tĩnh của lớp ngoài cùng đi, rốt cuộc Quý Chu Chu hoảng sợ, thứ Cố Quyện Thư thích mặc dù rất nhiều người cầu không được, nhưng mặt ong của tôi là của tôi, đây là thứ ngoài kế hoạch của cô, cô không muốn chút nào.

Nếu Cố Quyện Thư thích cô, vậy sau khi cô chạy trốn, chắc chắn Cố Quyện Thư sẽ còn cố chấp hơn so với trong tưởng tượng của cô. Ở trước khi thích biến mất, sẽ không thể nào từ bỏ bắt lấy cô. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nhưng nếu không chạy trốn, với địa vị chênh lệch của cô và Cố Quyện Thư, chỉ sợ sớm muộn gì cô cũng sẽ trở thành tình phụ chân chính của anh.

Cố Quyện Thư này ôn nhu, có tiền, xem như là một người đàn ông tốt hiếm có, nhưng cô không thích anh a! Một chút tình yêu nam nữ cũng không có, không phải nói chường mắt anh, mà là hoàn toàn không theo phương diện này nghĩ tới, rất khó tưởng tượng cô và Cố Quyện Thư yêu đương, sẽ là tình cảnh ly kỳ gì.

Trước kia sở dĩ làm nũng, lấy lòng, đơn giản là cảm thấy anh cũng không thích mình, gặp dịp thì chơi, lại càng không có gánh nặng, nhưng bây giờ đã biết được tâm tư của anh, bản thân lại xem anh như bạn bè, vậy không thể tiếp tục thế này nữa...

Không đúng, nói không chừng anh vẫn muốn gặp dịp thì chơi đó, dù sao không phải ở trong công ty anh còn thích một người?

Mí mắt của Quý Chu Chu giật giật, lại dấy lên một tia hy vọng, nhưng lại mơ hồ cảm thấy có lẽ cái người gọi là thích, có chênh lệch với suy nghĩ của cô. Vì xác định tâm tư của Cố Quyện Thư, Quý Chu Chu quyết định tìm cơ hội đến công ty anh một chuyến.

Quyết định chủ ý, Quý Chu Chu hít sâu mấy hơi, đứng dậy đi ra khỏi phòng Cố Quyện Thư, vừa ra khỏi cửa đã gặp Chu Trường Quân: "... Chú Chu?"

Dường như Chu Trường Quân đặc biệt đợi cô, lúc nhìn thấy cô hơi ngượng ngùng: "Cái kia, vấn đề giữa cô và tiền sinh giải quyết rồi chứ?"

"... Giải quyết rồi." Quý Chu Chu cười gượng, trong lòng có chút không yên.

Chu Trường Quân thờ phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Hai ngày nay hai người cãi nhau không thích đáng, tiền sinh làm việc đều luôn thất thần,

sau này có chuyện gì bàn bạc kỹ lưỡng, tiền sinh thích cô như vậy, khẳng định cái gì cũng sẽ đáp ứng cô."

Hiện tại Quý Chu Chu sợ nghe thấy chữ "Thích" nhất, mí mắt giật một cái vội vàng rời đi. Sau khi trở lại đoàn phim tâm trạng vẫn không yên, cuối cùng càng ảnh hưởng đến công việc biên kịch hơn, liên tiếp làm ra hai lần sai sót. Rót cuộc cô quyết định lấy thân phận Chu Tứ Quý xin nghỉ một buổi trưa, đến tủ lạnh của Lục Ngữ Thần lấy một phần đá bào đến Cố thị.

Cô vừa đến dưới lầu công ty đã bị ngăn lại, bất đắc dĩ đành phải gọi điện thoại trước cho Cố Quyện Thư, muốn kêu anh gọi người dẫn mình đi vào. Ai ngờ, sau khi Cố Quyện Thư nghe được tin cô đến, dừng một chút đứng lên, trực tiếp xoay người đi xuống lầu.

Nhóm nhân viên cấp cao đang báo cáo hai mặt nhìn nhau, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có Chu Trường Quân mơ hồ đoán được.

Quý Chu Chu ở dưới lầu đợi một lát, cuối cùng đợi tới lúc Cố Quyện Thư tự mình xuống, nội tâm sợ hãi trong nháy mắt tăng thêm mấy lần. Trước kia anh đối tốt với mình, cô chỉ xem anh chăm sóc mình như chăm sóc thú cưng, nhưng bây giờ tờ giấy ở cửa sổ kia đã mỏng đến trong suốt, thì cuối cùng cô cũng thấy được sự dè dặt của anh.

... Thật là đáng sợ, thật là quá đáng sợ.

Quý Chu Chu nuốt nước miếng xuống, lặng lẽ lui về sau hai bước, trong lúc anh đưa tay về phía mình, lập tức đưa hộp giữ ấm trong lòng cho anh: "Đây là đá bào, không phải lúc trước tôi nói muốn đưa cho anh sao?"

Cố Quyện Thư dừng một chút, nhận lấy đá bào, sau khi chậm chậm mở ra nhìn một cái, đánh giá: "Trông rất khó ăn, còn không bằng tôi mua một ly kem ở bên cạnh."

"... Không ăn trả lại cho tôi." Quý Chu Chu tròn trắng mắt, cũng bởi vì bộ dáng của anh cứ cầu bức thế này, nên cô mới luôn không nghĩ theo phương diện đó.

Cố Quyện Thư lập tức đẩy nắp lại, tự mình đi về phía trước: "Bên ngoài nóng quá, đi thôi, đến văn phòng của tôi."

Quý Chu Chu do dự phút chốc, vẫn là đi theo. Một khắc xuất hiện đại sảnh văn phòng kia, vô số ánh mắt như có như không bay về phía người Quý Chu Chu, cô bỗng nhiên hơi hồi hận, sớm biết vậy đã gọi điện thoại cho Chu Trường Quân.

Cố Quyện Thư không để ý những ánh mắt đó chút nào, một đường dẫn Quý Chu Chu đến văn phòng, trong văn phòng nhóm nhân viên cấp cao vẫn chưa rời đi. Sau khi nhìn thấy Quý Chu Chu đều khá bất ngờ.

"Bạn gái tôi." Cố Quyện Thư hiếm khi giới thiệu, mặc dù không loại trừ nhân tố khoe khoang.

Quý Chu Chu đã nghe anh giới thiệu mình như vậy rất nhiều lần, nhớ lại lúc lần đầu anh nói thế này, chẳng lẽ lúc đó anh đã thích mình?

Chờ đợi mấy nhân viên cấp cao đi, Quý Chu Chu nhìn không được hỏi: "Anh giới thiệu tôi như vậy, không sợ lão phu nhân gây phiền phức?"

"Không sao, có vệ sĩ ở đây, em sẽ không có chuyện gì, hơn nữa bây giờ bà nội cũng không rảnh để ý tới em." Cố Quyện Thư mở hộp giữ ấm ra, cầm cái muỗng múc đá bào đã tan một nửa ăn.

Bởi vì là đá bào nguyên chất không thêm sữa và đường, sau khi tan đi chính là nước đá, Quý Chu Chu thấy anh ăn từng miếng một, nhìn không được nhắc nhở: "Hay là anh chỉ ăn trái cây thôi."

Cô gần như quên mất, thứ này đối với những diễn viên ngay cả cơm cũng không thể ăn nói là ngon, nhưng đối với người bình thường, vẫn là thật miễn cưỡng.

"Không sao, tôi thích." Cố Quyện Thư cúi đầu tiếp tục ăn.

Quý Chu Chu nhìn bộ dáng này của anh, không thể nhìn được nữa giật đá bào lại: "Anh vẫn là đừng ăn, ăn đau bụng rồi làm sao."

Cố Quyện Thư trầm mặc phút chốc, sau một lúc lâu đề nghị: "Vậy có thể đưa nước cho tôi uống không, tôi không ăn trái cây."

"?"

Cố Quyện Thư nhún vai: "Tôi khát, nếu em không cho, vậy làm phiền đi nói với thư ký một tiếng, kêu cô ấy rót cho tôi ly nước, nhớ thêm cục đá."

"... Vậy hay là anh uống cái này đi, lạnh trực tiếp." Quý Chu Chu cầm nín trả hộp giữ ấm cho anh.

Lúc này Cố Quyện Thư mới hài lòng, an tĩnh ngồi ở đó ăn, chỉ là mới vừa ăn một lát, đã bị kêu đi họp. Trước khi đi, Cố Quyện Thư không yên tâm nhìn Quý Chu Chu một cái, dặn dò cô: "Em đừng ăn của tôi."

"Không ăn..."

Cố Quyện Thư yên tâm: "Buổi tối chờ tôi cùng nhau ăn cơm."

"Tôi, tôi phải mau chóng quay về, chỉ xin nghỉ mấy tiếng." Lần này Quý Chu Chu tới, chính là vì biết một sự thật, để lên kế hoạch cho tương lai.

Cố Quyên Thư mỉm môi: "Vậy tôi nhanh chút?"

"Ồ... Vậy đến lúc đó xem sao." Giọng điệu của Quý Chu Chu mơ hồ.

Cố Quyên Thư gật đầu rồi đi, anh vừa đi, Quý Chu Chu lập tức đi tìm thư ký lỗi kéo làm quen, thư ký biết vị này chính là Cố phu nhân tương lai, nên rất khách sáo với cô.

Chờ khi trò chuyện cũng khá khá rồi, Quý Chu Chu như là vô tình hỏi: "Quyên Thư ở công ty có người bạn nào khá thân không, tôi muốn tạo quan hệ tốt với bọn họ."

"Cố Tổng à? Anh ấy là lãnh đạo tác phong nghiêm khắc, sẽ không kết bạn với nhân viên." Thư ký cười mỉm trả lời: "Ngoại trừ Chu Tổng ra, tôi vẫn chưa từng thấy anh ấy qua lại thân thiết với ai."

Quý Chu Chu cười gượng một tiếng, nói vài câu đẩy chuyện này đi. Thư ký làm việc lâu dài, mặc kệ cô hỏi cái gì cũng không nhận được đáp án mà cô muốn, vì vậy dứt khoát chạy đi tìm Chu Trường Quân.

"Chú Chu, bạn gái ở công ty của Cố tiên sinh là ai?" Quý Chu Chu giả vờ không vui, thật ra nhìn chằm chằm vào biểu cảm của Chu Trường Quân.

Chu Trường Quân sững sờ một chút: "Từ khi nào tiên sinh có bạn gái ở công ty?"

Trong lòng Quý Chu Chu lộp bộp một tiếng: "Trước đó không phải chú đã nói, con không được đặt com hộp cho Cố tiên sinh à? Nếu anh ấy ở công ty không có ai, vậy vì sao muốn đề phòng con như vậy?"

Sau khi Chu Trường Quân nghe hiểu, trong nháy mắt dờ khóc dờ cười: "Cô suy nghĩ nhiều rồi Chu Chu, tôi không cho cô đặt com hộp, là bởi vì tiên sinh sẽ cảm đến trước mặt tất cả nhân viên cấp cao thể hiện tình cảm. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Tôi thật sự cảm thấy tổn hại danh tiếng của cậu ấy, lúc đó mới không cho cô đặt, không tin chờ lát nữa cô thử xem, xem có phải cậu ấy muốn lấy đi ra ngoài thể hiện tình cảm không."

Quý Chu Chu càng nghe trái tim càng thắt chặt, cho đến khi giọng nói của Chu Trường Quân rơi xuống, cô mới phải tuyệt vọng thừa nhận, Cố Quyên Thư từ đầu tới cuối cũng chỉ thích một mình cô. Lúc đó ở bờ biển, sau khi trò chuyện với cô xong, còn năm lần bảy lượt đề nghị muốn cho cô toàn bộ gia sản, chỉ là bị cô mơ mơ màng màng từ chối.

Vì vậy Cố Quyên Thư đã sớm thích cô, cô lại ngốc đến mức tất cả mọi người đều biết, chỉ có cô bây giờ mới để ý tới!

Quý Chu Chu không biết Cố Quyên Thư thích cô bao nhiêu, bây giờ truy hỏi cũng không có ý nghĩa, chuyện cô có thể làm chính là, phải rời đi trước khi anh càng lún càng sâu, cũng tránh để hai người cuối cùng đều hăm sâu trong bùn lầy!

Quý Chu Chu cắn môi, ở trên di động nghĩ ra một đơn từ chức, chuẩn bị hai ngày này đưa cho Diệp Khuynh.

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Chu: Trời nóng, nên chỗ A-Tu-La mát mẻ một chút.

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Kế hoạch chạy trốn

Quý Chu Chu vốn định trực tiếp thu dọn đồ đạc chạy lấy người, nhưng lại cảm thấy Chu Tứ Quý biến mất cùng lúc với cô, chắc chắn dẫn tới nghi ngờ. Hơn nữa đoàn phim có thể thiếu một Quý Chu Chu, nhưng tuyệt đối không thể thiếu Chu Tứ Quý, cho nên nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn là quyết định để một mình "Quý Chu Chu" từ chức, bản thân thì lấy thân phận Chu Tứ Quý ở lại.

Lên kế hoạch như vậy xong, Quý Chu Chu bắt đầu công việc xuống tay chuẩn bị. Đầu tiên là làm giảm bớt cảm giác bị lừa gạt của Cố Quyên Thư, cô

suy nghĩ một chút, đóng gói thật kỹ tất cả đồ đạc mà trong khoảng thời gian này anh mua cho mình để ở nhà, đến lúc đó không định mang đi một món nào.

Còn tấm thẻ anh đưa, sau khi Quý Chu Chu tính toán số tiền mình đã xài một chút, thì chuyển ít tiền trong khả năng cho phép vào thẻ, cộng với đồ đạc anh mua mà cô không lấy, coi như cũng đủ rồi. Xử lý xong chuyện lợi ích, tiếp theo chính là con đường chạy trốn.

Quý Chu Chu mua vé máy bay, là hướng ngược lại với địa phương cô đã chọn trước đó, tuy không định ngồi, nhưng cũng xem như một cảnh giả.

Khi tất cả những chuyện này đều kết thúc, Quý Chu Chu bắt đầu trải đường. Đầu tiên là lấy thân phận Chu Tứ Quý đến phim trường hai lần, tạo ra dáng vẻ thân thể của mình đang dần dần chuyển biến tốt, rồi dùng thân phận Quý Chu Chu cứ xin nghỉ suốt, giống như càng ngày càng không thích ứng sinh hoạt của đoàn phim.

Lại là một lần xin nghỉ, đúng lúc thời gian nghỉ quay phim của Diệp Khuynh, lần này thay vì để cô đi ngay lập tức, thì đưa cô vào căn phòng nhỏ: "Gần đây cô làm sao vậy?"

"Tôi cũng không biết, có thể hơi khó chịu." Quý Chu Chu chột dạ dòi mắt đi.

Diệp Khuynh nhún mày: "Đi bệnh viện không?"

"... Đi."

"Quyện Thư đâu? Anh ấy biết không?"

Quý Chu Chu ho khan một tiếng, cười gượng một tiếng: "Gần đây anh ấy bận quá, tôi không dám nói với anh ấy."

Diệp Khuynh hiểu được gật gật đầu: "Vậy cô trở về nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi thêm hai ngày, không cần phải chạy tới xin nghỉ nhiều lần."

"Được." Quý Chu Chu gật đầu, lập tức xoay người chạy.

Cô vừa rời khỏi, Diệp Khuynh liền gửi tin nhắn cho Cố Quyện Thư, nói cho anh biết chuyện Quý Chu Chu không khỏe. Chờ khi gửi tin nhắn xong buông tiếng thở dài, cảm giác mình giống như giúp người bạn trông con, mặc dù chột dạ vì trông con không tốt, nhưng vẫn phải mau chóng thông báo cho người giám hộ.

Quý Chu Chu không biết Diệp Khuynh bán đứng chuyện của cô, trở lại phòng thì bắt đầu thu dọn đồ đạc, định chờ hai ngày này sau khi thân thể "Chu Tứ Quý" trải qua càng ngày càng tốt, thì tự mình làm cho thân phận của Quý Chu Chu biến mất khỏi thành phố A.

Đội cô thu dọn quần áo này kia xong, đã tới buổi trưa, Quý Chu Chu không có một chút khẩu vị, dứt khoát nằm lên giường ngủ, không có ý định đi ra ngoài ăn cơm.

Lúc vừa mới mơ màng sắp ngủ, đột nhiên nghe được tiếng đập cửa, cô bực bội trở mình, bất đắc dĩ vẫn phải đi mở cửa.

Cửa mở ra một cái, đập vào mắt chính là chiếc áo sơ mi màu đen của đối phương, Quý Chu Chu dừng một chút, sau khi ngẩng đầu nhìn xem là ai thì ngăn người.

"Là anh?" Sắc mặt của Quý Chu Chu kỳ dị lên.

Thẩm Dã siết chặt lòng bàn tay, mới không để nỗi nhớ đến mức phát đau toát ra nửa phần, sau khi thở vài hơi không thuận, anh ta mới miễn cưỡng lộ ra một nụ cười: "Chu Chu, anh đến thăm em."

Từ buổi đầu thầu hôm đó kết thúc, Thẩm Dã giống như phát điên muốn đến gặp cô, nhưng mà anh ta lại không dám, hèn nhát rúc ở trong góc, chỉ có thể dựa vào việc mua chuộc nhân viên công tác đoàn phim để biết được một chút tin tức của cô. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nếu không phải Quý Chu Chu liên tiếp bị bệnh mấy ngày, Thẩm Dã cũng sẽ không nhận được tới tìm cô.

Mặt Quý Chu Chu đầy khó hiểu: "Anh đến thăm tôi làm gì?"

"Không phải em không khỏe sao? Tôi dẫn em đi bệnh viện, được không?" Thẩm Dã nhẹ giọng dỗ dành.

Quý Chu Chu lại không cảm kích, dừng một chút nhún mày: "Sao anh biết chuyện tôi không khỏe? Anh vẫn luôn theo dõi tôi?"

"Không có không có, chỉ là một người bạn của anh cũng làm việc ở đoàn phim, đúng lúc biết được hai hôm nay em luôn xin nghỉ, cho nên anh mới biết." Sợ cô chán ghét mình, Thẩm Dã hơi lo lắng giải thích.

Quý Chu Chu không mấy tin tưởng lời nói của Thẩm Dã, liếc anh ta một cái rồi như rồng mây: "Tôi đã đi bệnh viện, không có chuyện gì lớn, anh cũng đã thăm tôi rồi, có phải nên đi rồi không?"

Thẩm Dã mỉm cười, sau một lúc lâu gật gật đầu, đáy mắt rớt cuộc có một tia lưu luyến hiện ra: "Được, vậy em nhớ nghỉ ngơi cho tốt."

Anh ta nói xong thì nhìn cô một cái thật sâu, rồi xoay người rời đi.

Lần này Quý Chu Chu hơi kinh ngạc vì anh ta dứt khoát như vậy, đứng ngốc tại chỗ một lúc lâu mới xoay người trở về phòng, trở về nằm xuống nửa ngày không ngủ được, suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ thông Thảm Dã tới đây làm gì.

Quả thực có bệnh. Quý Chu Chu hừ một tiếng, ôm gối ngủ tiếp, lúc này khi sắp ngủ, cửa phòng lại truyền đến tiếng đập cửa lần nữa, lửa giận của cô nổi lên, nhảy xuống giường để chân trần đi đến cửa, vừa mở cửa vừa không kiên nhẫn: "Anh đủ chưa hả, còn không mau..."

Khi nhìn rõ người đứng bên ngoài là ai, thì giọng nói không kiên nhẫn của Quý Chu Chu đột nhiên im bật, tiếp đó là hơi chột dạ.

Cố Quyện Thu chăm chăm nhìn chăm chăm cô: "Vừa rồi ai đã tới đây?"

"Một người đồng nghiệp, kêu tôi đến phim trường á, tôi không muốn đi." Quý Chu Chu vừa nói dối qua loa, vừa xoay người đi vào phòng. Sau khi vào phòng thì xoay người hỏi: "Sao anh đột nhiên tới đây?"

Cô vừa dứt lời, giây tiếp theo tay của Cố Quyện Thu phủ trên cái trán của cô, cả người Quý Chu Chu đều cứng đờ bất động. Cố Quyện Thu sờ một lát, đáy mắt hiện lên nghi hoặc nhân nhạ: "Không phát sốt."

"Vốn dĩ không phát sốt, cảm ơn!" Quý Chu Chu bình tĩnh lui về sau một bước, tránh đi lòng bàn tay hơi lạnh của anh.

Cố Quyện Thu ngồi xuống với cô: "Diệp Khuynh nói em không khỏe, đi bệnh viện chưa?"

"Không có, tôi chỉ là cá người trúng bệnh lười, không muốn đến phim trường, cho nên mới tìm lý do xin nghỉ." Quý Chu Chu nửa thật nửa giả giải thích.

Cố Quyện Thu nhìn cô chăm chú một hồi, xác định khí sắc của cô coi như ổn, lúc này mới hơi yên tâm, nhìn thời gian mở miệng: "Cùng nhau đi ăn cơm nhé."

"Tôi không đói bụng, muốn ngủ." Quý Chu Chu lập tức từ chối.

Cố Quyện Thu dừng một chút, gật gật đầu: "Vậy tôi cũng không ăn, cùng nhau đi ngủ."

"..."

Giữa cùng nhau đi ăn cơm với Cố Quyện Thu hay là cùng nhau đi ngủ với anh, Quý Chu Chu chọn cùng nhau đi ăn cơm. Có điều, thời tiết quá nóng, khẩu vị của cô không ngon lắm, ăn một chút đã buông đũa xuống, ngồi bên cạnh nhìn Cố Quyện Thu ăn.

Cố Quyện Thu liếc nhìn cô một cái, hồi lâu gấp một miếng rau trộn nấm mèo(**) đưa tới miệng cô: "Ăn một miếng."

"... Tôi no rồi." Quý Chu Chu theo bản năng ngửa ra sau một chút, đối với đồ ăn của anh tránh còn không kịp.

Cố Quyện Thu nhìn thấy sự hoảng sợ trong đáy mắt cô, đầu ngón tay khẽ động: "Làm sao vậy?"

"... Không sao." Quý Chu Chu trấn định một chút, cảnh cáo bản thân đừng quá vô dụng như thế, anh còn chưa phát hiện chuyện gì, mình đã lộ chân ngửa ra trước. Nghĩ như vậy, cô gấp miếng khoai tây cho Cố Quyện Thu: "Anh ăn nhiều một chút, lát nữa còn phải trở về công ty đó."

Lúc này Cố Quyện Thu mới tiếp tục ăn cơm, ăn một lát mới mở miệng: "Hôm nay tôi không quay về."

"... Hả?"

"Không về, dù sao cũng không có chuyện gì." Cố Quyện Thu không nhanh không chậm nói.

Quý Chu Chu muốn khuyên anh đi, nhưng có lẽ là cô tạt giạt mình, lại không có sự thân thiện lừa gạt người ta như trước kia, nên do dự một chút vẫn là gật đầu: "Vậy cũng đúng, chạy tới chạy lui rất mệt, hôm nay ở lại đi." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nếu anh vẫn không có ý nghĩ khác người với mình, vậy chắc hẳn sẽ không làm gì trong mấy ngày này.

Cố Quyện Thu đáp một tiếng, vui đầu ăn cơm của mình, Quý Chu Chu nhìn đáng vẻ thuận ý hiếm có của anh, tay ngứa ngáy nhìn không được gấp đồ ăn cho anh, vì thế một người đút một người ăn, tốc độ cũng nhanh hơn.

Trong một góc của nhà hàng, Thảm Dã nhìn chăm chăm vào một màn hài hòa này, đáy mắt dường như muốn hận đến xuất huyết, nhưng anh ta không có hành động thiếu suy nghĩ, cho đến khi hai người bọn họ rời đi cũng không làm gì.

"Tiên sinh, xin hỏi ngài cần gọi gì không?" Một người phục vụ đi đến trước mặt Thảm Dã.

Thảm Dã thu hồi cảm xúc trong nháy mắt, trên mặt treo lên nụ cười khéo léo ôn hòa: "Cho tôi một phần bữa ăn đặc sắc dành cho một người ăn của nhà hàng các người đi."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42-2: Anh đưa tôi đi đâu?

"Tôi không buồn ngủ, anh ngủ trước đi." Quý Chu Chu bình tĩnh mở tivi, ngồi lên sofa giả vờ xem phim.

Trong khoảng thời gian này Cố Quyện Thư rất mệt, bởi vậy không nói thêm nữa, cô gồng một chút thì nhanh chóng ngủ mất. Trong quá trình Quý Chu Chu xem tivi vẫn luôn nhìn không được nhìn về phía anh, chờ sau khi anh ngủ thì càng nhìn nhiều hơn, cuối cùng vẫn là đi qua giúp anh đắp kín chăn, ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm khuôn mặt anh đến phát ngốc.

Sau một lúc lâu, Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, nhỏ giọng lú lú một câu: "Nếu anh không thích tôi thì tốt biết mấy." Như vậy lúc cô chạy trốn, chỉ coi như rời khỏi một người bạn thân mà không có cách nào ở chung là được, cũng sẽ không có cảm giác áy náy phụ lòng anh.

Đáng tiếc trên đời này không có nếu như gì đó, Quý Chu Chu thở dài một hơi, trở lại sofa ngồi xuống. Nói là không buồn ngủ, nhưng ở tiếng vang trong tivi, vẫn là rất nhanh đã nghiêng đầu ngủ mất. Chờ khi cô tỉnh lại Cố Quyện Thư đã tỉnh rất lâu rồi, hai người ăn thêm bữa tối, cùng nhau đi ra ngoài tản bộ vài vòng, lúc này mới trở về nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau Cố Quyện Thư đã rời đi, Quý Chu Chu ngồi ở trước bàn nửa ngày viết một lá thư, đại ý là cảm ơn Cố Quyện Thư trong khoảng thời gian này chăm sóc cô, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy hai người vẫn không hợp, vì để tránh cho sau này đau khổ cho nên hy vọng sớm tách ra.

Lá thư này cô viết ngắn gọn lại hèn mọn, đơn giản là vì để phòng ngộ nhỡ, nếu bản thân xui xẻo bị truy ra được, thì cũng lưu lại con đường sống cho mình.

Viết xong lá thư, Quý Chu Chu cẩn thận gấp thành hình vuông, chờ sáng sớm hôm sau thừa dịp vệ sĩ của mình đều nghỉ ngơi, thì lên chuồn ra khách sạn. Thẩm Dã ở ngoài khách sạn mất ngủ, nhìn cánh cửa sổ nào đó phát ngốc, vừa vặn thấy được bóng dáng lên lút của cô, dừng một chút đi theo sau.

Quý Chu Chu sau khi trở về Cố gia, đưa lá thư cho đại ca bảo an ở cổng: "Chờ ngày mai Cố tiên sinh dậy rồi, phiền ngài đưa cho anh ấy một cái, đương nhiên tôi nay thì đừng đưa."

Quý Chu Chu đắn đo nhiều lần, chỉ sợ bây giờ anh ta đưa cho Cố Quyện Thư. Tuy bảo an cảm thấy kỳ quái với hành động của Quý Chu Chu, nhưng cũng gật đầu đáp ứng, dù sao Cố tiên sinh đã sắp xếp, Quý tiểu thư chính là nữ chủ nhân trong nhà, lời nói của cô tất nhiên phải nghe.

Quý Chu Chu thấy bảo an phối hợp, thở phào nhẹ nhõm rồi chạy về khách sạn, sau khi gửi mail từ chức cho Diệp Khuynh thì xách cái vali lên chuẩn bị rời đi. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cuối cùng lúc liếc nhìn phòng khách sạn một cái, phát hiện có cái áo thun quên mang theo, nên vội gấp lại mở vali ra, nhưng khi nhìn thấy tình huống bên trong vali thì sửng sốt.

Trong vali khác với sự lộn xộn của ngày hôm qua, toàn bộ đều trở nên gọn gàng, đồ đạc được sắp xếp phân loại ngay ngắn, còn có thể dư ra không ít không gian. Trong mắt Quý Chu Chu đầy phức tạp, không cần nghĩ cũng biết đây là ai làm, có lẽ hôm qua thừa lúc mình ngủ trưa, Cố Quyện Thư đã sắp xếp lại nhĩ.

Chẳng qua lần trước đi biển, anh còn không biết thu dọn vali hành lý, không biết khi nào học được những thứ này. Quý Chu Chu ngăn người một hồi, mắt thấy thời gian không còn sớm, nhanh chóng xách vali chuẩn bị rời khỏi.

Cô vốn định trực tiếp giấu cái vali, đi ngay phòng cách vách giả làm Chu Tứ Quý, nhưng mà lo lắng sau khi không nhìn thấy mình, Cố Quyện Thư sẽ điều tra máy camera, đến lúc đó mình sẽ thành cá trong chậu.

Cho nên lần này, vì phải sạch mối quan hệ của Quý Chu Chu và Chu Tứ Quý, trước tiên cô lấy thân phận của Chu Tứ Quý xin nghỉ mấy ngày, chờ lúc này lấy thân phận Quý Chu Chu rời đi xong, cách hai ngày lại dùng thân phận Chu Tứ Quý trở về, để cho thời gian giữa hai thân phận rời đi cách ra, sẽ không sợ có người nghi ngờ.

Cô lên kế hoạch chu toàn cho tất cả, đơn giản là lo lắng khâu nào đó xảy ra ngoài ý muốn, sẽ khiến cho tất cả cố gắng trước đó cô làm đều uổng phí.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, bánh răng của cốt truyện không ngừng thúc đẩy thời gian đi về phía trước, tất cả đều không có đơn giản như cô suy nghĩ. Chỉ ít là sau khi đẩy vali mở cửa, thì nhìn thấy bốn người cao to bên ngoài, lại toàn là vệ sĩ không quen, khiến cả người cô đều muốn không ổn.

"Quý tiểu thư, lão phu nhân mời cô đi qua một chuyến." Vệ sĩ đi đầu lịch sự nói.

"..." Bạn xem, đôi khi hào quang của nữ chính chính là thứ kỳ diệu như thế, bạn không để ý chút nào cũng được, cẩn thận phòng bị cũng được, cốt truyện cũng sẽ không dễ dàng để cho bạn toại nguyện.

Quý Chu Chu hít sâu một hơi, nhanh tay lẹ mắt muốn đóng cửa, nhưng bị người dẫn đầu dè chót cửa lại một cái, lạnh mặt mở miệng: "Quý tiểu thư, nếu cô không đi, chúng tôi chỉ có thể dùng đến thủ đoạn. Tin tưởng tôi, cô sẽ không có cơ hội phản kích."

Quý Chu Chu muốn hét to để mọi người tới, nhưng lạnh mắt nhìn thấy phía sau có người cầm thuốc trong tay, nghĩ đến vì mình chuẩn bị. Là bị hôn mê đưa đi, hay là ngoan ngoãn đi theo, dường như Quý Chu Chu không có lựa chọn nào khác.

Bà nội Cố Quyện Thư, cũng sẽ không ăn cô... chứ?

Nhớ tới vị kia là người mà ngay cả cháu nội ruột của mình cũng dám xuống tay, thì trong lòng Quý Chu Chu một chút cơ sở đều không có, nhưng vẫn chỉ có thể bị bốn vệ sĩ vây quanh ở giữa đi ra ngoài.

Ra cửa khách sạn, đi về phía gara(*), ánh mắt của Quý Chu Chu liếc nhìn khắp nơi, muốn tìm cơ hội thích hợp cầu cứu. Đáng tiếc hình như đối phương cũng biết giờ này, cho nên chọn rạng sáng hầu như không có người, ngay cả một người quen cô cũng không gặp được.

(*) Gara: hầm đỗ xe.

Khi cô đến gần gara, trong lòng Quý Chu Chu cũng càng ngày càng sốt ruột, biết được nếu lúc này không trốn, đoán chừng sẽ không có lúc nào thích hợp trốn thoát hơn. Trong khi cô do dự muốn cứng rắn xông ra một cái hay không, thì có một bóng đen đột nhiên xông tới, một quyền đánh vào mặt người đàn ông phía sau cô.

Hình như cũng trong lúc đó, tay mình bị bắt lấy, đột nhiên chạy ra ngoài gara, bốn vệ sĩ phản ứng lại, tức giận đuổi theo.

Quý Chu Chu liều mạng chạy theo người phía trước, bên tai tràn ngập tiếng gió hú hú, trong lúc vô cùng khẩn cấp, cô nhìn về phía người đàn ông kéo tay cô, nhận ra anh ta chính là người mà ngày hôm qua mới vừa gặp, Thẩm Dã.

Không rảnh nghĩ tới vì sao Thẩm Dã lại ở chỗ này, cô thờ hồn hèn nhắc nhở: "Tôi có vệ sĩ ở khách sạn, chúng ta trở lại..."

"Không còn kịp rồi." Thẩm Dã trầm giọng bác bỏ.

Quý Chu Chu theo bản năng nhìn về phía cửa khách sạn, lúc này mới nhìn thấy nơi đó có vệ sĩ đứng canh, vì chính là đề phòng bọn họ vào khách sạn.

Phía sau còn có ba người đàn ông có tố chất huấn luyện đuổi theo, con đường phía trước dường như lại xa xa không hẹn, Quý Chu Chu sắp không còn sức lực, cổ họng bởi vì hút gió lạnh mà cứ đau dạ dày. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Trong lúc cô muốn tuyệt vọng từ bỏ, Thẩm Dã mở khóa chốt cửa trước của chiếc SUV, ánh mắt của Quý Chu Chu sáng lên, lập tức chạy vọt vào xe.

Hai người sắp tới gần xe ăn ý buông đối phương ra, đồng thời Quý Chu Chu chui vào ghế sau thì Thẩm Dã cũng nhảy lên ghế lái. Cùng lúc đó có một tên vệ sĩ chạy khá nhanh, trực tiếp nhào tới bắt lấy chốt cửa ghế sau, giẫy tiếp theo muốn kéo ra.

Quý Chu Chu hoảng sợ la lên một tiếng, chọt trốn qua cửa xe bên kia. Ánh mắt Thẩm Dã lạnh lùng, nhấn mạnh ga phóng xe về phía trước, tay vệ sĩ trượt một cái, thiếu chút nữa bị quán tính hất ra. Quý Chu Chu mượn cơ hội này đạp qua một cước, rốt cuộc vệ sĩ kiên trì không được buông tay ra.

Quý Chu Chu thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng duỗi tay đóng cửa xe, Thẩm Dã nhìn thấy động tác của cô căng thẳng trong lòng, vội giảm tốc độ lại, chờ cô đóng cửa xe rồi mới tăng tốc.

Sau khi Quý Chu Chu đóng cửa xe thì ngồi phịch trên chỗ ngồi, rất lâu cũng không nói ra lời, Thẩm Dã xuyên qua kính chiếu hậu nhìn về phía khuôn mặt ửng đỏ do chạy trốn của cô. Sau khi trùng sinh lần đầu tiên nội tâm lấp kín kia hắc động(*) một chút, cuối cùng nó không có trống rỗng như vậy.

(*) Hắc động: như ngôi sao đã tắt.

"Uống nước." Thẩm Dã đưa chai nước chưa mở cho cô.

"... Cảm ơn."

Ngày thường Quý Chu Chu không vận động nhiều lắm, giờ phút này có thể nói là chạy mất nửa cái mạng, bởi vậy cũng không khách sáo với anh ta, nhận lấy nước mạnh mẽ uống mấy hớp, cuối cùng cũng thoải mái.

Lại nghỉ ngơi một lát, nhìn hoàn cảnh xung quanh càng ngày càng xa lạ, thì rốt cuộc tâm của Quý Chu Chu có chút cảnh giác: "Anh muốn đưa tôi đi đâu?"

"E là những người đó sẽ không từ bỏ nhanh như vậy, đến nhà anh trốn trước nhé." Thẩm Dã nói xong trầm mặc phút chốc, nhớ tới căn nhà khi hai người bọn họ ở bên nhau, chỉ sợ Quý Chu Chu không dễ chịu lắm, anh ta há miệng thở dốc, bất lực bổ sung một câu: "Anh đổi nhà rồi, chắc em sẽ thích."

Thật lâu trước kia cô từng nói với mình, thích phong cách nông thôn, hy vọng sửa sang căn nhà có thể tươi mát một chút, tốt nhất còn có một cái sân, có thể cho cô trồng ít hoa cỏ. Ngay lúc đó, Thẩm Dã cảm thấy ý tưởng này của cô không đủ đại khí, cho đến khi cô chết đi cũng không có đáp ứng. Lần này trùng sinh, chuyện đầu tiên anh ta làm đó là đi tìm kiểu nhà có sân này.

Quý Chu Chu kỳ quái liếc anh ta một cái, từ chối: "Không cần, anh thả tôi xuống ở phía trước, tôi còn có việc phải làm." Vali hành lý của cô còn ở khách sạn nữa, dù sao cũng phải lấy vali mới đi được, nếu không Cố Quyện Thư cho rằng cô bị người khác bắt cóc thì làm sao.

"Chu Chu." Thẩm Dã giống như khẩn cầu nhìn về phía cô.

Quý Chu Chu mím môi: "Anh thả tôi xuống đi."

Thẩm Dã đối diện cô một lúc lâu, thấy cô không chịu nhượng bộ chút nào, cuối cùng vẫn là dừng xe ở ven đường. Quý Chu Chu lập tức kéo cửa xe,

nhưng phát hiện cửa xe vẫn bị khóa.

"Mở cửa." Thấy Thẩm Dã không có động tĩnh, Quý Chu Chu đành phải nhẫn nại tính tình mở miệng.

Thẩm Dã trầm mặc hồi lâu, rồi cuộc mở miệng nói chuyện: "Bản báo giá đầu thầu của Cố Quyện Thư, là em kêu anh ta sửa, đúng không?"

Trong lòng Quý Chu Chu cả kinh, hai tay lập tức nắm thành quyền: "Báo giá cái gì, tôi không biết anh đang nói gì."

"Anh biết là em, trên thế giới này chỉ có em, mới có thể biết rõ bản báo giá của anh và anh ta." Thẩm Dã ôn nhu nhìn cô, lo lắng cô sẽ sợ, nên chậm rãi trấn an: "Đừng sợ, anh sẽ không trách em, cho dù em hủy hoại tất cả mọi thứ của anh, thì anh cũng sẽ không trách em, anh chỉ muốn trò chuyện với em một chút mà thôi."

... Những lời này sẽ được nói ra bởi nam chính xem công danh lợi lộc còn quan trọng hơn tính mạng hay sao, ngay cả đầu chấm câu của anh ta Quý Chu Chu cũng không tin. Trong lòng cô "Xi" một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Dã, nhưng vừa vận đối diện ánh mắt tràn đầy thâm tình của anh ta, thì trong nháy mắt trái tim lỡ một nhịp, tiếp theo giống như nghĩ ra chuyện gì đó, đôi mắt dần dần tròn lên.

"Anh..."

Thẩm Dã khẽ thở dài một tiếng, cung chiều nhìn cô: "Rốt cuộc em cũng biết, đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42-3: Tôi muốn cầu hôn

Đầu óc của Quý Chu Chu trống rỗng, Thẩm Dã vậy mà trùng sinh! Không chỉ có ký ức đời trước, mà là thật sự trùng sinh! Khó trách anh ta cho rằng chuyện Cố Quyện Thư sửa báo giá có liên quan với cô, bởi vì thế giới này chỉ có cô và anh ta vẫn đang làm chuyện gì đó khác với trong ký ức.

Cho nên Thẩm Dã nhận định mình cũng là nguyên nữ chính trùng sinh? Trong lòng Quý Chu Chu nổi lên sóng to gió lớn, phản ứng đầu tiên là không thể bị anh ta phát hiện sự thật, nếu anh ta biết cô không phải là Quý Chu Chu thật, thì chắc chắn sẽ làm ra chuyện gì đó với mình.

"Anh biết em rất khó tiếp nhận, anh nguyện ý cho em thời gian, chỉ là đừng đẩy anh ra, được không?" Thẩm Dã khản cầu.

Quý Chu Chu siết chặt lòng bàn tay để mình tỉnh táo, nhưng giọng nói vẫn mang theo chút âm thanh run rẩy: "Vì vậy anh trùng sinh?"

"Ừm." Thẩm Dã gật đầu khẳng định.

Quý Chu Chu tuyệt vọng. Nếu nói lúc trước, cô OOC(*) không sợ bị Thẩm Dã nhìn ra, là bởi vì cô chắc chắn người của thế giới này sẽ không nghi ngờ cô không phải là Quý Chu Chu thật. Nhưng bây giờ Thẩm Dã cũng trùng sinh, rõ ràng càng dễ dàng liên tưởng đến sự hỗn loạn sức mạnh kỳ lạ, ngộ nhờ ngày nào đó nghi ngờ cô, vậy tất cả sẽ hoàn toàn hết cứu rồi.

(*) OOC (Out of character): nhân vật trong truyện gốc không cư xử và suy nghĩ như tính cách họ thể hiện trong truyện gốc.

Thẩm Dã đưa tay về phía cô: "Chu Chu..."

"Anh đừng chạm vào tôi!" Quý Chu Chu lui không thể lui, cảnh giác nhìn chăm chăm anh ta, sau đó ý thức được phản ứng của mình quá kích động, nên nhin nhắn cắn răng: "Nếu đã bắt đầu cuộc sống mới rồi, chúng ta tội gì tiếp tục dây dưa nữa, hảo tụ hảo tán(*) không được sao?"

(*) Hảo tụ hảo tán: gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình.

Thẩm Dã sững sờ, rõ ràng không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy: "Chu Chu..."

"Tôi sẽ không thích anh nữa, anh ích kỷ, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, loại người như anh tôi yêu không nổi. Sau này chúng ta tốt nhất vẫn là đừng gặp mặt nhau." Nguyên nữ chủ đánh giá Thẩm Dã như thế nào, không liên quan chuyện của cô, nhưng tên Thẩm Dã này, mình tuyệt đối không thể tiếp xúc thêm nữa.

Thẩm Dã nhìn sự kháng cự trong đáy mắt cô, giống như bị xử từ lăng trì(*) bằng một con dao nhỏ, vết sẹo trên ngực chưa bao giờ động lại. Sau một lúc lâu, anh ta vẫn hỏi vấn đề mà mình sợ nhất kia: "Em không chịu tha thứ cho anh nữa, là vì Cố Quyện Thư sao?"

(*) Xử từ lăng trì: hình phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu.

"... Không liên quan với anh ấy." Mặc dù mối quan hệ của Cố Quyện Thư và anh ta định sẵn đối lập, nhưng Quý Chu Chu cũng không muốn khiến Thẩm Dã vì mình mà sinh thêm nhiều hận ý với Cố Quyện Thư.

Thẩm Dã thấy cô trả lời dứt khoát như vậy, đáy lòng ngược lại càng đau hơn, khóe mắt cũng đỏ lên: "Nhưng mà anh ta là một tên khốn, anh ta giết em, không phải à?"

Sự sợ hãi che giấu trong nội tâm bị chọc trúng, Quý Chu Chu quay mặt đi: "Tôi không biết anh đang nói gì."

"Sao em có thể không biết, Cố Quyện Thư kêu người giết em, chuyện này em không biết?" Thẩm Dã nhìn sừng mặt buồn bực của cô, tự cười chế giễu mình: "Chuyện phía sau, ngược lại em thật sự có thể không biết. Em biết anh ta làm gì với thi thể của em không?"

Trong lòng Quý Chu Chu động một cái, đáy mắt Thẩm Dã một mảnh u ám: "Sau khi em chết anh đi cướp thi thể lại, nhưng mà anh ta ở ngay trước mặt anh, kêu người rải đầy mỗi câu lên người em, ném em xuống biển, tận mắt nhìn thi thể của em bị cá mập người được mùi tanh mà đến cắn xé đứt đoạn. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Một mình anh bắt lực đi bảo vệ em, chỉ có thể nhìn Cố Quyện Thư làm như vậy. Chu Chu, em trùng sinh một đời, xác định muốn ở bên anh ta sao?"

Quý Chu Chu chấn động trong lòng, nguyên văn đến cuối cùng mơ hồ hơi đứt quãng, cho nên kết cục khá đầu voi đuôi chuột. Chuyện sau khi nữ chính chết chỉ vội vàng giải thích một chương thì kết thúc, cho nên thời gian chi tiết cô cũng không rõ lắm, chỉ biết sau đó Thẩm Dã điên cuồng trả thù.

Cô không tin tưởng lời nói của Thẩm Dã lắm, nhưng những gì anh ta nói trước đó cô đều đã đọc trong nguyên văn, hoàn toàn có thể đối chiếu được, chỉ có chuyện xử lý thi thể thì không biết.

... Nhưng đó là Cố Quyện Thư, ngày thường ngoại trừ thích ăn thích cay độc người khác, thì anh đối với bất kỳ chuyện gì cũng rất Phật hệ(*), sao có thể sẽ làm chuyện này?

(*) Phật hệ: lối sống bàng quan, thờ ơ với sự đời dù không phải là người tu hành.

"Chu Chu, có phải em bị Cố Quyện Thư che mắt rồi không? Em phải nhớ kỹ, bản thân anh ta đã không phải là người lương thiện gì, anh ta..."

"Đủ rồi, nếu không có chuyện gì thì cho tôi xuống xe đi." Quý Chu Chu nhíu mày, cho dù trong lòng có chút than thở, nhưng cô cũng không muốn để tên cặn bã Thẩm Dã này nói xấu Cố Quyện Thư.

Thẩm Dã thấy cô không vui, sợ cô trốn đi không gặp mình nữa, nên vội dỗ dành: "Anh đưa em về khách sạn, ở đây đón xe không tiện lắm."

Quý Chu Chu chân chừ phút chốc, cuối cùng vẫn là gạt đầu. Bây giờ trời đã tờ mờ sáng, thời gian cấp bách, cô cần phải nhân lúc còn sớm rời đi.

Thẩm Dã khề thờ phào nhẹ nhõm, lái xe quay đầu chạy về hướng khách sạn. Trong lòng Quý Chu Chu có chuyện, nhìn không được thúc giục anh ta nhanh một chút, Thẩm Dã nhìn cô vài lần, lặng lẽ tăng nhanh tốc độ.

Chờ tới cửa khách sạn rồi, Quý Chu Chu lập tức xuống xe, Thẩm Dã nhìn bóng dáng chạy chậm trở về của cô, một lúc lâu mới lái xe rời đi. Thời gian còn dài, anh ta có rất nhiều thời gian từ từ mềm hóa(*) cô.

(*) Mềm hóa: làm mềm, làm dao động.

Quý Chu Chu vừa mới bước vào cửa khách sạn, thì một trận tiếng bước chân dồn dập vang lên bên tai, giây tiếp theo cô đã bị ôm vào trong lòng, xương của đối phương cắn làm cô phát đau. Trong lòng Quý Chu Chu kêu rên một tiếng, cẩn thận ôm ngược lại anh: "Cố, Cố tiên sinh?"

"Người bà nội phái tới tôi đã giải quyết, sau này sẽ không xảy ra loại chuyện này nữa." Giọng nói của Cố Quyện Thư hơi lạnh lẽo, rõ ràng là mang theo tức giận.

Quý Chu Chu vừa nghe không phải vì phát hiện chuyện cô muốn chạy trốn, trong lòng khề thờ phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn mở miệng xác nhận: "Lúc anh vừa ra cổng, bảo an cổng có đưa anh thứ gì không?"

"Tôi nghe được khách sạn xảy ra chuyện thì vội vàng tới đây, nào có thời gian đi để ý bảo an cổng." Giọng nói của Cố Quyện Thư hơi khó chịu.

Quý Chu Chu thờ phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ vai anh nhỏ giọng nói: "Anh ôm tôi đau quá."

Cố Quyện Thư giống như kim nén lửa giận dung thêm sức ôm cô. Quý Chu Chu cảm thấy ngực của mình cũng sắp bị ép biến dạng, nhìn không được hừ một tiếng, lúc này Cố Quyện Thư mới buông cô ra, nhìn chằm chằm vào mắt cô một hồi, bức bối nói một câu: "Đau chết em cho rồi!"

"... Ờ, cũng không phải cô đề lão phu nhân bắt người, tại sao lửa giận còn rải lên người cô?"

Cố Quyện Thư thẳng thẳng nhìn chằm chằm cô, nhìn không nổi lại gờ tay muốn ôm, Quý Chu Chu giống như lò xo nhảy ra ngoài, cảnh giác bày ra tư thế muốn đánh nhau của Diệp Vấn(**): "Anh đừng tới đây nhà."

Cố Quyện Thư bị cô làm cho tức cười, nhìn về phía cô lười biếng ngoắc tay: "Vây em lại đây."

"... Anh đừng ôm tôi, tôi sẽ đi qua."

Cố Quyện Thư dừng một chút, miễn cưỡng gạt gạt đầu, Quý Chu Chu lập tức chạy chậm đến bên cạnh anh, vừa định mở miệng nói chuyện, đã bị anh

nhéo lỗ tai một cái. Cô sợ hãi che lỗ tai lại: "Làm gì thế?!"

"Em chạy thoát như thế nào?" Cố Quyện Thư hỏi.

Quý Chu Chu trầm mặc phút chốc, vẫn là nói thật: "Trùng hợp gặp được Thẩm Dã, anh ta giúp tôi." Dù sao Cố Quyện Thư muốn tra thì rất dễ dàng tra ra được, cô lại không có làm chuyện gì trái với lương tâm, không cần phải giấu diếm.

"Tại sao anh ta gặp được em?" Trong nháy mắt ánh mắt của Cố Quyện Thư tối sầm xuống.

Quý Chu Chu liếc môi một cái, lần này hết sức vô tội: "Tôi không biết a."

Cố Quyện Thư nhún nhún, mới coi như giữ được sự bình tĩnh bên ngoài: "Em từ chức, về nhà."

"Không được!" Trở về nhà còn có thể trốn sao, Quý Chu Chu không chút nghĩ ngợi từ chối.

Cố Quyện Thư liếc cô một cái thật sâu: "Vậy tôi tặng thêm mấy vệ sĩ cho em, ngày đêm trông chừng em."

"..." Quý Chu Chu còn muốn từ chối, nhưng đối diện với Cố Quyện Thư chốc lát, đã không còn dũng khí kháng cự, cuối cùng vẫn là khuất nhục chấp nhận, trong lòng than thở chỉ có thể đợi tìm một cơ hội nữa mới rời đi.

Cố Quyện Thư thấy cô đáp ứng nhanh như vậy, biểu cảm càng không tốt, Quý Chu Chu có chút nghi hoặc: "Sao anh còn không vui?"

"Em đáp ứng quá nhanh, tôi còn có rất nhiều lời uy hiếp chưa nói ra." Cố Quyện Thư khá thẳng thắn.

Quý Chu Chu ghen một chút, quảng cho anh một cái khinh thường thì đi về phòng. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cố Quyện Thư ở phía sau nhìn chăm chăm bóng dáng của cô hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Rất lâu rồi không về nhà, người trong nhà đều nhớ em, hôm nay về với tôi đi."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Loại chương ngại vật

Lúc nhận được tin nhắn muốn cầu hôn của Cố Quyện Thư, Diệp Khuynh đang đánh răng trong phòng tắm, tình cờ liếc nhìn di động một cái, sợ tới mức nuốt hết kem đánh răng xuống. Không để ý đến mùi vị kỳ lạ của kem đánh răng, Diệp Khuynh vội vàng gọi điện thoại cho Cố Quyện Thư.

Di động chỉ vang lên một tiếng Cố Quyện Thư đã nhận máy, rõ ràng vẫn luôn đợi tin nhắn của anh ta.

"Đại ca, không phải anh không kết hôn à? Tại sao lại đột nhiên muốn cầu hôn?" Diệp Khuynh cảm thấy gần đây vị đại ca này bị Quý Chu Chu ảnh hưởng quá nhiều, ý nghĩ thay đổi trong nháy mắt căn bản anh ta không hiểu được.

Cố Quyện Thư trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi mở miệng: "Cô ấy không có cảm giác an toàn."

... À, hiểu rồi, nhưng mà đáng về không tìm không phổi ngày ngày của Quý Chu Chu, cũng không giống như người không có cảm giác an toàn? Diệp Khuynh súc súc miệng, cầm di động trở về phòng ngủ: "Anh chắc không? Là cô ấy tự nói?"

"Đều muốn bỏ đi khỏi nhà rồi, để lại một lá thư cho tôi, thì có khác gì chính miệng nói ra." Nhớ tới chuyện hôm nay, Cố Quyện Thư hiếm khi cảm thấy đau đầu.

Thật ra lá thư đó anh đã xem rồi, lúc trời chưa sáng ra công anh đã nhận được, bây giờ nghĩ lại cũng thấy sợ. Nếu người của bà nội không đi bắt cô, còn anh thì ngủ tới trời sáng như ngày thường, vậy có phải người phụ nữ này đã rời đi?

Hôm nay khi không nhìn thấy cô, so với chuyện cô rời đi không nói lời nào, thì anh thật sự thà rằng cô bị bà nội bắt đi, cũng đỡ phải đột nhiên biến mất. Còn Thẩm Dã... Ánh mắt của Cố Quyện Thư tối sầm xuống. Thời điểm Thẩm Dã xuất hiện quá trùng hợp, vừa lúc Quý Chu Chu chuẩn bị rời đi, anh không có cách nào không nghi ngờ.

Người sáng suốt nhìn thế nào, chuyện này cũng quá trùng hợp, giống như Quý Chu Chu và Thẩm Dã đã bàn bạc xong, hẹn một thời gian nào đó rồi cùng nhau rời đi. Nhưng Cố Quyện Thư không muốn nghĩ như vậy, chỉ có thể ép mình tin tưởng đây là sự trùng hợp, cộng thêm một chút yếu tố con người, đó chính là Thẩm Dã đang theo dõi Quý Chu Chu, cho nên mới có thể nhanh như vậy biết được chuyện này.

Cầu hôn không chỉ vì giữ Quý Chu Chu lại, mà còn vì để Thẩm Dã hoàn toàn hết hy vọng.

"Anh có nghe tôi nói không?" Diệp Khuynh nói nửa ngày, không chờ được Cố Quyện Thư trả lời lại, cuối cùng bắt đầu dĩ hời.

Cố Quyện Thư dừng một chút: "Cậu nói gì?"

"..." Thấy anh sắp bước vào ngôi mộ tình yêu, Diệp Khuynh quyết định nhẫn nhịn sự mất tập trung của anh, cuối cùng tiễn anh một đoạn đường: "Tôi nói loại chuyện cầu hôn này, cho dù đại lão gia chúng ta dùng hết toàn bộ đầu óc, cũng chưa chắc có thể làm con gái vui vẻ, không bằng tìm một ngoại viện(*), anh cảm thấy thế nào?"

(*) Ngoại viện: tìm sự trợ giúp từ người ngoài.

Cố Quyện Thư cảm thấy hơi có lý, nhưng lại khá do dự: "Có phải có vẻ không thành tâm?"

"Chỉ là nhờ người ta đưa ra chủ ý cho chúng ta, những chuyện khác vẫn là do anh tự tay làm lấy, có cái gì không thành tâm?" Diệp Khuynh an ủi.

Cố Quyện Thư nghĩ nghĩ cũng đúng, đồng ý rồi hỏi: "Cậu định tìm ai?"

"Chu Tứ Quý đó, biên kịch đại nhân của chúng ta, cô ấy là phụ nữ, lại thân thiết với Chu Chu, nhất định biết Chu Chu thích phong cách nào."

Cố Quyện Thư gật gù đầu, sau đó ý thức được Diệp Khuynh không nhìn thấy, nên lười biếng lên tiếng: "Tìm cơ hội hẹn cô ấy ra ngoài một chuyến, tôi trò chuyện với cô ấy."

"Chọn ngày chi bằng nhằm ngày, hôm nay luôn đi." Diệp Khuynh lập tức nói. Bạn bè từ nhỏ lớn lên cùng anh ta chỉ có Cố Quyện Thư và Chử Trầm, tình yêu và hôn nhân của hai người này trông không bình thường, anh ta cho rằng đời này mình không thể làm rể phụ, nhưng bây giờ Cố Quyện Thư muốn cầu hôn, anh ta còn phản kích hơn đương sự.

Cố Quyện Thư dừng một chút, chần chừ từ chối: "Hôm nay không được, tôi còn có chuyện phải làm."

"Chuyện gì có thể quan trọng hơn cầu hôn?"

Cố Quyện Thư rũ mắt: "Loại bỏ chứng ngại vật."

Quý Chu Chu vì rồi đi, gần như cả đêm không ngủ, lúc này dính giường một cái đã ngủ mất tiêu. Trong mơ, cô mặc một chiếc áo cưới, đi bên cạnh Cố Quyện Thư.

"Tôi không muốn kết hôn với anh." Cô ngơ ngác nhìn người đàn ông chỉ mặc đồ ngủ bên cạnh.

Cố Quyện Thư liếc cô một cái: "Sao thế, sợ tôi giết em đứt cho cá mập ăn?"

"... Tôi cũng không phản bội anh, tại sao muốn đứt tôi cho cá mập ăn?" Nghĩ đến hình ảnh đó, Quý Chu Chu run rẩy một chút.

Cố Quyện Thư cười lạnh: "Không kết hôn với tôi, chính là phản bội tôi, đứt cá mập ăn cũng phải."

"... Anh có thể nói chút đạo lý không? Tôi không thích anh, sao có thể kết hôn với anh?" Mắt thấy sắp đi đến trước mặt người chứng hôn, Quý Chu Chu muốn dừng lại, nhưng bị Cố Quyện Thư kéo đi về phía trước.

Biểu cảm của Cố Quyện Thư đột nhiên vận vẹo: "Không thích tôi cũng phải giả vờ thích tôi, nếu em thừa nhận suy nghĩ thật sự của mình, đối với tôi chính là phản bội, thì nhất định phải trả giá thật lớn."

"Không!"

Quý Chu Chu đột nhiên ngồi dậy, phát giác nửa ngày mới nhận ra vừa nãy mình gặp ác mộng, rất nhiều chi tiết trong mơ đều quên mất. Cô chỉ nhớ nổi tuyệt vọng khi giả cho người mà mình không thích.

Cô rõ ràng nhận ra lần nữa, Cố Quyện Thư rất tốt, nhưng cô không thích anh, cũng không có cách nào ở bên cạnh anh mãi, bởi vì thích hay không thích, không phải là chuyện có thể diễn cả đời được. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cô không biết lúc nào mình sẽ lộ ra sơ hở, đến khi đó Cố Quyện Thư còn có thể rộng lượng tha thứ cho cô không?

Quý Chu Chu liếm môi một cái, thức dậy muốn uống miếng nước, nhưng phát hiện ấm nước trong phòng cũng hết nước.

Cô đứng dậy đi ra ngoài, đầu óc mơ màng nặng nề, cảm giác hơi đầu nặng chân nhẹ. Sau khi đến phòng bếp rót ly nước, cô chậm rãi đi về phía phòng, trên đường gặp được Chu Trường Quân thì ngăn người một chút, gượng cười chào hỏi: "Chú Chu, hôm nay sao chú không đến công ty?"

Nói xong dừng một chút, hậu tri hậu giác "A" một tiếng: "Cố tiên sinh cũng không đi hả?"

"Vâng, không đi." Chu Trường Quân cười nói xong, chú ý tới sắc mặt của cô, khẽ nhíu mày: "Có phải cô bị bệnh rồi không? Sao mặt đỏ như vậy?"

Quý Chu Chu trì độn chớp chớp mắt, đưa tay sờ trán mình một cái, lòng bàn tay của cô cũng nóng nên không nhận ra có gì không đúng.

"Không có bị bệnh, Cổ tiên sinh đâu chú Chu?" Quý Chu Chu hỏi.

"Tiên sinh ra ngoài rồi, có thể một lát mới trở về, tôi kêu người lấy nhiệt kế cho cô, cô đo nhiệt độ một chút nhé." Chu Trường Quân nói xong thì kêu người lại.

Bây giờ cả người Quý Chu Chu uể oải, không muốn tốn sức đo nhiệt độ cơ thể, nhưng nhìn đến vẻ mặt lo lắng của Chu Trường Quân, vẫn là đồng ý. Chờ mình đi rồi, chắc chắn ông ta sẽ cùng chung kẻ địch như Cổ Quyện Thu, hận chết mình quá. Quý Chu Chu khá phiền muộn.

Đo nhiệt kế đem đến, Quý Chu Chu nhận lấy nói tiếng cảm ơn rồi trở về phòng, sau khi đo nhiệt xong nhìn thấy hiển thị 38 độ, thì cô mới ý thức được mình bị sốt.

"Chu Chu, thế nào rồi?" Giọng nói của Chu Trường Quân cách cánh cửa truyền vào.

Quý Chu Chu dừng một chút, tiện tay để nhiệt kế qua một bên: "Đo rồi, bình thường."

"Vậy là tốt rồi." Chu Trường Quân thở phào nhẹ nhõm, vẫn không quên dặn dò: "Cô nghỉ ngơi trước một chút, nếu có chỗ nào không thoải mái, nhớ nói với tôi."

"Vâng." Quý Chu Chu ngồi khúm na khúm núm, chờ Chu Trường Quân rời đi rồi mới uể oải nằm xuống, lật người lại ngủ tiếp.

Trong phòng tiếp khách của đại trạch Cổ gia bên này, lão phu nhân ngồi đối diện Cổ Quyện Thu, ở giữa cách một cái bàn thật dài, trông không giống như bà cháu gặp mặt, ngược lại giống như người lạ lạnh lùng.

"Ta chỉ muốn mời cô ta tới làm khách, con khản trương như vậy làm gì?" Lão phu nhân cười giễu một tiếng: "Có thể không chút lưu tình đuổi người của bà nội ra khỏi công ty, mà cũng biết sợ chuyện này?"

Cổ Quyện Thu lười biếng dựa lưng ghế, rũ mắt nhìn chằm chằm hoa văn phong phú trên bàn, giọng nói vẫn nhàn nhạt: "Chuyện giữa chúng ta, người cần gì liên lụy đến cô ấy?"

"Cô ta có thể nói dối lừa gạt ta, tại sao ta không thể liên lụy đến cô ta?" Giọng nói của lão phu nhân lạnh lùng, chuyện tới bây giờ còn có cái gì không rõ. Cổ Quyện Thu để ý người phụ nữ đó như vậy, hiển nhiên không phải là đồng tính luyến ái phé vạt gì đó, e là hai người này xem bà như đồ ngọc để lừa gạt.

Cổ Quyện Thu không thêm đề ý sự tức giận của bà chút nào: "Cũng đến nước này rồi, không bằng bà nội an hưởng tuổi già cho tốt, hà tất gì nắm lấy một chút sai lầm của con cháu không buông?"

"An hưởng tuổi già?" Lão phu nhân bật cười: "Ta nắm quyền hành của Cổ gia mấy chục năm, cho dù bây giờ bị con đề ép một đầu, cũng không có nghĩa là sau này không có cơ hội lật lại. Con nói an hưởng tuổi già thì an hưởng tuổi già à. Quyện Thu, có phải con quá xem thường bà già này rồi không?"

Lúc này Cổ Quyện Thu mới nhường mắt nhìn bà một cái: "Cho nên bà muốn làm gì?"

"Mặc dù mất hết quyền thế, nhưng trừng trị một con ranh thì vẫn dễ dàng với ta, chung quy cô ta phải trả giá thật lớn một chút, mới có thể giết gà dọa khỉ, tránh cho sau này các người đều xem ta như đồ ngọc để lừa gạt." Lão phu nhân cúi đầu nhấp một hớp trà, rõ ràng không định cứ như vậy buông tha Quý Chu Chu.

Cổ Quyện Thu nhếch môi giễu cợt: "Con khỉ mà bà nội muốn dọa là ai? Chắc không phải là con chứ?"

"Con vừa không đối nghịch với ta, vừa không vì một người phụ nữ gạt ta, sao ta nữ động vào con." Lão phu nhân lạnh lùng liếc anh một cái.

Đáy mắt của Cổ Quyện Thu hiện ra một tia phiền chán, lười nghe những lời châm biếm đánh người của bà, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề: "Nói đi, làm thế nào mới có thể buông tha Quý Chu Chu?" (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Anh có thể phái người đi theo Quý Chu Chu, nhưng không thể đi theo cả đời, sự nhẫn nại của bà nội bên bi như thế nào, anh biết rõ hơn bất kỳ ai.

Cho nên lần này tới đây, chính là vì hoàn toàn giải quyết cái tai họa ngầm này của bà.

Hình như lão phu nhân đã sớm biết anh sẽ hỏi như vậy, khéo môi nhếch lên một nụ cười thắng lợi: "Cưới Trương Nhã Quyên, ta cho phép con giữ lại Quý Chu Chu."

Nói tới nói lui, cuối cùng vẫn là trở về yêu cầu ban đầu của bà, Cổ Quyện Thu lười biếng đuổi người một cái: "Nếu con không đáp ứng thì sao?"

"Trừ phi con có thể bảo vệ cô ta cả đời, hoặc là dứt khoát bỏ cô ta, nếu không sẽ luôn có một ngày thỏa hiệp." Hai bàn tay tao nhã của lão phu nhân đặt lên nhau: "Quyện Thu, đừng động tình với ai, nếu không đó chính là điểm yếu của con. Đạo lý này ba con không hiểu, không ngờ con cũng không hiểu."

Đề cập đến ba, ánh mắt của Cổ Quyện Thu lạnh xuống: "Điều duy nhất ông ta không hiểu, chính là có một số việc thỏa hiệp cũng vô dụng, cho nên ông ta giãy vò chết mẹ con, cuối cùng cũng không có năng lực bảo vệ người mình yêu."

"Không thỏa hiệp, có lẽ đôi lấy chính là không có năng lực gánh vác hậu quả hơn." Thần sắc lão phu nhân chậm lại, nó vì Quý Chu Chu làm càn nhiều, thì bà càng chắc chắn nó chỉ có thể thỏa hiệp, mà đáp ứng chẳng qua là vấn đề thời gian.

Phòng khách an tĩnh hồi lâu, Cố Quyện Thu thả lỏng lần nữa, hiếm khi có chút hứng thú hỏi: "Vứt bỏ mẹ con không nói, lúc trước nếu không phải bà nội ép ba con tái hôn, thì ông ấy cũng sẽ không mang theo tình nhân tự sát, cuối cùng bà nội chẳng những không lợi dụng được ông ta liên hôn, mà còn hại chết ông ta. Con rất tò mò, nửa đêm lúc tỉnh mộng bà nội có hối hận không?"

Đầu ngón tay của lão phu nhân cứng đờ, kiềm chế phút chốc rồi ôn hòa nhìn về phía anh: "Là tự nó lựa chọn bỏ đi cốt nhục thân tình để đi tìm cái chết với một người phụ nữ, phải hối hận cũng chính là nó. Ta chỉ là muốn tìm một nhà ngoại đắc lực hơn cho nó, vì sao phải hối hận?"

Cố Quyện Thu cười giễu một tiếng, giống như thờ dài nói ra: "Thật đúng là cổ chấp không đổi."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43-2: Bị bệnh sao không nói?

"Nhưng con sẽ không, đúng không? Quyện Thu, con có tiền đồ hơn nó, có thể đưa Cố thị lên một tầm cao hơn, đối với điểm này ta không nghi ngờ chút nào." Lão phu nhân cười nhạt.

Cố Quyện Thu liếc bà một cái: "Người thật là chí công vô tư, cũng đến bước này rồi mà còn đang suy nghĩ sự phát triển của Cố thị."

"Cho nên ta hy vọng, con cũng có thể giống như ta." Lão phu nhân câu khéo môi lên, bị đoạt quyền thì thế nào, Cố gia vốn dĩ cần người cảm lái có năng lực hơn. Có thể có một người thừa kế như Cố Quyện Thu, bà phải vui mừng mới đúng.

Lão phu nhân thấy anh không nói lời nào, liền tăng thêm thương lượng: "Chỉ cần con đồng ý liên hôn, từ đây ta có thể mặc kệ chuyện của Cố thị."

"Người sẽ không." Cố Quyện Thu uống lên hớp trà: "Trong miệng người mặc kệ, chỉ là ở bên cạnh giám sát, chứ không phải hoàn toàn ủy quyền, một khi con đưa ra quyết định sai lầm, sợ rằng người lập tức xuất hiện."

Cố Quyện Thu nói xong dừng một chút, trên mặt lộ ra nụ cười nhợt nhạt: "Một người coi quyền lực còn quan trọng hơn người nhà, bà nội còn nói ủy quyền với con?"

Lão phu nhân trầm mặc, bởi vì quả thật bà có thể ủy quyền, nhưng không có cách nào không nghe không nhìn, chỉ cần bà còn sống một ngày, thì bà sẽ không cho phép Cố thị xảy ra sai lầm.

Cố Quyện Thu rũ mắt, sau một lúc lâu mở miệng lần nữa: "Người nói đạo lý với con nhiều năm như vậy, cũng đến phiên con dạy người một câu rồi."

Lão phu nhân nhìn về phía anh, Cố Quyện Thu ngẩng đầu đối diện với bà, đáy mắt một mảnh trong sạch: "Trên đời này không chỉ có con người có thể trở thành uy hiếp, mà mọi thứ bà coi trọng đều có thể trở thành uy hiếp."

Lão phu nhân nheo mắt, có một dự cảm không tốt.

"Người có thể ra tay với Quý Chu Chu, cô ấy bị thương một đầu ngón tay, con sẽ bán 1% cổ phần của Cố thị ra ngoài, bị bắt nạt càng nhiều, thì con sẽ bán ra càng nhiều. Chờ đến khi số cổ phần con nắm giữ không quá 50%, thì con sẽ nhường chức vị chủ tịch..."

"Con dám!" Lão phu nhân đột nhiên đứng lên, tức giận đến ngực phập phồng dữ dội.

Cố Quyện Thu thong thả đứng lên: "Cố thị với người là tín ngưỡng cả đời, nhưng với con mà nói, chỉ là đầu sỏ gây tội hại mẹ con đau khổ cả đời, con có gì không dám? Người thử xem đi, sau này mặc kệ Quý Chu Chu xảy ra chuyện gì, con đều sẽ tính lên người của bà, tất cả giấy tờ đều do Cố thị mua."

"Con! Con là người không lương tâm, không sợ bị trời phạt sao?!" Lão phu nhân không có cách nào duy trì thể diện.

Lúc Cố Quyện Thu ra cửa dừng một chút, ghé mắt nhìn về phía bà: "Người thật sự cần bị trời phạt còn sống tốt, thì con có gì đáng sợ?"

Lão phu nhân ngả xuống sofa, giọng nói của Cố Quyện Thu càng ngày càng xa: "Bà nội, nếu sau này không có chuyện gì, có thể con sẽ không trở về, người thích thanh tịnh, kết hôn cũng sẽ không mời người. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Người ở nhà cũ Cố gia trông nom, an tâm dưỡng lão nhé."

Lão phu nhân tức giận, muốn gọi anh quay lại, nhưng đáng tiếc, Cố Quyện Thu đã không phải là cậu bé bị bà bỏ đói đến suy dinh dưỡng năm đó, sẽ không bị bà khống chế nữa.

Cố Quyện Thu không cảm xúc về đến nhà, sau khi nghe nói Quý Chu Chu còn trong phòng ngủ, thì biểu cảm mới coi như hơi thả lỏng.

Chu Trường Quân đi đến đón anh: "Tiên sinh, lão phu nhân bên kia?"

"Đã giải quyết."

Chu Trường Quân nhẹ nhàng thở ra, trên mặt lộ ra một nụ cười thật tâm thật ý, còn chưa nói gì, đã thấy Cố Quyện Thư đi về phía phòng Quý Chu Chu, vì thế ông ta thức thoir dừng lại.

Cố Quyện Thư đến cửa gỗ phòng Quý Chu Chu vài tiếng, không nhận được phản hồi của cô. Suy nghĩ một chút rồi đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Quý Chu Chu đang ngủ ngon lành, tim anh vừa lúc bắt đầu treo lơ lửng, cuối cùng đã rơi xuống.

Anh thả chậm bước chân, từ từ đi đến bên cạnh Quý Chu, thấy mặt cô đỏ bừng bất thường dừng một chút, rồi đưa tay sờ trán cô.

... Sốt rồi.

"Chu Chu..."

Trong mơ hồ Quý Chu Chu nghe thấy có người gọi tên cô, nhưng cô quá mệt mỏi, nên không có phản ứng đối phương, chờ đến lúc tỉnh lại, phát hiện xung quanh một màu trắng tinh, gần người nửa ngày mới phản ứng lại, hình như mình đã di chuyển chỗ khác.

"Tỉnh rồi?"

Giọng nói quen thuộc vang lên, Quý Chu Chu theo bản năng nhìn qua, sau khi nhìn thấy Cố Quyện Thư thì một mặt mộng bức: "Tôi ở đâu?"

"Bệnh viện." Cố Quyện Thư liếc cô một cái: "Bị bệnh sao không nói?"

Quý Chu Chu dừng một chút, lúc này mới nhớ ra trước khi mình ngủ đã đo nhiệt độ cơ thể, nhưng lúc ấy quá buồn ngủ quá mệt mỏi, không muốn đi khám bác sĩ, cho nên nói dối. Đối diện ánh mắt dò xét của Cố Quyện Thư, cô hơi chột dạ.

"Ngủ tiếp một hồi đi, đã bớt nóng rồi, nghỉ ngơi thêm."

Thấy Cố Quyện Thư không tính sổ với cô, Quý Chu Chu vừa định thờ phào nhẹ nhõm, thì nghe anh lặng lẽ nói: "Chờ em hết bệnh, tôi tính sổ với em sau."

Quý Chu Chu: "...". Cô có thể bệnh hoài không?

Hiển nhiên là không thể.

Cố Quyện Thư cũng không đến công ty, đợi cô truyền hết dịch thì về nhà. Một ngày 4 lần đúng giờ uống thuốc, trong vòng hai ngày, Quý Chu Chu đã hết bệnh.

Hai ngày này, Quý Chu Chu luôn nhin không được nhìn lên Cố Quyện Thư, mơ hồ cảm thấy hình như anh có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không biết vì sao, chỉ có thể giấu phần nghi hoặc này trong lòng.

Đoàn phim bên kia vẫn còn đang quay, thỉnh thoảng có chỗ cần sửa, Diệp Khuynh đều gửi tin nhắn cho "Chu Tứ Quý", cô ở nhà dùng ghi chú của đi động sửa chữa. Tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, Diệp Khuynh thúc giục cô 2 lần, kêu cô nhanh chóng trở về đoàn phim.

Quý Chu Chu nghĩ nghĩ, cứ ở nhà không phải là vấn đề, vì thế đi tìm Cố Quyện Thư.

"Em muốn đi đâu?" Cố Quyện Thư đang ở thư phòng làm việc, nhất thời không nghe rõ lời nói của cô, nghe vậy chợt ngẩng đầu, một đôi mắt phủ đầy khói mù.

Quý Chu Chu hoảng sợ, lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng như thế của anh, nhất thời lời nói cũng không lạnh lẽ: "Tôi, tôi trở về đoàn phim nha."

Cố Quyện Thư dừng một lát, lúc này mới thả lỏng, trầm mặc hồi lâu, hơi buồn bực hỏi: "Còn có bao lâu mới quay xong?"

"Nếu quay nhanh hơn dự kiến, đại khái chưa đến 1 tháng." Quý Chu Chu ngoan ngoãn trả lời.

Cố Quyện Thư trầm ngâm một lát miễn cưỡng gật gật đầu, xem như đồng ý cô đi, nhưng vẫn nhấn mạnh một câu: "Nhớ dẫn theo vệ sĩ."

"Được." Quý Chu Chu thấy anh dễ dàng dễ đi như vậy, lập tức nở nụ cười, vốn dĩ muốn nhào qua ôm anh một cái, nhưng nghĩ đến những cảm xúc mập mờ kia của anh, nên miễn cưỡng nhin xuống.

Cố Quyện Thư thấy cánh tay cô cũng giơ lên rồi, lại chậm chạp không tới ôm anh, sau khi suy nghĩ một chút thì cô mà chuyển động ghé dựa, lười biếng vươn hai tay về phía cô: "Ôm."

"..." Quý Chu Chu liếm liếm môi, cuối cùng vẫn là ôm anh một cái, nhưng cái ôm này quá mức ngắn ngủi, Cố Quyện Thư hơi bất mãn, Quý Chu Chu cười mĩa một tiếng. Khi vừa ra đến trước cửa lại nhìn anh một cái, muốn nói lại thôi.

"Muốn nói gì thì nói đi."

Quý Chu Chu khó xử phút chốc, ấp úng mở miệng: "Cố tiên sinh... Phụ nữ dưới chân núi đều là hồ." Nói xong câu này cô liền chạy đi, để lại Cố Quyên Thư một mặt khó hiểu.

Cô chạy về phòng sau đó hơi hồi hận, cảm thấy mình ám chỉ không rõ ràng lắm, EQ của Cố Quyên Thư nghe không hiểu cô hy vọng anh cảnh giác chuyện tình cảm.

Mà Cố Quyên Thư ở trong phòng sách, trầm mặc một lát rồi gọi điện thoại cho Diệp Khuynh, kêu anh ta bớt thời giờ hẹn Chu Tứ Quý ra ngoài, Diệp Khuynh nhận lời.

Lúc sắp cúp máy, Cố Quyên Thư hỏi: "Cô ấy vừa nói với tôi, phụ nữ dưới chân núi đều là hồ, đây là ý gì?"

Diệp đạo, người từng quay nhiều bộ phim cầu huyết đã rất nhanh đưa ra đáp án: "Cô ấy sợ anh trên hoa ghẹo nguyệt, cho nên nhắc nhở anh đó, sợ anh bị người phụ nữ khác câu mất hồn đi, chắc... Không ngờ mị lực của kim chủ lớn như vậy, có thể khiến cho Chu Chu lo được lo mất như thế."

Cố Quyên Thư nghe xong lời nhin nọt của Diệp Khuynh, hài lòng cúp máy, buông công việc trong tay xuống đưa Quý Chu Chu đi. Sắp đến cửa khách sạn, Quý Chu Chu liếc nhìn chiếc xe màu đen phía sau một cái, thương lượng với Cố Quyên Thư: "Có thể dừng để cho những người khác nhìn thấy bọn họ không?"

"Có thể."

Quý Chu Chu giả hoạt chớp chớp mắt: "Vậy tôi có thể sai bảo bọn họ chứ, dù sao họ cũng nhàn rồi, giặt quần áo nấu cơm quét dọn vệ sinh gì đó..."

Cố Quyên Thư véo mặt cô một cái, từ chối cô nói tiếp: "Những người này là vệ sĩ, không phải giúp việc. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nếu muốn em muốn giặt quần áo nấu cơm, tôi có thể giúp tìm cho em một người." Còn giặt quần áo nấu cơm, loại chuyện riêng tư này để đàn ông làm, lúc này cô ngược lại không biết tránh bị nghi ngờ.

"Vậy hay là thôi đi, tôi dẫn theo 4 người vạm vỡ này đã quá gây chú ý." Quý Chu Chu "Chặc" một tiếng, đoán chừng phim trường nhiều minh tinh như vậy, thật sự không có mấy người có thể so sánh với mình.

Lúc này Cố Quyên Thư mới buông mặt cô ra, sau khi nhìn thấy cái mặt bị mình véo đỏ, thì ngón tay dùng một chút giúp cô xoa nhẹ hai cái. Quý Chu Chu hơi ngửa đầu tránh khỏi anh, nhưng chưa từ bỏ ý định hỏi: "Vậy thỉnh thoảng tôi có thể nhờ họ chạy vặt không? Ví dụ như lấy chuyển phát nhanh gì đó."

"Cái này có thể." Cố Quyên Thư từ chối rồi, chuyện này không có lý do từ chối nữa.

"Vậy anh nói trước với bọn họ một tiếng, đừng để bọn họ không phục sự sai bảo của tôi."

Cố Quyên Thư bắt đầu đi nhìn cô: "Đừng làm điều thừa."

Quý Chu Chu cười ha ha, trong lòng buông tảng đá lớn xuống. Vừa rồi cô nói ra những yêu cầu vô lý kia, đơn giản chính là vì để Cố Quyên Thư đáp ứng điều này, chờ lúc kéo dài thời gian chạy trốn quá mức, đuổi người đi trước.

Trong lòng cô đã có quyết định, đợi Cố Quyên Thư đi rồi thì đến phim trường. Sau khi Diệp Khuynh nhìn thấy cô thì cứ cười cười, Quý Chu Chu mặt không thể hiểu được: "Cười gì?"

"Không có gì, một thời gian nữa cô sẽ biết." Diệp Khuynh ngoài miệng không cửa riêng, nhưng cũng biết chuyện này phải gạt Quý Chu Chu, nhưng lại nhin không được bớt miệng cho một dự đoán.

Quý Chu Chu liếc anh ta một cái, trong lòng ngứa ngáy, nhưng biết nếu mình tỏ ra tò mò, chắc chắn anh ta sẽ càng treo lòng tham muốn của mình, dứt khoát giả vờ một bộ dáng không thèm để ý, chờ anh ta không nhin được đến đây nói với mình. Chỉ là, cô chờ đến lúc kết thúc công việc, cũng không chờ được một chữ của Diệp Khuynh.

Khi sắp trở về khách sạn, rốt cuộc Quý Chu Chu nhin không được hỏi: "Rốt cuộc chuyện gì hả?"

"Không thể nói, không thể nói." Diệp Khuynh mặt đáng vẻ vui mừng chuẩn mất.

Khỏe miệng Quý Chu Chu giật giật, trái tim bị treo nửa vơi, nghẹn tức trở về khách sạn. Mới vừa vào cửa, đồ đạc còn chưa buông ra, thì Diệp Khuynh đã gửi tin nhắn đến, chỉ là gửi cho Chu Tứ Quý.

Diệp Khuynh: Cô Chu, không phải gần đây thân thể của cô đỡ chút rồi sao, tôi có thể dẫn cô đi gặp một người bạn không? Anh ấy có chút việc muốn xin cô giúp đỡ.

Quý Chu Chu còn chưa trả lời, Diệp Khuynh đã bổ sung thêm một câu: Có liên quan với Chu Chu, cô nhớ giữ bí mật, ngàn vạn lần đừng nói cho cô ấy biết.

Quý Chu Chu nhướng mày, nghiêng răng trả lời một câu: Tại sao không thể nói cho cô ấy biết?

Diệp Khuynh: Gặp mặt nói đi, cô thấy trưa mai được không? Chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm.

Chương 44-1: Cô ấy chưa từng thích tôi (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quý Chu Chu sợ Cố Quyện Thư theo dõi, nên sau khi ra cửa lớn khách sạn thì trực tiếp đến sân bay, làm một động tác giả len lén đến một trạm xe buýt nhỏ.

Hệ thống mua vé ở trạm xe buýt không cần tên thật, cô tùy tiện mua một tấm vé rồi lên xe, nhưng lúc xe sắp chạy thì né camera, lên xuống xe. Sau khi xác định mọi chuyện mình làm sẽ không bị Cố Quyện Thư tra được ngọn nguồn, thì lúc này mới giả trang thành Chu Tứ Quý trở về khách sạn, định chờ hết hôm nay sẽ rời khỏi thành phố A.

Khi cô trở lại khách sạn, Diệp Khuynh đang vội vã đi ra ngoài, nhìn thấy cô lập tức chạy tới, vẻ mặt vội vàng hỏi: "Thấy Chu Chu không?"

Quý Chu Chu chợt dậm dừng lại phút chốc, rồi mới chậm chậm lắc lắc đầu, sau đó dùng di động gõ chữ: Sao vậy?

"Cô ấy từ chức, cũng là ngày cuối cùng rồi, còn từ cái gì chức chứ, tôi cảm thấy không thích hợp, nên trở về tìm cô ấy, kết quả chỉ thấy Quyện Thư, không thấy Chu Chu." Diệp Khuynh liên tục thờ dài: "Quyện Thư biết hôm nay là ngày quay phim cuối cùng, còn cố ý đến đây kết thúc công việc với cô ấy, không ngờ lại không thấy cô ấy đâu."

Quý Chu Chu liếm liếm môi, khô khan trả lời: Hôm nay tôi chưa gặp Chu Chu, đêm qua lúc gặp cô ấy, cô ấy cũng không nhắc tới chuyện này.

Diệp Khuynh dừng một chút, rất lo lắng liếc nhìn cửa sổ khách sạn một cái, không ngừng lẩm bẩm tự nói: "Chu Chu có thể đi đâu chứ, Quyện Thư đã ở trên lầu nửa ngày, thế nào cũng không đi tìm người, chẳng lẽ là cãi nhau?"

Quý Chu Chu cắn cắn môi, nhìn xuống xúc động mở mũ và khẩu trang ra, do dự phút chốc rồi gõ chữ: Tôi hơi khó chịu, lên lầu trước, một lát nữa tôi gọi điện thoại cho Chu Chu thử xem.

"Vô dụng, di động cô ấy gọi mãi không được." Diệp Khuynh nhủ mày.

Đương nhiên gọi không được, bởi vì SIM đó đã bị cô bẻ gãy rồi. Quý Chu Chu trấn định gật đầu, giả vờ không biết tất cả những chuyện này: Tôi trở về thử xem, không gọi được nói sau.

Diệp Khuynh nhìn cô một cái, phiền lòng khoát tay: "Đi đi, từ trước đến nay cô ấy nghe lời cô Chu, nói không chừng sẽ nhận điện thoại của cô."

Quý Chu Chu nhẹ nhàng thở ra, chạy nhanh lên trên lầu, lúc cô sắp đi qua căn phòng trước kia, bước chân của cô chậm lại một nhịp. Ban đầu vì để cho tiện, nên đặt hai cái phòng kế nhau, bây giờ muốn về phòng Chu Tứ Quý, thì nhất định phải đi qua căn phòng trước kia, mà nghe lời nói vừa rồi của Diệp Khuynh, Cố Quyện Thư còn ở bên trong.

Quý Chu Chu không dám nghĩ tới biểu cảm của Cố Quyện Thư, cúi đầu định lướt qua cửa phòng, nhưng lúc chú ý tới cửa phòng không đóng, mà xui quýt khiến nhìn thoáng qua bên trong, chỉ thấy Cố Quyện Thư ngồi trên sofa, lưng uốn thẳng tắp, trên bàn trà trước mặt bày ra một lá thư.

Quý Chu Chu liếm môi cái, cúi đầu vội vàng đi qua, sau khi vào phòng chợt đóng cửa lại, ngồi dưới đất thở phì phò từng hơi. Đợi tim đập dứt đội dần dần bình phục, thì cô mới bắt đầu ngẩng người thất thần.

Lần này cô để lại thư cho Cố Quyện Thư, nhưng không để lại đường lui giống như lần trước, nói nửa thật nửa giả, mà là thật lòng thật dạ nói ra suy nghĩ của mình.

Cô chọn cách thoải mái hào phóng nói với Cố Quyện Thư, cô chưa bao giờ thích anh như vậy, cho nên từ lúc bắt đầu đến bên cạnh anh, thì đã chuẩn bị sẵn sàng rồi đi, chỉ là ở chung lâu như thế, cô đã xem anh là bạn bè, tâm tình lúc rồi đi cũng không hề bức thiết.

Sở dĩ lựa chọn đột nhiên rời đi, là bởi vì cuối cùng chậm chạp phát hiện tâm tư của anh đối với mình, bây giờ cô mới biết được, hóa ra anh thích là tình yêu nam nữ. Cô có thể lừa gạt một người xa lạ, nhưng không thể lừa gạt bạn bè, do đó lựa chọn ra đi. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Chẳng qua lần trước ích kỷ lưu lại đường sống, vì vậy không nói thật, lần này cô lựa chọn thẳng thắn, hy vọng anh đừng chấp nhất với nó nữa.

Dĩ nhiên, trong lá thư này, cô nhiều ít cũng là rải chút lời nói dối, ví dụ như bây giờ đột ngột rời đi, cô nói là vì trong lúc giúp Chu Tứ Quý sửa sang lại bản thảo, đã vô ý thấy được kế hoạch, cho nên mới nhanh chóng rời đi, mà không có trực tiếp nói thật với anh.

Quý Chu Chu ngơ ngác ngồi dưới đất, cũng không biết rốt cuộc mình lấy dũng khí từ đâu ra, phá hòng tất cả đường lui trước kia, ngoại trừ giấu áo vest của Chu Tứ Quý, còn lại không che giấu gì với anh nữa.

Rất lâu sau, Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, mặt mệt mỏi che mặt, cầu nguyện cô thỉnh thoảng nhân từ, sẽ không đưa tới phiền phức ngập trời cho cô.

Diệp Khuynh bên kia vẫn không tìm được người, phim trường lại chờ kết thúc, anh ta chỉ có thể bắt đắc dĩ đi làm việc trước, sau khi kết thúc tất cả, không đành lòng phá hư tâm tình của mọi người, nên để cho trợ lý dẫn mọi người đi ăn cơm chúc mừng. Lúc mọi người sắp đi, Diệp Khuynh suy nghĩ một chút, gửi tin nhắn hỏi Chu Tứ Quý muốn đi cùng không.

Quý Chu Chu nhận được tin nhắn này dờ khóc dờ cười, cô nào còn có tâm trạng ăn gì, vì thế dứt khoát lấy cớ gấp rút về nhà gặp con trai để từ chối. Diệp Khuynh cũng không miễn cưỡng, chỉ là dặn dò khi nào cô đi kêu anh ta một tiếng, anh ta tiễn cô về.

Quý Chu Chu thấy Diệp Khuynh quan tâm, khỏe miệng hiện ra một tia chua xót, vô luận là hành động quan tâm của đạo diễn với biên kịch, hay là chính Diệp Khuynh với Quý Chu Chu, thái độ của anh ta đều không thể bắt bẻ, cho nên cô hy vọng thân phận của mình có thể che giấu cả đời, đừng để anh ta biết mình là kẻ lừa đảo gì đó.

Quý Chu Chu ngồi dưới đất rất lâu, đột nhiên bắt đầu mệt rũ rượi, trong lúc đầu cô đang dần không kiểm soát được, thì cửa phòng đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, sau đó là giọng nói của Cố Quyện Thư: "Cô Chu, có ở đây không?"

Giọng nói của anh đối với Quý Chu Chu, không khác sấm sét trên bầu trời, tạc đến ba hồn bảy vía của Quý Chu Chu mất tiêu, sững sờ thật lâu mới nhớ tới đi vào phòng tắm nhìn mặt mình một cái. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Sau khi chắc chắn trùm kín mít, thì lúc này mới thở phào nhẹ nhõm đi ra cửa.

Cửa vừa mở ra, ánh ngược của Cố Quyện Thư xuất hiện trên kính râm của cô, Quý Chu Chu liếm môi khô một cái, hỏi: Có chuyện gì sao?

Cố Quyện Thư trầm mặc hồi lâu, mới chậm chậm mở miệng: "Chu Chu ở đoàn phim thân thiết với cô, cô biết cô ấy đi đâu không?"

Quý Chu Chu chăm chú nhìn anh một cái, chột dạ, rất nhanh lắc đầu, ra vẻ không biết hỏi: Vừa rồi Dệp đạo có nói, Chu Chu đột nhiên không thấy đâu, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

"Cô ấy để lại lá thư, nói trong lúc vô tình biết được chuyện cầu hôn từ trên máy tính của cô, cô ấy sợ đến lúc đó ầm ĩ làm mọi người khó xử, nên rời đi." Đôi mắt của Cố Quyện Thư nổi lên sự chế giễu chua xót: "Lúc đó cô nói với tôi, Chu Chu không muốn kết hôn, tôi chỉ coi là cô nói đùa, hiện tại xem ra, tôi thật ngốc."

"Trước kia tôi chỉ nghĩ cô ấy giống tôi, không thích nói ra quá nhiều chuyện, sự ăy ỷ lẫn nhau đã sớm vượt qua yêu thích, nhưng hôm nay cô ấy nói với tôi, từ trước tới giờ cô ấy chưa từng thích tôi, hôm nay lại bởi vì biết được tôi thích cô ấy, nên mới vội vàng rời đi."

"Tôi vậy mà không biết, cô ấy chưa bao giờ thích tôi."

Tình của Cố Quyện Thư không phải thích nói nhiều với người lạ, nhưng mà có lẽ trên người Chu Tứ Quý luôn có thứ gì đó làm anh cảm thấy rất quen thuộc, cho nên anh nhìn thấy cô, thì nhịn không được muốn nói thêm hai câu.

Quý Chu Chu không biết nên an ủi anh như thế nào, sau một lúc lâu ở trên ghi chú nhặt nhẻo gỗ chữ: Tình cảm không cưỡng cầu được, nếu cô ấy không thích anh, vậy anh từ bỏ đi, tìm cô gái thích mình, sẽ thoải mái hơn khi vẫn luôn nghĩ về cô ấy.

Cố Quyện Thư còn đang cảm thấy lòng ngực tê tê, nói không được là cái tư vị gì, nhưng sau khi thấy Chu Tứ Quý muốn anh từ bỏ, thì đột nhiên dâng lên một cơn giận dữ, ngay cả ánh mắt cũng lạnh xuống: "Không muốn."

"..."

"Là cô ấy trêu chọc tôi trước, từ lúc bắt đầu, chính là cô ấy trêu chọc tôi." Hai tay Cố Quyện Thư siết chặt thành nắm đấm, giọng điệu lại bình tĩnh như thường lệ: "Bây giờ tôi mới hiểu được, cô ấy chưa từng coi tôi là người sống."

Quý Chu Chu chột ngắc đầu, móng tay bóp chặt lòng bàn tay, mới không làm mình thất thố. Cô không ngờ Cố Quyện Thư lại nhạy bén như vậy, đã phát giác bí mật khó chịu nhất ở sâu trong nội tâm của cô. Quả thực ở thời điểm nào đó cô cũng trực tiếp xem những người này là NPC(*).

(*) NPC là một nhân vật trong các trò chơi mà những người chơi không thể điều khiển được.

Trong ánh mắt của Cố Quyện Thư hình như có lưu quang(*) hiện lên, trong giọng nói tràn ngập giễu cợt: "Tôi giống như thú cưng của cô ấy, cô ấy chỉ dựa theo ý nghĩ của mình khiêu khích, trêu đùa, bây giờ ý thức được thú cưng này hơi khó kiểm soát, nên cô ấy không cần nữa."

(*) Lưu quang: ánh sáng lung linh.

Lúc trước Quý Chu Chu nói không sai, mối quan hệ của anh và cô vốn dĩ chính là thú cưng và chủ nhân, chỉ là trước kia anh cho rằng mình là chủ nhân, nhưng bây giờ mới phát hiện anh mới là con thú cưng đó.

Quý Chu Chu thuận phục anh, quyền dưỡng(*) anh, để anh hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, nguyện ý dâng lên tất cả, rồi cô lại xoay người bỏ đi, khiến anh hiểu lầm trước kia giống như một trò đùa.

(*) Quyền dưỡng: giam cầm – nuôi dưỡng.

Quý Chu Chu nhìn về mặt càng ngày càng hung ác của anh, trong lòng lộp bộp một chút, vội vàng cúi đầu gõ chữ cho anh xem. Anh không thể suy nghĩ như vậy, nếu cô ấy thật tình lừa gạt anh, thì tại sao biết được tâm ý của anh mới rời đi?

"Bởi vì cô ấy biết tôi đã thuận phục, chơi tiếp cũng không có cảm giác thành tựu, cho nên mới rời đi." Cố Quyện Thư như lâm vào ngõ cụt nào đó, biểu cảm càng ngày càng lạnh.

Quý Chu Chu nhìn thấy kinh hồn bạt vía, nếu không phải sợ anh đánh mình, thì bây giờ hận không thể nói rõ ràng với anh, nhưng sau khi cô nhẫn nhịn một chút, vẫn là cẩn thận khuyên bảo: Hiện tại anh đang nổi nóng, mới cảm thấy cô ấy rất xấu. Anh cẩn thận nghĩ lại xem, nếu thật sự cô ấy ở trong miệng anh là kiểu người này, thì anh vẫn sẽ thích cô ấy sao?

Cố Quyện Thư trầm mặc, Quý Chu Chu nhìn cửa một cái, định khuyên anh thêm hai câu, để tránh anh ghi hận mình trong lòng. Đang lúc cô vắt hết óc tìm từ, thì trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến giọng nói yếu ớt của Cố Quyện Thư: "Sẽ."

"?" Quý Chu Chu mê mang ngẩng đầu, lại đụng vào đáy mắt sâu rộng của anh.

"Bởi vì ánh mắt của tôi không tốt."

"..."

Editor:

Haizz... Con đường ăn hành dài dài của Quyện Tề bắt đầu từ đây~

Chúc mọi người có một Trung Thu vui vẻ nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44-2: Rời khỏi thành phố A

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cố Quyện Thư lưu lại một câu làm người ta không còn lời gì để nói, rồi xoay người rời đi, mãi đến khi bóng dáng của anh biến mất, Quý Chu Chu mới vội vàng về phòng thu dọn đồ đạc. Lúc trước vì xây dựng thông tin căn phòng này có người ở, nên cô mua vài bộ đồ người già, còn ở bồn rửa tay để không ít đồ dùng vệ sinh, bây giờ phải thu dọn tất cả.

Tuy đồ đạc lộn xộn, nhưng số lượng cũng không nhiều lắm, nên rất nhanh đã lấp đầy một cái vali, cô nằm lên giường kiểm tra chuyến xe khách. Không có thể căn cước là phiền phức, ngay cả xe lửa và máy bay cũng không ngồi được, chỉ có thể ngồi kiểm tra xe khách không nghiêm ngặt lắm rồi đi.

Đội xác định chuyến đi xong, Quý Chu Chu gọi điện thoại cho chủ nhà hẹn trước đó. Sau khi xác định chỗ ở nhiều lần, thì mới chuẩn bị xách vali rời đi.

Mặc dù Diệp Khuynh nói muốn tiễn cô, nhưng cô cảm thấy vẫn là tự mình đi được rồi, nếu không trên đường trò chuyện, Diệp Khuynh hỏi cô muốn đi đâu, liệu cô có nói thật hay không.

Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, nghỉ ngơi đủ rồi thì kéo vali chuẩn bị đi, nhưng lúc tới cửa đột nhiên một tiếng sấm vang lên, giây tiếp theo mưa như thác lũ rơi xuống.

Hạt mưa vừa lớn vừa dày, lại có gió lớn trợ giúp, đập vào cửa kính "Ầm ầm" vang dội. Trong tình huống này, có thể đi được mới là lạ, Quý Chu Chu than thở một tiếng, quyết định đợi mưa tạnh rồi nói tiếp.

Nhưng mà mưa không có ý định dừng lại, trong lòng Quý Chu Chu sốt ruột cũng vô dụng, dứt khoát nằm kiêu cá mẫn(1).

Trong lúc cô mơ mơ màng màng sắp ngủ, thì bỗng nhiên cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa, sau đó là giọng nói của Diệp Khuynh vang lên: "Cô Chu, cô còn ở đây không?"

Quý Chu Chu mơ hồ mở mắt ra, dùng một lát mới coi như thanh tỉnh, vội vàng đeo khẩu trang và kính râm vào, lúc này mới đi ra mở cửa, kết quả vừa mở cửa ra đã ngửi thấy mùi rượu bay ngất trời. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cô nhúu mày nhìn về phía khuôn mặt lộ vẻ xấu hổ của Diệp Khuynh,

theo ánh mắt của anh ta nhìn xuống, thì nhìn thấy Cố Quyện Thư một mặt bình tĩnh ngồi dưới đất, mùi rượu thật nồng từ trên người anh tỏa ra.

Quý Chu Chu dừng một chút, ra dấu hỏi sao vậy, Diệp Khuynh lúng túng cười một tiếng: "Theo hiện tại, hình như là do thất tình nên tâm trạng không tốt, cô Chu có thể giúp tôi một việc chứ, dù anh ấy trước, thế phòng bị rồi, tôi xuống dưới kêu nhân viên phục vụ lên mở cửa."

Quý Chu Chu không có do dự gật gật đầu, Diệp Khuynh thở phào nhẹ nhõm, xoay người đi xuống dưới lầu. Quý Chu Chu liếm liếm môi, nhìn chăm chăm Cố Quyện Thư trên mặt đất một lúc lâu, rồi do dự có nên đi anh vào phòng không.

... Nhưng trông anh cũng không có say mà.

Quý Chu Chu nhìn về mặt bình tĩnh của anh, không nhìn được ngồi xổm xuống trước mặt anh quơ quơ tay, Cố Quyện Thư bắt lấy tay cô, trong lòng bàn tay nhéo một cái. Quý Chu Chu nín da gà, giữa giữa muốn kêu anh buông ra, nhưng không ngờ anh càng nắm càng chặt.

... Nếu không phải không thể bại lộ thân phận, cô nhất định gõ cho một búa.

Cố Quyện Thư nắm bàn tay mềm mại, rũ mắt nhìn chăm chăm hoa văn trên thảm: "Tôi chuẩn bị lễ cầu hôn, muốn cho em cảm giác an toàn."

Quý Chu Chu dừng một lát, sức lực toàn thân đột nhiên mất đi một nửa.

Cố Quyện Thư vẫn nhìn chăm chăm điểm nào đó dưới đất như cũ, nhưng trên thực tế trong đáy mắt của anh không có gì hết. Trầm mặc một hồi, anh dựa vào tường, ánh mắt như mang theo sương mù, nhìn người trước mắt thế nào cũng không nhìn rõ: "Nhưng em lại nói chưa từng thích tôi, hóa ra là tôi tự mình đa tình."

Quý Chu Chu mím môi, rút tay từ trong lòng bàn tay của anh về, do dự một chút vỗ vỗ vai anh. Diệp Khuynh rất nhanh đã lên tới, Quý Chu Chu lấy tay lại, vào phòng lấy đi động gỗ chữ: Hình như anh ấy nhận lầm người.

Diệp Khuynh buông tiếng thở dài, đầy mặt phức tạp nhìn Cố Quyện Thư: "Cô Chu đừng để ý, anh ấy chính là say nên hồ đồ."

Quý Chu Chu gật gật đầu. Con mưa mùa hè đến nhanh cũng đi nhanh, chẳng mấy chốc bên ngoài mặt trời rực rỡ lên cao trở lại. Quý Chu Chu suy nghĩ một chút, nói với Diệp Khuynh: Anh chăm sóc anh ấy đi, một mình tôi đi về là được.

Lúc này Diệp Khuynh cũng không rảnh lo cho cô, nghe vậy chỉ gật đầu một cái: "Vậy được, lúc cô Chu về nhớ chú ý an toàn, rất mong chờ lần hợp tác tiếp theo của chúng ta."

Khỏe miệng của Quý Chu Chu treo lên nụ cười nhàn nhạt, không đồng ý cũng không từ chối, nhưng trong lòng rõ ràng, bởi vì mối quan hệ của Cố Quyện Thư và Diệp Khuynh, chỉ sợ sau này bọn họ không có cơ hội hợp tác nữa.

Quý Chu Chu kéo vali hành lý đi ra, Cố Quyện Thư còn chưa vào phòng, vẫn ngồi dưới đất nhìn chăm chăm mặt đất phát ngốc, vì dưới đất có thảm, Quý Chu Chu ngược lại không sợ anh sẽ sinh bệnh, tay cầm lấy vali hành lý đi về phía thang máy.

Cố Quyện Thư vốn dĩ đang ngăn người không biết làm sao giật mình một cái, khàn giọng cầu xin: "Dừng đi."

Thân ảnh của Quý Chu Chu chợt cứng đờ, sau hồi lâu cắn răng giả vờ không nghe thấy, tiếp tục đi về phía thang máy. Cố Quyện Thư sinh ra một sức lực, nghiêng ngã lao đảo đuổi theo cô, lại vì dưới chân không vững, té ngã hai lần liên tiếp.

Tiếng vang đó, Quý Chu Chu nghe được cảm thấy cả người đều đau, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế bản thân không quay đầu lại, sau khi đến cửa thang máy thì không chút do dự ấn một cái.

Thang máy phải từ lâu dưới đi lên nên cần chờ một lúc, Cố Quyện Thư đi tới phía sau cô, đột nhiên ôm lấy eo cô, vui mặt vào cổ cô.

"Tôi nghĩ không ra..." Giọng nói của anh hơi buồn: "Trước đó chúng ta tốt như vậy, chẳng lẽ chỉ là ảo giác của mình tôi?"

Trái tim của Quý Chu Chu sắp bị sự áy náy này bao phủ, rất muốn nắm lấy tay anh đồng ý ở lại, nhưng sau đó thì sao? (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Chỉ có tình yêu và hắt xì không thể giả vờ được, nếu cô nhất thời mềm lòng ở lại, vẫn sẽ không yêu anh, thì chẳng phải anh sẽ còn đáng thương hơn bây giờ?

Quý Chu Chu cứng lòng, bình tĩnh gõ chữ lên đi động, sau đó mạnh mẽ vùng vẫy thoát khỏi lòng ngực của Cố Quyện Thư, đẩy điện thoại đến trước mặt anh: Anh nhận lầm người.

Ánh mắt của Cố Quyện Thư hơi mê mẩn, sau một hồi dần dần thanh tỉnh, trầm mặc chốc lát khẽ gật đầu: "Xin lỗi."

Thang máy vang một tiếng, Quý Chu Chu cắn môi kéo vali hành lý đi vào, khi quay đầu lại đứng ngay ngắn thì vừa lúc đối diện với Cố Quyện Thư, cô chợt dạ muốn tránh đi, nhưng biết trong lúc này mình không thể lộ ra sơ hở, vì thế miễn cưỡng nhìn xuống.

"Cô Chu đi thông thả." Cố Quyện Thư nói xong tạm dừng phút chốc, khẽ cười một tiếng giễu cợt: "Trong khoảng thời gian này cô vất vả rồi, phí dịch vụ sẽ gửi vào trong thẻ."

Đáng tiếc anh hao hết tâm tư và tiền tài sắp xếp cầu hôn kinh hi, nhưng tất cả đều không dùng được.

Rốt cuộc Quý Chu Chu vẫn cúi đầu xuống, cửa thang máy giữa hai người hoàn toàn đóng lại. Cô vô tri vô giác gọi taxi đi đến trạm xe, sau khi ngồi lên xe khách vẫn còn thất thần, chờ lấy lại tinh thần thì xe khách đã rời xa nội thành, chạy băng băng trên đường cao tốc.

Đã là chạng vạng, những đám mây hồng xuất hiện trên đường chân trời, giống như có hào quang chiếu vào mắt người ta, thôn xóm hai bên đường, khói bếp lượn lờ nghi ngút.

Bởi vì là vùng ngoại thành, ruộng lúa mạch nhiều hơn nhà ở. Lúa mạch đã chín vàng được cắt thành hình vuông chỉnh tề, gió thổi qua mỗi cây đều uốn cong xuống, tạo thành từng đợt sóng lúa nhấp nhô.

Giờ khắc này, Quý Chu Chu mới rõ ràng ý thức được, cô thật sự rời khỏi thành phố A, rời xa cái nơi xảy ra nguyên văn cốt truyện kia.

Có chút không chân thật a... Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Sau chạng vạng là đêm tối, sau đêm tối là sáng sớm, chờ đến khi Quý Chu Chu tỉnh lại, cô đã ngồi xe khách một ngày một đêm, đến một trấn nhỏ phía Nam cách thành phố A rất xa.

Trấn nhỏ này là một thành thị thích hợp mà cô đã lên mạng tra rất nhiều lần, giá nhà, chi phí cũng thấp, thật sự rất thích hợp với cô bây giờ. Nếu không phải do khoản thanh toán cuối cùng còn chưa đến, thì cô có thể trực tiếp mua một căn rồi, chứ không phải thuê nhà như hiện tại.

Cũng may trấn nhỏ dân tình chất phác, cô trả tiền thuê lại cao hơn người bình thường 20%, hơn nữa là một cô gái, nhất định sẽ quý trọng đồ vật, sau khi chủ nhà nhìn thấy cô thì lập tức đáp ứng sửa chữa cho cô thuê, còn giúp đỡ chạy trước chạy sau, giúp cô đặt mua đồ dùng.

Chỉ hai ngày ngắn ngủi, Quý Chu Chu đã bài trí tất cả đồ đạc đặt mua, dọn vào ở trong thời hạn có hiệu lực của tiền thuê nhà, hai phòng ngủ một phòng khách chỉ thuộc về một mình cô.

Từ sau khi cô chuyển nhà, có không ít đạo diễn, nhà sản xuất tiếp xúc với cô, cô cũng giao lưu với tất cả, chuẩn bị chờ kịch bản viết xong, sẽ chọn một trong những người này hợp tác.

Diệp Khuynh không phải chưa từng liên lạc với cô, nhưng cô luôn lấy lý do tác phẩm vẫn chưa có manh mối, không vội ký hợp đồng, v.v... để từ chối. Diệp Khuynh thường xuyên qua lại cũng hiểu ý Quý Chu Chu, đạo diễn lớn có sự kiêu ngạo của đạo diễn lớn, sau khi thanh toán khoản tiền cuối cùng, thì cũng không tìm cô nữa. Mà điều này cũng chính là mong muốn của cô.

Cảm giác sinh sống ở địa phương nhỏ thật thoải mái, ngay cả bước chân cũng bước chậm lại, bản thảo làm liên tục nửa tháng, đều không làm ra manh mối. Mỗi khi cô quyết định phải nỗ lực hết mình, thì con trai chủ nhà tìm tới, dẫn cô đi ăn đặc sản địa phương.

Ý tốt như vậy làm sao Quý Chu Chu từ chối.

Nói đến con trai chủ nhà, cũng coi như là người bạn quen biết đầu tiên từ khi cô đến đây, cậu nhóc năm nay 18 tuổi, nhỏ hơn cô 4 tuổi, đầu tháng 6 mới vừa thi đại học xong, ở trường thì một chút đã bị chủ nhà sai tới giúp Quý Chu Chu chuyển đồ, cô áy náy mời một ly kem, thì tên này trực tiếp ăn vạ với mình.

"Em vốn dĩ không có bao nhiêu bạn bè, thi xong không biết đi đâu, hai chúng ta cùng nhau ăn cơm, cũng đỡ phải nhàm chán mà." Khi nói lời này bạn học nhỏ đang gặm móng heo nướng(2), khỏe miệng dính chút vụn đậu phộng, nhưng đáng vẻ như đại trượng phu không câu nệ tiểu tiết. Rõ ràng những thanh niên khác của trấn nhỏ đều mang theo một chút thật thà chất phác, chỉ có vị này, cả ngày một mặt phẩm chất vô lại, không biết còn tưởng rằng là một tiểu lưu manh nào đó.

Bề ngoài ngược lại không tệ, đi lang thang bên ngoài suốt ngày, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, hình tượng tiểu chó săn cường tráng với mày rậm mắt to, chờ sau này lên đại học, không biết có bao nhiêu cô gái nhỏ bị mê hoặc. Quý Chu Chu mới nảy ra ý nghĩ này, thì trông thấy đáng vẻ mặt cậu đỏ bừng vì ăn quá nhiều nên bị nghẹn, tức khắc đập bỏ ý nghĩ này.

Nếu cô gái nhỏ nhìn vào khuôn mặt thêm, vậy cũng sẽ không thích một tên ngốc.

(1) Nằm kiêu cá muối:

(2) Móng heo nướng:

Editor:

Lần này Chu Chu chạy được rồi nha mọi người, mừng cho em.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44-3: Chu Tứ Quý – Quý Chu Chu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quý Chu Chu liếc cậu, lấy chiếc đĩa gỗ cậu một cái: "Kiều Dưa hấu, cậu có thể lịch sự một chút không?"

"Không cho phép kêu em là Kiều Dưa hấu!" Chàng trai hừ hừ trừng mắt liếc cô một cái: "Nếu không lần sau em không cho chị đồ ăn ngon."

... Ai thèm. Quý Chu Chu không nhin được, cười khúc khích, hết cách, tên Kiều Dưa hấu này, thật sự chính xác chọc vào điểm cười của cô

Kiêu Dưa hấu là tên trước kia của cậu nhóc này, ba cậu cảm thấy thú vị, nên cứ như vậy đưa vào hộ khẩu, kết quả cậu luôn bị cười nhạo đến khi tốt nghiệp tiểu học. Cuối cùng, cậu không thể nhin được nữa một khốc hai nháo ba thất cổ, rốt cuộc làm ba cậu sửa tên lại. Ừm, bỏ chữ "Dưa" đi.

(*) *Hi giải thích tên của Kiều Tây / Kiều Dưa hấu một chút (vì tiếng Trung và tiếng Việt dịch ra nó khác nhau nên mọi người sẽ thấy kỳ kỳ).*

西 / xī: Hán Việt: Tây - Thuận Việt: phương Tây; phía Tây; hướng Tây.

瓜 / guā: Hán Việt: Qua - Thuận Việt: dưa; quả dưa.

西瓜 / xīguā: dưa hấu.

Mỗi lần Kiều Tây nghĩ tới chuyện này đều thấy khó chịu: "Chị nói xem ba em cũng thật là, đi một chuyến đến đồn công an cũng không dễ dàng, lại không thể sửa một cái tên dễ nghe chút? Trục tiếp bỏ chữ "Dưa" ngược lại bớt việc, một chút văn hóa cũng không có."

Đúng là buổi trưa, quán ăn nhỏ rất náo nhiệt, tivi treo trên tường đang phát tin tức, ồn ào không nghe được âm thanh gì hết. Quý Chu Chu ăn ruột vịt(**) trong tay, một đồng xiên que, nghe thế nghiến tức dò hỏi: "Như vậy xin hỏi, ngài cảm thấy tên như thế nào mới coi như có văn hóa đây?"

Kiêu Tây không nghĩ ra, trong lúc ánh mắt lóe lên thấy được tivi, lập tức chỉ vào tên phía trên nói: "Ít nhất phải như tên này chứ."

Quý Chu Chu nhìn theo, sau khi ba chữ "Cổ Quyện Thư" đập vào mi mắt thì sững sốt một chút, rồi chú ý tới tin tức này. Tivi đang phát sóng tin tức hạng mục mà Cổ thị và chính phủ hợp tác đã bắt đầu tiến hành, dường như vô cùng thuận lợi.

Thuận lợi a, vậy là tốt rồi, bận rộn nhiều chút, sớm quên mất cô gái cận bã như cô đi. Trong lòng Quý Chu Chu thờ dài một tiếng, không đồng ý lắm, lắc đầu: "Quyện Thư, chán ghét sách vở, nghe ra chính là học tra(*), ở đâu có về có văn hóa?"

(*) *Hi giải thích luôn cái tên của Quyện Thư (Không biết sao nghe cái tên cái hết muốn ăn học gì luôn, haha...)*

倦 / juàn: Hán Việt: Quyện - Thuận Việt: mệt mỏi; chán chường;...

书 / shū: Hán Việt: Thư - Thuận Việt: sách; vở; thư;...

(*) *Học tra: học cho có, điểm thấp.*

"Dù sao mạnh mẽ hơn Kiều Dưa hấu.. Cũng mạnh mẽ hơn Kiều Tây!" Kiều Tây càng nhắc mãi tên này, càng cảm thấy dễ nghe, cuối cùng nhin không được hỏi ý kiến cái vị trước mặt này: "Chị nói xem, em đổi tên thành Kiều Quyện Thư, thế nào?"

"... Cậu có thể cút đi."

Sau khi biết rằng bản thân thật vất vả mới nghĩ ra cái tên này mà đã bị xử tử, thì Kiều Tây hằm hừ ăn hết com, đạp xe chở Quý Chu Chu về nhà, rồi trình trọng tuyên bố một quyết định: "Bởi vì Quý tiểu thư không tôn trọng ý nguyện làm người lớn của em, nên em quyết định trong vòng 3 ngày sẽ không đến tìm chị chơi nữa."

"Ừ, phải đến nhà ông ngoại đúng không, nhớ mang quà về cho chị." Quý Chu Chu bình tĩnh liếc cậu một cái.

Kiêu Tây bắt mắt trừng mắt với cô một cái, trực tiếp sải bước ngồi lên xe đạp: "Tại sao cái gì chị cũng biết!" Nói xong câu này, liền đứng dậy đạp xe đi mất, thân thể hơi cong đỡ tay lái, nhưng mà không chịu ngoan ngoãn ngồi xuống đạp.

Quý Chu Chu nhìn bóng dáng tuổi trẻ tràn đầy sức sống của cậu biến mất, mới đỡ cái bụng căng xấu đi về nhà. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Vừa

vào cửa lại nhận được tin nhắn của ngân hàng, nhìn thấy số dư biến mất nhanh chóng phía trên, Quý Chu Chu nổi giận. Chắc chắn là do Kiều Tây ăn uống thả cửa, mới có thể làm tiền của cô giảm nhanh như thế, tuyệt đối không phải bởi vì cô mua quá nhiều quần áo và túi xách!

Nếu không viết bản thảo thì phải uống gió Tây Bắc, cuối cùng Quý Chu Chu cảm thấy có một tia chậm chạp tới gấp gáp, thừa dịp không ai tới quấy rầy cô 3 ngày, nhanh chóng lấy đại cương vừa nghĩ xong bắt đầu viết tập 1, thời gian rảnh rỗi thì xem tác phẩm của đạo diễn mà mình đã liên hệ, rồi lựa chọn một đối tượng tốt hợp tác tiếp theo.

Kiều Tây ở nhà ông ngoại gặp đám bạn mới, không có quay về sau 3 ngày như cậu đã nói, Quý Chu Chu vui mừng được nhàn rỗi, nên rất nhanh viết ra được 2 tập, đồng thời cũng chọn xong đạo diễn, trực tiếp gửi đại cương và bản gốc đi.

Đạo diễn lần này cô chọn cũng là một người lợi hại, tuy kém hơn Diệp Khuynh một chút, nhưng cũng may rất ổn, rating của mỗi bộ phim cũng coi như Ok. Cô đã nổi tiếng một bộ phim, đối với chuyện danh tiếng dường như không có bức thiết như trước kia, lần này muốn làm cái gì thì chắc cái đấy.

Chủ yếu nhất là, vị này thích hoàn thành kịch bản trước khi quay phim, sau đó dựa theo kịch bản để quay mà một chữ cũng không mang đi sửa đổi. Điều này cũng có nghĩa là, cô không cần phải đi theo đoàn, cũng có thể không cần vì một kịch bản hao tâm tổn phí quá lâu.

Đạo diễn xem qua kịch bản của cô, rồi nhanh chóng xác định hợp tác, Quý Chu Chu giải bày thân thể mình không khỏe, đạo diễn hào phóng quyết định dùng phương thức gửi thư ký hợp đồng. Không cần đặt chân đến thành phố A, chuyện này làm cho cảm tưởng của Quý Chu Chu đối vị đạo diễn này tốt hơn.

"Cuộc sống thật sự bước vào quỹ đạo nha." Ban đêm, Quý Chu Chu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, thanh thản cầm lon Coca uống. Đây mới là cuộc sống mà cô mong muốn, cái gì hào môn cái gì tình yêu, tất cả cô đều không muốn.

Cùng dưới một ánh trăng ở thành phố A.

Cửa lớn Cổ gia bị gõ, nửa giờ sau, Cổ Quyện Thư xuất hiện ở phòng khách, nhìn thấy vị khách không mời mà đến đang uống rượu trong phòng khách của anh, thì lạnh nhạt mở miệng đuổi người: "Cậu tự đi, hay là tôi kêu vệ sĩ ném cậu ra ngoài?"

"... Anh cũng không thể quan tâm người bạn đáng thương của anh một chút à? Hờ một tí là muốn đuổi người." Diệp Khuynh buồn khổ liếc anh một cái, khui thêm một lon bia, đặt lên bàn phía trước.

Cổ Quyện Thư chậm chậm đi đến trước sofa ngồi xuống, uống một hớp bia mới lấy từ trong tủ lạnh ra, cảm giác lạnh lẽo quét khắp cơ thể, quét sạch cơn buồn ngủ không dư lại chút nào.

"Có chuyện thì nói." Mau nói hết, để anh có thể đuổi người đi.

Diệp Khuynh thấy cuối cùng người anh em tốt chịu lắng nghe tiếng lòng của anh ta, lập tức ực mấy hớp rượu, mặt đầy buồn bực hỏi Cổ Quyện Thư: "Rốt cuộc tôi không tốt chỗ nào? Vì sao cô ấy phải đối xử với tôi như vậy?"

Chân mày của Cổ quyện động một cái.

"Hôm nay tôi gặp Triệu Khiêm, một người bạn quen biết của tôi, cũng làm đạo diễn." Diệp Khuynh sợ Cổ Quyện Thư nghe không rõ, còn cố ý giải thích một chút.

"Anh ta nói với tôi, sắp ký hợp đồng với Chu Tứ Quý. Tôi chỉ là không hiểu, anh nói xem, lúc Chu Tứ Quý làm việc cho tôi, tôi cũng không làm khó cô ấy nhì, tuy cô ấy chưa có tác phẩm tiêu biểu, nhưng cả ngày đều tăng bốc cô Chu cô Chu. Khi đi vẫn rất thân thiết với tôi, kết quả vừa đi thi trở mặt không nhận người, cứ như vậy lạnh nhạt thờ ơ tôi, sống chết không chịu ký kịch bản mới với tôi."

"Hôm nay tôi nhìn thấy vẻ mặt của tên nhóc Triệu Khiêm kia, cũng biết kịch bản lần này chắc chắn hay, ít nhất sẽ hay hơn cái kịch bản của tôi. Chu Tứ Quý, cô ấy... Cô ấy thật không có lương tâm!"

Nói đến chỗ thương tâm, Diệp Khuynh rất muốn đàn ông có nước mắt nhẹ rơi một lần, đáng tiếc gào khóc hai lần mà đôi mắt vẫn khô, anh ta chỉ có thể từ bỏ.

Cổ Quyện Thư an tĩnh nghe xong, lười biếng liếc anh ta một cái: "Nói xong rồi?"

"Ừ, sao?"

"VẬY ĐI ĐI."

Diệp Khuynh hơi ngốc: "Hả?"

"Nhanh lên, đừng chậm trễ giấc ngủ của tôi."

"..." Người này không lương tâm hơn Chu Tứ Quý! Diệp Khuynh rất muốn phản kháng một hồi, nhưng cuối cùng bởi vì quá kinh sợ, quyết định chờ lần sau rồi nói.

Không tình không nguyện bị Cố Quyện Thư đưa đến cửa, Diệp Khuynh nhìn Cố Quyện Thư một cái, muốn nói lại thôi, lời muốn nói nhưng kẻ cả nói không nên lời. Cố Quyện Thư miễn cưỡng thực hiện xong lễ tiết, xoay người định về phòng, lại bị Diệp Khuynh bắt lấy cổ tay.

Chân mày của Cố Quyện Thư nhíu lại, Diệp Khuynh lập tức buông tay anh ra, cười gượng một tiếng nhỏ giọng hỏi: "Cái kia... Anh vẫn ổn chứ?"

Vấn đề hỏi không đầu không đuôi này, nhưng trong nháy mắt Cố Quyện Thư vẫn hiểu Diệp Khuynh đang hỏi gì, trầm mặc thật lâu sau đó không nhanh không chậm liếc anh ta một cái: "Cậu nói xem?" (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Người này hơn nửa đêm đặc biệt chạy tới nói một chuyện nhỏ, e rằng cũng là vì đến đây xem anh còn ổn hay không.

Diệp Khuynh cẩn thận đánh giá anh một phen, cảm thấy căn cứ vào biểu cảm của Cố Quyện Thư, tạm thời vẫn khá ổn. Vì thế trong lòng anh ta lại sinh ra một nghi ngờ, cũng chân tình thật cảm hỏi: "Tôi không có một biên kịch đã khổ sở như vậy, anh không có bạn gái, thật sự không có gì sao?"

"... Nói thêm câu nữa, sẽ kêu vệ sĩ ném cậu ra ngoài."

Diệp Khuynh sợ bị ném đi, lập tức thức thời chạy ra ngoài, chạy vài bước rồi quay đầu lại, hô to một câu: "Chân trời nơi nào không có cò thơm a, kim chủ! Đừng để bản thân quá khổ sở!"

Khỏe miệng Cố Quyện Thư nhếch lên một nụ cười chế giễu, cuối cùng không nói gì hết, xoay người trở về phòng ngủ.

Tối nay lại hiếm thấy mất ngủ.

Thật ra trong khoảng thời gian này, anh chưa bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm Quý Chu Chu, chỉ là hình như đối phương quyết tâm không cho anh tìm được, một chút dấu vết đều không lộ ra. Người sống trên đời, dù sao cũng phải lấy tiền ngồi xe chứ, nhưng bất luận anh tra thế nào, cũng tra không được Quý Chu Chu có làm những chuyện này.

Thẻ của anh đã sớm bị cô tra lại, thẻ của cô cũng chưa từng có dấu vết rút tiền, cũng không biết cô có bao nhiêu tiền mặt, không biết có đủ để cô thuê nhà, ăn cơm hay không?

Ý thức được bản thân còn đang lo lắng cho cô, tầm mắt của Cố Quyện Thư dừng một chút, bực bội nhắm mắt lại. Sau một lúc lâu, anh mở mắt ra lần nữa.

Chắc không phải cô đã xảy ra chuyện chứ, chẳng lẽ có người giam cô lại? Nhưng ở chỗ Thẩm Dã và lão phu nhân, mình đã lặng lẽ phái người điều tra, căn bản không có tin tức của cô. Cố Quyện Thư không buồn ngủ chút nào, vì thế đến phòng Quý Chu Chu lần nữa.

Căn phòng nhỏ này vừa cũ kỹ vừa rách nát, đã không còn mùi hương của Quý Chu Chu, giống như cô, hoàn toàn biến mất trong nhà vậy.

Lần này Cố Quyện Thư không có nằm lên giường, mà là đi lại khắp nơi trong phòng, mỗi khi nhìn thấy một vật trang trí nhỏ nhỏ của cô, thì nhịn không được đưa tay sờ một cái.

Không biết đi dạo bao lâu, anh cảm thấy không thú vị cho lắm, trầm mặt xuống định đi ra ngoài, nhưng bởi vì chỗ này quá nhỏ, vô tình đá ngã một cái tủ của cô, lúc cái tủ ngã xuống thì đồ đạc bên trong cũng rớt ra theo.

Nhìn thấy cái tủ xuất hiện trên sàn nhà, Cố Quyện Thư hơi dừng một chút, trực giác hình như đã thấy cái tủ này ở đâu, anh chậm rãi ngồi xổm xuống, lúc cầm cái tủ phát hiện bên trong có gì đó, sau khi lấy mới thấy rõ là cái gì, ngón tay giật theo một cái.

Là một bộ quần áo.

Bộ quần áo này, anh từng nhìn thấy trên người Chu Tứ Quý, tầm mắt của Cố Quyện Thư chuyển qua cái tủ, nhớ tới hôm đoàn phim Diệp Khuynh đọc kịch bản, anh đến ăn kẻ, hình như cũng thấy Chu Tứ Quý cầm cái tủ này.

"Chu Tứ Quý... Quý Chu Chu... Ha!"

(**) *Ruột vịt:*

Editor:

Quyện Tề *khẽ nói*: "Ha!... Thì ra em chọn cái chết."

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45-1: Tập chạy xe đạp

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau nửa đêm đột nhiên trời bắt đầu mưa, rào rào quấy nhiễu làm lòng người phiền muộn. Quý Chu Chu trở mình không ngủ được nữa, đứng dậy đi tới cửa sổ ngơ ngác nhìn màn mưa kia.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng trời tạnh mưa, cô cũng lại bắt đầu mệt mỏi rã rời, vì thế xoay người trở về giường ngủ, chỉ là lúc này ngủ không ngon, trời mới tờ mờ sáng cô đã tỉnh rồi.

Theo thói quen cầm di động, thì nhìn thấy tin nhắn của đạo diễn Triệu Khiêm, người mà Quý Chu Chu muốn hợp tác: Cô Chu, địa chỉ của cô ở đâu, tôi gửi hợp đồng qua.

Xem thời gian gửi đi một cái, là lúc hơn 4 giờ sáng, lúc đó cô mới đi vào giấc ngủ lần nữa. Quý Chu Chu nhướn mày, cảm thấy vị đạo diễn này cũng quá nóng lòng: Ngài còn chưa đưa tôi bản hợp đồng đầu tiên đó, tôi cần xem trước một chút, sau đó để ngài gửi phiên bản giấy, nếu không, có chỗ nào cần chỉnh sửa vẫn phải làm phiền ngài.

Hình như Triệu Khiêm đang chờ cô trả lời, nên nhanh chóng trả lời lại: Tôi không thích dùng những thứ đó, từ trước đến nay đều là gửi bản giấy. Cô Chu, đến lúc đó nếu có chỗ nào cần chỉnh sửa, thì trực tiếp sửa trên hợp đồng là được. Sau khi gửi cho tôi, tôi sẽ gửi lại một bản sao theo yêu cầu của cô.

... Vậy thêm phiền phức, đạo diễn này cũng thật là màu mè. Quý Chu Chu cạn lời một trận, nhưng vẫn đưa số di động và địa chỉ. Cùng lắm thì cô gửi thêm hai lần đi, dù sao người phiền phức nhất không phải cô.

Nhận được tin nhắn, Triệu Khiêm nhìn thoáng qua người đàn ông và Diệp Khuynh bên cạnh, gửi địa chỉ trên di động cho Diệp Khuynh, Diệp Khuynh lập tức đưa cho người đàn ông đó xem. Triệu Khiêm dừng một chút, vẫn là hỏi: "Hai người tìm Chu Tử Quý có chuyện gì sao?"

Diệp Khuynh cũng một mặt mờ mịt. Cố Quyện Thư giống như thần chết mặt đen hơn nửa đêm tới tìm anh ta, kêu anh ta dẫn đi gặp đạo diễn ký hợp đồng với Chu Tử Quý, thì mặt Diệp Khuynh đầy ngơ ngác. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Triệu Khiêm ở xa, hai người bọn họ đến rồi lại phải tìm chỗ, lúc này mới thành công đến cửa.

Vừa đến nhà Triệu Khiêm, Cố Quyện Thư kêu anh ta hỏi địa chỉ, Diệp Khuynh lên nói thân phận của Cố Quyện Thư cho Triệu Khiêm biết. Triệu Khiêm nào dám đắc tội một vị thần vĩ đại như vậy, nên lập tức gửi tin nhắn cho Chu Tử Quý, nhưng có thể đôi phương còn đang ngủ, mãi cho đến 7 giờ mới trả lời.

Mà bọn họ chỉ ngồi ở đó đợi đến 7 giờ. Cả hành trình mặt của Cố Quyện Thư không cảm xúc, đôi mắt đen nhánh nhìn không ra bất kỳ cảm xúc gì. Mặc dù Diệp Khuynh có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng cũng không dám mở miệng.

Triệu Khiêm hỏi xong không nhận được đáp án, vừa thấy Cố Quyện Thư đứng dậy muốn rời đi, nhin không được hỏi thêm một câu: "Hai người tìm cô ấy có chuyện gì sao? Tôi mới vừa xác định muốn hợp tác với cô ấy, nếu có chuyện gì có thể nói trước với tôi..."

"Bộ phim này của anh, tôi đầu tư." Cố Quyện Thư lãnh đạm bỏ lại một câu.

Triệu Khiêm ngẩng người xong thì vui vẻ ra mặt, những lời này không chỉ có đại biểu kinh phí sau này đã đủ, mà càng đại biểu sự đụng chạm của Cố Quyện Thư và Chu Tử Quý, sẽ không ảnh hưởng đến việc quay bộ phim này. Sau khi Diệp Khuynh nghe thấy lời nói của Cố Quyện Thư chính là sững sốt, trong đầu lập tức hiện ra một ý nghĩ, nhưng bởi vì quá mức hoang đường, nên trực tiếp bị anh ta dập tắt.

*

Quý Chu Chu còn chưa biết mình đã ngã ngựa, sau khi thức dậy không có chuyện gì làm, nên ở nhà dạo qua một vòng rồi lại một vòng, cuối cùng dút khoát đi xuống lầu ăn sáng và đi bộ đến chợ cách đó không xa. Ở chợ rất náo nhiệt, đều là một vài tiểu thương đang bán đồ vật, đại đa số là bán đồ ăn, bán thịt.

Quý Chu Chu dạo qua một vòng, đột nhiên muốn thử xem tài nấu nướng của mình, vì thế mua một đồng nguyên liệu nấu ăn, chờ sau khi xách trong tay thì chợt hối hận. Tuy chỗ ở cách chợ rất gần, nhưng phải xách mấy thứ này về, e là không phải một chuyện dễ dàng.

"Chị Chu Chu! Chị làm gì đó?"

Quý Chu Chu theo âm thanh nhìn qua, khi nhìn thấy Kiều Tây mặc áo thun trắng quần đùi, tùy tiện ngồi xổm trước một quán ăn sáng ăn bánh quẩy cuốn(1), thì ánh mắt cô sáng lên, gọi cậu đến đây: "Cậu có chạy xe đạp không?"

"Có."

Quý Chu Chu thở phào nhẹ nhõm, cười hì hì vỗ cậu một cái: "Ăn nhanh lên, giúp chị mang mấy thứ này về nhà."

Kiều Tây nhìn thấy một đồng lớn đồ ăn dưới đất, lập tức lộ vẻ mặt ghét bỏ: "Chị cũng chỉ có lúc này mới nghĩ tới em, cũng chưa hỏi em trở về khinaldo."

"Vậy cậu trở về khi nào hả?" Quý Chu Chu phối hợp hỏi.

Kiều Tây vui vẻ: "Chưa từng thấy chị qua loa như vậy, còn có thể khi nào, đương nhiên là vừa trở về. Em còn chưa về nhà đó, đã đặc biệt đến đây đón chị."

"... Lúc nói những lời này, có thể ăn ít hai miếng bánh quẩy cuốn không?" Quý Chu Chu trừng cậu một cái.

Kiều Tây thấy mình bị vạch trần, nghiêm trang nói bừa: "Em đây không phải nghĩ chị có khả năng mua đồ, nên ăn no một chút trước, xong giúp chị xách những thứ này sao."

Quý Chu Chu "Xi" một tiếng, không khách sáo chút nào để đồ ăn vào rổ xe của cậu, không để được nữa thì tự mình xách trong tay, rồi ngồi nghiêng ở yên sau.

Kiều Tây tùy ý động hai cái, cảm thấy hơi kỳ diệu: "Chị muốn làm cơm à?"

"Đúng vậy, hôm nay đột nhiên muốn làm bữa cơm."

Kiều Tây gật gật đầu: "Vậy em lập tức nói với mẹ em một tiếng, lát nữa không về ăn cơm."

"..."

Quý Chu Chu trợn trắng mắt, tức giận vỗ sau lưng cậu một cái, Kiều Tây lập tức đạp xe đi. Chờ khi sắp đến, cậu chợt nói: "Có phải chị lại mập lên không?"

"Không có!"

"Nhưng em thật sự cảm thấy rất nặng." Kiều Tây hơi hoang mang.

Quý Chu Chu không tự chủ sờ cái bụng nhỏ của mình một cái, như là không biết nơi đó đã thêm chút thịt mỡ, bình tĩnh giải thích: "Bởi vì mưa quá nhiều đồ."

Kiều Tây nghĩ nghĩ cũng phải, nên không xoắn xuýt nữa, sau khi đến dưới lầu chờ cô xuống xe, thì tự mình xách các túi trong rổ xe ra cầm trong tay, rồi nhận lấy mấy cái túi trong tay Quý Chu Chu.

Quý Chu Chu liếc cậu một cái: "Sao lúc này muốn làm người rồi?"

Kiều Tây nhếch miệng cười, làn da lúa mạch tô điểm cho hàm răng vừa trắng vừa sáng: "Em đây không phải muốn nếm thử tay nghề của chị Chu Chu à, dù sao phải được ăn trước khi bị đuổi đi."

Quý Chu Chu cười nhạo một tiếng, không đưa đồ cho cậu: "Yên tâm đi, thấy cậu chờ chị về, hôm nay nói gì chị cũng sẽ giữ em lại ăn cơm, không cần giả vờ chu đáo."

Kiều Tây vừa nghe cô nói vậy, thì lập tức an tâm và ngay lập tức lấy túi xương sườn trong tay nhét vào tay cô: "Nếu đã như thế, thì em sẽ không khách sáo nữa, xương sườn thật nặng, chị xách đi."

Nói xong tự cậu đi lên lầu.

"..." Quý Chu Chu hít sâu một hơi, một tay xách túi, khom lưng nhặt một hòn đá nhỏ chọi về phía cậu.

Hình như sau lưng Kiều Tây có thêm đôi mắt, trong nháy mắt tránh đi, đứng ở thang lầu quay đầu cười hì hì: "Đánh không, có tức không, đánh không~"

Quý Chu Chu tức cười, nghiêng răng: "Cậu đợi đó cho chị!"

Kiều Tây chịu chờ mới là lạ, lập tức vọt lên lầu, Quý Chu Chu hô to gọi nhỏ đuổi theo, tư thế phải bắt được cậu đánh một trận.

Bọn họ âm ỉ náo nhiệt, không chú ý tới trong góc trước lầu, ánh mắt đen nhánh của Cố Quyện Thư nhìn bọn họ.

Rõ ràng là mùa hè, nhưng Diệp Khuynh lại cảm thấy lạnh, lặng lẽ cách xa Cố Quyện Thư một bước. Bây giờ anh ta còn đang trong trạng thái khiếp sợ, nếu không phải theo Cố Quyện Thư bay đến trần nhà này, đến bây giờ anh ta vẫn chưa biết, hóa ra Quý Chu Chu chính là Chu Tử Quý.

Bây giờ ngẫm lại cũng phải, có quá nhiều sự trùng hợp. Lúc Quý Chu Chu tới tìm công việc, Chu Tử Quý vừa vận cần trợ lý, lại chỉ cần một người xuất hiện, một người khác nhất định không xuất hiện, chủ yếu chính là, Chu Tử Quý chưa bao giờ chịu lộ mặt, cho nên đến bây giờ bọn họ cũng chưa từng thấy khuôn mặt thật của cô.

Cô gái này lừa bọn họ xoay vòng vòng, Diệp Khuynh cũng không cảm thấy tức giận, ngược lại mặc niệm cho cô. Cái vị bên cạnh anh ta, cũng không phải là người có tính tình tốt gì.

"Quyện Thu... Chúng ta đi tìm cô ấy?" Diệp Khuynh chính là sợ xảy ra chuyện, cho nên mới đến cùng, không ngờ vừa đến đây, thì đã nhìn thấy Quý Chu Chu hành động thân mật với một người đàn ông, trong lòng anh ta may mắn vì mình đã đến, nếu không không biết Cố Quyện Thu sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Cố Quyện Thu trầm mặc hồi lâu, ánh mắt dừng trên cửa sổ lầu 4, nửa ngày sau nhàn nhạt mở miệng: "Không đi."

"Vậy chúng ta về nhà?"

Cố Quyện Thu nhìn về phía anh ta, Diệp Khuynh đã hiểu, anh cũng không chịu về. Điều này hơi khó làm a, Diệp Khuynh bất đắc dĩ, chỉ có thể trực tiếp hỏi: "Vậy anh muốn làm gì?"

"Nhìn." Nhìn mình chết lặng, mắt ngủ, nhìn lúc không thấy được ánh sáng, người phụ nữ này đang trải qua cuộc sống như thế nào.

Diệp Khuynh mím môi, đành phải đi quầy bán quà vặt bên cạnh mua hai chai nước, cùng anh ở chỗ bóng mát "Nhìn".

Trên lầu Quý Chu Chu còn chưa biết mình sắp chết đến nơi, thấy thời gian còn sớm, định làm chút gì đó, nghĩ tới nghĩ lui thật đúng là để cô nghĩ ra.

"Kiều Dưa hấu."

"Gì thế?" Kiều Tây đang ăn sữa chua trong tủ lạnh của cô, dù rất bất mãn với cách xưng hô của cô, nhưng vì ăn vẫn là nhịn xuống.

Quý Chu Chu cười ha ha, đưa miếng dưa Hami(2) cho cậu: "Chị cắt ít trái cây cho cậu, trộn với sữa chua ăn ngon hơn."

"... Chị có lòng tốt như vậy?" Kiều Tây nghi ngờ nhìn cô.

Quý Chu Chu nhướn mày: "Đương nhiên không có, cho nên ăn xong đồ của chị, em phải dạy chị chạy xe đạp."

"Haiz, em tưởng là chuyện gì quán trên người em chứ." Kiều Tây lập tức đồng ý, ăn một hồi lại nghi hoặc: "Không đúng, chị có việc gì kêu em một tiếng, em đưa chị đi là được, tại sao còn phải học?"

"Sau khi học xong tự mua một chiếc xe đó, chờ cậu vào đại học rồi, chị còn tìm ai giúp chị hả?" Quý Chu Chu cầm dao gọt vỏ dưa Hami.

Kiều Tây nghĩ nghĩ cũng phải, vì thế gật đầu: "Vậy được, chờ em ăn xong em dạy chị, chị cũng không cần phải mua xe, chờ em vào đại học, chiếc xe này của em chị có thể chạy."

"Chiếc xe của cậu á." Quý Chu Chu lộ vẻ mặt ghét bỏ: "Quá xấu."

"..." Cậu không nên tốt bụng.

Chờ Kiều Tây com nước xong, hai người đi xuống lầu, có thể do rạng sáng mới vừa mưa xong, nên hôm nay thời tiết không nóng lắm, ánh nắng cũng không gay gắt. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Dù vậy, bọn họ vẫn đi ra bóng mát phía sau tòa nhà, thứ nhất là đất bên đó trống lớn, thứ hai là...

"Cậu đen quá khó coi, chị tuyệt đối không cho phép mình đen như thế." Quý Chu Chu liếc cậu một cái.

Kiều Tây nở một nụ cười giả trân: "Nói thêm một câu nữa, em sẽ không dạy chị."

Quý Chu Chu thức thời ngậm miệng lại, đứng ở đó chờ cậu chỉnh ghế ngồi xe đạp thấp xuống. Trong lúc chờ đợi, đột nhiên cảm giác được hình như sau lưng cô có người đang nhìn chăm chăm, cô nhú mày quay đầu lại, nhưng không thấy ai cả.

"Xong rồi, chị ngồi thử xem." Kiều Tây gọi thần trí của cô trở về.

Quý Chu Chu "Ồ" một tiếng, nhanh chóng lên xe đỡ tay cầm, nghe Kiều Tây chỉ cho cô bí quyết đạp xe. Lúc ở bên đó đang nghiêm túc dạy học, thì Diệp Khuynh bên này đang vuốt mồ hôi lạnh: "Thật may trốn nhanh, nếu không đã bị nhìn thấy rồi."

Anh ta nói xong dừng một chút, ý thức được người lừa gạt lại không phải bọn họ, sao bọn họ phải chột dạ như vậy? Nghĩ như thế, Diệp Khuynh liếc nhìn Cố Quyện Thu một cái, thấy anh vẫn không có biểu cảm gì, nên ngập ngừng không nói.

Cố Quyện Thu thẳng thắn nhìn chăm chăm Quý Chu Chu, hình như đang suy nghĩ gì đó, lại gần như thất thần.

Cô mượt mà hơn trước một chút, khí sắc cũng tốt, đôi mắt vẫn luôn mang theo ý cười như trước kia, nhưng hình như có thêm một ít sức sống. Thời tiết tuy không nóng lắm, nhưng cũng không mát mẻ, công thêm lần đầu đạp xe hơi khẩn trương, trên mặt rất nhanh hiện ra một lớp đỏ ửng. Mỗi khi người đàn ông đó buông tay, cô đều sẽ khẩn trương hét to, hét to xong thì sẽ cười ha ha lên, dường như chạy xe đạp rất thú vị.

Ánh mắt của Cố Quyện Thu lạnh xuống, anh ghệt xe đạp.

(1) Bánh quẩy cuốn:

□

(2) Dưa Hầm:

□

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45-2: Còn chạy?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Quyện Thu, hay là chúng ta về nha." Diệp Khuynh không đành lòng lắm. Người đàn ông có thể mua đồ ăn, đập xe với Quý Chu Chu, rõ ràng có quan hệ gì đó với cô, Quyện Thu ở lại nữa thì ngoại trừ thêm tôn thương, chứ cũng không có ý nghĩa gì hết.

Sắc mặt của Cố Quyện Thu bình thường, sau một lúc lâu mở miệng: "Được."

Diệp Khuynh thở phào nhẹ nhõm, lập tức mở di động đặt vé máy bay, mà chuyến bay gần nhất cũng là buổi chiều. Diệp Khuynh đề nghị: "Chúng ta về khách sạn trước, chờ buổi chiều trực tiếp đến sân bay, được không?"

Cố Quyện Thu rũ mắt, không nói một lời xoay người rời đi, Diệp Khuynh lại buông tiếng thở dài, lúc này mới đi theo. Hai người về khách sạn rồi ăn chút gì đó, ăn xong thì mỗi người về phòng mình nghỉ ngơi. Diệp Khuynh đi tắm một cái, sau khi bước ra luôn cảm thấy tâm trạng không yên, nên thay quần áo đi gõ cửa phòng Cố Quyện Thu.

Gõ liên tục hồi lâu, cũng không nghe thấy bên trong có động tĩnh, trong lòng tức khắc lộp bộp một chút, vội chạy đến quấy lẻ tân. Từ quấy lẻ tân biết được Cố Quyện Thu đã ra ngoài, anh ta do dự một chút, gọi điện thoại cho Chử Trạ, hỏi Chử Trạ bây giờ anh ta có nên đi theo không?

"Cậu chẳng phải người phụ nữ của cậu ấy, đi theo có tác dụng cái rắm, chờ đi." Chử Trạ nhàn nhàn nói một câu, bên kia lại kêu quay phim, nên vội vàng cúp điện thoại.

Diệp Khuynh chửi một tiếng "Má", ghen khuấy lại bắt taxi đi trở về phòng.

Bên kia, sau khi Quý Chu Chu bận rộn nửa ngày thì cuối cùng Kiều Tây có thể ngồi xuống ăn cơm, nhưng mùi vị đồ ăn... Cậu chỉ có thể nói bình thường không có gì kỳ lạ, thậm chí hơi nhạt.

Cậu có thể nếm ra thì Quý Chu Chu cũng nếm ra, nhưng bởi vì đồ ăn mình làm tất nhiên phải khen, cô trấn định ăn tiếp: "Mùi vị thật ngon."

"Có phải chị chỉ mua muối và tinh chất gà(2) không?"

"... Ăn của cậu đi."

Kiều Tây ghen khuấy cúi đầu ăn cơm, cảm thấy coi như cả bàn đồ ăn cũng chỉ có cơm ngon. Việc này không thể trách Quý Chu Chu, ít nhất trước kia cô làm cơm vẫn ăn được, ai biết lâu quá không làm, hơn nữa quả thật quên mua gia vị, khiến cho đồ ăn hôm nay có mùi vị giống nhau.

Chờ sau khi hai người ăn xong, trên bàn còn dư lại hơn phân nửa. Quý Chu Chu sốt ruột nhìn đồ ăn một cái: "Cậu đem về nhà từ từ ăn nha."

"Sao chị không ăn?!" Kiều Tây trợn mắt.

Quý Chu Chu nghiêm trang nói hươu nói vượn: "Một mình chị ăn không hết." Thật ra chủ yếu là vô lực xoay chuyển trời đất với mấy thứ này, nhưng lại không nỡ vứt đi, chỉ có thể kêu Kiều Tây đem về, tùy tiện cậu xử lý thế nào.

Bốn chữ "Bịt tai trộm chuông"(*), chính là nói Quý Chu Chu lúc này.

(*) *Bịt tai trộm chuông*: ẩn dụ về những người tự cho mình là thông minh, tưởng rằng có thể lừa dối được người khác, nhưng thực ra chỉ là tự mình lừa mình mà thôi.

Kiều Tây không muốn đem về, nhưng dưới sự uy hiếp của Quý Chu Chu, đành phải gật đầu đồng ý, chờ sau khi cô bỏ đồ ăn vào hộp cách nhiệt, thì xách đi xuống lầu.

Mới vừa treo cái túi lên tay cầm, trên người liền rơi xuống một cái bóng, Kiều Tây theo bản năng ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy một người đàn ông anh tuấn không hợp với hơi thở của trần nhỏ, thì có chút mê mang: "Có chuyện gì sao?" Hôm đó cậu và Quý Chu Chu xem tin tức, chỉ thấy được một cái tên, cũng không nhìn thấy người Cố Quyện Thu, cho nên không nhận biết người này.

"Những món này, là ai làm?" Cố Quyện Thu lãnh đạm hỏi.

Kiều Tây theo ánh mắt của anh nhìn về phía hộp cơm, suy nghĩ một chút cười nói: "Bạn gái tôi, sao thế?" (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cậu vốn dĩ muốn nói là bạn, nhưng sợ người này là một tên biến thái chuyên nhìn chằm chằm cô gái độc thân, vì vậy để lại một phần tâm tư.

Cố Quyện Thu nghe thấy ba chữ đó, ngón tay khẽ run lên, giây tiếp theo lấy tất cả tiền mặt trong ví ra, đặt vào rổ xe Kiều Tây sau đó cầm đồ ăn đi.

"Tôi muốn!"

Kiều Tây sững sốt, vội cầm lấy tiền đẩy xe đuổi theo: "Anh đây là có ý gì? Tôi không cần tiền của anh."

Cố Quyện Thu không để ý cậu, Kiều Tây suy nghĩ một chút: "Anh là lạc đường đến đây nên đói bụng? Tôi dẫn anh đến quán cơm ăn nhé, cách bên này không xa."

Cố Quyện Thu vẫn không để ý cậu, Kiều Tây bắt đầu đi: "Không phải tôi không giúp anh, nhưng những món này khó ăn, thật sự..."

Cậu vốn đang muốn chê bai tài nghệ của Quý Chu Chu hai câu, nhưng bị Cố Quyện Thu hung ác nhìn một cái, nhất thời ngây ngốc tại chỗ, chờ sau khi cậu thư giãn đầu óc thì vội rút một tờ tiền ra, còn dư lại đều nhét vào cái ví trong tay anh.

"Vốn dĩ chính là đồ ăn thừa của chúng tôi, anh không để ý vậy ăn đi, nhưng mà tiền thì không cần, hộp cơm này là của bạn... Bạn gái tôi, lúc đó mua 100 đồng, tiền hộp cơm tôi sẽ giữ lại, nếu không cô ấy nhất định sẽ mắng tôi." Kiều Tây nói xong, đạp xe đi.

Cố Quyện Thu dừng lại, đứng tại chỗ rất lâu mới phát hiện tay mình siết chặt cái túi đến phát đau. Sau một hồi, anh bình tĩnh ném cái túi vào thùng rác ven đường, rồi rời đi không quay đầu lại nữa.

Đêm đó, Kiều Tây theo lệnh của mẹ, tặng nửa trái dưa hấu cho Quý Chu Chu, cũng nhắc tới chuyện này với cô. Nghe được Kiều Tây nói một người đàn ông rất đẹp trai mua cơm của cậu, sự bất an trong lòng Quý Chu Chu dần dần lan rộng, luôn mãi truy hỏi người đó trông như thế nào.

"Thì như vậy đó, cẩn thận ngắm lại vẫn không đẹp trai bằng em." Lòng tự trọng của cậu nhóc, khi gặp phải người cùng phái thì luôn vô cùng mãnh liệt.

Quý Chu Chu hỏi thêm mấy lần, cảm thấy cách làm đã nhìn thấy cô, còn tiêu tiền mua cơm thừa không giống Cố Quyện Thu, cho nên không suy nghĩ chuyện này nữa. Chỉ là chỗ nào đó trong lòng, luôn mơ hồ cảm thấy bất an, thúc giục cô sớm rời khỏi trần nhỏ này.

"Chị, mẹ em kêu chị đến nhà em ăn cơm, chị xem chừng nào chị rảnh." Kiều Tây thuận miệng hỏi.

Quý Chu Chu nở nụ cười, cô thật sự rất thích trần nhỏ này, vì một chút chuyện vu vơ mà đã rời bỏ nơi này, thật sự quá đáng tiếc.

Sau khi tâm cứ sợ hãi bình tĩnh lại, Quý Chu Chu cũng không để ý nó nữa. Hôm nọ lúc đang sửa cốt truyện, đột nhiên nhận được tin nhắn của Triệu Khiêm.

Triệu Khiêm: Cô Chu, nếu cô rảnh, có thể đến thành phố A một chuyến không, có vài chi tiết tôi muốn gặp mặt nói.

Quý Chu Chu nheo mắt, tại sao lại là thành phố A, tuy bên đó là cơ sở điện ảnh và truyền hình lớn nhất trong nước, nhưng cũng không cần thiết cái gì cũng đến đó nói chứ?

Quý Chu Chu: Gần đây có lẽ tôi hơi bận, anh có thể nói trước một chút là chuyện gì không?

Triệu Khiêm: Vẫn là chuyện kịch bản, trưa ngày một ở phòng hội nghị tầng 5 của khách sạn Minh A, tôi chờ cô. Bây giờ tôi bận, đến lúc đó rồi nói.

Quý Chu Chu nhíu mày, cảm thấy vị đạo diễn này cũng quá kỳ quái. Kỳ quái thì kỳ quái đi, tin là chuyện cô muốn hợp tác với Triệu Khiêm, đã lan truyền trong ngành, lúc này cho dù muốn hỏi hận, cũng phải vì danh tiếng của mình suy xét một chút.

Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, nói với Kiều Tây một tiếng, thu dọn đơn giản một chút chuẩn bị ngày mốt đến thành phố A. Lúc cô đặt vé xe do dự phút chốc, lựa chọn dùng thẻ căn cước của mình mua vé máy bay, dù sao Cố Quyện Thu bên kia không có tin tức gì hết, chắc là đã từ bỏ việc truy bắt cô. Nếu đã có phương tiện giao thông thoải mái, vậy không cần phải làm mình khó chịu nữa.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày hẹn, Quý Chu Chu nghĩ nghĩ, chỉ mặc một chiếc váy liền phong cách chững chạc(3), rồi đeo khẩu trang và kính râm vào, cũng không có dặm kem nền tối màu lên người nữa. Dù sao lần này chỉ gặp Triệu Khiêm một chút, lại không có những người khác, nên không cần phải mất công.

Máy bay nhanh chóng cất cánh, hơn 2 tiếng đã đáp xuống sân bay thành phố A. Sau khi Quý Chu Chu xuống máy bay, vừa mở di động, vừa nhìn khắp nơi xung quanh, chuẩn bị tìm một chiếc taxi trực tiếp đến khách sạn. Cô không mang theo quần áo tắm rửa, đợi hôm nay nói chuyện với Triệu Khiêm xong, thì buổi tối ngồi máy bay quay về. Tuy là như thế, nhưng đứng ở vùng đất quen thuộc, áp lực tâm lý của cô cũng vô hình lớn lên.

Di động mới vừa mở một cái thì đã nhảy ra mấy tin nhắn, Quý Chu Chu cúi đầu xem một lần, hóa ra là Triệu Khiêm sắp xếp xe tới đón cô. Bớt việc, Quý Chu Chu cười một tiếng, cuối cùng sự bức tức khi bị Triệu Khiêm đột nhiên gọi đến nhỏ đi một chút.

Xe đón cô rất dễ tìm, Quý Chu Chu lên xe rồi nhìn tài xế đánh giá một cái, nhìn thấy cánh tay căng phồng của anh ta, dừng một chút, nghĩ thầm, đây là tài xế hay là vệ sĩ chứ, sao lại cường tráng như vậy. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cô mơ hồ hơi bất an, nên chụp lên tài xế rồi gửi cho Triệu Khiêm, sau khi anh ta xác định là tài xế thì cô mới yên tâm.

Chiếc xe nhanh chóng đến dưới lầu khách sạn, Quý Chu Chu mới vừa xuống xe, thì có hai người đi đến, nhìn thấy cô lịch sự lên tiếng chào hỏi, rồi dẫn cô đến phòng hội nghị. Quý Chu Chu ngấm nhìn hai người đó một cái, phát hiện ngoại hình của bọn họ cũng khá to lớn, không khỏi cảm khái khách sạn 5 sao đối với ngoại hình yêu cầu cao vậy.

Quý Chu Chu đi theo bọn họ đến trước cửa phòng hội nghị, lúc đẩy cửa đi vào thì hai người dẫn dắt vẫn đứng ở cửa, không có định rời đi. Quý Chu Chu kỳ quái liếc nhìn bọn họ một cái, sau khi bên trong đóng cửa lại thì nhìn về phía cuối bàn của phòng hội nghị.

Lưng ghế của ông chủ đối diện với cô, người ngồi trên đó chỉ lộ ra một cái ót, Quý Chu Chu nhìn cái ót này, cảm giác kỳ lạ của cả ngày hôm nay cũng bộc phát ra.

Không đợi cô hỏi, ghế ông chủ xoay lại, lộ ra khuôn mặt đẹp trai lạnh khốc của Cố Quyện Thư.

Quý Chu Chu: "...?!!"

Ờờ mờ!

Cô theo bản năng quay đầu bỏ chạy, vừa mở cửa nhưng hai người đàn ông cơ bắp đứng bên ngoài, nhìn thấy cô chạy ra thì lập tức đi lên phía trước một bước. Lúc này sao cô còn chưa rõ, thì ra Cố Quyện Thư đã biết thân phận của cô, những người này là đặc biệt đứng đây chặn cô.

"Còn chạy?" Cố Quyện Thư vân đạm phong khinh(*).

(*) Vân đạm phong khinh: thờ ơ, lạnh nhạt, bình thản, không màng đến điều gì khác, tựa như gió nhẹ mây hờ hững trôi.

"..."

Quý Chu Chu liếm liếm môi, cô có thể thoát khỏi một đám người cơ bắp đã chuẩn bị mà đến không? Đáp án đương nhiên là không.

Vì thế cô hít sâu một hơi, sau khi đóng cửa thì quay đầu lại, tháo khẩu trang và kính râm xuống, cười mỉa chào hỏi với Cố Quyện Thư: "Cố tiên sinh, đã lâu không gặp."

Cô lên tiếng chào hỏi xong, trong phòng đột nhiên an tĩnh lại, một hồi lâu, Cố Quyện Thư mới chậm rãi mở miệng: "Tôi nên xưng hô thế nào với em? Quý Chu Chu hay là Chu Tử Quý?"

Sau lưng Quý Chu Chu đổ ra một lớp mồ hôi mỏng, môi cũng dần dần phát khô. Cô đứng nghiêm tại chỗ bất động, nửa ngày sau mới nhỏ giọng mở miệng: "Cái kia, tôi có thể giải thích, chỉ là cần thời gian..." Gặp mặt quá đột ngột, cô còn chưa nghĩ xong lý do.

"Cần thời gian bịa lý do à?" Cố Quyện Thư không nhanh không chậm hỏi, rõ ràng là vẻ mặt bình tĩnh, Quý Chu Chu sừng sốt một chút, vậy mà nghe ra sát ý.

Vô duyên vô cớ, lời nói trước kia của Thẩm Dã xông vào não cô, cái gì mà giết người băm thây, cái gì mà khuôn mặt hoàn toàn thay đổi. Quý Chu Chu ho khan một tiếng, xua đuổi hình ảnh suy nghĩ trong đầu đi, hít sâu một hơi nhìn về phía Cố Quyện Thư, biết rõ chuyện hôm nay không thể nào tốt rồi, nếu cô tiếp tục nói dối, nói không chừng sẽ chết rất thảm.

"... Cố tiên sinh, tôi chưa từng có ác ý với anh, nếu anh muốn nghe lời nói thật, tôi cũng có thể nói." Quý Chu Chu nuốt nước miếng xuống, thật cẩn thận đưa ra điều kiện: "Nhưng anh có thể vì sự thẳng thắn của tôi mà đừng đánh tôi không?"

(1) **Tình chất gà:**

(2) Váy Chu Chu mặc:

□

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45-3: Em có tim không?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Về vấn đề có thể bình an rồi đi, cô đã không dám cầu mong rồi, cầu mong duy nhất của cô là đừng có trừng phạt gì đó. Mặc dù cô sống qua loa, nhưng cũng là một người không chịu nổi cực khổ, vì vậy thật sự muốn dựng hình một trận với cô, nói không chừng ngay cả chuyện xuyên thư cô cũng nói ra.

Cố Quyện Thư rũ mắt nhìn chăm chú hoa văn trên bàn, sau một lúc lâu chậm rãi mở miệng: "Em đang nói điều kiện với tôi?"

"Không, không dám. Tôi nói thật, tôi nói tất cả, ngại đừng giận tôi được không?" Quý Chu Chu nhìn anh lấy lòng.

Cố Quyện Thư liếc cô một cái.

Quý Chu Chu gượng cười một tiếng: "Thì, anh biết đó, lúc trước tôi đến bên cạnh anh, là bị Thẩm Dã uy hiếp, tôi một thân một mình, nếu không thể ở lại, chỉ sợ kết cục sẽ bị thảm hơn, nên tôi... Lúc đó không phải anh cũng chỉ xem như một màn kịch hay, vì vậy mới giữ tôi lại sao."

Cho nên đoạn quan hệ này của hai người bọn họ, từ lúc bắt đầu chính là lợi dụng lẫn nhau, cô lợi dụng anh lấy được một phe che chở, anh lợi dụng cô để thỏa mãn tâm lý bất quải, nếu anh không động tâm, thì sự cân bằng giữa bọn họ vẫn sẽ duy trì rất tốt. Nhưng Cố Quyện Thư cứ một mực thích cô, điều này làm cho mọi chuyện trở nên rất khó giải quyết.

Lời nói của Quý Chu Chu uyển chuyển, nhưng Cố Quyện Thư lại nghe ra ý tứ trong lời nói, khóe miệng nhếch lên một độ cung chế giễu: "Vì thế là tôi sai?"

"... Không, không có, loại chuyện này, anh cũng không khống chế được mà." Chủ yếu vẫn là trách sức quyến rũ của cô quá lớn, nhưng tình huống nguy cấp, những lời này cô không dám nói ra, chỉ cười ha ha: "Tôi làm tình phụ cho anh, là kẻ sách tạm thời, chờ đến khi bản thân có năng lực, dĩ nhiên muốn rời khỏi."

"Nhưng trong lòng tôi vẫn cảm kích anh, cảm ơn anh trong khoảng thời gian này chăm sóc tôi, tôi thật sự rất cảm ơn, chỉ là có chút chuyện, tôi cũng không thể ra sức."

Lời trong lời ngoài của cô đều có lý, nhưng Cố Quyện Thư không thích nghe, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm mặt cô.

Dường như cô rất khản trương, thái dương đã hơi đỏ mồ hôi, một sợi tóc rơi xuống mặt, trông rất đáng thương. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Rốt cuộc Cố Quyện Thư đứng dậy, sau khi không chú ý cô lui hai bước, thì bước đến trước mặt cô, giơ tay muốn giúp cô vén tóc ra sau lỗ tai, nhưng Quý Chu Chu sợ tới mức run lên, tay anh cứng lại giữa không trung, biểu cảm hoàn toàn lạnh lẽo.

"Em sợ tôi."

Giọng điệu của anh bình tĩnh, giống như đang trần thuật chuyện gì đó mà anh không quan tâm. Quý Chu Chu nuốt nước miếng xuống, trong lúc đối diện với anh nhất thời ngẩn ra, mơ hồ thấy được sương mù trong mắt anh. Nhưng cô lấy lại bình tĩnh, sương mù liền biến mất không thấy, chỉ còn lại đồng tử từ giống như đêm tối lạnh rét.

Tim của Quý Chu Chu từ lúc này vẫn luôn đập dữ dội, đột nhiên bình tĩnh chút.

"... Tôi không có sợ anh, tôi chỉ là... Chột dạ." Lần này Quý Chu Chu thẳng thắn thành khẩn ngoài dự đoán, quả thật cô chột dạ, nếu biết Cố Quyện Thư đường đường một đại gia để nói chuyện như vậy, thì ban đầu nói gì cô cũng không nói bậy bạ với anh, khiến cho bây giờ không có cách nào kết thúc.

Đầu ngón tay Cố Quyện Thư động động, về mặt bình tĩnh nhìn chăm chăm cô.

Quý Chu Chu miễn cưỡng cười cười, hít vài hơi thật sâu, mới có thể nói chuyện được với anh: "Cố tiên sinh, thật xin lỗi, tôi không nên không từ mà biệt, nhưng mà... Tôi biết anh sẽ không để tôi đi, cho nên chỉ có thể làm như vậy."

Trong khoảng thời gian này cô quá ung dung là thật, sự áy náy với Cố Quyện Thư càng ngày càng nhiều cũng là thật, bây giờ nếu gặp lại rồi, vậy thì nói lời xin lỗi cho tốt, hy vọng anh có thể tha thứ mình. Không tha thứ cũng không sao, bọn họ vốn dĩ chính là hai đường thẳng cắt nhau, sau khi đi qua điểm cắt đó thì cũng chỉ có càng ngày càng xa.

Anh cũng sẽ quên mất mình.

Cố Quyện Thư nhìn dáng vẻ cô muốn sửa lại mối quan hệ cho rõ ràng, ánh mắt lạnh xuống: "Lúc đầu em dùng cái thân phận Chu Tử Quý này xuất hiện, cũng đã chuẩn bị xong đề rồi đi rồi?"

Quý Chu Chu sững sốt.

"Biết tôi thích em, cũng là chuyện gần đây, nhưng em đã sớm quyết định rồi đi, nhưng vẫn chọn cách không từ mà biệt, vì vậy lần này em đi, căn bản không liên quan với tôi. Em chỉ đưa ra quyết định và thực hiện nó, tôi có thích em hay không, cũng sẽ không ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng." Ánh mắt của Cố Quyện Thư càng ngày càng lạnh: "Quý Chu Chu, em có tìm không?"

Lúc anh tốt với cô, trong lòng cô chỉ có chuyện rời đi, những thời gian hai người làm bạn với nhau kia, với anh mà nói là bổ sung vào tình cảm thiếu hụt của 27 năm trước, là lý do duy nhất có thể để anh không cần xem phim truyền hình, cũng có thể cảm nhận được hy vọng ái ố.

Nhưng đối với cô là gì chứ? Là xiềng xích, là nhà giam, là nơi cô một lòng muốn trốn thoát. Mà cô cũng thành công, nếu không phải trong lúc vô tình phát hiện bộ đồ kia, có thể anh vĩnh viễn sẽ không nghĩ đến, cái người phụ nữ bao dung anh, ở bên cạnh anh, sớm đã chuẩn bị thật kỹ để rời đi.

Điều này làm cho anh đề ý, trông giống như một trò cười.

Quý Chu Chu bị anh hỏi đến ngực run lên, nghẹn nửa ngày nghẹn ra một câu: "... Nhưng, nhưng mà, loại chuyện thích hay không thích này, tôi cũng không khống chế được."

Nghĩ đến đây, cô cũng có chút oan ức. Theo lý thuyết kim chủ và tình phụ, vốn dĩ không phải quan hệ yêu đương, từ xưa cũng không có mấy người bao nuôi nảy sinh ra chân ái(*). Chuyện cô và Cố Quyện Thư, nếu người khác nhìn xem nhất định cảm thấy cô bạc tình bạc nghĩa, nhưng ngẫm lại cũng chính là do ngoại hình của Cố Quyện Thư đẹp, nếu một ông già bụng phệ bao nuôi cô, đoán chừng rất nhiều người sẽ không cảm thấy cô không động tâm là có vấn đề gì.

(*) *Chân ái: tình yêu chân chính.*

Cố Quyện Thư tức cười: "Em còn oan ức nữa?"

"... Đối với chuyện này, tôi hơi oan ức." Quý Chu Chu cẩn thận liếc anh một cái, đột nhiên cúi người vài chào thật sâu về phía anh, lưng khom xuống cũng không đứng lên nữa: "Cố tiên sinh, thật xin lỗi, ngài đại nhân có đại lượng, đừng chấp nhặt với tôi."

Cố Quyện Thư nhìn đỉnh đầu cô, đột nhiên phát hiện hình như mình căn bản không hiểu Quý Chu Chu, cô muốn cái gì không muốn cái gì, mình đều không biết, đến bây giờ chuyện duy nhất biết được là, cô muốn rời khỏi mình.

"Được a." Cố Quyện Thư nhẹ nhàng quăng ra một câu.

Quý Chu Chu sững sốt, không thể tin được ngẩng đầu: "Thật?"

"Ừ."

Quý Chu Chu đứng thẳng, nghi ngờ nhìn anh một cái, lặng lẽ lui về phía sau: "Vậy, tôi đi trước nha, bên phía Triệu đạo, anh giúp tôi nói với anh ta một tiếng, sau này có việc thì dùng binh lộ trời gửi cho tôi, tôi bảo đảm sẽ không trả..."

Lời còn chưa nói xong, đã đụng phải người phía sau, Quý Chu Chu nhanh chóng xoay người lại, nhìn thấy vệ sĩ giống như thần giữ cửa thì vội mở miệng: "Cái kia, Cố tiên sinh đã tha thứ cho tôi, các người tránh ra."

"Tôi chỉ nói không tính toán với em, khi nào nói tha thứ cho em?" Giọng nói nhẹ nhàng của Cố Quyện Thư từ phía sau truyền đến.

Quý Chu Chu đứng nghiêm ngay ngắn, chỉ cảm thấy sau lưng có một luồng nhiệt gần sát, lòng tư của cô cũng muốn dựng thẳng lên.

"Trước khi tôi nguôi giận, em an phận một chút cho tôi."

Hơi thở của anh khẽ lướt qua bên tai, Quý Chu Chu nhìn không được nghiêng nghiêng cái cổ, chờ khi phản ứng lại, đã bị anh nắm cổ tay, kéo đi ra ngoài.

Anh thân cao chân dài, bước chân cũng lớn, Quý Chu Chu bị lôi đi, chỉ có thể chạy chậm đuổi theo. Xuống dưới lầu nhiều người, đôi mắt của Quý Chu Chu xoay chuyển, do dự muốn tự giải thoát một chút không.

"Em cảm thấy, ở thành phố A có ai dám quần chuyện vớ vẩn của Cố Quyện Thư tôi?" Cố Quyện Thư lạnh nhạt nói một câu.

Trong lòng Quý Chu Chu rùng mình, không dám nghĩ chuyện dư thừa nữa, an an phận phận theo anh lên xe.

Trên xe, hai người ngồi song song ở ghế sau, chính giữa cách một khoảng rất lớn. Quý Chu Chu lên nhìn đôi mắt của anh, mỗi lần đều đối diện tầm mắt của anh, cuối cùng không dám nhìn lên nữa.

Xe tiếp tục lái về phía trước, Quý Chu Chu nhìn khung cảnh đường phố quen thuộc xung quanh, cẩn thận tiếp lời Cố Quyện Thư: "Anh đây là muốn đến công ty?"

Quý Chu Chu cho rằng anh sẽ đưa cô về nhà trước, nhưng nhìn phương hướng này, rõ ràng là đường đến công ty.

Cố Quyện Thư không phản ứng cô, Quý Chu Chu sờ sờ mũi, không muốn mất mặt nữa. Trong xe an tĩnh lại, cho đến khi xe sắp tới công ty, đột nhiên quẹo vào một tiểu khu, Quý Chu Chu mới nhận không được nhìn về phía Cố Quyện Thư.

Tiểu khu này xây dựng ở khu thương mại, bên trong đều là căn hộ lớn, hộ gia đình không thể nhiều người như những biệt thự kia, nhưng giá cả tác đất tác vàng hơn... Có điều có đất đi nữa, cũng không liên quan với bọn họ. Bình thường cô đi ngang qua nơi này cũng chưa từng bước vào, Cố Quyện Thư đột nhiên đưa cô tới đây làm gì?

Không cần hỏi, dù sao Cố Quyện Thư cũng sẽ không nói với cô, còn không bằng tự mình đi vào xem. Quý Chu Chu hít sâu một hơi, để mình bình tĩnh một chút.

Tài xế đưa bọn họ đến dưới lầu, thì không đi cùng nữa. Cố Quyện Thư bắt lấy cổ tay Quý Chu Chu, bước vào thang máy của một tòa nhà.

Lúc thang máy chỉ có hai người bọn họ, Quý Chu Chu nhận không được nhỏ giọng nói một câu: "Tay đau."

Cố Quyện Thư nghiêng đầu liếc cô một cái, sau khi nhìn thấy dấu đỏ trên cổ tay cô thì "Xì" một tiếng, buông cô ra. (Truyện chính chủ TieuHiTieuHi). Quý Chu Chu thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm, xem ra mặc dù anh tức giận, nhưng ít nhiều vẫn quan tâm cô. Trong lòng còn chưa trấn an bao lâu, thì nghĩ đến sự quan tâm của anh căn cứ vào tình cảm đặc thù, Quý Chu Chu lại hậm hực.

"Di động."

Cố Quyện Thư đưa tay về phía cô, Quý Chu Chu cảnh giác đẩy chặt túi tiền: "Làm gì?"

"Muốn tự tôi ra tay?" Cố Quyện Thư nheo đôi mắt lại.

Quý Chu Chu không ngừng lui về phía sau, lúc lui đến góc thang máy thì không còn chỗ lui nữa, nhìn Cố Quyện Thư không ngừng tới gần, liếc nhìn camera trên đỉnh đầu: "Anh đừng xằng bậy nha, ở đây có camera, nhất cử nhất động đều trong sự giám sát của người khác."

"Em cảm thấy tôi sợ những thứ này?"

Đương nhiên không sợ a. Quý Chu Chu khóc không ra nước mắt, nhưng cũng không muốn giao thứ duy nhất có thể liên lạc với bên ngoài, chỉ có thể đẩy chặt túi tiền lại.

Trong lúc khoảng cách của hai người chỉ có một nắm tay, Cố Quyện Thư dừng lại, bắt lấy cánh tay cô kéo vào trong lòng một phen, hai bàn tay to nắm lấy thịt mềm bên hông cô, đẩy mặt hiện ra một tia chế giễu: "Xem ra rồi khỏi tôi, em thật sự quá thoải mái, mới đi có mấy ngày đã thêm một phần thịt."

Quý Chu Chu phản xạ có điều kiện, phản bác: "Tôi không mập!"

Cố Quyện Thư "Xì" một tiếng, tay không khách sáo nắm thịt mỡ nhỏ của cô: "Vậy đây là cái gì?"

"..." Má, vừa nhìn thấy anh đã ý thức được, chắc chắn mình sẽ bị làm nhục, chỉ là không ngờ, vậy mà sẽ đối mặt với việc công kích thịt mỡ.

Cảm giác được ngón tay của anh nắm lấy thịt cô, giống như mặt chườm xoa tới xoa lui, thì Quý Chu Chu muốn đồng quy vu tận(*) với anh.

(*) Đồng quy vu tận: cùng đến chỗ chết; lấy mạng đổi mạng.

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Quyện Tề: Em còn muốn nói gì?

Chu Chu: Có thể bị giết nhưng không thể bị nói mập. Tôi không mập!

Quyện Tề:?

Editor:

Đã để mọi người đợi lâu nên Hi bù đắp 3 chương cho mọi người nhé!

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Em cảm thấy, tôi còn thích em?

Quý Chu Chu một mặt đỏ bừng, nhin không được đưa tay đẩy anh một cái. Cố Quyện Thu ngẩn ra, lạnh mặt lui về sau hai bước, trong mắt hiện ra một tia giễu cợt: "Bây giờ ngay cả chạm tôi cũng không thể chạm vào em một cái?"

Quý Chu Chu liếc nhìn anh, gượng cười một tiếng: "Tôi chỉ là có chút không quen..."

"Vậy khi nào em quen?"

Quý Chu Chu bối rối ngậm miệng lại, chuyện bị người khác véo thịt mỡ rồi còn nói mập, đoán chừng đến ngày cô thọ chung chính thâm(*) cũng sẽ không quen.

(*) Thọ chung chính thâm: sống thọ và chết tại nhà; tiêu tan mất hết; hai tay buông xuôi.

Cố Quyện Thu thấy cô không nói lời nào, ánh mắt lạnh thêm vài phần: "Không quen cũng phải quen, tôi mặc kệ Chu Tứ Quý là ai, ít nhất Quý Chu Chu, là tôi dùng hai hạng mục mua được, cho nên một ngày tôi không muốn buông tay, thì ngày đó em đừng mong rời đi."

Quý Chu Chu mờ mịt ngẩng đầu, khi nhìn thẳng vào mắt anh, mới hiểu được anh hiểu lầm ý cô, đang định giải thích hai câu thì cửa thang máy đã mở ra. Ngoài cửa trực tiếp là phòng khách lớn rộng rãi, bàn ghế trang trí đều có phong cách mạnh mẽ của Cố Quyện Thu. Quý Chu Chu chớp chớp mắt, cẩn thận đặt chân lên tấm thảm mềm mại.

Mới vừa đi đến phòng khách, cửa thang máy đã đóng lại, cô theo bản năng quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Cố Quyện Thu đứng phía sau, lười biếng liếc nhìn cô một cái. Quý Chu Chu cười mĩa: "Nơi này là?"

"Nhà tôi, thỉnh thoảng tăng ca sẽ đến đây ở."

Quý Chu Chu bừng tỉnh, trên mặt có một tia lúng túng: "Hình như chưa từng nghe anh nói."

"Đáng để nói?" Cố Quyện Thu nhàn nhạt nhìn chằm chằm cô. Tuy không muốn thừa nhận, nhưng từ lúc cô bắt đầu xuất hiện trước mặt mình, thì cái cảm giác sốt ruột giấu kín trong lòng đã biến mất hơn phân nửa.

Bất động sản của vị này khắp nơi, quả thật không đáng nói, Quý Chu Chu nhếch khóe miệng gượng cười vui vẻ: "Sao đột nhiên muốn đến đây? Về nhà không được à?"

Cố Quyện Thu liếc cô một cái, không trả lời cô. Quá nhiều người trong nhà thương cô, ngộ nhờ ai đó mềm lòng, thả cô đi thì làm sao, vẫn là nơi này thanh tịnh, sẽ không có người quấy rầy.

Ánh mắt của anh quét trên người Quý Chu Chu một lần, cuối cùng dừng ở túi áo cô, nơi đó có một dấu vết ngay ngắn, đúng là nơi để di động: "Em chọn cách giao diện thoại cho tôi, hay tôi đặt máy nhiều sóng trong nhà?"

"..." Hai lựa chọn này có khác nhau à?

"Trông không có gì, nhưng có thể sẽ ảnh hưởng tâm trạng của tôi." Cố Quyện Thu tựa như nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô, chậm chậm đi đến trước sofa ngồi xuống.

Quý Chu Chu suy tư một phen, đến trước mặt anh ngồi xuống: "Anh có thể nói trước với tôi không, tịch thu di động của tôi làm gì vậy? Hoặc là tôi đổi một cách hỏi khác, anh muốn làm gì?"

"Muốn để bản thân bớt giận." Cố Quyện Thu trầm mặc phút chốc, thẳng thắn nói.

Quý Chu Chu thấy anh còn chịu trả lời, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, giọng nói dịu dàng một chút: "Anh nguôi giận, có phải sẽ bằng lòng tha cho tôi một mạng không?"

Cố Quyện Thư lạnh nhạt liếc nhìn cô một cái, sau hồi lâu trả lời: "Phải đó."

Ok! Cuối cùng đã nhìn thấy chút phương hướng rồi, Quý Chu Chu không ngừng cố gắng: "Vậy làm sao anh mới có thể nguôi giận hả?"

"Lấy di động của em ra."

"..."

Được rồi, để cuộc trò chuyện diễn ra một cách thân thiện, Quý Chu Chu cắn răng giao di động cho anh. Cố Quyện Thư nhận lấy xong, thì làm một loạt động tác: tắt nguồn, tháo pin, gỡ SIM ra.

Quý Chu Chu "Ồ ơ" hai tiếng, giương mắt nhìn chằm chằm đi động bị tháo từa lưà hột đưa, biểu cảm hơi vội vàng: "Anh làm gì vậy?"

"Bước đầu tiên để tôi nguôi giận, em có ý kiến?" Cố Quyện Thư giương mắt nhìn về phía cô.

Sự vội vàng của Quý Chu Chu trong nháy mắt biến thành sợ sệt, sau khi "Vâng vâng" hai tiếng thì không cam lòng nhìn anh: "Tôi, tôi vẫn còn làm việc đó, mới vừa ký hợp đồng với Triệu đạo, nếu cắt đứt liên lạc, nói không chừng danh tiếng sẽ bị hủy." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Tên đàn ông chó đó giúp Cố Quyện Thư lừa cô ra, chuyện này thì cô không so đo, thời điểm mấu chốt vẫn phải lấy anh ta làm cớ.

"Ekip cũng chưa định xong, chuyện quay phim ít nhất đến cuối năm, trong nhà có máy tính, em có thể từ từ viết." Lời trong lời ngoài của Cố Quyện Thư, lại mang ý tứ tất cả đều chuẩn bị xong rồi.

Quý Chu Chu cắn môi, thử lấy điện thoại lại: "Cái kia... Lần này tôi đến vội, cửa sổ nhà bên kia chưa đóng, quần áo cũng chưa phơi, có thể cho tôi gọi điện thoại, nhờ người ta giúp tôi xem một chút không?"

Cố Quyện Thư dừng một chút, lạnh lùng nhìn về phía cô: "Em muốn tìm ai?"

Quý Chu Chu sững sốt, không ngờ trước đó nói nhiều như vậy cũng không chọc giận anh, ngược lại một câu nói này đã chọc giận anh rồi... Nhưng cô chưa nói gì mà, dọn quần áo cũng không được?

"Tôi không muốn báo Cảnh sát, cũng không muốn tìm viện binh, chỉ muốn nhờ người ta dọn dùm quần áo mà thôi." Quý Chu Chu cố gắng giải thích.

Cố Quyện Thư kiềm chế một phần, mới lãnh đạm mở miệng: "Không cho."

"..." Ồ.

Quý Chu Chu hít sâu một hơi, chuyển đề tài trở về: "Vừa rồi ngài còn chưa nói xong, cần tôi làm những gì, mới có thể khiến ngài mau chóng nguôi giận hả?"

Cố Quyện Thư nghe một lời một chữ "Ngài" của cô, đáy mắt tràn đầy giễu cợt, hồi lâu mới nhàn nhạt nói: "Ồ lại."

"Hả?"

"Lấy lòng tôi, cho đến khi tôi hài lòng mới thôi." Còn phải yêu tôi. Bốn chữ còn lại, Cố Quyện Thư không có nói ra.

Quý Chu Chu ngẩn ngơ, đáy mắt hiện lên một tia do dự: "Tôi không hiểu ý của anh lắm."

"Quý Chu Chu, em hiểu tôi, biết tôi không thích bị người khác lợi dụng, tình cảm của tôi trao làm cho em lâu như vậy, dù sao em phải trả lại mới được." Đối mặt cô, Cố Quyện Thư luôn thêm vài phần kiên nhẫn: "Trước khi em thích tôi, thì ngoan ngoãn ở lại đây, cho đến khi em thích tôi, tôi sẽ thả em đi."

Sau khi ý thức được anh muốn biến căn hộ này trở thành nhà giam để nhốt cô, Quý Chu Chu trở nên yếu ớt: "... Nhưng đây là một nghịch lý. Bây giờ tôi không thích anh, cho nên muốn rời khỏi, đợi tôi thích anh rồi, thì có khả năng tôi không muốn rời khỏi nữa. Vì vậy, nếu nhất định dựa theo ý của anh, có thể cả đời tôi cũng không cần ra ngoài."

Cố Quyện Thư hơi giật mình, anh chỉ muốn nhốt cô lại mà thôi, ngược lại không nghĩ nhiều như vậy. Đang suy nghĩ tiếp lời như thế nào, thì ngẩng đầu nhìn thấy dáng vẻ mặt khó xử của cô, Cố Quyện Thư mím môi, đáy mắt đầy đặc sự không vui: "Thế nào, để em thích tôi, khó khăn như vậy?"

"..." Lời này cô tiếp sao đây?

Cố Quyện Thư lạnh lùng "Ha" một tiếng: "Hay là em cảm thấy, trong lòng tôi sẽ không có khúc mắc với việc không từ mà biệt trước đó của em?"

Quý Chu Chu sững sốt, mê mang nhìn về phía anh. Cố Quyện Thư đứng dậy đi đến bên cạnh cô, cúi người ấn cô xuống lưng ghế sofa, vây cô giữa ghế sofa và lòng ngực anh: "Em cảm thấy, bây giờ tôi còn thích em?"

Anh áp sát cực gần, Quý Chu Chu vừa ngẩng đầu, thì cái trán đã sượt qua môi anh. Hai người không ai ngờ tới đột nhiên tiếp xúc thân thể như vậy, nhưng cả hai đều che giấu cảm xúc rất tốt. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Chóp mũi của Quý Chu Chu tràn đầy mùi kem cạo râu nhàn nhạt của anh, không khó chịu, thậm chí rất dễ ngửi, chỉ là hormone nam tính quá mạnh mẽ, làm cô hơi khó xử.

Quý Chu Chu nuốt nước miếng xuống, đầu ngón tay bắt lấy cái gối bên cạnh, tròng to đôi mắt tròn tròn đối diện với anh. Đáy mắt anh một mảnh trong sáng, ngược lại nhìn không ra cảm xúc gì, giọng nói của Quý Chu Chu nhỏ đi mấy mức: "Không thích nữa sao?"

"Em thấy thế nào?" Cố Quyên Thư hỏi lại.

"..." Đây thật đúng là vấn đề làm khó người ta, nếu không thích, tại sao lại tốn sức bắt cô về? Đây không phải là cỏi quần đánh rắm à? Tròng mắt của Quý Chu Chu xoay chuyển hai cái rồi rũ xuống, kết quả ánh mắt vừa vận dùng ở dưới đây thất lưng đi xuống 10cm của anh, nhưng nhanh chóng dời mắt đi.

Cố Quyên Thư nắm cằm cô, ép cô đối diện với mình lần nữa, đáy mắt tràn đầy hồ hững: "Tôi không thích em, từ hôm em đột nhiên rời đi, thì đã không thích nữa."

Quý Chu Chu dừng một chút, nhìn thấy trong mắt anh không có một tia yêu thương, không kiềm được nghiêm túc lên: "Thật xin lỗi..." Ngẫm lại Cố Quyên Thư cũng là tiểu đáng thương, từ nhỏ đến lớn chịu không ít đau khổ, vất vả lắm mới thích một người phụ nữ, tưởng là sẽ có cuộc sống hạnh phúc, kết quả thích nhầm một đại tra nữ(*).

(*) Đại tra nữ: cô gái vô cùng cặn bã.

Nếu không phải cô chính là tra nữ này, cô cũng muốn giúp Cố Quyên Thư trút giận. Quý Chu Chu nhìn vào mắt anh, thầm nghĩ, may mắn tính cách của anh không phải từ triển lạn đá(*), cô vô tình thì anh từ bỏ, chỉ là bây giờ còn hơi tức giận, chờ bớt giận rồi, sẽ không quyến luyến cô nữa.

(*) Từ triển lạn đá: quần mãi không bỏ; da mặt dày.

Cố Quyên Thư buông tay ra, đứng thẳng người lên, nhìn cô từ trên cao xuống: "Tôi đã không thích em nữa, nhưng em phải thích tôi, chờ đến ngày em động tâm, tôi sẽ tự mình vứt bỏ em, như vậy mới tương đối công bằng."

Quý Chu Chu trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng gật gật đầu: "Nếu đây là điều anh muốn, vậy thì quyết định như thế..."

Sắc mặt của Cố Quyên Thư hơi hoãn lại, giây tiếp theo Quý Chu Chu liếm mặt hỏi: "Có thể cho tôi dùng di động một chút không? Bạn tôi ở bên kia sẽ thường đến tìm tôi, nếu không nhìn thấy tôi, có lẽ sốt ruột."

"Em đừng hòng mơ tưởng!" Mặt Cố Quyên Thư tối sầm, quay đầu rời đi.

Quý Chu Chu một mặt ngơ ngác, còn chưa kịp phản ứng thì cửa thang máy cũng đã đóng lại. Cô nhảy lên đi đến cánh cửa, tìm thấy khóa vân tay trong một vòng tròn, cô thử đặt ngón tay của mình lên.

Tích, sai lỗi.

Quý Chu Chu chưa từ bỏ ý định, thử cả 10 ngón tay một lần, đều hiển thị sai lỗi. Trong lúc cô đang suy nghĩ có cần cời giày thử đầu ngón chân một chút không, thì giọng nói của Cố Quyên Thư đột nhiên vang lên trong phòng. Cô làm động tác đại bàng giang cánh, thiếu chút nữa biểu diễn một cú ngã phẳng xuống đất ở cửa thang máy.

"Thử thêm một lần, cửa sẽ tự động khóa chết 48 giờ, không muốn đối chết trong phòng thì tốt nhất ngoan ngoãn một chút." Cố Quyên Thư chậm chậm nhắc nhở, lúc giọng nói truyền đến kèm theo một ít tạp âm, chắc là ở trong xe.

Quý Chu Chu hoảng sợ tròng to đôi mắt, sợ anh không nghe được còn cố ý cao giọng một chút: "Không phải anh gắn máy theo dõi ở nhà chứ?"

"Tôi lấy đâu ra máy theo dõi?"

Quý Chu Chu lại không tin anh nói: "Tại sao không có, cái loại gia đình dùng để giám sát thú cưng, theo dõi xuyên suốt 24 giờ, còn hơn một bầu vật nào đó. Có phải anh giám sát tôi không?"

Cố Quyên Thư không nói, một lúc lâu chậm rãi mở miệng: "Hóa ra còn có đồ vật này."

"!!!" Có phải cô nói lời không nên nói?

Trong lúc cô đang suy nghĩ làm thế nào để anh quên đi, thì Cố Quyên Thư cười nhạt một tiếng: "Yên tâm đi, tôi còn chưa biến thái như thế, đây chỉ là hệ thống báo nguy tự động của thang máy hoạt động, tôi nhận được tin nhắn."

Quý Chu Chu không nói nữa. Hôm nay, từ lúc bắt đầu gặp mặt, anh luôn nói ba chữ "Yên tâm đi", nhưng không có chuyện nào làm cô có thể yên tâm được.

Cố Quyên Thư thấy cô không trả lời, biểu cảm có chút kỳ quái: "Em thật sự cảm thấy tôi sẽ làm ra chuyện này? Xem tôi là biến thái rồi?"

"... Anh Quyên Thư, bây giờ chuyện anh làm với tôi gọi là giam giữ phi pháp, vốn không phải là người bình thường có thể làm ra, còn trông mong tôi xem anh như người tốt?" Quý Chu Chu một bên bắt đầu dĩ trả lời, một bên tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng tìm được nơi phát ra âm thanh, nghĩ nghĩ, đưa một ngón giữa lên, làm động tác không thể si nhục hơn ở trong phòng.

Chương 46-2: Em tránh tôi?

Cố Quyện Thư khinh thường nhếch khóe môi lên: "Nói thêm câu nữa, thì bây giờ tôi sẽ kêu người đến nhà lắp đặt máy theo dõi."

Quý Chu Chu giờ đến cánh tay đều mệt, cuối cùng chắc chắn anh không nhìn thấy, sau khi thở phào nhẹ nhõm rồi lập tức lấy lòng: "Đừng nha, tôi tin tưởng anh còn không được sao?"

Cố Quyện Thư trầm mặc một lát, không chút do dự cúp điện thoại. Cô tin anh, nhưng anh không tin cô chút nào.

Lúc cúp điện thoại, giọng nói phát ra một tiếng nhắc nhở, Quý Chu Chu đứng dậy, đi dạo trong phòng.

Không thể không nói căn nhà này đắt hơn chữ đất, thật sự không có khuyết điểm nào. Căn hộ cao cấp kiểu biệt thự khoảng chừng 300 mét vuông, không gian rộng rãi tầm nhìn rõ ràng, hơn nữa thiết bị trang trí lắp đặt xa xỉ và cao cấp nhất, khiến ai đó ở lại thì không muốn đi. Đương nhiên, nếu có thể dưới sự tự do ra vào.

Quý Chu Chu nghĩ tới tình trạng bây giờ của mình, không khỏi buông tiếng thở dài, xoay người đi dạo đến chỗ khác. Tieten tay mở một cánh cửa, không nghĩ tới chính là phòng ngủ chính. Móc áo trên cửa còn vứt một chiếc áo sơ mi, drap trải giường cũng có nếp nhăn, cô đoán đêm qua Cố Quyện Thư đã ngủ ở đây.

Thật kỳ lạ, khoảng thời gian cô ở Cố gia, rõ ràng mặc kệ tầng ca khuya bao lâu anh cũng sẽ về nhà, tại sao lại đột nhiên ngủ ở đây? Quý Chu Chu mới vừa nghĩ ra vấn đề này, thì nghĩ đến gì đó, nên nhanh chóng dừng lại. Không thể suy nghĩ nữa, càng nghĩ càng cảm thấy mình không tìm không phải.

Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, không có hứng thú nhìn phòng Cố Quyện Thư, quay đầu tìm chỗ mình có thể ngủ. Rõ ràng còn có mấy căn phòng trống, nhưng Quý Chu Chu liếc mắt một cái đã thấy được chính mình.

... Dù sao, không phải tất cả các phòng, đều có thể có chiếc giường nhỏ rách nát như trước kia trong phòng. Nhưng sau khi Quý Chu Chu nhìn thấy chiếc giường 1m5 này thì cả người cô đều bất ổn. Làm sao cũng không ngờ vậy mà Cố Quyện Thư đặc biệt chuyển chiếc giường trước kia của cô đến đây.

Ở đây nhiều giường như thế! Để cô ngủ trên một cái giường vừa lớn vừa mềm không được sao?! Quý Chu Chu buồn bực đặt mông ngồi lên giường, xoay chuyển tầm mắt thì thấy được mấy cái vali hành lý bên cạnh bàn. Dừng một chút, cô bước qua mở vali ra, là quần áo trước kia Cố Quyện Thư mua cho cô.

Làm Quý Chu Chu ngây người không phải quần áo, mà là những thứ này đều do Cố Quyện Thư thu dọn, vali hành lý trước lúc cô đi, cũng là do anh giúp cô dọn dẹp lại, cô biết tay nghề của anh. Cố hòng của Quý Chu Chu hơi khô, nhìn những quần áo này trong lòng càng khó xử hơn.

Không có ai vì trả thù, lại đặc biệt giúp cô chuyển giường cũ đến đây, càng sẽ không giúp cô xếp quần áo, cho nên khi này anh nói không thích nữa, đều là giả. Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, cảm thấy hơi khó khăn.

Nếu anh đã hết hy vọng với mình, vậy cô giả vờ thích anh, để anh trút giận một chút là được. Nhưng vấn đề bây giờ là anh vẫn thích cô, nếu mình tốt với anh một chút, anh sẽ không động tâm hơn sao? Đến lúc đó chịu thả mình đi mới là lạ.

Quý Chu Chu trở mình, trong lòng không ngừng than khổ, tốt với anh không được, không tốt với anh càng không được, bây giờ cô thật sự làm gì cũng không đúng.

Sau hồi lâu, Quý Chu Chu dứt khoát ngồi xuống đất, quyết định không bạo lực không hợp tác, không lạnh cũng không nóng, xem như ở chung với người lạ, chờ ngày nào đó anh phiền chán, thì cô có thể rút lui. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Suy nghĩ rõ ràng rồi, Quý Chu Chu ngã lên giường ngủ mất, khoan hãy nói, dù sao ngủ giường quen của mình, chỉ cần nhắm mắt lại là được.

Chờ đến khi cô tỉnh lại, bên ngoài trời đã tối rồi, cô ngủ đến mơ mơ màng màng, thấy ngoài cửa có ánh sáng, lơ mơ một chút ngồi dậy. Vừa ra khỏi cửa mới phát hiện, toàn bộ đèn phòng khách mở hết, Cố Quyện Thư ngồi trên sofa, đang xử lý văn kiện trong tay.

Quý Chu Chu nhìn thấy anh, dừng một chút, chạy bước nhỏ đến chỗ cách anh một khoảng thì đứng lại, cười một tiếng chào hỏi: "Cố tiên sinh, anh về rồi?"

Cố Quyện Thư ngẩng đầu liếc cô một cái: "Tôi không về, em ăn cái gì?"

"..." Đúng là hơi đói bụng, Quý Chu Chu nhìn thoáng qua bàn ăn, phía trên trống rỗng: "Com đâu?"

"Phòng bếp." Hình như Cố Quyên Thư rất bận, làm việc cũng không ngừng đầu lên.

Quý Chu Chu sờ sờ cái mũi, đi về phía phòng bếp.

Tất cả đồ dùng phòng bếp đều mới tinh, có thể thấy được chưa từng dùng qua. Quý Chu Chu tìm kiếm một vòng ở bàn bếp, cũng không tìm được thứ gì có thể ăn, đang định đi lại hỏi Cố Quyên Thư một chút, thì đột nhiên một giọng nói từ phía sau vang lên: "Tủ lạnh."

Quý Chu Chu nhận thấy âm thanh cách mình quá gần, vội bước lên phía trước một bước mới dám quay đầu lại, quả nhiên Cố Quyên Thư đứng sau lưng cô.

"Cố tiên sinh."

Quý Chu Chu gượng cười một tiếng, lập tức đi về phía tủ lạnh. Sự né tránh của cô ở trong Cố Quyên Thư, khiến mày anh dần dần nhúu lại.

Mở cửa tủ lạnh ra, trên dưới tìm một vòng, cũng chỉ tìm được rau xanh và thịt sống, không có nhìn thấy đồ ăn nấu chín. Đang lúc cô suy nghĩ có phải Cố Quyên Thư đùa giỡn cô không, thì phía sau đột nhiên thêm ra một bàn tay đóng tủ lạnh lại, Quý Chu Chu đột nhiên xoay người, đã bị anh vây ở trước tủ lạnh.

"Em tránh tôi?" Ánh mắt Cố Quyên Thư u ám.

Quý Chu Chu kinh sợ: "Không có."

"Tôi nói rồi, muốn em thích tôi." Giọng nói của Cố Quyên Thư lạnh xuống.

Đầu ngón tay của Quý Chu Chu run lên, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh lại: "Nhưng chuyện này cũng không thể nóng lòng nhất thời, Cố tiên sinh anh đừng hỏi tôi, nếu không có thể sẽ hoàn toàn ngược lại. Tôi sẽ nhanh chóng điều chỉnh tâm thái cho tốt."

Lúc cô nói chuyện, Cố Quyên Thư thẳng thắn nhìn chăm chăm cô, muốn nhìn ra một chút dấu hiệu nói dối từ trong mắt cô. Đáng tiếc Quý Chu Chu cũng là một cao thủ diễn kịch, anh nhìn hồi lâu, cũng không nhìn ra sơ hở nào.

Cố Quyên Thư chậm rãi thả tay xuống, lãnh đạm liếc cô một cái rồi xoay người rời đi. Quý Chu Chu thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng hỏi: "Com của chúng ta đâu?"

"Tủ lạnh có nguyên liệu nấu ăn, em không biết làm?"

Khỏe miệng Quý Chu Chu giật giật, nhận lệnh chọn vài nguyên liệu từ trong tủ lạnh. Bởi vì tâm tình ảnh hưởng, khẩu vị của cô cũng không ngon lắm, tin chắc anh cũng vậy. Cô tìm một vòng, dứt khoát làm mì lạnh(**) đơn giản nhất.

Mì là mì sợi, hơi khó nấu, trong lúc chờ mì thì lấy cái chảo chiên hai quả trứng, rồi cắt thịt heo vụn xào thơm làm thịt thái. Đợi giải quyết những thứ này xong thì mì cũng đã chín và được cô vớt ra, sau khi hạ hết nhiệt độ thì đổ vào trong tô, bỏ thêm thịt thái và trứng gà xem như hoàn thành.

Quý Chu Chu vốn định gọi Cố Quyên Thư vào bụng đồ ăn, nhưng nghĩ nghĩ thêm về cốt truyện này, từ nhỏ nam chính thiếu thốn tình cảm gặp được nữ chính kiểu gia đình, yêu đến chết đi sống lại. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Mà vị trước mặt cô là nam phụ, định trước không chiếm được tình yêu của nữ chính, cho nên vẫn là đừng khiến anh chết đi sống lại.

Vì tương lai tốt đẹp của Cố Quyên Thư, Quý Chu Chu đau khổ bỏ thêm hai muỗng muối vào tô của anh, lúc này mới kêu anh đến đây.

Từ khi cô bắt đầu nấu com, Cố Quyên Thư đã hơi thất thần, giờ phút này nghe thấy cô gọi mình, lập tức buông văn kiện đi qua, nhìn thấy hai tô mì một lớn một nhỏ trên bàn bếp, sự dao động trong mắt khẽ xuất hiện.

Bắt đầu rồi bắt đầu rồi, sắp cảm động rồi! Quý Chu Chu vội cắt đứt anh: "Ăn mì đi." Nói xong thì bụng tô nhỏ của mình đi đến bàn ăn. Cố Quyên Thư cũng bụng tô lớn đi qua với cô, ngồi ở phía đối diện.

Quý Chu Chu giả vờ không có phát hiện anh đang nhìn mình, cúi đầu gấp một đĩa mì, sau khi ăn thì nhúu mày, thờ dãi một cách nghiêm túc: "Quả nhiên tôi không phải kiểu người gia đình, nấu ăn quá dở, xem ra sau này vẫn là ăn com hộp tốt hơn."

Cố Quyên Thư liếc cô một cái, cúi đầu ăn một miếng mì, trong nháy mắt mì vào trong miệng thì cảm thấy sai sai, anh dừng một chút, lặng lẽ nuốt mì xuống.

"Cố tiên sinh, ngon không?" Quý Chu Chu nghiêm trang: "Hình như để muối hơi nhiều, hay là chúng ta kêu com hộp nhé, sau này ăn com đều kêu com hộp là được rồi."

Cố tiên sinh, anh thấy rõ chưa, tôi không phải bạn nữ trong tưởng tượng của anh, thích tôi cuối cùng chỉ có thể ăn com hộp!

"Phiền phức." Cố Quyên Thư quăng ra hai chữ, tiếp tục ăn mì của mình.

Quý Chu Chu nhìn đến liú lười, có chút hoài nghi lúc này mình có để muối hay không, nhưng cô nếm thử một miếng của mình, mặn nhạt vừa phải, cái bịch lúc này chính là muối mà!

"... Nếu không thì đừng ăn nữa." Sự cố chấp của anh không thay đổi, Quý Chu Chu không đành lòng.

Cố Quyên Thư nhìn cô một cái không nói gì, trong lòng Quý Chu Chu buồn tiếng thờ dài, cũng không dám nói mình đã cố ý bỏ thêm muối, chỉ đành phải ngoan ngoãn ăn mì.

Cố Quyên Thư ăn một lát, thì bắt đầu uống nước, sau khi bớt mặn thì chuẩn bị tiếp tục, nhưng nhìn thấy Quý Chu Chu thất thần ăn tô mì nhỏ của cô, mì sợi vào trong miệng, biểu cảm của cô cũng không mang theo sự thay đổi nào.

Cố Quyên Thư trầm mặc phút chốc, chậm chậm mở miệng: "Hai chúng ta đổi."

"Hả?"

Ánh mắt Cố Quyên Thư dừng trên tô mì của cô, trong lòng Quý Chu Chu cả kinh, vội bảo vệ tô của mình: "... Tôi đã ăn rồi, đổi không tốt đâu."

"Đổi!" Cố Quyên Thư híp mắt lại.

Quý Chu Chu bảo vệ tô mì của mình thật chặt, thấy anh đưa tay đến, vội vàng dùng chiếc đũa gỗ anh một cái: "Không đổi! Ăn nước miếng của đối phương, quá bẩn!"

Cố Quyên Thư hừ lạnh một tiếng, giãy tiếp theo cái tay bắt lấy cổ tay cô, tìm Quý Chu Chu cắt ngang một cái, cầm tô mì định đẩy xuống đất, nhưng bị anh trước một bước giật được, bung đến trước mặt mình.

... Xác định rồi.

Quý Chu Chu tuyệt vọng nhắm mắt lại, rồi len lén hé mắt ra. Cố Quyên Thư liếc cô một cái, gấp mì sợi ném thử.

Cố Quyên Thư: "... Ha."

"..." Ngài đừng như vậy, tôi sợ.

Sau khi trầm mặc ngắn ngủi, Cố Quyên Thư thẳng thắn nhìn chằm chằm cô: "Mùi vị giống nhau, vì sao phải làm ra dáng vẻ trong lòng có quỷ?"

"Gi?" Quý Chu Chu một mặt mộng bức, sao mùi vị có thể giống nhau, rõ ràng tô mì lớn cô bỏ hơn hai muỗng muối vào?

Như thể xác minh sự nghi ngờ của cô, Cố Quyên Thư bình tĩnh tiếp tục ăn tô mì của mình, Quý Chu Chu nhượng chân mấy một cái, nhin không được gấp một sợi mì từ trong tô của anh.

Mới vừa bỏ vào trong miệng, vị mặn kinh khủng xuất hiện, Quý Chu Chu ho khan hai tiếng, vội vàng tìm cái thùng rác phun ra, rồi bụng ỉn nước ừng ực uống hết, mới coi như đỡ hơn nhiều.

Cố Quyên Thư: "Ha."

Quý Chu Chu đã hiểu, lúc này là thật lòng thật dạ nhìn cô cười nhạt, đáng tiếc cô rắp tâm bắt lương trước, nên ngay cả lý do trùng mắt cũng không có.

Cố Quyên Thư chờ cô ho khan xong, "Tốt bụng" đưa tô mì lớn đến trước mặt cô, còn mình ăn tô mì nhỏ: "Nếu như mùi vị giống nhau, vậy em ăn tô lớn đi."

Quý Chu Chu nhìn anh ăn như khiêu khích vậy, nhin không được oán trách: "Cũng bởi vì anh cứ thế này, tôi mới mãi không phát hiện anh thích tôi."

Cố Quyên Thư dừng một lát, vẫn ăn mì của mình như cũ, sau một hồi mới nhân nhạp mở miệng: "Phát hiện sớm hay muộn có gì khác nhau, đều muốn chạy."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46-3: Tại sao không thích tôi?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quý Chu Chu ghen một chút, phiền não đứng lên: "Ăn xong để ở đây đi, sáng mai tôi dọn." Cô nói xong thì về phòng. Sau khi đóng cửa lại, suy nghĩ một chút, khóa trái cửa, không để ý Cố Quyên Thư bên ngoài.

Cô không kéo rèm cửa phòng, nằm trên giường có thể nhìn thấy ánh trăng lớn trên bầu trời, Quý Chu Chu nhìn chăm chăm ánh trăng phát ngốc một hồi. Chỉ mới rời khỏi trần nhà một ngày, cô cũng đã quen với cuộc sống nơi này, ngược lại cảm thấy con đường nhỏ vui vẻ ở nông thôn rất xa xôi với mình.

Không biết nên nói năng lực thích ứng của mình mạnh, hay là bản thân đã sớm chuẩn bị thật tốt để quay về. Quý Chu Chu trở mình, yếu ớt buông tiếng thở dài, bản thân cô trong tình trạng nào không biết, nhưng có thể phải gặp chính là, cô đói bụng.

Hôm nay đàn độn cả ngày, vốn dĩ đã không ăn uống gì, thật vất vả mới ăn cơm tối, còn bị chính mình làm mất.

Nghĩ đến Cố Quyện Thư hưởng thụ tô mì lạnh kia của cô, Quý Chu Chu có chút căm giận, sau đó nghĩ đến với sức ăn của anh, một tô mì nhỏ nhất định ăn không đủ n, thì lập tức để chịu lại. Hai người đều bị đói nhì! Quý Chu Chu thoải mái nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ đến sáng mai rồi ăn.

Hai tiếng sau, nghe bụng phát ra âm thanh ục ục, hồn của Quý Chu Chu giống như lang thang bay tới cửa. Trong nháy mắt cửa được nhẹ nhàng mở ra, cô lập tức trở nên nhanh nhẹn lại uyển chuyển, lặng lẽ không một tiếng động chạy về phía phòng bếp. Sau khi bước vào còn không quên đóng cửa lại.

Mở tủ lạnh nhìn một vòng, xào thức là đừng mơ, nói không chừng đồ ăn xào chưa xong đã đánh thức ai đó. Châm chước một lát, cô lấy thịt ức gà, nấu chín để nguội làm gà xé cay(1), đồng thời dùng một cái nồi khác nấu cháo bắp trôi nước nhỏ(2), lại cắt bánh bao(3) thành miếng, nướng trên chảo điện một chút rồi rắc muối tiêu lên, miễn cưỡng coi như thành hai món một canh.

20 phút sau, gà xé cay thấm rồi, bánh bao cũng nướng đến khét thơm giòn xốp, nồi cháo bắp cũng đã nấu sôi. Quý Chu Chu thỏa mãn đặt đồ ăn vào mâm dâng hoàng, xoay người đi mở cửa phòng bếp, định bụng về phòng từ từ ăn.

Trong khoảnh khắc đẩy cửa ra, người đàn ông có vóc dáng thật cao cũng xuất hiện trước mắt. Sau khi Quý Chu Chu kiểm chế tiếng thét chói tai, thì mặt không cảm xúc muốn đóng cửa lại. Cố Quyện Thư nắm lấy khung cửa, ân ân liếc nhìn đồ ăn trên kệ bếp một cái: "Lần này không có cố ý làm mất?"

"..." Đồ cô ăn, chắc chắn sẽ không.

Cô vừa xinh đẹp vừa biết nấu cơm, còn có thể viết phim cầu huyết mà anh thích nhất, Quý Chu Chu cũng sắp yêu chính mình, chứ đừng nói Cố Quyện Thư chỉ là một người đàn ông bình thường có chút tiền. Đáng tiếc hồng nhan bạc phận, có gì đó quá thu hút người ta yêu thích cũng không phải là chuyện tốt gì.

Cố Quyện Thư muốn vào phòng bếp, lại nhìn thấy Quý Chu Chu một mặt thương xót đứng ở cửa, không hề có ý định xê dịch. Anh dừng một chút, cho cô hai lựa chọn: "Tôi bụng về phòng ăn, hay là chúng ta ở bàn ăn."

"..." Cô không phải hơn nửa đêm ra làm không công.

1 phút sau, hai người cùng ngồi trên bàn lần nữa, Quý Chu Chu một tay cầm miếng bánh bao, một tay cầm đôi đũa, ăn một miếng này ăn một miếng kia, bản thân có thể nháo nhào ra một đoàn xiếc thú. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Tuy buổi tối Cố Quyện Thư ăn ít, nhưng không muốn ăn nữa, chỉ là lúc này nhìn thấy cô ăn, thì khẩu vị cũng ngon hơn.

Hai người cũng không nói lời nào, chẳng mấy chốc ăn sạch sẽ hai món đồ ăn trong mâm, dùng một chút lại bắt đầu húp cháo.

Khi tất cả đồ ăn được giải quyết hết, tinh thần Quý Chu Chu cũng tỉnh táo, bụng chén đĩa đi vào phòng bếp. Cố Quyện Thư dùng một chút, ngồi ở chỗ cũ chưa đứng dậy, chỉ nhàn nhạt nhắc nhở: "Phía dưới lò nướng là máy rửa chén."

"Vậy à." Giọng nói của Quý Chu Chu từ phòng bếp truyền ra: "Tôi cho rằng bình thường anh không dùng phòng bếp đâu, không ngờ quen thuộc như thế."

Cố Quyện Thư nhếch khóe môi lên, không nói với cô trước kia phòng bếp ở đây không có gì cả, vẫn là do lần này anh từ nhỏ trở về mới thêm vào. Anh muốn từ hôm nay trở đi, cô chỉ nấu cơm cho mình ăn.

Quý Chu Chu không nghe thấy anh trả lời lại, cũng không để ý lắm. Sau khi bỏ chén đĩa vào máy rửa chén, ánh mắt lại thăm dò trong phòng một vòng, khắp nơi mở đóng xem một chút giết thời gian. Chờ máy rửa chén chuyển động kết thúc, thì Quý Chu Chu lấy chén đĩa ra, cao giọng hỏi: "Tủ chén ở đâu?"

"Bên dưới bếp Gas." Cố Quyện Thư trả lời, nói xong dùng một chút, ý thức được trong đó có gì, đột nhiên đứng dậy đi về phía phòng bếp.

Nhưng mà vẫn chậm, tủ chén đã mở ra, Quý Chu Chu một mặt phức tạp nhìn anh. Trong tủ hầu như không có gì hết, chỉ có một hộp cơm trông hơi rẻ tiền, được rửa sạch và để bên trong, không tính như vật lớn độc chiếm toàn bộ không gian.

Không khí im lặng hồi lâu, Quý Chu Chu nhặt nhèo mở miệng: "Hóa ra Dưa hấu nói có người mua cơm của cậu ấy, là anh à?"

Cố Quyện Thư trầm mặc, một lúc sau tự cười giễu một tiếng: "Tôi vốn dĩ vứt đi rồi." Nhưng mà không nỡ, vì thế đi không được bao xa, lại quay trở về lục thùng rác, chỉ là đúng lúc rác bị đổ vào xe rác, anh leo lên tìm kiếm thật lâu, mới coi như tìm được đồ về.

Khi đó đồ ăn đã không thể ăn, anh chỉ có thể mang hộp cơm về.

Quý Chu Chu đối diện với anh nửa ngày, chậm rãi buông tiếng thở dài: "Quyện Thư, tôi không thể ở lại đây."

Trong lòng Cố Quyện Thư căng thẳng, trên mặt thì tỉnh bơ: "Đây không phải em có thể nói là tỉnh."

"Nhưng mà tôi thật sự không thể ở lại, chúng ta..." Quý Chu Chu cắn cắn môi, sau một lúc lâu mới mở miệng: "Tôi hiểu rõ mình nhất, đồ vật nhìn một cái không thích, thì sau đó cũng sẽ không thích, ở chung lâu như vậy người cũng chưa thích, cũng không có khả năng thích. Anh giữ tôi lại đây, thì người bị giày vò chính là anh..."

"Em đừng hòng rời đi." Cố Quyện Thư lạnh giọng cắt ngang lời nói của cô: "Trước lúc món nợ giữa chúng ta chưa tính rõ ràng, em đừng hòng đi."

Quý Chu Chu khẽ mở miệng, vừa định nói chuyện, thì Cố Quyện Thư đã xoay người rời đi, rõ ràng vẫn là bóng dáng trầm ổn lười biếng kia, nhưng bước chân lại giống như đang chạy trốn, trong phút chốc biến mất ở thang máy.

Cửa thang máy đóng lại, thế giới đều lâm vào yên tĩnh, Quý Chu Chu sờ sờ cái bụng quá căng của mình, cảm thấy đêm nay muốn tiêu hóa không tốt.

Quý Chu Chu nằm trên giường rất lâu cũng chưa ngủ, trong đầu tràn đầy ánh mắt đoạn tuyệt trước khi rời đi của Cố Quyện Thư. Cô không yên tâm lắm, lo anh sẽ xảy ra chuyện, nhưng nghĩ đến lập trường của mình, thì cảm thấy lúc này lo lắng cho anh, đều giống như giả tạo.

Trong đầu rối bời, mơ mơ màng màng đến nửa đêm, mới mơ hồ có khuynh hướng muốn ngủ.

"Đừng đừng đừng!"

Đột nhiên cửa phòng truyền đến tiếng đập cửa kịch liệt, trong lòng Quý Chu Chu cả kinh, chột ngồi dậy.

"Mở cửa!" Cái trán của Cố Quyện Thư để ở trên cửa phòng, nhắm mắt lại đập cửa.

Nghe được là giọng nói của anh, Quý Chu Chu mới thở phào nhẹ nhõm, đi chân trần nhảy xuống giường mở cửa. Chốt cửa vừa mới nhấn một cái, một lực mạnh mẽ đã đẩy cửa ra, mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, giây tiếp theo cả người Cố Quyện Thư ngã về phía cô.

Trong lòng Quý Chu Chu kinh sợ, vội vàng đỡ anh, nhưng cô đánh giá cao thể lực của mình, trực tiếp bị Cố Quyện Thư đè ngã xuống đất. Mặc dù dưới đất có một lớp thảm thật dày, Quý Chu Chu vẫn bị đập một tiếng "Cốc", cảm giác khắp người sắp vỡ nát.

Cái người trên mình cô không có một chút cảm nhận, hình như nằm trên mình cô ngủ rồi. Quý Chu Chu bị đè tới mức sắp trợn trắng mắt, giọng nói gần như từ kẽ răng chui ra ngoài: "Anh không đứng dậy nữa, tôi sẽ chết."

Cố Quyện Thư khẽ động, sau một lúc lâu cánh tay từ hai bên sườn má cô chống lên, giảm bớt một nửa gánh nặng của Quý Chu Chu. Nhưng đồng thời bởi vì nửa người trên của anh dựng thẳng, nên chỗ nào đó ở dưới phần eo dán càng chặt.

Da gà của Quý Chu Chu muốn dựng lên: "Anh, anh cút ngay!"

Cố Quyện Thư mất diết tại ngơ, chỉ có chút tham lam nhìn chăm chăm mặt cô. Anh say dữ dội, giữa một hơi hít vào thở ra đều là mùi rượu, nhiệt độ cơ thể trên người rất cao, dường như còn đã thiêu rụi cả người. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Bị hơi thở của anh buộc chặt, Quý Chu Chu cảm giác mình cũng muốn say.

"Tại sao anh uống nhiều rượu vậy, uống một mình à?" Quý Chu Chu biết cái tính bướng bỉnh của anh nổi lên, phải trấn an tốt mới nghe lời, nên giọng nói chỉ có thể chậm lại.

Uống say Cố Quyện Thư hơi trì độn, sau một lúc lâu mới hiểu được cô hỏi gì, suy nghĩ một chút lắc đầu: "Diệp Khuynh..."

Diệp Khuynh đi uống với anh, Quý Chu Chu bưng tỉnh, sau đó nhử mày: "Hai người đều uống sao? Anh về như thế nào?"

Cố Quyện Thư nghĩ nghĩ, trả lời: "Tôi gọi tài xế, Diệp Khuynh... Cậu ta ngủ ở quán bar."

"... Sao không đưa anh ta về?"

"Không cần."

Quý Chu Chu nghi hoặc: "Vì sao?"

"Phiên!"

"..." Lúc anh gọi người ta đi uống rượu sao không chê phiên? Quý Chu Chu cạ lời nhìn anh.

Cố Quyện Thư thẳng thắn nhìn cô, trì độn nửa ngày hỏi: "Tại sao không thích tôi?"

"..."

Cố Quyện Thư rũ mắt, che giấu thần sắc tổn thương kia: "Tôi đẹp trai không?"

"... Đẹp."

"Có tiền không?"

"Có." Quý Chu Chu dòi mắt.

Cố Quyên Thư khẽ cười một tiếng: "Tốt với em không?"

"... Tốt."

"Tại sao không thích tôi?"

"..." Quý Chu Chu im lặng một lát, ý thức được nếu tiếp tục nói với anh, thì có thể lại rơi vào vòng tuần hoàn. Đôi mắt của cô xoay chuyển, dịu dàng nở nụ cười: "Anh rời khỏi người tôi, thì tôi thích anh, được không?"

Cố Quyên Thư hơi dừng lại một chút, bình tĩnh nhìn vào mắt cô. Quý Chu Chu bị nhìn đến tim đập loạn, trong nháy mắt nghi ngờ anh không say.

"Diệp Khuynh nói, thuận theo em vô dụng." Cố Quyên Thư chậm chậm mở miệng, trông mắt đen nhánh có ánh sáng lấp lánh thoáng qua, cả người cũng hòa thành một thể với đêm tối: "Gạo nấu thành cơm, em sẽ thích tôi."

"..." Cố tiên sinh, anh nhường chỗ một cái, cô phải lấy con dao đi tìm Diệp Khuynh tâm sự.

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Diệp Khuynh: Chuyện không liên quan với tôi, tôi uống nhiều quá rồi.

Chu Chu: Ha.

(1) Gà xe cay:

□

(2) Cháo bắp trôi nước:

□

(3) Bánh bao nướng muối tiêu:

□

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Cố Quyên Thư nấu ăn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

□□

Cố Quyên Thư đề lên người cô như một ngọn núi bất động, mà chỗ nào đó cũng bởi vì hai người áp sát chặt chẽ, giờ phút này có chút phản ứng không hợp với thiếu nhi.

Quý Chu Chu đầu tiên là sững sờ, sau khi ý thức được đó là gì thì mặt đỏ bừng, chột đẩy anh một cái nhưng không đẩy ra được chút nào, mà ngược lại,

mặt của Cố Quyện Thư cách cô càng ngày càng gần.

Trong lúc môi của hai người sắp chạm phải, cô sợ tới mức nhắm hai mắt lại, đợi thật lâu nhưng nụ hôn không có rơi xuống. Lúc này Quý Chu Chu mới hé đôi mắt ra.

Cố Quyện Thư không cảm xúc nhìn cô, dường như đáy mắt rõ ràng chút, Quý Chu Chu thở phào nhẹ nhõm, thương lượng với anh lần nữa: "Có thể buông tôi ra không?"

"Tại sao không thích tôi?" Giọng nói của Cố Quyện Thư và giọng nói của cô đồng thời vang lên.

Quý Chu Chu giật giật khóe miệng, lần đầu tiên phát hiện Cố Quyện Thư có thiên phú của người lập lại. Về mặt của cô hơi bất đắc dĩ: "Thì chính là không thích, làm sao bây giờ?" Con người thật kỳ lạ, kêu cô và Cố Quyện Thư làm bạn cả đời, cô cảm thấy không có gì khó khăn, nhưng kêu cô và Cố Quyện Thư yêu đương, chỉ một ngày thôi cô cũng muốn nổi da gà.

"Không thể thử một chút sao?"

"Không thể!" Quý Chu Chu trả lời rất dứt khoát. Vị này đã viết chữ "Được một tác lại muốn tiến một thước" lên mặt, nếu cô không kiên định chút, chắc chắn sẽ bị anh lừa: "Mau đứng dậy, bằng không tôi không để ý tới anh."

Cố Quyện Thư nghe vậy ánh mắt lóe lên, sau một lúc lâu thì từ trên người cô lặn xuống, ngã xuống đất bất động. Trên người Quý Chu Chu mất đi ngọn núi lớn, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, bò dậy rồi đi xem anh, thấy anh vẫn nằm dưới đất không nhúc nhích, do dự một chút dùng mũi chân đá đá anh.

Cố Quyện Thư trở mình, râm rì một tiếng mơ hồ nói: "Đừng quậy..."

"... Là ai đang quậy hả, trở về phòng anh đi."

Cố Quyện Thư hoàn toàn bất động, Quý Chu Chu do dự một lát, ngồi xổm xuống kiểm tra hơi thở của anh. Ừm, ngủ rồi! Cô nhẹ nhàng thở ra, đồng thời không biết nên khóc hay nên cười, thử kéo anh một cái sau đó thì hoàn toàn từ bỏ, tìm cái chăn mát mùa hè đắp lên người cho anh, còn mình thì xoay người đi phòng khác ngủ.

Nằm trên chiếc giường vừa lớn vừa mềm như nguyện vọng, Quý Chu Chu lại không có buồn ngủ chút nào. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Sau khi nằm gần nửa tiếng, thì cam chịu số phận trở về phòng mình, xác định Cố Quyện Thư không có nôn mửa rồi mới nằm lên giường mình ngủ. Trước khi sắp ngủ còn không quên nói với bản thân, cô chính là sợ Cố Quyện Thư uống nhiều quá sẽ bị nghẹt thở mà chết, cho nên mới quay về.

Quý Chu Chu nghe tiếng hít thở của Cố Quyện Thư hơi nặng nề nhưng rất ổn định, rất nhanh thì chìm vào giấc mơ ngọt ngào.

Ngày hôm sau lúc mặt trời lên cao, Quý Chu Chu mơ hồ tỉnh lại, giấy giụa thật lâu mới mở mắt ra, nhìn thấy trần nhà đơn sắc, ngơ ngác nửa ngày mới nhớ ra. Hôm qua mình đã rời khỏi trần nhà, bị Cố Quyện Thư bắt được sau đó bị nhốt ở đây.

Nghĩ đến trần nhà không nóng nực lắm, ngoài ruộng mới vừa hái dưa hấu, còn có đám bạn nhỏ không buồn không lo. Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, vừa quay đầu nhìn không được hết một tiếng: "A!!!"

Cố Quyện Thư còn chưa tỉnh ngủ, bị tiếng hét của cô làm chột mở mắt ra, sau khi nhìn thấy đáy mắt hoảng sợ của cô thì không kiên nhẫn lắm, nhắm mắt lại lần nữa, trầm giọng hỏi: "Hét cái gì?"

"Tại sao anh ở trên giường tôi?!" Quý Chu Chu không bình tĩnh ngồi dậy.

Cố Quyện Thư nhú mày đắp kín chăn, trở mình đưa lưng về phía cô: "Trước kia cũng không phải chưa từng ngủ chung."

Quý Chu Chu trừng mắt: "Không giống nhau, được không?!"

Cố Quyện Thư kéo chăn che đầu lại, dường như không định phản ứng với cô. Quý Chu Chu bị hành động này của anh làm cho tức rồi, vỗ anh hai cái, không vui mở miệng: "Quậy đủ chưa, có thể thả tôi đi chứ?"

Cố Quyện Thư nghe câu nói này hơi dừng lại, cuối cùng có chút phản ứng: "Nói nữa, thì sẽ ném em xuống biển đút cho cá mập ăn."

"..." Trong đầu Quý Chu Chu hiện lên những lời nói của Thẩm Dã, trong chớp mắt không dám nói chuyện với Cố Quyện Thư.

Cố Quyện Thư nghe không thấy động tĩnh của cô, nên chui ra khỏi chăn, đôi mắt lim dim lơ mơ nhìn cô, nửa ngày sau mới bừng tỉnh: "Em cảm thấy tôi sẽ thật sự làm như vậy?"

"... Đừng đem chuyện này ra đùa giỡn, đôi khi có thể chính anh cũng sẽ coi là thật." Quý Chu Chu cố gắng không thêm đề ý.

Cố Quyện Thư "Xì" một tiếng, đáy mắt tràn đầy khinh miệt: "Yên tâm đi, tôi không giết người mình yêu thích."

... Nói không chừng lúc nào có thì sao, Quý Chu Chu liếc anh một cái, mím môi đi vào nhà vệ sinh, định một mình bình tĩnh một chút. Cố Quyện Thư nhìn bóng lưng của cô mà không nói lời nào, trầm mặc thật lâu bực bội đắp chăn lại. Chờ lúc Quý Chu Chu bước ra khỏi nhà vệ sinh, thì anh đã ngủ rồi.

Quý Chu Chu vui mừng được nhân rồi, tự mình xoay người đi ra phòng khách xem tivi, đợi đến giữa trưa, Cố Quyện Thư mới từ trong phòng đi ra.

"Tôi nấu cơm?" Quý Chu Chu hỏi.

Cố Quyện Thư liếc cô một cái, sau một lúc lâu mở miệng: "Tôi nấu."

"Gi?" Quý Chu Chu một mặt mộng bức, còn chưa phản ứng lại, thì Cố Quyện Thư đã chui vào phòng bếp. Cô nghĩ đến phòng bếp có gas, sợ anh làm căn nhà nổ tung, vì vậy vội vàng chạy theo.

"Em ở cửa nhìn là được, đừng đến đây quấy rầy tôi." Cố Quyện Thư nhàn nhạt cảnh cáo.

Quý Chu Chu nhìn anh lấy rau xanh từ trong tủ lạnh ra rồi rửa sạch, sau đó bắt đầu lật cần tây, động tác còn muốn thành thạo hơn cô nghĩ. Quý Chu Chu khề thờ phào nhẹ nhõm, lúc đang định xoay người rồi đi thì thấy anh nghiêm trang vút cọng cần tây vào thùng rác, chỉ còn lại lá cần tây héo héo.

Quý Chu Chu cảm giác đồng tử của mình cũng sắp giãn ra: "Anh làm gì vậy?"

"Xào rau."

Quý Chu Chu cạ lời: "Anh vút hết cọng rồi, còn ăn gì nữa?"

Cố Quyện Thư trầm mặc phút chốc, nhìn lá cần tây ít ỏi đáng thương trong tay, vừa rồi anh lật xong thì cảm thấy sai sai, ít lá như vậy làm sao xào đủ một đĩa, có phải chỗ nào mình làm đã xảy ra vấn đề rồi không? Bây giờ nghe được ý của Quý Chu Chu, quả thật xảy ra vấn đề.

Nhưng Cố tiên sinh sẽ không nhận sai...

"Ai nói với em ăn cọng, chúng ta ăn lá." Cố Quyện Thư nghiêm trang nói.

Quý Chu Chu nhìn biểu cảm chắc chắn của anh, trong lòng hơi do dự, sau một lúc lâu nhịn không được hỏi: "Biết dùng bếp gas không?"

"Nói nhầm." Đường như muốn xác minh anh biết, Cố Quyện Thư nắm chót mở vụn hai lần, mở và đóng đều khá thuận lợi.

Quý Chu Chu yên tâm, quay đầu trở lại phòng khách xem tivi, tùy anh ở phòng bếp làm trời làm đất. Trên tivi đang phát lại《Ông xã hào môn》, nhìn từng khuôn mặt quen thuộc trên đó, Quý Chu Chu phát hiện mình vẫn rất nhớ bọn họ. Đáng tiếc cô rời đi quá sớm, ngay cả lần liên hoan cuối cùng cũng không đến, bây giờ có thời gian, nhưng không có cơ hội.

Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, lười biếng dựa vào sofa xem tivi, xem đến mình sắp ngủ gục, thì trong phòng bếp còn đang đùng đùng. Cuối cùng cô thật sự bất an, vrun cô nhìn vào phòng bếp xem: "Cần giúp không?" Những khói đen trong phòng không biết từ đâu ra?

"Không cần." Cố Quyện Thư lạnh giọng trả lời.

Sau khi bị từ chối không chút lưu tình, Quý Chu Chu sờ sờ mũi, thay đổi đài xem gameshow. Trong lúc cô cảm giác mình sắp đói chết, thì Cố Quyện Thư từ phòng bếp bước ra, lãnh đạm nhìn cô một cái rồi ngồi xuống. Quý Chu Chu vội hỏi: "Cơm làm xong rồi?"

"... Sắp rồi." Cố Quyện Thư cầm cuốn sách tiếng Đức lên, cúi đầu bắt đầu lật.

"Vậy ăn cơm nhé?"

"Chờ thêm chút nữa, tôi đang xem sách." Môi Cố Quyện Thư mím thành một đường, rõ ràng tâm tình vô cùng không tốt.

Đôi mắt của Quý Chu Chu dần dần hép lại. Tuy cô không có trình độ, xem không hiểu sách tiếng Đức cao to gì đó, nhưng vẫn biết nhìn hình ảnh. Trang bìa của cuốn sách trong tay Cố Quyện Thư, hẳn là cầm ngược nhỉ?

Cố Quyện Thư làm bộ làm tịch trong chốc lát, di động rung một tiếng, anh ngẩng đầu liếc cô một cái: "Ngăn tủ trong phòng em có tài liệu của tôi, đi lấy lại đây giúp tôi."

"... Được." Quý Chu Chu luôn cảm thấy anh muốn làm chuyện xấu gì đó, nhưng bởi vì không có chứng cứ, chỉ có thể án binh bất động.

Cô về phòng dạo qua một vòng, nhìn thấy có bốn năm cái ngăn tủ, cũng không biết Cố Quyện Thư nói là cái nào, cô dứt khoát mở từng cái ra xem, kết quả bên trong không có gì cả, cô tìm một vòng không thu hoạch được gì.

Nghĩ rằng Cố Quyện Thư đùa giỡn cô, Quý Chu Chu cười lạnh một tiếng đi ra ngoài, vừa đến phòng khách thì gặp phải Cố Quyện Thư bưng cái đĩa từ phòng bếp đi ra. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Sau khi Quý Chu Chu nhìn thấy màu sắc đồ ăn thì sững sốt một chút.

Quả nhiên anh làm một đĩa tôm sú om dầu(1), màu sắc mê người mùi hương xông vào mũi, phía trên để ít rau thơm, trông rất ngon. Quý Chu Chu đánh mắt liêm sĩ, nuốt nước miếng xuống.

Cố Quyện Thư nhìn cô một cái: "Tìm được chưa?"

"Chưa."

"Vậy tôi nhớ nhầm rồi, em đến đây ngồi xuống, tôi bung com ra là có thể ăn."

Cố Quyên Thư mặt thản nhiên, không hề có cảm giác chột dạ khi đùa giỡn cô, Quý Chu Chu chần chờ liếc anh một cái, mở miệng nói: "Tôi đến giúp anh nhé."

"Ngồi xuống, chuyện của tôi tự tôi biết làm." Cố Quyên Thư lạnh mặt.

... Tỉnh tỉnh chó, ai còn muốn làm gì. Quý Chu Chu "Xi" một tiếng trong lòng, không chút khách sáo ngồi xuống, nhìn Cố Quyên Thư bung từng đĩa đồ ăn lên bàn, trong lòng phức tạp đồng thời lại có chút may mắn. Nếu không phải anh thích cô, sau khi cô bị bắt về thì còn có thể có đãi ngộ?

Vừa nghĩ đến tình cảm của Cố Quyên Thư đối với cô, Quý Chu Chu nhin không được buông tiếng thở dài.

Không biết Cố Quyên Thư chuẩn bị bao nhiêu đồ ăn, vẫn luôn chạy tới chạy lui ở phòng bếp và trước bàn ăn. Chẳng mấy chốc, trên bàn bày ra một đồng đồ ăn, bên cạnh còn có hai món canh, một ngọt một mặn. Cố Quyên Thư cẩn thận giúp cô múc com, rồi ngồi xuống ở phía đối diện cô.

"Ăn đi." Cố Quyên Thư nhìn về mặt thềm thường của cô, ánh mắt dịu đi một chút.

Nghe được lời này của Cố Quyên Thư, Quý Chu Chu lập tức gấp một con tôm sú, cắn một miếng sau đó dừng lại. Cố Quyên Thư lơ đãng liếc nhìn cô một cái: "Thế nào?"

"Mùi vị rất ngon." Là thật sự rất ngon, chỉ là... Quý Chu Chu lén liếc nhìn Cố Quyên Thư một cái, trong lòng "Chậc" một tiếng.

"Vậy ăn nhiều một chút." Cố Quyên Thư khinh thường nhếch khóe môi lên: "Nhớ kỹ mùi vị này, nếu bản thân làm không ngon như vậy, thì cũng đừng tùy tiện nấu com cho người khác ăn, vất vả cũng thôi đi, còn chưa chắc lấy được lòng."

Hả? Quý Chu Chu nhìn về phía anh, luôn cảm thấy anh có ý ám chỉ. Chẳng lẽ là đang chê cô nấu com khó ăn? Nghĩ đến phần com hôm qua anh ăn, cô bác bỏ khả năng này.

Quý Chu Chu suy nghĩ hồi lâu, gấp miếng đậu hũ sữa(2) ăn. Cố Quyên Thư thấy cô không nói lời nào, ánh mắt lại lạnh xuống: "Tôi nói em nghe không?"

"Hả?"

Cố Quyên Thư không thể nhịn được nữa, trực tiếp làm rõ: "Sau này ngoại trừ tôi ra, không cho phép nấu com cho những người khác."

(1) Tôm sú om dầu:

□

(2) Đậu hũ sữa:

□

Editor:

Ăn trước đã, ngược đề sau □

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47-2: Cô nợ Quyên Thư

"... Ò." Quý Chu Chu hơi mờ mịt, không biết tại sao anh từ một bữa com kéo dài đến vấn đề này.

"Ăn com đi." Cố Quyên Thư đòi đi sự chú ý của cô.

Quý Chu Chu gật gật đầu, bắt đầu tập trung ăn cơm của mình. Hai người cũng chưa ăn sáng, lúc này đói bụng dữ dội, bởi vậy không ai mở miệng nói chuyện, mạnh ai nấy ăn. Chỉ là đồ ăn trên bàn quá nhiều, bọn họ ăn xong còn dư lại rất nhiều.

Cơm nước xong xuôi, Quý Chu Chu đứng dậy muốn thu dọn giúp, nhưng mới vừa cầm cái chén lên thì Cố Quyện Thư đã đứng dậy cản đường đi của cô, nghiêm trang nói: "Tôi làm cơm, tôi dọn."

"Hay là tôi giúp anh?" Quý Chu Chu hừ tình giả ý(*), biết anh sẽ không chấp cô giúp đỡ, bởi vì trong phòng bếp có một đồng chứng cứ chưa kịp tiêu hủy.

(*) Hừ tình giả ý: giả dối, không có ý tốt; giống câu thành ngữ "Khẩu Phật tâm xà".

"Không cần." Cố Quyện Thư đoạt chén đĩa từ trong tay cô lại, mắt nhìn thẳng đi về phía phòng bếp.

Quý Chu Chu nhếch một bên khóe môi lên, tốn rất nhiều sức lực mới nhìn được cười, ban mặt trở về phòng rồi đóng cửa lại, cuối cùng nhịn không được bật cười.

Thật buồn cười! Anh vậy mà đặt đồ ăn của nhà hàng rồi giả vờ là mình làm. Đặt đồ ăn thì đặt đồ ăn đi, còn cố tình đặt ngay chỗ mà lúc trước bọn họ từng ăn. Mùi vị chỗ đó cô rất thích, một miếng đã nếm ra được đó!

Cười xong Quý Chu Chu lại trống rỗng một trận, cảm thấy bản thân bị nhốt lại, còn có mặt mũi không tìm không phổi như thế, cũng thật bức người. Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, mở máy tính trong phòng ra bắt đầu làm việc. Bị bắt cũng không phải lý do từ bỏ công việc, cô phải rèn sắt khi còn nóng, mới có thể có chỗ đứng vững chắc trong giới.

Quý Chu Chu lao đầu vào công việc một cái, chính là trạng thái vô cùng tập trung, tập trung đến mức Cố Quyện Thư vào cũng không phát hiện. Cố Quyện Thư là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ làm việc của cô, rõ ràng dáng ngồi không chuẩn lắm, cả người chỉ có ngón tay cử động, u quang của máy tính phản xạ vào khuôn mặt, cả người dường như trầm thấp, nhưng anh cảm thấy đẹp mắt.

Quý Chu Chu khác với trước kia anh nhìn thấy. Quý Chu Chu này độc lập, tự chủ, có mặt đặc biệt trong thế giới nhỏ của cô, luôn luôn nhắc nhở anh, chỉ có dùng cách thức bình đẳng đối đãi, mới có thể có được trái tim của cô.

Tìm Cố Quyện Thư bắt đầu đập dồn dập, chờ đến thời gian Quý Chu Chu nghỉ ngơi, rót cuộc anh mở miệng: "Chu Chu..."

"Hả?" Đối với việc anh thường xuất hiện ở các loại địa phương này, Quý Chu Chu đã thấy nhiều không trách rồi.

Yết hầu Cố Quyện Thư căng lên, sau một hồi lâu lại nói một câu "Không có gì", rồi vội vàng rời đi. Quý Chu Chu khó hiểu liếc nhìn bóng dáng của anh một cái, uống một hộp nước rồi tiếp tục công việc.

Mãi đến khi vào bãi đỗ xe, Cố Quyện Thư mới hơi bình tĩnh lại, xác nhận ý tưởng vừa nghĩ ra của mình có bao nhiêu buồn cười. Vừa rồi, anh vậy mà muốn thả Quý Chu Chu đi.

Không thể nào, nếu thả cô, cô sẽ giống như con chim khát vọng bầu trời, trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi và sẽ không trở về bên cạnh anh nữa. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Quý Chu Chu căn bản sẽ không cho mình cơ hội đối đãi bình đẳng với cô.

Ánh mắt của Cố Quyện Thư trở nên lạnh lùng, quyết tâm cứ như vậy đi, có thể nhốt tạm thời thì tạm thời, đến cuối cùng sẽ phải có một người thỏa hiệp, nếu người đó là anh, vậy anh...

Anh cũng đồng ý.

Dù là quyết định như thế, nhưng Cố Quyện Thư cảm thấy mình cần phải bình tĩnh một chút. Đúng lúc có một hạng mục ở thành phố bên cạnh khởi công, anh cần đi một chuyến, có lẽ khoảng 5 ngày, vì vậy anh mua đồ ăn vặt, trái cây và nguyên liệu nấu ăn trong 5 ngày cho Quý Chu Chu, rồi sẽ xuất phát.

Quý Chu Chu thấy anh xách về một đồng đồ ăn trước, rồi chạy vào phòng sắp xếp hành lý, trong lòng cô mơ hồ cảm thấy không ổn, vì vậy đi theo: "Anh chuẩn bị đi đâu?"

"Đi công tác, 5 ngày." Cố Quyện Thư cúi đầu trả lời.

Trong lòng Quý Chu Chu lộp bộp một tiếng: "Anh muốn nhốt tôi ở đây 5 ngày?"

"Không được sao? Tất cả mọi thứ đều có, sẽ không đói chết em." Cố Quyện Thư nói xong dừng một chút: "Nếu em không muốn làm cơm, tôi kêu người đưa cơm đến cửa."

"Không phải, không phải là chuyện đói hay không đói. Tại sao anh có thể nhốt tôi một mình ở đây? Mấy ngày này để tôi về Cổ gia trước." Quý Chu Chu đề nghị.

Cố Quyện Thư không chút nghỉ ngơi bác bỏ: "Không được!" Bọn họ quá thích cô, ngộ nhờ thả cô chạy thì làm sao.

Quý Chu Chu dừng một chút, đôi mắt hiện lên ánh sáng: "Vậy dẫn tôi đi theo nhé?"

"Cũng không được, tôi bận họp không trông coi em được, em chạy mất thì sao?" Cố Quyện Thư không nhanh không chậm liếc cô một cái, thấy cô còn muốn tranh luận, anh dừng một chút hạ giọng: "Đừng giống như rất luyến tiếc tôi, khiến tôi hiểu làm rất thú vị à?"

... Cô ăn CMN phân anh cũng sẽ cảm thấy tỏ ra yêu anh, đến cuối cùng còn đổ lên đầu cô. Tuy trong lòng Quý Chu Chu buồn bực, nhưng cũng không dám mở miệng nữa.

Khi nhìn Cố Quyện Thư rời khỏi nhà, trong lòng Quý Chu Chu hết sức tiếc nuối, nếu không biết anh thích mình, chắc chắn tâm lý của cô sẽ không hề có gánh nặng lừa anh dẫn mình đi, đến lúc đó nói chạy thì chạy, đâu giống như bây giờ phải bị nhốt một mình 5 ngày, may là cô có thói quen ở nhà, 5 ngày cũng sẽ không cảm thấy gì.

Quý Chu Chu thờ dài một tiếng, đi vạch vạch đồ ăn vặt anh mua. Sau khi phát hiện đều là đồ ăn cô thích, thì dứt khoát xé cái túi về phòng.

Ngày đầu tiên cô ở một mình, ngoài trừ 3 bữa cơm Cố Quyện Thư sẽ kết nối hệ thống phòng trộm, hỏi tình hình ăn uống của cô, thì những lúc khác cũng chưa từng liên lạc với cô.

Quý Chu Chu quen ở một mình, cũng không có cảm giác gì, chỉ là hôm sau lúc ăn cơm bỗng nhiên hơi trống vắng, vì thế khi Cố Quyện Thư nói chuyện với cô lần nữa, cuối cùng cô nhịn không được, hỏi anh một câu khi nào trở về.

Cố Quyện Thư trầm mặc hồi lâu, giọng nói hơi phiền muộn: "Hạng mục không thuận lợi lắm, nếu không có thể về trước thời hạn, bây giờ tôi chỉ có thể bảo đảm về đúng hạn."

"..." Được rồi.

Quý Chu Chu than ngắn thở dài đi làm việc, trong lúc tưởng mình phải cô độc đến ngày cuối cùng, thì đêm đó đột nhiên Diệp Khuynh và Chữ Trạm tới cửa. Mới đầu cô nghe được động tĩnh thì vác cái giá áo chuẩn bị chống địch, nhưng sau khi nghe được giọng nói của Diệp Khuynh thì mới thở phào nhẹ nhõm, vác giá áo đi ra.

Đèn phòng khách đều mở lên, làm chiếu sáng rõ ràng mấy người. Đôi mắt đào hoa của Chữ Trạm cười như không cười nhìn Quý Chu Chu, dường như muốn nhìn thấu cô, làm Quý Chu Chu sinh ra cảm giác không được tự nhiên lắm. Ngược lại, Diệp Khuynh thẳng thắn hơn nhiều, nhưng có chút hành động quái gở: "Ồ, đây là ai ta? Là tiểu trợ lý Quý Chu Chu của biên kịch chúng ta hay là biên kịch lớn Chu Tứ Quý nhỉ?"

"Được rồi Diệp đạo, ngài là đại nhân đừng ghi nợ tiểu nhân cho qua nhé, tôi cũng muốn cuộc sống mới thuận lợi chút, bị ép bắt đắc dĩ mới lừa anh." Quý Chu Chu một mặt chua xót.

Diệp Khuynh không hề công nhận, cười lạnh một tiếng ngồi xuống sofa: "Đừng gọi tôi là Diệp đạo, tôi trào cao không nổi, ở trong mắt cô tôi còn kém xa hơn Triệu Khiêm."

Quý Chu Chu sững sốt, lúc này mới biết vị này đang tức cái gì, lập tức dờ khóc dờ cười bày tỏ: "Tôi sợ hợp tác với anh nữa, sẽ dễ lộ ra sơ hở, cho nên mới chọn Triệu đạo. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Chỉ là tôi và anh ta cũng đã quyết định hợp tác, mặc dù còn chưa ký hợp đồng, nhưng cứ như vậy mà hủy hợp đồng cũng không tốt lắm."

"Anh ta bán đứng cô cho Quyện Thư, cô còn sợ hủy hợp đồng không tốt lắm?" Diệp Khuynh ghét bỏ nhìn cô một cái.

Quý Chu Chu chớp chớp mắt, vô cùng thật lòng thật dạ: "Đoán chừng anh ta bị Cố tiên sinh đàn áp, hoặc là lấy được chỗ tốt, hoặc là hai người đều có lợi. Tóm lại Cố tiên sinh làm gì đó, anh ta mới bán đứng tôi, nếu là Diệp đạo... Tôi cảm thấy Cố tiên sinh cũng không cần ra tay nhỉ."

Diệp Khuynh cầm nín, vậy mà cảm thấy cô nói có lý, nhưng vẫn tức giận: "Cô ngược lại rất lý trí, đùa giỡn chúng tôi xoay vòng vòng."

"Tôi còn một kịch bản, chỉ là mới có dàn ý, chuẩn bị chờ kịch bản này viết xong thì viết, ngài xem..."

"Ký! Ai kêu chúng ta là bạn bè chứ!" Diệp Khuynh cười, lập tức thành giao.

Quý Chu Chu cũng biết, cười xong thì xin lỗi anh ta: "Tôi thật sự xem ngài như bạn bè, chỉ là cuộc sống bức bách, tôi cũng không có cách nào, hy vọng các người đừng chấp nhậ với tôi."

Quý Chu Chu nói xong nhìn về phía Chữ Trạm, rõ ràng là nói với hai người bọn họ. Diệp Khuynh chịu không nổi loại nghiêm túc này, xấu hổ chà chà cánh tay: "Được rồi, cô lại không làm chuyện gì thương thiên hại lý(*), cũng đừng ở đây giả vờ nói lời xin lỗi, cô cũng không nợ chúng tôi."

(*) Thương thiên hại lý: tàn nhẫn; nhẫn tâm; không có tính người.

Diệp Khuynh mới vừa nói xong, thì Chữ Trạm từ từ tiếp một câu: "Nhưng nợ Quyện Thư."

Nụ cười trên mặt Quý Chu Chu cứng đờ, Diệp Khuynh đẩy Chữ Trạm một cái, Chữ Trạm nhún nhún vai: "Tuy nói mối quan hệ của hai người giống như một cuộc giao dịch hơn, nhưng Quyện Thư thật lòng thật dạ đối tốt với cô, cho cô cơ hội làm việc, những thứ này đều không phải nhất định cậu ấy phải làm, thế mà cậu ấy vẫn làm. Cô có thể không thích Quyện Thư, nhưng cô không thể đối với những việc tốt cậu ấy làm, coi như không thấy."

Trong lòng Quý Chu Chu vốn tồn tại sự áy náy với Cố Quyện Thư, bị Chữ Trạm nói như vậy, càng thêm hổ thẹn không chịu nổi. Mắt thấy bầu không khí căng thẳng, Diệp Khuynh gượng cười hai tiếng, thử hòa hoãn: "Đều là người lớn, chuyện giữa bọn họ để cho bọn họ giải quyết là được. Chu Chu

cũng có chỗ khó xử, cô gái nhỏ muốn có cuộc sống độc lập cũng không sai..."

Càng nói càng lúng túng, cuối cùng Diệp Khuynh dứt khoát im lặng.

Quý Chu Chu hít sâu một hơi: "Đúng không..."

"Cô ấy giúp tôi lấy được hạng mục cơ sở hạ tầng của thành phố D." Giọng nói của Cố Quyện Thư đột nhiên vang lên trong phòng: "Nếu không phải Chu Chu kiên nghị, thì đối thủ của tôi sẽ cướp đi hạng mục với báo giá cao hơn 1%, cho nên cô ấy không tính là nợ tôi."

Mọi người trong phòng đồng thời sững sờ, Diệp Khuynh không nhận được vắng tục: "Đờ mờ, anh bắt đầu nghe lén từ khi nào?"

"Mới vừa kết nối, thì nghe được hai người đang trách móc cô ấy." Giọng của Cố Quyện Thư hơi nhạt, nghe không ra vui hay giận, nhưng tóm lại là không vui.

Diệp Khuynh lập tức đầu hàng phản quốc: "Tôi không có nha, đều là Chữ Trạm"

"Cậu muốn hẹn kịch bản của cô ấy." Cố Quyện Thư không chịu buông tha anh ta.

Diệp Khuynh thầm mắng một tiếng, vẻ mặt rất là bất đắc dĩ: "Có cần bao che cho con như vậy không, hợp tác với tôi làm cô ấy khó xử sao? Cô rất khó xử à Chu Chu?"

Quý Chu Chu lúng túng cười một tiếng, khẽ lắc lắc đầu. Lúc này Diệp Khuynh mới hải lòng, cao giọng nói: "Thấy không, Chu Chu lại không cảm thấy khó xử, anh bớt đến chia rẽ mối quan hệ của chúng tôi đi."

Cố Quyện Thư: "Ha."

Diệp Khuynh: "... " Kim chủ cười lạnh một tiếng như thường lệ, khiến cho người ta khản trương.

"Cố đại thiếu gia, nếu ở nhà gần máy theo dõi, thì không cần phải kêu chúng tôi đến đây giải sầu với cô ấy chứ. Anh không thể bớt thời giờ tâm sự nhiều hơn với cô ấy?" Chữ Trạm nhàn nhả dựa sô pha, mới vừa bị Cố Quyện Thư đối ngược nhưng sắc mặt cũng không thay đổi. Anh ta chỉ có thể mĩa mai hai câu, nếu Cố thiếu gia một lòng muốn đâm vào bức tường phía Nam, thì người bạn như anh ta chỉ có thể giúp anh đâm vào tường.

"Anh ấy chỉ có thể trò chuyện, không có theo dõi." Quý Chu Chu nhỏ giọng nói giúp Cố Quyện Thư.

Cố Quyện Thư hừ nhẹ: "Tôi còn lâu mới gần máy theo dõi ở nhà."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47-3: Hình như cánh tay bị gãy rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Thiết bị nghe lén này của anh, có khác gì với máy theo dõi không?" Diệp Khuynh nhìn không được trách một câu, dù sao bây giờ anh ta đang trong kỳ nghỉ ngơi, tạm thời không cần dùng kim chủ đại nhân.

Cố Quyện Thư trầm mặc phút chốc, rồi từ tốn nói ra lời nói có chút bất mãn: "Tôi chỉ là xem xem tình hình trong nhà, không cần các người nói tôi cũng sẽ tắt, sau đó cũng sẽ không mở nữa."

Anh nói xong thì không có động tĩnh, Diệp Khuynh lại nói vài câu nói xấu anh, Cố Quyện Thư cũng không trả lời lại, chứng minh là hoàn toàn tắt máy.

"Chắc, kệ anh ta, ăn cơm thôi, chúng ta ăn chút gì đi." Diệp Khuynh nói xong đi đến phòng bếp.

Phòng khách chỉ còn lại Quý Chu Chu và Chữ Trạm, Quý Chu Chu hơi lúng túng, muốn đến phòng bếp tìm Diệp Khuynh. Chữ Trạm ngược lại thoải mái, nhàn nhả nhìn cô sau đó cười một cái: "Không cần khản trương, tôi không có ý kiến với cô, dù sao nếu tôi là cô, có thể đã chạy nhanh hơn."

Quý Chu Chu sờ sờ lỗ mũi, cảm thấy anh ta còn có lời muốn nói.

Quả nhiên, Chữ Trạm ngồi thẳng chút: "Lần này cô trở về, có tính toán gì không?"

Quý Chu Chu nhìn anh ta, ngây người một lúc lâu, đột nhiên nghĩ đến vị này có thể là đột phá khẩu(*). Cô cân nhắc chốc lát, cẩn thận mở miệng: "Loại chuyện tình cảm này, không phải miễn cưỡng là được, tôi làm bạn của Cố tiên sinh, thì chỉ có thể là bạn."

(*) *Đột phá khẩu: là điểm mấu chốt để vượt qua khó khăn và cũng là điểm yếu nhất của pháo đài.*

Chữ Trạm nhướng mày.

"Nếu tôi ở lại, có khả năng anh ấy sẽ càng lún càng sâu, còn không bằng để tôi rời đi sớm một chút, trốn đến một nơi mà Cố Quyện Thư không thể nhìn thấy, không gặp được tôi, có lẽ sẽ tốt hơn chút." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Quý Chu Chu nói xong dừng một lát, hít sâu một hơi nhìn chằm chằm vào mắt Chữ Trạm: "Chờ lát nữa hai người đi, có thể cho tôi đi chung không?"

Chữ Trạm hơi giật mình, đối diện ánh mắt trong suốt của cô, bỗng nhiên phát hiện cô gái này có thể đơn thuần hơn anh ta nghĩ. Cô không muốn tổn thương bất kỳ ai, nhưng cũng sẽ không thỏa hiệp, dọc theo một con đường đi về phía trước, ven đường có bao nhiêu phong cảnh đều không thể hấp dẫn cô. Quyện Thư gặp được cô gái như vậy, không biết là vận khí tốt hay xấu.

Quý Chu Chu mong chờ nhìn Chữ Trạm, lấy tính cách bao che con cái của anh ta, rất có khả năng sẽ đáp ứng cô. Chữ Trạm đối diện với cô hồi lâu, chậm rãi mở miệng: "Không!"

"..."

"Quyện Thư rất cố chấp, lúc trước lão phu nhân thiếu chút nữa làm cậu ấy đói chết, cũng không nhận được một câu xin lỗi. Sao cô cảm thấy, cậu ấy không thấy cô thì không thích cô?" Chữ Trạm ung dung liếc nhìn Quý Chu Chu một cái, đứng dậy đi về phía phòng bếp.

Quý Chu Chu vậy mà không có cách nào phản bác, ngồi trên sofa phát ngốc thật lâu, cuối cùng buông tiếng thở dài, đi theo đến phòng bếp.

Hai người đàn ông trong phòng bếp lâu như vậy, cô nghĩ có lẽ sẽ làm rối tung đồ đạc, ai ngờ lại làm ra một bàn đồ ăn, trông rất là ngon.

Quý Chu Chu kinh ngạc: "Đây là ai làm?"

"Tôi!" Diệp Khuynh giành công: "Nhưng mà Chữ Trạm cũng ra tay, cho nên miễn cưỡng coi như hai chúng tôi làm."

Quý Chu Chu "Chặc chặc" hai tiếng, vì tài nấu nướng của hai vị khen ngợi, tiện thể giúp đỡ bùng lên bàn. 10 phút sau, ba người ngồi xuống bàn ăn. Diệp Khuynh vừa ăn cơm vừa mở miệng: "Tủ lạnh của cô đầy quá rồi, đồ ăn thừa cũng nhiều, một lát nữa chúng tôi đem đi nhé, cô làm đồ ăn mới ăn."

"Được, cảm ơn." Quý Chu Chu gật đầu.

Mấy người com nước xong xuôi, rồi dọn dẹp phòng bếp một chút, trời đã hoàn toàn tối đen. Dù sao mối quan hệ đặc thù, người cũng không tiện ở lại qua đêm, Diệp Khuynh và Chữ Trạm đề nghị rời khỏi. Quý Chu Chu cũng không giữ lại, nhìn bọn họ xách theo đồ ăn thừa đi đến cửa thang máy.

"Cái kia, cô có thể ở một mình trong ba ngày tới chứ?" Diệp Khuynh ngại ngại cười cười: "Có lẽ tôi có chút việc phải làm."

"Tôi cũng không thể đến đây." Chữ Trạm tiếp lời.

Quý Chu Chu biết chắc là hôm nay cô nhắc tới ở nhà một mình buồn chán, vì vậy Cố Quyện Thư mới kêu bọn họ đến đây. Hai vị này bận rộn hơn nhau, sao có thể mỗi ngày đến đây chơi. Cô nở nụ cười: "Đương nhiên không thành vấn đề, đúng lúc tôi có thể viết nhanh kịch bản."

"Vậy cô nhanh chóng viết đi, kịch bản cho Triệu Khiêm không cần nghiêm túc như thế, tùy tiện viết viết là được." Diệp Khuynh thật lòng thật dạ khuyên bảo: "Đương nhiên viết cho tôi không thể như vậy, vẫn là phải nghiêm túc một chút. Cô..."

Thang máy tới, Chữ Trạm cười như không cười kéo anh ta vào, không chút do dự nhấn phím đóng cửa, Quý Chu Chu cười vẫy tay với bọn họ, chờ bọn họ rời đi thì về phòng.

Ngày thứ ba quả nhiên hai người không có đến nữa, một mình Quý Chu Chu gõ chữ xem tivi, ngược lại cũng không cảm thấy nhàm chán, chỉ là lúc tới ngày thứ tư, cô chợt phát hiện một vấn đề nghiêm trọng...

Mấy hôm nay không ai quản cô, nên cô ăn đồ ăn vặt rất nhanh, nửa đêm còn ăn bữa khuya, cộng thêm Diệp Khuynh và Chữ Trạm tới ăn cơm, làm tổn rất nhiều nguyên liệu nấu ăn. Hình như cô sắp hết lương thực!

Thấy tủ lạnh còn sót lại mấy quả trứng gà, Quý Chu Chu khóc không ra nước mắt, chưng một phần canh trứng(**) miễn cưỡng no bụng. Tính toán không phải ngày mai Cố Quyện Thư trở về mà là ngày mới mới trở về, chút đồ ăn này tuyệt đối không đủ, thì bây giờ cô chỉ có thể cầu nguyện anh mau chóng liên lạc với cô, như vậy mới có thể gọi com hộp.

Chỉ là, có thể Cố Quyện Thư bị Diệp Khuynh và Chữ Trạm nói, mấy hôm nay thật sự không liên lạc với cô nữa. Quý Chu Chu ăn hết quả trứng gà cuối cùng, nằm trên giường và hồi hận. Kỳ thật, Cố Quyện Thư để đồ ăn lại cho cô tuyệt đối đủ ăn, chẳng qua lúc cô gõ chữ thích ăn vặt gì đó, nhưng do không không chế được số lượng nên thành ra như vậy.

Nghĩ đến mấy ngày hôm trước, mỗi ngày mình đều ở trong trạng thái no căng, cô liền muốn xuyên về quá khứ bóp chết chính mình.

Cố Quyện Thư, anh mau trở về đi!

"Hất xì!"

Cố Quyện Thư hất xì một cái, Chu Trường Quân vội khoác thêm áo cho anh: "Thời tiết hơi lạnh, tiên sinh chú ý thân thể một chút."

"Ừ." Giọng của Cố Quyện Thư hơi trầm, như là bị cảm: "Chuyện bên này sắp kết thúc chưa?"

"Còn một chút nữa kết thúc công việc, nếu tiên sinh vội trở về, vậy tôi ở lại cũng như nhau." Chu Trường Quân mỉm cười trả lời, ông ta biết Chu Chu đã về, chỉ là tiên sinh không dẫn người về nhà, ông ta cũng không tiện hỏi, dù sao mâu thuẫn giữa người trẻ tuổi, luôn biết cách giải quyết.

Cho tới bây giờ, Chu Trường Quân vẫn nghĩ rằng do Quý Chu Chu cãi nhau với Cố Quyện Thư nên mới bỏ nhà trốn đi.

Cố Quyện Thư lười biếng "Ừ" một tiếng, xuất thần nhìn chăm chăm đầu ngón tay dính chút mực nước. Hôm nay là ngày cuối cùng mà trước đó anh đã nói trở về, tuy công việc còn dư một ít nhưng anh định tự mình lái xe về trước.

Những ngày mùa hè thay đổi bất thường, buổi sáng còn rất nóng nực, buổi chiều lại đột nhiên mưa to trút xuống, gió lớn thổi nước mưa thành từng màn mưa, trông hết sức kinh người.

Chu Trường Quân thấy Cố Quyện Thư muốn đi, vẻ mặt hơi do dự: "Tiên sinh, hay là đợi tạnh mưa đi, có thể cao tốc không mờ..."

"Tôi đi đường quốc lộ về, ông ở lại đi." Cố Quyện Thư nói xong, cầm dù đi đến bãi đỗ xe.

Nước mưa rất mạnh, gió cũng lớn, chỗ bãi đỗ xe ở ngoài trời, lúc Cố Quyện Thư đi được nửa đường dù đã bị tạt gãy rồi, anh dứt khoát quăng cây dù, bước nhanh đến trước xe.

Đội khi ngồi vào trong xe, trên người đã ướt đẫm, cần gạt nước không ngừng làm việc, phía trước còn hơi mờ mờ. Cố Quyện Thư khẽ nhíu mày, lấy di động ra định gọi về nhà một chút, kết quả di động vô nước tất nguồn, không có cách nào mở máy. Anh trầm mặc chốc lát, mở chìa khóa lên đường.

Quả thật mưa quá to, cũng không định ngừng lại, Cố Quyện Thư bồn chồn phiền lòng một cách khó hiểu, thậm chí hận không nên bị Diệp Khuynh và Chử Trâm kích tướng(*), thật sự mấy ngày không có liên lạc với cô. Mưa càng rơi càng to, con đường phía trước cũng không rõ lắm, chờ lúc Cố Quyện Thư nhìn thấy rõ phía trước có một cây cột đá, phanh lại đã không còn kịp rồi, xe đâm thẳng vào.

() Kích tướng: dùng lời lẽ để kích người ta làm.*

Quý Chu Chu ở nhà đã cắt đứt lương thực một ngày, vốn dĩ vô cùng đáng thương chờ Cố Quyện Thư, nhưng sau khi nhìn thấy mưa to bất chợt, thì không mong anh có thể trở về.

"Đói nữa cũng chỉ là chuyện một ngày..." Quý Chu Chu hít sâu một hơi, rung rung nước mắt cổ vũ chính mình.

Bởi vì quá đói, hoàn toàn không cách nào làm việc, chỉ có thể nằm trên giường giảm bớt tiêu hao thể lực. Quý Chu Chu bị đói đến mức tinh thần cũng phải giả vờ rất buồn ngủ, nhắm mắt lại định để cho mình ngủ đi, nhưng sau khi thất bại dứt khoát ra ban công nhỏ ngắm mưa.

Mưa to 3 tiếng đồng hồ, trời tạnh mưa, Quý Chu Chu nhìn xuống dưới lầu, bên dưới ngập nước cao đến bắp chân của một số người. Tiểu khu ngày thường rất sạch sẽ, nhưng lúc này cũng bởi vì rác rưởi không biết từ nơi nào bay tới mà trở nên đục ngầu dơ bẩn. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Quý Chu Chu thở dài, hy vọng Cố Quyện Thư ngàn vạn lần đừng từ bỏ ý định, trở về lúc này. Cô đói thêm hai bữa cũng Ok.

Mới vừa nghĩ như vậy, bên tai đã truyền đến tiếng thang máy, tinh thần cô chấn động, kéo cửa ban công ra vọt trở về. Sau khi nhìn thấy Cố Quyện Thư thì đôi mắt lập tức trừng lớn.

Giờ phút này cả người Cố Quyện Thư ướt sũng, tây trang trên người bị rách, có rất nhiều vết trầy xước. Tay phải của anh không có sức rũ xuống, đầu ngón tay có chút máu chảy xuống, trên trán cũng có một chỗ bị rách rất sâu, giờ phút này đang rỉ máu.

Trong lúc nhất thời Quý Chu Chu mất tiếng, sau một hồi lâu mới chợt hoàn hồn, vọt tới trước mặt anh thì dừng lại, tay chân luống cuống nhìn anh: "Anh... Anh làm sao vậy?"

"Hình như cánh tay bị gãy rồi." Cố Quyện Thư chậm chậm trả lời.

Trong lòng Quý Chu Chu run lên, ép buộc mình bình tĩnh lại: "Tôi đưa anh đi bệnh viện."

Nói xong, cô đi về phía thang máy, kết quả bị Cố Quyện Thư dùng cái tay trái còn có thể động được kéo lại. Cố Quyện Thư dừng một chút, chậm rãi mở miệng: "Tôi tự đi."

"... Anh làm sao đi? Một cánh tay què lái xe được sao?"

Quý Chu Chu nhíu mày đối diện với anh, nhìn sự né tránh trong ánh mắt anh mà tức cười: "Không phải anh tưởng rằng tôi sẽ nhân lúc này chạy chứ?"

Cố Quyện Thư ý vị thâm trường liếc cô một cái, ngầm thừa nhận.

Quý Chu Chu tức đến gan cũng đau, không ngừng nhắc nhở bản thân đây là một người bị thương, mới không nằng nặc lời thô tục ra: "Tôi sẽ không chạy được chưa? Nếu tôi chạy, thì anh sẽ phong sát(*) tôi trong nghề, khiến tôi nghèo chết đói chết, được chưa?"

(*) *Phong sát*: là việc cấm một số nhân vật tham gia vào một số hoạt động nhất định hoặc tham gia vào một số công việc nhất định hoặc cấm một số phương tiện truyền thông phát sóng các chương trình hoặc ấn phẩm, hoặc cấm phổ biến một số tin nhắn. Đó là một loại lệnh cấm vĩnh viễn hoặc hành vi chủ quan với ý chí vĩnh viễn.

Cố Quyện Thư trầm mặc hồi lâu, trong lòng Quý Chu Chu lộp bộp một chút, cảm thấy chuyện cũng không đơn giản, quả nhiên...

"Tôi làm sao nữ phong sát em." Cố Quyện Thư dường như buông tiếng thở dài: "Em có thể giết tôi, nhưng tôi lại không thể làm em buồn."

Lúc này đến phiên Quý Chu Chu trầm mặc, rất lâu cô cũng chưa lên tiếng, cuối cùng nhịn không được, nhìn anh, một lời khó nói hết: "... Đã đến lúc này, còn có thể nghĩ ra câu thả thính quê mùa?"

Cố Quyện Thư tỏ vẻ hiểu ý cười một tiếng.

Thắng! Xem cô ấy cảm động thế nào.

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Quyện Tê: Ha, phụ nữ, quả nhiên phải dùng lời âu yếm dỗ ngọt.

Chu Chu... Anh ấy không phải là tên ngốc chứ?

(**) Canh trúng:

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48-1: Tôi thật sự không đi!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Máu của Cố Quyện Thư vẫn đang theo ngón tay chảy xuống, Quý Chu Chu không có tâm tình lắng nghe với anh, sau khi nhìn thấy chìa khóa trên tay trái của anh thì không chút do dự giật lại, tức giận liếc anh một cái: "Mở cửa."

Rõ ràng cô có thái độ tệ, cũng không quan tâm anh một câu, nhưng mặt mày của Cố Quyện Thư thả lỏng rất nhiều, những vết thương trên người cũng dần dần bắt đầu đau.

Cố Quyện Thư xoay người đến phía trước khóa vân tay, sau khi cử động một cái sắc mặt hơi khó coi. Quý Chu Chu thấy anh chậm chạp bất động, nhú mày hỏi: "Làm sao vậy?"

"Tay của tôi không cử động được." Giọng điệu của Cố Quyện Thư hơi vô tội.

Lúc này Quý Chu Chu lại đổi đến tâm phủ khí táo(*), hơn nữa sốt ruột thương thế của anh, nghe vậy trực tiếp trừng mắt: "Có ý gì, anh cũng chỉ lưu một dấu vân tay?"

(*) *Tâm phủ khí táo*: ý nói tính tình nóng nảy của một người.

"Hai cái, nhưng đều bên tay phải." Cố Quyện Thư không nóng không vội giải thích.

Quý Chu Chu câm nín, buông tiếng thở dài cam chịu số phận, ánh mắt dừng trên tay phải đầy máu tươi của anh: "VẬY... Vậy bây giờ phải làm thế nào? Tôi cầm tay anh đi ấn?"

Cố Quyện Thư định nói tự mình có thể lấy tay trái cầm tay phải nhưng sau khi nghe được lời nói của cô thì trầm mặc chốc lát, lúc cô đối diện với anh, gật gật đầu.

Nét mặt của Quý Chu Chu hiện lên một tia do dự, nhưng vẫn đưa tay đỡ lấy cánh tay có vẻ mềm nhũn của anh, chỉ là việc này muốn khó hơn cô nghĩ. Quý Chu Chu còn chưa đụng tới tay anh thì bản thân đã bắt đầu run rẩy trước. Cố Quyện Thu khó hiểu: "Em rất lạnh?"

"Im miệng!" Quý Chu Chu mắng một tiếng, lặng lẽ cổ vũ cho mình. Cô thật sự không dám đụng vào, không phải cô nhát gan mà là sợ làm anh đau, tạo thêm tổn thương cho anh.

Cố Quyện Thu lại bị cô quát lớn một tiếng, cuối cùng tâm tình không còn đẹp nữa, nhìn vào cái xoáy trên đỉnh đầu Quý Chu Chu ần ần mở miệng: "Em chưa ăn cơm à? Tính khí lớn vậy."

Quý Chu Chu mới vừa sờ đến tay anh, nghe thế run lên một chút, vết máu trên tay anh lập tức nhuộm đỏ đầu ngón tay cô. Cố Quyện Thu nhú mày lại, tay trái cầm tay phải ần khóa vân tay. Chỉ một động tác này, mà trên trán anh đã ra một lớp mồ hôi.

Đing đong, rốt cuộc thang máy mở ra. Cố Quyện Thu không cảm xúc đi vào, Quý Chu Chu nhanh chóng đuổi theo.

Thời gian ở chung thang máy còn dài hơn trong tưởng tượng, Quý Chu Chu cẩn thận liếc nhìn anh một cái, do dự một lúc lâu vẫn là hỏi ra miệng: "Tôi, lúc này tôi làm anh đau?"

"Không có."

"Vậy anh tức giận cái gì?" Quý Chu Chu buột miệng thốt ra.

Cố Quyện Thu dừng một chút, mơ hồ nhìn về phía đầu ngón tay của cô, biểu cảm có một tia buồn bực nhàn nhạt: "Làm ngón tay em đỏ."

Quý Chu Chu ngẩn ra, sau đó cảm giác được sự lúng túng quý dị, lại nhìn bộ dáng một mặt bình tĩnh của Quyện Thu, trong lòng cô rõ ràng, sự lúng túng này chỉ có bản thân cảm nhận được. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Quý Chu Chu ho khan một tiếng, định phá vỡ sự im lặng: "Tôi... Cái đó... Tôi chính là đói bụng, mới nhìn không được nổi giận, không phải cố ý nhắm vào anh, anh đừng hiểu lầm."

Lỗi tại Cố Quyện Thu giật giật: "Tại sao bị đói?"

Mặc dù Quý Chu Chu vẫn luôn cảnh cáo mình nhưng đôi mắt vẫn đỏ, mở miệng thì mang theo nước nớc: "Tôi đã sớm ăn hết đồ ăn rồi!"

"..."

Vì thế từ thang máy đến bãi đỗ xe, Cố Quyện Thu vẫn đang nghe Quý Chu Chu kể lại hai ngày cuối cùng bi thảm này. Sau khi nghe đến ba quả trứng gà chổng đờ hai ngày thì mí mắt của anh nhảy lên một cái.

"Là lỗi của tôi, tôi quên em ăn khá được." Cô còn chưa trách móc bản thân, mà Cố Quyện Thu đã thừa nhận sai lầm trước.

Quý Chu Chu hít mũi một cái: "Bỏ đi, chuyện không liên quan đến anh, là tự tôi không tiết chế lắm." Quả thật cô cũng không nghĩ tới, một túi đồ ăn vặt lớn như vậy, mà cô có thể để bên cạnh bàn máy tính ăn hết, làm cho lúc no căng thì no căng muốn chết, lúc đói thì thiếu chút nữa bị đói chết.

Tuy chuyện này là tự mình làm, nhưng trong lòng Quý Chu Chu vẫn uất ức, sau khi lẩm bẩm thì đỡ hơn nhiều rồi, điều chỉnh xong cảm xúc rồi ngồi vào vị trí điều khiển, còn Cố Quyện Thu cũng đi theo ngồi xuống ghế phụ.

"Anh ra sau ngồi đi, đằng sau rộng rãi chút." Quý Chu Chu đề nghị.

Cố Quyện Thu dừng một chút, chần chừ từ chối: "Không cần, tôi không mập."

"..." Quý Chu Chu đối với chữ "Mập" này rất miễn cảm, mặc dù không biết có phải anh đang nhắm vào mình không, nhưng cô vẫn đơn phương cảm thấy bị nhắm vào. Cô không phản ứng Cố Quyện Thu nữa, một chân đạp ga lái đến bệnh viện gần nhất.

Hai người một đường đều không nói chuyện, không phải đang chiến tranh lạnh mà là thật sự không có sức. Quý Chu Chu đói đến đầu óc choáng váng, cắn chặt răng lấy lại tinh thần, mới có thể chuyên tâm lái xe. Còn Cố Quyện Thu ngồi bên ghế phụ, anh đã nhắm mắt lại chợp mắt thật lâu, nếu không phải trên đường nghe được động tĩnh gì đó cũng sẽ mở mắt ra thì Quý Chu Chu thật sự nghi ngờ anh đã ngất rồi.

Lúc sắp đến bệnh viện, sau lưng Quý Chu Chu ra một lớp mồ hôi, nhưng vẫn cắn răng kiên trì. Cố Quyện Thu bên cạnh vẫn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng: "Dừng xe."

Sắc mặt Quý Chu Chu căng thẳng, lập tức thắng xe sang lề đường dừng lại: "Sao vậy? Rất khó chịu à?"

Cố Quyện Thu mở to mắt, dưới sự lo lắng trong mắt cô, trầm mặc chốc lát, cuối cùng dùng cánh tay trái còn khỏe kéo cửa xe. Quý Chu Chu nhanh chóng bắt lấy cánh tay của anh: "Anh muốn làm gì?"

"Đi mua hạt dẻ(1)."

"...?"

Quý Chu Chu theo đầu ngón tay của anh nhìn qua, phía trước của một cửa hàng bán hạt dẻ rang xếp thành một hàng thật dài. Cô một mặt không thể hiểu

được: "Mua hạt dẻ làm gì?"

"Không phải em đói bụng rồi, mua để ăn." Về mặt của Cố Quyện Thư thân nhiên, giống như đây là một chuyện hết sức bình thường.

Quý Chu Chu tức cười, cảm thấy đầu óc mình có bệnh, mới có thể dừng xe lại nghe anh nói chuyện. Cô lại đạp chân ga, lạnh mặt tiếp tục lái xe: "Xử lý vết thương cho anh trước."

"Gà lác(2)."

Quý Chu Chu sừng sốt, theo ánh mắt anh liếc nhìn một cái, nhìn thấy bảng hiệu của một cửa hàng ven đường viết hai chữ này: "..."

"Bánh bạch tuộc(3)."

"..."

"Lẩu sách bò(4), bánh rán hoa màu(5), gà chiên(6), bò bít tết(7)..."

"Im miệng!" Cô cũng sắp đói chết rồi, tên này còn ở bên tai lái nhai. Quý Chu Chu quả thực muốn nổi điên: "Nói thêm câu nữa, tôi quăng anh xuống xe!"

Cố Quyện Thư nhận thấy tâm tình của cô không tốt, thức thoir ngâm miệng lại. Tuy cũng không hiểu, mình có lòng tốt báo tên đồ ăn để cô chọn lựa, mà rốt cuộc cô đang tức giận cái gì.

Người ở bệnh viện đông như thường lệ, nhưng khi Quý Chu Chu và Cố Quyện Thư xuất hiện trong đại sảnh thì vẫn có y tá chuyên môn chạy tới. Sau khi xem tình huống của Cố Quyện Thư một chút, rồi dẫn bọn họ đến khoa cấp cứu.

Lúc Cố Quyện Thư bị bắt kiểm tra, trước mắt Quý Chu Chu đã bắt đầu biến thành màu đen, cô hít sâu một hơi, định ra ngoài tìm chút đồ ăn. Nhưng trong lúc đang xoay người thì bị Cố Quyện Thư bắt lấy cánh tay.

"Tôi không đi! Tôi đi làm thủ tục đăng ký cho anh." Quý Chu Chu hơi bất đắc dĩ.

Tròng mắt đen nhánh của Cố Quyện Thư không nhúc nhích nhìn cô, trong mắt có muôn vàn lưu quang thoáng qua. Cổ họng Quý Chu Chu hơi khô, mím môi một cái, trấn an: "Thật sự không đi! Chờ tôi giúp anh bắt số xong, rồi đi tìm chút đồ ăn, nếu không lát nữa làm sao có sức chăm sóc anh?"

Nghĩ đến cô đã đói bụng mấy bữa, ngón tay Cố Quyện Thư khẽ buông lỏng. Quý Chu Chu thừa dịp thoát khỏi tay anh, vội vàng đi ra cửa.

"Quý Chu Chu."

Cô còn chưa đi tới cửa, Cố Quyện Thư đã gọi tên cô, Quý Chu Chu đành phải quay đầu lại: "Sao thế?"

"Lúc về đem một chai nước đá cho tôi, tôi muốn đắp đá một chút." Cố Quyện Thư thẳng thắn nhìn chăm chăm cô.

Quý Chu Chu khẽ cười một tiếng: "Được."

Mãi cho đến bóng dáng Quý Chu Chu hoàn toàn biến mất, Cố Quyện Thư cũng không cử động một chút, cuối cùng vẫn do bác sĩ nhắc nhở nhiều lần, anh mới nằm lên giường bệnh.

Sau khi Quý Chu Chu ra khoa cấp cứu, đi thẳng đến phố ăn vặt đối diện bệnh viện, kêu bánh bao kẹp thịt nguội(8) ngồi xuống ăn. Đồ ăn ở cửa bệnh viện không ngon lắm, nhưng cũng may một phần rất nhiều, ăn một cái bánh bao kẹp thịt nguội và nửa tô bì lạnh(9), cuối cùng là uống một chai Fanta. Rốt cuộc Quý Chu Chu cảm nhận được niềm vui sống sót.

Cô không dám kéo dài thời gian, trong tiệm bị lạnh mua một chai nước khoáng đông lạnh rồi vội vã trở về bệnh viện. Khi đến cột đèn xanh đèn đỏ là vừa lúc đèn đỏ, cô chỉ có thể đứng đó chờ.

Sau một hồi đứng chờ, đột nhiên cảm thấy hình như có người đang nhìn mình, Quý Chu Chu theo bản năng nhìn về phía bắt nguồn nhưng chỉ nhìn thấy một chiếc xe dừng giữa đường.

(Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Có thể do mình suy nghĩ nhiều rồi nhĩ, Quý Chu Chu lau mồ hôi trên trán một cái, chờ đến đèn xanh lập tức chạy chậm qua đường cái.

Ở sau lưng cô, một chiếc xe vốn nên chạy về phía trước thì vẫn cứ dừng tại chỗ, xe phía sau đợi nửa ngày cũng không thấy anh ta chạy, bực bội bấm kèn, nhưng mà hình như chiếc xe đó hư rồi, từ đầu đến cuối vẫn dừng tại chỗ bất động.

Trong ghé lái, Thẩm Dã hơi xuất thần. Kể từ lúc anh ta điều tra Quý Chu Chu rời khỏi thì vẫn luôn tìm cô, không ngờ vậy mà hôm nay gặp được cô ở chỗ này. Vừa nghĩ tới bản thân tìm được người trước Cố Quyện Thư, tim anh ta vắng lặng đã lâu bỗng nhiên bắt đầu đập loạn.

Trong khoảng thời gian này Quý Chu Chu đi đâu? Tại sao xuất hiện ở bệnh viện? Chẳng lẽ bị bệnh? Thẩm Dã có vô số vấn đề muốn hỏi.

Anh ta muốn lập tức nhảy xuống xe đi tìm người, nhưng sợ kinh động đến Quý Chu Chu nên ngồi đơ hồi lâu mới gọi một cuộc điện thoại: "Bệnh viện chỉ

nhánh số 1, kêu người theo sát Quý Chu Chu."

Chờ sắp xếp xong xuôi, Thẩm Dã mới chậm rãi lái xe rời đi, đầy mắt tràn đầy sự chắc chắn đối với người nào đó.

Trong phòng cấp cứu, Cố Quyện Thu ngồi yên lặng, sau khi bác sĩ chính xem X-quang, mỉm cười đi tới: "Cánh tay không có gãy xương, chỉ là trật khớp, những vết thương khác cũng không nghiêm trọng, dưỡng mấy ngày là hồi phục, nhưng vẫn đề nghị anh nằm viện hai ngày theo dõi."

Cố Quyện Thu rũ mắt không nói gì, giống như Quý Chu Chu vừa đi thì tinh thần của anh cũng bị lấy đi rồi. Bác sĩ chính kiến thức sâu rộng, đối với bệnh nhân như anh cũng không cảm thấy kỳ quái, giúp anh nắn cánh tay xong thì giao cho y tá xử lý vết thương bên ngoài của anh.

Một y tá nhỏ nghe vậy lập tức xông tới, sau khi ân cần kêu anh đi thay đồ bệnh nhân thì bắt đầu tay chân lạnh lẽ giúp anh băng bó. Rất nhanh, vết thương trên người anh đã được xử lý xong.

Nhưng mà Quý Chu Chu vẫn chưa trở lại.

"Cái kia... Có tiên sinh đúng không?" Xem tư liệu bệnh nhân của Cố Quyện Thu, mặt y tá nhỏ hơi đỏ: "Vết thương của anh đã băng bó xong, có cần tôi giúp ngài đi làm thủ tục nằm viện không?"

Cố Quyện Thu lãnh đạm nhìn cô ta một cái: "Không cần, tôi có người nhà."

(1) Hạt dẻ:

☐

(2) Gà lác:

☐

(3) Bánh bạch tuộc (Takoyaki):

☐

(4) Lẩu sách bò:

☐

(5) Bánh rán hoa màu (các loại lương thực phụ: như ngô, cao lương, các loại đậu):

☐

(6) Gà chiên:

☐

(7) Bít Tết:

☐

(8) Bánh bao kẹp thịt nguội:

☐

(9) Bì lạnh:

☐

(10) Nước ngọt Fanta:

☐

Editor:

Ăn tối rồi hẳn đi ngủ nha mọi người ☺

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48-2: Y tá nhỏ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Anh giống như thờ ơ còn có chút lười biếng, ở trước mặt người khác thì bày ra dáng vẻ khác biệt. Giờ phút này anh y hệt mới trong kho lạnh bước ra, từ giọng nói đến khí tràng đều lạnh lẽo. Tính tình của y tá nhỏ ngày thường là càng càn càng hăng nhưng nhìn thấy phản ứng hiện tại của Cố Quyện Thư thì lập tức có chút ngại ngùng, gật gật đầu rồi đi.

Y tá nhỏ bỏ chạy, cũng gạt bỏ ý nghĩ của những y tá nữ khác. Bên người Cố Quyện Thư nhất thời không có ai, nhưng cũng may anh không lẻ loi bao lâu thì Quý Chu Chu đã trở lại.

"Bác sĩ nói như thế nào? Rất nghiêm trọng à?" Quý Chu Chu mới vừa bước vào đã mở miệng hỏi. Sau khi nhìn thấy băng gạc trên người anh, hít một hơi: "Nhiều vết thương như thế sao? Lúc này vậy mà cũng không phát hiện ra."

"Còn ổn, không nghiêm trọng lắm." Thấy cô không chỉ có trở lại mà còn quan tâm mình như thế, trái tim Cố Quyện Thư vẫn luôn treo lơ lửng này giờ cuối cùng đã buông xuống.

Quý Chu Chu nhủ mảy đi đến bên cạnh Cố Quyện Thư, bụng kêu "Ọt ọt" một tiếng nhưng không để tâm. Cô liếc mắt đánh giá anh một cái rồi đưa nước đá tới tay anh: "Không phải muốn chườm đá à? Cho anh."

Cố Quyện Thư "Ồ" một tiếng, tiện tay đặt nước đá qua bên cạnh, hình như cũng không định làm như vậy.

Quý Chu Chu cũng không để ý: "Cánh tay anh thì sao? Bác sĩ nói thế nào?"

"À." Biểu cảm của Cố Quyện Thư hồ hững: "Bác sĩ nói gãy xương, phải nằm viện mới được."

Một đám y tá nhỏ: "...". Bác sĩ chắc chắn là nói như vậy hả?

Y tá nhỏ vừa rồi bắt chuyện với Cố Quyện Thư, tưởng Cố Quyện Thư nhớ nhầm, nên vừa muốn đến gần nhắc nhở. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nhưng sau khi bị Cố Quyện Thư lạnh lùng nhìn một cái, vốn dĩ cũng không có nhiều dũng khí lắm thì trong nháy mắt không còn lòng. Bên cạnh có người sáng suốt đã nhìn ra, nhẹ nhàng kéo y tá nhỏ một cái, chờ Quý Chu Chu đỡ Cố Quyện Thư rời khỏi, mới mồm năm miệng mười(*) thảo luận.

(*) *Mồm năm miệng mười: lắm mồm lắm miệng, nói hết cả phần của người khác (hàm ý chê).*

"Chị Lý, hình như bệnh nhân đó nhớ nhầm rồi, chúng ta phải nhắc nhở anh ấy một chút mới được." Y tá nhỏ hơi lo lắng.

"Con bé ngốc, người ta đây là muốn cho bạn gái thương tiếc đó." Y tá lớn tuổi hơn một chút nờ nọ cười.

Y tá nhỏ sừng sốt: "Bạn gái? Không thể nào đâu. Nào có bạn trai ở phòng cấp cứu băng bó, bạn gái còn đi ra ngoài ăn cơm?"

"Bạn trai băng bó, bạn gái phải ở cùng? Ở đâu có loại quy củ này." Chị Lý liếc cô ta một cái.

Y tá nhỏ không nói, chờ mọi người đều tản ra mới lặng lẽ nói thào một câu: "Cho dù là bạn trai bạn gái, nhất định cũng sắp chia tay." Tình huống này cô ta thấy cũng nhiều rồi.

Không biết sau khi bọn họ đi rồi, phòng cấp cứu từng có một đợt sóng bàn luận về cô, Quý Chu Chu nhìn phòng bệnh đã có nhiều người nằm, không xác định lắm nhìn về phía Cố Quyện Thư.

Quả nhiên, Cố Quyện Thư không vui: "Tôi không muốn ở cùng với người khác."

"Nhưng nếu bây giờ chúng ta muốn chuyển viện, có khả năng phải kiểm tra thân thể một lần nữa, anh chắc không?" Quý Chu Chu dò xét.

Sắc mặt Cố Quyện Thư hơi tối, vẫn là câu nói kia: "Tôi không muốn ở đây."

Quý Chu Chu bất đắc dĩ, đành phải đi dò hỏi chuyện chuyển phòng bệnh, tỏ ý thêm tiền cũng được, chỉ cần có thể lấy được phòng bệnh riêng là được. Nữ y tá tiếp cô do dự, vẫn là ăn ngay nói thật: "Bệnh viện chúng tôi là bệnh viện công lập, mỗi ngày số lượng người bệnh rất lớn, cho nên từ trước đến nay không có phòng bệnh riêng, số người ít nhất cũng là hai người một phòng bệnh, nhưng mà bây giờ đã ở đây rồi. Nếu hai người muốn yên tĩnh, có thể

đi thương lượng với bệnh nhân trong phòng bệnh hai người, xem có ai bằng lòng đổi với hai người không."

Sắc mặt Quý Chu Chu cay đắng: "Vị thiếu gia nhà tôi tuyệt đối sẽ không ở cùng với người khác, cô có thể làm điều gì thuận tiện không?"

"Ở đây tôi nào có thuận tiện cho hai người, thật sự không được, hai người chuyển đến bệnh viện tư nhân đi." Y tá bị cô quẩn lấy sắc mặt hơi khó chịu.

Quý Chu Chu đành thôi, trở về nói chuyện này với Cố Quyên Thư. Cố Quyên Thư trầm ngâm một lát, rất là dứt khoát: "Chúng ta về nhà, không ở nữa."

"Như vậy sao được, bác sĩ cũng nói vẫn phải theo dõi, với lại còn phải truyền dịch chống viêm đó." Quý Chu Chu không ủng hộ.

Cố Quyên Thư nhú mày: "Vậy kêu Chu Trường Quân giúp tôi chuyển viện."

Quý Chu Chu thấy anh kiên trì, buông tiếng thở dài đáp ứng. Vì thế hai người gọi điện thoại Chu Trường Quân, người vẫn đang ở thành phố bên cạnh, chuẩn bị chuyển tới bệnh viện khác.

Quý Chu Chu đang giải thích tình huống với Chu Trường Quân, bụng đột nhiên lại bắt đầu "Ot ot", lần này cảm giác không giống lắm, mặt cô biến sắc nhét điện thoại vào trong tay Cố Quyên Thư, xoay người chạy về phía nhà vệ sinh. Cố Quyên Thư sững sốt, lập tức cúp điện thoại đuổi theo, nhưng ở trước nhà vệ sinh nữ thì dừng lại.

Quý Chu Chu rất nhanh đi vào rồi rất nhanh đi ra, sau khi nhìn thấy anh thì xấu hổ cười cười: "Hình như lúc nãy ăn gì đó bị chột bụng."

"Không sao chứ?" Cố Quyên Thư hơi thả lỏng.

Quý Chu Chu vừa định nói không sao thì về mặt chột kỳ lạ lên, ý thức được gì đó rồi kêu than một tiếng xoay người trở vào nhà vệ sinh. Mới đầu Cố Quyên Thư dừng một chút, sau đó trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

Điện thoại của Chu Trường Quân gọi lại: "Tiên sinh, xảy ra chuyện gì à? Vừa rồi sao lại tắt máy?"

"Không có gì." Cố Quyên Thư chậm chậm trả lời.

Chu Trường Quân nhẹ nhàng thở ra: "Không có chuyện gì thì tốt. Bây giờ tôi phải người đi đón hai người nhé, trực tiếp đến bệnh viện của chúng ta ở."

Cố Quyên Thư trầm ngâm một lát, vẫn là từ chối, cúp điện thoại yên lặng đứng ở trước nhà vệ sinh nữ chờ. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Anh có vóc dáng cao ngoại hình đẹp, tuy mặc bộ đồ bệnh nhân nhưng không hề kém hơn trước đó nửa phần, ngược lại thêm một hơi thở điềm đạm, dẫn đến thu hút rất nhiều ánh mắt của những cô gái trẻ tuổi.

Y tá nhỏ lúc nãy giúp anh băng bó cùng đồng nghiệp đi ngang qua, đồng nghiệp dùng cánh tay đỡ y tá nhỏ một cái, ý bảo cô ta nhìn về phía bên này.

"Đây không phải bệnh nhân vừa rồi cô nhìn trúng sao? Ngoại hình thật đúng là không còn lời nào để nói." Đồng nghiệp cảm khái, nghĩ thầm nếu không phải mình đã kết hôn, thật sự muốn đuổi theo xem.

Y tá nhỏ lộ vẻ mặt đắc ý: "Đâu chỉ ngoại hình đẹp, gia cảnh chắc chắn cũng tốt. Cô không nhìn thấy quần áo lúc anh ấy mặc tối, tuy do tai nạn mà trở nên rách rưới, nhưng vừa nhìn đã biết là quần áo xa xỉ, gia đình bình thường nhất định mua không nổi."

"Cô được lắm, chuyện này cũng dò la rõ ràng, xem ra là thật sự động tâm ha." Đồng nghiệp trêu chọc, cười xong đột nhiên nhớ tới gì đó, không khỏi hơi tiếc hận: "Đáng tiếc anh ấy đã có bạn gái rồi nhì, bằng không nói không chừng hai người thật sự có thể thành đôi."

"Có bạn gái thì sao, tôi thấy bạn gái anh ấy không tâm anh ấy chút nào, vừa nhìn đã biết không bằng tôi chăm sóc người khác." Mặt y tá nhỏ lộ vẻ chắc chắn: "Cô chờ xem, chờ tôi quen được anh ấy rồi, tuyệt đối mời cô ăn cơm."

Đồng nghiệp nhìn dáng vẻ tự tin của cô ta, không khỏi có chút dờ dạc cười, ngắt lại chuyện đào góc tường không có đạo đức cho lắm, vì thế khéo léo nhắc nhở: "Như vậy không tốt đâu, dù sao hiện tại người ta không phải độc thân, hơn nữa loại người đàn ông này mắt cao hơn đầu, cũng không chắc chắn..."

"Nếu như cô nói, anh ấy nhất định churong mắt, nhưng tôi nói thì khác." Y tá nhỏ cười hi hi, vừa nói lời nói đắc tội với người ta nhưng không mấy may nhận ra.

Đồng nghiệp hơi bức bối nhưng nghĩ đến bối cảnh xuất thân của y tá nhỏ, vẫn là nhịn xuống, khẽ cười một tiếng khuyến khích: "Vậy cô đi qua thử xem, bây giờ anh ấy chỉ có một mình đó."

Y tá nhỏ động tâm, ngượng ngùng một chút đi về phía trước, nhìn đồng nghiệp một cái rồi hít sâu một hơi, nở một nụ cười ngọt ngào: "Cố tiên sinh, sao một mình anh ở đây?"

Cố Quyên Thư đang lo lắng Quý Chu Chu trong nhà vệ sinh, nhưng lại không có cách nào đi vào. Sau khi nghe được có phụ nữ nói chuyện với mình thì lỗ tai động một cái, quay đầu nhìn về phía cô ta như có điều suy nghĩ.

Y tá nhỏ thấy anh để ý đến mình, đáy lòng dâng lên một phần vui sướng, biểu cảm càng thêm dịu dàng: "Trên người anh có thương tích, vẫn nên về phòng nghỉ ngơi nhiều hơn, không phải còn phải truyền dịch sao? Lát nữa tôi sẽ đi tìm anh."

Lời nói của cô ta, một chữ Cố Quyên Thư cũng không nghe thấy, mà là trực tiếp hỏi ra điều mình muốn hỏi: "Bây giờ cô rảnh không?"

"Bây giờ?" Y tá nhỏ kinh ngạc, nhìn thấy Cố Quyên Thư gật đầu thì hơi khó tin, chẳng lẽ bây giờ anh muốn hẹn mình?

Nghĩ đến đây, y tá nhỏ nói chuyện cũng nói cà lăm: "Tôi, tôi... Tôi còn phải đi kiểm tra phòng bệnh..."

Lời còn chưa dứt thì thấy chân mày Cố Quyên Thư nhíu lại, cô ta nhanh chóng thay đổi câu chuyện: "Dĩ nhiên nếu ngài có việc, tôi có thể kêu đồng nghiệp thay ca trước."

"Có việc."

Y tá nhỏ then thừng cười một cái, quay đầu đi tìm đồng nghiệp của mình: "Chuyện kiểm tra phòng bệnh một mình cô đi đi, anh ấy hẹn tôi rồi."

"Nhanh như vậy?" Đồng nghiệp kinh ngạc, trong lòng lại có chút hụt hẫng. Cô ta vốn dĩ muốn nhìn thấy người phụ nữ này lúng túng đó.

Y tá nhỏ gật gù đầu, hơi sốt ruột, giọng điệu cũng không tốt lắm: "Trời ơi! Cô mau đi đi, đừng ở đây cản trở nữa." Nói xong thì quay đầu đi tìm Cố Quyên Thư.

Đồng nghiệp tròn trắng mắt, chua xót rời đi.

"Cố tiên sinh, chúng ta đi đâu?" Y tá nhỏ đuổi bạn nhìn anh với đôi mắt triu mến.

Cố Quyên Thư hoang mang liếc cô ta một cái, không hiểu vì sao đôi mắt của cô ta chớp chớp với mình giống như bị co giật: "Bạn gái tôi ở trong nhà vệ sinh, hình như cô ấy không thoải mái lắm, cô đi vào trông cô ấy."

"Hả?" Y tá nhỏ há hốc miệng.

Cố Quyên Thư không vui liếc nhìn cô ta một cái, cảm thấy đầu óc của y tá này không ổn lắm nhưng ngại vì phải cầu cạnh người ta, nên chỉ có thể nhịn xuống: "Mau đi, nếu không khiếu nại cô."

"..." Nếu y tá nhỏ có thể nghe được tiếng lòng của anh, nhất định sẽ xuất hiện một người chân thành nghi hoặc: Anh nhịn mình chỗ nào?

Y tá nhỏ không tình nguyện bước vào nhà vệ sinh, ngửi được mùi hương bên trong thì nhíu mày lại. Loại địa phương bệnh viện này vàng thau lẫn lộn, lượng người còn rất lớn, nhà vệ sinh không biết bao nhiêu người đã dùng.

Cô ta luôn yêu thích sạch sẽ, lúc trước tới bệnh viện làm việc, cũng là bị buộc bắt buộc đi, nhưng dựa vào quan hệ trong nhà, cho tới bây giờ chưa từng làm việc bẩn. Vì vậy, chuyện vào nhà vệ sinh bệnh viện đối với cô ta thật sự có thể làm cô ta buồn nôn.

Vì lưu lại cảm tình tốt với Cố Quyên Thư, y tá nhỏ chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn, nhưng không đại biểu cô ta cũng có thể nhẫn nhịn bạn gái anh như vậy: "Quý Chu Chu? Quý Chu Chu có ở đây không?"

"Có." Trong một góc xuất hiện giọng nói yếu ớt của Quý Chu Chu.

Trong mắt y tá nhỏ hiện lên một tia chán ghét, che miệng dùng chân đá văng cửa nhà vệ sinh ra. Quý Chu Chu đang đối diện bồn cầu nôn, đột nhiên cửa bị đập ra, cô theo bản năng đứng dậy, đúng lúc một trận nôn mửa trào ra, "Oe" một tiếng phun lên người y tá nhỏ.

Hai người đồng thời sùng sốt, giấy tiếp theo y tá nhỏ che lỗ tai lại: "Á!!!!"

Quý Chu Chu vừa định xin lỗi, đã bị tiếng hét chói tai của cô ta dọa sợ, đang muốn nói gì đó thì Cố Quyên Thư từ bên ngoài xông vào. Sau khi nhìn thấy người đứng trong góc thì đẩy y tá nhỏ qua một bên, dứt khoát bế Quý Chu Chu đi ra ngoài.

"Ê... Ê!" Lúc Quý Chu Chu phản ứng lại, đã ở bên ngoài nhà vệ sinh, cô vội vàng giũ giụa từ trong lòng ngực Cố Quyên Thư xuống: "Khi này tôi nôn lên người cô y tá, phải quay lại nói xin lỗi với người ta."

"Tôi sẽ đền tiền quần áo cho cô ta, chuyện quan trọng bây giờ là khám bệnh cho em trước." Cố Quyên Thư nhíu mày: "Em vẫn ổn chứ?"

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48-3: Em nhất định sẽ thích tôi

Sắc mặt Quý Chu Chu trắng bệch nhìn Cố Quyện Thư: "Anh nói xem? Cảm giác muốn chết, không chỉ có Tào Tháo rượt(*) mà còn nồn mưa, giống như ngộ độc thức ăn." Để Cố Quyện Thư bồi thường trước đi, hiện tại cô thật sự không có sức lực đi xin lỗi.

(*) Tào Tháo rượt: tiêu chảy.

"Đừng nói bừa, tôi dẫn em đi khám bác sĩ." Cố Quyện Thư dùng tay trái đỡ cô, chậm chậm đi về phía các khoa khác.

Chờ giao Quý Chu Chu vào tay bác sĩ thì anh xoay người muốn rời khỏi. Lần này đổi lại, Quý Chu Chu bắt lấy góc áo của anh: "Anh đi đâu?"

"Giúp em đăng ký." Cố Quyện Thư chậm chậm trả lời.

"..." Quý Chu Chu cảm thấy cuộc đối thoại này hơi có phần quen thuộc quá, im lặng buông góc áo anh ra.

Cố Quyện Thư liếc nhìn cô một cái, không nhanh không chậm đi ra ngoài cửa. Quý Chu Chu nhìn bóng dáng của anh biến mất, nghĩ thầm bản thân may mắn không phải bệnh cấp tính, nếu không lấy tốc độ làm việc của vị này có thể chết rồi còn chưa treo số.

Sự thật như Quý Chu Chu dự đoán, Cố Quyện Thư chậm đến mức làm người ta tức lộn ruột, cho tới khi cô chẩn đoán chính xác cần phải nhập thông tin thì anh mới từ bên ngoài trở lại.

"Sao thế?"

Sắc mặt Quý Chu Chu phát khổ: "Đói bụng lâu quá đột nhiên ăn thức ăn mặn, dạ dày không chịu nổi, có khả năng phải nằm viện truyền dịch."

Cô nói xong thì giữa hai người lâm vào sự trầm lặng thật dài. Quý Chu Chu tự ngã tự trách xong, đột nhiên cảm thấy yên tĩnh quá mức, vừa ngẩng đầu đã đâm vào ánh mắt sâu thẳm của Cố Quyện Thư, tim cô nhảy một cái: "Gì vậy?"

"Trong lúc tôi đi cấp cứu, em còn có tâm tình ra ngoài ăn thịt cá?" Cố Quyện Thư ản ản nhìn cô một cái.

Quý Chu Chu ho khan một tiếng, hơi chột dạ: "Đừng để ý những chi tiết này." Cô nói xong sợ Cố Quyện Thư tìm cô tính sổ, lập tức đi ra ngoài.

Cô vừa bị Tào Tháo rượt, thân thể đang suy yếu, đi hai bước đã bị Cố Quyện Thư đuổi kịp, đành phải nói sang chuyện khác: "Khi nào người của chú Chu đến? Chúng ta phải nhanh chóng chuyển viện, tôi còn phải truyền dịch đó."

"Tôi không kêu ông ấy tới đón chúng ta, đi theo tôi." Cố Quyện Thư đỡ một bên cánh tay của cô.

Quý Chu Chu khó hiểu liếc anh một cái, đành phải đi theo. Cố Quyện Thư dẫn cô đến tầng 5 khu nằm viện, cô mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng không đợi chứng thực thì sự thật đã bày ra trước mắt.

"Phòng đôi, hai người chúng ta ở chung, vừa đủ." Đây mắt Cố Quyện Thư hiện lên một tia sung sướng.

Quý Chu Chu cạ lờ nhìn phòng đôi đã bỏ trống, sau một lúc lâu mới hỏi: "Anh tốn bao nhiêu tiền?"

"Không nhiều lắm, một người 1 vạn, bọn họ đã đi rồi, chờ chúng ta xuất viện, bọn họ còn có thể trở lại." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cố Quyện Thư thuận miệng nói xong, cất bước đến giường nằm xuống, hip mắt nhìn về phía Quý Chu Chu: "Ga trải giường vô chán đều là mới đổi, coi như sạch sẽ, lại đây nghỉ ngơi đi."

Quý Chu Chu đối diện với anh một lát, bất đắc dĩ đi đến giường bên cạnh giường anh nằm xuống: "Với số tiền này, chúng ta ở khách sạn 5 sao không tốt à?"

"Em muốn đi khách sạn với tôi?" Cố Quyện Thư hỏi lại.

Vấn đề này quá nguy hiểm, Quý Chu Chu từ chối trả lời.

Trong phòng yên lặng chốc lát, Quý Chu Chu liếc nhìn vết thương trên người bên cạnh một cái, rốt cuộc có thời gian hỏi: "Vết thương trên người là sao thế?"

"Lúc trở về mưa quá lớn, nhìn không rõ con đường phía trước, không cẩn thận đâm phải cột đá." Cố Quyện Thư nhắm mắt lại trả lời, giờ phút này anh đã mệt mỏi đến mức tột cùng, dính giường một cái thì bắt đầu mệt rũ rượi.

Tuy anh nằm ở giường bên cạnh nhưng nghĩ đến sự nguy hiểm của vụ tai nạn xe này, trái tim Quý Chu Chu muốn co rút lại: "Về gấp như vậy làm gì? Sao không đợi mưa tạnh rồi về?"

"Lúc ngồi vào xe vốn dĩ định không trở về, nên định gọi điện thoại cho em nói với em một tiếng, nhưng di động vô nước tắt máy." Giọng nói của Cố Quyện Thư dần dần yếu đi: "Mấy ngày không gặp, tôi hơi nhớ em..."

Quý Chu Chu đứng hình, giả vờ không nghe thấy gì hết, nằm thẳng trên giường, chỉ là bả vai cứng đờ đã lộ ra nội tâm của cô. Nằm thật lâu, nghe hô hấp bên tai càng ngày càng đều, cô đoán Cố Quyện Thư đã ngủ rồi, nên quay đầu lại nhìn anh.

Vừa quay đầu thì đối diện con người màu đen của Cố Quyện Thư.

Quý Chu Chu: "...!!!"

Quý Chu Chu chợt ngồi dậy, nhưng cả người mất sức đành phải nằm xuống, nghiêng người đối diện với Cố Quyện Thư, dùng ánh mắt nguyên vẹn biểu đạt sự phẫn nộ của mình: "Tại sao anh không có tiếng động gì hết?!"

"Tôi nên có tiếng động gì?" Cố Quyện Thư chậm chậm hỏi lại.

Quý Chu Chu nổi đóa: "Tôi tưởng anh ngủ rồi!"

"Cho nên nhìn lên tôi?" Cố Quyện Thư nhướn mày.

Quý Chu Chu ghen một chút, hằm hừ nằm yên, nhắm mắt lại không muốn phản ứng anh nữa. Nhưng Cố Quyện Thư bên cạnh không chịu từ bỏ ý đồ, ần ần nhìn chăm chăm trần nhà: "Tôi biết mà, em nhất định sẽ thích tôi."

Quý Chu Chu nheo mắt.

"Tôi là người đẹp trai nhất có tiền, người có tiền nhất đẹp trai, cơ bụng tám múi, thân cao chân dài, tình cảm một lòng nghiêm túc, tính tình điềm đạm, tính cách lại tốt, sao có thể không có phụ nữ thích tôi? Nếu có, nhất định do ánh mắt của cô ấy không tốt, phẩm vị cũng kém, hơn nữa bị mỡ heo che tâm..."

"Ê, anh khoe khoang thì khoe khoang, đừng công kích người khác được không?" Quý Chu Chu không thể nhịn được nữa: "Anh học những lời này từ đâu?"

Còn tính tình điềm đạm tính cách lại tốt, loại đánh giá này hoàn toàn không liên quan với anh mà cũng có thể dán lên người mình, thật sự đánh mất liêm sỉ rồi.

Cố Quyện Thư nghiêm túc trả lời: "Tôi hôm đó, lúc uống rượu với Diệp Khuynh, cậu ấy nói với tôi."

"..." Nghĩ như vậy lại cảm thấy hợp lý đó.

Cố Quyện Thư trầm mặc phút chốc, hỏi: "Em đối với những vấn đề trên có ý kiến gì?"

"... Có tiền đẹp trai cũng được đi, cơ bụng tám múi? Anh lừa quỷ à, tôi lại không phải chưa từng nhìn thấy." Quý Chu Chu cười lạnh một tiếng, mấy múi trên bụng anh, cô đã sờ đã thấy, cũng chỉ có sáu múi, được chưa.

Cố Quyện Thư liếc cô một cái, vén áo bệnh nhân lên triển lãm cơ bụng cho cô xem: "Đây, còn có đây, hai múi này cũng là cơ bụng, em không thể bởi vì nó nhỏ mà không để ý tới nó."

"Ngại quá, nhỏ nên không để ý." Quý Chu Chu khinh thường nhìn thoáng qua cơ bụng của anh... Dù phía trên có rất nhiều vết xanh tím nhưng cũng không ảnh hưởng mỹ cảm(*) chút nào. Thật CMN đẹp, cô nhìn không được lại liếc nhìn một cái.

(*) Mỹ cảm: khả năng thưởng thức cái đẹp.

Cố Quyện Thư nghe xong những lời này của cô, đột nhiên trầm mặc xuống. Quý Chu Chu không chờ được anh đáp lại, nheo đôi mắt nhìn về phía anh, sau khi nhìn đến trên mặt anh hiện lên một lớp đỏ mỏng thì cảnh giác: "Sao?"

"Vừa rồi em lái xe?" Ánh mắt của Cố Quyện Thư hoang mang.

"..."

Cố Quyện Thư rũ mắt không dám nhìn cô, sau một lúc lâu lại mở miệng âm thanh thấp chút: "Tôi không để ý."

"..." Quý Chu Chu thề, nếu không phải vết thương trên người anh phân tán quá nhiều, không có mấy chỗ tốt có thể đánh thì bây giờ cô tuyệt đối cho anh biết bông hoa tại sao đỏ như vậy.

Mặc dù cô chưa ra tay nhưng Cố Quyện Thư vẫn nhận ra được sự nguy hiểm, hơn nữa thức thòi im miệng. Chỉ là yên tĩnh không được 2 phút, thì anh lại bắt đầu nói chuyện: "Thật ra em cũng thích cùng tôi..."

"Im miệng! Ngủ!" Quý Chu Chu giận mắng, bụng lại lộ cộc một tiếng, cô chỉ có thể đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. (Truyện chính chủ TieuHiTieuHi). Lúc này bắt đầu cảm kích có thể ở phòng đôi, không có người bị Tào Tháo rượt nghiêm trọng giống cô giành nhà vệ sinh.

Quý Chu Chu rất nhanh bước ra nhà vệ sinh, vừa ra khỏi cửa thì nhìn thấy Cố Quyện Thư thẳng thắn nhìn chăm chăm mình, nhìn đến mức cô ra tới mới thả lỏng lại. Quý Chu Chu không nói nên lời: "Không phải anh cho rằng tôi từ nhà vệ sinh trốn đi chứ?"

"Rất có khả năng, không phải sao? Bây giờ tôi cũng không có cách nào bắt em." Cố Quyện Thư không nghi ngờ bản lĩnh chạy trốn của cô chút nào.

Quý Chu Chu tròn trắng mắt: "Nơi này là lầu 4."

"Ừ, chỉ có lầu 4."

"..." Quý Chu Chu thật sự không muốn nói chuyện với đồ ngốc, sau khi nhin nhần thì gất gổng: "Sao anh không đi ngủ!?"

"Cánh tay đau." Cố Quyện Thư nói xong dừng một chút, khá thành thật bổ sung: "Trên người chỗ nào cũng đau, vừa rồi tôi muốn ngủ nhưng mà không ngủ được."

Quý Chu Chu sững sốt, trong đầu hiện lên những vết xanh tím trên bụng anh, nghĩ thầm, khó trách ngay từ đầu anh rõ ràng mệt mỏi rồi, vậy mà cuối cùng lại không đi ngủ. Cô mím môi đi đến cạnh giường Cố Quyện Thư ngồi xuống, sau một lúc lâu nghẹn ra một câu: "Cho nên đợi mưa tạnh rồi trở về sẽ chết à, một hai phải gấp như vậy."

"Nhớ em." Cố Quyện Thư rũ mắt, dùng ngón út tay phải câu lấy đầu ngón tay của cô. Hôm đó anh cúp điện thoại, sợ Quý Chu Chu cảm thấy bị theo dõi, sẽ càng không kiên nhẫn với mình nên anh không dám liên lạc với cô nữa, mỗi khi nhin không được thì tắt nguồn điện thoại.

Thật vất vả chờ đến ngày về, nhưng trời mưa to. Anh cũng không phải là đồ ngốc coi sinh mạng của mình như cỏ rác, vì vậy sau khi vào trong xe phát hiện mưa che khuất tầm nhìn, lên đường sẽ rất nguy hiểm thì anh muốn liên lạc với Quý Chu Chu, nói cho cô biết về trễ một chút. Chỉ là, đi động lại tắt nguồn.

Khi đó anh chỉ nghĩ đến, nếu mình về trễ, Quý Chu Chu chờ đến giờ lại chưa thấy người, có thể sinh ra sự sợ hãi khi anh quên mất cô không? Do đó, dù biết nguy hiểm, anh vẫn trở về.

Môi Quý Chu Chu hơi khô khốc, hồi lâu gian nan mở miệng: "Anh nói anh là một thanh niên tốt đầy hứa hẹn, tội gì chứ..."

"Tội cái gì? Bị thương à?" Cố Quyện Thư vô tội nhìn về phía cô, thấy được sự áy náy mơ hồ trong mắt cô, dừng một chút chậm chậm bổ sung: "Là tự tôi không cẩn thận, tai nạn này vốn dĩ có thể tránh được."

Cố Quyện Thư nói xong dừng lại, đôi mắt hơi sáng lên: "Nếu tôi không bị thương thì tốt rồi."

"Nói nhảm, không bị thương đương nhiên tốt..."

"Mặc kệ tôi bị thương hay không, em đều rất dói, mặc kệ tôi lấy cái gì cho em ăn, em cũng có khả năng bị Tào Tháo rượt." Cố Quyện Thư ngắt lời cô, nói ra suy đoán của mình: "Nói như vậy, chính là tôi đưa em tới bệnh viện, hơn nữa tôi còn muốn chăm sóc em. Lúc con người yếu ớt hẳn là được người khác cho một chút dịu dàng thì sẽ sinh ra cảm động, cảm động sinh ra cảm tình, là có thể gạo nấu thành cơm."

Cố Quyện Thư nói xong dừng một chút, làm lơ biểu cảm một lời khó nói hết của Quý Chu Chu, hơi tiếc hận: "Đáng tiếc, cơ hội tốt như vậy..."

"Những thứ tào lao này anh xem từ đâu?" Quý Chu Chu cảm nín, sau khi phát hiện anh cố chấp với việc gạo nấu thành cơm thì rất muốn đánh anh ra khỏi phòng bệnh.

Cố Quyện Thư không nói, anh sợ khai ra diễn đàn Mẫu Anh thì Quý Chu Chu sẽ xóa bỏ nó.

Trong phòng an tĩnh một lát, Cố Quyện Thư ngẫm có ý mong chờ hỏi: "Nếu không em chờ tôi khỏe lại, rồi đau bụng lần nữa?"

"..." Cô không cần chờ Tào Tháo rượt lần tiếp theo, bây giờ cô chỉ muốn thừa dịp anh bệnh lấy mạng anh.

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Chu Chu... Sao tôi có thể gặp được cái người hề hước như anh ấy chứ?

Quyện Tề: Nói nhỏ.

Chu Chu: Sao thế, sao thế?

Quyện Tề: Tay đau.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49: Em ghen?

Cảm giác được sát ý của Quý Chu Chu, Cố Quyện Thư lặng lẽ kéo chăn đến ngực, đôi mắt vô thần nhìn chằm chằm trần nhà: "Tay đau."

"... Bớt nói thì không đau." Vừa nghe anh nói đau, Quý Chu Chu cũng lười so đo với anh, tuy rằng không phải do mình kêu anh dầm mưa trở về nhưng tóm lại là vì cô nên mới bị thương, cô vẫn có thể nhịn thì nhịn đi.

Cố Quyện Thư dừng một chút, thấy Quý Chu Chu tiếng sấm to hạt mưa nhỏ(*), nhìn cô một cái trầm tư. Quý Chu Chu cảnh giác: "Lại muốn làm gì?"

(*) Tiếng sấm to hạt mưa nhỏ: nghĩa là mới bắt đầu thì to tát, dữ dội nhưng sau đó thì bớt lại hoặc không có gì nữa.

"Đau."

"..."

Thấy cô trong nháy mắt không nói nên lời, trong lòng Cố Quyện Thư có tính toán, biểu cảm càng thêm đáng thương: "Trên người tôi còn vết máu bầm, vừa rồi bác sĩ chưa xử lý cho tôi."

"Những vết bầm đó đợi qua một khoảng thời gian, tự nó biến mất." Giọng nói của Quý Chu Chu chậm lại chút.

Cố Quyện Thư dừng một chút, rũ mắt nhấp môi thấp giọng nói: "Nhưng tôi đau."

Lông mi của anh vốn dày, còn rũ đôi mắt xuống như thế thì càng trông giống như chiếc quạt nhỏ, ở dưới mắt rơi xuống một mảng bóng nho nhỏ, nhìn không kỹ còn tưởng rằng anh muốn khóc. Quý Chu Chu liếm môi một cái, sau một lúc lâu bất đắc dĩ mở miệng: "Vậy tôi đi mua chai dầu hoa hồng(1), giúp anh xoa một chút?"

"Cũng được, chỉ cần có thể nhanh khỏi là được." Cố Quyện Thư tựa như vô dục vô cầu, trả lời vấn đề đều chậm hơn ngày thường nửa nhịp, nhưng kỳ thật trong lòng anh đang dùng tốc độ hết sức điên cuồng gạt đầu.

Quý Chu Chu: "Nhưng mà nếu xoa có thể sẽ đau hơn, anh chắc không?"

"Tôi nhịn được." Cố Quyện Thư thẳng thắn nhìn về phía cô.

Xoa dầu đau đến cũng nhịn được, bây giờ đau thì nhịn không nổi? Quý Chu Chu chửi thầm nhưng vẫn mở miệng "Ồ" một tiếng. Hiện tại anh chính là cái người bị thương mới vừa sống sót sau tai nạn, cô so đo với anh nhiều như vậy làm gì.

Nghĩ như thế, Quý Chu Chu cắn răng chống giường chuẩn bị đứng lên, Cố Quyện Thư thấy cô còn rất yếu ớt, nên muốn kêu cô nằm xuống. Đúng lúc Quý Chu Chu còn chưa xuống đất thì cửa đã từ bên ngoài mở ra, anh dứt khoát ngậm miệng lại.

"Tôi đến truyền dịch đây." Giọng nói của y tá nhỏ từ bên ngoài vang lên.

Quý Chu Chu cảm thấy quen tai, giây tiếp theo thì nhìn thấy y tá nhỏ mà cô đã nôn lên người, vội vàng mở miệng xin lỗi: "Thật ngại quá cô y tá, lúc nãy tôi làm dơ quần áo của cô, bởi vì không khỏe nên không thể kịp thời xin lỗi. Quần áo của cô bao nhiêu tiền, tôi bồi thường cho cô."

Y tá nhỏ thấy cô nằm trên giường bên cạnh Cố Quyện Thư, cắn chặt răng cười khế: "Không sao, một bộ quần áo thôi mà, cô cũng do bị bệnh kiểm chế không được, tôi không trách cô." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cố Quyện Thư vừa mới nằm viện thì sau đó người phụ nữ này đã đau bụng nằm viện theo, xem ra cũng là người có tâm cơ.

"Tôi vẫn là bồi thường tiền quần áo cho cô nhé, thật sự ngại quá." Mặt Quý Chu Chu tỏ vẻ áy náy.

Y tá nhỏ còn định từ chối, thì Cố Quyện Thư đã chậm rãi mở miệng: "Bao nhiêu tiền, lát nữa tôi đưa cô."

Y tá nhỏ vừa nghe thấy anh nói chuyện, đôi mắt lập tức sáng lên: "Thật sự không cần, nếu ngại thật sự áy náy, mời tôi ăn một bữa cơm là được, đương nhiên không mời cũng không sao, tôi vốn dĩ không muốn tính toán."

Quý Chu Chu đứng hình, cổ quái liếc nhìn Cố Quyện Thư một cái, rồi nhìn biểu cảm mong chờ của y tá nhỏ, trên mặt nở nụ cười lộ ra ý vị sâu xa.

Phản ứng của Cố Quyện Thư ngược lại lạnh lùng, liếc y tá nhỏ một cái rồi nhàn nhạt mở miệng: "Tôi sẽ kêu trợ lý đưa cho cô."

"... Ồ, vậy cũng được." Y tá nhỏ cười gượng: "Truyền dịch nhé, ngài nằm ngay ngắn lại."

Cố Quyện Thư nghĩ thầm, người phụ nữ này nói nhiều lại vô dụng, anh đã sớm nằm xong, chẳng lẽ cô ta nhìn không thấy?

Y tá nhỏ kiểm tra chai thuốc một chút, sau khi xác nhận thông tin bệnh nhân ở trên trùng khớp thì treo chai thuốc lên cây cột, vừa truyền dịch vừa nói chuyện: "Thuốc này chống viêm, không đau lắm vì vậy không cần khăn trướng, tôi chỉnh nó chảy chậm xuống một chút cho anh, thời gian có thể sẽ lâu nhưng sẽ không khó chịu. Nếu cảm thấy lạnh, tôi đi lấy cái máy sưởi cho anh."

Y tá nhỏ nói xong, Cố Quyện Thư không có trả lời, bầu không khí hơi lúng túng chút xíu, Quý Chu Chu lập tức tiếp lời: "Tôi biết rồi, cảm ơn cô y tá."

Y tá nhỏ không để ý đến Quý Chu Chu, bởi vì tất cả lực chú ý của cô ta đều tập trung trên cổ tay Cố Quyện Thư. Khớp xương ở cổ tay anh rõ ràng, gân xanh hơi nhô, vừa đẹp vừa chắc, nhìn một cái đã biết là người thường xuyên tập luyện. Y tá nhỏ nuốt nước miếng xuống, cảm môi cảm lấy cùn sát trùng(2), xoa xoa lên cánh tay anh.

Động tác của cô ta giống như bị thả chậm tốc độ, thời gian cùn sát trùng hơi lạnh dừng trên cổ tay Cố Quyện Thư quá lâu, làm cho mày anh hơi nhíu lại: "Xong chưa?"

"... Xong, xong rồi." Y tá nhỏ đột nhiên hoàn hồn nhưng vẫn không chế không được sự thất thường, mà kết quả của sự thất thường là kim đầu tiên cô ta đâm lệch.

Mặt Cố Quyện Thư đều đen, nhưng không phản ứng cô ta, không ngờ kim thứ hai cũng lệch.

Quý Chu Chu: "... Muốn cười, nhưng phải nhịn xuống."

Y tá nhỏ hơi luống cuống, khả năng nghiệp vụ của cô ta quả thật không được, lúc trước cũng do trong nhà tổn sức lực rất lớn mới đưa cô ta vào được bệnh viện, nhưng dù thế nào, khả năng tiêm chích và truyền dịch cơ bản vẫn phải có. Chỉ là bây giờ bị Cố Quyện Thư nhìn chăm chăm, tay cũng muốn run lên.

"Không sao, anh bình tĩnh một chút, kim tiếp theo chắc chắn sẽ vào ha." Quý Chu Chu an ủi hai câu.

Mèo khóc chuột(*), trong lòng y tá nhỏ cười lạnh một tiếng, ngón tay ngược lại chuẩn, lúc này đâm một lần đã thành công, cô ta hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm. Kỳ thật cô ta nghĩ oan Quý Chu Chu rồi, bởi vì ngay cả mèo khóc chuột Quý Chu Chu cũng lười khóc, vừa rồi câu nói kia là nói với Cố Quyện Thư. Dù sao bị ghim liên tiếp hai lần vẫn chưa ghim xong, Quý Chu Chu sợ Cố Quyện Thư sẽ tức giận không chịu truyền dịch.

(*) Mèo khóc chuột: chỉ những người đạo đức giả.

(**) Hi giải thích chỗ này. Vì trong tiếng Trung, chữ "你" là ngôi thứ 2 (Anh/chị/cô/em/ bạn/ mày...), không có từ chỉ cố định người nào đó nên cô y tá không biết là đang nói ai. Không như tiếng Việt mình, nói ai là biết ngay người đó.

Y tá nhỏ giúp Cố Quyện Thư ghim tiêm xong, quay đầu lại bắt đầu chuẩn bị chai thuốc cho Quý Chu Chu. Quý Chu Chu vừa nhìn thấy trong nháy mắt đã mất bình tĩnh rồi, cầu cứu nhìn về phía anh. Cố Quyện Thư hừ nhẹ một tiếng giả vờ không thấy, suy cho cùng vừa rồi lúc mình bị ghim lệch mấy kim, anh có thể tận mắt thấy cô nhịn cười.

Quý Chu Chu thấy Cố Quyện Thư giả chết, nằm xuống thảm mắng một tiếng, cố gắng trong thời gian y tá nhỏ ghim kim mỉm cười đáp lại, để đối phương cố hết sức thả lỏng. Bây giờ tá nhỏ coi cô là chướng ngại vật trên đường mà bản thân tìm đối tượng, nên liếc cô thêm một cái cũng không muốn, sạch sẽ gọn gàng ghim xong kim quay đầu rồi đi.

Cửa được đóng lại một cái, Quý Chu Chu mới thật sự thờ phào nhẹ nhõm, vừa quay đầu nhìn thấy Cố Quyện Thư đang nhìn chăm chăm mình, cô suy nghĩ trên ghẹo một chút: "Mị lực của Cố tiên sinh thật lớn, ngay cả cô gái mới vừa gặp mặt cũng có thể mê anh như vậy."

"Ha."

Cố Quyện Thư nhắm mắt lại từ chối giao lưu, Quý Chu Chu dừng một chút, vẫn là mở miệng nhắc nhở: "Nhưng là mị lực lớn thì mị lực lớn, tốt hơn anh vẫn nên bớt giao tiếp với cô gái đó."

Đầu ngón tay Cố Quyện Thư run lên, bình tĩnh mở miệng hỏi: "Em ghen?"

"Tôi nhận rồi không có chuyện gì làm à, còn ghen." Quý Chu Chu cười một tiếng, rất nhanh nụ cười trên mặt phai nhạt đi: "Trước đó anh giới thiệu thân phận của tôi với người ta, nói chính là bạn gái nhỉ? (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Vậy cô gái đó biết rõ anh có đối tượng mà còn trơ mắt tiếp cận như thế, có thể nhìn ra được là một người có giới hạn thấp. Loại con gái này tốt hơn vẫn nên bớt tiếp xúc."

Đôi mắt Cố Quyện Thư khẽ mở ra, liếc cô một cái rồi khước môi nhếch lên một độ cung không rõ ràng: "Tôi cho rằng em muốn thúc đẩy tôi và cô ta, để mình chạy trốn."

"Anh coi tôi là hạng người nào?" Quý Chu Chu cười khổ không được, nếu mình nói ra những lời này, đoán chừng Cố Quyện Thư thiệt tình cảm thấy nhục nhã khi bị chà đạp, sẽ tức giận hơn mình giới thiệu đối tượng cho anh chứ.

Hơn nữa cô gái kia cũng không được lắm. Y tá là một chức nghiệp rất vĩ đại, ca ngày ca đêm đảo qua đảo lại, mỗi ngày đều phải đối mặt nhiều bệnh nhân như thế, người làm bằng sắt cũng sẽ lộ ra cảm giác mỏi mệt, nào có ai có lòng rãnh rỗi muốn phát triển chút gì đó với bệnh nhân.

Mà cô gái này thì không giống, tâm tư nhiều thì thôi đi, còn bởi vì tâm tư của bản thân ảnh hưởng công tác, hại Cố Quyện Thư ăn hai kim lệch, có thể nói vi phạm đạo đức chức nghiệp cơ bản. Quý Chu Chu vẫn luôn cảm thấy, một người ngay cả đạo đức chức nghiệp cũng không có thì đừng nói chi những

phẩm đức khác.

Tóm lại chính là không được.

Trong lòng Quý Chu Chu đưa ra định nghĩa với y tá nhỏ, nhưng không nói với Cố Quyện Thư, dù sao hai người bọn họ cũng ở đây vài ngày, rất nhanh sẽ rời khỏi, không cần thiết phân tích sự tình quá triệt để. Hơn nữa, lấy tính cách tự mình đa tình của Cố Quyện Thư hiện tại tới nói, nếu cô thật sự nói nhiều như vậy, nhất định anh cho rằng mình có gì đó với anh.

Quý Chu Chu nghĩ, trong lúc vô tình buông tiếng thở dài, Cố Quyện Thư bình tĩnh nhìn qua: "Than thở cái gì?"

"... Đột nhiên nghĩ đến lúc này vốn định đi mua dầu hoa hồng cho anh, kết quả gián đoạn một chút thì quên mất." Quý Chu Chu thuận miệng qua loa.

Cố Quyện Thư nhìn thoáng qua bình dịch treo trên đỉnh đầu cô, không nhanh không chậm nói một câu: "Không sao, chờ truyền dịch xong rồi nói."

"Ừ." Quý Chu Chu mới vừa gật gật đầu, nhin không được ngáp một cái.

Cố Quyện Thư: "Em ngủ đi."

"Anh thì sao?" Quý Chu Chu theo bản năng hỏi, hỏi xong mới nhớ tới vừa rồi anh nói mình đau đến mức không ngủ được, không khỏi mím môi.

Quả nhiên, Cố Quyện Thư ần ần nhìn cô một cái, nhắm mắt lại thấp giọng nói: "Tôi đau quá, ngủ không được, nhưng mà tôi có thể nhắm mắt nghỉ ngơi với em."

"... Được, tôi ngủ một chút xíu, rất nhanh tỉnh dậy." Quý Chu Chu thật sự buồn ngủ, giãy giụa một lát vẫn là đồng ý. Chẳng qua, mỗi khi nhắm mắt lại thì dễ dàng nghĩ đến dáng vẻ đau đớn của Cố Quyện Thư, trong lòng bắt đầu khó chịu, căn bản là không có cách nào đi vào giấc ngủ.

10 phút sau, chiếc giường bên cạnh truyền đến tiếng hít thở đều đều. Cố Quyện Thư, người mà luôn miệng nói mình đau đến mức không ngủ được, đã hoàn toàn ngủ như chết rồi.

Quý Chu Chu: "Ha."

Thấy anh ngủ, Quý Chu Chu cũng rất mau chìm vào giấc ngủ, mãi cho đến khi trời tối xuống, cô mới vì trong phòng có động tĩnh tỉnh lại. Mở to mắt nhìn xung quanh tối thui, trong lòng Quý Chu Chu lộp bộp một tiếng, vội vàng nhìn về phía bình dịch, kết quả cái bình vốn ở trên đầu nay đã không có, kim tiêm trên tay mình cũng không biết rút ra hồi nào.

Chợt bóng đèn sáng lên, Quý Chu Chu theo bản năng nheo đôi mắt lại, một hồi lâu mới thích ứng được, sau khi nhìn thấy Cố Quyện Thư ngồi ở cạnh giường, nhin không được hỏi: "Anh dậy hồi nào?"

"Tôi không ngủ." Cố Quyện Thư khá buồn.

Quý Chu Chu: "Ha ha."

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49-2: Xoa bóp

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Chu Trường Quân đã tới, vừa vặn túi dịch sắp truyền xong, là ông ấy gọi y tá tới rút ra, sau đó tôi kêu ông ấy đi rồi." Cố Quyện Thư giống như không thấy được sự giễu cợt trong mắt cô, thân tàn chí kiên(*) nói sang chuyện khác: "Lúc này bác sĩ đã tới, nói chúng ta nằm viện hai ngày tiêu chứng viêm là được."

(*) *Thân tàn chí kiên: thân thể khuyết tật nhưng ý chí kiên cường.*

Quý Chu Chu vì vết thương của anh, nên quyết định không so đo với anh, rời giường đi vào nhà vệ sinh một chuyến, mấy phút sau bước ra, phòng bệnh đã có thêm một phần cháo, cô không tự giác nuốt nước miếng xuống.

"Cháo thịt nạc trứng Bắc Thảo(**), còn có trứng luộc và bánh, quá chay rồi." Cố Quyện Thư nhú mày, rất muốn mắng người chạy vặt đưa com một hồi.

Dùng canh xương hầm chế biến cháo, bên trong là miếng thịt lớn và trứng Bắc Thảo, cháo trắng được trang trí hành lá và rau ngò. Đôi mắt Quý Chu Chu đều sắp rơi vào đó, lập tức chạy tới ngồi xuống, cầm phần cháo của mình ăn một miếng.

"Ngon quá." Quý Chu Chu đội ơn đến mức đường như lệ muốn rơi đầy mặt.

Cố Quyện Thu liếc nhìn một cái: "Ngon như vậy?" Trong miệng tuy hoài nghi nhưng tay anh vẫn rất thành thật cầm cái muỗng, nếm một miếng sau đó vẫn cảm thấy nhạt, đang định mở miệng phản bác, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Quý Chu Chu vui vẻ ăn cháo, trong nháy mắt cảm thấy hương vị cháo này ngon hơn.

Quý Chu Chu ăn cháo xong, ăn thêm hai quả trứng luộc, lúc này mới đỡ bụng nằm xuống giường, thoải mái thở dài một tiếng. Cố Quyện Thu buồn cười thu dọn đồ ăn, cũng nằm xuống theo: "Có phải em phản ứng khoa trương quá rồi không?"

"Tâm trạng bị đói bụng mấy ngày, sao anh hiểu được?" Quý Chu Chu nghiêng qua liếc anh một cái.

Cố Quyện Thu trầm mặc phút chốc, chầm chậm mở miệng: "Thật xin lỗi."

"Đừng, anh có thể không nhốt tôi nữa là được." Quý Chu Chu không thèm để ý nói một câu, sau một lúc lâu cũng không đợi được anh tiếp lời, lập tức nheo đôi mắt lại ngẩng đầu: "Ý kiến đi?"

Cố Quyện Thu nhún vai, biểu cảm ngược lại thản nhiên: "Tôi không thể chắc chắn em có chạy trốn không, cho nên nhốt em lại là cách đơn giản nhất."

"... Cố Quyện Thu, anh không cảm thấy cách làm của anh rất có vấn đề sao?" Quý Chu Chu cạ lời.

Cố Quyện Thu nhìn cô, vô cùng nghiêm túc khiêm tốn xin chỉ dạy: "Vậy làm thế nào, mới coi là không có vấn đề hả?"

Quý Chu Chu lập tức im miệng, bởi vì cho dù Cố Quyện Thu làm thế nào cũng có vấn đề, mà vấn đề này chính là cô không có ý nghĩ nào với anh hết.

Cố Quyện Thu thấy cô dựng lên rào chắn vô hình giữa hai người lần nữa, ánh mắt hơi tối sầm chốc lát nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, ném cái chai thủy tinh qua giường cô: "Lúc này Chu Trường Quân mua."

Quý Chu Chu cúi đầu đã nhìn thấy, là dầu hoa hồng. Cô lấy lên, vẻ mặt bất đắc dĩ đối diện với Cố Quyện Thu: "Nếu kêu chú Chu mua, sao không để ông ấy thoa giúp anh một chút?"

"Tôi muốn em thoa." Cố Quyện Thu trả lời.

"Dựa vào cái gì?"

Cố Quyện Thu trầm ngâm một lát, trả lời: "Em chưa từng nghe câu nói kia à? Ai làm bản người đó xử lý, vết thương này là bởi vì em mới bị, đương nhiên em phải chịu trách nhiệm."

"... Những lời này là ý này sao? Xin anh đừng chế lung tung." Quý Chu Chu oán giận trong miệng nhưng vẫn cầm dầu thuốc đến cạnh giường anh ngồi xuống, đổ chút dầu vào lòng bàn tay rồi vừa thoa vừa dặn: "Coi đồ."

"Ồ." Cố Quyện Thu được lệnh, bắt đầu cúi đầu coi đồ.

Quý Chu Chu đổ dầu nhiều, chảy xuống cổ tay một chút, mắt thấy sắp dính vào tay áo, cô nhanh chóng dùng mặt đẩy tay áo lên, muốn vén tay áo lên.

"Cần tôi giúp không?"

"Cần... Má ông nội anh, anh coi hết làm gì?!" Quý Chu Chu theo bản năng ngẩng đầu, sau đó cảm giác đôi mắt cũng sắp mù.

Cố Quyện Thu dừng một chút, nhìn về phía thân thể của mình, hết sức nghiêm túc phản bác: "Không có coi hết."

"... Chỉ mặc một cái quần lót còn là quần tam giác, có khác gì coi hết à?!" (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Quý Chu Chu vừa nói vừa theo bản năng nhìn về phía vị trí duy nhất được vải vóc che đậy trên người anh và sau khi nhìn thấy vị trí ở khu vực tam giác nguy hiểm bị căng đến mức phồng lên thì đỏ cả mặt: "Anh cũng không thể mua quần lót size lớn hơn 1 số?!"

Cố Quyện Thu mặt vô tội: "Mua size lớn sẽ rớt." Hơn nữa, anh mặc rất thoải mái, vì sao phải mua lớn hơn một số?

Mắt Quý Chu Chu dừng trên eo thon của anh, không thể không thừa nhận anh đúng, nhưng trong lòng thừa nhận là một chuyện, khí tràng trên mặt vẫn không thể thua: "Vậy tôi thật sự làm khó anh rồi ha."

Cố Quyện Thu cuối cùng hiểu ra cô đang âm dương quái khí(*) cái gì, đẩy mắt hiện lên một tia ý cười sau đó bình tĩnh mở miệng: "Hết cách, trong nhà luôn phải có một người có tính cách bên ngoài nổi bật."

(*) Âm dương quái khí: chỉ tính cách, hành động quái gở, không giống bình thường.

Quý Chu Chu sùng sốt, hiểu được thì tức cười: "Ý anh là chê ngực tôi nhỏ?" Còn tính cách bên ngoài nổi bật, nếu cô không có chút văn hóa, khẳng định nghe không hiểu ý anh là gì!

"Không cần dò số chỗ ngồi." Cố Quyện Thư một mặt vô tội: "Bây giờ chúng ta vẫn chưa đăng ký kết hôn, không tính là người một nhà."

Còn đăng ký kết hôn? Kiếp sau đi nhé! Quý Chu Chu cười lạnh một tiếng: "Còn thoa thuốc không?"

"Thoa."

"Vây nằm sắp xuống!" Hôm nay cô không dạy cái tên lưu manh này làm người thì không được.

Cố Quyện Thư nhìn dáng vẻ cô nghiêng răng nghiêng lợi, trên mặt hơi chần chừ: "Em xuống tay nhẹ chút."

"Xem tâm trạng của tôi." Quý Chu Chu lười biếng nhìn anh: "Tất nhiên, nếu anh không muốn thoa thì bây giờ tôi đi rửa tay."

Giữa sinh mệnh nguy hiểm và người trong lòng xoa bóp, Cố Quyện Thư do dự ba giây rồi quyết đoán nằm xuống, sau đó nghe được tiếng cười nhạo của Quý Chu Chu ở sau lưng anh.

"... Em nhẹ chút." Cố Quyện Thư không đủ tự tin.

Quý Chu Chu nhìn anh nhìn từ trên cao xuống một cái, khá cao quý lãnh diêm: "Xem tâm trạng nhé."

Cố Quyện Thư cắn răng chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng trong nháy mắt tay cô dán lên thì phát ra một tiếng hừ. Quý Chu Chu cầm nín: "Tôi còn chưa dùng sức đó, anh hừ cái gì mà hừ?"

"Sợ chút nữa em không biết thương tiếc tôi, hừ trước hai tiếng làm nóng người." Cố Quyện Thư mơ hồ mở miệng.

Quý Chu Chu nhìn không được bật cười, nhìn vết xanh tím sau lưng anh, nghĩ thầm, tên ngốc này cũng cảm thấy cô có khả năng xuống tay với một thân dấu vết này.

Bên ngoài phòng bệnh, y tá nhỏ xách theo hộp cơm chuẩn bị đến đây lấy lòng, nhưng sau khi nghe được mấy lời đối thoại không hay này thì sắc mặt thay đổi mấy lần, nhớ tới trước kia khi mình luân phiên tới khoa Hậu môn trực tràng cũng có kiểu nữ công nam thụ này tới khám bệnh, trong nháy mắt cả người cô ta đều bất ổn.

Trước đó trong lòng mình, Cố Quyện Thư là hình tượng bạch mã hoàng tử hoàn mỹ nhưng bây giờ hoàn toàn biến thành một con ngựa, còn là cái loại bị phụ nữ cười. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cô ta nhớ tới mình quá động tâm với người đàn ông này, còn khoe khoang với những đồng nghiệp khác trong khoa, bây giờ cảm thấy mặt mặt một trận, cắn răng nổi giận dùng ngón tay xé theo hộp cơm rồi đi.

Quý Chu Chu hoàn toàn không biết trong lúc vô tình mình đã giải quyết được một tình địch, sau khi tay tiếp xúc đến phần lưng hơi lạnh của Cố Quyện Thư thì biểu cảm chân thành tha thiết lên, dùng lực đạo giải đúng chỗ ngựa giúp anh thoa tan máu bầm.

Dầu hoa hồng trong tay cô là nóng, lúc ấn lên người Cố Quyện Thư, anh thoải mái đến mức muốn ngâm nga một tiếng nhưng sợ sẽ dọa Quý Chu Chu chạy mất, miễn cưỡng nhịn xuống. Tay cô giống như có ma lực vậy, đến mức nóng rực một mảnh, dường như muốn đốt cháy cả người anh.

Nhưng bàn tay nhỏ nhỏ của cô là thịt mọng mọng, gần như không có xương cốt và di chuyển, động tác cũng cực kỳ nhẹ nhàng, làm anh muốn trách móc cũng không tìm được lý do. Mà càng không xong chính là, dần dần không chỉ có chỗ cô thoa đến có phản ứng, ngay cả chỗ nào đó trước sau cô không đụng tới cũng bắt đầu có phản ứng.

Cố Quyện Thư cảm thấy cô không dùng lực, nhưng Quý Chu Chu đã mệt đến nổi đổ mồ hôi, chờ giúp anh thoa phần máu bầm ở sau lưng và bấp chân xong thì ngón tay của cô hoàn toàn mất lực.

"Anh cảm thấy thế nào?" Quý Chu Chu ấn xong, dùng tay áo lau mồ hôi một chút.

"Ừm." Âm thanh của Cố Quyện Thư từ trong chăn râm rì truyền đến.

Quý Chu Chu nhướn mày: "Ừm là có ý gì?"

"... Chính là thoải mái rất nhiều." Cố Quyện Thư không biết vì sao, nghe ra hơi chột dạ.

Quý Chu Chu nghe thấy anh cảm thấy thoải mái, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lại đổ chút dầu thuốc lên tay thoa: "Hữu dụng là được, quay lại đi."

"..."

Dầu thuốc trong tay Quý Chu Chu đều thoa xong, nhưng Cố Quyện Thư vẫn chậm chạp bất động, cô nhìn không được thúc giục: "Quay người lại đi."

"... Hay là thôi đi, em cũng mệt rồi, dư lại ngày mai hẳn lắm." Cố Quyện Thư khéo léo từ chối.

Quý Chu Chu "Xi" một tiếng: "Bớt lời, qua thôn này không có cái cửa hàng này, hôm nay không thoa ngày mai có thể không có nha. Anh thoa không? Cho một lời xác định."

Cố Quyện Thư do dự một chút, luyến tiếc từ bỏ tốt cơ hội như vậy, suy nghĩ nửa ngày sau đó đề nghị: "Vây chờ tôi từ từ rồi thoa?"

"Từ từ cái gì?" Quý Chu Chu nhú mày.

Cố Quyện Thu dừng một chút, bên tai dần dần đỏ lên. Quý Chu Chu trông bộ dáng dong dài của anh trong lòng sinh ra tò mò nhưng cũng không hỏi: "Anh định trì hoãn bao lâu?"

"... Loại chuyện này không chắc chắn lắm." Mới vừa nói xong thì cảm giác được phản ứng nơi đó lại lớn, anh gượng cười: "Có thể phải một lúc lâu."

"Vậy tôi đi rửa tay à, không thoa." Quý Chu Chu hơi mất kiên nhẫn.

"Chờ một chút!" Có thể là khát vọng xoa bóp quá mãnh liệt, cuối cùng Cố Quyện Thu ngồi dậy, chỉ là bên hông quần chắn lại: "Em chờ tôi một chút, rất nhanh là xong."

Nói xong, ôm chăn mang giày vào, một đường chạy chậm vào nhà vệ sinh, khi thuận tay đóng cửa còn tạo ra tiếng động thật lớn.

Quý Chu Chu ngăn ra một chút, sau khi hiểu ra anh làm gì, vừa giận vừa thẹn đỏ cả mặt, hùng hù ra khỏi phòng bệnh, đi đến phòng nước xa xa rửa tay. Nếu cô giúp người đàn ông đầu óc đầy chất thải màu vàng đó xoa bóp nữa thì chính là thiên hạ đệ nhất đại ngốc!

Mãi khi đến phòng nước, lòng dạ Quý Chu Chu còn chưa thông, hằm hừ rửa tay mình, sau khi quyết định chắc chắn phải nhớ lâu một chút, không tiếp xúc tay chân với anh nữa.

Trong lúc cô rửa tay, ở phía sau ngã tư hành lang thật dài nào đó, Thẩm Dã tham lam nhìn bóng dáng của cô, tuy cô gần ngay trước mắt nhưng tâm lý thương nhớ vẫn sắp thiếu rụi anh ta. Thẩm Dã thất thần đi về phía cô, đầu ngón tay không ngừng run rẩy, khi anh ta sắp đến bên cạnh cô thì đột nhiên nghe được tiếng bước chân phía sau, anh ta theo bản năng trốn vào lối đi an toàn gần đó.

Cố Quyện Thu từ hành lang bên kia đi tới, lúc sắp đến lối đi an toàn thì mày nhú một chút, vừa rồi có một người đàn ông đi về phía bên này, anh luôn cảm thấy rất quen mắt.

() Cháo thịt nạc trứng Bắc thảo:**

□

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49-3: Anh ta đánh tôi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cố Quyện Thu không nghĩ nhiều, bước vào phòng nước, sau khi nhìn thấy Quý Chu Chu mới thở phào nhẹ nhõm, không vui mở miệng: "Rửa cái tay thôi mà, đến mức lâu như vậy à?"

Quý Chu Chu nghe được giọng nói của anh dừng một chút, quay đầu lại tức giận liếc anh một cái: "Đến mức ha, quá đến mức đó."

Giờ phút này trên người Cố Quyện Thu mang theo chút hơi ẩm, vừa nhìn đã biết anh tắm xong mới ra đây. Quý Chu Chu nhướng mày: "Anh ra đây làm gì?"

"Tôi chỉ tắm một chút, trong phòng đã không có ai. Em nói xem tôi ra đây làm gì?" Anh vào nhà vệ sinh thì nghe thấy cô đi ra ngoài, vì thế trực tiếp dội nước lạnh rồi vội vã ra đây tìm người. Tuy Cố Quyện Thu kiêu chề, biểu cảm vẫn hơi u ám nhưng cảm xúc tiêu cực rất nhanh đã biến mất.

Quý Chu Chu ghét bỏ liếc anh một cái: "Lúc này lại quên mất bản thân bị thương? Tôi cũng đã nói với anh, trước lúc vết thương của anh chưa lành, tôi sẽ không đi."

"Vậy sao khi vết thương lành rồi thì đi?" Cố Quyên Thư lập tức hỏi.

Quý Chu Chu nhàn nhã nhìn anh: "Anh để tôi đi sao?"

Cố Quyên Thư trầm mặc chốc lát, đột nhiên nở nụ cười: "Không."

Ngày thường anh là người làm cái gì cũng một bộ dáng lười biếng, ngay cả cười cũng lười cười một cái, vậy mà lúc này bỗng nhiên nở nụ cười, còn là nụ cười phát ra từ nội tâm không chút gượng ép nào, lập tức đánh trúng Quý Chu Chu.

"Em nhìn gì đó?" Cố Quyên Thư chậm chậm hỏi.

Quý Chu Chu cảm khái: "Nhìn anh đẹp mắt, ngoại hình đẹp trai như vậy, không bị đánh một trận thì tiếc thật."

"..."

Cố Quyên Thư từ chối nói chuyện tiếp với cô, chờ cô rửa tay xong rồi cùng nhau đi về phòng bệnh. Sau khi bọn họ biến mất, Thẩm Dã mới bước ra từ trong bóng tối với bộ dáng hung ác nham hiểm.

Lúc anh ta kêu người tới, chỉ kêu nhìn chăm chăm Quý Chu Chu, cho nên biết dạ dày của cô không khỏe phải nằm viện nhưng không nghĩ rằng Cố Quyên Thư cũng ở đây. Vì vậy Cố Quyên Thư vẫn trước anh ta một bước tìm thấy cô sao? Thẩm Dã run rẩy phun một ngụm nước bọt, cảm giác tức giận trong lòng dường như muốn bao phủ cả người anh ta.

Vì sao, Chu Chu đã rời đi, vì sao Cố Quyên Thư không chịu buông tha cô? Vì sao nhất định phải giữ cô không bỏ, Quý Chu Chu là của anh ta!

"Anh là người ở phòng bệnh nào? Đứng đây làm gì?"

Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói không kiên nhẫn của một người phụ nữ, sự phiền muộn trong đáy mắt Thẩm Dã chợt lóe lên, điềm đạm quay đầu lại xin lỗi: "Thật ngại quá, tôi tới thăm bạn."

Người phụ nữ nhìn thấy mặt anh ta sùng sốt một chút, tiếp đó ánh mắt dừng trên quần áo và đồng hồ giá trị xa xỉ của anh ta, biểu cảm càng có chút choáng váng kích động. (Truyện chính chủ TieuHiTieuHi). Thẩm Dã sống hai đời, sao có thể nhìn không ra ánh mắt này, đáy mắt lập tức hiện lên một tia chán ghét, nhưng thấy cô ta mặc đồng phục y tá, trên mặt lập tức mỉm cười.

"Cô là y tá ở đây?"

"Đúng vậy. Chào, chào anh." Thấy Thẩm Dã chủ động bắt chuyện với mình, y tá nhỏ hơi kích động.

Thẩm Dã khẽ cười một tiếng: "Cô có thể giúp tôi một việc không?"

"Được, được. Anh lạc đường à? Bạn anh nằm ở đâu, tôi có thể dẫn anh đến." Y tá nhỏ hơi kích động.

Nụ cười trên mặt Thẩm Dã phai nhạt chút, sau một lúc lâu khẽ buông tiếng thở dài: "Có lẽ bọn họ không muốn gặp tôi lắm, tôi chỉ là muốn biết tình hình gần đây của bọn họ một chút, cô có thể giúp tôi không?"

"Dĩ nhiên!" Y tá nhỏ vừa rồi còn đắm chìm trong sự đau lòng khi người đàn ông mình để ý thế mà là một tên biến thái, lúc này gặp được người đàn ông có điều kiện gần giống như người đàn ông trước đó, hiển nhiên không chịu buông tha, còn đạo đức nghề nghiệp, đã bị cô ta bỏ quên ở chỗ xa hơn 800 dặm.

Thẩm Dã mỉm cười gật đầu, y tá nhỏ nhìn xung quanh một vòng, cười mở miệng: "Anh lại đây với tôi."

"Được."

Anh ta đi theo y tá nhỏ tới trước cửa Trạm Y tá, y tá nhỏ đi vào cầm mấy quyển sổ ra, ân cần hỏi: "Bạn anh tên gì, ở đây là toàn bộ tư liệu nhập viện gần đây nhất, tôi có thể giúp anh tìm."

"Cố Quyên Thư, Quý Chu Chu." Sau khi Thẩm Dã nói ra hai cái tên này, thì rõ ràng nhìn thấy sắc mặt của y tá nhỏ biến đổi, anh ta bất động thanh sắc hỏi: "Sao vậy?"

"... Không sao, đúng lúc là bệnh nhân tôi phụ trách, tôi chỉ là cảm giác hơi quá trùng hợp mà thôi." Y tá nhỏ miễn cưỡng cười cười.

Thẩm Dã khẽ cười: "Có chuyện gì cô có thể trực tiếp nói với tôi, tôi cũng không sao."

Y tá nhỏ liếc Thẩm Dã một cái muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói nên lời, chỉ là dừng một chút sau nói bóng nói gió: "Sao anh quen biết bọn họ?" Bạn của biến thái chắc không phải biến thái chứ, vậy mệnh của cô ta cũng khổ quá rồi.

"Trong lúc vô tình quen biết, chỉ là bởi vì có chút chuyện không tiện nói, tư tưởng của tôi và bọn họ không hợp, nên đường ai nấy đi." Bản lĩnh nói lời khách sáo của cô ta ở trong mắt Thẩm Dã vẫn chưa đủ tầm, anh ta mơ hồ đoán được cô ta có mâu thuẫn gì đó với bọn họ cho nên theo ý của cô ta mà nói: "Lần này đến cũng chỉ muốn lên nhìn bọn họ, phiền cô giúp tôi giữ bí mật."

"Không thành vấn đề." Vừa nghe thấy tư tưởng của anh ta và bọn họ không hợp, y tá nhỏ đã nghĩ tới phương diện tình cảm, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Dã: "Khi nào bọn họ xuất viện?"

"Ngày mốt, trên người Cố Quyện Thu có thương tích nhưng bệnh trạng cũng rất nhẹ, còn Quý Chu Chu kia càng không sao, chỉ là ăn đồ hư rồi đau bụng, cần truyền mấy bình dịch mà thôi. Thật sự không biết tại sao cô ta muốn nằm viện, quả thực là lãng phí tài nguyên công cộng." Mặc dù không ý kiến với Cố Quyện Thu, nhưng không có nghĩa cô ta không ý kiến với Quý Chu Chu.

Thẩm Dã nghe ra cô ta kinh thường Quý Chu Chu, ánh mắt lạnh lùng: "Bị bệnh tất nhiên phải nằm viện, sao có thể coi là lãng phí tài nguyên công cộng?"

Y tá nhỏ sững sốt, bị giọng điệu đột nhiên thay đổi của Thẩm Dã dọa sợ tới mức không dám nói tiếp nữa, vừa ngẩng đầu lại thấy Thẩm Dã nở nụ cười dịu dàng, giống như cảm giác vừa rồi bị uy hiếp chỉ là ảo giác của cô ta.

"Hai người bọn họ, vẫn luôn ở bên nhau à?" Thẩm Dã hỏi.

Y tá nhỏ suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Vẫn luôn dính bên nhau."

Ánh mắt Thẩm Dã tối sầm. Quả nhiên, Chu Chu bị Cố Quyện Thu...

"Cô y tá, có thể giúp tôi một việc không?" Trong đêm tối, ngũ quan của Thẩm Dã bị chiếu đến càng thêm lập thể, đôi mắt giống như có ma lực mê hoặc lòng người, làm y tá nhỏ không tự giác gật gật đầu.

Ban đêm của mùa hè luôn rất ngắn, lúc 5 giờ sáng trời đã sáng. Không biết là buổi tối ngủ quá nhiều, hay là bức màn của phòng bệnh ngăn cách ánh sáng không tốt mà Quý Chu Chu hiếm khi dậy từ rất sớm. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Hôm qua truyền mấy bình dịch, lại nghỉ ngơi cả đêm, sinh lực của cô khôi phục rất khá, hiện tại đã ổn rồi.

Lại đi nhìn Quyện Thu, còn đang ngủ say, khuôn mặt trầm tĩnh giống như thiên sứ, nào có một chút dáng vẻ ngày thường. Quý Chu Chu "Xi" một tiếng, ánh mắt dừng trên cánh tay phải của anh, dừng một chút mới nhận ra được sai sai.

Cố Quyện Thu đứng lúc tỉnh lại, thấy cô nhìn chăm chăm vào tay phải của mình, lặng lẽ dùng chăn che đậy: "Gì thế?"

"Không phải anh gãy tay rồi sao?" Quý Chu Chu nghi hoặc.

Cố Quyện Thu trầm mặc phút chốc, gật đầu: "Đúng vậy."

"Vậy tại sao không có thanh nẹp?" Quý Chu Chu khoa tay múa chân hai cái: "Cũng gãy xương, ít nhất có đồ cố định một chút chứ?"

Môi Cố Quyện Thu giật một cái, nửa ngày không nói gì, chờ Quý Chu Chu sắp nghi ngờ thì anh bình tĩnh nói hươu nói vượn: "Bởi vì chỗ gãy là xương sụn, chính là chỗ khớp xương giữa bả vai và cánh tay, chỗ này không có cách nào đặt thanh nẹp, chỉ có thể tự mình chăm sóc thật tốt."

"... Như vậy à." Quý Chu Chu chưa từng viết kịch bản chữa bệnh, cho nên đối với những chuyện này hoàn toàn mù tịt, vốn đang hơi hoài nghi nhưng nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của Cố Quyện Thu, không khỏi tin tưởng cách giải thích của anh.

Một ngày mới bắt đầu từ lời nói dối, Cố Quyện Thu thần thanh khí sảng(*), vừa lúc bữa sáng Chu Trường Quân đặt được đưa đến thì rời giường rửa mặt một cái rồi bắt đầu ăn sáng.

(*) *Thần thanh khí sảng*: tinh thần thoải mái dễ chịu.

Hai người ăn xong, y tá nhỏ cũng đẩy xe thuốc nhỏ vào, hôm nay rõ ràng cô ta khản trương rất nhiều, ngay cả Cố Quyện Thu thích nhìn nhất cũng không nhìn. Quý Chu Chu nhận thấy cô ta không đúng, trong lòng cảm giác hơi vi diệu.

Y tá nhỏ dùng xe lại, nuốt nước miếng xuống đi đến Cố Quyện Thu trước, dùng âm thanh chỉ có hai người có thể nghe thấy nhỏ giọng nói: "Bên ngoài có bạn anh tới tìm."

"Ai?" Cố Quyện Thu nhướn mày.

Y tá nhỏ bị anh nhìn tới mức run lên, giọng nói càng thêm thấp xuống: "Anh ta nói anh ta tên Thẩm Dã."

"Ai?"

"Thẩm Dã." Y tá nhỏ lặp lại một câu, sau khi liếc nhìn Quý Chu Chu thì khản trương mở miệng: "Anh ta ở bên ngoài, muốn gặp riêng anh."

Cố Quyện Thu như có điều suy nghĩ, liếc nhìn cô ta một cái sau đó ánh mắt dừng trên người Quý Chu Chu. Quý Chu Chu hỏi: "Cô ta nói gì?"

"Cô ta nói Thẩm Dã ở bên ngoài, anh ta muốn gặp tôi."

Y tá nhỏ: "... Đã nói giữ bí mật mà?

Quý Chu Chu hơi kinh ngạc: "Anh ta tới gặp anh làm gì?"

"... Không biết, có thể vì em mà tới." Sắc mặt Cố Quyện Thu hơi lạnh, Thẩm Dã bị anh dạy dỗ hai lần nhưng vẫn không biết hối cải, cứ nhớ thương người của anh, xem ra anh còn nhân từ quá rồi.

Quý Chu Chu nhìn về mặt của anh: "Vậy anh muốn đi gặp anh ta sao?"

"Gặp, vì sao không gặp." Cố Quyện Thu cười giễu, đứng dậy đi ra ngoài.

Quý Chu Chu nhủ mảy, đang định đi theo thì y tá nhỏ đột nhiên nhét vào tay cô một cái túi giấy, sau đó xoay người chạy đi. Quý Chu Chu sững sốt, nhìn chăm chăm túi giấy hơi có trọng lượng trong tay một lúc lâu, lặng lẽ đặt túi giấy phía dưới giường đệm, sau đó đi theo ra ngoài.

Cố Quyện Thu ra ngoài cửa sớm hơn 1 phút trước, lạnh mặt nhìn về phía Thẩm Dã: "Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

"Nghe nói Chu Chu bị bệnh, tôi muốn đến thăm cô ấy." Thẩm Dã dừng một chút: "Nhưng cảm thấy Cố tiên sinh sẽ không vui cho nên muốn hỏi anh trước rồi nói."

"Không sai, tôi không vui, anh về đi." Cố Quyện Thu nhìn anh ta, cười giễu.

Thẩm Dã đối diện với anh, đôi tay từ từ nắm thành quyền, chờ y tá nhỏ bước ra khỏi phòng, đột nhiên nhặt chỉ, gạt đầu cười khổ: "Nếu Cố tiên sinh kiên trì, vậy tôi không thăm nữa."

Anh ta nói xong xoay người muốn rời đi, Cố Quyện Thu dừng một chút, mở miệng: "Chờ một chút."

Thẩm Dã quay đầu lại: "Sao vậy?"

"Anh giống như ruồi nhặng vậy, quá phiền người ta." Cố Quyện Thu nói thẳng không cố kỵ: "Tôi muốn nhân lúc còn sớm giải quyết anh, cũng đỡ phải phiền lòng mãi."

Thẩm Dã không ngờ anh sẽ thẳng thắn như thế, nhìn nhẵn vẫn là không để lộ ý nghĩ thật sự, mỉm cười nhìn Cố Quyện Thu: "Vậy Cố tiên sinh muốn làm thế nào?"

Cố Quyện Thu trầm mặc hồi lâu, chậm rãi mở miệng: "Không biết anh có từng nghe từ 'Cách không(*) ăn vạ'?"

() Cách không: hành động được thực hiện trong một khoảng cách không gian nhất định.*

"?"

Thẩm Dã nhìn Cố Quyện Thu ngồi xuống đất, vẻ mặt không thể hiểu được, giây tiếp theo đột nhiên Quý Chu Chu xuất hiện trong tầm mắt, anh ta sững sốt một chút mới hiểu ra, vừa định giải thích thì Quý Chu Chu xông về phía Cố Quyện Thu.

"Anh làm sao vậy?" Quý Chu Chu một mặt khăn trương, tiếp theo nổi giận đùng đùng nhìn về phía Thẩm Dã.

Một bàn tay Cố Quyện Thu cầm tay cô, dùng bàn tay khác đứng lý hợp tình chỉ vào Thẩm Dã: "Anh ta đánh tôi."

Thẩm Dã: "..."

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Thẩm Dã: Vì tranh giành tình cảm, mặt dày của anh cũng không cần, thật tức...

Quyện Tề: Đùa à, tôi xem 800 tập phim truyền hình một cách vô ích?

Editor:

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50-1: Em không tin tôi?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quý Chu Chu nghe được Cố Quyện Thư bị đánh thì sắc mặt thay đổi ngay lập tức, chỉ là qua rồi cô suy nghĩ lại cảm thấy sai sai, nhưng cô đề điểm sai đó xuống, lạnh mặt hỏi Thẩm Dã: "Anh đặc biệt tới một chuyện, chính là đề bắt nạt người ta?"

"... Anh không đánh anh ta." Tuy cảm thấy vô lý, bị Quý Chu Chu nhìn một cái như vậy, Thẩm Dã vẫn có chút uất ức. Nếu là trước đây, Quý Chu Chu chắc chắn sẽ bao che anh ta vô điều kiện, cho dù anh ta làm sai, cô cũng sẽ tin là đúng, mà hiện tại đối mặt với sự trách móc vớ vẩn thế này, cô lại đứng về phía Cố Quyện Thư.

Không nên như thế, Quý Chu Chu không yêu Cố Quyện Thư, không có khả năng giúp anh ta, những gì bây giờ cô làm, chỉ là để tự bảo vệ mình.

Nghĩ đến tình cảnh của Quý Chu Chu, Thẩm Dã bình tĩnh chút, dứt khoát nói câu "Thật xin lỗi", sau đó xoay người đi ra ngoài. Mục đích của anh ta đã đạt được, đây đưa thêm nữa cũng vô ích, không bằng tốt hơn chờ cứu cô ra rồi, hai người lại liên lạc.

Sau khi Thẩm Dã rời đi, hành lang an tĩnh chốc lát, Cố Quyện Thư rất là uất ức kéo cánh tay của cô, nhỏ giọng tố cáo: "Vừa rồi anh ta muốn gặp em, tôi không đồng ý nên anh ta lập tức đẩy ngã tôi. Loại người này có khuynh hướng bạo lực, em cách xa anh ta một chút."

"... Còn diễn à?" Quý Chu Chu liếc nhìn anh một cái, thấy anh ôm cánh tay mình không buông, miễn cưỡng tức cười: "Anh đủ rồi nha, nếu Thẩm Dã dám đẩy anh thì cũng sẽ không bực bội rồi đi như thế, anh còn diễn với tôi."

Vừa rồi lúc trong phòng bước ra, cô đã nhìn thấy Cố Quyện Thư ngã xuống đất, cô cũng nghĩ Thẩm Dã đẩy anh, nhưng khi đỡ lấy Cố Quyện Thư đột nhiên cảm thấy không đúng. Bây giờ Thẩm Dã không có hạng mục chính phủ kia, tạm thời vẫn không thể đứng ngang tầm với Cố gia, sao có thể dám động tay với Cố Quyện Thư?

Lại thấy anh ta rời đi dứt khoát như thế, một chút đáng về bị chọc giận đến mức ra tay cũng không giống, còn Cố Quyện Thư này tạo kiểu hơi kỳ quặc. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Quý Chu Chu nhìn không được xoa tóc Cố Quyện Thư một hồi, khiến tóc anh vốn đang ngay ngắn trở nên lộn xộn.

"Được đó Cố Quyện Thư, bản lĩnh của anh lớn ha, còn học trong phim cung đấu kia." Quý Chu Chu vừa cười nhạo anh vừa đứng lên, thấy Cố Quyện Thư vẫn ngồi dưới đất, lại đưa tay kéo một cái.

Sau khi Cố Quyện Thư cũng đứng lên, mới ản ản nhìn chằm chằm Quý Chu Chu: "Em không tin tôi nhưng tin Thẩm Dã, phải không?"

"Bớt nhảm đi, vừa rồi Thẩm Dã nói mấy chữ hà." Quý Chu Chu không mắc lừa: "Không phải tôi tin tưởng Thẩm Dã, mà là tin tưởng đầu óc của mình, dùng chút đầu óc ngẫm lại, cũng biết anh không thể nào bị đẩy."

Quý Chu Chu nói xong, duỗi cái eo lười về phòng, Cố Quyện Thư đứng một mình ở hành lang nửa ngày, không vui buông tiếng thở dài. Quả thật anh tham khảo phim cung đấu, chỉ là lúc diễn đoạn đó thì thay mình vào thân phận phi tử tranh sủng, mà quên mất đối với những người khác, anh mới là vị hoàng đế kia.

Hoàng đế giả vờ té ngã giả họa phi tần, nghe ra thì vô cùng bất ngờ, khó trách Quý Chu Chu không tin. Cố Quyện Thư không cảm xúc quay về phòng bệnh, ba chữ "Phim cung đấu" ở trong lòng cho một dấu gạch chéo.

Chuyện Thẩm Dã đến giống như một cơn gió, trông thoải đi không hề có dấu vết gì nhưng trên mặt hồ vẫn để lại dấu vết mờ nhạt. Lúc nằm trên giường lần nữa, Quý Chu Chu rõ ràng cảm giác được sau lưng mình để một túi đồ bất ngờ, chính là túi giấy Thẩm Dã đưa.

Nhớ lại cảm giác lúc đó cầm túi giấy trong tay một chút, Quý Chu Chu đoán là một cái di động. Anh ta đưa mình di động, là muốn nội ứng ngoại hợp cứu cô đi sao? Tim Quý Chu Chu đập sót nửa nhịp, ngay cả y tá nhỏ ghim kim tiêm vào cổ tay cũng không cảm giác được.

Cố Quyện Thư nhìn thấy dáng vẻ thất thần của cô, sắc mặt dần dần trầm xuống: "Em đang nghĩ tới Thẩm Dã?"

"Không có." Quý Chu Chu qua loa.

Cố Quyện Thư lại không tin cô, ngược lại thêm một phần chắc chắn: "Em chính là nghĩ tới anh ta."

Quý Chu Chu dừng một chút, nhàn nhạt nghiêng qua liếc anh một cái: "Cố tiên sinh, tự tin chút được không? Cho dù tôi nghĩ thì nghĩ tới anh, chứ cũng không có thể nào nghĩ tới anh ta."

Cố Quyện Thư không nói. Trong lòng anh cũng rõ ràng, với tính cách của Quý Chu Chu, nếu thật sự còn thích Thẩm Dã thì sẽ không thể nào nghe lời ở lại bên cạnh mình thế này, nhưng anh chính là luôn cảm thấy giữa Quý Chu Chu và Thẩm Dã có sự gắn kết đặc biệt gì đó, mỗi khi họ chạm mặt chung một chỗ thì sẽ sinh ra tính cảnh giác.

Quý Chu Chu thấy anh không kiểm chuyện nữa, dứt khoát nhắm mắt lại giả vờ ngủ, sau một lúc lâu giường bên cạnh chợt lên tiếng: "Không đúng, tại sao anh ta đến đây? Tại sao đến rồi đột nhiên đi về, nhất định là có vấn đề."

"Vấn đề gì?" Quý Chu Chu thấy anh nắm chặt không buông, nhin không được buông tiếng thở dài.

Cố Quyên Thư hừ nhẹ một tiếng: "Suy nghĩ của bệnh tâm thần sao tôi có thể đoán được, tóm lại đêm nay chúng ta đi đi, không nằm viện nữa."

"Không được, anh còn mấy bình dịch chưa truyền xong đó." Quý Chu Chu không đồng ý.

Cố Quyên Thư dừng một chút: "Vậy đi về trước, ngày mai một mình tôi quay lại truyền."

"Nói cho cùng, vẫn là không tin tôi ha." Quý Chu Chu cười lạnh một tiếng: "Muốn nhốt tôi trong nhà trước, bản thân lại tự do hành động?"

Cố Quyên Thư chính là nghĩ như vậy, nhưng nhìn biểu cảm của Quý Chu Chu thì không dám nói như vậy nữa. Lần này anh bị Quý Chu Chu trấn áp hoàn toàn, cũng không đề cập tới chuyện về nhà trước.

Vào lúc ban đêm, Cố Quyên Thư ngủ rồi, sau khi Quý Chu Chu trợn tròn đôi mắt phát ngốc thật lâu thì lén nhét túi giấy vào thắt lưng, rồi mới chậm chậm rời giường. Lúc rời giường làm ra một chút động tĩnh nhỏ, Cố Quyên Thư hừ một tiếng, khiến cô sợ tới mức dừng lại ngay lập tức.

Chờ hô hấp của Cố Quyên Thư đều đều trở lại, Quý Chu Chu mới nhìn anh một cái như có điều suy nghĩ, nhẹ nhàng vào nhà vệ sinh, lúc đi vào thì khóa trái cửa lại. Trong đêm tối, Cố Quyên Thư mở mắt ra, nhìn chằm chằm trần nhà thật lâu, cuối cùng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Nhà vệ sinh, Quý Chu Chu không biết anh đã tỉnh, sau khi mở túi giấy ra, nhìn thấy một cái di động và một tờ giấy, tờ giấy chỉ có một câu: Nếu tiện thì trả lời tin nhắn của anh.

Quý Chu Chu nhướng mày, mở máy di động trong tay lên, tìm được dãy số duy nhất trong danh bạ, gửi tin nhắn cho anh ta: Tìm tôi tốn nhiều trắc trở như vậy, có việc gì?

Cô vừa mới gửi tin tức đi, Thẩm Dã đã trả lời lại, không biết là vẫn đang chờ đợi hay là đúng lúc chưa ngủ: Có phải anh ta nhốt em không? Em đừng sợ, ngày mai anh sẽ đến cứu em.

Quả nhiên là vì chuyện này mà tới, xem ra chuyện lúc trước cô chạy trốn Thẩm Dã cũng biết, chỉ là không biết nào anh ta tạo ra bao nhiêu rối loạn lung tung khác. Quý Chu Chu trầm ngâm một lát, trả lời: Không cần, tôi tự biết giải quyết.

Thẩm Dã: Đừng quậy nữa Chu Chu, em không hiểu Cố Quyên Thư, anh ta cố chấp lên thật đáng sợ, rất có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng của em. Ngoan, mọi thứ anh đã sắp xếp xong, em nghe theo anh, được không?

Trong lòng Quý Chu Chu động một cái, trả lời: Kế hoạch của anh là gì?

Thẩm Dã: Sáng mai hai người truyền dịch xong thì rời khỏi hả? Anh sẽ kêu người ở đại sảnh bệnh viện tạo ra hỗn loạn một hồi, đến lúc đó sẽ có người thừa dịp đưa em rời đi, anh thì ở bãi đỗ xe chờ em.

Buổi sáng lượng người ở bệnh viện rất lớn, nếu tạo ra hỗn loạn, nói không chừng sẽ chậm trễ người khác khám bệnh, đây mắt Quý Chu Chu hiện lên một tia không đồng ý. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Thẩm Dã này, sống hai đời cũng không thấy kính nể sinh mệnh bao nhiêu. Cô suy nghĩ một chút, vẫn là cẩn thận trả lời anh ta.

Nửa tiếng sau, chân Quý Chu Chu đều đã tê rần, lúc này mới đỡ tường đứng lên, khắp khiễng đi ra ngoài. Vừa đến giường nằm xuống, còn chưa kịp thở phào một hơi thì đã nghe thấy Cố Quyên Thư bên cạnh hỏi: "Đi đâu?"

"Nhà vệ sinh." Quý Chu Chu trả lời.

Cố Quyên Thư trầm mặc chốc lát: "Đi lâu vậy à?"

"Ừ..."

Hai người đều không nói chuyện, lại không người nào có ý định đi ngủ, chỉ là an tĩnh nghe tiếng hít thở của đối phương. Không biết qua bao lâu, Quý Chu Chu cẩn thận mở miệng: "Cái kia... Tôi nói chuyện này với anh, anh đừng mắng tôi nha."

"Chuyện gì?" Cố Quyên Thư lập tức hỏi.

"... Thật ra hôm nay lúc anh đi ra ngoài, ý tá nhỏ kia đưa tôi một cái túi giấy, bên trong có tờ giấy Thẩm Dã đưa tôi." Quý Chu Chu tạm dừng một lát: "Anh ta nói ngày mai muốn dẫn tôi đi."

Đầu ngón tay của Cố Quyên Thư dần dần dùng sức, vò khăn trải giường ở dưới người thành một cục, giọng nói lại vẫn bình tĩnh như cũ: "Em nghĩ thế nào?"

"Anh ta với tôi mà nói lại nguy hiểm hơn anh nhiều, sao có thể đi với anh ta." Quý Chu Chu phi nhò một câu: "Tôi đã nói rồi, trước khi anh hồi phục tôi sẽ"

không đi, chỉ là ngày mai có khả năng anh ta sẽ tạo ra một chút rối loạn nhỏ, anh nhớ bảo vệ tôi thật tốt, đừng để tôi bị bắt đi nha."

Trong giọng nói của cô là thật lòng thật dạ lo lắng, giống như thật sự rất sợ Thẩm Dã sẽ bắt cô đi. Cố Quyện Thư nhếch khóe môi lên, sau một hồi mới cố ý trầm giọng hỏi: "Vậy lúc ban ngày sao em không nói?"

"Anh ta đưa tôi một tờ giấy, ai biết bên trong viết gì, ngộ nhỡ là tin tức không tốt với tôi, tôi nào dám làm trò trước mặt anh." Quý Chu Chu khá đúng lý hợp tình.

Tâm tình Cố Quyện Thư tốt lên hồi lâu, trở mình đưa lưng về phía Quý Chu Chu, giọng nói khá rầu rĩ: "Là em nghĩ nhiều."

... Đây là cái đánh giá chó má gì đó, Quý Chu Chu "Chặc" một tiếng, cũng không phản ứng anh. Hai người nói xong, cuối cùng buồn ngủ, rất nhanh dưới ánh trăng tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, hai người com nước xong xuôi thì có ý tá đẩy xe đi vào, đã không phải y tá nhỏ trước kia. Quý Chu Chu và Cố Quyện Thư liếc nhau, trực tiếp hỏi: "Anh làm?"

"Tôi vẫn chưa tìm cô ta." Cố Quyện Thư rất thần nhiên.

Xem ra động tác của Thẩm Dã vẫn rất nhanh, trong lòng Quý Chu Chu thở phào nhẹ nhõm, ghét bỏ liếc anh một cái: "Bỏ đi, cho dù anh làm, anh cũng sẽ không thừa nhận."

Cố Quyện Thư chậm chậm nhìn cô một cái, như là cam chịu cách nói của cô. Hôm nay Quý Chu Chu đã khỏe hoàn toàn, không cần truyền dịch uống thuốc nữa, chỉ có Cố Quyện Thư còn ba bình dịch cuối cùng phải truyền. Quý Chu Chu ngồi bên cạnh một lát, có chút ngồi không yên: "Tôi đi làm thủ tục xuất viện cho anh nhé."

"Chu Trường Quân sẽ đi." Cố Quyện Thư liếc cô một cái, thấy dáng vẻ đứng ngồi không yên của cô, trầm giọng nhắc nhở: "Đã quên chuyện hôm nay Thẩm Dã sẽ đến bắt em?"

Quý Chu Chu lập tức ngoan ngoãn, ngồi ở cạnh giường của anh giúp anh nhìn kim tiêm, một dáng vẻ muốn dính lấy anh, mãi cho đến khi Cố Quyện Thư truyền dịch xong, mới đi hai bước đến cửa gọi người.

Quý Chu Chu đã thay quần áo xong, trong thời gian chờ Cố Quyện Thư thay quần áo, cô đã thu dọn đồ đạc xong, yên tĩnh ngồi ở cạnh giường chờ. Cố Quyện Thư vừa trong nhà vệ sinh bước ra thì nhìn thấy cô ngoan ngoãn ngồi đằng kia, bên cạnh là túi xách đã thu dọn xong.

Quý Chu Chu nhận thấy anh ra tới, ngẩng đầu nhìn anh sau đó ngạc nhiên: "Sao anh mặc thành như vậy?"

"Khó coi?" Cố Quyện Thư nhìn hai cái tay áo dài rộng của mình, không thích ứng cho lắm.

Editor:

Chương sau: Em cảm thấy tôi sẽ để em đi?

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50-2: Em cảm thấy tôi sẽ để em đi?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quý Chu Chu dừng một chút, thành thật gật đầu: "Đẹp." Quả thật đẹp trai, Cố Quyện Thư quen mặt tây trang, đột nhiên thay đổi một bộ trang phục hip-hop, còn đội cái mũ lưỡi trai mà ngày thường tuyệt đối sẽ không đội, trông trẻ hơn thực tế vài tuổi, giống nam sinh viên anh tuấn.

"Nhưng mà anh mặc như vậy làm gì?" Quý Chu Chu khó hiểu.

Mới vừa nói xong, Cố Quyện Thư lôi một bộ đồ khác ra đưa cô: "Em cũng thay đi."

Quý Chu Chu nhìn một cái, hình như là trang phục đôi với anh, trong lúc cô đang khó hiểu thì Chu Trường Quân từ bên ngoài bước vào, nhìn thấy cô đầu tiên là cười, sau đó nói với Cố Quyện Thư: "Tiên sinh, đều đã chuẩn bị xong."

"Ừ." Cổ Quyên Thư nhìn về phía Quý Chu Chu: "Mau đi thay quần áo."

Quý Chu Chu một mặt khó hiểu vào nhà vệ sinh thay quần áo, sau khi bước ra thì trong phòng có thêm một nam một nữ. Thấy bọn họ mặc quần áo của mình và Cổ Quyên Thư, cô sững sốt một chút, theo bản năng nhìn về phía anh.

"Để bọn họ đi trước." Cổ Quyên Thư chỉ nói một câu như vậy.

Quý Chu Chu trong nháy mắt đã hiểu, thì ra là vậy, đây là Cổ Quyên Thư kêu bọn họ tìm hai người thế thân, còn mình ở đây chơi kim thiên thoát xác(*) nhỉ.

() Kim thiên thoát xác: lạng lẽ chuẩn mắt (ví với việc dùng mưu trí trốn thoát không kịp phát hiện).*

"Xe đã chuẩn bị cho hai vị xong, hai người xuống lầu từ con đường nhỏ là có thể nhìn thấy, ven đường có vệ sĩ ở đó, không cần lo lắng." Chu Trường Quân nói xong, nhìn Quý Chu Chu khích lệ: "Tôi đi trước một bước, hai người cẩn thận chút."

"Vâng chú Chu." Quý Chu Chu có chút áy náy khi nhìn thấy ông ta, người ta tốt với cô như vậy, cô lại xem ngôi nhà kia của bọn họ là nhà giam.

Chu Trường Quân cười ha ha theo hai người thế thân rời đi, chờ dưới lầu truyền đến âm thanh xôn xao, ánh mắt Cổ Quyên Thư lạnh xuống, nắm chặt tay Quý Chu Chu xuống lầu.

Quý Chu Chu lo lắng đề phòng theo Cổ Quyên Thư rời khỏi, nghe thấy động tĩnh trong đại sảnh thì bước nhanh hơn. Cổ Quyên Thư nhận thấy sự khẩn trương của cô, một bên kéo cô đi, một bên dùng ngón tay cái xoa xoa nhẹ nhàng trên mu bàn tay cô, lấy hành động này an ủi cảm xúc của cô.

Trong chớp mắt bọn họ đi đến đường nhỏ, sự hỗn loạn trong đại sảnh cách xa bọn họ, rất nhanh thì nhìn thấy chiếc xe Chu Trường Quân sắp xếp. Quý Chu Chu nhanh chóng theo Cổ Quyên Thư ngồi lên.

Vừa lên xe, cô lập tức thở phào một hơi thật dài, Cổ Quyên Thư liếc nhìn cô một cái: "Tiền đồ." Có anh ở đây, hoàn toàn không cần thiết khẩn trương như thế, Thẩm Dã không có khả năng cướp người từ trong tay anh đi.

"Anh mau hỏi chú Chu, hỗn loạn trong đại sảnh có ảnh hưởng đến bệnh nhân khác không." Quý Chu Chu nhíu mày thúc giục.

Cổ Quyên Thư không nhanh không chậm nhắm mắt lại chợp mắt, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: "Đã sớm để bọn họ khống chế được, chúng ta vừa đi hỗn loạn sẽ lập tức dừng lại, không có ảnh hưởng bất kỳ ai."

Quý Chu Chu nghe vậy lúc này mới yên tâm lại, hai người một đường không nói chuyện trở về chỗ ở. Quý Chu Chu nhìn nhìn vẫn là chung cư cao cấp trước đó, về mặt không tình nguyện cho lắm: "Tôi đổi nơi này đều có bóng ma tâm lý."

"... Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ không đi công tác nữa, một ngày ba bữa đều sẽ trở về." Giọng nói của Cổ Quyên Thư hơi trầm thấp.

Quý Chu Chu nhìn anh một cái, muốn nói đây là trọng điểm à? Nhưng mà ngẫm lại không có gì để nói với anh. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cổ Quyên Thư trông bình thường, thật ra trên cơ bản tình cảm đều thiếu hụt, không có ai nói cho anh biết nên yêu một người như thế nào. Coi như Quý Chu Chu muốn chỉ dạy thì cũng ngại với mối quan hệ hiện tại của hai người, không dám dạy.

Về tới chỗ ở, trong phòng đã được quét dọn sạch sẽ, Quý Chu Chu thoải mái nằm xuống sofa, sau một lúc lâu ghé mắt nhìn về phía Cổ Quyên Thư: "Vẫn sạch sẽ nha, anh đi mấy ngày nay, tôi cũng lười dọn dẹp, trong phòng cũng sắp thành bãi rác."

"Sau này tôi mời một dì giúp việc, để mỗi ngày bà ấy đến đây quét dọn vệ sinh."

Quý Chu Chu gật gật đầu, đề nghị: "Vừa vặn cũng có thể giúp tôi nấu cơm."

"Có thể."

Hai người xem như thỏa thuận chuyện này, ánh mắt của Quý Chu Chu dạo chơi khắp nơi, đánh giá mọi thứ nơi này, sau đó ánh mắt dừng tới túi xách lúc nãy mang về: "Trong này có sổ ghi chép chuẩn đoán bệnh của anh nhỉ, cho tôi xem bây giờ hồi phục thế nào."

"Có thể thế nào, thương gân động cốt một trăm ngày, ít nhất phải dưỡng thương ba tháng mới được." Cổ Quyên Thư dùng tay trái cầm lấy túi xách, lập tức đi về phía phòng mình: "Bây giờ tay phải của tôi còn rất đau đó."

Nhớ tới anh mấy ngày nay đều phải dùng tay trái ăn cơm, Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, cũng quay về phòng mình. Thương gân động cốt một trăm ngày, chẳng lẽ cô phải đóng cửa ở trong nhà mới được?

Sau khi Quý Chu Chu trở về phòng, lấy di động ở thất lưng ra, nhìn thấy Thẩm Dã gửi hơn mười tin tức cho mình, cong cong khóe môi trả lời: Hôm qua anh không nên bút đây động rừng, Cổ Quyên Thư đoán được hôm nay có thể sẽ có chuyện phát sinh, vì vậy dứt khoát dẫn tôi chơi kim thiên thoát xác.

Thẩm Dã nhanh chóng trả lời tin nhắn: Bây giờ em ở đâu? Anh nghĩ cách đi tìm em.

Quý Chu Chu: Tôi ở nhà Cổ Quyên Thư, lẽ nào anh có thể xông vào?

Thẩm Dã trầm mặc, Quý Chu Chu cũng không làm khó anh ta, bổ sung một câu: Nhà chúng tôi gần đây muốn mời giúp việc, anh đưa người mình đến đây đi.

Thẩm Dã lập tức trả lời một chữ: Được.

Sau đó Quý Chu Chu không trả lời nữa, ở trên giường lăn lăn rồi nhắm mắt lại an tâm ngủ mất. Hôm qua lúc cô vào nhà vệ sinh thì nhận ra Cố Quyện Thư đã tỉnh rồi, động tác của cô quá cẩn thận, ngược lại bại lộ trong lòng có quý, chờ sau khi biết được thì hối hận đã không còn kịp nữa.

Cô ở trong nhà vệ sinh suy nghĩ thật lâu, dứt khoát quyết định đem chuyện này nửa thật nửa giả nói với Cố Quyện Thư, dù sao cô cũng không định đi với Thẩm Dã. Không chỉ có bây giờ không muốn, mà tương lai cũng không muốn đi với anh ta. Cô muốn theo kế hoạch của chính mình lốt đường, đợi đến lúc thời cơ chín mùi thì một mình rời đi.

Suy nghĩ hỗn loạn trong thật lâu, Quý Chu Chu bất tri bất giác ngủ mất. Trong căn phòng chỉ cách cô một bức tường, Cố Quyện Thư an tĩnh nghe tin tức của điện thoại đầu bên kia, sau một lúc lâu trầm giọng nói: "Mặc kệ có khó khăn bao nhiêu, cũng phải bắt được y tá kia."

"Vâng, tiên sinh."

Y tá biến mất thật sự quá nhanh, Thẩm Dã không biết kế hoạch bị bại lộ, hoàn toàn không cần phải xử lý người nhanh như vậy. Sau khi cúp điện thoại, Cố Quyện Thư rất lâu không nhúc nhích, nhìn vào cái bóng lơ mơ của mình trên tường, nghĩ tới câu nói dưới đèn tối kia.

Chuyện này đề xuống không đề cập tới, Cố Quyện Thư nhanh chóng tìm mấy dì giúp việc đến đây, đều là những người từng làm việc ở biệt thự, còn có một dì là dì phòng bếp. Sau khi Quý Chu Chu nghe thấy gặp các dì, tuy rằng rất vui nhưng quay đầu vẫn là nói với Cố Quyện Thư từ chối bọn họ đến đây.

"Tại sao?" Cố Quyện Thư như có điều suy nghĩ.

Quý Chu Chu che mặt: "Mất mặt á. Tôi mới vừa chạy trốn không được mấy ngày, đã bị bắt về đây thế này, tạm thời tâm thái chưa điều chỉnh tốt, muốn qua một khoảng thời gian rồi liên lạc với các dì."

"Em muốn tìm người kiểu gì?"

Quý Chu Chu yêu cầu không cao: "Anh ra ngoài công ty giúp việc tìm đi, biết nấu cơm, tay chân cần mẫn chút là được."

Cố Quyện Thư "Ừ" một tiếng, rất nhanh dựa theo ý kiến của cô tìm vài người đến đây, để cô chọn người vừa mắt. Quý Chu Chu nhìn mấy dì giúp việc một lần, ánh mắt dừng trên người một dì mang đôi giày đen trong số họ, hồi lâu nở nụ cười: "Dì này đi."

"Được." Cố Quyện Thư không có ý kiến khác.

Vì thế trong nhà này có dì giúp việc, chỉ là Cố Quyện Thư không thích có người ngoài ngủ lại, cho nên dì không có làm công việc ở nhà, chỉ là mỗi ngày tới làm ba bữa cơm, tiện thể quét dọn vệ sinh.

Dì làm việc không tệ, Cố Quyện Thư và Quý Chu Chu đều coi như vừa lòng, cuộc sống xem như bình thường lại. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Bất tri bất giác cứ như vậy trôi qua hai tuần. Những vết thương khác trên người Cố Quyện Thư đã sắp lành rồi, cánh tay vẫn cứ đau mãi, hoàn toàn không có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp.

Một lần ăn cơm trưa, Quý Chu Chu nhíu mày: "Nếu không đi bệnh viện xem xem, sao lại cứ không khỏi chứ?"

"Thương gân động cốt một trăm ngày." Cố Quyện Thư ưu nhã ăn một miếng bò bít tết đã cắt xong, lại lấy ra lý do trước đó lừa gạt cô. Anh cũng không dễ dàng mà, rõ ràng trật khớp đã hết rồi, lại còn phải giả vờ rất nghiêm trọng.

Quý Chu Chu không có hoài nghi, dù sao cô cũng không nghĩ tới chuyện Cố Quyện Thư sẽ giả bệnh, ăn cơm xong thì theo thường lệ đi dạo khắp nơi trong nhà. Cố Quyện Thư không có việc gì cũng nhắm mắt đi theo phía sau cô.

Quý Chu Chu dạo qua một vòng, đi tới phòng để đồ linh tinh thì nhìn thấy gậy bóng chày trong một góc, một dáng vẻ động tâm gọi lên khoe miệng: "Haiz, bóng chày, tôi cũng không biết đánh."

"Chờ tôi hồi phục vết thương rồi, tôi dạy cho em." Cố Quyện Thư nói tiếp.

Quý Chu Chu liếc xéo anh một cái: "Chờ anh hồi phục, thì tôi đi rồi."

"Em cảm thấy tôi sẽ để em đi?" Cố Quyện Thư nhướn mày.

Quý Chu Chu hừ nhẹ một tiếng không nói nữa, loại đối thoại này, nửa tháng nay bọn họ nói rất nhiều lần rồi, mỗi lần đều là tùy tiện đổi hai câu, dường như không có ai để trong lòng.

Sau giờ ngo(*) hai người ngồi trên sofa dựa cửa sổ nghỉ ngơi, nhìn trời bên ngoài càng ngày càng tối, Quý Chu Chu "Chặc chặc" hai tiếng: "Xem ra lại sắp mưa lớn rồi, thật đáng ghét."

(*) Giờ ngo: 11 giờ đến 13 giờ trưa.

"Em không thích trời mưa?" Cổ Quyện Thư hỏi lại.

Quý Chu Chu nhún vai: "Không thích, mỗi lần mưa lớn đều sẽ phát sinh chút chuyện không tốt, ai thích được." Lần đầu tiên mưa lớn cô thoát khỏi Cổ Quyện Thư, miễn cưỡng coi như một chuyện tốt, nhưng lần thứ hai sau khi mưa lớn thì đã bị bắt về, lần thứ ba càng là hại Cổ Quyện Thư bị thương. Trước đó cô rất thích mưa lớn, bây giờ cũng phiền đến không chịu được.

Cổ Quyện Thư ngược lại không nghĩ nhiều như vậy, chỉ nghĩ tới mình vì mưa lớn bị thương, lại nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ của cô tràn đầy sự bức bối, nhìn không được sờ khoé môi cô một cái. Quý Chu Chu sùng sốt, theo bản năng né ra sau một chút. Tay Cổ Quyện Thư cứng đờ, ra về không có việc gì lấy tay về.

Từ lần trước sau khi ở bệnh viện thoa rượu thuốc cho mình thì cô bắt đầu tránh né tiếp xúc tay chân với anh, hiện tại càng là chạm vào một chút cũng kháng cự dữ dội, cứ như vậy, bọn họ khi nào mới có thể tiến thêm một bước nữa? Cổ Quyện Thư cũng bị ảnh hưởng muốn bức bối lên.

Bên ngoài trời nhanh chóng tối xuống, rõ ràng mới hơn 1 giờ chiều một chút, mà ngược lại đen giống như sắp vào ban đêm, mắt thấy có một trận mưa lớn tùy thời chuẩn bị rơi xuống.

Đang lúc Quý Chu Chu cân nhắc nên đi ngủ một giấc hay không, thì di động Cổ Quyện Thư chợt vang lên, nhận một cú điện thoại rồi phải vội vàng rời đi. Quý Chu Chu vội vàng đi theo: "Anh đi đâu?"

"Có việc, ra ngoài một chuyến." Cổ Quyện Thư mặc áo khoác vào.

Quý Chu Chu nhíu mày: "Bây giờ? Anh không nhớ à, trời mưa ngay lập tức."

Cổ Quyện Thư thấy cô quan tâm mình, không nhịn được đưa tay ôm cô một cái, không đợi cô phản kháng thì nhanh chóng buông lỏng ra: "Tôi đến chỗ cách đây không xa, chắc là không đợi trời mưa đã tối rồi. Em ngoan ngoãn ở nhà, một chút tôi mua đồ ăn vặt cho em."

Cổ Quyện Thư nói xong, thì xoay người vào thang máy. Quý Chu Chu nhìn cửa thang máy đóng lại, trong lòng luôn rất thấp thòm, đứng ngồi không yên, dứt khoát vẫn là đi bộ khắp nơi như trước đó. Chờ đi dạo tất cả các phòng xong, ánh mắt của cô rơi vào cửa phòng Cổ Quyện Thư, đáy mắt hiện lên một tia tò mò nhàn nhạt.

Editor:

Chương sau: Anh điên thật rồi!

Spoil nhẹ nhẹ, con đường ăn hành xin phép được bắt đầu...

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50-3: Anh điên thật rồi

Cổ Quyện Thư vội vã chạy tới chỗ đó, chỉ thấy Chu Trường Quân đã trói một người vào ghế. Sau khi anh bước vào, người trên ghế gấp đến độ khóc lên: "Tôi không biết gì hết, đều là bạn anh kêu tôi làm, tôi không biết gì hết!"

Người này đúng là y tá nhỏ làm việc ở bệnh viện trước đó, sau khi giúp Thẩm Dã, không ngờ trong đêm bị Thẩm Dã tìm tới, cho cô ta một số tiền sau đó kêu cô ta rời khỏi bệnh viện. Lúc ấy y tá nhỏ lập tức hiểu ra, mình chọc phải người không nên chọc, nhưng tiền Thẩm Dã cho thật sự quá nhiều, còn nhiều hơn tiền tiêu vật ba mẹ cho gấp trăm lần. Hơn nữa, cô ta căn bản không thích công việc này, nên rất dễ nghe theo Thẩm Dã.

Vốn dĩ định đến nông thôn trốn một đợt là có thể trở về, nhưng không ngờ mới vừa vào thành phố A, đã bị bắt tới nơi này rồi. Y tá nhỏ lập tức hoảng sợ, không cần Cổ Quyện Thư hỏi cũng nói rõ mọi chuyện.

Cổ Quyện Thư lạnh mặt, chờ sau khi cô ta nói xong thì hỏi: "Trong cái túi giấy có gì? Có phải chỉ có một tờ giấy không?"

"Tôi, tôi cũng không biết, nhưng bên trong chắc chắn có di động! Tôi sờ thấy..."

Một tiếng sấm ầm vang, cùng với tia chớp chiếu cả thành phố vô cùng sáng rực, mà sau khi ánh sáng qua đi, chính là màu đen dày đặc.

Trong phòng Cố Quyện Thu, Quý Chu Chu không thể tin tưởng nhìn sổ khám bệnh của anh, tuy rất nhiều từ ngữ chuyên nghiệp cô không hiểu, nhưng hai chữ "Trật khớp" vẫn hiểu được.

Cố Quyện Thu cũng chỉ là trật khớp! Quý Chu Chu tức cười, cười xong lại bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải hôm nay trong lúc vô tình cô đi dạo bước vào, chỉ sợ đến bây giờ vẫn không biết anh giả vờ nhì. Cô suy nghĩ một chút để sổ khám bệnh về chỗ cũ, trầm mặt đi ra ngoài.

Mới vừa trở lại phòng định chờ trời quang rồi rời đi, thì nhìn thấy Thẩm Dã làm di động sáng lên, định thần nhìn lại phía trên là một tin nhắn: Không thấy y tá kia nữa, chắc là bị Cố Quyện Thu bắt rồi, bây giờ anh đến đón em nhé.

Trong lòng Quý Chu Chu lộp bộp một tiếng, nghĩ đến dáng vẻ vội vàng rời đi khi nãy của Cố Quyện Thu mà cả người cô lạnh lẽo. Không được, đường cô đã trải xong, chỉ chờ anh hồi phục thì rời đi, không thể nào từ bỏ như vậy.

Cô hít sâu một hơi, ép buộc bản thân bình tĩnh lại, trả lời tin nhắn cho Thẩm Dã: Cố Quyện Thu ở nhà, buổi tối anh ấy có hội nghị, đến lúc đó rồi nói sau. Bây giờ anh đừng tới đây trước, tránh cho bút dây động rùng.

Thẩm Dã nhanh chóng trả lời: Được.

Gửi tin nhắn trả lời cho Thẩm Dã xong, Quý Chu Chu xóa bỏ tất cả lịch sử trò chuyện trong di động, rồi cài đặt mã khóa màn hình, sau khi tắt tiếng thì ném di động xuống giường. Làm xong mọi thứ, cô treo lên nụ cười đi tìm di giúp việc đang thu dọn rác dư thừa phẩm.

"Di ơi, di động cháu hết pin rồi, có thể dùng di động của di gọi cho Thẩm Dã không?"

Di giúp việc lập tức đứng lên, nịnh nọt dâng di động mình lên. Quý Chu Chu mỉm cười tiếp nhận, vừa đi ra ngoài vừa lấy thẻ SIM trong di động bỏ vào, rồi đi đến phòng chứa đồ cầm cây gậy bóng chày ra. Sau khi trở lại cười cười trả di động cho di giúp việc.

"Kế hoạch phải trước thời hạn rồi, trên cửa có dấu vân tay của di chứ, chúng ta đi ngay bây giờ."

Di giúp việc sững sờ, vội mở di động: "Tôi gọi cho Thẩm Dã tiên sinh một..."

Lời nói còn chưa dứt, đã nhìn thấy di động hiển thị trạng thái không SIM, còn chưa lấy lại tinh thần thì gậy bóng chày chỉ về phía bà ta. Trong giọng nói lười biếng của Quý Chu Chu lộ ra một tia coi thường sinh mạng, giọng điệu cũng lạnh ba phần: "Cần gì phải nhiều chuyện vậy di, làm phiền giúp tôi mở cửa một chút nhé, hoặc là tôi trực tiếp đánh ngất di, tự mình ra tay cũng được."

Di giúp việc đã bị cảnh này dọa choáng váng, không ngờ người một nhà trong mắt bà ta thế mà đột nhiên làm phản. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Quý Chu Chu nhìn về mặt đơ ra của bà ta, trong lòng cười lạnh một tiếng. Đây cũng chính là vũ khí vừa vận tìm được rồi tiện tay lấy đi, nên cô mới không dùng con dao trong phòng bếp.

Bị nhốt ở chỗ Cố Quyện Thu và bị nhốt ở chỗ Thẩm Dã, chỗ nào cô cũng không muốn chọn, cho nên từ lúc bắt đầu chính là lợi dụng Thẩm Dã, chưa bao giờ nghĩ tới phải thật sự ý lại anh ta đến cứu mình.

Mạng của cô, từ trước đến nay nắm ở trong tay cô.

"Di?" Quý Chu Chu giờ gậy bóng chày lên, rõ ràng là về mặt vô tội, nhưng hết lần này tới lần khác mang theo chút sát khí.

Lại là một tiếng sét ầm vang, di giúp việc sợ tới mức run lên, rồi nhìn Quý Chu Chu như nhìn ác quỷ, sắc mặt trắng bệch đi về phía thang máy.

Sau khi thang máy mở ra, Quý Chu Chu không dám thả lỏng chút nào, mãi đến khi cửa thang máy đóng lại chậm rãi đi xuống tầng 1 thì cô mới hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm. Lúc này trên người cô không có di động không có hành lý, giấy chứng minh cũng bị Cố Quyện Thu lấy đi, chỉ có lục lọi được mấy ngàn từ trong phòng Cố Quyện Thu. Bây giờ cô phải nhờ vào số tiền này rời khỏi.

Còn sau này... thì sau này rồi nói. Cô sinh ra làm người yêu sự tự do nhất, có thể vì thế trả giá tính mạng, nhưng người đàn ông thích cô lại trước sau không ý thức được điểm này, mặc dù cô sẽ thỉnh thoảng động tâm với tướng mạo và sự chăm sóc của anh, nhưng cũng chỉ dừng ở mức độ bình thường, so với tầm quan trọng của sự tự do mạnh mẽ của cô thì chút cảm tình này không đáng giá nhắc tới.

Ting. Thang máy xuống tầng 1, trong nháy mắt cửa được mở ra, mưa lớn tầm tã bắt đầu rơi xuống. Quý Chu Chu nắm chặt gậy bóng chày trong tay, cũng không quay đầu lại đi về phía màn mưa.

Mưa lớn dội đến mức mắt cô cũng không mở ra được, bước chân của cô lại không dám chậm trễ. Cố Quyện Thu đã bắt được y tá kia, rất nhanh thì sẽ biết chuyện cô có di động liên lạc với Thẩm Dã, giờ phút này nói không chừng đã đang trên đường trở về, cô phải rời khỏi nhanh một chút.

Quần áo trên người đang thấm nước mưa trong nháy mắt đã bị ướt sũng. Rõ ràng là mùa hè nhưng nước mưa lại lạnh thấu xương, gió cũng lớn dữ dội. Quý Chu Chu chỉ có thể dùng gậy bóng chày chống đi ra ngoài.

Lúc sắp đến cửa tiểu khu, cô lau nước trên mặt một phen, cắn răng đi ra ngoài. Bầu trời thật tối, Quý Chu Chu như đặt thân mình vào trong đêm tối, liều mạng giụa hướng tới nơi có khả năng có ánh sáng, chỉ cần bước ra cánh cửa này thì cô hoàn toàn tự do rồi.

Một tia sáng đèn pha mạnh mẽ chiếu đến, Quý Chu Chu theo bản năng nhắm mắt lại, giấy tiếp theo xe dừng ở trước mặt cô, một chiếc giấy không dính một hạt bụi từ bên trong đưa ra, dầm lên nước bắn ngập đầy dưới đất. Quý Chu Chu thích ứng ánh sáng, nhìn thấy người đó ngược sáng đi tới, huyết sắc trên mặt lập tức biến mất sạch sẽ.

Cô vô ý thức lui về sau một bước, trong ánh mắt tràn đầy cảnh giác, mà biểu cảm của Cố Quyện Thu cũng không tốt gì, lạnh lùng như ám dạ Diêm Vương vậy. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Một tiếng trước hai người còn đang nói chuyện đùa giỡn, giờ phút này thì giống như đối diện kẻ thù truyền kiếp.

Quý Chu Chu nắm chặt gậy bóng chày trong tay, mở miệng nhưng tiếng mưa rơi chặn lại hơn phân nửa âm thanh của cô, thế mà vẫn để Cố Quyện Thu nghe được rõ ràng: "Anh vẫn luôn gạt tôi, anh căn bản không phải gãy xương."

"Trật khớp hay gãy xương quan trọng sao?" Cố Quyện Thu biết cô đã nhìn thấy được sổ khám bệnh, về mặt không quan tâm lắm: "Em phải luôn ở bên cạnh tôi."

"Tôi sẽ không theo anh trở về, tôi phải rời khỏi."

"Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không để cho em đi." Cố Quyện Thu chậm rãi đi về phía cô.

Cổ họng Quý Chu Chu giật giật, thần sắc khẩn trương bắt lấy gậy bóng chày, dù là đánh nhau một trận với Cố Quyện Thu, hôm nay cô cũng nhất định phải đi, nếu không đi nữa thì có thể mãi mãi cũng không đi được.

Cố Quyện Thu nhìn thấy động tác phòng vệ của cô, về mặt càng u ám: "Em muốn ra tay với tôi?"

"Anh đừng ép tôi." Quý Chu Chu không có phủ nhận.

Bước chân của Cố Quyện Thu không ngừng, từng bước một tới gần, Quý Chu Chu không muốn lui nữa, gậy bóng chày nhắm ngay anh, lại lè mề không ra tay được.

"Tôi dạy cho em, lúc thế lực chênh lệch, tốt nhất đừng cầm vũ khí, bởi vì em không biết, vũ khí này cuối cùng sẽ chỉ về hướng ai." Ánh mắt Cố Quyện Thu hoàn toàn lạnh xuống, giấy tiếp theo cầm gậy bóng chày qua chỗ khác. Khi Quý Chu Chu không phản ứng kịp, thì anh đã cầm ở trong tay.

Lòng Quý Chu Chu đều lạnh, ánh mắt không ngừng dao động, tính toán xác suất bản thân trực tiếp chạy trốn thành công lớn bao nhiêu.

"Em nói, trước lúc tôi hồi phục thì em sẽ luôn ở bên tôi, những lời này còn tính không?" Cố Quyện Thu nhẹ nhàng hỏi.

"Cái gì?" Quý Chu Chu hơi thất thần, không có nghe rõ lời anh nói.

Cô vừa dứt lời, Cố Quyện Thu đã đập một gậy vào tay trái mình, sắc mặt của anh trong nháy mắt trắng bệch, cả người cũng ngã xuống đất, mà tay trái của anh, đã hiện ra độ cong không bình thường.

Sau khi Quý Chu Chu quên thở một thời gian dài thì cảm giác được sự đau đớn đến nghẹt thở, lúc này mới đột nhiên bắt đầu thở dốc, nước mưa bị cô nuốt vào, bắt đầu ho sặc sụa.

"Điên rồi... Anh điên thật rồi..." Cả người Quý Chu Chu phát run, chỉ cảm thấy mình giống như lọt vào hầm băng.

Cố Quyện Thu như là chịu đựng sự đau đớn cực lớn, nằm dưới đất lẳng lặng nhìn Quý Chu Chu hồi lâu, dùng giọng điệu trước sau như một của anh chậm chậm mở miệng: "Em sẽ chăm sóc tôi, đúng không?"

Quý Chu Chu ngơ ngẩn nhìn anh một lúc lâu, bỗng nhiên hốc mắt đỏ lên, từng giọt nước mắt lớn rơi xuống, nhưng lại cùng nước mưa hòa làm một thể, cô cười giễu một tiếng: "Có phải anh cảm thấy, trò chơi giam cầm chơi rất vui không hả?"

Cố Quyện Thu yếu ớt nằm dưới đất, tay phải nắm chặt tay áo tay trái, chỉ chờ đợi sự cứu rỗi của cô. Trò chơi giam cầm chơi không vui chút nào, có điều một người cả đời chưa từng ăn đường, đột nhiên biết được vị ngọt là gì, cho dù biết đó là thuốc độc thì cũng muốn ăn hết tất cả không chừa một miếng.

"Cố Quyện Thu, anh không khác gì bà nội anh." Ánh mắt của Quý Chu Chu lạnh xuống: "Đều là điên cuồng kiểm soát cực đoan, chỉ là anh nguy trọng tốt hơn, cho tới bây giờ mới lộ ra bộ mặt thật."

"Bà nội anh cả đời hại ba mẹ anh, bây giờ anh cũng muốn hại tôi, phải không?"

Một tiếng sấm ầm vang, Cố Quyện Thu bị chấn động đến mức đầu óc trống rỗng, thất thần rất lâu thì nhìn thấy cô gái nhỏ mà anh thích nhất giống như bị người xấu khi dễ, ngồi dưới đất khóc rống thất thanh.

Ai làm cô đau khổ như vậy, là anh sao?

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Cái kia... Có bạn nói mấy chương này có chút nước, không đợi kịp muốn xem bọn họ ở bên nhau. Tôi phải làm sáng tỏ một chút ha, thật sự theo như đại cương viết, cũng hiểu tâm trạng mọi người muốn cho bọn họ nhanh chóng ở bên nhau, nhưng... Dù sao phải để Quyên Tề trở thành một người chân chính trước đã, Chu Chu mới có thể thích cậu ấy, không phải sao? Bây giờ cơ hội này đã tới rồi, sau đó cậu ấy sẽ thay đổi, mối quan hệ cũng sẽ có tiến triển rất lớn.

Nhân vật Quyên Tề này, mẹ là người duy nhất thương cậu ấy đã đi sớm, tình cảm chân thành của ba ngay từ đầu đã không phải là cậu ấy và mẹ cậu ấy. Tuy Quyên Tề chán ghét lão phu nhân, nhưng lão phu nhân lại là người nuôi lớn, trong xương cốt chịu quá nhiều ảnh hưởng nguyên sinh gia đình. Từ điểm Quyên Tề không cảm thấy giam cầm là sai tới xem, cậu ấy không thể nào có người yêu, nhưng may mắn cậu ấy gặp được cô gái đối xử với cậu ấy một cách nhẹ nhàng và cậu ấy cũng bắt đầu mềm lòng với cô gái nhỏ. Cho nên, chờ sau khi Quyên Tề ý thức được điểm này là sai thì tình cảm của bọn họ phát triển sẽ càng ngày càng tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Tự mình hại mình

Hai người ngồi trên mặt đất đầy nước bẩn, mưa lớn làm mờ tầm mắt của họ, cũng cản trở thính lực của bọn họ, rõ ràng cách nhau gần như vậy, lại cảm giác thật xa xôi. Có Quyên Thư cố gắng muốn nhìn rõ Quý Chu Chu, nhưng ngay cả ngũ quan của cô cũng không có cách nào nhìn thấy rõ.

Cuối cùng không biết gắng co bao lâu, hai người được Chu Trường Quân vội và chạy đến đưa đi, thêm một lần nữa được đưa vào bệnh viện. Chỉ là chuyến đi lần này, là bệnh viện tư nhân của Cố gia.

Có Quyên Thư được đưa vào khoa X-quang để chụp hình, rất nhanh kết quả chẩn đoán đã có, khuỷu tay trái gãy xương.

Trong lúc Có Quyên Thư được chữa trị, Chu Trường Quân ở cửa phòng khám bệnh lo lắng đi tới đi lui, ánh mắt dừng trên người Quý Chu Chu hơi phát run đang ở trong một góc. Cô còn mặc quần áo ướt sũng, tóc ướt dính lên má, khuôn mặt vốn trắng nõn lúc này càng thêm trắng bệch, một dáng vẻ có thể suy sụp bất cứ lúc nào.

Chu Trường Quân nhìn thấy đau lòng, đi đến bên người cô muốn nói lại thôi, hồi lâu, cuối cùng nhìn không được hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Sao tiên sinh lại vội vàng trở về nhà, rồi sau đó hai người một thân chặt vật ngồi trong mưa lớn, cánh tay của tiên sinh còn bị thương nặng như thế.

Đôi mắt Quý Chu Chu đăm đăm, trong đầu tràn đầy sự tàn nhẫn của Có Quyên Thư lúc xuống tay với bản thân mình. Rõ ràng đã ở trong phòng, tuy còn mặc quần áo ướt, nhiệt độ mùa hè cũng không đến mức quá lạnh, nhưng cô cứ lạnh đến mức phát run, cơn gió lạnh xoáy vào xương, khiến hàm răng cô cũng đang run lập cập.

"Chu Chu... Chu Chu!" Chu Trường Quân thấy cô không đáp lại, lo lắng cất cao giọng.

Cuối cùng Quý Chu Chu có chút phản ứng, sau khi ngẩng người ngơ ngác nhìn về phía Chu Trường Quân, còn chưa lên tiếng thì trước mắt bắt đầu mờ hồ biến thành màu đen.

"Chu Chu!"

Quý Chu Chu chỉ nghe được Chu Trường Quân nôn nóng kêu cô một tiếng, sau đó trời đất quay cuồng một trận hoàn toàn không biết gì nữa. Chu Trường Quân không ngờ cô đột ngột ngất xỉu, vội vàng đỡ cánh tay của cô, đề phòng ngã xuống đất, bác sĩ bên cạnh đi ngang nhanh chóng đến đây hỗ trợ, một đám người vây quanh Quý Chu Chu cứu chữa.

Có Quyên Thư an tĩnh ngồi trong phòng khám bệnh, mặc kệ bác sĩ làm gì với anh, anh đều giống như không có phản ứng. Anh đã được vài người giúp đỡ thay đổi trang phục bệnh nhân, lúc này trên người khô ráo và ấm áp, nhưng lòng lại cảm nhận không nổi những ấm áp này. Anh tựa như một người gỗ, đã hoàn toàn không có sức sống.

"Có Quyên Thư, anh không khác gì bà nội anh, đều là cuồng kiểm soát cực đoan, chỉ là anh nguy trang tốt hơn, cho tới bây giờ mới lộ ra khuôn mặt thật."

"Bà nội anh cả đời hại ba mẹ anh, bây giờ anh cũng muốn hại tôi, phải không?"

Đôi mắt của Có Quyên Thư giật giật, trong đầu hiện lên dáng vẻ của mẹ, từ từ khuôn mặt mẹ biến mất, biến thành Quý Chu Chu, mà khi anh muốn đưa tay bắt lấy, Quý Chu Chu lại biến thành bà nội. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Đôi mắt anh hoảng hốt phút chốc, hoàn cảnh xung quanh bắt đầu vận vẹo, bài trí dần dần biến thành nhà cũ Cố gia.

Trông dáng vẻ của Lão phu nhân trẻ hơn rất nhiều, vừa mở miệng thì nói lời kịch quen thuộc với anh: "Chúng ta là người Cố gia, đương nhiên phải đặt Cố gia ở vị trí đầu tiên, con đừng học theo cái người không tiền đồ như ba con, vì một người phụ nữ vậy mà tự sát, thật sự là quá ngốc."

"Nếu không phải bà, ba không cần cưới mẹ, mẹ sẽ không bị tức chết, ba cũng sẽ không tự sát, tất cả những thứ này đều do bà tạo thành." Cố Quyện Thư nghe thấy mình dùng giọng nói hơi non nớt, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy mình năm 7 tuổi trên cửa tủ kính đối diện.

Lão phu nhân khinh thường cười một tiếng: "Hại chết bọn nó, trước nay đều do sự yếu đuối bọn nó, có liên quan gì với ta. Con xem, ba mẹ con là có bao nhiêu năng lực? Chỉ có hai đứa liên hôn, mới có thể làm bọn nó hưởng thụ mọi thứ lâu dài, đây là vì tốt cho Cố gia, cũng là vì tốt cho ba mẹ con."

"Buồn cười chính là bà là người xấu ích kỷ, bà nói vì Cố gia, vì ba mẹ con suy xét, nhưng thật ra bà làm tất cả cũng chỉ là đang thỏa mãn sự ham muốn kiểm soát của mình!"

Lão phu nhân đứng hình, nhìn về phía anh ánh mắt dịu dàng lên: "Bây giờ con còn nhỏ, ta không trách con, chờ con lớn hơn một chút, thì sẽ hiểu được dụng tâm lương khổ của ta. Bà cháu mình, mới là người giống nhau nhất trên thế giới này, con phải luôn hiểu."

"Con vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu bà, bởi vì con không thể nào trở thành loại người dối trá như bà, con sẽ không đứng lý hợp tình hại chết người mình yêu." Ánh mắt Tiểu Quyện Thư lạnh xuống, đi ra ngoài cũng không quay đầu lại.

Ở sau lưng anh, lão phu nhân không chút hoang mang mở miệng: "Đừng đưa ra định nghĩa quá sớm, khi con chăm chú nhìn vực sâu, vực sâu cũng đang chăm chú nhìn con. Bây giờ có thể con hướng tới làm một dũng sĩ đồ long, thì cũng phải chuẩn bị thật tốt trở thành ác long, bởi vì đó là chuyện sớm muộn."

Bây giờ có thể con hướng tới làm một dũng sĩ đồ long, thì cũng phải chuẩn bị thật tốt trở thành ác long, bởi vì đó là chuyện sớm muộn...

Cố Quyện Thư, anh không khác gì bà nội anh, đều là cuồng kiểm soát cực đoan, chỉ là anh nguy trang tốt hơn, cho tới bây giờ mới lộ ra khuôn mặt thật.

Bà nội anh cả đời hại ba mẹ anh, bây giờ anh cũng muốn đến hại tôi, phải không?

Ánh mắt dần dần tập trung, mọi thứ xung quanh biến thành bệnh viện lần nữa, nhưng trong đầu lại rối bời, giọng nói của Quý Chu Chu và bà nội thay phiên xuất hiện, giống như đang cười nhạo sự kiên định lúc trước của anh.

Đầu ngón tay Cố Quyện Thư run lên, sau đó cả người đều bắt đầu phát run, sự bất thường của anh làm cho bác sĩ trong phòng khám chú ý, vội vàng kêu vài người đến đây đề anh lại. Sau khi bác sĩ chính nhìn đồng tử của anh một chút, cao giọng kêu gọi thần trí của anh: "Cố tiên sinh, nhà ra!"

Cố Quyện Thư cuộn tròn trên giường, cả người cứng đờ như một cục đá, anh cắn chặt hàm răng, cho dù trong miệng có mùi máu tươi, cũng không nhả ra chút lực đạo nào. Bác sĩ thấy trạng thái của anh không đúng, thảo luận đơn giản một chút thì trực tiếp chích thuốc an thần.

Thân thể của Cố Quyện Thư dần dần thả lỏng lại, đôi mắt vô thần nhìn chăm chăm phía trước, sau một lúc lâu cuối cùng nhắm mắt lại. Bác sĩ đưa anh đến phòng bệnh, truyền dịch cho anh rồi rời đi. Chu Trường Quân nghe được tin tức ở phòng bệnh Cố Quyện Thư, lập tức ra khỏi phòng bệnh Quý Chu Chu, đi đến phòng Cố Quyện Thư bên cạnh.

Cố Quyện Thư nhú mồm, giống như trong mơ cũng đang bất an, Chu Trường Quân buông tiếng thở dài, đấu tranh một hồi vẫn là không có liên lạc với Diệp Khuynh và Chữ Trạm.

Mới vừa cùng bọn họ nói xong tình huống, trợ lý cầm bản chính video tới: "Giám đốc, máy theo dõi ở cửa tiểu khu đã tới rồi, bây giờ ngài xem không?"

"Xem." Chu Trường Quân nhú mồm, ông ta cần phải xem xem, mới biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới có thể làm hai người trẻ tuổi tiểu tụy điên cuồng thành ra như vậy.

Trợ lý lập tức mở máy tính ra và phát video Cố Quyện Thư và Quý Chu Chu trong mưa lớn với tốc độ gấp đôi. Khi Chu Trường Quân nhìn thấy Cố Quyện Thư dùng gậy bóng chày đánh vào tay mình, ông ta không thể tin tưởng mở to hai mắt nhìn: "Tạm dừng!"

Trợ lý lập tức dừng lại, Chu Trường Quân sững sờ nửa ngày thúc giục: "Phát lại đoạn vừa rồi lần nữa."

"Vâng." Trợ lý làm theo.

Phát liên tiếp vài lần, Chu Trường Quân mới xác định, thật sự là Cố Quyện Thư tự mình đánh mình, ông ta ngờ ngác nhìn video, trong lúc nhất thời không biết nên làm ra phản ứng gì. Cho đến cuối cùng, ông ta vẫn là nhìn không được hồi trợ lý: "Là tiên sinh tự mình ra tay?"

"... Chắc vậy." Rõ ràng là có chứng cứ ở trước mắt, nhưng khi Chu Trường Quân hỏi, trợ lý cũng không thể tin lắm.

Chu Trường Quân nhìn hai người trong video, cảm nhận được tính nghiêm trọng của sự việc, ông ta không hề do dự, lập tức gọi điện thoại cho Diệp Khuynh và Chữ Trạm. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Sau khi Diệp Khuynh và Chữ Trạm nghe nói chuyện này, dùng thời gian nhanh nhất chạy tới, nhìn thấy Chu Trường Quân thì lập tức hỏi sao lại thế này.

Chu Trường Quân cũng không nói rõ, đành phải lấy video cho bọn họ xem. Diệp Khuynh xem xong ghen ghen nhìn trần trối, hồi lâu lôi kéo tay áo Chữ Trạm ở bên cạnh: "Đây, đây có nghĩa là gì hả?"

"Không nhìn ra sao, đoán chừng Chu Chu muốn chạy trốn, Cố đại thiếu của chúng ta thật có tiền đồ, muốn tự hủy hoại mình để giành lấy sự đồng tình cầu xin cô ấy ở lại đó." Chữ Trạm cười lạnh một tiếng, đôi mắt đào hoa luôn mang theo ba phần trêu đùa ngày thường khẽ nhướng, đáy mắt tràn đầy sự

lạnh lẽo.

Diệp Khuynh sững sốt thật lâu, càng không có cách nào hiểu được: "Vậy anh ấy làm như vậy, ngoại trừ dọa người chạy mất, còn có thể có tác dụng khác sao?"

"Chuyện mà tên gốc cũng biết, cậu ấy lại không biết, có thể tưởng tượng ngay cả tên gốc cũng không bằng." Giọng điệu của Chữ Trạm không tốt.

Diệp Khuynh bị anh ta làm nghẹn một chút, liếc mắt nhìn về mặt của Chữ Trạm, quyết định vẫn là không nên phản bác, nhỏ giọng nói thảm một câu: "Tự hủy hoại mình giữ người phụ nữ lại, anh ấy nghĩ thế nào chứ?"

"Không ai dạy đó, ai cũng không nói cho cậu ấy biết nên làm thế nào, không đi lệch mới là lạ." Chữ Trạm còn đang tức giận bởi vì Cố Quyên Thư không yêu quý trọng thân thể, nghe vậy khinh thường cười một tiếng: "Có chuyện không tìm chúng ta bàn bạc, tự mình đưa ra quyết định, bị bỏ cũng vừa lắm."

Diệp Khuynh giật giật khóe miệng, quyết định vẫn là không nói chuyện với trái boom này, vì thế ngừng đầu hỏi Chu Trường Quân: "Chu Chu đâu?"

"Sốt nhẹ hôn mê, đang ở phòng bên cạnh tiền sinh." Chu Trường Quân trả lời.

Diệp Khuynh và Chữ Trạm liếc nhau, khẽ buông tiếng thở dài: "Chắc là cô ấy cũng sợ tới mức không nhẹ."

Chữ Trạm trầm ngâm một lát, chậm rãi mở miệng: "Đừng để bọn họ ở cùng nhau, thừa dịp bọn họ chưa tỉnh, đổi phòng cho một trong hai người."

"Vậy sao được, hai người vốn dĩ đã có hiểu lầm, anh lại chuyển người xa một chút, sau này còn làm lành thế nào?" Diệp Khuynh không đồng ý lắm.

Chữ Trạm cười giễu liếc anh ta một cái: "Cố Quyên Thư làm ra loại chuyện này, nếu là cậu, vẫn sẽ làm lành với cậu ấy? Chỉ bằng ngăn cách bọn họ trước, để Cố Quyên Thư bình tĩnh một chút."

Diệp Khuynh sững sốt, cuối cùng hiểu ra ý tứ của Chữ Trạm. Còn không phải sao? Nếu anh ta tìm người bạn gái như vậy, ầm ỹ một cái chia tay, tự sát, tự mình hại mình, thì cho dù còn có một chút tình cảm, anh ta cũng không dám làm lành với người ta nữa. Dù sao kiểu người trông không có điểm giới hạn này, nhưng không biết khi nào sẽ làm chuyện quá mức tự sát thân vong, cũng không biết sẽ nhắm mũi dao ngay mình không.

Tuy anh ta có thể hiểu được, nhưng vào người bạn mình, anh ta chỉ biết cảm thấy hoang đường: Quyên Thư không có khả năng làm ra loại chuyện này.

Nhưng mà Diệp Khuynh cũng đang ngẫm lại trong lòng, lại tìm không thấy lời phản bác Chữ Trạm, suy cho cùng bây giờ sự thật bày ở chỗ này, cánh tay đó của Cố Quyên Thư, chính là thật sự bị anh đánh gãy.

"Tiền sinh tỉnh lại nếu muốn tìm Chu Chu, vậy phải làm sao?" Thấy Diệp Khuynh và Chữ Trạm đặt được sự nhất trí, Chu Trường Quân cũng cảm thấy tốt nhất làm như thế, chỉ là lại có chút do dự.

Chữ Trạm trầm mặc chốc lát, sau một lúc lâu trầm giọng nói: "Đến lúc đó rồi nói." Dựa theo tính tình của anh ta, nên trực tiếp đưa Quý Chu Chu ra nước ngoài mới đúng, nhưng lo là Quyên Thư sẽ phát điên, lúc này mới kêu Chu Trường Quân đưa cô đến phòng bệnh khác.

Chu Trường Quân gật gù đầu, đi ra ngoài làm chuyện này. Giữa Diệp Khuynh và Chữ Trạm lâm vào trầm mặc, sau một hồi Diệp Khuynh buông tiếng thở dài, ngồi trên ghế bên cạnh Cố Quyên Thư.

Sắc trời dần dần tối xuống, không giống như mây đen che lấp bầu trời vào ban ngày, lúc này thật sự là đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51-2: Cô ấy không muốn gặp tôi?

Diệp Khuynh đi dạo qua phòng bệnh Quý Chu Chu một vòng, thấy cô vẫn chưa tỉnh lại, nên xoay người trở về phòng bệnh Cố Quyên Thư, vừa vào cửa thì nhìn thấy Cố Quyên Thư trên giường động động. Anh ta kinh ngạc: "Sắp tỉnh à?"

Chữ Trạm liếc nhìn anh một cái: "Chắc vậy."

Diệp Khuynh lập tức đến cạnh giường ngồi xuống, chờ Cố Quyên Thư tỉnh lại. Quả nhiên, Cố Quyên Thư cử động vài phút thì chậm rãi mở mắt ra, nhìn chằm chằm trần nhà hồi lâu, mới như phản ứng chậm một nhịp, quay đầu nhìn về phía Diệp Khuynh bên cạnh.

Diệp Khuynh cười: "Anh tỉnh rồi, vết thương thế nào, gậy tê vừa tan rất đau chứ?"

Cố Quyên Thư ngo ngắc, bình tĩnh nhìn môi anh ta. Diệp Khuynh thấy anh không để ý tới mình, buông tiếng thở dài khuyên bảo: "Anh cũng thật là, loại chuyện ngu ngốc này cũng có thể làm được ra, lúc ấy nghĩ gì thế hả. Cũng là chúng tôi không tốt, nếu trước đó khi anh nhốt cô ấy lại chúng tôi nên

khuyên anh, thì mọi chuyện cũng không phát triển thành ra như vậy, anh..."

"Chu Chu đâu?" Giọng Cố Quyện Thu hơi khàn.

Diệp Khuynh dừng một chút, còn chưa trả lời đã bị Chử Trạch đẩy qua một bên, khuôn mặt đẹp trai của Chử Trạch xuất hiện trong tầm mắt Cố Quyện Thu.

"Đã thành cái bộ dáng này rồi mà vẫn nhớ cô ấy à? Có phải căn nhà lâu năm của Cố đại thiếu gia bị cháy quá dữ dội rồi không, thiếu chút nữa muốn thiêu chết bản thân mình nhỉ?" Chử Trạch giễu cợt.

Cố Quyện Thu nhìn chăm chăm môi anh ta phát ngốc, sau một lúc lâu một giọt máu cuối cùng trên mặt biến mất, trong ánh mắt che giấu một tia yếu ớt hoảng hốt: "Cô ấy đi chưa?"

"..." Chử Trạch đứng hình, hoàn toàn mất bình tĩnh, tức giận nói một câu: "Chưa!"

Cố Quyện Thu thấy rõ anh ta nói gì đó, thân thể thả lỏng xuống, rũ mắt lầm bầm: "Có phải lần này tôi làm sai rồi không?"

"Sai mười phần!" Chử Trạch cười lạnh.

Cố Quyện Thu cười khổ: "Tôi cho rằng làm như vậy, cô ấy sẽ đau lòng, giống như rất nhiều lần bị thương trước kia... Nhưng mà hình như cô ấy rất tức giận. Tôi tính sai rồi."

Anh cho rằng, chỉ cần anh bị thương thì Quý Chu Chu sẽ mềm lòng, sẽ thỏa hiệp, nhưng hiện tại nhìn lại, dường như không phải vậy. Anh làm cô gái nhỏ của anh khóc rồi.

Giọng điệu của Cố Quyện Thu bình tĩnh, nhưng mà lộ ra một sự đáng thương. Từ trước tới nay Diệp Khuynh và Chử Trạch chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của anh, trong lúc nhất thời cũng không nhân tâm trách móc nữa. Sau một lúc lâu, Chử Trạch buông tiếng thở dài: "Kịp thời dừng làm tổn thương đi, buông tha cô ấy cũng buông tha chính mình. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nếu cách thức yêu đương của cậu hung tàn như vậy, tôi thà rằng cậu cô đơn cả đời, ít nhất người vẫn khỏe mạnh."

Diệp Khuynh dừng một chút, ngược lại cảm thấy rất tán đồng ý nghĩ của Chử Trạch. Cách thức yêu đương này của Cố Quyện Thu, thật sự là quá cố chấp.

Cố Quyện Thu ngồi dậy run rẩy, một tay đỡ giường thì muốn xuống đất. Diệp Khuynh nhanh chóng ngăn anh lại: "Anh làm gì đó?"

"Chu Chu đâu?" Cố Quyện Thu mặc mưa, bây giờ cũng hơi sốt nhẹ, cả người đều không có chút sức lực nào, sau khi bị Diệp Khuynh đề lại thì không thể cử động.

"Chu Chu phát sốt, có thể cộng thêm bị kích thích, cho nên mới hôn mê. Anh nằm xuống nghỉ ngơi trước, chờ cô ấy tỉnh lại rồi đi xem cô ấy, được không?" Diệp Khuynh bắt đầu khuyên bảo.

Cố Quyện Thu ngẩng mặt nhìn về phía anh ta, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt: "Cô ấy không muốn gặp tôi à?"

"Không phải không muốn gặp anh, là bây giờ cô ấy vẫn đang hôn mê, chờ cô ấy tỉnh rồi nói." Diệp Khuynh nhẫn nại tính tình giải thích với anh.

Cố Quyện Thu dừng một chút, đáy mắt xẹt qua một tia chán chường, lại lặp lại hỏi lần nữa: "Cô ấy không muốn gặp tôi?"

"..." Diệp Khuynh hết lời để nói rồi, giống như cầu cứu nhìn về phía Chử Trạch.

Chử Trạch liếc xéo bọn họ một cái, gắng gượng mở miệng: "Cậu ngoan ngoãn nằm xuống nghỉ ngơi, chờ ngày mai tôi dẫn cậu đi xem cô ấy. Nếu không nghe lời thì bây giờ tôi đưa cô ấy đi."

"Này, tôi kêu anh an ủi anh ấy, không có kêu anh uy hiếp." Diệp Khuynh càn lời.

Chử Trạch cười lạnh: "Nếu không phải thấy tay cậu ấy bị gãy, tôi đã không chỉ dùng miệng uy hiếp."

"Anh... Anh im miệng đi." Diệp Khuynh hơi bực bội, khi nhìn về phía Cố Quyện Thu lần nữa, đáy mắt hiện ra một phần lo lắng.

Cố Quyện Thu hít sâu một hơi, nhìn chăm chăm môi Diệp Khuynh: "Cô ấy không muốn gặp tôi sao?"

"..."

"..."

Chử Trạch và Diệp Khuynh quý dị trầm mặc, khi đối mặt nhau sắc mặt đều hơi khó coi. Cố Quyện Thu hít một hơi thật sâu, lộ ra một nụ cười khổ: "Chẳng lẽ hai người không phát hiện, tôi không nghe thấy à?"

Quý Chu Chu ngủ thật lâu, lâu đến xương cốt đều bắt đầu axit hóa, nhưng cô vẫn không muốn tỉnh lại, bởi vì trong tiềm thức của cô rõ ràng, chỉ cần mình mở mắt ra, thế giới mà cô nhìn thấy chắc chắn không phải là nơi mà cô tâm tâm niệm niệm kia.

Nếu có thể trở về thì tốt rồi, trở lại cuộc sống bình thường, còn có thể cùng người bạn nhỏ làm hàng xóm, mỗi ngày đến nhà cô ấy ăn ké, sau đó lại vơ vét một ít đồ ăn vặt trở về nhà mình, xem video một chút, sắp đến giờ thì bắt đầu gõ chữ.

Nếu có thể trở lại cuộc sống này thì tốt rồi. Sau nửa đêm Quý Chu Chu sốt nhẹ vẫn chưa giảm, cả người đều dần dần, ngay cả Cổ Quyện Thu tới cũng không biết.

Cổ Quyện Thu nhìn cô trên giường bệnh nhũ mảy, nhớ tới lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, lúc ấy tình trạng thân thể của cô cực kém, nhưng trong ánh mắt có ánh sáng, đầu gối như bây giờ, nằm trên giường không có một chút sức sống nào.

Miệng cô lẩm bẩm như muốn nói gì đó, Cổ Quyện Thu nghe không được, nên vươn tay phải muốn sờ sờ cô, nhưng đầu ngón tay mới vừa đụng tới mặt cô thì Quý Chu Chu bắt đầu run run, tay anh trong nháy mắt khựng lại ở không trung, hồi lâu mất sức rũ xuống.

Cổ Quyện Thu lẳng lặng nhìn cô thật lâu, cuối cùng xoay người đi vào nhà vệ sinh, lấy một cái khăn ướt trở lại, giúp cô lau mồ hôi trên trán. Quý Chu Chu cảm giác được trên trán lành lạnh, cuối cùng thoải mái một chút, chân mày cũng không nhíu chặt như trước nữa.

Cổ Quyện Thu an tĩnh ngồi bên cạnh Quý Chu Chu, cô ra mồ hôi thì giúp cô lau một chút, xoay người cọ rớt chăn thì giúp cô đắp lại. Mãi cho đến trời sắp sáng, nhiệt độ cơ thể của Quý Chu Chu cuối cùng khôi phục bình thường, anh mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người trở về phòng bệnh của mình.

Hơn 8 giờ sáng, cuối cùng Quý Chu Chu tỉnh lại, nằm trên giường thất thần thật lâu, mới nhớ ra mình lại vào bệnh viện. Vừa hạ sốt, cả người cô uể oải, ngồi dậy phát ngốc thật lâu, mới nhớ tới Cổ Quyện Thu, ngay lập tức cả người lạnh run.

Hôm qua, cái cảnh Cổ Quyện Thu không chút do dự đánh gãy cánh tay mình, giống như khắc vào trong đầu cô. Quý Chu Chu sống nhiều năm như vậy, chưa từng tiếp xúc với người bệnh hoạn cố chấp như thế, vậy mà trong lúc nhất thời không biết nên đối diện với anh thế nào.

Bây giờ cô nên trốn không? Có phải bên ngoài có người trông coi? Chạy không thoát làm sao bây giờ, bị bắt lại lần nữa? Nhưng chạy thoát rồi thì thế nào? Cổ Quyện Thu sẽ tự hủy hoại mình à, sẽ lấy cái chết bức nhau ư?

Quý Chu Chu có rất nhiều vấn đề, mỗi vấn đề đều ép cô thở không nổi, đang lúc cô rối rắm, thì cửa đột nhiên vang lên một tiếng, giây tiếp theo một bóng người từ bên ngoài đi vào. Quý Chu Chu rùng mình, nhìn thấy là Diệp Khuynh mới thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Khuynh nhìn dáng vẻ chìm sợ cảnh cong này của cô, lời khuyên giải lại nói không ra khỏi miệng, hơn nữa đã được Cổ Quyện Thu dặn dò, nên lời nói đến miệng đã thay đổi: "Đừng lo lắng, Quyện Thu sẽ không đến đây."

Ý thức được bản thân biểu hiện quá mức rõ ràng, Quý Chu Chu hơi ngại ngùng, sau một lúc lâu giải thích: "Bây giờ tôi không biết nên đối mặt anh ấy như thế nào..."

"Tôi hiểu tôi hiểu, cô an tâm tĩnh dưỡng, hai ngày này tôi và Chử Trạch sẽ trông anh ấy, không để anh ấy tới tìm cô."

Quý Chu Chu nhấp môi, hồi lâu nhỏ giọng nói: "Cảm ơn."

Diệp Khuynh sờ sờ lỗ mũi, cười khổ: "Chuyện này, có gì cảm ơn, cô cũng bị dọa sợ hả."

Quý Chu Chu không nói gì. Mỗi lần cô nhớ tới động tác không chút do dự của Cổ Quyện Thu, quả thật là sợ, nhưng hình như không có sợ đến mức kỳ quái. Chuyện này xảy ra quá nhanh, cũng không có nhiều cảm giác chân thật lắm.

Diệp Khuynh nói chuyện với cô một lát, nhìn cô ăn cơm xong, chờ cô bắt đầu mệt rồi, mới gạt đầu rời đi. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Quý Chu Chu vốn buồn ngủ, nhưng sau khi Diệp Khuynh đi rồi, cô ngược lại tỉnh táo, thử nhắc nhắc chân mình lên, xác định sức lực chưa khôi phục đủ, bây giờ chạy cũng bị bắt trở về, đành phải tạm thời từ bỏ.

Quý Chu Chu ở bệnh viện ba ngày, ngày đầu tiên vẫn đang tiêm thuốc uống thuốc, hai ngày sau chính là đơn thuần tĩnh dưỡng. Trong khoảng thời gian này chỉ có Diệp Khuynh thường tới thăm cô, ngẫu nhiên Chử Trạch cũng tới, Chu Trường Quân phải giúp Cổ Quyện Thu xử lý công việc công ty, chỉ tới hai lần đã vội vàng rời đi.

Những người này đều tới thăm cô, ngược lại Cổ Quyện Thu chưa từng tới lần nào. Quý Chu Chu chưa thấy được anh, trong đầu trái lại thường xuyên xuất hiện cánh tay vịn vẹo kia của anh, trong lòng cũng không có để chịu bao nhiêu.

Buổi chiều ngày thứ ba, Diệp Khuynh tới nói chuyện với cô, Quý Chu Chu rút cuộc nhìn không được hỏi: "Cố tiên sinh bây giờ thế nào?"

Diệp Khuynh vừa nghe thấy cô hỏi Cổ Quyện Thu, đôi mắt lập tức sáng ngời, nhanh chóng trả lời: "Rất ngoan, đúng giờ uống thuốc đúng giờ đi ngủ, bác sĩ nói thế nào thì anh ấy làm thế đó, mấy ngày nay đã khôi phục sức sống, chỉ là cánh tay có thể phải dưỡng mấy tháng."

Quý Chu Chu nghe được tin anh không có chuyện gì, khẽ thở phào nhẹ nhõm, không có hỏi nữa.

Diệp Khuynh lại nhìn không được nói: "Anh ấy thật sự biết sai rồi, hiểu được bản thân làm như vậy sẽ chỉ làm cô đau lòng, áy náy đến mức cả đêm cũng

ngủ không ngon. Tôi cảm thấy chặc chán lần sau Quyện Thư sẽ không dám nữa, cô có thể tha thứ cho anh ấy không?"

Quý Chu Chu miễn cưỡng cười cười: "Anh ấy tự tổn thương chính mình, muốn tha thứ cũng không tới phiên tôi, chỉ có tự anh ấy buông tha chính mình mới được."

Diệp Khuynh há miệng thở dốc, còn muốn vì Cố Quyện Thư giải bày đôi câu thì Quý Chu Chu lại nhìn về phía anh ta: "Tôi mệt rồi, anh trở về trông anh ấy đi."

"... Được, vậy cô nghỉ ngơi sớm một chút." Diệp Khuynh nhìn cô, muốn nói lại thôi, thấy cô không có ý giữ mình lại, đành phải quay đầu rời đi.

Diệp Khuynh vừa đi, nụ cười trên mặt Quý Chu Chu trong nháy mắt biến mất, ngồi trên giường phát ngốc thật lâu, lúc này mới nằm xuống nhắm mắt nghỉ ngơi, không ngờ thật đúng là ngủ mất.

Kết quả ngủ quá sớm chính là, ngày hôm sau tỉnh lại quá sớm, khi ý thức朦胧 lung vừa trở về, khẽ hừ một tiếng xoay người, tiếp theo thì nghe được một trận âm thanh hoảng loạn. Cô dừng một chút, nhủ mảy mò mắt ra, lại không nhìn thấy gì hết, nghĩ đến có thể là đi quét dọn, nên không để ý lắm.

Trải qua mấy ngày tịnh dưỡng, thân thể của cô đã khôi phục, tinh thần cũng cực kỳ dư thừa. Hiện tại hơn 5 giờ sáng, đúng lúc mọi người ngủ say, nếu bây giờ cô đi ra khỏi cái cửa này, có phải rất dễ dàng rồi đi không?

Editor:

Chương sau: Thật xin lỗi... Cảm ơn!

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51-3: Thật xin lỗi... Cảm ơn!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tìm Quý Chu Chu bắt đầu đập thành thích, mang giày vào rồi lên đi về phía cửa, lúc chạy đến cạnh cửa thì ghé vào cửa nghe ngóng, xác định không có tiếng động rồi mới ấn tay cầm chốt cửa xuống, cửa chợt mở ra.

Vì thế hai đôi mắt trong cửa ngoài cửa, không kịp đề phòng đối diện nhau. Quý Chu Chu và Cố Quyện Thư đồng thời sững sờ, rõ ràng không ngờ đối phương sẽ xuất hiện ở đây.

"Em, không phải em không ra khỏi cửa sao?" Cố Quyện Thư hơi hoảng loạn lui về sau một bước, sau đó nghĩ đến gì đó: "À, em muốn đi sao?"

Quý Chu Chu cho rằng mình nhìn thấy anh sẽ sợ, nhưng thứ nhất hai người chạm mặt quá mức đột ngột, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt; Thứ hai... Sao anh còn hoảng sợ hơn mình? Bị anh làm ra hành động như vậy, Quý Chu Chu cũng quên mất sự sợ hãi. Trước đó mấy ngày, cảm giác âm u lạnh lẽo mỗi khi nhớ tới anh, cũng hoàn toàn biến mất không thấy.

"Anh ở đây trông giữ, tôi có thể chạy trốn?" Quý Chu Chu lạnh mặt nhìn anh.

Cố Quyện Thư vốn muốn dứt khoát bỏ chạy, nhưng sau khi lui đến một khoảng cách thì đột nhiên thay đổi chủ ý, chậm chậm nhìn Quý Chu Chu một cái, né tránh cúi đầu xuống: "Thật xin lỗi! Tôi, chuyện tôi làm, dọa đến em hả?"

Quý Chu Chu đứng dựa cửa, muốn nhìn anh rốt cuộc muốn nói gì. Cố Quyện Thư cười khổ một tiếng, cũng không có nhìn mặt cô: "Em nói đúng, bản chất của tôi không khác gì bà nội tôi, chính là kẻ điên ham muốn khống chế quá mạnh mẽ, chẳng qua tôi đối với sự nhận biết trước kia của mình có lầm lẫn, còn tưởng rằng tôi và bà ta là hai người qua đường."

Cố Quyện Thư nói xong dừng một chút, biểu cảm có chút trống rỗng: "Tôi không khác gì bà nội tôi, bà ta dùng tình thân ép ba tôi thỏa hiệp, tôi tự hủy hoại mình ép em thỏa hiệp, mặc dù cách làm khác nhau nhưng mục đích lại giống nhau. Cho đến khi mẹ tôi chết cũng mang tôi theo bên người, chính là vì để tôi đừng bị sự ảnh hưởng của người Cố gia. Kết quả cuối cùng, tôi vẫn hoàn toàn trở thành người Cố gia, tính ích kỷ khắc vào trong xương cốt, ham muốn khống chế chảy xuôi trong máu."

Quý Chu Chu mím môi, sau một lúc lâu nhàn nhạt mở miệng: "Bây giờ anh nói những chuyện này với tôi là có ý gì?"

"Chính là tôi không muốn trở thành bà ta." Cố Quyện Thư rốt cuộc nhìn về phía cô, trong ánh mắt một mảnh trong sáng: "Trước kia bà nội đề ý nhất

chính là ba tôi, nhưng ba tôi lại bị bà ta ép chết, tôi không muốn kết cục giống như bà ta."

Quý Chu Chu vốn không tin anh, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của anh thì hơi lộ vẻ xúc động, khó hiểu cảm thấy lời nói lúc này của anh đều là lời thật lòng.

Giữa hai người bỗng nhiên trầm lặng xuống. Người ở bệnh viện vào lúc 5 giờ sáng vốn không nhiều lắm, bọn họ ở chỗ phòng bệnh cao cấp ít người nhất của bệnh viện, hai người mặt đối mặt đứng lâu như vậy, thế mà không có một bóng người.

Sau khi Cố Quyện Thư trầm mặc quá lâu, rốt cuộc lấy hết can đảm: "Tôi đồng ý để em đi, em đi sống cuộc sống mình thích đi."

Quý Chu Chu sững sốt, theo bản năng không tin anh.

"Em đi đi, dùng cách mình thích sinh sống, không cần đổi mặt kim chủ đáng ghét, cũng không có người trước kia uy hiếp em. Sau này sẽ không có ai can thiệp em, trở ngại em nữa, em có thể dùng tên thật của mình, đường đường chính chính làm việc, sau này... Sau này cũng có thể gặp được người thích." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cố Quyện Thư nói xong câu đó, lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc: "Hoặc là em đã gặp rồi, cho nên mới vội vàng rời đi."

Anh nói không được nữa, đoạn này là anh tìm kiếm ở trên mạng, chỉ muốn thay đổi một chút ấn tượng của bản thân ở chỗ Quý Chu Chu, trên thực tế anh không muốn để cô đi chút nào, một chút cũng không muốn để cô sinh sống tự do, càng không muốn để cô cười với người đàn ông khác.

Nhưng mà Quý Chu Chu không yêu anh, anh cũng không nỡ dây dưa. Chuyện này đã định trước bọn họ sẽ tách ra, nhưng trước khi tách ra, anh không muốn để Quý Chu Chu chỉ nhớ rõ bộ dáng tự hủy hoại chính mình của anh, mà là thỉnh thoảng nhớ tới, có thể cảm thấy con người này của anh cũng không tệ lắm.

Nếu như cô nguyện ý thỉnh thoảng nhớ tới anh.

Có điều anh đánh giá cao chính mình, những lời này cho dù chỉ là nói ra, với anh mà nói cũng khó khăn, mỗi chữ nói ra, thì nội tâm giống như lửa đốt, sinh sôi đốt cháy máu thịt thành mủ đen.

Quý Chu Chu nhìn về mặt rồi rầm của Cố Quyện Thư, nhíu mày hỏi: "Cố Quyện Thư, đây là chiêu gì của anh?" Gãy cánh tay thêm bản lĩnh, cũng biết lấy lùi làm tiến.

Cố Quyện Thư lại không trả lời cô, Quý Chu Chu hít sâu một hơi, biểu cảm lạnh xuống: "Đừng tưởng rằng anh nói như vậy thì tôi sẽ mềm lòng, bây giờ tôi không thích anh, về sau cũng sẽ không thích anh. Mặc dù anh dùng thủ đoạn giữ tôi lại, cũng sẽ không có bất kỳ thu hoạch gì."

Cố Quyện Thư từ trong thế giới của mình bước ra, ngẩng đầu thì nhìn thấy môi cô đang động, dừng một chút sau mím môi: "Nhưng tôi có một điều kiện."

Quý Chu Chu liếc anh một cái, biểu cảm một mặt sớm đã biết.

Cố Quyện Thư yên lặng một lát, mới chậm chậm mở miệng: "Lỡ tai tôi nghe không được âm thanh, điếc đột ngột, có khả năng cần mấy ngày mới hồi phục, em có thể ở lại bên tôi một khoảng thời gian cuối cùng không?"

"Anh giỡn cái gì vậy hả, bây giờ không phải bình thường sao?" Quý Chu Chu nhíu mày.

Biểu cảm của Cố Quyện Thư không nhúc nhích một chút, Quý Chu Chu đầu tiên là lãnh đạm, dần dần đứng thẳng người, về mặt xuất hiện một tia ngưng trọng: "Sao lại thế này?" Vừa rồi cô không có chú ý gì anh, bây giờ mới nhớ ra, từ đầu tới cuối thật ra anh đều đang tự thuyết tự thoại.

Cố Quyện Thư nhìn về mặt của cô, muốn hỏi cô phải còn quan tâm anh không, nhưng lời nói đến bên miệng lại bối rối, sau một lúc lâu giải thích: "Sau khi tỉnh lại thì không nghe được nữa, bác sĩ nói là điếc đột ngột, hình như qua mấy ngày sẽ khỏi, không cần lo lắng."

Tuy trong lòng Quý Chu Chu phủ nhận quan tâm anh, nhưng vẫn là thở phào nhẹ nhõm, do dự một lúc lâu vẫn là gật gật đầu. Nếu lần này anh lại nuốt lời, vậy sau này cô sẽ không bao giờ tin tưởng anh nữa.

Cố Quyện Thư nhìn thấy cô gật đầu, rốt cuộc mỉm cười thoải mái: "Vậy sau này chúng ta cùng nhau ăn cơm?"

Quý Chu Chu ngược mắt liếc anh một cái, không nói gì. Cố Quyện Thư lại dò xét: "Tôi có thể thỉnh thoảng tới thăm em?"

"..."

"Lúc trị liệu em có thể đi cùng tôi không? Một mình tôi rất nhàm chán, tôi có thể ở bên cạnh em không, không phải chung phòng, mà là..."

Quý Chu Chu không thể nhịn được nữa: "Cố Quyện Thư!"

"Được, tôi không nói nữa." Mặc dù Cố Quyện Thư không biết khẩu hình miệng, nhưng khẩu hình ba chữ này vẫn nhìn ra được, thấy Quý Chu Chu không kiên nhẫn, lập tức thức thời xoay người rời đi.

Quý Chu Chu nhìn chăm chăm bóng lưng của anh hồi lâu, nhẹ nhàng không mang theo bất kỳ cảm xúc gì, "Xi" một tiếng.

Mấy ngày tiếp theo, Cố Quyện Thư bắt đầu thường xuyên xuất hiện ở bên cạnh Quý Chu Chu, cũng không làm gì hết, chỉ là nhìn chăm chăm cô phát ngốc. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Khi Quý Chu Chu phiền chán thì anh quay đầu sang một bên, chờ cô không nhìn mình, mới tiếp tục nhìn chăm chăm cô.

Chuyện hai người làm được nhiều nhất, chính là cùng nhau đến chỗ bác sĩ. Tuy Quý Chu Chu nói không muốn đi với anh, nhưng mỗi lần vẫn đều đi cùng anh.

Lại một lần kết thúc kiểm tra, Quý Chu Chu hỏi bác sĩ: "Còn bao lâu mới có thể hồi phục?"

"Sắp rồi sắp rồi, đang trong trạng thái hồi phục." Bác sĩ chính mỉm cười trả lời.

Quý Chu Chu nhủ mảy: "Nhưng mà tôi thấy hình như anh ấy không hồi phục chút nào." Sáng sớm hôm nay, lúc ăn sáng cô thử một chút, nhưng lỡ tai người này, cắn bản không có một chút dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp.

"Cho dù tôi dám lừa gạt cô gái nhỏ như cô, cũng không dám lừa gạt Cố tiên sinh, phải không? Thật sự sắp hồi phục rồi, kiên nhẫn chờ thêm mấy ngày là được." Bác sĩ nói xong, thì qua loa kêu bọn họ rời khỏi.

Quý Chu Chu đi theo sau Cố Quyện Thư ra ngoài, biểu tình buồn bực nói không nên lời, vừa lúc đằng sau có trẻ con vọt tới phía bên này quý rống quý kêu. Lúc Quý Chu Chu né qua bên cạnh thì nhìn thấy Cố Quyện Thư không hề hay biết đi về phía trước, đen mặt kéo anh qua một bên.

Đám trẻ con chạy tới, Cố Quyện Thư mới hậu tri hậu giác: "A, vừa rồi em đã cứu tôi."

"... Anh không lo lắng à?" Quý Chu Chu hỏi xong mới nhớ ra anh nghe không được, buồn bực dùng đi động của anh gõ ra mấy chữ này.

Cố Quyện Thư dùng một chút, chậm chậm trả lời: "Không lo."

"..."

Liên tiếp ở bệnh viện năm ngày nữa, trong lòng Quý Chu Chu mất kiên nhẫn tới cực hạn, một là vì thính lực của Cố Quyện Thư chậm chạp không hồi phục, hai là vì cô nhìn không thấy sờ không được sự tự do.

Buổi sáng ngày thứ sáu, cô đẩy cửa đi ra ngoài, thấy được Cố Quyện Thư ăn mặc chỉnh tề và hành lý đầy dưới chân anh. Quý Chu Chu sững sốt một chút.

"Những thứ này là quần áo ở nhà và đồ dùng sinh hoạt của em, em đi rồi sau này chúng cũng vô dụng, không bằng để em mang đi." Cố Quyện Thư không nhanh không chậm nói.

Môi Quý Chu Chu phát khô, sau một lúc lâu hỏi: "Lỡ tai của anh khỏi rồi?"

Cố Quyện Thư nhìn chăm chăm môi cô, muộm một giây mới gạt đầu: "Mang đi đi, để lại cũng lãng phí."

"... Được." Những quần áo này cộng lại cũng trên 100 vạn, Quý Chu Chu biết mình sẽ không bán đi, nhưng cũng sẽ không mặc ở trấn nhỏ kia. Cho dù lấy đi cũng vô dụng, nhưng lần cuối Cố Quyện Thư đưa ra yêu cầu, cô cũng không muốn từ chối.

Lúc người giúp việc hỗ trợ xách hành lý lên xe, Cố Quyện Thư và Quý Chu Chu đứng ở bên cạnh xe chờ, hai người đều không nói chuyện.

Sau khi sắp xếp xong hành lý, Cố Quyện Thư nhẹ giọng nói: "Tôi còn có rất nhiều chuyện phải làm, nên không đi tiễn em, vé máy bay và chứng minh thư đều ở trong túi xách của em, sau khi đến rồi nhớ báo bình an."

Anh nói xong tạm dừng phút chốc, bổ sung thêm "Chỉ là báo bình an, để tôi biết em tới nơi là được, tôi sẽ không quấy rầy em."

"... Được."

Quý Chu Chu hít sâu một hơi, mở cửa xe rồi ngồi vào trong xe, ngẩng đầu một cái thì thấy Cố Quyện Thư còn đang đứng ở đó, giống như hồ dương(**) không ngã xuống trong sa mạc, cứng cỏi lại cô độc.

Lúc xe chậm rãi chạy đi, Quý Chu Chu đỡ lấy cửa sổ xe, đột nhiên nói với Cố Quyện Thư: "Thật xin lỗi... Thật xin lỗi!" Khi cô nói ba chữ này mang theo tiếng khóc nức nở. Mặc dù người này trong khoảng thời gian này làm chút chuyện mà cô khó có thể tiếp nhận, nhưng cũng là người duy nhất tốt với cô vô điều kiện sau khi cô xuyên sách.

Thật xin lỗi, không có cách nào yêu anh.

Cố Quyện Thư cười cười, nói với cô câu "Cảm ơn!". Tuy bây giờ anh nghe không được, nhưng Chu Chu là một cô gái dịu dàng, cho dù trong lòng còn trách anh, khi chia tay cũng không nói ra lời gì quá đáng. Vì vậy lúc này nói cảm ơn, tóm lại là đúng.

Cảm ơn em!

□□□

Tác giả có lời muốn nói:

Nhìn xuống! Không khóc! Mọi thứ đang phát triển theo chiều hướng tốt!

(**) *Cây Hồ Dương (Tên tiếng anh: Populus euphratica)*

Editor:

Chương sau: Sao cậu lại tới đây?

Tác giả kêu đừng khóc, nhưng đọc mấy lần cộng thêm edit nữa Hi đều không kìm được nước mắt, huhu...

Hi review phần sau chút nhé.

Như Tác giả nói, mọi thứ đều theo chiều hướng tốt đẹp, mọi người yên tâm, không có ngược 2 người thê thảm đâu.

Quý Chu Chu bắt đầu cuộc sống tự do mà mình mong muốn, còn Cố Quyện Thư nhờ trải qua nhiều chuyện và nhờ sự giúp đỡ của "Công thần" nên học được cách yêu đương thế nào cho đúng và làm sao để cảm hóa được tình yêu của Chu Chu (Họ sẽ sớm ở bên nhau thôi, hìhì). Rồi sau đó hai người sẽ chính thức phát cầu lương thật sự cho mọi người...

Về phần Thẩm Dã, sau này sẽ lên sân diễn nhiều hơn, vẫn chỉ có một âm mưu là muốn lật đổ Quyện Thư để cướp Chu Chu về nhưng bằng cách làm ác liệt hơn (Chuyện này thì chờ mọi người khám phá).

Và cuối cùng, nhân vật có tên mà chưa bao giờ có mặt trong cuộc chơi này, Quý Chu Chu Bạch hoa cũng sẽ lên sân...

Mọi chuyện đã bắt đầu đi vào giai đoạn cuối rồi (Giai đoạn kịch tính nhất của truyện), chúng ta cùng đón chờ diễn biến tiếp theo nhé.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Sao cậu lại tới đây?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Xe lái ra khỏi bệnh viện, đi về hướng sân bay. Quý Chu Chu ngăn người một hồi, thấy một chiếc túi xách được đặt trên vị trí mà ngày thường Cố Quyện Thư hay ngồi. Đây là chiếc túi lúc bọn họ đến trung tâm thương mại, Cố Quyện Thư mua cho cô, cô vẫn rất thích, nhưng bởi vì quá mức quý giá nên lúc rời đi, đã để nó và những món đồ khác lại Cố gia.

Quý Chu Chu nhìn chằm chằm túi xách một lúc lâu, đưa tay cầm lấy, sau khi mở ra thì nhìn thấy chứng minh thư và vé máy bay của mình, còn có di động mà lúc trước bị Cố Quyện Thư tịch thu, tất cả đều ở đây. Mở di động lên, thì tin nhắn của Kiều Tây hiện ra đầy trời, cô xem lướt một lần, trả lời vài câu rồi ánh mắt dừng trên hộp com mini trong túi xách một cái.

Thật sự rất mini, nói là hộp com nhưng giống một cái ly sứ giữ ấm hơn. Quý Chu Chu lấy hộp com ra, thấy tờ giấy dán dưới đáy, xé ra xem một cái, trên mặt giấy viết: Tôi thử rất nhiều lần, cũng không có cách nào làm ngon được như em.

Đáy mắt Quý Chu Chu hiện lên một tia nghi hoặc, hai tay hợp lực vặn hộp com mini ra.

Trong nháy mắt vặn ra, ngón tay cảm nhận được một hơi lạnh lẽo, nhìn kỹ vào bên trong là một phần kem tươi gia vị phong phú. Hộp com được đẩy rất kín, để trong túi xách lâu như thế cũng chưa tan, cô do dự một chút, cầm cái muỗng nếm thử một miếng.

Làm ngon hơn cô nhiều, vậy mà còn nói không ngon, Cố Quyện Thư cũng có lúc khiêm tốn thế à? Quý Chu Chu bật cười, cười xong lại cảm thấy không thú vị, buông tiếng thờ dài từ từ ăn kem tươi.

Chờ ăn hết kem tươi thì cô cũng đến sân bay. Bởi vì có năm sáu cái vali hành lý, tài xế sau khi đưa cô đến nơi không có vội vã rời đi, mà là cùng cô đi ký

gửi hành lý rồi mới rời đi.

Quý Chu Chu nhìn tài xế biến mất ở cửa đại sảnh, ánh mắt hơi đăm đăm. Lần này cô quang minh chính đại rời đi, sau này cũng có thể dùng tên của mình sinh sống, không cần lén lút nữa, trông thế nào cũng tốt hơn lần đầu tiên chạy trốn, nhưng trên thực tế trong lòng cô lại khó chịu.

Đội rời khỏi rồi, chắc là sẽ thoải mái nhỉ. Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, vừa định xoay người đến chỗ kiểm tra an ninh thì một tiếp viên mặt đất đã mỉm cười đi tới: "Xin chào! Xin hỏi tôi có thể giúp gì cho cô không?"

"À, không có không có, cảm ơn." Đại khái là làm cô mờ mịt khi vừa phát ngôn, Quý Chu Chu thân thiện cười cười, rồi đeo chiếc túi nhỏ của cô bước đi. Tiếp viên hàng không đứng tại chỗ chờ cô tới cửa khẩu kiểm tra an ninh, mới xoay người đi về một hướng khác.

Chỗ kiểm tra an ninh đã bắt đầu xếp hàng, cũng may người không nhiều lắm, rất nhanh đã thông qua. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Quý Chu Chu mới vừa cầm túi xách của mình đi về phía trước hai bước, thì chợt cảm giác hình như phía sau có người đang nhìn mình. Cô theo bản năng quay đầu lại, nhưng không nhìn thấy gì hết. Cười nhạo sự nhạy cảm của mình một tiếng, cô rũ mắt rời đi.

Quý Chu Chu đã đi xa, Cố Quyên Thư núp trong đội ngũ kiểm tra an ninh thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ kiểm tra an ninh rời đi theo.

Hai người đều ngồi ghế hạng thương gia, chỉ là một người ở hàng đầu tiên, một người ở hàng cuối cùng, ở giữa cách một khoảng cách thật dài. Nếu không phải đứng lên nhìn về phía đối phương, thì căn bản sẽ không có cơ hội đối mặt nhau.

Sau khi Quý Chu Chu lên máy bay thì bắt đầu mơ màng buồn ngủ, chờ đến lúc người trên máy bay sắp lên đủ, cô đột nhiên lại có cảm giác bị ai đó nhìn chăm chăm, nhũn mày mở to mắt thì loại cảm giác này lại biến mất. Cô ngáp một cái, khóe mắt nhiễm chút lấp lánh, đang do dự ngủ hay không thì có nữ tiếp viên hàng không đưa đến một ít đồ ăn vặt.

"Bây giờ đã phát đồ ăn vặt sao?" Quý Chu Chu một mặt khó hiểu.

Tiếp viên hàng không cười cười: "Đúng vậy, đây là đồ ăn vặt mà chuyến bay đặc biệt chuẩn bị cho các vị hành khách."

Quý Chu Chu nhìn bên cạnh một cái, quả nhiên những người khác cũng có, vì thế nghiêm túc nói cảm ơn, rồi cầm lấy một gói thịt heo khô(**) ăn. Là cửa hàng cô thường ăn, cô hơi bất ngờ, lại nhìn xem những đồ ăn vặt khác, cũng đều là khẩu vị ngày thường rất hợp với cô. Xem ra đây là một điểm tốt nha, cuối cùng tâm tình của Quý Chu Chu tốt một chút.

Trần nhò cách thành phố A rất xa, lúc trước cô ngồi xe buýt một đêm mới đến, nhưng trên máy bay, chỉ cách hơn hai tiếng. Mà khoảng cách hai tiếng này, đối với Quý Chu Chu mà nói càng vui sướng hơn. Nhóm tiếp viên hàng không nhiệt tình chu đáo, không ngừng đưa đồ ăn vặt cho cô. Chờ khi xuống máy bay, cô đã sắp căng bụng đến mức đi không nổi rồi.

Đúng như suy nghĩ của cô, những cảm xúc phức tạp trước đó ở thành phố A, trong nháy mắt bước lên mảnh đất khác đã hoàn toàn biến mất không thấy nữa. Ngay cả bước chân của Quý Chu Chu cũng uyển chuyển nhẹ nhàng. Cố Quyên Thư nhìn cô hoạt bát đi về phía trước, trầm mặc phút chốc rồi đi theo.

Quý Chu Chu duỗi eo lười đi về phía trước, toàn bộ thân thể đều thả lỏng, chỉ là nhìn thấy năm sáu cái vali hành lý kia của cô, mới mơ hồ cảm thấy đau đầu.

Cố Quyên Thư núp ở cây cột cách cô không xa, nhìn thấy cô nhũn mày lại thì lưỡng lự một chút, suy nghĩ làm thế nào nhanh chóng tìm người giúp cô mà không bị phát hiện. Nhưng anh còn chưa nghĩ ra kết quả, đã nhìn thấy Quý Chu Chu bỗng nhiên nở nụ cười, Cố Quyên Thư theo tầm mắt cô nhìn qua, cả người dờ ra tại chỗ.

Quý Chu Chu cũng cảm thấy không thể tin được, lúc cô đang lo lắng những vali hành lý này xách đi thế nào, thì người lao động miễn phí đã tới rồi, cho nên nghe được tiếng gọi "Chị Chu Chu" quen thuộc kia, cô lập tức cười như nở hoa, nhìn chàng trai đen thêm đã lâu không gặp trước mặt: "Sao cậu lại tới đây?"

"Không phải chị nói ngồi máy bay trở lại à, vì vậy em dứt khoát tới đón chị." Kiều Tây cười hi hi đẩy bốn cái vali đi, chỉ để lại hai cái cho cô: "Sao chị đi thành phố A một chuyến, lấy nhiều đồ đạc đến vậy, phát tài hả?"

"Đúng vậy, chỉ có mấy vali đồ đạc này, cộng lại có thể tới mấy trăm vạn, cậu muốn xem không?" Quý Chu Chu liếc cậu ta một cái.

Khi Quý Chu Chu lấy được di động, nhìn thấy cậu ta gửi rất nhiều tin nhắn cho mình, còn tưởng rằng là đang lo lắng cho cô, kết quả xem nửa ngày, cũng chỉ thấy cậu ta đang vì chuyện bản thân thi đậu đại học mà mừng như điên, chỉ có tin nhắn cuối cùng là hỏi cô sao không trả lời lại, nhưng không nghĩ đến chuyện cô mất tích chút nào.

Thằng nhóc này, có thể trông cậy vào cậu ta làm cái gì?

Người bạn nhỏ đã trở lại, Kiều Tây vui vẻ hơn ai khác, chỉ là sau khi nhìn thấy biểu cảm của Quý Chu Chu, lập tức cảnh giác lên: "Gì thế?"

"Ha."

"..." Kiều Tây bị cô cười một cái giật mình, liếc nhìn Quý Chu Chu, rồi đột nhiên nịnh nọt lấy cái túi xách trên cánh tay của cô xuống, đeo trên người mình: "Chị mệt muốn chết rồi hả, mình nhanh chóng về nghỉ ngơi một chút, mẹ em nghe nói chị đã trở lại, đặc biệt đi chợ mua con gà, chờ buổi tối đến nhà

em ăn com."

Quý Chu Chu nhìn đáng vẻ tha thiết lấy lòng của cậu ta, không nhịn cười một tiếng, nhón mũi chân nhéo lỗ tai cậu ta một cái: "Chân chó."

"Đau á chị!" Kiều Tây vội vàng tránh thoát nhảy qua một bên, che lỗ tai bị nhéo đỏ lại, kháng nghị. Người lui tới nhìn thấy hai người trẻ tuổi âm ỉ, trên mặt đều lộ ra nụ cười hiểu ý.

Chỉ có Cố Quyện Thu đứng sau cây cột, cả người đều bao phủ ở một mảnh u ám. Nếu không phải cố hết sức kiềm chế, thì lúc này anh đã tiến lên cướp Quý Chu Chu đi rồi. Nhưng mà cho đến khi cô và tên nhóc đó biến mất, anh cũng chưa làm gì hết.

Người trong sân bay bước đi vội vàng, cố gắng lao tới thời gian ước hẹn, chỉ có Cố Quyện Thu một góc, giống như bất động vậy, một chút động tĩnh cũng không có.

Sau hồi lâu, anh gửi một tin nhắn: Điều tra mối quan hệ trên mạng của Chu Chu một chút.

Hiệu suất làm việc của người Cố Quyện Thu luôn nhanh, anh mới vừa lên máy bay chuẩn bị về thành phố A, thì thứ anh muốn cũng đã được gửi lại. Khi nhìn thấy tài liệu có liên quan đến tên nhóc đó, ngón tay Cố Quyện Thu dừng một chút.

Nhóc này tên Kiều Tây, chỉ mới 18 tuổi, năm nay vừa kết thúc cuộc thi Đại học, lại còn chưa đến một tháng đã phải vào Đại học. Cố Quyện Thu kêu người gửi toàn bộ tài liệu của cậu ta đến, anh cẩn thận lật xem từng trang một, kết quả càng xem chân mày nhíu càng chặt. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Sau khi nhìn thấy phiếu điểm thi đại học của Kiều Tây, trước mắt anh tối sầm, ngay cả hô hấp cũng có chút trì hoãn.

Tâm trạng vốn dĩ vẫn luôn kiềm chế rất khó, lúc này lại bắt đầu phập phồng kịch liệt. Cố Quyện Thu tức giận đến mức bây giờ muốn xuống máy bay ngay lập tức, hỏi xem tại sao Quý Chu Chu không cần một người tốt nghiệp Đại học có thành tích xuất sắc hàng đầu thế giới như anh, lại cố tình chọn một tên nhóc học tệ ngay cả khoa chính quy cũng không vào được?

Cố Quyện Thu càng nghĩ càng tức, khi cuối cùng anh không kiềm chế được muốn đi hỏi rõ ràng, thì đột nhiên đầu óc tỉnh táo lại, sau đó giống như bị tạt một thau nước lạnh, ừ rừ cụp đuôi ngồi xuống. Bỏ đi, còn có cái gì để hỏi, biết rõ tên nhóc kia là đồ ngốc, cô cũng vẫn thích, anh còn có cách gì.

Cũng bởi vì điểm thi không tốt bị gắn mác là "Đồ ngốc", lúc Kiều Tây đang giúp Quý Chu Chu khiêng cái vali thì chợt hất xi.

Quý Chu Chu liếc cậu ta một cái: "Không khỏe?"

"Không có." Kiều Tây sờ sờ cái mũi: "Cứ cảm thấy có người nói xấu em."

Quý Chu Chu "Xi" một tiếng, hai người ngồi lên xe taxi đi về trấn nhỏ. Ngồi xe hơn nửa tiếng, cuối cùng Quý Chu Chu đứng ở dưới lầu nhà thuê của mình.

Lúc cô đang định lấy tiền trả cho taxi, Kiều Tây giành trước một bước trả tiền: "Để em để em, sao có thể để con gái trả tiền."

"Lúc cậu để tôi trả tiền còn ít à?" Quý Chu Chu buồn cười liếc cậu ta một cái, cô không thích tranh cãi với tên nhóc này ở trên đường lớn, thấy cậu ta đã trả tiền, thì không có nhún nhường nữa: "Khi cậu đi cũng là đi taxi, không phải một lần đi về hơn 200? Cậu lấy tiền ở đâu ra?"

Tuy nhà Kiều Tây ở trấn trên coi là giàu có, trong nhà cũng có mấy căn nhà cho thuê, nhưng mẹ Kiều, cũng chính là chủ nhà của cô, đối với tiền tiêu vặt của Kiều Tây kiểm soát rất nghiêm khắc, với lại, trấn nhỏ mức tiêu xài thấp, đến tiệm net chơi một tiếng cũng chỉ có 1 tệ rưỡi, trong túi cậu ta rất ít khi hơn 100 tệ.

Kiều Tây nghe được sự nghi ngờ của cô rất là đắc ý: "Vậy chị cũng không biết nhì, mẹ em cho, cho 1000 đó!"

"Nhiều như vậy?" Quý Chu Chu kinh ngạc.

Kiều Tây gật đầu: "Đúng vậy, mẹ em nói chờ em vào trường học, thì một tháng cho 1000 phí sinh hoạt, để em thích ứng trước một chút."

Quý Chu Chu buồn cười liếc cậu ta một cái, loại chuyện phí sinh hoạt này còn cần thích ứng, có xài nhiều không có xài ít. Bây giờ cũng chưa có những thứ vay trực tuyến lộn xộn kia, cậu ta chắc sẽ không đi lệch hướng. Hành động này của mẹ Kiều, chỉ sợ chính là muốn cho con trai mình tiền tiêu vặt đó.

(**) *Thịt heo khô:*

Editor:

Chương sau: Gặp bà di lự đạn.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52-2: Gặp bà dì lựu đạn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Vậy được, cậu xài tiết kiệm chút, không đủ nói với chị, chị cho cậu bao lì xì." Quý Chu Chu chớp chớp mắt.

Kiều Tây cười ha ha: "Bao lì xì thì không cần, không có việc gì mời em ăn cơm là được."

"Vậy tính là chuyện gì." Quý Chu Chu liếc mắt nhìn cậu ta, buồn cười.

Kiều Tây giúp cô xách vali hành lý lên lầu thì rời khỏi, để một mình cô nghỉ ngơi cho khỏe, chờ buổi tối lại đây đón cô đến nhà ăn cơm. Quý Chu Chu nhìn theo cậu ta rồi đi rồi đóng cửa lại, trong phòng lập tức chỉ còn lại mình cô, đột nhiên lười biếng uể oải đến mức không muốn làm gì hết.

Cô đi thu dọn quần áo đã phơi gần một tháng lại, sau đó ngã xuống giường liền ngủ mất. Ngủ thẳng đến 5 6 giờ chiều, mới bị tiếng bụng sôi "Ừng ục" của mình đánh thức.

Quý Chu Chu mơ mơ màng màng tỉnh lại, đôi mắt惺忪 nhìn về phía ngoài cửa sổ. Đã là chạng vạng, chân trời treo đầy ánh nắng chiều, rực rỡ đến nỗi như là sắp thiêu cháy, trên cột điện có chim chóc là lạ tụ năm tụ ba, luôn bị âm thanh ầm kèn của xe cộ phía dưới làm cho kinh sợ bay đi, cách không bao lâu lại đáp xuống cột điện.

Quý Chu Chu nhìn chằm chằm bên ngoài hồi lâu, đôi mắt đều mờ mờ thu hồi ánh mắt lại.

Ở một mình, thật ra rất cô đơn, Quý Chu Chu buông tiếng thở dài.

Nhìn thời gian một cái, chắc là Kiều Tây sắp đến rồi, Quý Chu Chu đứng dậy vào nhà vệ sinh tắm rửa, thay bộ quần áo ngồi trên sofa chờ. Không bao lâu, quả nhiên nghe được Kiều Tây dưới lầu đang gọi, cô lập tức cầm chìa khóa ra cửa.

Vừa xuống dưới lầu, thì nhìn thấy biểu cảm của Kiều Tây rất tệ, Quý Chu Chu kinh ngạc: "Làm sao vậy, ai chọc cậu?" Cô quen biết tên nhóc này lâu như vậy, tùy tiện nói giỡn đều không sao, vẫn chưa nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc tức giận của cậu ta như thế.

"Đừng nói nữa, dì em đột nhiên tới." Kiều Tây quay đầu xe đạp, một chân chống dưới đất, chờ Quý Chu Chu ngồi lên rồi lập tức đạp về phía trước.

Quý Chu Chu đỡ lấy yên xe, càng cảm thấy kỳ lạ: "Dì cậu tới có cái gì tức giận?"

"Chị không biết, người dì đó của em đặc biệt không bình thường, không có một chút đầu óc, còn cảm thấy mình lợi hại dữ dội. Trước kia nhà của em không bằng nhà bà ta, thì bà ta nói lời nói gấp thương đái bông(*), bây giờ thì nhà em khá hơn nhà bọn họ rồi, lại bắt đầu ghen tị, còn muốn lợi dụng nhà em." (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Kiều Tây càng nói càng tức, nếu không phải đáp ứng dẫn Quý Chu Chu về nhà ăn cơm, thì chắc chắn tối nay cậu ta không quay về.

(*) *Giáp thương đái bông: Kẹp thương mang gậy. Ý là trong lời nói ẩn ý châm chọc, mỉa mai.*

Quý Chu Chu gật gật đầu: "Vậy quả thật rất đáng ghét, không sao, không phải chuyện một bữa cơm à, cậu nhân nhượng thêm chút, tránh cho mẹ cậu khó xử, chờ bà ta rời khỏi thì được rồi."

"Bà ta còn lâu mới đi. Bà ta và dượng em cãi nhau, nói muốn đến ở vài ngày, còn một hai phải ở phòng em, nói trong phòng em điều hòa tốt, thân thể bà ta yếu không thể bị nóng." Kiều Tây cũng sắp tức chết rồi.

Quý Chu Chu bật cười: "Vậy làm sao giờ, cậu tới ở với chị cũng không tiện, bằng không bắt đầu ngày mai đến nhà bạn ở?" Tuy cậu ta tuổi còn nhỏ, nhưng dù sao là một cậu nhóc lớn, ở chung với một cô gái như cô quả thật không được lắm.

"Em chính là định như vậy." Kiều Tây hăm hừ, nhưng nghĩ đến ngày mai có lý do chơi game sáng đêm với bạn bè, thì hình như không tức giận lắm.

Quý Chu Chu thấy cậu ta lại bắt đầu mặc sức tưởng tượng sinh hoạt tốt đẹp của ngày mai, nên không có khuyên cậu ta nữa, tính tình trẻ con nhanh tới cũng nhanh đi. Chờ khi tới nhà rồi, Kiều Tây đã quên mất chuyện vừa rồi mình vẫn đang tức giận.

Mẹ Kiều đang bị em gái ruột của mình đầu độc lỗ tai, sau khi nhìn thấy Quý Chu Chu thì còn nhiệt tình hơn ngày thường, trực tiếp bỏ em gái ruột qua

một bên: "Chu Chu à, mau vào đây, đói bụng lắm hả?"

"Chào mẹ Kiều, mấy ngày không gặp hình như di gầy nha, đáng người nhìn đẹp hơn." Quý Chu Chu cũng từng tới ăn cơm vài lần, cũng rất thân với chủ nhà này, nhìn thấy bà thì khoác tay bà cười cười.

Di vốn dĩ bởi vì mẹ Kiều bỏ qua một bên khiến bà ta cảm thấy bất mãn, nhưng khi nghe thấy Quý Chu Chu khen mẹ Kiều, người mập mạp như bà ta càng thêm bất mãn. Chỉ là, lúc thấy Quý Chu Chu, ánh mắt sáng lên, sự bất mãn gì đó cũng biến mất: "Chị, vị này chính là?"

Chị trong miệng bà ta, cũng chính là mẹ Kiều, nghe được bà ta hỏi thì giới thiệu hai người: "Đây là Chu Chu, khách thuê mà tôi đã đề cập với di, cũng là bạn tốt của Dura Hấu. Đây là em gái di, con kêu di là được."

"Chào di." Quý Chu Chu mỉm cười.

Di gật đầu liên tục: "Chào chào chào. Chu Chu, con nhiều tuổi rồi hả? Có bạn trai chưa? Quê quán ở đâu? Ba mẹ con khỏe không? Con..."

"Di, di tra hộ khẩu hả? Mau ăn cơm đi, con sắp chết đói rồi." Kiều Tây không vui cắt ngang và giải cứu Quý Chu Chu, người đang luôn cười gượng ra.

Sắc mặt của di Kiều Tây không tốt, nhưng ngại với nhiều người đang đây, cũng không tốt chấp nhặt với đứa nhỏ, xụ mặt đến trước bàn ăn ngồi xuống.

Có điều bà ta an tĩnh không bao lâu, thì lại không nhịn được: "Chu Chu, bây giờ con làm công việc gì?"

"Viết linh tinh kiếm tiền nhuận bút." Quý Chu Chu lịch sự trả lời.

Di mặt lộ vẻ hoài nghi: "Viết linh tinh? Vậy có thể kiếm tiền à?"

Quý Chu Chu vừa định trả lời, Kiều Tây lại chặn đứng câu chuyện: "Di hỏi nhiều như vậy để làm gì?"

"Di quan tâm Chu Chu không được sao?" Di trừng mắt liếc Kiều Tây một cái, nhưng khi nhìn về phía Quý Chu Chu thì tràn đầy ý cười: "Di không có ý gì khác, chỉ là trước kia có đứa nhỏ của nhà hàng xóm di cũng buồn chán ở nhà viết văn chương, kết quả hai năm vẫn chưa kiếm được chút tiền, thân thể còn mệt mỏi, di đây cũng là lo lắng con."

"Không sao di, thời gian sáng tác mỗi ngày của con rất ngắn." Quý Chu Chu dừng một chút, bổ sung một câu: "Kiếm tiền cũng đủ để con tiêu vặt, không đói chết bản thân."

Di Kiều Tây với đầu tới: "Vậy là kiếm bao nhiêu hả?"

Quý Chu Chu hơi mất kiên nhẫn, nghĩ thầm Kiều Tây nói không sai, người di này của cậu ta quả thật làm cho người ta chán ghét. Cô dừng một chút, thuận miệng nói: "Hay thì 4-5 ngàn, không hay thì 2-3 ngàn."

2-3 ngàn là tiền lương phổ biến ở trấn nhỏ này, cô không có hứng thú nói tiền lương của mình cho người khác biết, cứ như vậy thuận miệng qua loa một chút.

Bà ta nghe xong ngồi thẳng chút, càng nhìn Quý Chu Chu càng cảm thấy vừa lòng: "Vậy cũng được, kiếm tiền không nói, chờ sau này kết hôn còn có thể ở nhà làm việc nhà chăm con cái, công việc này quả thật không tệ."

Quý Chu Chu nghe xong phôi hợp cười giả tạo một tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn cơm của mình, ngược lại Kiều Tây lật mặt xem thường: "Di trông bộ dáng này của chị Chu Chu con, giống người làm việc nhà à?"

"Sao lại không giống, phụ nữ dù xinh đẹp đến đâu cũng phải làm việc nhà." Di Kiều Tây trừng mắt liếc cậu ta một cái.

Kiều Tây "Xì" một tiếng, lười phản ứng bà ta. Di lại nhìn không được tiếp tục ồn ồn: "Chu Chu, con đừng nghe nó, phụ nữ không chỉ phải làm việc nhà chăm con cái, còn phải hiểu kính ba mẹ chồng, nếu không uổng công có một khuôn mặt, thời gian dài cũng không giữ được đàn ông."

"Di nói những chuyện này với trẻ con làm gì?" Chân mày mẹ Kiều nhíu lại.

Di Kiều Tây không cho là đúng: "Em đang dạy Chu Chu đạo lý làm phụ nữ, bằng không sau này nó đi đường vòng rồi, vậy thì sẽ chịu khổ. Con nói đúng không Chu Chu?"

Bà ta nói xong mong chờ nhìn Quý Chu Chu, chờ cô đáp lại mình. Quý Chu Chu ra vẻ không biết, bưng chén cánh gà ăn rồi mới ngẩng đầu: "Con nghe Dura Hấu nói, lần này di đến định ở vài ngày rồi về?"

"Đúng vậy." Bà ta mặt khó hiểu, không biết sao cô lại nhắc tới chuyện này.

Quý Chu Chu lau miệng một chút, vẻ mặt lo lắng nhìn bà ta: "Vậy di ra ngoài không thể làm việc nhà, không sợ không giữ được đàn ông à?"

"Phụt..." Kiều Tây không nhịn được, phun cơm ra ngoài một cái, vừa lúc rơi xuống bên chén Quý Chu Chu.

Quý Chu Chu ghét bỏ liếc cậu ta một cái, lặng lẽ dời chén mình xa chút, thuận tiện lại gấp cái đũa gà cho mình, toàn bộ quá trình không có nhìn sắc mặt

khó coi của bà ta một cái.

Lúc này đi biết điều lại, com ăn được một nửa thì hàm hừ về phòng, ngay cả chén của mình cũng không dọn một chút. Mẹ Kiều là người hào sảng như vậy, cũng hiếm thấy có chút ngại ngùng: "Để con chê cười rồi Chu Chu."

"Không sao, di đừng trách con là được." Quý Chu Chu nở nụ cười, nhân tiện chuyển đề tài, trò chuyện một chút, không biết thế nào nói tới chuyện nhà trọ: "Con quá thích nơi này, sau này có thể phải ở lâu dài. Căn nhà bây giờ con đang ở, di có bán không?"

"Con muốn mua?" Mẹ Kiều hỏi.

Quý Chu Chu gật gật đầu: "Nếu đi không bán, con có thể đi chọn chỗ khác."

"Tất nhiên bán, chỉ là con nghĩ cho kỹ, nhà ở địa phương nhỏ này của di không có tăng giá trị, hầu hết mọi người cũng không có thói quen trừ nhà, nhà di cũng chính là phá bỏ và chia ra mấy căn nhỏ, nhưng kỹ thật không đáng giá bao nhiêu tiền." Mẹ Kiều nhắc nhở.

Quý Chu Chu cười: "Con mua chính là ở một mình, không định lưu trữ tăng giá trị dùng."

"Vậy được, chừng nào con nghĩ kỹ rồi thì chúng ta trực tiếp ký hợp đồng là được, khoảng thời gian trước di bán căn hộ cùng tầng với con 30 vạn, theo lý căn hộ của con tốt hơn một chút, chắc là phải đắt hơn mấy vạn, nhưng cũng ở mức giá tốt."

Quý Chu Chu: "Cảm ơn di, chờ con thêm mấy tháng, đến lúc đó chuyển khoản tất cả cho di."

Lúc hai người đang thương lượng chuyện này, Kiều Tây ở một bên phản kích nhất, chờ khi đưa Quý Chu Chu về nhà, rốt cuộc nhịn không được: "Vậy nếu chị mua căn hộ của nhà em, có phải sau này chị đều ở chỗ này không?"

Quý Chu Chu vốn dĩ cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, nhưng sau khi cậu ta hỏi ra vấn đề này, lại có sự thất thần trong nháy mắt, sau đó cũng không có dừng khí gật đầu. Cô rất thích nơi này, nhưng mà lại nói không ra, muốn ở lại nơi này mãi mãi.

Kiều Tây không có chú ý tới sự lạ thường của cô, vì cậu còn đắm chìm trong sự phản kích khi người bạn nhỏ ở lại đây, đạp xe đạp đưa người về nhà.

"Em đi đây chị!" Kiều Tây vẫy vẫy tay với cô, đạp xe rồi đi.

Quý Chu Chu xoay người lên lầu, ngồi phòng khách một lát rồi sau đó đột nhiên không biết nên làm gì, suy nghĩ một chút ngồi vào trước bàn máy tính bắt đầu gõ chữ. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Tuy rằng khoảng thời gian cô bị nhốt viết không ít nội dung, nhưng gần đây hơn nửa tháng lại không nặn ra một chữ, tiền độ vẫn bị tụt xuống.

Nếu không có việc gì để làm, vậy bây giờ cô đuổi theo tiến độ nh. Ôm loại ý nghĩ này, Quý Chu Chu bắt đầu gõ chữ, trong đầu cuối cùng đã không có cảm giác cô đọc rồi loạn lung tung, mãi cho đến khi cổ như tay cứng, mắt cũng bắt đầu đau thì cô mới dừng lại, nhìn đồng hồ một cái vậy mà đã hơn 2 giờ sáng.

Cô dùng thời gian cả đêm, làm lượng công việc mười ngày, trong lúc Quý Chu Chu cảm giác thân thể sắp trống rỗng, thì lại cảm thấy có một tia buồn cười, ngã xuống giường thì ngủ mất, giấc ngủ say sưa, ngay cả nằm mơ cũng không có.

Ngày hôm sau sắp đến giữa trưa cô mới tỉnh lại, nghĩ tới Kiều Tây đến nhà bạn, đoán chừng hai ngày không tới tìm cô, nên tự mình xuống lầu ăn tô hoành thánh(**), ăn xong thì lười biếng về nhà.

Mặt xấu của việc thức đêm làm việc xuất hiện, cả ngày cô đều nằm liệt trên giường không muốn cử động, ngay cả uống nước cũng không muốn nâng ngón tay một chút, loại tình huống này đến buổi tối mới tốt hơn chút.

Ăn com chiều xong, cô xem video một lát chuẩn bị đi ngủ, nhắm mắt lại thật lâu cũng ngủ không được, chỉ có thể tìm bộ phim điện ảnh xem. Xem phim điện ảnh được một nửa thì dần dần buồn ngủ, cô nhắm mắt lại rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Lúc này cô nằm mơ, trong mơ Cố Quyên Thư cầm gậy bóng chày, dùng ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn cô: "Em đừng đi được không? Thích tôi một chút được không?"

(**) Hoành thánh:

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52-3: Cổ Quyện Thư đánh cậu?

Quý Chu Chu chợt tỉnh dậy, phim điện ảnh còn chưa chiếu hết, mà cô cũng hoàn toàn tỉnh ngủ. Sau khi phát ngốc thật lâu, cô sốt ruột đi lòng vòng ở trong phòng, cuối cùng ngồi trước máy tính làm việc lần nữa, mãi cho đến mặt trời hiện lên trên đường chân trời mới đi vào giấc ngủ.

Chờ vài ngày sau khi Kiều Tây và bạn bè chơi đã, cậu ta đang lo lắng có nên điều chỉnh thời gian làm việc và nghỉ ngơi một chút không thì đột nhiên phát hiện thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Quý Chu Chu cũng hỗn loạn. Vì thế cậu ta yên tâm thoải mái hỗn loạn theo. Trước kia hai người từ hẹn ăn sáng, dần dần biến thành hẹn ăn khuya.

Trên di động Cổ Quyện Thư liên tục xuất hiện tin tức Kiều Tây và Quý Chu Chu đi ăn khuya, khiến vẻ mặt của anh càng ngày càng tệ, đối với tên Kiều Tây này cũng càng ngày càng chán ghét. Nếu như cho Chu Chu ăn no một ngày ba bữa thì chắc chắn cô sẽ không ăn khuya nữa, vì vậy tên nhóc này không chỉ ngốc mà còn chưa đủ tận tâm.

Lúc này Kiều Tây "Ngốc" đang ăn BBQ với Quý Chu Chu, chợt hắt xì một cái. Quý Chu Chu ghét bỏ: "Có phải gần đây cậu hắt xì hơi nhiều không hả?"

"Em cũng không biết sao lại thế này." Kiều Tây một mặt vô tội, lại ăn cái cánh gà nướng(**).

Ngày tốt không bao lâu, Kiều Tây đã thu dọn chăn đệm lặn đi học Đại học. Tuy trường học không được tốt lắm, nhưng cũng là sinh viên Đại học đầu tiên của Kiều gia, nên ba mẹ Kiều Tây đều rất coi trọng, đặc biệt lái xe đưa cậu ta đi.

Trước khi đặt hành lý lên xe, Quý Chu Chu đến đây, lén nhét bao lì xì vào trong ba lô của Kiều Tây, lại dặn dò cậu ta đôi câu những việc cần chú ý khi vào Đại học, kêu cậu ta học tập cho tốt. Kiều Tây hơi ngại ngùng: "Em cũng không phải học trường gì tốt, học tập tốt sẽ bị người ta chê cười."

"Lúc nào thì có người cười nhạo người cố gắng, nếu có loại người này, nhất định là bọn họ đang ghen ghét cậu có được năng lực cố gắng." Quý Chu Chu nhìn mặt đầy ngơ ngác cậu ta, không khỏi buồn cười thở dài: "Không yêu cầu cậu cái gì, ít nhất đừng rớt môn đừng trốn học, ở trường học yên phận chút là được."

"Chuyện này em vẫn có thể làm được, yên tâm đi chị Chu Chu." Kiều Tây lè lưỡi cười cười.

Quý Chu Chu gật gật đầu, thấy ba mẹ Kiều gia đặt đồ đạc lên xe xong, cười cười vẫy tay với Kiều Tây: "Trên đường chú ý an toàn, đến nơi báo bình an."

Kiều Tây hiếm thấy không đùa giỡn, ngoan ngoãn đáp ứng. Khoảnh khắc cậu ta ngồi lên xe, vậy mà sinh ra một loại cảm xúc như nhớ quê nhà, khiến cho đôi mắt của cậu ta đều sắp đỏ. Kiều Tây che giấu cái đầu xuống, không dám nhìn quê hương quen thuộc nữa, dụi dụi đôi mắt không nói chuyện.

Sau khi Quý Chu Chu nhìn theo hướng cậu ta rời đi, thì cũng cảm thấy rất phiền muộn, nhưng xa cách mới là trạng thái bình thường của cuộc sống, cho dù trong lòng cô không thích thì cũng phải tiếp nhận.

Kiều Tây đi rồi, Quý Chu Chu thật sự chỉ còn một mình, tuy lâu lâu cũng sẽ được mẹ Kiều gọi đến ăn cơm, nhưng mười lần thì có chín lần cô đều sẽ từ chối, thỉnh thoảng mới đến một lần.

Thời gian lâu rồi, Quý Chu Chu không muốn để mình suy nghĩ miên man, nên bắt đầu cố gắng làm việc, vì thế kịch bản hoàn thành giao cho Triệu Khiêm trước một tháng, lại dây dưa với Triệu Khiêm một khoảng thời gian, kịch bản này xem như đã định rồi.

Mặc dù tên Triệu Khiêm này bán đứng cô nhiều lần, nhưng cũng là người sáng khoái, rất nhanh tiền kịch bản đã gửi tới. Quý Chu Chu nhìn đến số tiền sừng sốt một chút, đặc biệt gọi điện thoại cho anh ta.

"Cô Chu, sao thế?" Triệu Khiêm khách sáo hỏi.

"Tài vụ bên kia chuyển sai rồi hà, sao số tiền nhiều hơn một nửa?"

Triệu Khiêm cười cười: "Là Cổ tiên sinh căn dặn, đoàn phim không thiếu tiền, nên cho nhân viên công tác thêm chút thù lao, để mọi người yên tâm làm việc."

Quý Chu Chu sừng sốt: "Cổ tiên sinh?"

"Đúng vậy, phim của chúng ta là Cổ tiên sinh đầu tư." Triệu Khiêm hơi phấn khích, lúc trước tất cả mọi người hâm mộ người đầu tư của Diệp Khuynh, bây giờ cũng đầu tư cho mình, hơn nữa còn muốn rộng rãi hơn Diệp Khuynh, anh ta không phấn khích sao được.

Quý Chu Chu rời khỏi thành phố A lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên nghe được ba chữ "Cổ tiên sinh", trong lúc nhất thời lại có loại cảm giác hình như đã trải qua mấy đời.

Cuối cùng là cúp điện thoại như thế nào, Quý Chu Chu cũng không nhớ rõ lắm, chỉ là chờ khi cô lấy lại tinh thần, thời gian đã trôi qua vài tiếng đồng hồ.

Tự mình giặt sạch quần áo, rồi một mình đi ăn cơm, cơm nước xong xuôi thì một mình đi tắm bộ, cuối cùng về đến nhà chuẩn bị một mình đi ngủ. Trước lúc sắp ngủ di động vang lên, Quý Chu Chu ngáp một cái nhận điện thoại: "Kiều Dưa Hấu, gần đây thời gian cậu gọi điện thoại càng ngày càng chậm."

Trước đó bạn học Kiều vừa đến Đại học, có thể nói khá nhớ nhà, nhưng lại ngại nói với ba mẹ, cũng chỉ có thể quán lấy Quý Chu Chu nói chuyện phiếm, nhưng hình như gần đây đã hòa nhập vào cuộc sống Đại học, tuy cũng gọi điện thoại, chỉ là thời gian gọi càng ngày càng muộn, thời gian trò chuyện cũng càng ngày càng ngắn.

Nghe được Quý Chu Chu gấp, bạn học Kiều không chỉ có không áy náy, ngược lại có chút phấn khởi: "Chị Chu Chu, em nói với chị chuyện này, nhưng chị ngàn vạn lần đừng nói với ba mẹ em nha."

"Chuyện gì?" Quý Chu Chu lười biếng hỏi.

Kiều Tây dè dặt giọng nói, đầy thần bí mở miệng: "Em có bạn gái rồi!"

Quý Chu Chu sững sốt, hơi dờ khóc dờ cười: "Cậu đến trường học được một tháng phải không? Vậy đã bắt đầu yêu đương?"

"Yêu đương nào phân nhanh chậm cái gì, dù sao em có bạn gái, he he..." Kiều Tây cười khá thô bỉ, cuối cùng khi cúp điện thoại còn không quên giả vờ thâm trầm: "Mặc dù em nói chuyện phiếm với chị rất vui vẻ, nhưng về sau em cũng là người có bạn gái, có thể sẽ rất bận, không rảnh giết thời gian với chị, hy vọng chị không để ý."

Quý Chu Chu trả lời cậu ta là một cái xem thường, hơn nữa không chút lưu tình cúp điện thoại, trở người đã chìm vào giấc mơ sâu thẳm của mình.

Từ ngày Kiều Tây tuyên bố mình có bạn gái, thì điện thoại quả nhiên càng ngày càng ít, sau đó dứt khoát không gọi điện thoại nữa. Quý Chu Chu cũng không thêm để ý, chỉ là cảm giác cô độc càng nặng hơn.

Quá cô đơn, đặc biệt là khi sau giờ trưa tỉnh lại, cái loại tỉnh thần này, đồng thời cảm giác trống trải trong dạ dày, giống như một cái miệng vô hình, dần dần từng bước xâm chiếm sự vui vẻ của cô. Trong khoảng thời gian này cô thường xuyên mơ thấy Cố Quyện Thư, cũng không có nội dung cụ thể gì, chỉ là luôn mơ thấy anh.

Chẳng lẽ sau khi anh không thích mình, thì mình lại không tự trọng thích anh? Quý Chu Chu vô ý thức phủ nhận, cô hiểu bản thân mình, không phải tình cảm công bằng thì dù khắc sâu hơn nữa, cũng không có cách nào đã động cô nửa phần, cho nên cô không có khả năng thích Cố Quyện Thư.

Nghĩ tới nghĩ lui, Quý Chu Chu cảm thấy là bởi vì lâu quá mình không nói chuyện với người ta, mà lâu dài nhốt mình trong thế giới một người, nên quả thật con người rất dễ nổi điên. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Nghĩ thông suốt điểm này, Quý Chu Chu quyết định thừa dịp bây giờ không cần gõ chữ, đi ra thế giới bên ngoài một chút.

Chẳng qua khi cô hạ quyết tâm, đang định đặt vé máy bay, thì di động vang lên lần nữa, tên hiển thị người gọi là "Dưa Hấu".

Cô "Xi" một tiếng, nhận điện thoại: "Ngài còn nhớ tôi hả?"

"Chị, chị Chu Chu..." Kiều Tây hơi khản trương, giọng nói lo lắng từ trong di động truyền đến.

Quý Chu Chu dừng một chút, chân mày nhíu lại: "Cậu làm sao thế?"

"Em.. Hiện tại em ở đồn cảnh sát, cần người bảo lãnh em ra ngoài, nếu ba mẹ em biết em bị giam lại thì không thể không đánh chết em. Chị có thể đến đây cứu em không?"

Quý Chu Chu trầm mặt xuống: "Tại sao vào đồn cảnh sát?"

"Đừng nói nữa, gấp phải người điên." Kiều Tây khóc không ra nước mắt, trên thực tế cũng quả thật sắp khóc ra rồi: "Chị còn nhớ người đàn ông lần trước bỏ tiền mua com thừa chứ, em mới vừa cùng bạn gái còn có mấy người bạn ra khỏi rạp chiếu phim, anh ta cũng không biết từ trong góc nào chạy ra, đi lên cho em một đám. Em chắc chắn không thể thua thiệt a, nên đánh qua đánh lại, bây giờ bọn em đều bị giam ở đồn cảnh sát..."

"Ai?"

"Người đàn ông đó, chị không nhớ hả, chính là lần trước chị nấu com..."

Quý Chu Chu đột nhiên đứng lên, vẻ mặt không thể tin được: "Cố Quyện Thư đánh cậu?"

"... Hey, tên này nghe hơi quen tai." Kiều Tây liếc nhìn cảnh sát bên cạnh, không dám nhiều lời vô nghĩa: "Chị mau tới đón em đi, em và bạn học đều bị giam ở đây đó. Đúng rồi, ngàn vạn lần đừng nói với ba mẹ em nha, cầu xin chị, làm ơn làm ơn..."

Kiều Tây nói xong thì vội cúp điện thoại, sững nửa khuôn mặt ngoan ngoãn đưa điện thoại cho cảnh sát, sau khi trở về chỗ của mình ngồi xuống thì hung hăng trừng mắt liếc nhìn Cố Quyện Thư cách đó không xa một cái. Cố Quyện Thư lãnh đạm liếc lại cậu ta, rõ ràng không có biểu cảm gì hết, nhưng Kiều Tây xấu hổ sợ hãi, quay mặt nhìn qua một bên giả vờ ngắm phong cảnh.

Quý Chu Chu còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng Kiều Tây đã cúp điện thoại, cô gọi lại, đã không có người nghe máy. Cô phát ngốc một lát, cam chịu số phận mặc áo khoác vào, gọi chiếc xe đến trường học Kiều Tây.

Trường học của Kiều Tây ở thành phố cách trấn nhỏ hơn hai tiếng đi xe, lúc Quý Chu Chu tới chỗ, Kiều Tây và mấy bạn học còn đang khóc lóc kể lể về chú cảnh sát, nhìn thấy Quý Chu Chu tới tựa như thấy được người thân.

"Chị Chu Chu!" Kiều Tây úy khuất hốc mắt đều đỏ. Dù cậu ta có mạnh mẽ đến đâu, cũng chỉ là cậu nhóc vừa mới trưởng thành, vốn dĩ hôm nay vô cùng vui vẻ, lại bị người điên đánh một trận, còn bị giam ở đồn cảnh sát, cậu ta cũng sắp thương tâm chết rồi.

Quý Chu Chu nghe thấy Kiều Tây kêu mình, nhưng lại không nhìn về phía cậu ta, bởi vì tầm mắt của cô dừng trên bóng lưng của Cố Quyên Thư. Thật lâu không gặp, hình như anh gầy chút rồi.

Từ khi biết cô, hình như anh vẫn luôn gầy ốm. Trước đó là tức giận, hiện tại là... Quý Chu Chu buông tiếng thở dài, tuy Cố Quyên Thư không phản ứng cô, nhưng cô vẫn đi về phía anh, ở chỗ cách sau lưng anh hai bước dừng lại, thấp giọng hỏi: "Tại sao phải đánh nhau?"

Cố Quyên Thư đứng ở đó không có quay đầu lại, Quý Chu Chu cho rằng giọng nói mình quá nhỏ nên anh không nghe thấy, vì thế lớn tiếng một chút: "Tại sao phải đánh nhau?"

Cố Quyên Thư vẫn không phản ứng, trong lòng Quý Chu Chu xông lên một dự cảm xấu. Không đợi cô xác nhận, Kiều Tây cách đó không xa đã tùy tiện mở miệng: "Chị Chu Chu đừng kêu anh ta, bây giờ anh ta là một người điên."

Quý Chu Chu ngẩn ra, lòng ngực đột nhiên giống như bị người ta đâm vào một cái, cả người đều phát ngốc. Lúc này, Cố Quyên Thư đứng yên lặng hồi lâu hình như có cảm giác, theo bản năng xoay người lại.

□□□

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Tôi là bạn gái Kiều Tây?

Sau khi Quý Chu Chu nhìn thấy mặt Cố Quyên Thư sưng sột một chút, tên khốn Kiều Dưa Hấu kia chỉ nói mình bị đánh, nhưng không nói đánh Cố Quyên Thư thành ra như vậy á! Lúc này mắt trái của Cố Quyên Thư hơi ứ máu, cả hốc mắt đều sưng, trên mũi cũng rách một chút, vết máu phía trên đã đọng lại, rồi nhìn tay phải của anh, cũng trầy vài chỗ.

Mà băng vải trên tay trái còn chưa tháo ra, thoạt nhìn chính là chỗ gãy xương chưa lành hẳn nhì.

Quý Chu Chu cảm thấy mình tức đến mức không thở được.

Vừa quay đầu lại thấy được cô gái nhỏ đã lâu không gặp, Cố Quyên Thư cũng có chút thất thần, sau đó chú ý tới vết thương mà cô đang nhìn chăm chăm, theo bản năng quay mặt đi, sợ cô cảm thấy mình xấu xí.

Ngại ngừng ngần ngừ qua đi, Cố Quyên Thư đột nhiên nghĩ đến nguyên nhân cô tới nơi này, e là vì cái tên ngốc kia mới đến nhì. Anh hừ nhẹ một tiếng, nhìn thấy khuôn mặt cô rõ ràng gầy đi, tâm tình vốn là bức bối càng thêm bức bối. Cố Quyên Thư trầm mặt xuống, mắt nhìn thẳng lướt qua người cô, đi đến ghế của mình ngồi xuống.

Quý Chu Chu chớp chớp mắt, ý thức được mình bị làm lơ, trực tiếp tức cười, xoay người kéo ghế dựa ngồi đối diện Cố Quyên Thư. Cố Quyên Thư còn muốn tránh né, bị cô đánh một cái đàn áp lại.

"Ê, sao cô lại thế này?" Một vị cảnh sát mở miệng nhắc nhở, Quý Chu Chu là người bên Kiều Tây, bọn họ chính là nhìn thấy đó, ở cục Cảnh sát cũng dám ra tay, thật không có pháp kỷ(*) quá rồi.

(*) *Pháp kỷ: pháp luật và kỷ luật.*

Kiều Tây và bạn học cậu ta đứng lúc nhìn về phía bên này, nhìn thấy Quý Chu Chu đánh đầu người đó, thì nhất thời hít một hơi khí lạnh. Kiều Tây sợ tới mức mặt mũi trắng bệch: "Chị chị chị... Em kêu chị tới là bảo lãnh bọn em ra ngoài, không phải kêu chị tới để cùng nhau bị giam lại. Xin chị bớt giận, bớt giận."

Nói xong, trong lòng cậu ta dâng lên một trận cảm động, đây là tình cảm chị em cảm động đất trời gì đó, chẳng qua mình ăn hai đám, đã khiến cho chị tức giận đến cục Cảnh sát muốn lấy bạo chế bạo, giúp cậu ta trút giận.

Kiều Tây hít mũi một cái, đang muốn khuyên tiếp thì Quý Chu Chu hung hăng trừng mắt nhìn cậu ta một cái: "Cậu im miệng!"

Kiều Tây lập tức không dám nói tiếp nữa, chỉ là nhìn thấy Quý Chu Chu vẫn ngồi trước mặt Cố Quyên Thư, đáy mắt hiện lên nghi hoặc nho nhỏ.

Quý Chu Chu nhìn vết thương trên mặt Cố Quyên Thư, biểu cảm càng ngày càng buồn bức: "Anh nói xem, sao anh lại thế này, tốt xấu cũng coi như một nhân vật lớn có danh dự uy tín, động một chút là đã thương với người bên đường. Bây giờ có bản lĩnh rồi, còn học đánh nhau phải không?"

Cố Quyên Thu ngồi ở đó vẫn không nhúc nhích, Quý Chu Chu nghĩ đến lỗi tai anh, trong lòng càng bị đè nén, mở miệng lần nữa giọng nói cũng hơi nghẹn ngào: "Không phải nói lỗi tai khỏi rồi sao? Tại sao phải gạt tôi? Anh tuổi còn trẻ, không có thánh lực sau này làm sao..."

Nói nói, thì cô có chút nghẹn lời, lúc ấy anh lừa gạt mình, cũng là vì nhìn ra cảm giác bức thiết khi cô muốn rời đi nhỉ. (Truyện chính chủ TieuHiTieuHi). Không biết cái tên ụy khuất trong khoảng thời gian này vẫn luôn đè nén đột nhiên xuất hiện, dường như làm cô muốn rớt nước mắt. Quý Chu Chu hít sâu một hơi, một tay che mặt lại không nhìn anh, muốn giảm bớt một chút cảm xúc đột ngột không kiểm soát được.

Cảnh sát rõ ràng thấy hai người quen biết, nên không có quản họ thêm nữa, mà Kiều Tây và bạn học, nhìn thấy một màn này cũng khẽ lăm bầm.

"Kiều Tây, chị cậu quen biết người này hả?" Một cậu nhóc nhin không được hỏi.

Kiều Tây một mặt mộng bức: "Tôi không biết." Mới vừa trả lời xong, nghĩ đến chuyện hôm đó người này một hai phải bỏ tiền mua com thừa, trong lòng lại hơi bưng bít: "Chắc là quen biết nhì."

"Nếu quen biết... Tại sao anh ta muốn đánh cậu?" Một người bạn khác lại hỏi.

Lúc này Kiều Tây thật sự không biết, cậu ta cũng chưa từng làm chuyện gì xấu mà.

Bên này Quý Chu Chu tự mình điều tiết một lát, cuối cùng bình tĩnh lại, cũng cảm thấy cảm xúc của mình phập phồng không thể hiểu được. Cô buông tay che đôi mắt xuống, vừa ngừng đầu đã xông vào đôi mắt của Cố Quyên Thu.

Cố Quyên Thu thấy khoe mắt cô phiếm hồng, trong lòng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng một chữ anh cũng không hỏi, sợ nhận được đáp án mình không thích.

Quý Chu Chu mím môi, móc di động ra gõ chữ: Tại sao phải đánh nhau?

Vừa nhìn thấy câu hỏi này, ánh mắt Cố Quyên Thu lạnh lùng, xụ mặt nhìn sang một bên. Quý Chu Chu neho đôi mắt lại, cứng rắn nắm cầm anh, buộc anh đối diện với mình.

Cố Quyên Thu còn muốn không bạo lực không hợp tác, nhưng sau khi thấy được ánh mắt của Quý Chu Chu thì xấu hổ kinh sợ, vừa buồn bức vừa gõ chữ "Cạch cạch" trên di động, lực độ ngón tay có thể nhìn ra giờ phút này tâm tình của anh vô cùng khó chịu. Nhanh chóng gõ xong chữ, nhét di động vào tay Quý Chu Chu giống như để trừu giản.

Quý Chu Chu liếc anh một cái, cúi đầu nhìn xem thì thấy ngập tràn sự công kích với người mình: Vốn dĩ cho rằng em rất thông minh, kết quả cũng là ngốc muốn chết, bị người khác lừa bỡn và kiểm soát cũng không biết, còn tới giúp cậu ta trách móc tôi. Đầu óc của em bị vào nước à? Hay là nói chỉ có khi đối mặt với tôi mới có thể thông minh, gặp được người khác thì chỉ số thông minh bị thiếu?!

Quý Chu Chu một mặt không thể hiểu được, nhìn khuôn mặt âm đạm của Cố Quyên Thu, biết anh đây là thật sự tức giận rồi. "Xì" một tiếng trả lời anh: Tôi nói anh cái gì? Tôi chính là hỏi anh một chút, tại sao phải đánh nhau, anh đã tức giận đến vậy?

Cố Quyên Thu đứng hình, lừa giận cuối cùng giảm bớt một ít: Cậu ta có cô gái khác, hôm nay lúc tôi và cậu ta đánh nhau, là cậu ta mới vừa xem xong phim điện ảnh với cô gái kia.

Quý Chu Chu sùng sốt, anh nói cô gái chắc là Kiều Tây bạn gái nhì, nhưng cách diễn tả này của anh làm cô hơi khó hiểu, cái gì gọi là "Cô gái khác"? Chẳng lẽ còn có một người không phải người khác?

Cố Quyên Thu thấy cô ngây người, nghĩ tới chuyện cô mới là người vô tội nhất, trong lòng vừa căng vừa đau buồn tiếng thở dài. Anh cẩn thận nuôi dưỡng cô gái nhỏ, làm sao vào tay người khác thì không quý trọng chứ? Giận nhất chính là, cô gái này còn không biết tốt xấu, càng muốn dây dưa không rõ ràng với tên cặn bã.

Cố Quyên Thu suy nghĩ một chút, tâm tình hơi bình tĩnh lại: Sao này em muốn làm gì?

Quý Chu Chu đau đầu: Cái gì mà làm gì, anh còn chưa nói cho tôi biết nguyên nhân đánh nhau đó.

Anh cũng nói trắng ra như vậy, thế mà cô vẫn truy hỏi, chẳng lẽ không tin tên khốn kia ngoại tình?! Cố Quyên Thu thật vất vả bình ổn hỏa khí thì nó lại xông ra: Kiều Tây! Tên khốn này ngoại tình!

Cậu ta lừa dối em, ở trường học tìm thêm một bạn gái, tôi nói như vậy em đã hiểu chưa? Nếu em không tin, tôi có thể lấy chứng cứ cho em xem, tháng trước cảnh tỏ tình của cậu ta ở trường học cũng làm không nhỏ...

Cố Quyên Thu còn chưa gõ chữ xong, di động đã bị Quý Chu Chu giật đi. Quý Chu Chu nhìn những dòng chữ này, cuối cùng là hiểu ra chuyện gì, không khỏi bật cười: "Anh, chắc anh không tưởng rằng, tôi là bạn gái chính thức của Kiều Tây chứ?"

Cô hỏi xong thấy Cố Quyên Thu thờ ơ, nghĩ đến chuyện anh nghe không được, ý cười trên mặt trong nháy mắt biến mất, cúi đầu dùng chữ gõ ra câu hỏi này. Cố Quyên Thu dừng một chút, nhận lấy di động: Chẳng lẽ không phải?

Quý Chu Chu câm nín: Đương nhiên không phải! Tôi và cậu ta cách nhau mấy tuổi đó!

Cố Quyện Thư thấy cô mang theo dấu chấm than phủ nhận, trong lòng mới vừa xông lên một trận mừng như điên khó tin, nhưng nhìn thêm câu phía sau cô bổ sung, lập tức bắt nắn: Chỉ 4 tuổi cũng coi là chênh lệch?

Nhưng anh và cô lại cách nhau 5 tuổi!

Quý Chu Chu nhìn ra ý thức bên trong của anh, không khỏi "Xi" một tiếng: Không phải chuyện cách nhau vài tuổi, là tôi xem cậu ta như em trai, anh từ đâu nhìn ra tôi và cậu ta yêu đương...

Đầu ngón tay của Quý Chu Chu dừng một chút, động động: Anh điều tra tôi?

Cố Quyện Thư chợt dạ liếc sang hướng khác, lại lần nữa bị Quý Chu Chu nắm cầm xoay về, đành phải không đúng lý hợp tình lắm giải thích: Tôi cảm thấy tên ngốc đó không giống người tốt, vì bảo vệ em nên mới điều tra, nhưng tôi tuyệt đối không có can thiệp cuộc sống của em.

Quý Chu Chu trầm mặc, chuyện đến đây đã rất sáng tỏ rồi. Cố Quyện Thư cho rằng cô là bạn gái Kiều Tây, nên sau khi nhìn thấy Kiều Tây và nữ sinh khác tới lui thân thiết thì cho rằng Kiều Tây phản bội mình. Vì vậy, từ thành phố A xa xôi chạy tới, chỉ để cho Kiều Tây một bài học, kết quả làm mình tới đồn công an không nói, trước mắt hình như anh cũng là người bị thương nặng nhất.

Người này thật là... Quý Chu Chu không biết nói gì cho phải, nửa ngày mới gõ một dòng chữ: Anh còn nói người khác là đồ ngốc, biết rõ Kiều Tây và bạn học đi xem phim điện ảnh như thế, một mình cũng dám ra tay, không sợ bọn họ hợp lại đánh chết anh à.

Khỏe mắt của Cố Quyện Thư khẽ nhúc nhích: Quan tâm tôi?

Hỏi xong vấn đề này, anh liền nhận được một cái xem thường thật lớn, Cố Quyện Thư không nhịn được, nhếch miệng muốn cười. Chỉ là gương khỏe miệng lên thì đụng đến vết thương, đau đến mức anh lập tức thu lại, một khuôn mặt vận vẹo thành dáng vẻ kỳ quái.

Quý Chu Chu không nhịn được cười lên, Cố Quyện Thư liếc cô một cái, banh mặt không dám cười. Bầu không khí giữa hai người tốt hơn lúc đầu, làm đám người Kiều Tây càng nghĩ không ra, sau một lúc lâu, một bạn học ngay thẳng mở miệng: "Kiều Tây à, tôi cảm thấy chị cậu và người này, có chuyện á."

"Cần cậu nói, mắt ông đây lại không mù." Kiều Tây trừng mắt liếc cậu ta một cái, nhớ tới lúc trước chuyện mình mạo nhận là bạn trai Quý Chu Chu, khó hiểu hơi chột dạ.

*

Loại bỏ hiểu lầm, lại không có tạo thành ảnh hưởng ác liệt gì, dưới sự chứng kiến của chú cảnh sát, hai bên bắt tay giảng hòa... Ừm, điều này không thuận lợi lắm, Cố Quyện Thư một mặt đầy vết thương, còn có thể giữ biểu cảm cao quý lãnh diêm, bộ dáng thiếu đôn xém chút nữa khiến chú cảnh sát dạy cho anh khóa chính trị.

Quý Chu Chu hết cách, đành phải thay thế anh bắt tay với Kiều Tây, chỉ là tay còn chưa vuron ra, đã bị người bên cạnh kéo lại. Quý Chu Chu rất dễ dàng bảo lãnh hai người ra ngoài.

"Chị, quán ăn ở trường bọn em mùi vị không tệ, cùng đi ăn thử?" Kiều Tây ân cần lấy lòng, những bạn học khác cũng nhanh chóng gật đầu.

Quý Chu Chu liếc bọn họ một cái: "Bọn em đi ăn đi, lúc trở về nhớ mua ít thuốc, xử lý vết thương một chút." Tuy có mối quan hệ rất tốt với Kiều Tây, nhưng nhìn thấy cậu ta và các bạn nhỏ của cậu ta đánh Cố Quyện Thư thành như vậy, cho dù Cố Quyện Thư ra tay trước, cô cũng không có cách nào nhiệt tình hơn với bọn họ.

Sau khi nhận ra được ý nghĩ này của mình, Quý Chu Chu cảm thấy kinh sợ, hóa ra mặc kệ quyết định chủ ý xa cách thế nào, trong lòng cô vẫn rất rõ ràng. Cho dù Cố Quyện Thư có ngàn lần không phải, đó cũng là sau khi cô xuyên sách cho cô một cái nhà, nhưng lúc gặp được người có thể so sánh thì địa vị ở trong lòng cô hơn xa.

"Vậy bây giờ chị trở về hả?" Kiều Tây tò mò.

Quý Chu Chu lắc đầu: "Chị dẫn anh ấy đi khám bác sĩ."

Kiều Tây và bạn học của cậu ta: "...". Hình như bọn họ cũng bị thương nhi, tuy vết thương nhẹ hơn Cố Quyện Thư chút, nhưng cũng không đến mức bọn họ tự mua thuốc, còn Cố Quyện Thư đến bệnh viện nhận sự chữa trị chuyên nghiệp chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53-2: Vẫn cảm thấy rất thích cô ấy

Kiều Tây vốn đang định quần lấy Quý Chu Chu đến trường học với mình, nhưng nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc của cô thì lập tức sợ hãi, dẫn các bạn học của mình quay người rời đi, sợ giây tiếp theo Quý Chu Chu sẽ đánh cậu ta.

Chờ sau khi Kiều Tây đi rồi, Quý Chu Chu mới nhìn về phía Cố Quyện Thu, trông thấy hốc mắt anh sưng đỏ thì buông tiếng thở dài: “Đi thôi.”

Tuy Cố Quyện Thu nghe không được, nhưng điếc lâu như vậy, loại từ ngữ đơn giản này, anh đọc khẩu hình miệng cũng có thể hiểu được. Thấy Quý Chu Chu định dẫn mình đi, Cố Quyện Thu muốn đi cùng, nhưng do dự một chút vẫn là dừng lại.

Quý Chu Chu đi một đoạn đường, mới ý thức được hình như phía sau không có ai đi theo, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Cố Quyện Thu đứng ở chỗ cách cô hơn 10 mét, cũng không có ý định muốn đến đây. Quý Chu Chu kinh ngạc, lấy di động ra gửi tin nhắn cho anh: Sao lại không đi cùng.

Cố Quyện Thu thấy cô lấy di động ra, cũng đã nhìn chằm chằm màn hình di động của mình, nhìn thấy cô gửi tin nhắn đến trầm mặc phút chốc, trả lời: Chu Trường Quân sắp tới rồi, tôi chờ ông ta.

Quý Chu Chu nhìn tin nhắn trả lời, ý cười trên mặt phai nhạt chút, sau khi rỗi rảnh một tí rồi buông tiếng thở dài: Được, vậy anh chờ đi, nhớ khám bác sĩ.

Cô ấn gửi đi xong, nhìn Cố Quyện Thu một cái thật sâu, rồi xoay người đi về phía trước. Ở sâu trong nội tâm, cô đối với Cố Quyện Thu là thân thiết, là thích, loại thích này có thể không liên quan đến tình yêu, nhưng ngoại trừ tất cả nguyên nhân lộn xộn thì lúc cô nhìn thấy anh, cũng là muốn ở chung nhiều hơn.

Đáng tiếc làm như vậy, không công bằng với Cố Quyện Thu quá, nếu anh có thể kiểm chế tình cảm của bản thân cách xa cô, vậy làm thế nào cô cũng không thể phá hỏng kế hoạch của anh.

Một mình Quý Chu Chu đi một đoạn đường, khi đi qua cửa quẹo quay đầu lại nhìn một cái, thấy Cố Quyện Thu giống như bị bỏ rơi, một mặt bị thương nhìn chằm chằm cô, cho dù cô nhìn lại, cũng không né tránh chút nào.

Quý Chu Chu sừng sốt một chút, đột nhiên di động rung một tiếng, xem lại là Cố Quyện Thu gửi tin nhắn đến: Vừa rồi tôi nói dối, Chu Trường Quân không biết chuyện tôi đến đây, ông ta sẽ không tới đón tôi. Em phải đi thi cứ đi, một mình tôi cũng được.

“...” Đây còn kêu cô đi như thế nào?

20 phút sau, hai người cùng nhau xuất hiện ở bệnh viện, lúc Cố Quyện Thu đang băng bó, Quý Chu Chu vốn muốn đi mua chai nước đá đắp cho anh một chút, kết quả vừa định đi, anh đã bắt lấy tay cô, cả người đều căng cứng lên. Bởi vì khi kéo Quý Chu Chu động tác quá lớn, vết thương trên mặt còn đụng vào cây nhíp của bác sĩ, đau đến mức chân mày của anh nhíu chặt.

“Người trẻ tuổi đứng đắn một chút, cẩn thận bị thương lần thứ hai!” Bác sĩ không vui dặn dò.

Quý Chu Chu vội xin lỗi, dư quang quét đến Cố Quyện Thu còn đang nhìn chằm chằm mình, mớ hồ buông tiếng thở dài. Bỏ đi, bây giờ anh trong trạng thái nghe không được, lại ở một thành phố xa lạ, chắc là không có cảm giác an toàn lắm, mình vẫn nên ở cùng anh thôi.

Thấy cô không đi nữa, bả vai Cố Quyện Thu hơi thả lỏng, ngoan ngoãn tùy ý bác sĩ giầy vò, cuối cùng nhìn thấy mặt mình ở trong gương biến thành vì pha màu cũng không tức giận.

Băng bó xong Cố Quyện Thu liền đứng lên, ý bảo Quý Chu Chu rời khỏi bệnh viện. Quý Chu Chu dừng một chút, gõ chữ: Đi khoa khác làm kiểm tra đi, xem xem lỗ tai anh xảy ra chuyện gì.

Cố Quyện Thu không bằng lòng lắm: Tôi đói bụng.

Quý Chu Chu kiên trì: Làm kiểm tra xong rồi đi ăn cơm.

Cố Quyện Thu bất đắc dĩ: Bây giờ bác sĩ chính của tôi là một chuyên gia trong lĩnh vực này được mời từ nước ngoài đến, bọn họ còn chưa có cách, bác sĩ nơi này có thể có cách gì.

Tìm Quý Chu Chu chậm chậm ghi xuống: Máy bác sĩ đó nói thế nào?

Cố Quyện Thu suy nghĩ lại một chút, thành thật trả lời: Tôi không để ý, chỉ biết là điếc đột ngột, nghe nói xác suất chữa khỏi khoảng 70%.

... Cũng chính là còn có 30% xác suất thất bại? Quý Chu Chu cảm giác trái tim của mình đều muốn thắt chặt.

Cố Quyện Thu thấy vẻ mặt cô mờ mịt, trái lại an ủi cô: Không phải chuyện ghê gớm gì, nghe không được ngược lại thanh tịnh.

Có điều hơi đáng tiếc chính là, có khả năng anh nghe không được giọng nói của cô nữa.

Cố Quyện Thu nhìn cô một cái, chậm chậm nắm lấy dây đeo trên ba lô cô, một cảm giác kiên định được gắn kết với thế giới này lập tức xuất hiện.

Quý Chu Chu điều chỉnh cảm xúc một chút, dẫn anh rời khỏi bệnh viện. Sau khi ngồi lên taxi, Quý Chu Chu không để ý đến anh nữa, mà là cúi đầu chơi di động. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cố Quyện Thư cũng không thêm để ý, thời gian dài như vậy không gặp cô, hiện tại có thể ngồi im lặng cùng cô thế này, trong lòng anh cũng thỏa mãn.

Quý Chu Chu không biết suy nghĩ trong lòng Cố Quyện Thư, giờ phút này đang tập trung tìm kiếm tài liệu bệnh điếc đột ngột, trên đó nói có vài nguyên nhân do tâm lý tạo thành. Quý Chu Chu nhớ tới anh nghe không được, hình như chính là từ lúc bắt đầu đánh gãy cánh tay.

Quý Chu Chu càng lướt xuống, càng cảm thấy hô hấp khó khăn. Sau khi nhìn thấy một câu, nghe không được thanh âm lâu dài sẽ dần dần mất đi năng lực nói chuyện, cô chợt nhớ ra từ lúc bắt đầu gặp mặt thì Cố Quyện Thư chưa từng mở miệng, mà vẫn luôn dùng di động giao tiếp với mình.

Cố Quyện Thư thấy sắc mặt của cô biến đổi, vừa định hỏi làm sao vậy, di động Quý Chu Chu đã đưa tới trước mặt, phía trên chỉ có một câu: Nói một câu tôi nghe chút.

Cố Quyện Thư dừng một lát, biết cô có ý gì, cười khổ một tiếng lắc lắc đầu. Anh nghe không được giọng nói của mình, không có cách nào kiểm soát âm lượng, âm sắc, thậm chí ngay cả biểu đạt cũng không. Khi anh phát hiện ra điểm này, thì từ chối mở miệng nữa, chưa từng nói một chữ.

Đôi mắt Quý Chu Chu mờ rồi, người đàn ông này làm cái gì cũng như không có gì cả, nhưng trên thực tế lòng tự trọng mạnh nhất, đột nhiên từ người khỏe mạnh biến thành tàn tật, tâm lý chênh lệch bao lớn, cô nghĩ cũng không dám nghĩ. Nhưng từ chính điểm anh từ chối nói chuyện này nhìn ra được, thái độ của anh đối với căn bệnh lần này, ít quan tâm hơn so với hiện tại.

Dù sao không muốn ép buộc anh, sau khi anh lắc đầu, Quý Chu Chu vỗ vỗ vai anh động viên, không thúc giục anh nữa.

Sau đó hai người im lặng cả hành trình, cho dù lúc ăn cơm, cũng rất ít giao lưu ánh mắt, cách thức ở chung so với trước kia khác nhau rất lớn. Mãi cho đến khi cơm nước xong xuôi, Quý Chu Chu mới gõ chữ hỏi: Kêu chú Chu tới đón anh?

Cố Quyện Thư gật gật đầu, anh biết Quý Chu Chu sẽ không yên tâm để anh đi một mình, vì vậy vừa rồi lúc ở bệnh viện đã gọi điện thoại cho Chu Trường Quân, lúc này chắc cũng nên tới rồi.

Quả nhiên, không bao lâu, Chu Trường Quân đã gửi tin nhắn đến, Quý Chu Chu nhìn thấy rồi đi đến đồn công an với Cố Quyện Thư, còn chưa tới cửa đã thấy được Chu Trường Quân xa xa.

Cố Quyện Thư đi về phía trước, đi được không bao xa nhận thấy người phía sau không có đi cùng, anh dừng một chút, chầm chậm quay đầu lại, nhìn thấy Quý Chu Chu đứng ở tại chỗ mỉm cười, đột nhiên hiểu ra cô không đến đây. Đầu ngón tay của anh khẽ run một chút, giống như chuyện gì cũng không giống nhau, bình tĩnh quay đầu đi về phía trước, cách Quý Chu Chu càng ngày càng xa.

Quý Chu Chu thấy anh đến trước xe Chu Trường Quân, mới xem như thở phào nhẹ nhõm, một mặt bình tĩnh gọi chiếc taxi rồi khỏi.

Cô về đến nhà trời đã hoàn toàn đen xuống, bốn ba cả ngày, đầu óc và thân thể đều mơ màng. Quý Chu Chu tắm rửa đơn giản, ngã xuống giường thì ngủ mất. Khác với cô chính là Cố Quyện Thư, sau khi về đến nhà không hề buồn ngủ, vẫn luôn ở bên cửa sổ ngồi đến rạng sáng, mới cúi đầu nhân mở danh bạ ra, ngón tay dừng ở ba chữ ‘Cô gái nhỏ’ một lát, cuối cùng lướt xuống phía dưới, gửi tin nhắn cho Chữ Trạm.

“Hôm nay tôi gặp cô ấy, vẫn cảm thấy rất thích cô ấy.”

Chữ Trạm đang quay cảnh đêm lớn, một lát sau mới nhìn thấy tin nhắn của chàng trai trẻ hoài xuân này, không khỏi từ từ buông tiếng thở dài.

Cố Quyện Thư này, quả thực chính là người mâu thuẫn, bạn nói cậu ấy tâm cơ tàn nhẫn thâm trầm, nhưng cậu ấy lại chân thành hơn bất kỳ ai khác. Một trái tim chân thành muốn trao cho ai đó rồi, dù đối phương cầm dao đâm vào thì cậu ấy cũng không từ bỏ lấy về. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Cần phải nói sự ngây thơ của cậu ấy, sự giam cầm của cậu ấy, sự tự hủy hoại của cậu ấy, chơi đến mức dữ dội hơn bất kỳ ai. Chữ Trạm suy nghĩ nửa ngày, chỉ tìm ra cái từ ‘Đen tự nhiên’ để hình dung anh.

Vì thân thể Cố Quyện Thư không tốt, Chữ Trạm kìm nén tính tình trả lời: Cậu muốn kết quả là gì hả?

Cố Quyện Thư gõ chữ: Muốn cô ấy thích tôi.

Chữ Trạm cũng biết là như thế, nhướn mày hỏi: Trông cậu đoan chính, gia thế tốt, đối với cô ấy cũng coi như không tệ. Có nghĩ ra vì sao cô ấy không thích cậu không?

Lúc này Cố Quyện Thư cách thật lâu mới trả lời: Trước kia cô ấy nói, ánh mắt của cô ấy không tốt.

Chữ Trạm bị câu trả lời của anh làm cho nghẹn một chút, hồi lâu trực tiếp tức cười, hiếm khi nghiêng răng nghiêng lợi lên: Khó trách cái gì cậu cũng làm, mà vẫn không khiến cho cô ấy thích, tất cả những chuyện này đều là có nguyên nhân, biết không?!

Cố Quyện Thư khiêm tốn xin chỉ dạy: Nguyên nhân gì?

Chữ Trạm bình tĩnh lại, buông tiếng thở dài trả lời: Tuy tôi và Quý Chu Chu không xem như thân thiết, nhưng mặc kệ là từ trong miệng cậu hay trong miệng Diệp Khuynh, đều nghe được cô ấy là một cô gái có chủ kiến có năng lực, một cô gái như vậy tuyệt đối không cam lòng dựa vào ai.

Chữ Trạm nhấn gửi, thay đổi tư thế gõ chữ: Nhưng cậu xem cậu đã làm cái gì. Sau khi biết cô ấy không thích mình, chuyện đầu tiên làm chính là trước

nhất người ta lại, rồi sau đó tự hủy hoại mình uy hiếp, cậu như thế ai dám thích cậu? Cho dù cô ấy còn chút thiện cảm với cậu, cũng bị cậu dọa tới mức mất hết.

Cố Quyên Thu nhìn những dòng chữ này trầm mặc hồi lâu, anh cũng biết những chuyện mình làm không đúng, nhưng mà anh tìm không được cách nào tốt hơn những chuyện đó. Mặc dù bây giờ tìm được, chỉ sợ cũng không còn kịp rồi.

Tất cả những thứ này anh đều hiểu, nhưng mà chính là bất lực thay đổi hiện trạng, chỉ có thể nhìn Quý Chu Chu rời khỏi thế giới của mình. Lần này là bởi vì Kiều Tây nên hai người mới có cơ hội gặp lại, chờ lần sau gặp nhau, không biết phải tới khi nào. Anh nhắm mắt lại, thấy di động rung rung cũng không để ý nữa.

Không biết qua bao lâu, thân thể anh cử động một chút, từ trong trạng thái chợp mắt tỉnh lại, trong lúc vô tình chạm vào di động sáng lên, mới nhìn thấy tin nhắn trước đó Chữ Trạm gửi tới.

“Có điều vẫn chưa quá muộn, Chu Chu còn nguyên ý gặp cậu, chứng minh từ trong lòng không chán ghét cậu, chỉ cần không chán ghét, mọi thứ vẫn còn kịp. Chỉ là lần này, cậu phải biết rõ cô ấy muốn chính là cái gì, đừng làm bậy giống như trước kia nữa, nếu không cho dù Chu Chu là một người cuồng ngược, sợ rằng cũng sẽ không coi trọng cậu.”

“Còn có, chuyện lỗi tai cậu, làm ơn phối hợp trị liệu đi, chẳng lẽ cậu thật sự nhẫn tâm để sau này Quý Chu Chu ở cùng một kẻ điên?”

Quý Chu Chu muốn gì chứ? Trong đầu Cố Quyên Thu hiện lên một từ ‘Tự do’. Đầu tiên là vì thoát khỏi Thẩm Dã, cho nên lựa chọn tạm thời ở bên cạnh anh, lại vì thoát khỏi anh, đã sớm bắt đầu sắp xếp kế hoạch chạy trốn. Điều cô muốn, có lẽ cũng chỉ là sự tự do thôi.

Nhưng cho cô tự do, thì anh vẫn có thể có được cô sao? Cố Quyên Thu hiếm khi xuất hiện nghi hoặc.

Anh quyết định cho mình một khoảng thời gian, suy nghĩ kỹ sự nghi hoặc này.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53-3: Thẳng thắn với nhau

Cuộc sống của Quý Chu Chu hồi phục lại bình thường, hôm đó ngẫu nhiên gặp mặt Cố Quyên Thu, giống như là một giấc mơ, sau khi tỉnh lại mọi chi tiết đều nhớ không rõ nữa.

Cảm giác cô độc của cô vẫn còn đây, cái loại cảm giác này như là lục bình trôi nổi vậy, từ đầu đến cuối làm chân cô chạm không đến chân thật. Trong khoảng thời gian này Diệp Khuynh liên lạc với cô hai lần, hồi thúc cô nhanh chóng viết đại cương cho anh ta. Mỗi lần Quý Chu Chu đều đáp ứng, chỉ là khi ngồi ở trước bàn, thì đầu óc lúc nào cũng trống rỗng, không nghĩ ra được nên viết những gì.

Thời gian dài, cho dù là chính cô, cũng thấy bản thân có thể có vấn đề. Trước đó nghĩ đến kế hoạch du lịch, cô lại đưa nó vào lịch trình lần nữa, chỉ là đi nơi nào đi như thế nào, Quý Chu Chu phải lên kế hoạch kỹ một chút. Mà kế hoạch này, đã lên gần một tháng.

Thời điểm nóng nhất dường như đã qua đi, thời tiết mát mẻ hơn chút, chính là thời điểm tốt nhất trong năm. Một buổi sáng sớm trời mưa nào đó, Quý Chu Chu mơ mơ màng màng tỉnh lại, thấy trên di động xuất hiện một tin nhắn, nhìn thấy là ai gửi tới thì sùng sốt một chút.

Quý Chu Chu dụi dụi đôi mắt, xác nhận lại một lần, sau khi chắc chắn thật sự là Cố Quyên Thu thì nhanh chóng mở tin nhắn ra xem. Từ lần đó gặp mặt ngoài ý muốn, bọn họ đã chưa từng liên lạc nữa, nếu không phải có chuyện gì lớn, giờ này anh tuyệt đối sẽ không gửi tin nhắn cho cô.

Quý Chu Chu khần trương đến tay cũng muốn run lên, nhấn mở tin nhắn thì nhìn thấy một dòng chữ: Hôm nay một bên lỗi tai của tôi đột nhiên có thể nghe được thanh âm.

Quý Chu Chu ngẩn người, ý thức được anh dần dần hồi phục, thì trong đáy lòng dâng lên một sự vui mừng như điên. Chờ lúc cô phản ứng lại, cô đã bấm gọi điện thoại cho Cố Quyên Thu, điện thoại chỉ vang lên một tiếng đã được tiếp nhận, loa nghe truyền đến giọng nói hơi khàn khàn Cố Quyên Thu: “Chu Chu.”

“Anh... Anh có thể nghe được rồi?” Quý Chu Chu thật cẩn thận xác nhận.

Cố Quyên Thu “Ừ” một tiếng.

Quý Chu Chu hít một hơi, trên mặt treo một nụ cười lớn: “Bắt đầu từ khi nào?”

“Trong khoảng thời gian này vẫn luôn uống thuốc đầy đủ, mấy ngày hôm trước là có thể nghe được một chút thanh âm, nhưng không rõ ràng, rạng sáng hôm nay đột nhiên có thể nghe rõ, chẳng qua chỉ có một lỗi tai hồi phục.” Bởi vì lâu lắm không nói gì, giọng nói của Cố Quyên Thu hơi lắp, tốc độ nói chuyện còn muốn chậm hơn trước. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Mặc dù anh cố gắng kiểm soát, nhưng Quý Chu Chu vẫn nghe ra được.

Hốc mắt của Quý Chu Chu hơi nóng: “Bác sĩ nói thế nào?”

“Nói là dấu hiệu tốt, chắc là rất nhanh sẽ hồi phục hoàn toàn.”

Quý Chu Chu liên tục gật đầu, lại hỏi thêm mấy vấn đề, Cố Quyện Thư đều ngoan ngoãn trả lời. Quý Chu Chu nhìn thời gian một cái, mới phát hiện bọn họ đã trò chuyện gần nửa tiếng rồi.

“Không nói nữa không nói nữa, anh nghỉ ngơi cho tốt, nhất định phải nghe lời dặn của bác sĩ, mau chóng để lỗ tai còn lại cũng hồi phục.” Quý Chu Chu nói xong dừng một chút: “Không có việc gì nói, vậy cúp máy trước nhé, tôi cũng phải làm việc...”

“Chu Chu.” Cố Quyện Thư bỗng nhiên gọi tên cô, giọng điệu bình thường đến mức giống như mỗi buổi sáng ở biệt thự trước kia.

Quý Chu Chu cắn cắn môi: “Hả?”

“... Tôi đã suy nghĩ cẩn thận.” Cố Quyện Thư nói chậm mà trịnh trọng.

Quý Chu Chu sùng sốt: “Suy nghĩ cẩn thận cái gì?”

“Tôi...” Lời nói đến bên miệng, vậy mà Cố Quyện Thư nói không nên lời, loại cảm giác này vẫn là lần đầu tiên xuất hiện, anh tổ chức thật lâu, cuối cùng vẫn là từ bỏ: “Em làm việc trước, có cơ hội tôi lại nói với em.”

“...”

Quý Chu Chu mới vừa hoảng thần một cái, anh đã cúp điện thoại, cô cạn lời nhìn di động, hận không thể bắt người từ bên trong ra, gào thét hỏi tới cùng suy nghĩ cẩn thận cái gì, có thể đừng chỉ chờ phần dự đoán của tập tiếp theo không.

Nội tâm gào thét xong, Quý Chu Chu phấn chấn tinh thần đi tắm rửa, hôm nay cô đột nhiên muốn đi chợ ăn một cái bánh bao chiên nước(1), uống thêm ly táo phở(2), cuộc sống quả thật đẹp đẽ.

Lần này, kết thúc cuộc trò chuyện, giống như công tắc nào đó đã được bật lên. Cố Quyện Thư bắt đầu thường xuyên gửi một vài tin nhắn cho cô, không phải nói trấn nhõm không có một vài món ăn ngon, thì chính là báo cáo mức độ hồi phục của lỗ tai anh. Cảm giác cô độc của Quý Chu Chu được giải quyết không ít, đồng thời, lại mơ hồ cảm thấy sai sai, cảm thấy gần đây bọn họ liên lạc hơi quá mức thường xuyên.

Nhưng mà Cố Quyện Thư lại rất có chừng mực, mỗi lần dừng từ đều như là đã cân nhắc, tựa như chỉ là một người bạn bình thường đang chia sẻ cuộc sống của anh.

Trong lòng Quý Chu Chu chậm tiêu vài lần, sau đó thì cũng không sao cả, mỗi lần anh gửi tin nhắn tới đều sẽ nghiêm túc trả lời, giao tiếp ngược lại thoải mái hơn chút.

Sáng sớm ngày nào đó, chuyện đầu tiên sau khi Quý Chu Chu mở mắt là cảm di động, nhưng trên di động không có tin nhắn nào hết. Cô còn tưởng rằng là thẻ SIM bị lỗi không nhắc nhở, nên đăng xuất ứng dụng trò chuyện vài lần rồi xem lại, cuối cùng xác định quả thật Cố Quyện Thư chưa gửi tin nhắn gì hết.

Tâm trạng của cô hơi bồn chồn, cả buổi sáng đều đang bận rộn công việc của mình, nhưng tâm mắt luôn dừng trên di động, chỉ là di động chưa từng sáng lên một lần. Ăn cơm trưa mà không biết mùi vị gì, lại miễn cưỡng bản thân đi ngủ trưa, sau khi tỉnh dậy vẫn không thấy bất kỳ tin nhắn nào.

Chẳng lẽ là đi bệnh viện? Quý Chu Chu không thể ngồi yên, rút cuộc chủ động gọi điện thoại cho anh, nhưng đầu bên kia điện thoại lại không có người nhận máy.

Quý Chu Chu càng ngày càng bất an, loại bất an này khi đang lúc trời tối mà Cố Quyện Thư còn không nhận điện thoại, nên cuối cùng cô không có cách nào cứ chờ đợi như thế, đành phải tìm ra số điện thoại của Diệp Khuynh gọi đi.

Song có thể Diệp Khuynh đang làm việc, gọi rất nhiều cuộc cũng không nhận, Chử Trâm cũng vậy. Trong lúc cô lo lắng suông, dưới lầu đột nhiên truyền đến một giọng nói của một người đàn ông xa lạ: “Quý Chu Chu là người nào? Quý Chu Chu!”

Quý Chu Chu sùng sốt, chạy ra ban công nhìn xuống, thì nhìn thấy một chiếc xe taxi dừng ở dưới lầu, một người đàn ông trung niên đứng ở trước xe, không ngừng gọi tên cô.

Tuy vẫn chưa tới giờ ngủ, nhưng bị kêu hô như vậy cũng rất quấy nhiễu người dân, nên Quý Chu Chu vội vàng trả lời: “Là tôi, sao thế?”

“Bạn cô không mang tiền ngồi taxi, kêu cô xuống trả tiền.” Người đàn ông rung niên không kiên nhẫn nhìn cô.

Quý Chu Chu giật giật khóe miệng: “Bạn nào của tôi?”

“Sao tôi biết bạn nào của cô chứ, cậu ta nói như vậy, cô xuống nhìn xem đi, tôi sợ cậu ta chạy, nên khóa cậu ta trong xe.”

“...”

Quý Chu Chu một mặt không thể hiểu được xuống lầu, đèn đường đã sáng một tiếng trước, ánh sáng tuy mờ tối, nhưng một người vẫn có thể thấy rõ, chỉ là cách cửa sổ xe, bóng người liền mơ hồ. Cô nhủ mảy đổi mặt tài xế một cái, đi đến trước cửa xe gỗ gõ cửa sổ: “Xin chào?”

Cửa sổ xe chậm chậm đi xuống, lộ ra khuôn mặt vô tội của Cố Quyên Thư. Lúc này vết thương trên mặt anh đã hoàn toàn lành lặn, ngũ quan anh tuần ở dưới đèn đường như điêu khắc, mà băng vải ban đầu trên tay trái của anh cũng không có, chắc là cũng hồi phục. Cho nên giờ phút này đối mặt với Quý Chu Chu, là một Cố Quyên Thư trông khá khỏe mạnh.

Quý Chu Chu chớp chớp mắt, chân thành hỏi cái vị Cố Quyên Thư khỏe mạnh này: “Tại sao ngay cả tiền đi xe anh cũng không có?” Tại sao anh xuất hiện ở đây cô cũng không hỏi, dù sao lát nữa cô vẫn sẽ biết, nhưng mà chuyện không có tiền còn dám ngồi taxi này, cô thật sự rất muốn phỏng vấn anh.

Cố Quyên Thư trầm mặc phút chốc, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía trước: “Quá sốt ruột, nên quên mang ví tiền.” Đầu chỉ là ví tiền, ngay cả di động, lúc lên máy bay cũng bị người ta trộm. Cho nên dưới tình huống không có tiền, anh chỉ có thể bắt chiếc xe đến đây tìm Quý Chu Chu trả dùm.

Quý Chu Chu liếc anh một cái, lấy tiền trả tài xế, lúc này tài xế mới thả người ra, lái xe quay đầu rời đi.

Dưới đèn đường chỉ còn lại hai người bọn họ, Quý Chu Chu còn chưa hỏi anh, Cố Quyên Thư đã bình tĩnh gật gật đầu: “Nếu không có chuyện gì, tôi đi về trước.” Nói xong quay đầu đi.

“... Quay lại cho tôi.”

Cố Quyên Thư chợt dừng lại, tuy không tình nguyện lắm, nhưng vẫn nghe lời quay lại. Quý Chu Chu đau đầu: “Nói đi, tới tìm tôi có chuyện gì?” Thời gian này xuất hiện ở trần nhỏ, cho dù cô là đứa ngốc, cũng biết anh tới tìm mình.

Cố Quyên Thư liếc nhìn cô một cái, nhanh chóng rũ đôi mắt xuống: “Tôi cảm thấy tình huống hôm nay, không thích hợp nói những chuyện đó lắm.” Anh mới vừa hỏi Quý Chu Chu một số tiền, cảm thấy vẫn là trả tiền rồi nói mới thích hợp.

Nhưng mà Quý Chu Chu không để mình bị xoay vòng vòng: “Có chuyện mau nói.”

“...”

Cố Quyên Thư trầm mặc lần nữa, muốn dùng cách trốn tránh khiến cô từ bỏ, nhưng mà lần này Quý Chu Chu nhẫn nại cực tốt, cứ đứng ở đó chờ anh mở miệng. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Mặc dù thời tiết khá mát mẻ, nhưng vẫn có muỗi, đặc biệt là dưới đèn đường, cô chỉ đứng 5 phút, đã đập chết mấy con muỗi trên người.

Thấy cánh tay cô hiện lên chấm đỏ nhỏ, Cố Quyên Thư dừng một hồi, vẫn là thỏa hiệp: “Tôi tới tìm em là có hai chuyện.”

“Nói đi.”

“Chuyện thứ nhất.” Cố Quyên Thư sắp xếp từ ngữ một chút, cúi người khom lưng 1 góc 45 độ về phía cô: “Thật xin lỗi.”

Quý Chu Chu hoảng sợ, vội vàng lui về sau một bước: “Anh làm gì vậy?”

“Về chuyện lần trước tôi nhốt em, thật xin lỗi.” Cố Quyên Thư nói xong tạm dừng một chút, bổ sung: “Còn có chuyện tôi tự đánh mình dọa em, cũng thật xin lỗi. Lần này tôi tới đây, chính là muốn biết...”

Anh nói đến một nửa thì không nói nữa, Quý Chu Chu tò mò: “Muốn biết cái gì?”

“Muốn biết làm sao em mới có thể tha thứ tôi.”

Quý Chu Chu ngẩn người, sau một lúc lâu nhìn đáng vẻ anh vẫn luôn khom lưng, cười một tiếng: “Anh đứng thẳng lên rồi tôi nói với anh.”

Cố Quyên Thư lập tức đứng thẳng người, ánh mắt thấp thỏm nhìn cô.

Quý Chu Chu đối mặt với anh hồi lâu, mới phát giác không biết làm sao: “Vốn dĩ không có cái gì tha thứ, từ đầu tới cuối anh đều chưa từng làm tổn thương tôi, thật sự phải nói lời xin lỗi, nên nói xin lỗi bản thân anh mới đúng.”

Cô chạy trốn phản bội trước đó, sau khi anh bắt được cũng không có làm tổn thương cô, mà là cho cô ăn uống đảng hoàng cung cấp nuôi dưỡng ở nhà, không có chậm trễ chút nào. Nếu nói sai, chỗ sai duy nhất là hạn chế tự do người cô, nhưng sau đó anh chủ động thả mình đi, đã là sửa sai lỗi lầm rồi.

Còn chuyện tự hủy hoại mình dẫn đến gãy xương, lúc ấy tuy tìm đập nhanh nghĩ mà sợ, nhưng cô cẩn thận giấu lại, Cố Quyên Thư bị ép đến mức độ đó cũng chưa từng tổn thương mình một chút, trái lại dùng phương thức này mưu toan giữ cô lại, chỉ có thể nói cố chấp nhất là anh, nhưng đơn thuần nhất cũng là anh.

Ánh mắt của Quý Chu Chu khẽ nhúc nhích, sau một hồi lâu cũng học Cố Quyên Thư cúi đầu nhận sai: “Thật xin lỗi.”

Trong nháy mắt, vẻ mặt của Cố Quyên Thư căng chặt, nhưng giọng điệu vẫn đang cố bình tĩnh: “Không muốn tha thứ cho tôi cũng là chuyện bình thường, không cần phải xin lỗi.”

“Tôi là đang vì lời nói trước đó của mình mà xin lỗi.” Quý Chu Chu đứng dậy, ánh mắt trong suốt nhìn anh: “Khi đó tôi nhìn thấy anh tổn thương chính mình, trong lòng tức tới mức cực hạn, cho nên nói chuyện không lựa lời lắm. Nhưng bây giờ xem ra, lúc ấy tất cả lời tôi nói đều sai.”

Cố Quyên Thư ngăn người.

“Lão phu nhân cả đời cũng không chịu thừa nhận sai lầm, nhưng anh không giống vậy. Anh có thể nhìn ra chỗ mình không đúng, còn có thể cố gắng bù đắp, cho dù cách bù đắp vi phạm ý nghĩ chân thật của bản thân, anh vẫn làm như thế, anh cũng không phải một người ích kỷ.” Quý Chu Chu mỉm cười: “Trước nay đều không phải, lúc đó tôi nói sai rồi, tôi phải xin lỗi.”

Cố Quyên Thư ngơ ngẩn nhìn cô, những lời nói đó thiếu chút nữa trở thành ác mộng của anh, hoàn toàn mơ hồ trong lòng anh. Anh và bà nội không giống nhau, mặc dù bắt đầu tương tự, nhưng sau khi anh học được cách tôn trọng sự lựa chọn của người khác, thì cũng lập tức trở thành hai người khác biệt phương hướng.

Không biết Cố Quyên Thư ngây người bao lâu, mới gian nan chuyển đề tài về: “Vây, ý của em là, không tính toán chuyện sai lầm trước kia của tôi?”

“Ừ.” Kỳ thật từ sau khi cô rời đi, hình như chưa từng tính toán, có điều nếu Cố Quyên Thư nhất định phải nghe cô nói như vậy, thì cô đành phải thản nhiên đáp lại.

Cố Quyên Thư thấy cô gật đầu, trong lòng lập tức buông xuống một tảng đá lớn: “Vây là tốt, vậy tôi đã có thể nói chuyện thứ hai rồi.”

“Nói đi.”

Hầu kết Cố Quyên Thư giật giật, cả người đều trong trạng thái căng thẳng, sau một lúc lâu mới chậm chậm mở miệng: “Chúng ta có thể thử không?”

“?”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54-1: Cho chúng ta một cơ hội

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quý Chu Chu bị sự chuyển hướng đột ngột của anh làm sợ ngây người, sau một lúc lâu nói không nên lời, cười một tiếng: “Tôi cho rằng chuyện này đã qua rồi.” Khi này anh nói một đoạn lời hồi lỗi kia, chẳng lẽ không phải kết thúc với quá khứ?

“Phải, đã qua rồi. Cho nên bây giờ tôi lấy thân phận của một người đàn ông bình thường hỏi em lần nữa, có thể chứ?” Giọng nói của Cố Quyên Thư bình tĩnh, nhưng lòng bàn tay lại hơi ra mồ hôi: “Lần này tôi sẽ không vây em, không ép buộc em, cũng sẽ không làm chuyện em ghét nữa. Em, em có thể cho tôi một, một cơ hội thử với em không?”

Quý Chu Chu ngơ ngác nhìn anh nói hết đoạn văn dài này, hồi lâu mới nhớ tới phản bác: “Nhưng mà, nhưng mà tôi đối với anh...”

“Tôi biết em không có cảm giác động tâm với tôi, tôi chỉ là muốn để em thử một chút. Trước đừng từ chối sự theo đuổi của tôi, nếu như em còn không thích vậy thôi, nhưng ít ra cho tôi một cơ hội trước.” Cố Quyên Thư nói xong dừng một lát, sau một lúc lâu mới nhỏ giọng bổ sung: “Tôi thật sự đã thay đổi rồi.”

Quý Chu Chu theo bản năng còn muốn từ chối, nhưng trông thấy đáng yêu đáng thương yếu thế này của anh, lại nói không ra lời từ chối. Nếu anh giống như trước kia cường ngạnh với cô, chắc chắn cô không chút do dự, nhưng hiện tại yếu thế với cô, cô ngược lại không có cách nào từ chối.

Cố Quyên Thư thấy cô không nói lời nào, đáy mắt lộ ra chút mong đợi, anh nhìn không được di chuyển một bước nhỏ về phía trước, thử phân tích với cô: “Em chán ghét tôi không?”

“Đương nhiên không.” Quý Chu Chu không chút nghĩ ngợi trả lời, cô lại không phải bạch nhãn lang, phân biệt rõ người khác đối với cô là tốt hay là xấu, không nói đến việc bây giờ Cố Quyên Thư muốn moi tìm ra cho cô, nhưng mà trước kia đối với cô, cũng là không có lời gì để nói. Chẳng qua...: “Có điều nếu đồng ý để anh theo đuổi, sau đó tôi vẫn không thích anh, không phải anh tăng thêm thất vọng?”

“Hiện tại một chút cơ hội em cũng không cho tôi, tôi sẽ càng thất vọng.” Cố Quyên Thư chậm chậm liếc nhìn cô một cái.

Quý Chu Chu trầm mặc lần nữa.

Cố Quyên Thư quan sát thần sắc của cô, châm chước giải thích: “Bây giờ tôi thích em, sau khi em biết điều này thì không có khả năng làm bạn với tôi nữa, cho nên khi cắt đứt là rời khỏi tôi, nếu không phải gần đây tôi vẫn luôn liên lạc với em, thì có thể cả đời này em cũng không nói chuyện với tôi nữa.”

nhỉ?"

Quý Chu Chu liếc anh một cái, không có phủ nhận vấn đề này.

"Em xem, về mối quan hệ của hai chúng ta, tệ nhất chính là cả đời không qua lại với nhau, hiện tại chúng ta chứng minh rồi, bản thân có thể tiếp nhận loại hậu quả này, một khi đã như vậy, vì sao không nỗ lực một phen, thử xem khả năng khác?" (Truyện chính chủ TieuHiTieuHi). Hô hấp của Cố Quyện Thư rối loạn phút chốc, khóe môi kéo lên một nụ cười nhạt nhẽo: "Cho dù thất bại, cùng lắm thì khôi phục về trạng thái trước đó, không phải sao?"

BẠN CŨNG SẼ THÍCH

[Edit] Trở thành nữ tỷ phú

73.3K4.3K

Tác giả: Từ Thanh Du Editor: Cảnh An Hòa Thể loại: Xuyên không, hiện đại, HE, nam phúc hắc, nữ cường, sủng ngọt, hào môn thế gia Văn án: Đêm trước vẫn là một kẻ vì kẻ si...

[Edit] [Trọng Sinh] Vợ Của Ác Ma,Không Dễ L...

26.7K1.9K

Nguyên tác:Từ Thanh Du Editor: Cải Ca Ca Đẹp Trai Nhất Hệ Mặt Trời Beta_er: Cáo Ngổ Và Chùm Nho Xanh Hán Việt: Vợ của vai ác, không hào làm Trích: Thật là không thể h...

{EDIT} {XUYÊN SÁCH} Xuyên Thành Bạn Gái Cũ C...

31K1.8K

219 chương 1,478,247,168 tích phân ----- 【 văn án một 】Trước khi ngủ Sở Chiêu Dương đã đọc một cuốn tiểu thuyết, bạn gái cũ của tổng tài trong tiểu th...

Vì Em Mà Đến - Trường Câu Lạc Nguyệt

262K15.6K

Tác giả: Trường Câu Lạc Nguyệt Tên khác: Ta chỉ là cái nữ tam Thể loại: xuyên sách, nữ phụ, ngôn tình hiện đại, duyên trời tác hợp, sủng, sạch, ngọt, HE Tình trạng: 48...

[EDIT] Nam chính này, tôi không cần!

116K11.3K

«NAM CHÍNH NÀY, TÔI KHÔNG CẦN!» ▪□Tên gốc: 这个男主我不要了 ▪□Tên Hán Việt: Này nam chính ta không cần! ▪□Tác giả: Tuế Tuế Thiên ▪□Số chương: 138 chương ▪□Nguồn: Tấn Giang ▪□Co...

Không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ Cố Quyện Thư giảng đạo lý với cô, mà Quý Chu Chu cũng có khuynh hướng bị dao động. Nhưng không, kết quả tệ nhất cũng chính là giống như trước kia, hai người không liên lạc nữa, nhưng nếu thử một chút, ngộ nhờ cô... Coi như cuối cùng vẫn không được, chí ít Cố Quyện Thư hết hy vọng, sẽ không như bây giờ, vẫn luôn nhớ thương muốn một cơ hội.

"Hon nữa em ngẫm lại xem, chẳng lẽ sau này em muốn cả đời ở lại trấn nhỏ này?" Cố Quyện Thư lại đi về phía trước một bước: "Em muốn ở chỗ này tìm một người đàn ông bình thường, sinh một đứa con bình thường?"

"Ê, tôi cũng không nhất định phải kết hôn." Quý Chu Chu nhin không được phun tào một câu, còn khi nhắc tới bốn chữ "Bình bình thường thường" này về mặt ghét bỏ. Vừa rồi cũng không biết là ai nói, muốn làm một người đàn ông bình thường theo đuổi cô.

Cố Quyện Thư dừng một chút, về mặt nghiêm túc nhìn cô: "Vậy em muốn một người qua một đời à?"

Quý Chu Chu ngẩn ra một chút, trong đầu hiện ra cuộc sống cô độc của mình trong khoảng thời gian này. Kỳ thật trước khi xuyên sách cô vẫn luôn ở nhà, nhưng lúc đó có bạn bè tới chơi mỗi ngày, còn lôi kéo cô ra ngoài đi dạo, cho nên cô chưa bao giờ cảm thấy cô độc.

Chỉ là cái cảm giác trước kia Quý Chu Chu chưa từng có, lại ở thế giới xa lạ này cứ luôn quần quýt cô. Lúc trước cô có thể không chút do dự nói ra mấy chữ sống cô độc hết quãng đời còn lại, nhưng bây giờ cô chỉ cảm thấy sợ hãi.

Cố Quyện Thư thấy được tâm trạng phập phồng của cô, không ngừng cố gắng: "Một người trải qua một đời cũng có thể, bạn bè của tôi cũng có kiểu người này, lúc còn trẻ tùy tiện chơi tùy tiện tiêu xài, cũng coi là đời người tùy tiện, chờ đến khi già rồi thì giao tài sản cho các cháu, để bọn chúng đường lão cho mình. Lẽ nào em cũng muốn làm như vậy?"

"Hình như nghe ra không có gì là không được." Quý Chu Chu nhanh chóng liếc anh một cái.

Cố Quyện Thư không nhịn xuống, trên mặt hiện lên một nụ cười mỉm đầy mê hoặc: "Nhưng em không có cháu."

"?"

"Có phải em đã quên rồi không, chuyện ba em là con một?" Trong mắt Cố Quyện Thư hiện ra một phân đắc ý.

Quý Chu Chu giật giật khóe miệng, chỉ muốn chấm ba chấm trên trán.

"Cho nên em định tích góp rất nhiều tiền, cuối cùng cũng không ai dưỡng lão cho em, bị bệnh cũng không ai chăm sóc, rồi cuối cùng nói không chừng chết đi cũng không ai biết, thẳng đến lúc thân thể thối rữa hàng xóm mới báo cảnh sát..."

"Dừng dừng dừng, tôi không thể thuê một người giúp việc chăm sóc?" Quý Chu Chu cắt ngang giả thiết của anh.

Cố Quyện Thư nghĩ nghĩ: "Ngộ nhờ thuê giúp việc ác độc thì làm sao đây? Nói không chừng vì chiếm đoạt tài sản của em, trực tiếp bỏ thuốc chuột độc chết em."

"..." Chuyện này trên tin tức xã hội trong khoảng thời gian này xem không ít nha.

Cố Quyện Thư hàm súc liếc nhìn cô một cái: "Cho nên tóm lại, vì em già đi không quanh quẩn, em nhất định phải kết hôn. Nếu làm sao cũng phải kết hôn và tôi cũng thích em như vậy, thì vì sao em còn muốn tìm người khác chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54-2: Thử

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Ban đầu biết em ở chỗ này, sợ về sau gặp hàng xóm nhân phẩm có vấn đề, cho nên tôi đã mua căn hộ này." Cố Quyện Thư giải thích, nghĩ nghĩ còn không quên bổ sung: "Trước kia tôi không định ở, vì vậy không phải theo dõi em."!

Bình tĩnh mà xem xét, khoảng thời gian trước anh mua căn hộ này cũng là tùy tiện mua, bởi vì lúc ấy không nghĩ tới để Quý Chu Chu trở lại, chỉ là không ngờ lúc này ngược lại có tác dụng.

Quý Chu Chu tức cười, hợp với lời nói trước đó mẹ Kiều nói có người mua căn hộ đối diện lại, là Cố Quyện Thư.

"Vậy trong nhà anh có chặn không?" Quý Chu Chu hỏi.

"Tôi đi xem thử."

Cố Quyện Thư nói xong thì thật sự vào nhà nhìn xem, hiển nhiên là lần đầu tiên đến sau khi mua nó. Căn hộ không lớn, anh dạo quanh bên trong một vòng rất nhanh đã đi ra, thành thật lắc lắc đầu. Quý Chu Chu liếc nhìn anh một cái, vào nhà ôm hai cái chặn cho anh.

"Nội thất trong căn hộ của mẹ Kiều đã hoàn thiện, lúc trước bên này tôi cũng từng tới xem, điều hòa tủ lạnh gì đó đều có, anh ở trước nhé." Quý Chu Chu dặn dò.

Cố Quyện Thư nhận lấy chìa "Ồ" một tiếng, thấy Quý Chu Chu xoay người về nhà, thì lui về sau một bước dùng chân đóng cửa lại.

Quý Chu Chu bật cười khi nghe được tiếng đóng cửa của anh và cũng đóng cửa lại chuẩn bị tắm rửa đi ngủ. Chờ sau khi vệ sinh cá nhân xong nằm lên giường, đang sắp mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, thì đột nhiên nhớ tới phản ứng của Cố Quyện Thư sau khi cô đồng ý, có phải cũng hơi quá bình tĩnh quá lãnh đạm rồi không.

Chẳng lẽ là chắc chắn cô sẽ mềm lòng, sẽ dao động, sẽ đồng ý? Quý Chu Chu bất mãn hừ một tiếng, lập tức chìm vào giấc mơ ngọt ngào.

Phòng ngủ của Cố Quyện Thư cách phòng ngủ của cô một bức tường, anh trải chăn lên giường, nhìn thấy trong chăn kẹp ga trải giường và gối nằm, cũng trải từng cái lên. Sau khi làm xong tất cả thì bình tĩnh nằm xuống giường, nhìn chăm chăm trần nhà sơn màu trắng.

Sau một lúc lâu, trong cổ họng anh phát ra một tiếng "Hừ..." của con chó nhỏ, ôm cái chăn phịch xuống giường ——

Rắc rắc.

Bên tai truyền đến âm thanh của tấm ván gỗ gãy, Cố Quyện Thư đứng hình, đột nhiên cả người kẻ cả chăn đều rơi xuống, ván giường vậy mà bởi vì anh dùng sức quá mạnh nên bị gãy. l

Khỏe mắt Cố Quyện Thư lộ ra thủy quang, tóc tai hơi rối bời, quần áo cũng vô cùng lộn xộn, giống như đã bị ai đó chà đạp. Anh nằm trên lỗ thủng của chiếc giường một lát, bình tĩnh đắp chăn đàng hoàng, ngủ rồi.

Hiếm khi kiên định một đêm.

8 giờ sáng hôm sau Quý Chu Chu mới dậy, theo lệ thường ở trên giường phát ngốc một hồi, rồi ngáp một cái lười biếng đi rửa mặt.

Lúc cô đang chuẩn bị cởi quần áo tắm rửa, đột nhiên nhớ ra hình như hôm qua Cố Quyện Thư đến, trong nháy mắt tất cả ký ức ngày hôm qua dâng lên trong lòng. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Khi cô nhớ tới chuyện đồng ý thử với Cố Quyện Thư, Quý Chu Chu đau đầu vỗ trán mình một cái.

BẠN CŨNG SẼ THÍCH

[Edit] Trở thành nữ tỷ phú

73.3K4.3K

Tác giả: Từ Thanh Du Editor: Cảnh An Hòa Thể loại: Xuyên không, hiện đại, HE, nam phúc hắc, nữ cường, sủng ngọt, hào môn thế gia Văn án: Đêm trước vẫn là một kẻ vì kẻ si...

[Edit] [Trọng Sinh] Vợ Của Ác Ma,Không Dễ L...

26.7K1.9K

Nguyên tác:Từ Thanh Du Editor: Cải Ca Ca Đẹp Trai Nhất Hệ Mặt Trời Beta_er: Cáo Ngổ Và Chùm Nho Xanh Hán Việt: Vợ của vai ác, không hào làm Trích: Thật là không thể h...

{EDIT} {XUYÊN SÁCH} Xuyên Thành Bạn Gái Cũ C...

31K1.8K

219 chương 1,478,247,168 tích phân ----- 【 văn án một 】Trước khi ngủ Sở Chiêu Dương đã đọc một cuốn tiểu thuyết, bạn gái cũ của tổng tài trong tiểu th...

Vì Em Mà Đến - Trường Câu Lạc Nguyệt

262K15.6K

Tác giả: Trường Câu Lạc Nguyệt Tên khác: Ta chỉ là cái nữ tam Thê loại: xuyên sách, nữ phụ, ngôn tình hiện đại, duyên trời tác hợp, sủng, sạch, ngọt, HE Tình trạng: 48...

[EDIT] Nam chính này, tôi không cần!

116K11.3K

«NAM CHÍNH NÀY, TÔI KHÔNG CẦN!» ▪ □ Tên gốc: 这个男主我不要了 ▪ □ Tên Hán Việt: Đây nam chính ta không cần! ▪ □ Tác giả: Tuế Tuế Thiên ▪ □ Số chương: 138 chương ▪ □ Nguồn: Tấn Giang ▪ □ Co...

Hôm qua bị anh tẩy não, lại cộng thêm mình không kiên định, mơ màng hồ đồ đồng ý, bây giờ ngẫm lại cô thật sự không có lòng tin. Minh và Cố Quyên Thư ở chung lâu như vậy cũng chưa thích anh, chẳng lẽ bây giờ có thể?

Cốc cốc cốc.

Cửa đột nhiên vang lên, Quý Chu Chu vội chạy đến cửa hỏi một câu, thì nghe được giọng nói của Cố Quyên Thư từ ngoài cửa truyền vào: "Dậy chưa, em muốn ăn gì?"

Trong nháy mắt Quý Chu Chu quên mất mình rồi rầm chuyện gì, cách ván cửa nhường mảy: "Thế nào, anh muốn làm cho tôi ăn?"

Cố Quyên Thư chậm một chút, mới từ từ trả lời: "Trong nhà tôi không có gì hết, không có cách nào nấu cơm, đi ra ngoài ăn nhé."

Vậy thật đúng là một chút biểu hiện tranh cãi cũng không có nhỉ. Quý Chu Chu bĩu môi, ngược lại cảm thấy dễ chịu, nếu Cố Quyên Thư không dùng kiểu người hùng hồ dọa người theo đuổi, vậy thử thì thử, nói không chừng mình sẽ động tâm đó.

Cô buông tiếng thở dài: "Chờ tôi một chút."

Nói xong cô nhanh chóng trở lại cởi quần áo tắm rửa, lại dùng tốc độ nhanh nhất rửa mặt thay quần áo, chờ đến khi ra cửa chỉ mới dùng 10 phút đồng hồ.

Cố Quyên Thư đã sớm ở cửa chờ, chỗ tay cầm chốt cửa truyền đến động tĩnh thì anh liền nhìn qua, giấy tiếp theo Quý Chu Chu mang theo mái tóc hơi ướt xuất hiện ở trước mắt.

Hình như cô mới vừa tắm xong, một khuôn mặt không trang điểm, nhưng đỏ bừng, xem ra khí sắc rất tốt. Quý Chu Chu mặc một chiếc váy liền màu hồng ngò sen(1), phía dưới mang một đôi dép đơn giản, trông rất là tùy ý.

"Đi thôi, hôm nay có chợ, tôi dẫn anh đến chợ ăn." Quý Chu Chu đề nghị.

Ánh mắt của Cố Quyên Thư khẽ động, lúc này mới ép bản thân không nhìn xem cô: "Được."

Hai người cùng nhau xuống lầu, Quý Chu Chu dẫn chiếc xe đạp từ dưới thang lầu của mình ra. Đây là cô mua lại sau khi Kiều Tây vào Đại học, ngày thường cô đi ra ngoài mua đồ hay ăn gì đó đều là chạy nó.

"Anh chờ tôi?" Quý Chu Chu hỏi.

Cố Quyên Thư trầm mặc phút chốc: "Tôi không biết chạy." Lúc anh cảm thấy hứng thú, không ai dạy anh chạy, chờ qua cái tuổi đó, anh cũng chưa từng học lại.

Quý Chu Chu hiểu rõ quá khứ của anh, trong lòng buông tiếng thở dài. Cô là cô nhĩ, cho nên không có ai dạy, nhưng Cố Quyên Thư khi còn nhỏ vẫn có một đoạn thời gian sinh sống với người nhà, mà lại không có ai dạy. Thật là không biết nói sao, hai người bọn họ ai mới là người cần đồng cảm hơn.

"Vậy tôi chờ anh nha, nhưng mà chân anh dài quá, ngồi đằng sau có thể hơi gò bó." Quý Chu Chu ngồi lên xe đạp, hai tay vịn xe: "Leo lên."l

Cố Quyên Thư nhìn chiếc xe đạp màu hồng nhạt do dự một chút, cuối cùng vẫn là ngồi lên. Yên xe có vẻ hơi kỳ, anh cảm thấy chưa quen lắm, vừa muốn điều chỉnh một chút, thì Quý Chu Chu đã đạp xe chạy. Anh vô ý thức vịn eo cô, đôi chân dài uốn cong ở hai bên sườn xe, để tránh mình chạm mặt đất.

Chương 54-3: Mua sắm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc này Quý Chu Chu mới hài lòng, từ trong túi nhỏ bên người móc ra một tờ 20 đồng đưa cho ông chủ, chờ thối lại tiền lẻ rồi mới nhìn về phía Cố Quyện Thư: "Đi thôi, dẫn anh ra bờ sông."

Cố Quyện Thư chậm chậm đứng lên, trầm ngâm một lát mở miệng: "Nếu em thích trả tiền, có thể mua cho tôi một cái di động không?"

"..."

"Có khả năng tôi còn phải làm thêm SIM, còn có thay giặt quần áo, đồ tôi mặc hôm nay vẫn là đồ của ngày hôm qua, rất khó chịu." Cố Quyện Thư bổ sung một câu: "Còn có, giường trong phòng tôi, đêm qua sụp rồi, tôi thấy tốt nhất là nên mua lại một chiếc."

"... Những thứ khác cũng được đi, anh làm gì sụp giường?" Quý Chu Chu một lời khó nói hết.

Cố Quyện Thư im lặng, đầu óc Quý Chu Chu lập tức bị màu vàng phé liệu xâm chiếm, cô lắc lắc đầu, ho khan một tiếng dẫn anh đi dạo phố. Ở trấn nhỏ không có nhãn hiệu lớn nào, di động tốt một chút cũng không phải mẫu mới nhất, Quý Chu Chu chỉ có thể chọn một cái trông tạm được đưa Cố Quyện Thư xem: "Thích không?"

"Ừm." Cô chọn đều thích.

Quý Chu Chu cười cười, trực tiếp thanh toán tiền, rồi chờ anh đi đến chỗ bán SIM, thẻ SIM đút vào di động trong nháy mắt, thì vừa lúc Chu Trường Quân gọi điện thoại tới. Cố Quyện Thư đưa di động dán sát vào lỗ tai đang hồi phục thính lực, bắt đầu nói chuyện công việc với Chu Trường Quân.

Quý Chu Chu cũng nghe không hiểu, dứt khoát tỏ ý kêu anh đi ra ngoài, bọn họ làm xong hai chuyện này thì đã hơn hai tiếng rồi, còn phải dẫn Cố Quyện Thư đi mua quần áo mua giường, xem ra hôm nay không ra bờ sông được rồi.

Quý Chu Chu tính toán phải dẫn anh đi nơi nào mua mấy thứ này, sau khi nhìn thấy phía trước có một hồ nước nhỏ thì lách qua, vừa quay đầu lại thì thấy Cố Quyện Thư đang nghe điện thoại sắp dẫm lên. Cô nhanh tay lẹ mắt kéo người qua một bên, Cố Quyện Thư thuận thế nắm lấy tay cô, động tác tự nhiên đến mức hai người đồng thời sững sốt.

Sau một lúc lâu, Cố Quyện Thư tỉnh bơ buông tay Quý Chu Chu ra, tiếp tục nói chuyện với Chu Trường Quân, giống như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Không còn cách nào, nếu bọn họ vẫn là mối quan hệ kim chủ và chim hoàng yến, anh vẫn sẽ như trước đây tùy tâm ý của mình, nắm tay cô ngủ giường của cô. Nhưng mà, lần này tới trấn nhỏ, anh đã cảnh cáo mình phải vâng theo ý nguyện của Quý Chu Chu, cho nên chỉ có thể kiềm chế.

Quý Chu Chu còn tưởng rằng anh cứ muốn nắm tay, lúc đang định nên từ chối thế nào thì anh lại buông ra, không thể không nói làm cô cảm giác rất thoải mái.

Khi Quý Chu Chu chạy xe đạp tới, Cố Quyện Thư còn chưa cúp điện thoại, nhìn thấy xe thì tự giác ngồi phía sau. Quý Chu Chu nhìn dáng vẻ quen thuộc này của anh cảm thấy buồn cười, đạp đi chạy tới khu phố thương mại gần nhất.

Cố Quyện Thư lại dặn dò Chu Trường Quân vài câu, lúc đang định cúp điện thoại thì nhàn nhạt nhắc tới: "Gần đây tôi ở chỗ Chu Chu, có thể sẽ mấy ngày không trở về, nếu có chuyện gì thì điện thoại cho tôi."

BẠN CŨNG SẼ THÍCH

[Edit] Trở thành nữ tỷ phú

73.3K4.3K

Tác giả: Từ Thanh Du Editor: Cảnh An Hòa Thể loại: Xuyên không, hiện đại, HE, nam phúc hắc, nữ cường, sủng ngọt, hào môn thế gia Văn án: Đêm trước vẫn là một kẻ vì kẻ si...

[Edit] [Trọng Sinh] Vợ Của Ác Ma,Không Dễ L...

26.7K1.9K

Nguyên tác:Từ Thanh Du Editor: Cải Ca Ca Đẹp Trai Nhất Hệ Mặt Trời Beta_er: Cáo Ngổ Và Chùm Nho Xanh Hán Việt: Vợ của vai ác, không hảo làm Trích: Thật là không thể h...

{EDIT} {XUYỀN SÁCH} Xuyên Thành Bạn Gái Cũ C...

31K1.8K

219 chương 1,478,247,168 tích phân ----- 【 văn án một 】Trước khi ngủ Sở Chiêu Dương đã đọc một cuốn tiểu thuyết, bạn gái cũ của tổng tài trong tiểu th...

Vì Em Mà Đến - Trường Câu Lạc Nguyệt

262K15.6K

Tác giả: Trường Câu Lạc Nguyệt Tên khác: Ta chỉ là cái nữ tam Thê loại: xuyên sách, nữ phụ, ngôn tình hiện đại, duyên trời tác hợp, sủng, sạch, ngọt, HE Tình trạng: 48...

[EDIT] Nam chính này, tôi không cần!

116K11.3K

«NAM CHÍNH NÀY, TÔI KHÔNG CẦN!» ▪□Tên gốc: 这个男主我不要了 ▪□Tên Hán Việt: Này nam chính ta không cần! ▪□Tác giả: Tuế Tuế Thiên ▪□Số chương: 138 chương ▪□Nguồn: Tấn Giang ▪□Co...

Chu Trường Quân nói gì đó Quý Chu Chu không nghe được, chỉ nghe được Cố Quyện Thư tạm dừng một lát rồi trả lời: "Ừ, gửi hết cho tôi đi."

Nói xong, anh trực tiếp cúp điện thoại, Quý Chu Chu nhin không được hỏi: "Anh muốn ở đây mấy ngày?"

"Có thể ở mấy ngày thì mấy ngày." Anh muốn nói, ở đến khi cô chịu rời đi với mình mới thôi, nhưng ngẫm lại, công ty bên kia một đồng chuyện lớn, hình như không thực tế cho lắm, vì thế thực sự cầu thị(*) trả lời.

(*) *Thực sự cầu thị: giải quyết vấn đề dựa trên tình hình thực tế.*

Quý Chu Chu câm nín: "Vây lỗ tai bên kia của anh thì sao, không cần nữa?"

"Tôi kêu Chu Trường Quân gửi thuốc cho tôi, trước mắt tôi xem cũng không có chỗ cần phối hợp dụng cụ gì cả, chỉ cần uống thuốc và điều tiết tâm tình là được."

Quý Chu Chu nghĩ nghĩ, miễn cưỡng gật đầu: "Vây, vậy anh ở đây ngoan ngoãn chút đừng có chạy loạn, trấn nhỏ nhưng không có mấy người quen biết đại gia như anh, cũng sẽ không chiều tạt xấu của anh."

Cố Quyện Thư trầm mặc phút chốc: "Tôi có tật xấu gì?" Sao anh không biết?

Đương nhiên là tự đại độc miệng, không coi ai ra gì, tùy tâm sở dục, vân vân và mây mây... Quý Chu Chu dối lòng trả lời: "Nói cũng phải, đại gia không có một chút khuyết điểm, nhưng mà không chừng có chút lưu manh, vẫn là thành thật làm người tốt."

Cố Quyện Thư "Ồ" một tiếng: "Vây tôi đi theo em là được rồi."

Quý Chu Chu khẽ cười một tiếng, vừa định khen anh nghe lời, thì nghe được giọng nói của anh ở phía sau từ từ truyền đến: "Có điều, đi theo em, nói

không chừng xác suất gặp được lưu manh lớn hơn nữa, dù sao đáng đáp thiếu đòn là thiên phú..."

"Anh muốn từ người điếc biến thành người câm?" Quý Chu Chu ả ả hỏi.2

Cố Quyên Thư quả quyết im miệng, trầm mặc chốc lát mới mơ hồ hối hận trong lòng. Mình không nên nói những lời này, rõ ràng Chu Chu đều nói không thích, vẫn là do anh trí nhớ kém, khó trách cô mãi không thích mình.

Quý Chu Chu đạp xe chờ người, muốn một hơn nhiều so với chạy một mình, lúc sắp đến phố thương mại quyết định, đợi lát nữa mua chiếc xe điện, không bao giờ chịu tội này nữa.

Tương tự đến việc mình sắp có được một chiếc xe điện, cô lập tức thoải mái tinh thần, lúc này mới phát hiện hình như người phía sau im lặng rất lâu, cô nghi hoặc hỏi: "Anh ngủ rồi?"

"Không có." Giọng nói của Cố Quyên Thư hơi buồn bực.

Quý Chu Chu nhướn mày: "Đây là làm sao hả?"

Cố Quyên Thư lặng lẽ bắt lấy góc áo của cô, hồi lâu mở miệng: "Sau này tôi muốn ăn nhiều đường một chút."

"?"

Xe đến trạm, Quý Chu Chu dừng lại, còn chưa đợi hỏi kỹ, Cố Quyên Thư đã đứng lên: "Như vậy thì có thể nói lời nói thật ngọt ngào."

Quý Chu Chu càng không thể hiểu được, cũng không biết cảm tưởng này của anh từ đâu mà đến, đang định cẩn thận nghiên cứu thảo luận với anh, thì thấy anh đi vào cửa hàng quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55-1: Đừng nhúc nhích

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Em nói là cái gì?" Cố Quyên Thư đột nhiên phản ứng ngược lại.

Quý Chu Chu mặt bình tĩnh: "Tôi nói chính là quần lót, anh kêu một cô gái như tôi đi mua quần lót với anh, còn mặt mũi không?"

"Phải không?" Cố Quyên Thư ý vị thâm trường nhìn về phía cửa hàng đồ dùng người lớn.

Không chờ anh nói thêm gì nữa, Quý Chu Chu đã vỗ sau ót anh một cái, tức giận đi về phía cửa hàng đồ lót: "Nhanh lên đi, còn phải lập tức đi mua giường đó, anh muốn buổi tối ngủ dưới đất?"

Khỏe mắt Cố Quyên Thư giật một cái, chầm chậm đi theo, ý vào thân cao chân dài, rất mau đã vượt qua Quý Chu Chu đi về phía trước. Khi lướt qua người cô còn ả ả lưu lại một câu: "Em thay đổi rồi."

Quý Chu Chu liếc anh một cách kỳ quái: "Tôi thay đổi ở đâu?"

"Trước kia em không đánh tôi." Cố Quyên Thư u oán liếc nhìn cô một cái.

Quý Chu Chu bị ánh mắt của anh kích thích làm cho tay chân lại ngứa ngáy, cười lạnh một tiếng mở miệng: "Trước kia anh cũng thiếu đòn như vậy, chỉ là tôi nhẫn nhịn không có ra tay. Thế nào, bây giờ anh cũng muốn kêu tôi nhẫn nhịn?"

Cố Quyên Thư cực kỳ thật lòng muốn hỏi một câu "Có thể không?", nhưng nhìn biểu cảm của cô, cũng biết đáp án là không thể. Anh nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu: "Không cần nhịn, em thế nào tôi cũng thích."

Quý Chu Chu sùng sốt một chút, tính khí gì đó cũng biến mất rồi, thậm chí còn hơi dờ khóc dờ cười: "Có thể đừng thừa cơ hội lừa tình hay không?"

"Tôi phải cố gắng một chút mới được." Cố Quyên Thư nói xong, đến khu đồ nam chọn mấy cái quần lót đắt tiền nhất, kêu nhân viên lấy size phù hợp đưa đến tay Quý Chu Chu.

Quý Chu Chu ghét bỏ nhận lấy, xoay người đến quầy thanh toán tính tiền.

Cố Quyên Thư lại sắp tới nhìn cô trả tiền. Trước kia hai người dạo trung tâm thương mại, đều là anh tính tiền, lần này đổi vai, không ngờ càng làm cho

người ta vui vẻ. Hiện tại mỗi một đồng anh tiêu, đều là do Quý Chu Chu nỗ lực kiếm được, cô nỗ lực kiếm tiền tiêu cho anh. Mỗi khi có được nhận thức này, tâm tình của anh liền cực kỳ sung sướng.

Quý Chu Chu trả tiền xong vừa quay đầu lại, thì nhìn thấy nụ cười mê hoặc của anh, dừng một chút sau chần chừ: "Hay là mua thêm mấy cái?" Chỉ mua quần lót thôi mà, vui đến mức như vậy sao?

Cố Quyên Thư lập tức thu lại biểu cảm, ôn trọng nhận túi quần lót trong tay: "Không cần, mau về nhà thôi."

Quý Chu Chu giúp anh chia sẻ mấy cái túi, hai người xách ra cửa hàng đồ lót. Cố Quyên Thư chủ động đến bên xe đạp chờ, Quý Chu Chu suy nghĩ một chút: "Anh chờ tôi một chút, tôi đi mua đồ cái."

Cố Quyên Thư nghi hoặc: "Mua gì?"

"Anh cứ chờ đi, tôi rất nhanh quay lại." Quý Chu Chu nói xong thì đặt hết túi ở ven tường, tự mình đạp xe đạp đi về phía trước: "10 phút sẽ quay lại!"

BẠN CŨNG SẼ THÍCH

[Edit] Trở thành nữ tỷ phú

73.3K4.3K

Tác giả: Từ Thanh Du Editor: Cảnh An Hòa Thể loại: Xuyên không, hiện đại, HE, nam phúc hắc, nữ cường, sủng ngọt, hào môn thế gia Văn án: Đêm trước vẫn là một kẻ vì kẻ si...

[Edit] [Trọng Sinh] Vợ Của Ác Ma,Không Dễ L...

26.7K1.9K

Nguyên tác:Từ Thanh Du Editor: Cái Ca Ca Đẹp Trai Nhất Hệ Mặt Trời Beta_er: Cáo Ngổ Và Chùm Nho Xanh Hán Việt: Vợ của vai ác, không hào làm Trích: Thật là không thể h...

{EDIT} {XUYÊN SÁCH} Xuyên Thành Bạn Gái Cũ C...

31K1.8K

219 chương 1,478,247,168 tích phân ----- 【 văn án một 】Trước khi ngủ Sở Chiêu Dương đã đọc một cuốn tiểu thuyết, bạn gái cũ của tổng tài trong tiểu th...

Vì Em Mà Đến - Trường Câu Lạc Nguyệt

262K15.6K

Tác giả: Trường Câu Lạc Nguyệt Tên khác: Ta chỉ là cái nữ tam Thể loại: xuyên sách, nữ phụ, ngôn tình hiện đại, duyên trời tác hợp, sủng, sạch, ngọt, HE Tình trạng: 48...

[EDIT] Nam chính này, tôi không cần!

116K11.3K

«NAM CHÍNH NÀY, TÔI KHÔNG CẦN!» ▪ □ Tên gốc: 这个男主我不要了 ▪ □ Tên Hán Việt: Này nam chính ta không cần! ▪ □ Tác giả: Tuế Tuế Thiên ▪ □ Số chương: 138 chương ▪ □ Nguồn: Tấn Giang ▪ □ Co...

Cố Quyện Thu đành phải đến chân tường ngoan ngoãn chờ đợi. Quý Chu Chu nhanh chóng đạp xe đạp đến tiệm buôn bán xe phía trước, lớn tiếng kêu ông chủ: "Ông chủ, xe này tôi không muốn dùng nữa, ông thu không?"

"Thu chứ! Nhưng có thể giá sẽ thấp." Ông chủ nhìn chiếc xe mới 99% của cô một cái, đáng tiếc buông tiếng thở dài: "Dù sao là đồ xài rồi, nhiều nhất thu một nửa giá cho cô, cô chắc chắn muốn bán không?"

"Bán, bán rồi mua chiếc xe điện, một nửa giá cũng được, vậy xe điện tôi không mua ở chỗ ông, đi chỗ khác dạo xem, rồi nói sau." Quý Chu Chu nhướng mày.

Ông chủ nở nụ cười: "Chỉ có cô tinh ranh, xe điện tôi giảm thêm cho cô hai ba trăm, giá chênh lệch này không phải bớt rồi sao?"

Quý Chu Chu nghĩ nghĩ cũng phải, với lại Cố Quyện Thu còn đang chờ, nên không có mặc cả với ông ta nữa, sảng khoái bán xe đạp đi, rồi đi lanh quanh trong cửa hàng chọn xe điện. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Vốn dĩ cô muốn mua chính là kiểu dáng nhẹ nhàng, nhưng nghĩ đến dáng vẻ Cố Quyện Thu cao to ngồi lên trên gò bó, cuối cùng vẫn là mua một chiếc giống loại xe máy(**), thêm tiền rồi vội vàng quay về.

Cố Quyện Thu vẫn ngoan ngoãn đứng tại chỗ chờ, ngay cả tư thế cũng chưa đổi một cái, tựa như Quý Chu Chu không quay lại, có thể anh biến thành một tượng điêu khắc tại chỗ. Khi cô chạy xe điện cực ngẫu nhiên dừng trước mặt anh, anh còn chưa phản ứng lại.

"Cố tiên sinh, mau lên xe." Quý Chu Chu nhìn anh, cười hi hi. Phụ nữ quả nhiên vẫn là phải mua đồ, có điều xe đạp đổi thành xe điện, coi là lỗ vốn, nhưng đồ mới tới tay, vẫn rất vui vẻ.

Cố Quyện Thu nhìn thấy cô thì kinh ngạc phút chốc: "Em biết chạy motor?"

"Đây là xe điện, khác với motor." Quý Chu Chu tốt bụng giải thích, sau khi nhìn thấy vẻ háo hức trong mắt anh, nhìn anh chớp chớp mắt, "Anh biết chạy motor?"

"Ừm."

"Xe điện còn đơn giản hơn motor, chúng ta đem đồ về nhà trước, rồi anh chờ tôi đến cửa hàng mua đồ gia dụng, thế nào?" Bên này là khu buôn bán, xe nhiều người nhiều, Quý Chu Chu không yên tâm để anh chạy lăm, cửa hàng đồ gia dụng căn bản ở vùng ngoại ô, tất cả đều là đường rộng dân cư thưa thớt, tùy tiện cho anh chạy chơi.

Cố Quyện Thu vui vẻ đồng ý, xách theo túi ngồi ở phía mặt, Quý Chu Chu trở tay nhận lấy mấy cái túi, đặt ở chỗ gác chân phía trước.

"Đội xe thật tốt." Từ ghế sau vừa cộm vừa chặt của xe đạp, biến thành ghế sau rộng rãi thoải mái còn có chân bàn đạp của xe điện, nơi nào Cố Quyện Thu cũng hài lòng.

Nghe giọng điệu của anh, ai không biết nhất định cho rằng là anh mua một chiếc siêu xe phiên bản giới hạn toàn cầu nào đó. Quý Chu Chu bị giọng điệu của anh chọc cười, phối hợp gật gật đầu: "Tôi cũng thấy vậy, ngồi vững, tôi đưa anh đi biểu cái xe."

"Được." Cố Quyện Thu nghe lời ngồi vững, chỉ là hai tay đều cầm đồ đạc, không có cách nào vịn eo Quý Chu Chu, xe vừa chuyển động một cái thì bởi vì quán tính ngã về trước một chút, khi ngồi vững cả người đều dán vào lưng cô.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55-2: Mua giường cho đàn ông

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi nằm xuống giường, cô lấy số di động của chủ nhà ra và gọi đi, chờ bên kia nhận máy thì cười nói: "Mẹ Kiều, con có chút việc muốn nhờ dì giúp đỡ."

"Alo, Chu Chu à, con nói đi." Bên Mẹ Kiều hơi lộn xộn, lúc bà đi đến chỗ yên tĩnh thì Quý Chu Chu nghe được giọng nói của dì kia.

Quý Chu Chu chờ bên đó yên tĩnh một chút rồi mới mở miệng: "Hình như dì có một người bạn có cửa hàng đồ gia dụng phải không ạ? Con muốn dì giúp con chọn một cái giường đưa đến đây."

"Được, dì cho con số điện thoại của bà ấy, con trực tiếp liên hệ với bà ấy là được, nói tên dì còn có ưu đãi." Mẹ Kiều khá hào sảng.

Quý Chu Chu cười nói cảm ơn, cúp máy xong thì gọi điện thoại cho người đó, kêu bọn họ chọn một cái giường tốt nhất thoải mái nhất có sẵn trong cửa hàng đưa đến đây.

Hiện tại đúng là mùa ế hàng, Quý Chu Chu lại nói rõ cần giường ngay bây giờ, nên nửa tiếng sau cửa hàng đồ gia dụng đã đưa đến. Cô nghe được tiếng đập cửa, lập tức mở cửa đi ra ngoài, trực tiếp đi đến nhà đối diện của Cố Quyên Thư gõ cửa.

Cố Quyên Thư thật lâu mới ra mở cửa, mở cửa một cái thì thấy cả người dính đầy hơi nước, quần áo mới mặc trên người cũng khá nhăn nhoe, rõ ràng là vội vã ra đây.

"Giường tới rồi." Quý Chu Chu đẩy anh vào nhà, để nhường chỗ cho người lắp đặt. Cố Quyên Thư ngoan ngoãn đi theo sau lưng cô, khi đi ngang qua phòng khách thuận tay cầm cái gì đó từ trên bàn nhét vào tay cô.

Quý Chu Chu nhìn một cái, là bộ chìa khóa của nhà anh, không đợi cô hỏi, Cố Quyên Thư đã điềm tĩnh giải thích: "Để lại chỗ em, làm dự phòng."

Quý Chu Chu liếc anh một cái, tiện tay nhét chìa khóa vào trong túi, chờ sau khi nhóm người lắp đặt rời đi, thì giúp anh trải chăn ra.

Cả quá trình Cố Quyên Thư đứng ở một bên nhìn xem, anh rõ ràng biết lúc này nên tiến tới giúp đỡ, nhưng anh quá thích nhìn bộ dáng của Quý Chu Chu bận rộn vì anh, do đó trong lúc nhất thời ngay cả cử động cũng không muốn. Nhưng cuối cùng cũng không bỏ được việc cái gì cũng đều để cô làm, nên đến khi trải giường và thu dọn đồ đạc, anh nhận làm hết. (Truyện chính chủ TiểuHiTiểuHi). Tuy thành quả làm việc trông hơi khó coi, nhưng đối với một người cả đời chưa từng làm việc nhà như anh, đã coi như không tệ rồi.

Chờ làm xong cái giường vừa lớn vừa mềm, Quý Chu Chu không nhịn được nằm xuống lăn vài vòng trước, sau đó ngồi dậy bình luận: "Cũng không tệ lắm, không bằng giường ở nhà anh, nhưng khá hơn nhiều so với cái giường trước đây." Một cái giường tốn hơn 1 vạn của cô, chắc là xem như có thể mua được tốt nhất ở nơi này.

Cố Quyên Thư nghe vậy cũng ngồi xuống giường, sờ sờ cái chăn mềm mại gật đầu: "Đêm nay có thể ngủ ngon."

"Phải nha, hôm qua giường anh bị sụp, hẳn là không ngủ được, vậy chúng ta ăn cơm tối sớm một chút, để anh nghỉ ngơi sớm." Quý Chu Chu vừa dứt lời, thì mẹ Kiều gọi tới, cô nằm liệt trên giường bắt đầu tiếp điện thoại: "Alo, mẹ Kiều."

BẠN CŨNG SẼ THÍCH

[Edit] Trở thành nữ tỷ phú

73.3K4.3K

Tác giả: Từ Thanh Du Editor: Cảnh An Hòa Thể loại: Xuyên không, hiện đại, HE, nam phúc hắc, nữ cường, sủng ngọt, hào môn thế gia Văn án: Đêm trước vẫn là một kẻ vì kẻ si...

[Edit] [Trọng Sinh] Vợ Của Ác Ma,Không Dễ L...

26.7K1.9K

Nguyên tác:Từ Thanh Du Editor: Cải Ca Ca Đẹp Trai Nhất Hệ Mặt Trời Beta_er: Cáo Ngổ Và Chùm Nho Xanh Hán Việt: Vợ của vai ác, không hào làm Trích: Thật là không thể h...

{EDIT} {XUYÊN SÁCH} Xuyên Thành Bạn Gái Cũ C...

31K1.8K

219 chương 1,478,247,168 tích phân ----- 【 văn án một 】Trước khi ngủ Sở Chiêu Dương đã đọc một cuốn tiểu thuyết, bạn gái cũ của tổng tài trong tiểu th...

Tác giả: Trường Câu Lạc Nguyệt Tên khác: Ta chỉ là cái nữ tam Thê loại: xuyên sách, nữ phụ, ngôn tình hiện đại, duyên trời tác hợp, sủng, sạch, ngọt, HE Tình trạng: 48...

[EDIT] Nam chính này, tôi không cần!

116K11.3K

«NAM CHÍNH NÀY, TÔI KHÔNG CẦN!» ▪ □ Tên gốc: 这个男主我不要了 ▪ □ Tên Hán Việt: Đây nam chính ta không cần! ▪ □ Tác giả: Tuế Tuế Thiên ▪ □ Số chương: 138 chương ▪ □ Nguồn: Tấn Giang ▪ □ Co...

"Chu Chu, tối nay đi có hầm ngỗng lớn, con đến ăn nha."

Quý Chu Chu liếc nhìn Cố Quyện Thư bên cạnh: "Không cần đâu mẹ Kiều, hôm nay con không đi được rồi."

"Ai nha, con đến đây đi, chú con trước đó nghe nói con muốn ăn ngỗng, nên đặc biệt đi mua, nếu con không đến ông ấy sẽ đau lòng." Mẹ Kiều nói xong, dè dặt giọng nói: "Dì con cũng ở đây, Dưa Hấu không có ở đây, dì ấy luôn giận dì, con đến giúp dì nhé."

Từ lần đầu tiên gặp dì Kiều Tây, thì lâu lâu thấy dì ta đến Kiều gia ở vài ngày, mãi cho đến bây giờ cũng chưa từng dừng lại.

Quý Chu Chu dờ khóc dờ cười. Mẹ Kiều này, rõ ràng ngày thường là một người có tính cách hào sảng ngay thẳng, nhưng khi gặp được em gái cực phẩm đó thì không biết làm gì. Trước kia, lúc Kiều Tây ở nhà, đều do cậu ta phụ trách thu hút hỏa lực, bây giờ Kiều Tây đi rồi, Mẹ Kiều chỉ có thể ngóng trông cô.

Bình thường Mẹ Kiều giúp đỡ cô không ít, hôm nay cửa hàng đồ gia dụng cũng là nể mặt bà nên bớt hơn 1000 tệ, bà cũng đã nói như vậy, Quý Chu Chu nhất định không thể từ chối nữa: "Vậy được rồi, tối nay con đến."

"Được, ngoài ngỗng con còn muốn ăn gì không? Dì mua thêm."

Quý Chu Chu cười: "Không còn gì khác muốn ăn ạ, dì không cần phí tâm, nếu không lần sau con ngại đến đó."

Cô lại lấy lòng mẹ Kiều một phen, bà mới cảm thấy mỹ mãn cúp điện thoại. Quý Chu Chu vừa để di động xuống, thì đụng phải ánh mắt mờ mịt của Cố Quyện Thư. Cô giật giật khóe miệng: "Anh cũng nghe thấy rồi ha, tối nay tôi không thể ăn cơm với anh rồi. Mẹ Kiều là chủ nhà của tôi, hôm nay tôi đến nhà dì ấy ăn cơm."

"Biết rồi, mẹ Kiều Tây phải không?" Cố Quyện Thư nói xong dừng một chút, làm như không chút để ý bổ sung: "Gia đình bọn họ có mối quan hệ thật tốt với em ha."

"Tốt a! Mẹ Kiều là người nhiệt tình, vẫn luôn giúp tôi không ít." Quý Chu Chu nói xong suy nghĩ lại, về mặt không nói nên lời nhìn về phía anh: "Nhưng tôi nhắc nhở một câu, tôi không có bất kỳ quan hệ nào với Kiều Tây, Ok?"

"Tôi cũng không nói bọn em có cái gì." Cố Quyện Thư hừ nhẹ một tiếng. Với tính cách của Quý Chu Chu, nếu giữa bọn họ có gì thì sao cô có thể thân nhiên đến nhà cậu ta ăn cơm như vậy, chẳng qua trong lòng biết rõ là một chuyện, không vui lại là một chuyện khác.

Quý Chu Chu bước xuống giường anh, lười biếng vươn vai đi ra ngoài: "Anh biết không có gì thì tốt, tôi về nhà ngủ một giấc, buổi tối đi ăn cơm. Anh tự ăn hay là tôi mua cho anh?"

"Em lại không thể dẫn tôi theo?"

Quý Chu Chu đứng hình, nghĩ đến bộ dáng của bà đi cực phẩm kia, dứt khoát từ chối: "Không, tôi về sớm một chút, mang một chén ngỗng hầm(**) về cho anh nhé."

Cố Quyện Thư chậm chậm liếc cô một cái, không có đồng ý cũng không có từ chối. Quý Chu Chu coi như anh đồng ý, ngáp một cái đi về nhà mình.

*

Vào buổi tối, quả nhiên Quý Chu Chu không gọi anh, một người chạy xe điện đến Kiều gia. Cố Quyện Thư đứng trên ban công nhìn cô rời đi, buồn bực một lát rồi bắt đầu xử lý công việc, gần đây công ty Thẩm Dã đoạt một cái hạng mục từ trên tay anh, dựa vào hạng mục đó lên như điều gặp gió, anh không hy vọng nhìn thấy loại tình huống này phát sinh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Thành Nữ Chính Tiểu Bạch Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.